

TRIODUL

Tipărit în zilele Majestății Sale Regelui

MIHAI I

[redacted] al României

sub păstoria

Inalt Prea Sfințitului Patriarh

NICODIM al României

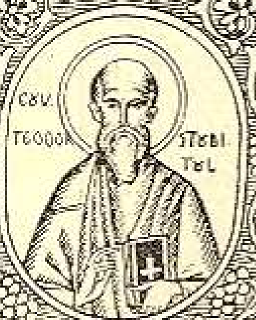
Cu binecuvântarea Sfântului Sinod

MĂRIMU-VĂ PE VOI SFINŢILOR APOS-
TOLI, MUCENICI, PROFEŢI
ŞI TOŢI SFINŢII...
Sf. Martir
Antim
Ivireanul

TRIODUL

ORÂNDUIALA SERVICIULUI BISERICESC CU ÎNCEPERE DELA DUMINICA VAMEŞULUI ŞI A FARISEULUI PÂNĂ LA SFÂNTA ÎNVIERE.

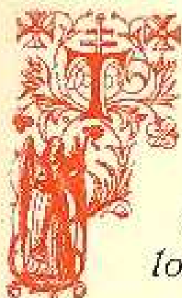
EDIŢIA V

INSTITUTUL BIBLIC ŞI DE MISIUNE AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
1946

INSTITUTUL BIBLIC ŞI DE MISIUNE AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

COMITETUL DE CONDUCERE

RIODUL se numără printre cele mai de seamă și mai folositoare cărți de ritual. Cuprinzând în deosebi slujbele din postul mare, el este poate cartea cea mai apropiată de suflet și mai răscolitoare de gânduri. „Punerea" Triodului, adică începutul folosirii lui, care are loc la vecernia din ajunul Duminicii Vameșului și Fariseului, este un eveniment pentru credincioșii legați strâns de Biserică, și un eveniment deosebit în mănăstiri. „Facerile" sau, cu un cuvânt mai cunoscut, cântările înfățișează mai toate opere de înaltă poesie și smerită cugetare creștinească, care farmecă sufletul și învieață vremuri de adâncă și curată simțire evanghelică. Ele sunt nedespărțite de amintirea mișcată a ceasurilor de reculegere și de curățire a conștiinții pentru oricine a avut norocul să le petreacă în cuprinsuri mănăstirești sau, în biserici de mir, unde se urmează după tot tipicul. Triodul oferă rugăciuni și desfătări sufletești de cel mai înalt ordin: carte de meditație, ea îndeamnă la mărturisire și cuprinde vibrante chemări și rugăciuni de iertare către **Dumnezeu** *și* **Maica Domnului, „Acoperământul"** *tuturor necăjiților.*

Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române a voit cu tot dinadinsul să dea la lumină un Triod cu adevărat îngrijit. Nevoiți, cu nesfârșită părere de rău, să organizăm pentru un viitor, pe care nu-l putem hotărî, cercetarea științifică a textului și folosirea unei limbi românești cât mai frumoase, am urmărit o prezentare potrivită pe hârtie aleasă și în caractere citețe și elegante. Am dorit să luminăm înțelegerea bogatului său cuprins cu ilustrații gândite după cuviință și executate de artiști crescuți în cinstirea vieții și simțirii bisericești. Împrejurările nespus de protivnice ne-au pus piedici mari și piedici de neînvins. Am fost nevoiți să lucrăm, în condiții pe care le vor prețui alții mai târziu, în anii 1943, 1944 și 1945. Am fost siliți, spre durerea noastră, să renunțăm la multe planuri. Ne-a gonit din urmă și ne-a grăbit mereu și nevoia de a tipări, iute, o carte de cea mai mare lipsă, din care nu mai avem nici un exemplar mai vechiu. Ne-am judecat singuri și cunoaștem toate lipsurile cărții, pe care am dorit-o frumoasă. Ne-au scăpat greșeli, care puteau fi îndreptate, și unele care trebuiau îndreptate neapărat. Acestea toate sînt în legătură cu scrierea cuvintelor și cu întrebuințarea literelor mari. Nu am ajuns apoi să întemeiem o ilustrație nouă, și am păstrat, în mare parte, gravurile triodului Mănăstirii Neamț, neînlocuind decât pe acelea unde putem întrebuința mai cu folos o idee teologică exactă. Am organizat o „poartă" „nouă", pe al cărei revers am vrut să rămână amintirea **bisericii Antim** *și strălucitului ei ctitor, fiindcă în mănăstirea acestuia lucrează Institutul Biblic.*

Socotim de nevoe, să adăugim câteva lămuriri:

1. Textele apostolilor, începuturile și sfârșiturile evangheliilor, precum și parimiile, începând cu utrenia Miercurii din săptămâna a cincea, sînt date toate după Biblia din 1944;

2. Vecernia mică și vecernia mare de Sâmbătă, în ajunul Floriilor, s'au pus la un loc, sub o singură gravură, și s'a așezat ilustrația **Intrării în Ierusalim** *în fruntea slujbei de dimineață a Floriilor, fiindcă toate capetele de pagini, din Sâmbăta lui Lazăr până în Sâmbăta cea Mare, încep cu slujba utreniei.*

3. S'a făcut cap de pagină cu ilustrație la miezonoptică, în Sâmbăta lui Lazăr în loc de Vineri, la vecernie (în a șasea săptămână), cum era în Triodul dela Neamțu.

4. Ceasurile din Vinerea Mare sînt date după Biblia din anul 1944.

5. A doua parimie din Sfânta și Marea Vineri seara e urmată de un fragment din **Cartea Sirienească.**

6. Textul Prohodului este cel nou, după ediția Institutului aprobată de Sfântul Sinod. In textul vechiu, erau capete de pagină cu frontispicii la stările a doua și a treia. Acestea s'au desființat.

7. Sinaxarele și viața sfintei Maria Egipteanca se datoresc părintelui **D. Fecioru,** *care le-a tradus din nou.*

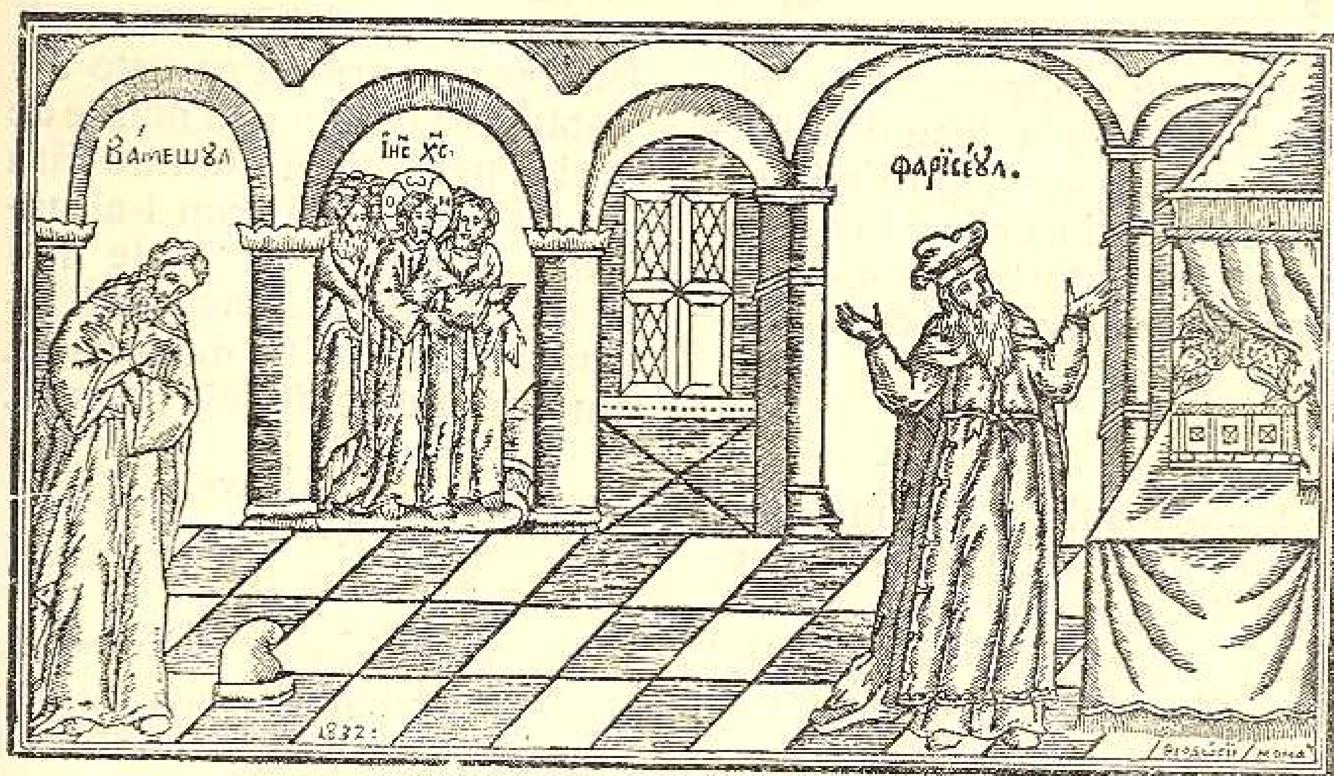
* * *

Poarta, ilustrațiile noi și această precuvântare se datoresc profesorului **I. D. Ștefănescu,** *care a purtat și grija înfățișării cărții. La aceasta au ajutat, cu inimă și deosebită pricepere, părintele protosincel* **Firmilian Marin** *și d-l* **Teodor N. Manolache.**

*

La 6 Decembrie 1945, Inalt Prea Sfințitul Patriarh NICODIM al României a împlinit 80 ani de vârstă. Cu puține zile înainte, împlinise cincizeci de ani de preoție; iar, peste câteva luni, în cursul anului 1946, împlinește șapte ani de patriarhat. Sub domnia plină de nădejdi a Maiestății Sale Regelui MIHAI I, Biserica și Țara așteaptă dela puterea lui Dumnezeu înfăptuirea făgăduințelor celor mari pe care le îngăduie zorile vremii.

Inchinăm, cu adâncă smerenie, și această carte, Inalt Prea Sfințitului PATRIARH NICODIM întru aducerea aminte de totdeauna a păstoriei sale binecuvântate, și pentru slava Bisericii și viitorul fericit al Neamului Românesc.

TRIODUL

ADICĂ

TREI-CÂNTARI CU DUMNEZEU CEL SFÂNT.

Care cuprinde slujba dumnezeească, cu începere de la Dumineca Vameşului şi a Fariseului până la Sfânta Inviere.

DUMINICA

ÎN CARE SE CETEŞTE SFÂNTA EVANGHELIE A PILDEI VAMEŞULUI ŞI A FARISEULUI.

Sâmbătă seara la Vecernie, după Psalmul obişnuit, cântăm Fericit bărbatul... cetind Catisma toată. La Doamne strigat-am, punem stihirile pe 10, cântând din Octoih: 3 stihiri ale Invierii şi 4 ale lui Anatolie iar din Triod aceste două idiomele, repetind pe cea dintâi.

Glas 1-iu.

Să nu ne rugăm ca Fariseul, fraţilor, că cel ce se înalţă pre sine, se va smeri; ci să ne smerim înaintea lui Dumnezeu ca Vameşul, prin postire, strigând: Dumnezeule, milostiveşte-te spre noi păcătoşii.

(de 2 ori)

Fariseul de slava deşartă biruindu-se, iar Vameşul cu pocăinţă plecându-se, a venit la

tine însuţi, Stăpâne. Ci acela lăudându-se, s'a lipsit de bunătăţi; iar acesta negrăind, s'a învrednicit darurilor. In aceste suspinuri întăreşte-mă, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă, Glasul al 8 lea.

Atotţiitorule, Doamne, ştiu cât pot lacrămile! Că pre Ezechia din porţile morţii l-au ridicat, pre cea păcătoasă din păcatele cele de mulţi ani o au mântuit; iar pre Vameşul, mai pre sus de cât pre Fariseul, l-au îndreptat. Ci mă rog, împreună cu aceştia numărându-mă, să mă milueşti.

Şi acum a Născătoarei, cea dintâiu, a glasului de rând.

LA LITIE

Stihira hramului, după obiceiu.

Slavă, Glasul al 3-lea.

Cunoscând, suflete al meu, osebirea Vameşului şi a Fariseului, urăşte glasul cel trufaş al aceluia; iar a acestuia pofteşte-i rugăciunea cea cu bună umilinţă şi strigă: Dumnezeule milostiveşte-te spre mine păcătosul şi mă milueşte.

Şi acum, a Născătoarei învierii, acelaşi glas.

Fără sământă, din Dumnezeescul Duh şi cu sfatul Tatălui, ai zămislit pre Fiul lui Dumnezeu, pre cel ce este din Tatăl, fără mumă mai'nainte de veci şi pentru noi din tine fără de tată fiind, cu trup l-ai născut, şi prunc cu lapte l-ai hrănit. Pentru aceasta nu înceta a-l ruga, să se mântuiască din primejdii sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului, după alfa-vita.

Slavă, Glasul al 5-lea.

Ingreuiaţi fiind ochii mei, de fără de legile mele, nu pot să privesc şi să văd înălţimea cerului; ci mă primeşte ca pre Vameşul, pre mine, cel ce mă pocăesc, Mântuitorule, şi mă milueşte.

Şi acum, a Născătoarei, acelaşi glas.

Biserică şi uşă eşti, palat şi scaun împărătesc, Fecioară, cu totul cinstită; prin care Răscumpărătorul meu, Hristos Domnul, celor ce dormiau întru întunerec, s'a arătat, Soarele dreptăţii fiind, vrând să lumineze pre cei ce i-a zidit dupre chipul său, cu mâna sa. Pentru aceasta cu totul lăudată, ca ceiace ai agonisit îndrăsneală, ca o maică, către dânsul, roagă-l neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Troparul, Glasul 1-iu.

Născătoare de Dumnezeu Fecioară...

(de 3 ori)

Apoi se face binecuvântarea pâinilor şi cetire din Epistolele Apostolilor. Iar de nu se face priveghere, zicem Troparul învierii şi al Născătoarei de Dumnezeu.

Se cade să ştim:

Slujba sfântului care cade în Duminica aceasta şi în Duminica Fiului desfrânat o punem Vineri la Pavecerniţă sau când va socoti cel mai mare.

Dacă sfântul care cade în aceste Duminici este Sfânt mare, slujba lui nu se amână. Deasemenea, dacă sfântul din aceste Duminici este sfânt mic, însă este hramul bisericii, slujba lui nu se amână. Ci facem priveghere şi cântăm slujba hramului, ca pe a Întâmpinării Domnului.

Despre tipicul Întâmpinării Domnului, caută la sfârşitul acestei cărţi la litera A.

LA UTRENIE

După cei şase psalmi, Dumnezeu este Domnul pe glasul Octoihului. Şi zicem Troparul învierii de două ori. Slavă, Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu. Apoi obişnuitele Stihologii. Sedelnele Octoihului. După Fericiţi cei fără prihană, Troparele: Soborul îngeresc. Ipacoi, Antifoanele şi Prochimenul glasului. Toată suflarea, Evanghelia învierii, de rând. Învierea lui Hristos văzând... Psalmul 50.

Slavă, Glasul al 8-lea.

Uşile pocăinţei deschide-mi mie, Dătătorule de viaţă; că mânecă duhul meu la Biserica ta cea sfântă, purtând locaş al trupului, cu totul spurcat. Ci ca un îndurat curăţeşte-l, cu mila milostivirii tale.

Şi acum, a Născătoarei.

In cărările mântuirii îndreptează-mă, Născătoare de Dumnezeu, căci cu păcate grozave mi-am spurcat sufletul şi cu lenevire mi-am cheltuit toată vieaţa mea; ci cu rugăciunile tale spală-mă de toată necurăţia.

Apoi Glasul al 6-lea, Stih: Miluieşte-mă Dumnezeule dupre marea mila Ta, şi dupre mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fără de legea mea.

Şi Stihira aceasta:

La mulţimea faptelor mele celor rele, cugetând eu, ticălosul, mă cutremur de înfricoşata zi a judecăţii; ci îndrăsnind spre mila milostivirii tale, ca David strig ţie: Miluieştemă Dumnezeule dupre mare mila ta.

Apoi Diaconul sau Preotul zice:

Mântueşte, Dumnezeule, poporul Tău...

Doamne miluieşte, de 12 ori.

Ecfonisul: Cu mila şi cu îndurările...

Canoanele se pun: al Invierii din Octoih cu irmosul pe 4, al Crucii şi Invierii pe 2, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 şi al Triodului pe 6.

Iar de se va întâmpla pomenirea vre-unui Sfânt mare, punem Canonul Invierii cu irmosul pe 4, al Sfântului pe 4 şi al Triodului pe 6.

CANONUL

Facerea lui Gheorghie.

Cântarea 1, Glasul al 6 lea, Irmos:

Ca pre uscat umblând Israil...

Cu pilde îndemnând pre toţi Hristos, spre îndreptarea vieţii, pre Vameşul înalţă din smerenie, arătând pre Fariseul că s'a smerit dintru înălţare.

Din smerenie văzând cinste făcătoare de înălţime, şi din înălţare cădere rea, râvneşte la bunătăţile Vameşului şi urăşte răutatea Fariseului.

Din trufie se împrăştie tot binele, iar din smerenie piere toată răutatea; care să o îmbrăţişăm noi credincioşii, despreţuind, după adevăr, năravul cel măreţ.

Impăratul tuturor, vrând să fie ucenicii lui smeriţi în cugete, sfătuindu-i, îi învăţa să râvnească suspinului Vameşului şi umilinţei.

Slavă.

Ca Vameşul suspin şi cu tânguiri neîncetate mă apropiu eu, Doamne, acum la milostivirea ta; miluieşte-mă şi pre mine, cel ce-mi petrec acum vieaţa cu smerenie.

Şi acum, a Născătoarei.

Gândul, sfatul, nădejdea, trupul, sufletul şi duhul, către tine mi-am pus, Stăpână; scapă-mă de vrăjmaşii cei cumpliţi, de supărări, şi de îngrozirea cea viitoare, şi mă mântueşte.

Catavasiile.

Deschide-voiu gura mea...

Cântarea 3-a, Irmos:

Nu este Sfânt precum Tu, Doamne...

Din gunoiu şi din patimi se înalţă cel smerit, şi din înălţimea bunătăţilor cade rău tot cel înalt cu inima; de al căruia nărav al răutăţii să fugim.

Slava deşartă deşertează bogăţia dreptăţii; iar smerenia risipeşte mulţimea poftelor. Căruia noi urmând, aşează-ne în partea Vameşului, Mântuitorule.

Ca Vameşul şi noi bătându-ne în piept, strigăm cu umilinţă: Dumnezeule, milostiveşte-te spre noi păcătoşii! ca să luăm iertarea aceluia.

Spre râvnă să venim credincioşii, săvârşind blândeţele şi vieţuind cu smerenie, cu suspinarea inimii, cu plâns şi cu rugăciune; ca să luăm iertare de la Dumnezeu.

Slavă.

Să lepădăm, credincioşii, trufia cea fără măsură, cumplita mândrie, urâta înălţare şi cruzimea cea rea a Fariseului, cea necuvioasă lui Duumnezeu.

Şi acum, a Născătoarei.

Intru tine ceiace eşti singură scăpare nădăjduindu-mă, să nu pierd nădejdea cea bună; ci să dobândesc Preacurată ajutorul tău, mântuindu-mă de toată spurcăciunea celor rele.

Sedealna glasul al 4-lea, Podobia:

De grab ne intâmpină...

Smerenia a înălţat pre cel ruşinat de răutăţi, pre Vameşul ce a suspinat şi a strigat către Ziditorul, milostiveşte-te! Iar înălţarea a surpat din dreptate pre ticălosul Fariseu ce a grăit cu trufie. Deci să urmăm celor bune, depărtându-ne de la răutăţi.

Slavă.

Smerenia, odinioară, a înălţat pre Vameşul ce a strigat cu plângere, milostiveşte-te! şi l-a îndreptat. Lui să ne asemănăm toţi cei ce am căzut întru adâncul răutăţilor; să strigăm Mântuitorului dintru adâncul inimii: Greşit-am! milostiveşte-te, unule iubitorule de oameni.

Şi acum, a Născătoarei.

Primeşte Stăpână, degrabă, rugăciunile noastre şi le du Fiului tău şi Dumnezeu, Doamnă cu totul fără prihană. Scapă din primejdii pre cei ce aleargă către tine; strică meşteşugirile, surpă semeţia celor ce se într'armează nedumnezeeşte, Preacurată, asupra robilor tăi.

Cântarea 4-a, Irmos:

Hristos este puterea mea...

Arătat-a, Cuvîntul, smerenia a fi calea cea aleasă a înălţării, smerindu-se până şi la chipul cel de rob; căruia urmând oricine, smerindu-se se înalţă.

Inălţatu-s'a dreptul Fariseu şi a căzut; iar Vameşul cel îngreuiat cu mulţimea răutăţilor, s'a smerit şi s'a înălţat, fără nădejde îndreptându-se.

Pricinuitoare de sărăcie, din bogăţia bunătăţilor s'a arătat înălţarea; şi îndestulare iarăşi smerenia îndreptării din sărăcia cea desăvârşită, care să o câştigăm.

Zis-ai mai'nainte, Stăpâne, că stai cu adevărat împotriva celor ce se mândresc; iar celor smeriţi, le dai, Mântuitorule, darul tău. Deci trimite-ne darul tău nouă celor ce ne-am smerit.

Slavă.

Către dumnezeiasca înălţare suindu-ne pre noi pururea Mântuitorul şi stăpânul, a arătat smerenia făcătoare de înălţime; că a spălat cu mâinile sale picioarele ucenicilor.

Şi acum, a Născătoarei.

Ca ceea ce ai născut lumina cea neapropiată, Fecioară, risipeşte întunerecul sufletului meu cu raza cea luminătoare, şi îndreptează vieaţa mea la cărările mântuirii.

Cântarea 5-a, Irmos:

Cu dumnezeească strălucirea ta...

Să ne sârguim a urma bunătăţilor Fariseului şi a râvni smereniei Vameşului; urând necuviinţa greşelilor cea de la amândoi, adică trufia şi pierzarea.

Văditu-s'a călătoria dreptăţii cea deşartă, de oare ce a însoţit cu dânsa Fariseul trufia; asemenea şi Vameşul cu bunătatea cea făcătoare de înălţime, câştigând împreună mergătoare smerenia.

Intru bunătăţi, ca un şezător în căruţă, se părea Fariseului că aleargă; iar Vameşul pedestru alergând, ca pre lângă o căruţă, bine a trecut, înjugând smerenia cu umilinţa.

Pilda Vameşului înţelegând-o toţi cu mintea, veniţi să-i urmăm cu lacrămi, aducând lui Dumnezeu duh umilit, cerând iertare păcatelor.

Slavă.

Să lepădăm, înţelepţilor, departe năravul cel măreţ şi urât, trufaş şi obraznic al Fariseului, cel mult lăudăros şi cumplit, ca să nu ne lipsim de dumnezeescul dar.

Şi acum, a Născătoarei.

Ceea ce eşti bună, trimite toiag de putere nouă tuturor celor ce scăpăm la tine; ca să biruim în mijlocul tuturor vrăjmaşilor, ajutorindu-ne şi din toată vătămarea scoţându-ne.

Cântarea 6-a, Irmos:

Marea vieţii văzându-o...

Prin curgerea vieţii, tot de odată, au alergat Fariseul şi cu Vameşul. Deci acela de mândrie fiind cuprins, s'a primejduit în chip ruşinos; iar acesta s'a mântuit prin smerenie.

Călătoria vieţii cu cea dreaptă schimbându-o, noi să urmăm înţelepciunii celei dorite a Vameşului şi să fugim de trufia cea urâtă a Fariseului, ca să fim vii.

Să urmăm obiceiurilor bune ale lui Iisus, Mântuitorul, şi smereniei lui, noi ce dorim a dobândi sălaşul bucuriei celei fără sfârşit, sălăşluindu-ne în locul celor vii.

Arătat-ai, Stăpâne, ucenicilor tăi smerenie înaltă; căci încingându-te cu ştergătorul preste mijloc, şi spălându-le picioarele, le-ai poruncit să urmeze acestui obiceiu.

Slavă.

Fariseul şi-a petrecut vieaţa cu bunătăţile, şi Vameşul cu greşelile; ci acela, din înălţarea cea stricătoare de minte,

a luat smerenia; iar acesta s'a înălţat, arătându-se smerit cu mintea.

Şi acum, a Născătoarei.

Gol fiind zidit, întru nerăutate şi întru viaţă neamăgitoare, m'a îmbrăcat vrăjmaşul cu răutatea călcării de poruncă şi cu grosimea trupului; iar acum prin mijlocirea ta Fecioară mă mântuesc.

CONDACUL

Glasul al 4-lea, după Podobia:

Arătatu-Te-ai astăzi...

Să fugim de vorba cea trufaşă a Fariseului şi să ne învăţăm înălţimea graiurilor celor smerite ale Vameşului, cu pocăinţă strigând: Mântuitorul lumii, milostiveşte-te spre robii Tăi.

Alt condac, glasul al 3-lea, după Podobia:

Fecioara astăzi...

Suspinuri ca ale Vameşului să aducem Domnului, şi la dânsul să cădem ca la un Stăpân, noi păcătoşii; că voeşte mântuirea tuturor oamenilor şi dă iertare tuturor celor ce se căesc. Că pentru noi s'a întrupat, Dumnezeu fiind împreună cu Tatăl, fără de început.

ICOS.

Pre noi înşine, fraţilor, toţi să ne smerim, cu suspinuri şi cu tânguiri să ne batem gândurile. Ca atuncea, la judecata cea veşnică, să ne arătăm acolo credincioşi, nevinovaţi, dobândind iertare; că acolo este odihna cea adevărată, pe care să ne rugăm acum să o vedem noi. Acolo durerea, întristarea şi suspinurile cele dintru adânc sunt depărtate, din Edemul cel minunat. Al căruia făcător este Hristos, Dumnezeu fiind împreună cu Tatăl, fără de început.

PROLOG

PE SCURT DESPRE SINAXARELE LUI XANTOPOL LA SLUJBA TRIODULUI.

Sinaxarele lui Nichifor Calist Xantopol arată pentru fiecare din praznicile vestite ale Triodului pricina pentru care s'au rânduit, cum s'au rânduit, când au luat început şi pentru ce sunt aşa acum. Ele au fost orânduite de sfinţii şi de Dumnezeu purtătorii Părinţi cu amănunţită grijă; încep de la Duminеca Vameşului şi Fariseului şi ţin până la Duminеca tuturor Sfinţilor.

Se cuvine aşa dar ca înainte de cântarea a şaptea a canonului să se citească mai întâi, după cum este datina, sinaxarul din Mineiu şi apoi sinaxarul Triodului. După citirea sinaxarului din Minei vei spune aşa:

In aceeaşi zi facem pomenire de pilda din sfânta Evanghelie a Vameşului şi Fariseului.

STIHURI.

Trăind ca fariseul, departe eşti de biserică;
Căci Hristos este inlăuntru aceluia care-l primeşte cu smerenie.

Alte stihuri la Triod:

Ziditorul al celor de sus şi al celor de jos,
Primeşte de la îngeri cântarea întreit sfântă.
Iar de la oameni, primeşte Triodul!

Cu ajutorul lui Dumnezeu, începem astăzi şi Triodul. Triodul a fost intocmit cu înţelepciune şi în chipul cel mai bun şi cum se cuvenea de mulţi din sfinţii şi purtătorii de Dumnezeu părinţii noştri, făcători de cântări, insuflaţi fiind de Sfântul Duh. Primul

dintre toţi părinţii, cari au izvodit cântarea triodică, [adică a celor trei cântări], după părerea mea spre a închipui sfânta şi începătoarea de viaţă Treime, a fost marele poet Cosma. El a izvodit cântările ce se cântă în marea şi sfânta săptămână a patimilor Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu acrostih, după numele fiecărei zile. După pilda lui şi alţi părinţi, dar mai mult decât alţii Teodor şi Iosif Studiţii, au alcătuit, cu aceeaşi râvnă ca şi Cosma, cântări pentru celelalte săptămâni ale sfântului şi marelui post al Patruzecimii. Cântările lor au fost întrebuinţate mai întâi în Mânăstirea Studion. In cea mai mare parte ei au alcătuit şi au cadenţat odele şi celelalte cântări ale Triodului adunând şi strângând material din sfinţii Părinţi. Aşa dar pentrucă Dumineca se socoteşte cea dintâi dintre zile, după cum Dumineca învierii se socoteşte întâia, a opta şi cea din urmă, au făcut foarte bine când au pus Luni cântarea întâia, Marţi cântarea a doua, Miercuri cântarea a treia, Joi cântarea a patra, Vineri cântarea a cincia, Sâmbătă cântarea a şasea, a şaptea şi celelalte două, a opta şi a noua; acestea pentrucă sunt mai de seamă, sunt comune tuturor zilelor săptămânii. Tot aşa a făcut şi dumnezeescul Cosma la canonul din Marea Sâmbătă, căci a alcătuit numai patru cântări: cântarea a şasea, a şaptea, a opta şi a noua. Mai târziu, prea înţeleptul împărat Leon a poruncit lui Marcu monahu, episcopul Idruntului, să-i facă canon deplin.

Cartea aceasta se numeşte pe nedrept Triod, căci nu are totdeauna trei cântări, ci are şi canoane depline. După părerea mea şi-a luat numele său din pricină că cele mai multe canoane au trei cântări sau pentrucă, după cum am spus, canoanele din săptămâna mare au fost alcătuite la început din trei cântări. Când sfinţii noştri Părinţi au alcătuit această carte de slujbă, scopul lor a fost ca să ne aducă aminte pe scurt prin întreaga carte a Triodului de toată binefacerea dintru început a lui Dumnezeu faţă de noi: ca să ne amintească tuturora că am fost plăsmuiţi de el; că prin călcarea poruncii, dată nouă spre încercare, am fost alungaţi din desfătarea paradisului; că am fost izgoniţi din pricina zavistiei şarpelui şi vrăjmaşului, începătorul răutăţii, doborât din pricina mândriei; că am fost îndepărtaţi dela bunătăţile raiului şi am ajuns să fim conduşi de diavol; că Fiul lui Dumnezeu şi Cuvântul, prin milostivirea milii sale, a plecat cerurile şi s'a pogorît, a locuit în Fecioară şi s'a făcut om; că ne-a arătat chipul de a ne sui la cer, prin vieţuirea Sa, prin Smerenia Sa mai cu seamă, prin postul, prin îndepărtarea de rele şi prin celelalte fapte ale Lui; că a pătimit, a înviat şi s'a suit iarăşi la cer; că a trimis pe Sfântul Duh sfinţilor Lui ucenici şi apostoli; că Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu desăvârşit, a fost predicat de ei pretutindenea; că şi dumnezeeştii apostoli au făcut minuni prin harul Preasfântului Duh; că în acelaş timp au adunat, prin predica lor, pe toţi sfinţii dela marginile lumii, umplând lumea cea de sus. Aceasta a şi fost la început gândul Ziditorului. Prin cele spuse am arătat care este scopul Triodului.

Aceste trei sărbători: a Vameşului şi Fariseului, a Fiului Risipitor, a Înfricoşatei Judecăţi au fost izvodite de sfinţii Părinţi ca un fel de pregătire şi îndemnare, ca să ne pregătim şi să fim gata pentru nevoinţele duhovniceşti ale postului, lepădând deprinderea noastră cea ticăloasă.

Cea dintâi din aceste sărbători ne înfăţişează pilda Vameşului şi a Fariseului. Această săptămână se mai numeşte şi vestitoare. In adevăr, după cum cei cari vor să meargă la războiu sunt vestiţi mai dinainte de generali despre timpul când va începe lupta, ca să-şi curăţească şi să-şi ascută săbiile, ca să-şi cerceteze bine toate celelalte arme, ca să îndepărteze orice piedică spre a se arunca cu râvnă în luptă şi spre a-şi lua cele de trebuinţă; de multe ori, înainte de luptă, li se ţin ostaşilor cuvântări, li se spun povestiri şi pilde ca să înflăcăreze sufletele lor şi să îndepărteze dela ei lenea, trândăvia, frica şi orice altă primejdie; tot astfel şi sfinţii Părinţi vestesc mai dinainte, ca printr'o trâmbiţă, lupta ce o vom da prin post împotriva diavolului, spre a curăţi păcatul care a pus stăpânire mai dinainte pe sufletele noastre şi care s'a prefăcut în venin din pricina timpului îndelungat de când ne stăpâneşte; mai mult încă, să ne sârguim să dobândim faptele bune pe care nu le avem şi, într'armându-ne cum se cuvine, să mergem pregătiţi spre nevoinţele postului. Aşa dar pentrucă cea dintâi armă pentru dobândirea virtuţii este pocăinţa şi smerenia, iar cea mai mare piedică mândria şi îngâmfarea, sfinţii Părinţi ne înfăţişează în cea dintâi sărbătoare a Triodului această pildă vrednică de credinţă din dumnezeeasca Evanghelie. Prin fariseu ne îndeamnă să ne ferim de păcatul mândriei şi al îngâmfării; iar prin vameş ne îndeamnă să ne însuşim smerenia şi pocăinţa, virtuţi protivnice acestui păcat. Cel dintâi şi cel mai rău dintre păcate este mândria şi îngâmfarea. Din pricina mândriei şi îngâmfării a căzut diavolul din cer; mai nainte era şi se numea luceafăr luminos; din pricina lor este şi se numeşte întunerec. Tot din pricina acestui păcat a fost alungat şi Adam, începătorul neamului omenesc, din desfătarea raiului. Prin această pildă ne îndeamnă sfinţii Părinţi să nu ne mândrim cu faptele noastre bune, să nu de-

făimăm pe aproapele, ci să fim totdeauna smeriţi. Căci Domnul celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har. Şi este mai bine ca să se întoarcă cel păcătos decât să se mândrească cel care face fapte bune. „Vă spun vouă, zice Domnul, că s'a coborît vameşul mai îndreptat decât fariseul". Aşa dar pilda aceasta ne arată că nimeni nu trebue să se mândrească, chiar dacă face fapte bune; dimpotrivă să se smerească şi să se roage din suflet lui Dumnezeu, chiar dacă ar fi căzut în cele mai mari păcate. Făcând aşa nu este departe de mântuire.

Vameş este omul care ia dela ocârmuire dreptul de a lua vamă: el cumpără acest drept cu multă nedreptate şi pentru aceea ia dela oameni vamă mai mare decât se cuvine.

Fariseu este omul care se socoteşte desăvârşit în toate, depăşind pe ceilalţi oameni prin ştiinţa sa.

Saducheul, care-şi are numele dela un oarecare Sadochic, este omul care se crede drept, căci Sedec înseamnă dreptate. La evrei erau trei erezii: Esefi, Fariseii şi Saducheii; aceştia din urmă nu credeau în înviere, în îngeri şi în Duhul Sfânt.

Pentru rugăciunile tuturor sfinţilor tăi făcători de cântări, Hristoase, Dumnezeul nostru, milueşte-ne şi mântueşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea 7-a, Irmos:

Dătător de rouă..

Cu lucrurile îndreptării înălţându-se Fariseul, în laţurile slavei deşarte rău s'a încurcat, lăudându-se preste măsură; iar Vameşul înălţându-se cu aripile smereniei, prea uşor s'a apropiat de Dumnezeu.

Prin mijlocirea smereniei, ca de o scară servindu-se Vameşul s'a înălţat la înălţimea cerurilor; iar Fariseul, cu putreda uşurime a trufiei înălţându-se, s'a pogorît în adâncimea iadului.

Pre cei drepţi vânându-i vicleanul, îi fură prin mijlocirea slavei deşarte; iar pre cei păcătoşi cu lanţurile desnădăjduirii îi leagă. Ci să ne sârguim a scăpa de amândouă răutăţile, noi râvnitorii Vameşului.

Cu rugăciune să cădem la Dumnezeul nostru, cu lacrimi şi cu suspinuri fierbinţi, urmând smereniei Vameşului celei înălţătoare, şi să cântăm noi credincioşii: Bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă.

Invăţând pre ucenici mai înainte le-ai poruncit, Stăpâne, să nu cugete cele înalte, ci să se unească cu cei smeriţi. Pentru aceasta, Mântuitorule, noi credincioşii strigăm ţie: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum, a Născătoarei.

Frumuseţea şi scara cea dumnezeeească, pe care mai înainte a văzut-o Iacov, de jos întinsă către înălţime, pre tine te cunoaştem a fi Preacurată; pogorînd de sus pre Dumnezeu întrupat, şi pre oameni printr'însa ridicându-i.

Cântarea 8-a, Irmos:

Din văpaie cuvioşilor.

Cu minte smerită suspinând Vameşul, a aflat pre Domnul milostiv, şi s'a mântuit; iar prin mijlocirea cea rea a limbii

ce grăia cu trufie, a căzut Fariseul din dreptate.

De trufia gândului Fariseului și de numirea curăției, să fugim noi credincioșii, râvnind smereniei și gândului Vameșului, celui bine primit.

Cuvintele Vameșului credincioșii să le grăim în sfânta Biserică: Dumnezeule, milostivește-te! ca împreună cu dânsul să aflăm iertare, scăpând de pieirea Fariseului celui mult lăudăros.

Suspinării Vameșului să urmăm toți și, cu Dumnezeu vorbind, să strigăm către dânsul cu lacrămi fierbinți: Iubitorule de oameni, greșit-am! Milostive îndurate, milostivește-te și mă mântuește.

Binecuvântăm pre Tatăl, pre Fiul și pre Sfântul Duh, Domnul.

Spre suspinul Vameșului s'a uitat Dumnezeu, și pre el îndreptându-l, l-a arătat pildă tuturor; ca să se plece pururea cu suspinuri și cu lacrimi, cerând deslegarea păcatelor.

Și acum, a Născătoarei.

Nu știu alt sprijin afară de tine, Curată și cu totul fără prihană. Pre tine te pun rugătoare, pre tine mijlocitoare către cel ce s'a născut din tine; scapă-mă de toate cele ce mă întristează.

Cântarea 9-a, Irmos:

Pre Dumnezeu a-l vedea...

Luând dela Hristos cale de înălțare smerenia, pilda mântuirii, să dorim obiceiul Vameșului. Și lepădând departe înălțarea trufiei, cu minte smerită să facem pre Dumnezeu îndurător.

Trufia sufletului să o lepădăm, să câștigăm cuget drept cu smerenie, să nu ne sârguim a ne îndreptăți pre noi înșine, să urîm deșarta mândrie, și să milostivim cu Vameșul pre Dumnezeu.

Să aducem rugăciuni de umilință, cu osârdie, Ziditorului ca Vameșul; lepădându-ne de nerecunoscătoarele rugi ale Fariseului; de glasurile cele cu laudă mare, care aduc defăimare împotriva aproapelui; ca să ne agonisim pre Dumnezeu milostiv și lumină.

Cu multă adunare de păcate îngreuindu-mă, am întrecut pre Vameșul cu prisoseala răutății, și am câștigat și trufia cea lăudărosă a Fariseului, făcându-mă în totul pustiu de toate bunătățile. Doamne, fie-ți milă de mine.

Invrednicește fericirii tale pre cei ce sunt săraci cu duhul pentru tine, că după învățătura poruncii tale, aducem ție duh

umilit. Şi primindu-l, Mântuitorule, mântueşte pre cei ce-ţi slujesc ţie.

Slavă.

Vameşul suindu-se în biserică cu credinţă oare-când, şi rugându-se lui Dumnezeu s'a îndreptat, căci cu suspinuri viind şi cu lacrimi şi cu sfărâmarea inimii, toată povara păcatelor a lepădat-o prin rugăciune.

Şi acum, a Născătoarei.

Dă-ne nouă a te lăuda, a te slăvi şi a te ferici după cuviinţă, celor ce te cinstim pre tine Preacurată, şi mărim naşterea ta, ceeace eşti singură binecuvântată. Că tu eşti lauda creştinilor, şi către Dumnezeu rugătoare bine primită.

LUMINÂNDA

a Invierii din Octoih.
Slavă a Triodului, după Podobia:

Cu ucenicii să ne suim...

Să fugim de grăirea cea înaltă şi înrăutăţită a Fariseului, şi să ne învăţăm smerenia Vameşului cea prea aleasă, ca să ne înălţăm, strigând către Dumnezeu, împreună cu acela; Milostiveşte-te spre robii tăi, cel ce te-ai născut din Fecioară, Hristoase Mântuitorule, şi răbdând crucea de voie, ai ridicat lumea ta cu dumnezeeasca putere.

Şi acum, a Născătoarei.

Făcătorul zidirii şi Dumnezeul tuturor a luat trup omenesc, Născătoare de Dumnezeu, din curatul tău pântece, întru tot lăudată, şi toată firea mea cea stricată o a înoit; lăsându-te după naştere iarăşi ca şi mai nainte de naştere. Pentru aceasta cu credinţă toţi lăudându-te, strigăm: Bucură-te lauda lumii.

LA LAUDE

Stihiri: din Octoih 4 ale Invierii, şi ale Triodului aceste 4 idiomele.
Glasul 1-iu

Să nu ne rugăm ca Fariseul, fraţilor; că cel ce se înalţă pre sine, se va smeri. Să ne smerim înaintea lui Dumnezeu ca Vameşul, prin postire, strigând: Dumnezeule, milostiveşte-te spre noi păcătoşii.

Fariseul de slava deşartă biruindu-se iar Vameşul, cu pocăinţă plecându-se, au venit la tine însuţi Stăpâne. Ci acela lăudându-se, s'a lipsit de bunătăţi; iar acesta negrăind s'a învrednicit darurilor. Intru aceste suspinuri întăreşte-mă, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Glas 3

Stih: Scoală-Te Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pre săracii Tăi până în sfârşit.

Cunoscând suflete al meu osebirea Vameşului şi a Fariseului, urăşte glasul cel trufaş al aceluia; iar a acestuia pofteşte-i rugăciunea cea cu bună umilinţă, şi strigă: Dumnezeule, milostiveşte-te spre mine păcătosul, şi mă milueşte.

Stih: Mărturisi-mă-voi ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile tale

Glasul Fariseului cel mult lăudăros, credincioşii urându-l şi râvnind rugăciunii Vameşului, celei cu bună umilinţă, smerindu-ne pre noi înşine, să nu cugetăm cele înalte; ci să strigăm cu umilinţă: Dumnezeule, milostiveşte-te spre păcatele noastre.

Slavă, Glas 8.

Pre Fariseul ce se îndrepta pre sine lăudându-şi faptele, l-ai osândit, Doamne, şi pre Vameşul, ce s'a smerit şi cu suspinuri a cerut iertare, l-ai îndreptat. Că nu primeşti cugetele cele măreţe şi inimile cele umilite nu le defăimezi. Pentru aceasta şi noi cu smerenie cădem înaintea ta: Cel ce ai pătimit pentru noi, dă-ne iertare şi mare milă.

Şi acum.

Prea binecuvântată eşti Născătoare de Dumnezeu...

Doxologia mare, Ecteniile şi Apolisul. Apoi obişnuita Litie. în pridvor, la care cântăm: Slavă, şi acum, Stihira Evangheliei dela Utrenie. După Apolisul Litiei se ceteşte învăţătura cuviosului Teodor Studitul şi cântăm Troparul cuviosului Teodor pe glasul al 8-lea:

Al ortodoxiei îndreptătorule... fără a Născătoarei.

Ceasul I-iu şi Apolisul deplin.

Se cade a şti

Că toate cele 11 Stihiri ale Evangheliilor dela Utrenie, începând din această Duminică până la Duminica tuturor Sfinţilor, se cântă în pridvor, la Litiile Utreniilor, la Slavă, Şi acum.

Iarăşi să se ştie

Că dintru această Duminică începem a ceti în pridvor, după Apolisul Litiei, învăţătura sfântului părintelui nostru Teodor Studitul; pe care o ceteşte Egumenul, dacă este de faţă; iar de nu, o ceteşte Eclesiarhul. Fraţii stau, ascultând cu luare aminte.

LA LITURGHIE.

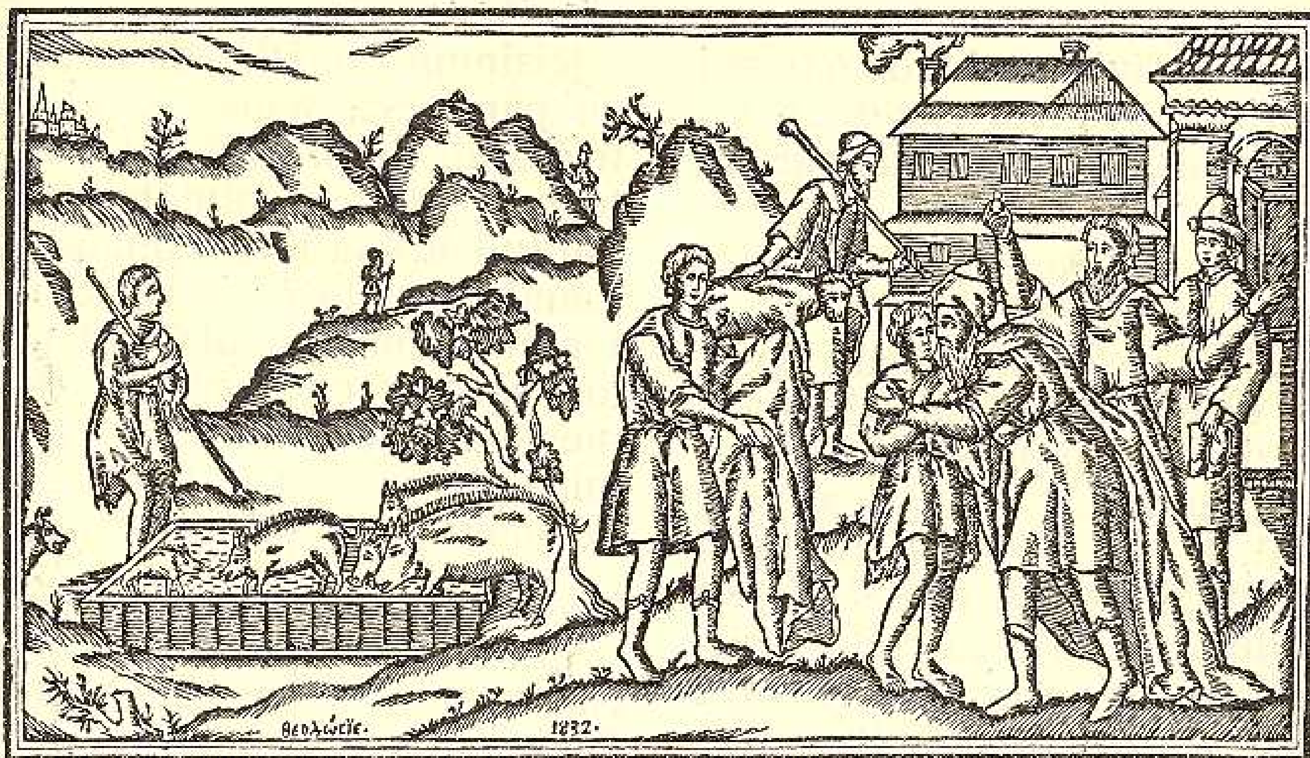
Fericirile din Octoih pe 6, şi din Triod, Cântarea 6-a, pe 4. Prochimenul Glasului de rând. Apostolul către Timoteiu; Evanghelia de la Luca.

CHINONICUL

Lăudaţi pre Domnul din ceruri...

Iar de se va întâmpla Sărbătoarea Intâmpinării Domnului în Sâmbăta lăsatului de carne, slujba morţilor de seara şi de dimineaţa se cântă la biserica cimitirului. Iar de nu este biserică la cimitir, atuncea se cântă Sâmbătă, înaintea Duminecii Fiului desfrânat; iar în Sâmbăta lăsatului de carne se cântă numai slujba Intâmpinării.

DUMINICA

IN CARE SE CETEŞTE SFÂNTA EVANGHELIE CU PILDA FIULUI CELUI DESFRÂNAT.

Sâmbătă seara la Vecernie, după psalmul cel obişnuit, cântăm Fericit bărbatul... Catisma toată. La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10, cântând din Octoih: 3 Stihiri ale Învierii, 3 ale lui Anatolie şi ale Triodului pe 4, repetindu-le.

Glasul 1-iu.

În ţară fără de păcat şi plină de vieaţă m'am încredinţat şi, semănând păcatul, cu secera am secerat spicele lenevirii şi, în loc de snopi, am grămădit stogurile faptelor mele, pe care nu le-am şi aşternut în aria pocăinţii. Ci te rog pre tine, prea veşnicul, lucrătorul nostru Dumnezeu, vântură pleava lucrurilor mele în vântul milostivirii tale, şi adună grâu: iertarea sufletului meu; încuindu-mă în jitniţa ta cea cerească, şi mă mântueşte.

(de 2 ori)

Să cunoaştem, fraţilor, puterea tainei, că prea bunul Părinte, întâmpinând pre fiul cel desfrânat, carele s'a întors de la păcat la casa părintească, îl îmbrăţişează şi iarăşi îi dărueşte cunoştinţele slavei sale; şi veselie de taină face celor de sus, înjunghiind viţelul cel hrănit; ca noi să vieţuim cu vrednicie celui ce a junghiat

atuncea, iubitorului de oameni Părinte, şi celui slăvit, ce s'a junghiat, Mântuitorului sufletelor noastre.

(de 2 ori)
Slavă, Glasul al 2-lea.

O! de cât bine m'am lipsit, eu ticălosul, pre mine însumi! O! de la ce împărăţie am căzut, eu pătimaşul! Avuţia care am luat, o am cheltuit, porunca o am călcat. Vai mie ticăloase suflete! că în focul cel veşnic, vei să te osândeşti. Pentru aceasta mai 'nainte de sfârşit, strigă către Hristos Dumnezeu: Primeşte-mă, Dumnezeule, ca pre fiul cel desfrânat, şi mă milueşte.

Şi acum, a Născătoarei, cea dintâiu a glasului de rând.
Vohod: Lumină lină...
Prochimenul: Domnul a împărăţit.

LA LITIE
Stihira hramului după obiceiu.
Slavă, Glasul al 4-lea.

Ca fiul cel desfrânat am venit şi eu, Indurate, carele toată vieaţa o am cheltuit întru înstreinare; risipit-am bogăţia, care mi-ai dat, Părinte; primeşte-mă pre mine, cel ce mă pocăesc, Dumnezeule, şi mă milueşte.

Şi acum, a Născătoarei, acelaş glas.
Caută spre rugăciunea robilor tăi...

LA STIHOAVNĂ
Stihirile Octoihului după Alfa-Vita.
Slavă, Glasul al 6-lea.

Risipind bogăţia darului celui părintesc, m'am păscut, eu ticălosul, împreună cu dobitoacele cele necuvântătoare şi, poftind hrana lor, leşinam de foame, nesăturându-mă. Ci întorcându-mă la Tatăl cel milostiv, strig cu lacrămi: Primeşte-mă ca pre un năimit, pre mine cel ce cad la iubirea ta de oameni, şi mă mântueşte.

Şi acum, a Născătoarei.

Făcătorul şi răscumpărătorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecele tău ieşind, întru mine îmbrăcându-se din blestemul cel dintâi, pre Adam l-a slobozit. Pentru aceasta, ţie Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu şi Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul: bucură-te! Bucură-te, Stăpână, folositoarea şi acoperământul şi mântuirea sufletelor noastre.

Troparul, de trei ori:
Născătoare de Dumnezeu Fecioară...

Şi cealaltă urmare a Privegherii, după obiceiu.
Iar de nu este Priveghere, zicem: troparul Invierii şi al Născătoarei.
Apoi Apolisul.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul: Troparul Invierii, de două ori; Slavă şi acum, a Născătoarei, şi obişnuitele Stihologii. Polieleul, cei doi Psalmi obişnuiţi, la cari adăugăm şi al treilea Psalm; La râul Vavilonului... cu Alilu-

ia, frumos. Antifoanele şi prochimenul glasului. Toată suflarea, Evanghelia învierii, Învierea lui Hristos.

Psalmul 50.

Slavă, Glasul al 8-lea.

Uşile pocăinţei...

Şi acum, a Născătoarei, acelaşi glas:

In cărările mântuirii...

Apoi Stihira, Glasul al 6-lea.

Stih: Miluește-mă Dumnezeule dupre mare mila ta...

La mulţimea faptelor mele...

(Caută-le înapoi la pagina 7)

Mântuește, Dumnezeule, poporul tău...

şi Ecfonisul:

Cu mila şi cu îndurările...

Canoanele se pun: al Invierii, din Octoih, cu irmosul pe 4, al Crucii şi al Invierii pe 2, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 şi al Triodului pe 6.

[Iar slujba de la Mineiu o cântăm la Pavecerniţă, Vineri seara]

CANONUL

Facerea lui Iosif.

Cântarea 1, Glasul al 2-lea, Irmos:

Cântarea lui Moisi...

Iisuse, Dumnezeule, primeşte-mă acum şi pre mine cel ce mă pocăesc, ca pre fiul cel desfrânat; căci toată viaţa în lene mi-am petrecut şi pre tine te-am mâniat.

Rău am risipit dumnezeească bogăţie, care mai 'nainte mi-ai dat; depărtatu-m'am de la tine, necurat vieţuind, milostive Părinte. Primeşte-mă dar şi pre mine cel ce mă întorc.

Slavă.

Braţele părinteşti acum tinzându-le, primeşte-mă, Doamne şi pre mine ca pre desfrânatul, prea îndurate; ca să te slăvesc cu mulţumită.

Şi acum, a Născătoarei.

Arătându-ţi, Dumnezeule, toată bunătatea spre mine, treci mulţimea greşalelor mele, ca un făcător de bine; pentru dumnezeeştile rugăciuni ale Maicii tale.

Catavasie.

Zicem Irmoasele Canonului:

Cântarea lui Moisi luând, suflete, strigă: Ajutor şi acoperitor mi-a fost mie spre mântuire; Acesta este Dumnezeul meu, şi-l voiu prea slăvi pre El.

Cântarea 3-a, Irmos:

Mintea mea cea neroditoare...

Ieşindu-mi cu totul din fire, ca un stricat la minte, m'am lipit de izvoditorii poftelor; ci mă primeşte, Hristoase, ca pre desfrânatul.

Urmând glasului celui pierdut, strig: greşit-am, Părinte, îmbrăţişează-mă şi pre mine ca pre acela, şi nu mă lepăda.

Slavă.

Tinzându-ţi, Hristoase, braţele tale cu milostivire, primeşte-mă pre mine, carele mă întorc din laturea cea depărtată a păcatului şi a poftelor.

Şi acum, a Născătoarei.

Ceea ce eşti bună între femei, îmbogăţeşte-mă, Preacurată, cu chipurile bunătăţilor tale şi pre mine, cel ce am sărăcit pentru păcate multe; ca să te slăvesc.

* Catavasie.

Mintea mea cea neroditoare, „aducătoare de roadă arată-o, „Dumnezeule; lucrătorule al „bunătăţilor şi săditorule al ce„lor cuvioase, cu milostivirea ta.

Sedealna, Glasul 1-iu, Podobie:
Mormântul Tău...

Grăbeşte de-mi deschide braţele părinteşti, că rău mi-am cheltuit vieaţa mea. Ci căutând spre bogăţia cea necheltuită a îndurărilor tale, Mântuitorule, nu-mi trece cu vederea acum inima mea cea sărăcită; că ţie, Doamne, cu umilinţă strig: Greşit-am, Părinte, la cer şi înaintea ta.

Slavă...
Tot Sedealna: Grăbeşte de-mi deschide...
Şi acum, a Născătoarei.

Ceea ce nu ştii de mire, Curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, care singură eşti folositoarea şi acoperământul credincioşilor, izbăveşte de primejdii şi de necazuri şi de cumplitele nevoi pre toţi cei ce-şi au nădejdile spre tine, Fecioară; şi cu dumnezeeştile tale rugăciuni mântueşte sufletele noastre.

Cântarea 4-a, Irmos:
Naşterea Ta cea din Fecioară...

Bogăţia bunătăţilor, care mi-ai dat, cerescule Părinte, o am risipit rău, făcându-mă rob streinilor cetăţeni. Pentru aceasta strig: Greşit-am ţie! primeşte-mă ca odinioară pre desfrânatul, întinzându-mi braţele tale.

La toată răutatea m'am robit plecându-mă ca un ticălos făcătorilor de pofte, şi din firea mea ieşindu-mi prin nebăgare de seamă, miluieşte-mă, Mântuitorule, cerescule Părinte, pre mine, cel ce scap la îndurările tale cele multe.

Slavă.

De toată ruşinea m'am umplut, necutezând a căuta la înălţimea cerului, că fără socoteală m'am plecat păcatului. Iar acum întorcându-mă, cu umilinţă strig: Greşit-am ţie, Impărate al tuturor, primeşte-mă.

Şi acum, a Născătoarei.

Ajutătoarea oamenilor, nădejdea cea tare a tuturor creştinilor, scăparea celor ce se mântuesc, Preacurată Fecioară, mântueşte-mă cu rugăciunile tale cele de maică şi vieţii celei ce va să fie mă învredniceşte.

✶ Catavasie.

Naşterea ta cea din Fecioară, „prorocul mai 'nainte văzându-o, a propovăduit strigând: „Auzit-am auzul tău şi m'am „temut; că de la amiază-zi şi „din muntele cel sfânt şi umbrit ai venit, Hristoase".

Cântarea 5-a, Irmos:

Noaptea trecând...

Robitu-m'am cetăţenilor celor streini, şi la loc stricăcios m'am depărtat, şi de ruşine m'am umplut; iar acum întorcându-mă, strig ţie, Indurate: Greşit-am!

Deschide-mi acum milostivirea cea părintească, mie celui ce mă întorc de la răutăţi, cerescule Părinte, şi nu mă lepăda, cela ce ai milă prea îndestulată.

Slavă.

Nu cutez a căuta sus la înălţime, că te-am mâniat pre tine, Hristoase, fără măsură; ci ştiind milostivirea ta, Indurate, strig ţie: Greşit-am! milostiveşte-te şi mă mântueşte.

Şi acum, a Născătoarei.

Prea sfântă Fecioară plină de dar, ceea ce ai născut curăţirea tuturor, uşurează povara cea grea a păcatelor mele, cu rugăciunile tale.

✶ Catavasie.

Noaptea trecând, s'a apropiat ziua şi lumina în lume a „strălucit. Pentru aceasta te „laudă cetele îngereşti şi te „slăvesc pre tine, Hristoase „Dumnezeule".

Cântarea 6-a, Irmos:

Intru adâncul păcatelor...

Adâncul păcatelor mă cuprinde pururea şi valul greşalelor mă cufundă; îndreptează-mă la limanul vieţii, Hristoase Dumnezeule, şi mă mântueşte, Impărate al slavei.

Bogăţia părintească o am risipit rău şi, sărăcind, m'am umplut de ruşine, rob făcându-mă gândurilor celor neroditoare. Pentru aceasta strig ţie, iubitorule de oameni, îndurându-te, mântueşte-mă.

Slavă.

Pre mine cel rupt de foamea a tot felul de bunătăţi şi înstrei-

nat de la tine, prea bunule, miluește-mă și mă mântuește, Hristoase, acum, pre cel ce mă întorc și laud iubirea ta de oameni.

Și acum, a Născătoarei.

Stăpână, ceea ce ai născut pre Hristos, Mântuitorul și Domnul, mântuirii învredniceşte-mă; că am sărăcit de tot felul de bunătăți, Fecioară Curată, ca să laud slăvirile tale.

* Catavasie.

Intru adâncul păcatelor sunt „cuprins, Mântuitorule, și în „marea vieții mă cufund; ci „precum ai scos pre Iona din „fiară, așa mă scoate și pre „mine din patimi, și mă mân„tuește".

CONDACUL

Glasul al 3-lea, după Podobia:

Fecioara astăzi...

De la părintească slava ta depărtându-mă neînțelepțește, întru răutăți am risipit bogăția care mi-ai dat. Pentru aceasta glasul desfrânatului aduc ție: Greșit-am înaintea ta, Părinte îndurate! Primește-mă pre mine, cel ce mă pocăesc, și mă fă ca pre unul din argații tăi.

ICOS

Să auzim scripturile Mântuitorului nostru, care ne învață totdeauna cu glasul său, pentru cel ce a fost desfrânat și în urmă iarăș s'a înțelepțit; și cu credință să urmăm pocăinței celei bune a acestuia; și, celui ce știe toate cele ascunse, cu inimă smerită să strigăm: Greșit-am ție, Părinte îndurate, și nu suntem vrednici nici odinioară să ne chemăm fii ai tăi, ca mai înainte; ci ca cela ce ești din fire iubitor de oameni, tu ne primește și ne fă ca pre unul din argații tăi.

SINAXAR

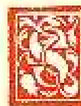
LA DUMINICA FIULUI DESFRÂNAT

Sinaxarul din Mineiu, apoi acesta.

In aceeași zi facem pomenire de pilda Fiului desfrânat din Sfânta Evanghelie; pe care dumnezeeștii noștri Părinți au așezat-o în a doua Duminică a Triodului.

STIHURI.

Chiar dacă ai fi desfrânat ca și mine,
indrăznind, vino;
Căci ușa milostivirii dumnezeești a
fost deschisă tuturor!

unt unii oameni, cari, cunoscând că au săvârșit multe fapte rele, că au trăit din tinerețe în chip desfrabălat, că și-au petrecut viața în beții și desfrânări și că au căzut astfel în adâncul păcatelor, ajung în desnădejde, care este odrasla mândriei. Din pricina desnădejdei nu vor cu niciun chip să se mai sârguiască să fie virtuoși, așa că săvârșesc un roiu de păcate și cad mereu în aceleași și mai mari păcate. Sfinții Părinți, purtându-se față de astfel de oameni cu multă dragoste și părintește și voind să-i scoată din desnădejde, au așezat acum, după pilda Vameșului și Fariseului, pilda Fiului desfrânat. Prin aceasta ei le smulg din rădăcină păcatul desnădejdei și-i ridică iarăși spre săvârșirea virtuții; arată prin Fiul cel desfrânat, oamenilor încărcați cu multe păcate îndurarea iubitoare de oameni și prea bună a lui Dumnezeu; în-

fațișează prin pilda spusă de Hristos, că nu este nici un păcat care să biruiască voința cea iubitoare de oameni a Domnului.

Doi sunt fiii omului, adică ai Cuvântului lui Dumnezeu întrupat: drepții și păcătoșii. Fiul cel mai mare este omul care stăruie totdeauna în poruncile și în calea cea bună a lui Dumnezeu și niciodată nu se depărtează de El. Fiul cel mai tânăr este omul care a poftit păcatul, care a tăgăduit prin fapte rușinoase împreună-viețuirea cu Dumnezeu, care a trăit în chip desfrânat, cheltuind iubirea de oameni ce o avea Dumnezeu pentru el, care n'a păstrat în el întreg chipul lui Dumnezeu, care a urmat vicleanului diavol, care a slujit, prin plăcerile sale, voinței diavolului, care n'a putut să-și sature pofta. In adevăr păcatul este fără de saț; prin deprindere, păcatul încântă prin ceeace vremelnic face plăcere. El se aseamănă cu roșcovele, mâncarea porcilor. Roșcovele, în adevăr, la început sunt dulci, dar mai pe urmă sunt amare și asemănătoare paielor. Tot așa este îndeobște și păcatul. Dar Fiul cel desfrânat, pentrucă pierise de foamea virtuții, și-a venit îndată în fire și vine la Tatăl său zicând: „Tată am păcătuit la cer și înaintea ta! Nu mai sunt vrednic să mă mai numesc fiul tău!" Tatăl îl primește pe cel ce se căește; nu-l ține de rău; dimpotrivă, îl strânge la piept și-l îmbrățișează, arătându-i îndurările sale dumnezeești și părintești. Ii dă haină, adică Sfântul Botez, pecete și inel, adică harul Preasfântului Duh. Pe lângă aceasta îi dă și încălțăminte, ca să nu mai fie vătămate umbletele sale cele potrivit voii lui Dumnezeu de șerpi și de scorpii, ci mai degrabă să poată sdrobi capetele lor. In urmă, Tatăl, cuprins de mare bucurie, junghie pentru el vițelul cel gras, adică pe Fiul său Unul-Născut, și îi dă să se împărtășească cu trupul și sângele lui. Fiul cel mai mare, minunându-se de milostivirea nemăsurată a Tatălui, cârtește. Dar Tatăl cel iubitor de oameni îi închide gura, întorcându-l dela gândurile lui cu liniște, prin vorbe blânde și binevoitoare, spunându-i: „Tu totdeauna ești cu mine; tu trebuia să te bucuri și să te veselești împreună cu Tatăl tău, căci acest fiu al meu a fost mai nainte mort prin păcat și a înviat, căindu-se de toate cele ce fără de judecată le săvârșise; a fost pierdut, pentrucă s'a îndepărtat de mine prin deprinderea plăcerilor, dar a fost găsit de mine, care am suferit din adâncul inimii pentru el și l-am chemat înapoi prin dragostea sufletului meu".

Această pildă poate să se ia și despre poporul evreu și despre noi.

Sfinții Părinți deci au orânduit în această Duminică, pilda Fiului desfrânat pentru această pricină: ca să curme desnădejdea și teama de a ne apuca de fapte bune și ca să îndemne spre pocăință și căință pe păcătos, ca și pe Fiul cel desfrânat. In adevăr căința este cea mai bună armă și o pavăză puternică pentru înlăturarea săgeților vrăjmașului.

Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluește-ne pe noi, Amin.

Cântarea 7-a, Irmos:

Heruvimilor asemănându-se...

Desfătărilor trupești m'am plecat ca un ticălos și m'am făcut rob cu totul născocitorilor de pofte; și m'am înstreinat de la tine, iubitorule de oameni. Iar acum strig cu glasul celui rătăcit: Greșit-am, Hristoase, nu mă trece, ca cela ce ești însuți milostiv.

Nici cum îndrăznind a căuta la înălțimea cerului, strig ție, Impărate al tuturor; căci cu nepriceperea eu însumi te-am mâniat, nebăgând seamă de poruncile tale. Pentru aceasta ca cela ce ești însuți bun, nu mă lepăda pre mine de la fața ta.

Slavă.

Cu rugăciunile apostolilor și ale proorocilor, ale cuvioșilor și ale cinstiților mucenici, și ale drepților, iartă-mi, Doamne, toate câte am greșit, mâniind, Hristoase, bunătatea ta; ca să te laud întru toți vecii.

Și acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce te-ai arătat mai luminată de cât Heruvimii și de-

cât toate oştile cereşti, cu aceştia roagă pre Dumnezeescul Cuvânt al Tatălui celui fără început, pre carele l-ai întrupat Preacurată, ca toţi să ne învrednicim binelui celui veşnic.

* Catavasie.

Heruvimilor asemănându-se „tinerii, dănţuiau în cuptor, „strigând: Bine eşti cuvântat „Dumnezeule! că întru adevăr „şi judecată ai adus asupră-ne „acestea toate, pentru păcatele „noastre, Cel ce eşti prea lă„udat şi prea slăvit întru toţi „vecii".

Cântarea 8-a, Irmos:

Pre cela ce a închipuit...

Cela ce te-ai pogorît pre pământ cu sărăcie de bună voie, ca să mântueşti lumea, pentru multa milostivire; mântueşte-mă pre mine, cela ce am sărăcit acum de toată fapta bună, ca un milostiv.

De la poruncile tale depărtându-mă, m'am făcut rob înşelătorului, ca un ticălos. Iar acum întorcându-mă, primeşte-mă, ca odinioară pre desfrânatul; pre mine cel ce cad înaintea ta, cerescule Părinte.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Supunându-mă cugetelor celor de stricăciune făcătoare, m'am întunecat şi de la tine m'am depărtat, cu totul ieşindu-mi din minte, Indurate. Pentru aceasta pre mine, cel ce cad cu pocăinţă înaintea ta, mântueşte-mă.

Şi acum, a Născătoarei.

Preacurată, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti singură îndreptarea celor căzuţi, îndreptează-mă şi pre mine cel sdrobit, cu tot felul de păcate, şi smerit.

Catavasie.

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

* Pre cela ce a închipuit mai „'nainte în rug, lui Moisi, mi„nunea Fecioarei, în muntele „Sinai oarecând, lăudaţi-l, bi„ne-l cuvântaţi, şi-l prea înăl„ţaţi întru toţi vecii".

Cântarea 9-a, Irmos:

Din pământeni cine a auzit...

Vezi-mi, Hristoase, necazul inimii, vezi întoarcerea mea, vezi-mi lacrămile, Mântuitorule, şi nu mă trece pre mine; ci mă îmbrăţişează iarăşi cu milostivire, numărându-mă împreună cu mulţimea celor mântuiţi; ca să laud cu mulţămită milele tale.

Ca tâlharul te rog, pomeneşte-mă! ca Vameşul întristându-mă, mă bat în piept şi

strig: Milostiveşte-te, primeşte-mă, prea îndurate, ca pre cel desfrânat, pre mine cel ce mă întorc de la toate răutăţile mele, Impărate al tuturor; ca să laud plecăciunea ta cea prea multă.

Suspină acum suflete al meu prea ticăloase, şi strigă lui Hristos: Doamne, cela ce ai sărăcit de a ta voie pentru mine, însuţi tu mă îmbogăţeşte pre mine cel sărăcit de toată fapta bună, cu bogăţia bunătăţilor, ca un bun şi milostiv.

Slavă.

Veselia care ai făcut oarecând, Bunule, pentru întoarcerea cea de voie a fiului pierdut, fă-o acum şi spre mine, păcătosul, tinzându-mi cinstitele tale braţe; ca mântuindu-mă, să laud plecăciunea ta cea prea multă.

Şi acum, a Născătoarei.

Cu luminătoarele tale rugăciuni, Fecioară, luminează-mi, rogu-mă, ochii cei înţelegători, ce sunt întunecaţi cu răutatea, şi la calea pocăinţii mă povăţueşte. Ca, dupre datorie, să te laud pre tine, ceea ce ai întrupat mai pre sus de cuvânt pre Cuvântul.

Catavasie.

Din pământeni cine a auzit „una ca aceasta; sau cine a „văzut vre-odinioară: Fecioa„ră să se fi aflat având în pân„tece, şi fără durere să fi născut „prunc? In acest chip este mi„nunea ta, şi pre tine, Prea„curată, Născătoare de Dum„nezeu, Marie, te mărim“.

LUMINÂNDA

a Invierii din Octoih.

Apoi a Triodului, după Podobia:

Femei auziţi glas...

Bogăţia darului, care mi-ai dat, Mântuitorule, ducându-mă în ţări streine eu ticălosul, rău o am cheltuit, vieţuind desfrânat, şi o am risipit dracilor, înşelându-mă; ci acum întorcându-mă, primeşte-mă ca pre rătăcitul, Părinte, îndură-te şi mă mântueşte.

Slavă.

Asemenea.

Cheltuind avuţia ta, Doamne, o am risipit, şi m'am supus eu ticălosul dracilor celor vicleni; ci tu, prea milostive Mântuitorule, îndură-te spre mine desfrânatul şi mă curăţeşte pre mine spurcatul, dându-mi haina cea dintâi a împărăţiei tale.

Şi acum, a Născătoarei.

Sfântă Maică Fecioară, binevestirea cea mare a apostolilor şi a mucenicilor, a prooro-

cilor şi a cuvioşilor, fă milostiv nouă robilor tăi pre Fiul tău şi Domnul, de Dumnezeu Născătoare, când va şedea să judece pre fiecare dupre vrednicia faptelor.

LA LAUDE

Stihiri: din Octoih, 4 ale Invierii şi 1 a lui Anatolie; şi ale Triodului aceste 3 idiomele.

Glasul al 2-lea.

Glasul desfrânatului aduc ţie, Doamne, greşit-am înaintea ochilor tăi, Bunule; risipit-am bogăţia darurilor tale; ci mă primeşte pre mine cel ce mă pocăesc, Mântuitorule, şi mă mântueşte.

Glasul al 4-lea.

Stih: Scoală-te, Doamne, Dumnezeul meu înalţă-se mâna ta, nu uita pre săracii tăi până în sfârşit.

Ca fiul cel desfrânat am venit şi eu, Indurate, carele toată vieaţa o am cheltuit în ţări streine; risipit-am bogăţia care mi-ai dat, Părinte; primeşte-mă pre mine cel ce mă pocăesc, Dumnezeule, şi mă milueşte.

Glasul al 8-lea.

Stih: Mărturisi-mă-voiu ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voiu toate minunile tale.

Cheltuind în desfrânări averea părintească şi risipindu-o, pustiu m'am făcut, sălăşluindu-mă în oraşul viclenilor cetăţeni; dar neputând mai mult răbda locuirea cea dimpreună cu dânşii, întorcându-mă strig ţie, înduratului părinte: Greşit-am la cer şi înaintea ta! Şi nu sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pre unul din argaţii tăi, Dumnezeule şi mă milueşte.

Slavă glasul al 6-lea.

Bunule Părinte, depărtatu-m'am de la tine, ci nu mă părăsi, nici să mă faci netrebnic împărăţiei tale. Vrăjmaşul cel cu totul viclean m'a desbrăcat şi mi-a luat bogăţia; darurile cele sufleteşti le-am risipit ca un desfrânat. Deci sculându-mă şi întorcându-mă către tine strig: Fă-mă ca pre unul din argaţii tăi, Cela ce pentru mine ţi-ai întins pre cruce prea curatele tale mâini; ca să mă scoţi de la fiara cea cumplită şi cu haina cea dintâi să mă îmbraci, ca un mult milostiv.

Şi acum.

Prea binecuvântată eşti...

Doxologia mare, Ecteniile şi Apolisul. Apoi obişnuita Litie, în pridvor, la care cântăm: Slavă, Şi acum, Stihira Evangheliei de la Utrenie.

Apoi se ceteşte învăţătura Cuviosului Teodor şi celelalte, ca la Duminica Vameşului şi Fariseului. Ceasul I-iu şi Apolisul deplin.

LA LITURGHIE.

Fericirile din Octoih, pe 6, şi din Triod, cântarea 6 a. pe 4.

Prochimenul glasului de rând. Apostolul către Corinteni; Evanghelia de la Luca.

CHINONICUL

Lăudaţi pre Domnul din ceruri.

Cade-se a şti:

Că în săptămâna lăsatului de carne, nu cântăm Aliluia. Deasemenea lăsăm, din Psaltire, o catismă dela Utrenie şi o cetim la Vecernie. Nu se cetesc nici Mijloceasurile şi nici Canonul de rugăciune al prea sfintei Născătoarei de Dumnezeu dela Pavecerniţă. Iar Pavecerniţa se ceteşte cea mică.

* La fel facem şi în săptămâna brânzei, afară de Miercuri şi Vineri; despre care vezi însemnarea din aceste zile.

In acestă săptămână cetim în fiecare zi, la Utrenie, cuvântul sfânt lui Macarie despre Patruzecime şi Cincizecime; cuvânt care începe aşa:

Fiii mei, se bucură inima mea de voi..

SĂ SE ŞTIE Că slujba sfinţilor ce vor cădea în Sâmbăta şi Duminica lăsatului de carne, se cântă, mai înainte, la Pavecerniţele ce au trecut.

Asemenea facem şi in Sâmbăta şi în Duminica lăsatului de brânză, sau cum va voi cel mai mare; afară de cazul când s'ar întâmpla pomenirea vre-unui Sfânt mare, sau hramul bisericii.

IN SÂMBĂTA
LĂSATULUI DE CARNE

Facem pomenirea tuturor celor din veac adormiţi, otrodocşilor creştini, părinţilor şi fraţilor noştri.

Vineri seara.

După Psalmul începător şi obişnuita Stihologie, la Doamne strigat-am punem Stihirile pe 6, cântând: din Octoih 3 stihiri mucenicești ale glasului de rând şi din Triod aceste 3 podobnice.

Glasul al 8-lea, după Podobia:

In raiul cel din Edem...

Astăzi, credincioşii săvârşim pomenirea tuturor morţilor celor din veac, anume: a celor ce întru credinţă au vieţuit creştineşte. Să lăudăm pre Mântuitorul şi Domnul şi să cerem cu deadinsul, ca să dea ei răspuns bun, în ceasul judecăţii, la însuşi Dumnezeul nostru, cel ce va să judece tot pământul, dobândind cu bucurie starea cea de-a-dreapta lui, în partea drepţilor şi întru moştenirea cea luminată a sfinţilor; şi să se facă vrednici împărăţiei lui celei cereşti.

Mântuitorule, cela ce ai răscumpărat pre oameni cu sângele tău şi, cu moartea ta, din moartea cea amară ne-ai mântuit pre noi şi vieaţă veşnică ne-ai dat cu învierea ta. Odihneşte, Doamne, pre toţi cei adormiţi întru buna credinţă, în pustii sau în cetăţi, în mare sau pre pământ şi în tot locul; pre împăraţi, pre arhierei şi preoţi, pre sihaştri şi pre cei la olaltă adunaţi, din toată vârsta, din tot neamul; şi-i învredniceşte împărăţiei tale celei cereşti.

După sculare ta din morţi, Hristoase, moartea nu mai stăpâneşte pre cei ce au murit în buna credinţă. Pentru aceasta ne rugăm cu deadinsul, odihneşte în curţile tale, în sânul

lui Avraam pre robii tăi, ceice ţi-au slujit ţie în curăţie, dela Adam până astăzi; pre părinţii şi pre fraţii noştri, prietenii şi rudele şi pre tot omul ce a lucrat ale vieţii cu credinţă şi la tine, Dumnezeule, s'au mutat în multe feluri şi în multe chipuri, şi-i învredniceşte pre ei împărăţiei tale celei cereşti.

Slavă, Glasul al 8-lea.

Plâng şi mă tânguesc, când gândesc la moarte şi văd în mormânturi zăcând frumuseţea noastră, cea zidită dupre chipul lui Dumnezeu, grozavă, neslăvită, neavând chip. O minune! Ce taină este aceasta, care s'a făcut pentru noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris, dupre porunca lui Dumnezeu, a celui ce dă odihnă celor răposaţi.

Şi acum, a Născătoarei, pe glasul de rând.

In locul Prochimenului, cântăm Aliluia... pe

Glasul a 8-lea.

Stih: Fericiţi sunt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne, şi pomenirea lor din neam în neam.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi sămânţa lor va moşteni pământul.

LA STIHOAVNĂ

Două stihiri ale mucenicilor şi una a morţilor, din Octoih, ale glasului de rând, cu stihurile de mai sus.

Slavă, Glasul al 6-lea

A lui Ioan Damaschin.

Incepătură şi stat mi-a fost mie porunca ta cea ziditoare, că voind să mă alcătueşti viețuitor, din fire văzută şi nevăzută, trupul mi-ai zidit din pământ, şi suflet mi-ai dat cu dumnezeeasca şi de vieaţă făcătoarea ta suflare. Pentru aceasta, Mântuitorule, odihneşte pre robii tăi, în laturea celor vii şi în corturile drepţilor.

Şi acum, a Născătoarei.

Cu rugăciunile celei ce te-a născut pre tine, Hristoase, şi ale mucenicilor tăi, ale apostolilor, ale proorocilor, ale arhiereilor, ale cuvioşilor, ale drepţilor, şi ale tuturor sfinţilor; pre robii tăi cei adormiţi odihneşte-i.

Apoi:

Acum slobozeşte; Sfinte Dumnezeule;

Tatăl nostru.

Şi îndată:

Troparul glasul al 8-lea.

Cela ce prin adâncul înţelepciunii, cu iubirea de oameni, toate le chiverniseşti şi cele de folos tuturor le dărueşti, însuţi făcătorule odihneşte, Doamne, sufletele robilor tăi; că spre tine şi-au pus nădejdea, spre făcătorul şi ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Slavă, și acum; a Născătoarei, asemenea.

Pre tine zid și liman te avem, și rugătoare bine primită către Dumnezeu; pre carele l-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită, mântuirea credincioșilor.

Apoi Ectenia și Apolisul.

După apolisul Vecerniei, facem Panihidă pentru cei morți; și cântăm canonul morților al glasului de rând.

LA UTRENIE

După cei 6 Psalmi, Aliluia pe glasul al 8 lea, apoi Troparul de două ori.

Cela ce cu adâncul înțelepciunii...

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Pre Tine zid și liman...

După obișnuitele Stihologii, se cetește cuvânt, pentru cei morți, din epistola întâia către Corinteni, și se cântă Fericiții cei fără prihană..., pe două stări, cu stihul pe glasul al 5-lea

Bine ești cuvântat Doamne...

Iar după aceasta, Troparele morților, glasul al 5-lea cu pripeala:

Bine ești cuvântat Doamne, învață-ne pre noi îndreptările Tale.

Ceata sfinților a aflat izvorul vieții și ușa raiului; să aflu și eu calea, prin pocăință; eu sunt oaia cea pierdută, chiamă-mă, Mântuitorule, și mă mântuiește.

Bine ești cuvântat Doamne...

Cei ce pre mielul lui Dumnezeu ați mărturisit și ați fost junghiați ca niște miei, fiind mutați la vieața cea neîmbătrânitoare și pururea veșnică, sfinților; aceluia cu deadinsul, Mucenicilor, vă rugați să ne dăruiască nouă deslegare datoriilor.

Bine ești cuvântat Doamne...

Cei ce ați umblat pre calea cea strâmtă și cu scârbe, toți cari în vieață crucea ca jugul ați luat și mie mi-ați urmat cu credință; veniți de luați darurile, care am gătit vouă, și cununile cerești.

Bine ești cuvântat Doamne...

Chipul slavei tale celei negrăite sunt, măcar deși port ranele păcatelor; miluește zidirea ta, Stăpâne, și o curățește cu îndurarea ta, și moștenirea cea dorită dăruește-mi, făcându-mă pre mine iarăși cetățean raiului.

Bine ești cuvântat Doamne...

Cela ce cu mâna dintru neființă m'ai zidit și cu chipul tău cel dumnezeesc m'ai cinstit, iar pentru călcarea poruncii iarăși m'ai întors în pământ, din carele am fost luat; la cel dupre asemănare mă ridică, cu frumusețea cea dintâi iarăși împodobindu-mă.

Bine ești cuvântat Doamne...

Odihnește, Dumnezeule, pre robii tăi și-i așează în raiu,

unde cetele sfinţilor, Doamne, şi drepţii ca luminătorii strălucesc. Pre adormiţii robii tăi îi odihneşte, trecându-le lor toate greşalele.

Slavă.

Pre o Dumnezeire în trei străluciri cu bună credinţă să o lăudăm, strigând: Sfânt eşti Părinte, fără de început, Fiule cel împreună fără de început, şi Duhule cel dumnezeesc; luminează-ne pre noi, cari cu credinţă slujim ţie, şi ne scoate din focul cel de veci.

Şi acum.

Bucură-te Curată, ceea ce ai născut pre Dumnezeu cu trup, spre mântuirea tuturor; că neamul omenesc a aflat mântuire prin tine; şi noi să aflăm raiul, Născătoare de Dumnezeu, Curată şi binecuvântată.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ţie Dumnezeule, de trei ori. După aceasta, Ectenia pentru cei morţi. Iară şi iară cu pace... Preotul zice: Dumnezeul duhurilor; iar noi: Doamne miluește de 40 de ori. Şi după Ecfonis:

Sedealna glasul al 5-lea.

Odihneşte, Mântuitorul nostru, cu cei drepţi pre robii tăi, şi-i sălăşlueşte pre ei în curţile tale, precum este scris; trecându-le ca un bun greşalele lor, cele de voie şi cele fără de voie, şi toate cele întru ştiinţă şi întru neştiinţă, iubitorule de oameni.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Cela ce ai răsărit lumii din Fecioară, Hristoase Dumnezeule, şi printr'însa fii luminii ne-ai arătat, milueşte-ne pre noi.

Psalmul 50.

Şi cântăm stihurile:

Să cântăm Domnului...

Iar canoanele se cântă: al hramului cu Irmosul pe 6, şi în Triod pe 8. Şi cântăm şi a doua cântare, fără stihuri; iar celelalte cu stihuri.

CANONUL

Facerea lui Teodor Studitul cu acrostihul:

Cel nevrednic Teodor...

Cântarea 1-a, Glasul al 8-lea, Irmos:

Cântare să înălţăm popoare...

Toţi să ne rugăm lui Hristos, făcând astăzi pomenire morţilor celor din veac, ca să izbăvească de focul cel veşnic pre cei ce au adormit în credinţă şi în nădejdea vieţii celei veşnice.

Cu adâncul judecăţilor tale, Hristoase, prea înţelepţeşte ai rânduit mai înainte sfârşitul vieţii fiecăruia, hotarul şi locul. Pentru aceasta mântueşte, prea Indurate, la judecată, pre cei ce i-a acoperit pământul în tot locul.

Cela ce ai dat hotarele vieţii noastre, însuţi pre cei ce au tre-

cut din noaptea vieţii acesteia, arată-i fii zilei celei neînserate, Doamne: pre preoţii ortodocşi şi pre împăraţi şi pre tot poporul tău.

Pre credincioşii pre cari i-a acoperit apa, şi războiul i-a secerat, şi pre cari i-a omorît cutremurul, şi tâlharii i-au ucis, şi pre cei ce i-a ars focul, Milostive, rândueşte-i în partea drepţilor.

Toate datoriile trupului trecându-le cu vederea, Mântuitorul nostru, în orice vârstă a întregului neam omenesc, pune-i înaintea judecăţii tale, să răspundă neosândiţi ţie, Ziditorului.

Slavă, a Treimei.

Trei feţe în ipostasurile sale ale unei firi laud: pre Tatăl cel nenăscut, pre Fiul, cel ce s'a născut, şi pre Duhul Sfânt; o împărăţie fără început, o stăpânire şi o dumnezeire.

Şi acum, a Născătoarei.

Cu adevărat tu te-ai arătat cer pre pământ, mai mare de cât cerul cel mai de sus, Fecioară, ceea ce nu ştii de mire; că din tine a răsărit Soarele în lume, cel ce stăpâneşte dreptatea.

Catavasie.

Zicem Irmoasele acestui Canon.

Cântare să înălţăm popoare, „minunatului Dumnezeului nostru, cela ce a mântuit pre „Israil din robie; cântare de „biruinţă cântând şi strigând: „Să cântăm ţie, cela ce eşti „însuţi Stăpân".

Cântarea 2-a, Irmos:

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeul vostru, cel ce „m'am născut mai înainte de „veci din Tatăl şi din Fecioară, „mai pre urmă, fără bărbat „m'am întrupat şi am deslegat „păcatul strămoşului Adam, ca „un iubitor de oameni".

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeul vostru, carele cu dreaptă judecată am întărit hotarele vieţii, cel ce primesc din stricăciune, întru nestricăciune, pre toţi cei adormiţi întru nădejdea învierii celei veşnice.

Doamne, cela ce primeşti din cele patru margini ale lumii pre cei ce au adormit cu credinţă, în mare sau pre pământ, în râuri, în izvoare sau în bălţi şi în puţuri, pre cei ce s'au făcut mâncare fiarelor şi pasărilor şi jigăniilor, pre toţi îi odihneşte.

Doamne, cela ce cu palma Ta toate le-ai despărţit mai înainte, pre cei ce s'au des-

legat în patru stihii alcătueşte-i şi-i învieaz la venirea ta; toate datoriile cele întru ştiinţă şi cele întru neştiinţă iertându-le lor.

O, cât va fi de înfricoşată a doua venire a ta, Doamne! Că venind în chipul fulgerului pre pământ, vei să scoli toată zidirea să se judece. Atuncea pre cei ce au vieţuit ţie cu credinţă învredniceşte-i să fie împreună cu tine, întâmpinându-te.

Slavă, a Treimei.

Unime prea desăvârşită, Dumnezeule prea înalte, cela ce eşti în trei ipostasuri, Părinte, cel nenăscut, Fiule unul născut, şi Duhule, cel ce purcezi din Tatăl, şi prin Fiul te arăţi; o fiinţă, o fire, o domnie, o împărăţie, mântueşte-ne pre noi pre toţi.

Şi acum, a Născătoarei.

Negrăită este minunea naşterii tale, Maică Fecioară; că în ce chip ai şi născut şi împreună curată petreci? Cum ai născut prunc, şi nu ştii nici cum de ispită bărbătească? Precum ştie Cuvântul lui Dumnezeu, cel ce s'a născut din tine mai presus de fire, cu cuvioasă înoire.

Catavasie.

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu...

Cântarea 3-a, Irmos:

Cuvântule al lui Dumnezeu...

Pre cei ce şi-au petrecut călătoria vieţii cu credinţă dreaptă, învredniceşte-i, Dumnezeule, a se încununa cu cununa dreptăţii şi a dobândi bunătăţile cele veşnice.

Pre cei răpiţi fără veste, pre cei arşi de trăsnete, pre cei ce au murit de ger şi de toată bătaia, odihneşte-i Dumnezeule, când toate cu foc le vei lămuri.

Pre cei ce au înotat în marea vieţii cea deapururea furtunoasă, învredniceşte-i să apuce la limanul nestricatei vieţii tale, Hristoase, cei ce au fost ocârmuiţi în vieaţă de dreapta credinţă.

Pre cei ce i-au luat spre mâncare toată firea celor din mare şi a păsărilor cerului, pentru judecăţile tale, Hristoase Dumnezeule, înviază-i cu cinste în ziua cea de apoi.

Slavă, a Treimei.

Unimea cea dumnezeească când o despart cu gândul în trei feţe, fără amestecare, îndată împreun cele nedespărţite; că precum este graba fulgerului, aşa şi cea întreit strălucitoare se vede întru o unime.

Şi acum, a Născătoarei.

Necunoscută este minunea ta, că ai născut fără de bărbat, şi fecioria ta, după ce ai născut, curată o păzeşti. Pentru aceasta mulţimea îngerilor şi neamul omenesc te laudă în veci.

Catavasie.

Cuvântule al lui Dumnezeu „cela ce ai întărit cerurile cu „mâna ta, întăreşte şi inimile „noastre, ale celor ce nădăj„duim spre tine, întru lumina „cunoştinţei tale celei adevă„rate“.

Sedealna, glasul al 5-lea, de două ori, Podobie:

Pre cuvântul cel împreună...

Cela ce pentru noi ai răbdat crucea şi moartea şi ai omorît iadul, şi împreună ai sculat pre cei morţi, odihneşte Mântuitorule pre cei ce s'au mutat dela noi, ca un Dumnezeu, iubitor de oameni. Şi la înfricoşata şi îngrozitoarea ta venire, Dătătorule de viaţă, învredniceşte-i împărăţiei tale, ca cela ce ai mulţime de îndurări.

Slavă, şi acum, a Născătoarei.

Acoperământul tău cel grabnic şi ajutorul şi mila arată-o spre robii tăi; şi alinează valurile gândurilor celor deşarte, Preacurată. Şi sufletul meu cel căzut ridică-l, Născătoare de Dumnezeu; că ştiu, Fecioară, ştiu că poţi câte voeşti.

Cântarea 4-a, Irmos:

Vrând să Te întrupezi...

Pre părinţi, pre moşi, pre strămoşi, de la cei dintâi până la cei de apoi, cari s'au mutat în bună lege şi în bună credinţă, pre toţi pomeneşte-i, Mântuitorul nostru.

Pre cei ce li s'a întâmplat a-şi sfârşi vieaţa cu credinţă în munte, în cale, în locuri pustii; pre sihaştri şi pre cei la olaltă adunaţi, pre tineri şi pre bătrâni, cu sfinţii, Hristoase, sălăşlueşte-i.

Pre cei ce cu credinţă şi-au mutat vieaţa degrab, din întristare şi din bucuria ce le va fi venit fără nădejde, pre cei ce au pătimit în zile bune sau în nenorocire, pre toţi odihneşte-i Mântuitorul nostru.

Pre cei ce i-a omorît frigul sau i-a răpit calul, sau grindina, zăpada şi ploaia înmulţită; şi pre cei ce i-a omorît cărămida, sau ţărâna i-a împresurat, Hristoase, Mântuitorul nostru odihneşte-i.

Slavă, a Treimei.

Minunat lucru, că Dumnezeirea este una şi întreită! toată

în fiecare faţă fără despărţire; că Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt ne închinăm, ca unui Dumnezeu.

Şi acum, a Născătoarei.

Indreptează-ne cu rugăciunile tale, ocârmuindu-ne, pre noi cei înviforaţi de valul păcatului, la limanul cel de mântuire, Născătoare de Dumnezeu, şi ferindu-ne de toate răutăţile.

Catavasie.

Vrând a te întrupa din muntele cel umbros, Cuvinte, din „singură Născătoarea de Dum„nezeu, proorocul a cunoscut „cu privire dumnezeească şi „cu frică a slăvit puterea ta".

Cântarea 5-a, Irmos:

Mânecă duhul meu către..

Făcând astăzi pomenire tuturor celor ce au murit cu bună credinţă din veac, Doamne, cu deadinsul strigăm ţie: Pre toţi odihneşte-i cu sfinţii tăi.

Pre cei ce i-ai luat din tot neamul şi neamul, din împăraţi, din boeri, sau din sihaştri, întru credinţă dreaptă, îndurate, izbăveşte-i de munca cea veşnică.

Ştiind cele de folos ale tuturor celor ce i-ai zidit, pre cari i-ai lăsat, Doamne, să moară prin căderi năprasnice fără veste, mântueşte-i de toată munca, Dumnezeul nostru.

De focul cel pururea arzător, şi de întunerecul cel îngrozitor, şi de scrâşnirea dinţilor, şi de viermele cel ce munceşte fără de sfârşit, şi de toată munca, izbăveşte Mântuitorul nostru, pre toţi cei ce cu credinţă au murit.

Slavă, a Treimei.

Unime în trei ipostasuri, ceea ce eşti de un scaun, fără început, care unime o ai cu despărţirea feţelor şi firea în feţe; uneşte-ne pre noi întru o voie a poruncilor tale.

Şi acum, a Născătoarei.

Mai pre sus slăvită de cât Serafimii cei cu chipuri de foc, te-ai arătat Preacurată; că ai născut pre acela, de care ei nu se pot apropia, pre Iisus Mântuitorul; care cu întruparea a îndumnezeit frământătura pământenilor.

Catavasie.

Mânecă Duhul meu către „tine, Dumnezeule, pentru că „lumină sunt poruncile venirii „tale. Deci întru acelea lumi„nează mintea noastră, Stă„pâne, şi ne povăţueşte pre „calea vieţii".

Cântarea 6-a, Irmos:

Primeşte-mă pre mine...

Cela ce ai deslegat durerile morţii, pătimind, începătorule al vieţii, Dumnezeul nostru, pre robii tăi, cei din veac adormiţi, odihneşte-i.

Pre cei ce, cu judecăţile tale cele negrăite, i-au omorît băuturile cele cu farmece, otrăvile, înecările de oase, cu sfinţii, Doamne odihneşte-i.

Când vei judeca toate, stând goale şi descoperite înaintea feţei tale, atuncea, îndurate, să-ţi fie milă de cei ce ţi-au slujit cu credinţă, Dumnezeule.

Trâmbiţând Arhanghelul tău cu trâmbiţa cea de apoi, spre scularea în viaţă a tuturor, atuncea, Hristoase, odihneşte pre robii tăi.

Invredniceşte, Dumnezeule, împreună cu slugile tale pre credincioşii cei din veac, pre cari i-ai luat, şi pre tot neamul omenesc, ca să te slăvească.

Slavă, a Treimei.

Stăpânie dumnezeeească întreit sfântă, ceeace eşti de un scaun, Părinte, Fiule, şi Duhule; tu eşti Dumnezeul meu, cela ce cu stăpânirea ta cea a tot puternică toate le cuprinzi.

Şi acum, a Născătoarei.

Saltă Iesee, strămoşule, că din rădăcina ta, din Curata Fecioară a răsărit floare de vieaţă, Hristos Dumnezeu, cel ce a mântuit lumea.

Catavasie.

Primeşte-mă pre mine cel „cuprins de păcate multe, iubitorule de oameni, carele „cad la îndurările tale, şi ca „pre proorocul, Doamne mântueşte-mă".

CONDAC

Glasul al 8-lea.

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletele adormiţilor robilor tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin; ci vieaţă fără de sfârşit.

ICOS.

Tu însuţi eşti fără de moarte, cela ce ai făcut şi ai zidit pre om; iar noi pământenii din pământ suntem zidiţi şi întru acelaşi pământ vom merge, precum mi-ai poruncit, cela ce m'ai zidit şi mi-ai zis: că pământ eşti şi în pământ te vei întoarce, unde vom merge toţi pământenii, făcând tânguirea cea deasupra gropii cântare: Aliluia.

SINAXAR

IN SÂMBĂTA LĂSATULUI DE CARNE

Sinaxarul din Mineiu; apoi acesta.

In aceeaşi zi dumnezeeştii Părinţi au hotărît pomenirea tuturor celor din veac adormiţi, întru bună credinţă, în nădejdea învierii veşnice.

STIHURI

Uită, Cuvinte, celor morţi greşaleie
Nearătându-ţi moartă mila Ta cea mare!

Unii oameni adeseori au murit pe neaşteptate printre străini: pe mare, în munţi neumblaţi, în prăpăstii, în crăpăturile pământului, de ciumă, de foame, în războaie, de foc, de ger şi de alte felurite morţi. Şi se poate că din pricina sărăciei şi a lipsei n'au avut parte să li se facă slujba şi pomenirea orânduită. Pentru aceea dumnezeeştii Părinţi, mânaţi de dragostea de oameni şi fiind învăţaţi de sfinţii Apostoli, au hotărît ca întreaga Biserică să facă pomenire de obşte pentru toţi aceştia, ca şi ei, cari la rândul lor n'au avut parte de slujbele cele orânduite, din pricina unei întâmplări oarecare, să fie cuprinşi în pomenirea obştească de acum. Sfinţii Părinţi arată că slujbele făcute pentru ei le pricinuesc mare folos. Aceasta este cea dintâi pricină pentru care Biserica lui Dumnezeu săvârşeşte pomenirea sufletelor. In al doilea loc, este cu cale să se facă azi şi pomenirea sufletelor, pentrucă mâine are să se prăznuiască a doua venire a lui Hristos; prin aceasta Biserica îmblânzeşte pe înfricoşătorul şi dreptul Judecător, ca să se poarte faţă de suflete cu obişnuita sa milă şi să le aşeze întru desfătarea cea făgăduită. Dar mai cu seamă şi pentru următoarea pricină: Sfinţii Părinţi aveau să aşeze în Duminica viitoare pomenirea izgonirei lui Adam din rai; deaceea izvodesc, prin prăznuirea de azi a tuturor morţilor, o oarecare odihnă şi popas, punând astfel, prin odihna de azi, sfârşit tuturor prăznuirilor faptelor săvârşite de Dumnezeu pentru mântuirea noastră. In chipul acesta, odată cu Dumineca izgonirii lui Adam se ia din nou, ca dela început, pomenirile tuturor celor săvârşite de Dumnezeu pentru noi. In adevăr cea mai de pe urmă faptă a lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră va fi cercetarea vieţii noastre de dreptul Judecător; iar prin pomenirea ei, Biserica infricoşează pe oameni spre a săvârşi cu uşurinţă nevoinţele postului.

Sâmbăta facem totdeauna pomenirea sufletelor celor adormiţi, căci Sâmbăta înseamnă în limba ebraică odihnă. Aşa dar facem, în ziua de odihnă a zilelor, rugăciuni pentru cei cari au murit, deoarece ei s'au odihnit de toate lucrurile pământeşti şi de toate celelalte; iar pomenirea lor s'a orânduit să se facă în fiecare Sâmbătă.

Astăzi, însă, facem pomenire de obşte, rugându-ne pentru tot creştinul. Dumnezeeştii Părinţi, cunoscând că parastasele, pomenile şi liturghiile făcute pentru răposaţi le pricinuesc mare uşurare şi folos, au poruncit ca Biserica să le facă şi în deosebi şi de obşte. Ei au primit, după cum s'a spus, această poruncă dela sfinţii Apostoli, precum zice şi Dionisie Areopagitul.

Că slujbele făcute pentru suflete le sunt de folos se vede între multe altele şi din istoria sfântului Macarie.

Sfântul Macarie a găsit pe când mergea pe drum o căpăţână uscată a unui Elin păgân şi a întrebat:

— Au oare păgânii vreodată oarecare mângâiere în iad?

Căpăţâna a răspuns:

— Au, Părinte, mare uşurare când te rogi tu pentru cei răposaţi!

Marele Macarie, rugându-se lui Dumnezeu, a făcut aceasta, pentrucă dorea să ştie dacă slujbele pentru cei mai dinainte adormiţi le sunt de vreun folos.

Dar şi Grigorie Dialogul a mântuit, prin rugăciunile sale, pe împăratul Traian. Dumnezeu, însă, i-a spus să nu se mai roage niciodată pentru păgâni.

Mai mult, după cum se istoriseşte, împărăteasa Teodora, prin rugăciunile sfinţilor şi mărturisitorilor bărbaţi, a scos din chinurile iadului şi a mântuit pe urîtorul de Dumnezeu Teofil. Şi Grigorie Teologul, în cuvântul rostit la moartea fratelui său Chesarie, arată că sunt bune pomenile făcute pentru cei răposaţi. Iar marele Hrisostom, în tâlcuirea la Epistola către Filipeni, spune astfel: „Să purtăm grijă de folosul celor cari au răposat. Să le dăm lor ajutorul ce li se cuvine, adică milostenii şi prinoase, căci aceasta le aduce uşurare, mare câştig şi folos. In adevăr, nu s'au legiuit acestea în zadar şi la întâmplare şi nici n'au fost predate Bisericii lui Dumnezeu fără rost de prea înţelepţii ucenici ai Domnului, ca preotul să facă pomenire la înfricoşatele taine de cei în credinţă adormiţi". Şi iarăşi: „La împărţeala averii tale, testamentul tău să aibă împreună-moştenitor cu copiii şi rudele tale şi numele dreptului Judecător, iar pomenirea săracilor să nu fie dată la o parte! Eu sunt chezăş de folosul ce-l vei avea!" Marele Atanasie spune: „Chiar dacă s'ar risipi în aer cel săvârşit în credinţă nu înceta de a aprinde la mormânt candelă şi lumânări,

chemând în ajutor pe Hristos Dumnezeu. Candela şi lumânările sunt primite de Dumnezeu şi aduc multă răsplată: dacă mortul a fost un păcătos, ca să-i deslege păcatele; dacă a fost un om drept, ca să se facă adaugire de răsplată; iar dacă a fost poate cineva străin şi sărac, şi nu are pe nimeni care să-i poarte de grijă întru acestea, atunci Dumnezeu, care este drept şi iubitor de oameni, va da pe deasupra şi aceluia din pricina săraciei, în chip potrivit, mila după cum însuşi ştie. De altfel şi cel care aduce prinoase pentru unii ca aceştia ia parte împreună cu ei la răsplată, ca unul ce a arătat dragostea pentru mântuirea aproapelui, ca şi acela care unge cu mir pe altul, el mai întâi miroase frumos. Şi dimpotrivă cei cari nu îndeplinesc făgăduinţele şi legămintele făcute de cei morţi vor fi negreşit osândiţi". După cum spun dumnezeeştii Părinţi, sunt de folos celor morţi, toate cele ce se fac pentru ei până la a doua venire a lui Hristos şi mai cu seamă acelora cari au săvârşit puţine fapte bune în timpul când erau printre cei vii. Şi cu toate că dumnezeeasca Scriptură îngrozeşte uneori, după cum se şi cuvine, spre îndreptarea celor mulţi, totuşi, în mare parte, iubirea de oameni a lui Dumnezeu birueşte. In adevăr dacă în balanţa se va găsi că sunt egale faptele bune cu cele rele, atunci birue iubirea de oameni a lui Dumnezeu; iar dacă talerul cu fapte rele atârnă mai puţin, şi atunci birueşte marea lui bunătate.

Trebue să se ştie că dincolo ne vom cunoaşte toţi unii pe alţii şi vom cunoaşte chiar pe aceia pe cari nu i-am văzut niciodată, după cum spune dumnezeescul Hrisostom, care dovedeşte aceasta din pilda bogatului nemilostiv şi a săracului Lazăr. Cu toate acestea nu ne vom vedea sub un chip trupesc; toţi vom avea aceeaşi vârstă; nu ne vom cunoaşte după înfăţişarea trupului, ci cu ochiul pătrunzător al sufletului, după cum spune Grigorie Teologul, în cuvântul rostit la moartea lui Chesarie: „Atunci, prea iubite frate, te voi vedea luminos şi slăvit, aşa cum de multe ori mi te-ai arătat în vis!" Iar marele şi slăvitul Atanasie, deşi în întrebările către prefectul Antioh nu spune aşa, totuşi în cuvântul despre cei adormiţi zice: „Şi până la învierea obştească s'a dat sfinţilor să se cunoască unul pe altul şi să se bucure împreună; dar păcătoşii sunt lipsiţi de acest har; sfinţilor mucenici li s'a dat să privească şi să cerceteze cele ce se fac de noi. La învierea cea de obşte, însă, când se vor arăta faptele ascunse ale tuturora, toţi ne vom cunoaşte unii pe alţii". Trebue să se ştie că acum sufletele drepţilor petrec în nişte locuri osebite; şi dimpotrivă sufletele păcătoşilor, la rândul lor, unele se bucură în nădejdea mântuirii, iar altele se întristează în aşteptarea cumplitelor munci. In adevăr sfinţii, după cum spune dumnezeescul Apostol, „n'au primit încă făgăduinţa bunătăţilor, căci Dumnezeu, rânduind mai dinainte ceva mai bun pentru noi, n'a voit ca să ajungă la desăvârşire fără noi".

Trebue să se ştie că nu toţi cei cari au căzut în prăpăstii, în foc şi în mare, şi au murit din pricina acestora, şi cei cari au pierit de frig şi de foame, pătimesc acestea din porunca lui Dumnezeu. Hotărîrile lui Dumnezeu sunt aşa: unele din ele se fac prin bunăvoinţa sa, iar altele prin îngăduinţă; dar şi unele şi altele se săvârşesc spre înştiinţarea, îngrozirea şi îndreptarea celorlalţi. Dumnezeu, prin raţiunea sa mai nainte cunoscătoare, ştie şi cunoaşte totul şi se săvârşesc toate prin voinţa lui, după cum spune sfânta Evanghelie despre vrăbii. Nu este, însă, Dumnezeu cel care hotărăşte ca omul să moară într'un chip sau altul, ~~ci întâmplarea face ca unul să moară spânzurat şi altul de moarte bună, unul să moară bătrân, iar altul tânăr.~~ Dimpotrivă Dumnezeu a hotărît odată pentru totdeauna în deobşte, lungimea vieţii omeneşti şi felurile în care poate muri omul. In curgerea atâtor ani ai vieţii omeneşti, se petrec diferile feluri de morţi; Dumnezeu, însă, nu hotărăşte dintru început felul morţii fiecărui om, ci numai îl cunoaşte. Iar dacă marele Vasilie vorbeşte de predestinarea vieţii, atunci face aluzie la cuvintele: „Pământ eşti şi în pământ vei merge!" Căci Apostolul spune scriind Corintenilor: „Pentrucă vă împărtăşiţi cu nevrednicie, pentru aceea sunt între voi mulţi neputincioşi şi bolnavi şi mulţi mor". Iar David spune: „Nu mă smulge în mijlocul zilelor mele!"; şi: „Cu palme măsurate ai pus zilele mele". Iar Solomon zice: „Fiule, cinsteşte pe tatăl tău ca să trăeşti mulţi ani!"; şi iarăşi: „Ca să nu mori înainte de vreme". In cartea lui Iov, Dumnezeu zice lui Elifas: „V'aşi fi pierdut pe voi, dar n'am făcut-o din pricina robului meu Iov". Din aceste locuri din Scriptură, se vede că vieaţa nu are hotar. Iar dacă afirmă cineva aceasta, atunci înţelege prin hotar voinţa lui Dumnezeu. In adevăr Dumnezeu adaugă zile cui vrea, iar altuia i le micşorează; pe toate însă le orânduieşte spre folos. Iar când Dumnezeu va voi, rânduieşte şi felul şi timpul morţii. Prin urmare hotarul vieţii fiecărui om, după cum spune marele Atanasie, este voinţa şi sfatul lui Dumnezeu. Cu acest cuvânt şi cu adâncul judecăţilor Tale, Hristoase, vei tămădui şi spusele Marelui Vasilie, care zice: „Moartea vine când se împlineşte hotarul vieţii". Noi însă spunem că hotarul vieţii este voinţa lui Dumnezeu. Căci dacă este hotar vieţii, pentru ce ne rugăm de Dumnezeu şi de doctori, şi ne rugăm pentru copii?

Trebue să se ştie şi aceasta că pruncii morţi botezaţi se bucură de desfătarea bunătăţilor cereşti; iar cei morţi nebotezaţi şi pruncii păgânilor nu vor merge nici în desfătarea raiului, nici în gheenă. Dar unde?

După ce a ieşit sufletul din trup nu se mai îngrijeşte de cele de aici, ci totdeauna se îngrijeşte de cele de acolo.

Facem parastas de trei zile, pentrucă în a treia zi omul îşi schimbă înfăţişarea; praznic de nouă zile, pentrucă atunci începe să se descompună trupul, afară de inimă; şi parastas de patruzeci de zile, pentrucă atunci se pierde şi inima. Alcătuirea omului se face tot la fel: în a treia zi se formează inima; în a noua zi se fixează în trup; iar în a patruzecea zi, se alcătueşte desăvârşit trupul.

Aşează, Stăpâne Hristoase, sufletele celor mai dinainte adormiţi în corturile celor drepţi ai tăi, şi ne miluieşte pe noi, ca Cela ce eşti fără de moarte, Amin.

Cântarea 7-a, Irmos:

Cel ce ai întemeiat pământul...

Săvârşind pomenirile celor ce au murit, cu bună credinţă, din veac, strigăm: Bine eşti cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Pre cei ce au murit în buna credinţă fără veste şi pre credincioşii ce au adormit de lovirea a tot felul de aruncare, a fierului, a lemnului, a tot felul de piatră odihneşte-i, Dumnezeule.

La înfricoşată venirea ta. Îndurate, pune de-adreapta oilor tale pre cei ce ţi-au slujit ţie, Hristoase, în vieaţă, cu dreaptă credinţă, şi la tine s'au mutat.

Rândueşte pre robii tăi, Hristoase, în ceata aleşilor tăi, ca să strige ţie: Bine eşti cuvântat în veci, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Cela ce ai zidit din pământ ţărâna trupului şi cu duh o ai înviat, îndurate Mântuitorule; pre cei ce i-ai luat odihneşte-i, Dumnezeule, întru viaţa cea neîmbătrânitoare.

Slavă, a Treimei.

Să se laude dumnezeirea ca şi cum ar fi trei sori, cu o amestecare a luminii: Tatăl şi Fiul şi dumnezeescul Duh, unul în fire, şi în trei ipostasuri.

Şi acum, a Născătoarei.

Cântarea lui David cântăm ţie, munte al lui Dumnezeu, numindu-te Fecioară, întru carele sălăşluindu-se Cuvântul dupre trup, ne-a îndumnezeit pre noi duhovniceşte întru sine.

Catavasie.

Cela ce ai întemeiat pământul întru început şi cerurile „cu cuvântul le-ai întărit, bine „eşti cuvântat în veci, Doamne, „Dumnezeul părinţilor noştri“.

Cântarea 8-a Irmos:

Pre cel ce s'a preaslăvit...

Cela ce ai risipit mai înainte umbra morţii, răsărind ca soarele din mormânt, fii ai învierii şi măririi veşnice fă,

Doamne, pre toţi cei ce au murit cu credinţă.

Cunoscătorule al celor nearătate şi ascunse, când vei vrea să descoperi lucrurile întunerecului şi sfaturile inimilor noastre, atuncea să nu pui în socoteală faptele tuturor celor ce au adormit întru credinţă.

Când vei şedea pre scaun şi vei porunci să stea la judecată cei adunaţi, cu trâmbiţa, de la marginile pământului, să-i ierţi atuncea pre toţi, Hristoase, ca un milostiv.

Pre cei ce au murit din întâmplări de năprasnă, şi din chiotul tare, şi din alergarea grabnică, de palmă, de pumn şi de lovirea cu piciorul, Doamne al slavei, de vreme ce au adormit întru credinţă, iartă-i în veci.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Ca pre o unime întru o fiinţă te laud, ca pre o Treime în feţe te cinstesc, Părinte, Fiule şi prea Sfinte Duhule. Stăpânia cea fără de început a împărăţiei tale o slăvesc în veci.

Şi acum, a Născătoarei.

Izvor pecetluit al apei vieţii te-ai arătat Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, că, pre Domnul fără de bărbat născându-l, adăpi pre credincioşi cu apa nemuririi în veci.

Catavasie.

Să lăudăm bine să cuvântăm...

Pre cel ce s'a preaslăvit în „muntele cel sfânt şi a arătat „lui Moisi în rug, prin foc, taina „pururea Fecioarei, pre Dom„nul lăudaţi-l şi-l prea înălţaţi „întru toţi vecii“.

Cântarea 9-a, Irmos:

Naşterea pururea Fecioarei...

Unde este locaşul sfinţilor tăi, celor ce se veselesc, acolo învredniceşte, Doamne, să se bucure toţi cei din veac adormiţi întru credinţă şi întru nădejde.

Pre toţi credincioşii ce au pierit din mânia lui Dumnezeu, cu feluri de trăsnete de moarte din cer căzute, sau pământul desfăcându-se, sau marea învăluindu-se, Hristoase, odihneşte-i.

Pre cei ce au murit de muşcăturile cele veninate, de înghiţirea şerpilor, de călcarea cailor, de spânzurare şi de sugrumarea de cel de aproape, cari au slujit ţie cu credinţă, odihneşte-i.

Toată vârsta, pre bătrâni şi tineri, pre voinici şi copilandri,

pre copii şi pre pruncii cei fără de vreme, firea bărbătească şi cea femeiască odihneşte, Dumnezeule, pre credincioşii cari i-ai luat.

Pre fiecare anume, din cei ce au murit cu credinţă, din veac şi din neamuri şi din neam, atuncea, Hristoase, întru venirea ta, învredniceşte-i fără de osândă a sta înaintea ta.

Slavă, a Treimei.

Cela ce eşti un Dumnezeu în Treime, slavă Ţie neîncetat! Că deşi este fiecare faţă Dumnezeu, dar în fire, unul este Tatăl şi Fiul şi Duhul, cu cele trei luminate osebiri.

Şi acum, a Născătoarei.

Mai pre sus de minte este naşterea ta, că ai născut pre cela ce este de mai înainte, şi ai alăptat negrăit pre dătătorul de hrană lumii, şi ai culcat pre cela ce cuprinde toate, pre însuşi Mântuitorul nostru, Hristos; ceeace eşti cu totul fără prihană.

Catavasie.

Naşterea pururea Fecioarei, „ce s'a arătat mai înainte le„giuitorului în munte, prin foc „şi prin rug, spre mântuirea „noastră a credincioşilor, cu „cântări neîncetate să o slă„vim".

LUMINÂNDA

Podobia: Cela ce ai împodobit cerul...

Cela ce stăpâneşti pre cei morţi şi pre cei vii, ca un Dumnezeu, odihneşte pre robii tăi în locaşurile aleşilor tăi; că de au şi greşit, Mântuitorule, dar nu s'au depărtat dela tine.

Slavă, asemenea.

Odihneşte pre robii tăi în locul celor vii, Doamne, de unde s'a depărtat durerea, scârba şi suspinarea; iartă-le, ca un iubitor de oameni, cele ce în viaţă au greşit; că singur eşti fără de păcat, şi Stăpân celor morţi şi celor vii.

Şi acum, a Născătoarei.

Marie, mireasă dumnezeiască, roagă neîncetat pre Hristos pentru robii tăi, împreună cu proorocii grăitori de Dumnezeu şi cu adunările mucenicilor, cu arhiereii şi cu cuvioşii, şi împreună cu toţi drepţii, ca să ne facem moştenitori împărăţiei cerurilor.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, Glasul al 8-lea.

Podobia: In raiul cel din Edem...

Veniţi fraţilor, toţi mai înainte de sfârşit, ca văzând ţărâna noastră şi neputinţa firii noastre, să ne vedem sfârşitul şi părţile vasului celui trupesc;

și că praf este omul, mâncare viermilor și stricăciune; că uscate sunt oasele noastre și nici suflare având. Să ne uităm în mormânturi, ca să vedem unde este slava? unde frumusețea chipului? unde este limba care grăia frumos? unde sunt sprâncenele sau unde este ochiul? Toate sunt pulbere și umbră. Pentru aceasta fie-ți milă, Mântuitorule, de noi păcătoșii.

Pentru ce se înșală omul, lăudându-se? Dece se turbură în deșert lutul, cel ce preste puțin iară aceiași se face? Căci nu socotește țărâna, că praf este frământătura, lepădare putrejunii și stricăciunii! Deci de vreme ce lut suntem noi oamenii, pentru ce ne lipim de pământ? Și de oarece suntem de un neam cu Hristos, de ce nu alergăm la dânsul? Deci toată vieața cea muritoare și curgătoare lăsând, să urmăm vieții celei nestricăcioase, care este Hristos, luminarea sufletelor noastre.

Cela ce ai zidit pre Adam cu mâna ta și ai pus hotar nestricăciunii și morții, Mântuitorule, și vieții celei dupre dar, și l-ai mântuit de stricăciune, mutându-l la vieața cea dintâi; însuți, Stăpâne, fă robilor tăi, pre care i-ai luat de la noi, odihnă cu drepții, în ceata celor aleși; și scriindu-le numele lor în cartea vieții și, întru glasul Arhanghelului, înviindu-i prin sunetul trâmbiței, învrednicește-i pre ei împărăției tale celei cerești.

Hristos a înviat, deslegând din legături pre Adam cel întâi zidit și sfărămând tăria iadului; îndrăsniți toți morții, că s'a omorît moartea, s'a prădat și iadul împreună cu dânsa, și Hristos a luat împărăția, cel ce s'a răstignit și a înviat. Acesta ne-a dăruit nouă nestricăciunea trupului; acesta ne va scula pre noi și ne va dărui învierea, și slavei aceleia va învrednici, cu veselie, pre toți câți cu credință neabătută au crezut într'însul, cu căldură.

Slavă, Glasul al 2-lea.

Ca o floare se veștejește și ca un vis se trece și se deslegă tot omul. Și iarăși sunând trâmbița, morții ca dintr'un cutremur, toți se vor scula, întru întâmpinarea ta, Hristoase, Dumnezeule. Atuncea, Stăpâne, pre cei ce i-ai mutat dela noi, așează-i în locașurile sfinților tăi, odihnind sufletele robilor tăi, Hristoase.

Și acum, a Născătoarei.

Bucură-te, Marie, Născătoare de Dumnezeu, locașul cel

nestricat şi cu totul sfânt, precum strigă proorocul: Sfânt este locaşul tău, minunat întru dreptate!

LA STIHOAVNĂ

Stihirile podobnice ale lui Teofan, din Octoih, ale glasului de rând.

Slavă, glasul al 6-lea, a lui Damaschin.

Durere s'a făcut lui Adam gustarea din pom, de demult în Edem, când şarpele şi-a vărsat veninul; că printr'însul a intrat moartea, care mănâncă pre tot neamul omenesc. Ci venind Stăpânul, a surpat balaurul şi ne-a dăruit nouă odihnă. Deci, către dânsul să strigăm: Fie-ţi milă, Mântuitorule, şi pre cei ce i-ai luat odihneşte-i împreună cu aleşii tăi.

Şi acum, a Născătoarei.

Tu eşti Dumnezeul nostru, carele cu înţelepciune toate le-ai făcut şi le-ai plinit. Prooroci ai trimis, Hristoase, ca să proorocească venirea ta, şi Ucenici ca să propoveduiască măririle tale: Aceia au propoveduit venirea ta, iar aceştia cu botezul au luminat pre păgâni; iar mucenicii, pătimind, au dobândit cele ce au poftit. Şi cetele acestora se roagă ţie împreună cu ceeace te-a născut, să odihneşti, Dumnezeule, sufletele pre care le-ai luat, iar pre noi să ne învredniceşti împărăţiei tale; cela ce ai răbdat crucea pentru mine osânditul, Mântuitorule şi Dumnezeul meu.

Bine este a se mărturisi... Sfinte Dumnezeule, Tatăl nostru...

Şi Troparul: Cela ce cu adâncul înţelepciunii... Slavă, şi acum: Pre tine zid şi liman... Apoi Ceasul 1-iu şi Apolisul.

LA LITURGHIE.

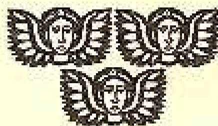
Fericirile din Canonul Triodului, Cântarea 3-a şi a 6-a. Prochimen, Apostolul către Corinteni şi al morţilor, către Tesaloniceni; Evanghelia de la Luca, şi a morţilor de la Ioan.

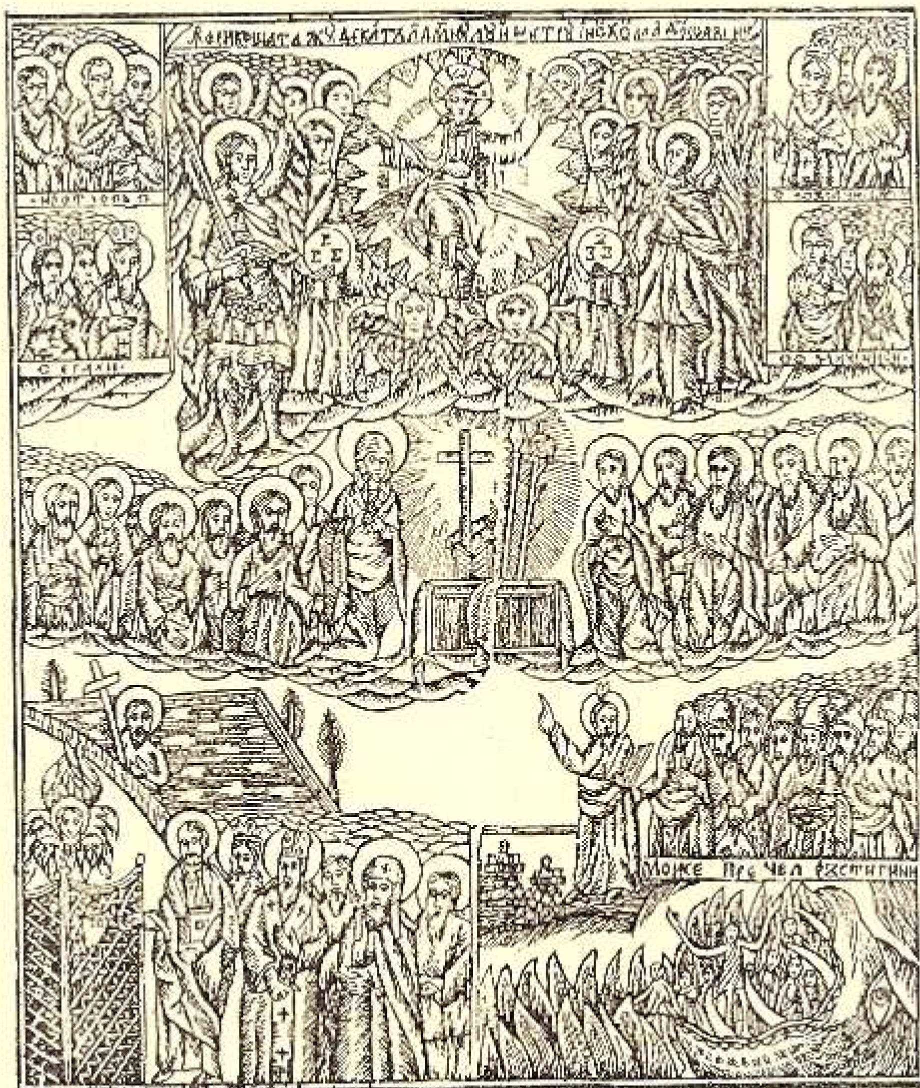
CHINONICUL

Fericiţi pre care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne, şi pomenirea lor în neam şi în neam.

CADE-SE A ŞTI: Că această rânduială a morţilor se face neschimbată şi în Sâmbăta Rusaliilor.

De va cădea, în această zi, sfântul sau sfânta al căror hram îl are biserica, slujba morţilor din această Sâmbătă se cântă la biserica cimitirului, dacă parohia are biserică aparte a cimitirului; iar în biserica principală se cântă slujba hramului.

DUMINICA

LASATULUI DE CARNE

Sâmbătă seara la Vecernie, după Psalmul cel obicinuit, cântăm Fericit bărbatul, cetind Catisma toată. La Doamne strigat-am.., punem stihirile pe 10, cântând din Octoih: 3 stihiri ale învierii şi 3 ale lui Anatolie iar ale Triodului 4 podobnice.
Glasul al 6-lea, după Podobia:

Toată nădejdea puindu-şi.

Când vei vrea să vii să faci judecată dreaptă, dreptule judecător, şezând pre scaunul slavei tale, râu de foc înfricoşând, va trage înaintea divanului tău pre toţi, stând înaintea ta, puterile cereşti, şi oamenii cu frică judecându-se, fiecine, precum a lucrat; atuncea să-ţi fie milă de noi, şi să

ne învredniceşti, Hristoase, în partea celor mântuiţi, ca un îndurat, cu credinţă te rugăm.

Cărţile se vor deschide şi se vor arăta faptele oamenilor înaintea divanului tău celui de nesuferit, şi va răsuna toată valea plângerii cu groaznică scrâşnire, văzând pre toţi cei ce au greşit trimişi în muncile cele veşnice, cu dreaptă judecata ta, şi fără de folos plângând, îndurate. Pentru aceasta te rugăm pre tine, bunule, să-ţi fie milă de noi, cei ce te lăudăm, unule, mult milostive.

Trâmbiţele vor suna, şi mormânturile se vor deşerta, şi se va scula toată firea omenească, cutremurându-se; cei ce au făcut bine, cu bucurie se vor bucura, aşteptând să ia plată; iar cei ce au greşit, vor tremura cumplit văitându-se, în muncă trimiţându-se şi de cei aleşi despărţindu-se. Doamne al slavei, milostiveşte-te spre noi, ca un bun, şi ne învredniceşte stării celor ce te-au iubit pre tine.

Plâng şi mă tânguesc, când îmi vine în simţire focul cel vecinic, întunerecul cel mai dinafară şi tartarul, viermele cel cumplit şi scrâşnirea dinţilor cea neîncetată, şi durerea ce va să fie celor ce au greşit preste măsură, şi pre tine cel prea bun, cu vicleană voe, te-au mâniat, dintre cari unul şi cel dintâi sunt eu, ticălosul. Ci, judecătorule, ca un îndurat, mântueşte-mă cu mila Ta.

Slavă, Glasul al 8-lea.

Când se vor aşeza scaunele şi se vor deschide cărţile şi Dumnezeu va şedea la judecată, o! ce frică va fi atuncea! Ingerii stând înainte cu frică şi râul de foc curgând, ce vom face atuncea noi oamenii cei vinovaţi cu multe păcate? Şi când îl vom auzi chemând pre cei binecuvântaţi ai Tatălui întru împărăţie, iar pre cei păcătoşi trimiţându-i în muncă, cine va suferi acea înfricoşată răspundere? Ci unule iubitorule de oameni, Mântuitorule, împărate al veacurilor, mai înainte până ce va sosi sfârşitul, prin pocăinţă întorcându-mă, milueşte-mă.

Şi acum, a Născătoarei, cea dintâiu, a glasului de rând.

Vohod: Lumină lină..

Prochimenul: Domnul s'a împărăţit. Şi celelalte.

LA LITIE.

Stihira hramului, după obiceiu. Slavă, Glasul al 7-lea.

Cunoscând poruncile Domnului, aşa să vieţuim: pre flă-

mânzi să-i hrănim, pre setoşi să-i adăpăm, pre cei goi să-i îmbrăcăm, pre streini să-i aducem în casă, pre bolnavi şi pre cei din temniţă să-i căutăm; ca să zică şi către noi, cel ce va să judece tot pământul: Veniţi, binecuvântaţii Tatălui meu, de moşteniţi împărăţia ce s'a gătit vouă.

Şi acum, a Născătoarei.

Supt acoperământul tău, Stăpână, toţi pământenii scăpând, strigăm ţie, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea noastră: izbăveşte-ne pre noi de greşalele cele fără de măsură, şi mântueşte sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului, după Alfa-Vita.

Slavă, Glasul al 8-lea.

Vai mie, înegritule suflete! Până când de la răutăţi nu te mai curmezi? Până când zaci în lene? Dece nu-ţi aduncì aminte de înfricoşatul ceas al morţii? Dece nu te cutremuri cu totul de înfricoşata judecată a Mântuitorului? Oare ce vei să răspunzi, sau cum vei să dai seamă? Lucrurile tale stau faţă, spre mustrarea ta, faptele tale te vădesc, pârându-te. Deci, o suflete! Vremea a sosit, aleargă, apucă înainte şi cu credinţă strigă: Greşit-am, Doamne, greşit-am ţie; ci ştiu, iubitorule de oameni, bunătatea ta; păstorul cel bun, nu mă despărţi pre mine de la starea cea de-adreapta ta, pentru mare mila ta.

Şi acum, a Născătoarei, acelaşi glas.

Fecioară ce nu ştii de mire, care ai zămislit negrăit pre Dumnezeu cu trup, Maica Dumnezeului celui prea înalt, primeşte rugăciunile robilor tăi, ceea ce eşti cu totul fără prihană, care dărueşti tuturor curăţire de greşale; primind acum rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toţi.

Troparul, de trei ori:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară... Şi cealaltă urmare a priveghérii, după obiceiu.

Şi se face cetire din Faptele Apostolilor.

Iar de nu este priveghere după, Acum slobozeşte...,Troparul Invierii, Slavă şi acum a Născătoarei, şi Apolisul.

LA UTRENIE.

Dumnezeu este Domnul, Troparul Invierii de două ori; Slavă, şi acum, a Născătoarei şi obişnuitele Stihologii.

Cetim, apoi, Cuvântul Sf. Grigorie Teologul, în trei părţi, despre iubirea de săraci, care începe aşa:

Bărbaţi fraţi, dimpreună cu cei săraci...

După aceea Polieleul, Antifoanele, Prochimenul glasului şi Evanghelia Invierii, Invierea lui Hristos, Psalmul 50.

Slavă, Glasul al 8-lea.

Uşile Pocăinţei...

Şi acum, a Născătoarei, acelaşi glas:

In cărările mântuirii...

Apoi Stihira, Glasul al 6-lea:

Stih: Milueşte-mă, Dumnezeule, dupre mare mila ta...

La mulţimea faptelor mele. (Caută-le, înapoi, la pagina 3)

Mântueşte, Dumnezeule, poporul tău... Şi Ecfonisul;
Cu mila şi cu îndurările...

Canoanele se pun: al învierii, din Octoih, cu irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 şi al Triodului pe 8.

CANONUL

Facerea lui Teodor Studitul.
Cântarea 1-a, Glasul al 6-lea, Irmos:

Ajutor şi acoperitor...

Ziua cea înfricoşată a venirii tale, celei cu totul negrăite, mă cutremur cugetându-o, şi cu frică mai 'nainte o văd; întru care vei şedea să judeci pre cei vii şi pre cei morţi, Dumnezeul meu, A Tot Puternice.

Când vei veni, Dumnezeule, cu mii şi cu negure de puteri cereşti ale îngerilor, învredniceşte-mă, Hristoase, şi pre mine, ticălosul, a te întâmpina pre nori.

Vino, suflete al meu, de ia întru tine ziua aceea şi ceasul întru care Dumnezeu de faţă va veni; şi te tânguieşte şi plângi, ca să te afli curat în ceasul întrebării.

Mă îngrozeşte şi mă înfricoşează focul cel nestins al gheenei, viermele cel cumplit, scrâşnirea dinţilor; ci slăbeşte şi-mi lasă greşalele, şi în starea cea dimpreună cu aleşii tăi, Hristoase, rândueşte-mă.

Glasul tău cel dorit, care va chema la bucurie pre sfinţii tăi, să-l aud şi eu, ticălosul, şi să aflu nespusa desfătare a împărăţiei cereşti.

Să nu intri cu mine la judecată, aducând faptele mele, cercând cuvintele şi îndreptând poruncile. Ci cu îndurările tale, trecând cu vederea răutăţile mele, mântueşte-mă a tot puternice.

Slavă, a Treimei.

Unime în trei ipostasuri, prea Stăpânitoare, Domnie a tuturor, prea desăvârşit Stăpânitoare, stăpânie preste toate, tu însuţi mântueşte-ne pre noi, Părinte şi Fiule şi Duhule prea sfinte.

Şi acum, a Născătoarei.

Cine a născut fiu nesemănat dupre legea părintească? Pre acesta dar îl naşte Tatăl fără de maică. Prea slăvită minune! Că tu ai născut, Curată, pre Dumnezeu împreună şi om.

Catavasie.

Ajutor şi acoperitor s'a făcut mie spre mântuire, acesta „este Dumnezeul meu, şi-l voiu „preaslăvi pre el, Dumnezeul „părintelui meu, şi-l voiu înălţa „pre el, căci cu slavă s'a preaslăvit“.

Cântarea 8-a, Irmos:

Intăreşte, Doamne, pre pia'ra...

Domnul vine, şi cine va suferi frica lui? Cine se va arăta feţei lui? Ci fii gata, o suflete, spre întâmpinarea lui.

Mai înainte să apucăm să plângem, şi să ne împăcăm cu Dumnezeu mai 'nainte de sfârşit, că înfricoşat este divanul la care toţi cu grumazii plecaţi vom sta.

Milueşte-mă, Doamne, milueşte-mă, strig ţie, când vei veni cu îngerii tăi, să răsplăteşti tuturor dupre vrednicia faptelor.

Cum voiu răbda nesuferita mânie a judecăţii tale, Doamne, neascultând porunca ta? Ci să te înduri de mine în ceasul judecăţii.

Intoarce-te, suspină, ticăloase suflete, mai 'nainte până ce va lua sfârşit turnul vieţii, până nu-ţi va închide Domnul uşa cămării.

Păcătuit-am, Doamne, ca altul nimenea din oameni, greşind mai pre sus de cât omul; ci mai înainte de judecată fii mie milostiv, iubitorule de oameni.

Slavă, a Treimei.

Treime neamestecată, nezidită, fire fără început, ceea ce eşti lăudată în trei feţe, mântueşte-ne pre noi, cei ce ne închinăm cu credinţă stăpânirii tale.

Şi acum, a Născătoarei.

Odrăslit-ai, Preacurată, cu naştere fără de sământă, pre Cuvântul cel viu, întrupându-se în pântecele tău, iar nu schimbându-se. Slavă naşterii tale, Maica lui Dumnezeu.

Catavasie.

Intăreşte, Doamne, pre pia-
„tra poruncilor tale inima mea,
„ceea ce se clăteşte, că singur
„eşti sfânt şi drept".

Sedealna, Glasul al 6-lea.

Gândesc la ziua cea înfricoşată şi plâng de faptele mele cele viclene; cum voiu răspunde împăratului celui nemuritor? şi cu ce îndrăzneală mă voiu uita la judecătorul, eu desmierdatul? Milostive Părinte, Fiule unule născut şi Duhule sfinte, milueşte-mă.

Slavă.

In valea plângerii, în locul ce ai rânduit, când vei şedea, milostive, să faci judecată dreaptă, să nu vădeşti cele ascunse ale mele, nici să mă ruşinezi înaintea îngerilor; ci te

milostiveşte, Dumnezeule, şi mă milueşte.

Şi acum, a Născătoarei.

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, a ta singură şi înfricoşată ajutorinţă cer; milostiveşte-te spre poporul cel ce lesne se primejdueşte, roagă pre milostivul Dumnezeu, să izbăvească sufletele noastre de toată certarea, ceeace eşti una bine cuvântată.

Cântarea 4-a, Irmos:

Auzit-a proorocul de venirea ta...

Sosit-a ziua, iată înaintea uşilor este judecata; suflete priveghează! aici împăraţii împreună şi boerii, bogaţii, săracii se vor aduna şi îşi va lua fiecare om dupre vrednicia faptelor.

Intru a sa rânduială, sihastrul şi arhiereul, bătrânul şi tânărul, sluga şi stăpânul, se vor întreba; văduva şi fecioara se vor îndrepta; ci vai atuncea de toţi cei ce nu vor avea vieaţă nevinovată.

Nemitarnică este judecata ta, neînşelat divanul tău de graiul cel meşteşugit, că nu ascunde dreptatea vorba cea iscusită a ritorilor, nici aducerea martorilor o amăgeşte; că la tine, Dumnezeule, cele ascunse ale tuturor stau de faţă.

Să nu viu la pământul plângerii, să nu văd locul întunerecului, Hristoase al meu, Cuvinte, nici legându-mă de mâini şi de picioare să fiu lepădat afară din cămara ta, având îmbrăcămintea nestricăciunii întinată, eu nevrednicul.

Când vei despărţi pre păcătoşi de cei drepţi, judecând lumea, rândueşte-mă a fi una din oile tale, alegându-mă dintre capre, iubitorule de oameni, ca să aud glasul tău cel bine cuvântat.

Făcându-se întrebare de lucruri şi cărţile deschizându-se, ce vei să faci, o ticăloase suflete! Ce vei să răspunzi la judecată, neavând roduri de dreptate, ca să aduci lui Hristos, Ziditorul tău?

Auzind cuvântul cel cu plângere al bogatului în văpaia muncilor, plâng ticălosul şi mă tânguesc, întru aceeaşi osândă fiind, şi mă rog: Milueşte-mă, Mântuitorul lumii, în vremea judecăţii.

Slavă, a Treimei.

Pre Fiul din Tatăl, şi pre Duhul slăvesc, ca din soare lumina şi raza; însă pre Fiul dupre naştere, că şi naştere

este, iar pre Duhul dupre ieşire, că şi ieşire este; pre dumnezeeasca Treime cea împreună fără început, căreia se închină toată făptura.

Şi acum, a Născătoarei.

Fecioară, prunc născând şi curăţia păzind, tu cinstită te-ai arătat, născând pre Dumnezeu şi omul, pre acelaşi unul în amândouă chipurile; minunea ta, Fecioară Maică, spăimântează tot auzul şi cugetul.

Catavasie.

Auzit-a proorocul de venirea „ta, Doamne, şi s'a temut, că „vrei să te naşti din Fecioară, „şi oamenilor să te arăţi, şi „a zis: Auzit-am auzul tău şi „m'am temut, slavă puterii tale, „Doamne".

Cântarea 5-a, Irmos:

De noapte mânecând eu...

Cutremur nepovestit şi frică va fi acolo; că va veni Domnul, şi împreună cu dânsul lucrul fiecăruia din oameni. Şi cine dar de aicea nu se va plânge?

Râul cel de foc mă turbură, mă topeşte, mă roade scrâşnirea dinţilor şi întunerecul adâncului; deci, în ce chip şi cum voiu face să milostivesc pre Dumnezeu?

Iartă, Doamne, pre robul tău, ca nu cândva să mă dai muncitorilor celor amari, îngerilor celor cumpliţi, între cari nu poate, acolo, a se afla odihnă.

Domnul şi Voevodul dimpreună acolo, bogatul şi cel neslăvit, cel mare împreună şi cel mic, se vor îndrepta întocmai; ci vai fiecăruia, care nu va fi gata.

Slăbeşte, lasă, Doamne, şi iartă câte ţi-am greşit ţie, şi să nu mă arăţi acolo înaintea îngerilor, întru osânda focului şi a ruşinii celei fără de sfârşit.

Fie-ţi milă, fie-ţi, Doamne, de zidirea ta; greşit-am ţie, iartă-mă; că, din fire, curat numai tu eşti, şi altul afară de tine nimenea nu este fără spurcăciune.

Slavă, a Treimei.

Una în fire, pre tine, Treime te laud, care eşti fără de început, necuprinsă de minte, stăpânitoare, împărăţitoare, unime, prea desăvârşit Dumnezeu, şi lumină, şi vieaţă, şi făcătoare lumii.

Şi acum, a Născătoarei.

Intru cinstită naşterea ta cea mai pre sus de fire, legile firii arătat se desleagă; că fără sămânţă ai născut pre Dumnezeu

cel născut din Tatăl mai'nainte de veacuri.

Catavasie.

De noapte mânecând eu, iubitorule de oameni, luminează-mă, rogu-mă; şi mă îndreptează şi pre mine spre poruncile tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia ta".

Cântarea 6-a, Irmos:

Strigat-am cu toată inima...

La înfricoşata venirea ta, Hristoase, când te vei arăta din cer, şi se vor pune scaunele, şi se vor deschide cărţile, fie-ţi milă, fie-ţi, atuncea, Mântuitorule, de zidirea ta.

Acolo nimica nu va putea ajuta, fiind judecător Dumnezeu: nici învăţătura, nici meşteşugul, nici mărirea, nici prieteşugul; fără numai puterea ta, cea din fapte, o suflete al meu!

Acolo împreună va fi domnul şi voevodul, săracul şi bogatul, suflete! Nici tată va putea, nici mumă va ajuta, nici frate va izbăvi de osândire.

La înfricoşata întrebare a judecătorului cugetând suflete, îngrozeşte-te de aicea, găteşte-ţi răspunsul, ca să nu te osândeşti în legăturile cele veşnice.

Să nu aud, Doamne, zicându-mi-se: Ia-ţi al tău, de la tine gonit fiind; nici: Du-te în locul cel blestemat! Ci glasul cel dorit al drepţilor.

Din porţile iadului izbăveşte-mă, Doamne; mântueşte-mă din prăpastie şi din întunerecul cel adânc, din cele de desubt ale pământului şi din focul cel nestins, şi de toată altă pedeapsă veşnică.

Slavă, a Treimei.

Dumnezeirea, unimea Treimii o laud: pre Tatăl şi pre Fiul, şi dumnezeescul Duh, puterea a unei stăpânii ce se desparte în trei ipostasuri.

Şi acum, a Născătoarei.

Tu eşti uşa, prin care singur Iisus, Fiul tău, a trecut, cel ce a intrat şi a ieşit, şi cheile fecioriei nu le-a stricat, Curată; cel ce a zidit pre Adam.

Catavasie.

Strigat-am cu toată inima mea către milostivul Dumnezeu, şi m'a auzit din iadul cel mai de jos, şi a scos din stricăciune viaţa mea".

CONDAC

Glasul 1-iu.

Când vei veni, Dumnezeule, pre pământ cu mărire şi toate se vor cutremura, şi râul cel

de foc înaintea divanului va curge, cărţile se vor deschide şi cele ascunse se vor vădi; atuncea să mă izbăveşti de focul cel nestins şi să mă învredniceşti a sta deadreapta ta, Judecătorule prea drepte.

ICOS.

De înfricoşat divanul tău aducându-mi aminte, prea bunule Doamne, şi de ziua judecăţii mă înfricoşez şi mă tem, vădit fiind de cunoştinţa mea. Când vei şedea pre scaunul tău şi vei face întrebare, atunci nimenea nu va putea tăgădui păcatele, adevărul vădindu-le, şi frica cuprinzând. Că tare va suna atuncea focul gheenei, şi păcătoşii vor scrâşni; ci mă miluieşte, mai'nainte de sfârşit, şi mă iartă, Judecătorule prea drepte.

SINAXAR

LA DUMINICA LĂSATULUI DE CARNE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

In aceeaşi zi facem pomenirea venirei a doua, întru slavă, a Domnului nostru Iisus Hristos.

STIHURI.

Când Judecătorul tuturor va sta judecând [pământul,
Să mă judeci, vrednic fiind de cuvântul: [„Veniţi la mine!"

După cele două pilde din Duminicile trecute, pilda Vameşului şi Fariseului şi pilda Fiului risipitor, dumnezeeştii Părinţi au rânduit în această Duminică pomenirea celei de a doua veniri a Domnului, pentru ca nu cumva omul, aflând din acele pilde despre iubirea de oameni a lui Dumnezeu, să trăiască fără nicio grijă, spunându-şi: „Dumnezeu este iubitor de oameni! Dacă mă voiu depărta de păcat, îndată voiu dobândi totul." Au rânduit deci dumnezeeştii Părinţi în această Duminică pomenirea înfricoşatei zile a celei de a doua veniri a Domnului, ca înfricoşându-i pe oameni prin moarte şi prin aşteptarea chinurilor ce vor să fie, să-i întoarcă spre virtute pe cei ce trăesc fără nicio grijă şi să nu se încreadă numai în iubirea sa de oameni, ci să se uite şi la aceea că Dumnezeu este un Judecător drept, care răsplăteşte fiecăruia după faptele lui. Dealtfel trebuia să vină şi Judecătorul sufletelor care au mers mai 'nainte. Intr'un fel oarecare, sărbătoarea de azi pune oarecum astăzi sfârşit tuturor sărbătorilor, deoarece a doua venire va fi cea din urmă faptă din toate cele săvârşite de Dumnezeu pentru noi. Căci trebue să avem în vedere că în Duminica viitoare, dumnezeeştii Părinţi au aşezat pomenirea începutului lumii şi a izgonirii lui Adam din rai, iar în sărbătoarea de astăzi este pomenirea sfârşitului tuturor faptelor noastre şi a însăşi lumii. Socotesc că au aşezat această sărbătoare în Duminica lăsatului de carne pentru a ne opri, de frica sărbătorii, dela desfătări şi dela mâncări prea multe şi pentru a ne îndemna spre dragostea de aproapele. Şi altfel: se pune aici sărbătoarea de faţă, pentrucă din pricina desfătării am fost izgoniţi din rai şi am ajuns sub judecată şi blestem, şi pentrucă în Duminica viitoare avem să fim izgoniţi din rai, în chip simbolic, prin Adam, până când va veni Hristos spre a ne duce iarăşi în rai.

Se numeşte a doua venire, pentru motivul că întâia oară Hristos a trăit cu trupul printre noi, dar blând şi fără slavă. La a doua venire, însă, va veni din cer cu minuni mai presus de fire şi cu mare strălucire; va veni în trup ca să fie cunoscut de toţi că el este cel care a venit întâia oară spre a mântui neamul omenesc, iar acum a doua oară, ca să-l judece dacă a păzit bine poruncile ce i-au fost date. Nimeni nu ştie când va fi venirea lui. Domnul a ascuns-o chiar apostolilor săi. Cu toate acestea a arătat că înainte de venirea sa vor fi unele semne, lămurite mai pe larg de unii din sfinţi. Se spune că a doua venire va fi după trecerea celor şapte mii de ani. Inainte de venirea lui va veni Antihrist. Se va naşte, după cum spune sfântul Ipolit al Romei, dintr'o femee desfrânată, fecioară

cu numele, dintre Evrei, din seminția lui Dan, fiul lui Iacov. Se va purta ca și cum ar trăi după Hristos, va face minuni, câte a făcut și Hristos, și va învia morți. Totuși pe toate le va face în chip mincinos, nu cu adevărat: și nașterea și trupul și toate celelalte minuni, după cum zice Apostolul. „Atunci, zice el, se va descoperi fiul pierzării, cu toată puterea și semne și minuni mincinoase". Dar, după cum spune Ioan Damaschin, nu se va întrupa diavolul, ci va fi un om născut din desfrânare. Va lua asupra sa toată lucrarea satanei și se va arăta pe neașteptate. Apoi se va arăta bun și blând tuturora. Va fi atunci foamete mare. Va veni, așa zicând, în ajutorul poporului; va cerceta dumnezeeștile Scripturi; va ține post și va fi silit de oameni să fie ales împărat. Va iubi mai cu seamă pe poporul evreu, se va așeza în Ierusalim și va zidi templul Iudeilor. Cu șapte timpuri înainte, după cum zice Daniil, va veni Enoh și Ilie, propoveduind poporului să nu-l primească. Antihrist însă îi va prinde și-i va munci, apoi le va tăia capetele. Cei cari vor voi să rămână credincioși vor fugi departe; pe cei care îi va găsi în munți îi va ispiti prin draci. Dar, din pricina celor aleși, se vor micșora cele șapte timpuri. Va fi foamete mare; toate stihiile lumii se vor schimba încât aproape să dispară toate.

După acestea va fi pe neașteptate venirea Domnului din cer, ca un fulger, mergând înainte cinstita lui cruce. Râu de foc clocotitor va merge înainte, curățind tot pământul de miasme. Îndată, va fi prins Antihrist și slugile lui și vor fi dați focului veșnic. La sunetele de trâmbițe ale îngerilor, va veni deodată, dela marginile pământului și din toate stihiile, tot neamul omenesc în Ierusalim, căci acesta este centrul lumii, și acolo vor sta tronurile de judecată. Toți oamenii se vor schimba întru nestricăciune cu propriile lor trupuri și suflete și vor avea aceeași formă. Însăși stihiile lumii vor primi o schimbare în mai bine. Domnul, printr'un singur cuvânt, va despărți pe drepți de păcătoși. Și vor merge lucrătorii faptelor bune spre a primi viața veșnică, iar păcătoșii iarăși spre a primi chinul veșnic. Și nu vor înceta niciodată acestea, nici viața veșnică, nici chinul veșnic.

Dar trebue să se știe că Hristos nu va întreba atunci nici de post, nici de sărăcie, nici de minuni, cu toate că sunt bune și acestea, ci de cele ce sunt cu mult mai bune decât acestea, de milostenie și de milă. Va spune drepților și păcătoșilor șase lucruri: „Am flămânzit și mi-ați dat să mănânc; am însetat și mi-ați dat să beau; străin am fost și m'ați primit; gol am fost și m'ați îmbrăcat; bolnav am fost și m'ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la mine. Întrucât ați făcut unuia dintre acești mai mici, mie ați făcut!" Aceste fapte bune poate să le facă oricine după puterea sa.

Așa dar, atunci toată limba va mărturisi că Domnul este Iisus Hristos întru slava lui Dumnezeu Tatăl.

Chinurile despre care vorbește sfânta Evanghelie sunt acestea: acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților; viermele lor nu se va sfârși și focul lor nu se va stinge; și „aruncați-l în întunerecul cel mai din afară!". Pe toate acestea Biserica lui Dumnezeu hotărît le primește.

Biserica lui Dumnezeu socotește că desfătarea și împărăția cerurilor este petrecerea sfinților cu Dumnezeu, strălucirea ce o vor avea și urcarea la Dumnezeu; iar chinul și întunerecul și cele asemenea este depărtarea de Dumnezeu și mustrarea sufletelor pricinuită de conștiință că au fost lipsite, din pricina nepăsării și a desfătării trecătoare, de strălucirea dumnezeească.

Cu iubirea ta de oameni cea negrăită, Hristoase Dumnezeule, învrednicește-ne de glasul tău cel dorit, numără-ne în rândul celor de-a-dreapta ta și ne miluește pe noi, Amin.

Cântarea 7-a, Irmos:

Greșit-am fără de lege...

Să cădem, credincioșilor, și să plângem mai înainte de judecata aceea; când cerurile vor pieri, stelele vor cădea și tot pământul se va clăti; ca să aflăm milostiv, la sfârșit, pre Dumnezeul părinților.

Nemitarnică va fi întrebarea, înfricoșată va fi acolo judecata, unde înaintea judecătorului nu se va tăinui nimica, unde nu va fi cu putință a se face fățărie cu daruri; ci fie-ți milă de mine, Stăpâne, și mă apără de mânia ta cea înfricoșată.

Domnul vine să judece, cine va suferi arătarea lui? înfri-

coşează-te, ticăloase al meu suflete, înfricoşează-te, şi-ţi găteşte lucrurile tale spre ieşirea ta; ca să afli milostiv şi îndurat pre însuşi Dumnezeul părinţilor.

Focul cel nestins mă turbură, şi îngrozirea cea amară a viermilor; iadul cel stricător de suflet mă sperie, şi în deajuns de umilit nici de cum nu mă fac; ci, Doamne, Doamne! mai 'nainte de sfârşit, întăreşte-mă cu frica ta.

Cad înaintea Ta şi aduc ţie, ca nişte lacrimi, graiurile mele. Greşit-am, precum nici păcătoasa n'a greşit, şi fără-delege am făcut ca altul nimenea pre pământ; ci Te îndură, Stăpâne, spre făptura Ta, şi iarăşi mă chiamă.

Intoarce-te, căeşte-te, descoperă cele ascunse, zi lui Dumnezeu, celui ce toate le ştie: Tu ştii ascunsurile mele, unule Mântuitorule; Tu însuţi mă milueşte, precum cântă David, dupre mare mila Ta.

Slavă, a Treimei.

Pre trei, ca pre unul, întru o fiinţă, şi unul în trei feţe Te laud; acestea sunt: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh; o putere, o voie şi lucrare; un Dumnezeu întreit sfânt, o împărăţie singură stăpânitoare.

Şi acum, a Născătoarei.

Ieşit-a Dumnezeu, Cel prea frumos, din cămara pântecelui tău, ca un împărat îmbrăcat cu haină ţesută de Dumnezeu, roşită în văpseaua cea de taină a prea curatului tău sânge, ceea ce nu ştii de mire, şi împărăţeşte tot pământul.

Catavasie.

Greşit-am, fără-de-lege am „făcut, nu ne-am îndreptat îna-„intea Ta, nici am păzit, nici „am făcut precum ai porun-„cit nouă. Ci nu ne părăsi pre „noi până în sfârşit, Dumne-„zeul părinţilor“.

Cântarea 8-a, Irmos:

Pre cel ce-l slăvesc oştile...

Cugetând la întâmpinarea înfricoşatei venirii Tale celei de a doua, Doamne, mă cutremur de certarea Ta, mă tem de mânia Ta şi strig ţie: Mântueşte-mă de ceasul acela în veci.

Când vei judeca Tu, Dumnezeule, toate, cine din pământeni, fiind înconjuraţi de patimi, vor suferi? Că atunci focul cel nestins şi viermele cel neadormit va cuprinde în veci pre cei osândiţi.

Când vei chema toată suflarea la olaltă, ca să iei seama,

Hristoase, mare frică va fi atuncea, mare nevoie, de oarece numai faptele singure vor ajuta în veci.

Judecătorule a toate, Dumnezeul meu şi Doamne, fă să aud atuncea glasul Tău cel dorit, să văd lumina Ta cea mare, să privesc la corturile Tale, să mă uit la slava Ta, bucurându-mă întru toţi vecii.

Drepte judecătorule, Mântuitorule, milueşte-mă şi mă scapă de focul şi de îngrozirea ce am să întâmpin pre dreptate la judecată; lasă-mi mai înainte de sfârşit mântuire, prin fapta bună şi prin pocăinţă.

Când vei şedea, judecătorule, ca un milostiv, şi vei arăta, Hristoase, înfricoşată slava ta, o, ce frică va fi atuncea! Cuptorul arzând, şi toţi temându-se de judecata cea nesuferită.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Pre un Dumnezeu dupre fiinţă cinstesc, trei feţe laud dupre osebire; altele, iară nu de altfel; că Dumnezeirea una este, în trei feţe: Tatăl, Fiul şi dumnezeescul Duh.

Şi acum, a Născătoarei.

Din luminatul pântecele tău ieşind Hristos, ca un mire din cămară, a luminat lumină mare celor din întunerec; pentrucă strălucind soarele dreptăţii, lumea a luminat, Curată.

Catavasie.

Să lăudăm bine să cuvântăm...

Pre cel ce-l slăvesc oştile „cereşti, şi de dânsul se în„fricoşează Heruvimii şi Se„rafimii, toată suflarea şi făp„tura lăudaţi-L, binecuvân„taţi, şi-L prea înălţaţi întru „toţi vecii“.

Cântarea 9-a, Irmos:

Naşterea zămislirii.....

Domnul vine ca pre păcătoşi să-i muncească, pre drepţi să-i mântuească; să ne înfricoşăm şi să plângem, şi să luăm simţire de ziua aceea, întru care descoperind cele nearătate şi cele ascunse ale oamenilor, va răsplăti cele dupre vrednicie.

Infricoşatu-s'a şi s'a îngrozit Moisi văzându-Te din spate; dar eu ticălosul cum voiu suferi văzând faţa Ta atunci, când vei veni din cer; ci să-Ţi fie milă de mine, Doamne, cu îndurare căutând spre mine.

Daniil s'a temut de ceasul întrebării, iar eu ticălosul ce voiu pătimi, Doamne, viind la acea zi înfricoşată? Ci îmi dă

mai 'nainte de sfârşit, cu plăcere a sluji Ţie, ca să dobândesc împărăţia Ta.

Focul se găteşte, viermele se rândueşte; cinstea veseliei, iertarea, lumina cea neînserată, bucuria drepţilor. Deci, cine este acel fericit, ca să scape de munca celor dintâi, şi să moştenească cele de a doua?

Să nu mă întoarcă dela faţa Ta, Doamne, mânia urgiei Tale, nici să aud glasul Tău cel de blestem trimiţându-mă în foc; ci să intru în bucuria cămării Tale celei nestricăcioase, şi eu atuncea, cu sfinţii Tăi.

Mintea mi s'a rănit, trupul mi s'a trândăvit, mi se bolnăveşte duhul, cuvântul a slăbit, vieaţa mi s'a omorît, sfârşitul este lângă uşi. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face când va veni judecătorul să cerce ale Tale?

Slavă, a Treimei.

Unule, născătorule al unuia, Părinte al Fiului celui unul născut, şi unule Fiule al unuia, lumină şi strălucirea luminii, şi unule Duhule sfinte, numai al unuia Dumnezeu, care eşti cu adevărat Domn al Domnului; o Treime, unime sfântă, mântueşte-mă pre mine, cel ce grăesc de dumnezeirea Ta.

Şi acum, a Născătoarei.

Minunea naşterii Tale mă uimeşte, ceea ce eşti cu totul fără prihană; spune cum ai zămislit fără sământă pre Cel necuprins? cum ai rămas Fecioară, născând ca o maică? Acest lucru preste fire, cu credinţa primindu-l, închină-te Celui născut, căci câte le voeşte le şi poate.

Catavasie.

Naşterea zămislirii celei fără „sământă este netălmăcită, ro„dul Maicii celei fără de băr„bat este nestricat, că naşte„rea lui Dumnezeu înoeşte fi„rile. Pentru aceasta, pre Tine, „toate neamurile, ca pre o „Maică mireasă a lui Dumne„zeu, cu dreaptă credinţă te slăvim".

LUMINÂNDA

a Invierii din Octoih; apoi a Triodului, după Podobia.

Cu ucenicii să ne suim...

La ziua cea înfricoşată a judecăţii şi a slavei Tale celei negrăite gândind, mă îngrozesc cu totul, Doamne, şi tremurând strig cu frică: Când vei veni, Hristoase Dumnezeule, cu slavă pre pământ, ca să judeci toate câte sunt, atuncea să mă izbăveşti de toată munca pre mine ticălo-

sul, învrednicindu-mă a sta deadreapta Ta, Stăpâne.

Slavă.

Podobie: Femei auziţi...

Iată vine ziua Domnului A Tot Stăpânitorului, şi cine va suferi frica venirii lui? Căci cuptorul arzător şi ziua mâniei este, întru care Judecătorul va şedea, dând fiecăruia dupre vrednicia faptelor.

Şi acum, a Născătoarei.

La ceasul întrebării şi al venirii celei înfricoşate a Stăpânului celui iubitor de oameni, gândind, cu totul mă cutremur şi, întristându-mă, strig către Tine, prea drepte judecătorul meu şi unule mult îndurate: Primeşte-mă pre mine cel ce mă pocăesc, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu.

LA LAUDE

Stihiri: din Octoih 4 ale Învierii şi 1 a lui Anatolie; şi ale Triodului aceste 4 idiomele.

Glasul al 6-lea.

Gândesc la ziua aceea şi la ceasul, când avem să stăm toţi goi, ca nişte osândiţi, înaintea nemitarnicului Judecător; că atuncea trâmbiţa va suna tare, şi temeliile pământului se vor clăti, şi morţii din mormânturi vor învia, şi toţi de o vârstă se vor face; şi cele ascunse ale tuturor vor sta de faţă înaintea ta. Şi vor plânge şi se vor tângui şi în focul cel mai dinafară vor merge cei ce nici odinioară nu s'au pocăit; iar ceata drepţilor va intra în bucurie şi în veselie, în cămara cerească.

Stih: Mărturisi-mă-voiu ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

O! ce ceas va fi atuncea, şi ce zi înfricoşată, când va şedea Judecătorul pre scaunul cel înfricoşat! Cărţile se vor deschide, şi faptele se vor vădi, şi cele ascunse ale întunerecului se vor arăta; îngerii vor alerga împrejur, adunând toate neamurile. Veniţi de auziţi împăraţi şi domni, robi şi cei slobozi, păcătoşii şi drepţii, bogaţii şi cei săraci, că vine Judecătorul, cel ce va să judece toată lumea. Şi cine va putea sta înaintea feţii lui, când îngerii vor sta vădind lucrurile, cugetele, şi gândurile cele din noapte şi cele din zi? O, ce ceas va fi atuncea! Ci mai 'nainte de ce va sosi sfârşitul, sârgueşte-te suflete, strigând: Dumnezeule, întoarce-mă şi mă mântueşte ca un îndurat.

Glasul al 8-lea.

Stih: Veseli-mă-voi şi mă voi bucura întru tine, cânta-voi numele tău, Inalte.

Daniil proorocul, bărbatul doririlor fiind, dacă a văzut puterea lui Dumnezeu, aşa a

strigat: Judecătorul a şezut şi cărţile s'au deschis. Vezi, suflete al meu, de posteşti, nu defăima pre vecinul tău. Fereşte-te de bucate, dar nu osândi pre fratele tău; ca nu cumva trimiţându-te în foc, să te topeşti ca ceara; ci fără împiedecare să te ducă Hristos întru împărăţia Sa.

Glasul 1-iu.

Stih: Scoală-te, Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna ta, nu uita pre săracii tăi până la sfârşit.

Să ne curăţim mai 'nainte pre noi, fraţilor, cu împărăteasa bunătăţilor; că iată a venit, aducându-ne nouă bogăţie nepieritoare; potoleşte umflarea poftelor şi împacă cu Stăpânul pre cei ce au greşit. Pentru aceasta cu veselie să o primim pre dânsa, strigând lui Hristos Dumnezeu: Cela ce ai înviat din morţi, păzeşte-ne neosândiţi pre noi, cei ce Te slăvim pre Tine, cela ce însuţi eşti fără de păcat.

Slavă, tot acesta.

Şi acum, a Născătoarei:

Prea binecuvântată eşti...

Doxologia mare, Ecteniile şi Apolisul.

Apoi obişnuita Litie, în pridvor, la care cântăm: Slavă şi acum, Stihira Evangheliei, dela Utrenie.

Apoi se ceteşte învăţătura Cuviosului Teodor Studitul, şi celelalte după obiceiu. Ceasul 1-iu şi Apolisul deplin.

LA LITURGHIE.

Fericirile din Octoih pe 6 şi din Canonul Triodului, cântarea 6-a, pe 4. Apostolul către Corinteni; Evanghelia dela Mateiu.

CHINONICUL

Lăudaţi pre Domnul din ceruri...

Altul:

Bucuraţi-vă drepţi întru Domnul...

DUMINICA SEARA.

La Doamne strigat-am... cântăm, după obiceiu, 3 Stihiri din Octoih şi 3 ale Sfântului dela Mineiu. Slavă şi acum, a Născătoarei.

LA STIHOAVNĂ

cântăm, din Triod, Samoglasnica zilei.

Glasul al 8-lea.

Lăcomind, ne-am supus goliciunii celei dintâi, biruiţi fiind de gustarea cea amară, şi dela Dumnezeu ne-am lepădat. Ci să ne întoarcem la pocăinţă, şi să ne curăţim simţirile asupra cărora este răsboiul, făcând începerea postului; cu nădejdea darului inimile întărindu-ne, iar nu cu mâncările, întru care cei ce au umblat nu s'au folosit. Şi întru acest chip vom mânca Mielul lui Dumnezeu, întru sfânta şi purtătoarea de lumină noaptea învierii, Cel ce s'a adus junghiere pentru noi şi s'a împărtăşit pre sine ucenicilor la Cina cea de taină; care risipeşte întunerecul ne-

cunoştinţii cu lumina învierii Sale.

Stih: Către tine am ridicat ochii mei...

Tot această Samoglasnică.

Apoi Stih: Miluește-ne pre noi, Doamne...

A mucenicilor.

Mucenici ai Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi. Şi acum rugaţi-vă, să se mântuească din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Cele cerești te laudă pre tine, cea plină de dar Maică, care nu știi de mire; şi noi slăvim naşterea ta cea neurmată, Născătoare de Dumnezeu. Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Să se ia aminte

Cade-se a ști că, începând din această zi până la Sâmbăta din săptămâna a șasea, Stihoavnele Vecerniei și Utreniei din Octoih se lasă și, în locul lor, se cântă stihirile samoglasnice ale zilei din Triod.

Tipicul despre Înaintea-prăsnuirii Intâmpinării Domnului, caută-l la sfârșitul cărții, la lit. B. Iar tipicul despre Praznicul Intâmpinării, caută-l la lit. D.

In Lunea brânzei

LA UTRENIE.

La Dumnezeu este Domnul... Troparul Sfântului, de 2 ori; Slavă și acum, a Născătoarei, după glasul troparului. După întâia Stihologie, cântăm Sedealna din Octoih, și cetim cuvântul marelui Vasilie, despre post, cu începutul:

Să luăm aminte de noi...

După a doua Stihologie, cântăm din Triod sedealna, glasul 1-iu.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Deschisu-s'au porţile dumnezeeştei pocăinţe, să ne apropiem cu grabă curăţindu-ne de mâncări și de pofte, ca nişte ascultători ai lui Hristos, Cel ce a chemat lumea întru împărăţia cerească. Zeciuiala a tot anul aducând Impăratului tuturor, ca şi învierea Lui, cu dragoste, să o vedem.

Slavă, tot aceasta.

Și acum, a Născătoarei.

Prea sfântă Fecioară, întinzându-ţi dumnezeeştile tale mâini cu care ai purtat pre Ziditorul, care s'a întrupat cu dumnezeirea, roagă-L ca să ne izbăvim de ispite, şi de patimi, şi de primejdii, noi cei ce te lăudăm pre tine cu dragoste şi strigăm ţie: Slavă Celui ce s'a sălăşluit întru tine; slavă Celui ce s'a născut din tine; slavă Celui ce ne-a liberat pre noi prin naşterea ta.

Canoanele se cântă, după obiceiu, din Octoih și din Mineiu. Iar la Cântările la care Triodul are Tricântare, lăsăm din Octoih amândouă canoanele și punem: Tricântarea din Triod și canonul din Mineiu.

CANONUL

al sfântului din Mineiu cu Irmosul pe 6 și această Tricântare: compunere a lui Iosif. Cântarea 1-a, glasul 1-iu, Irmos:

Cântare de biruință...

Luminate sunt cele dinaintea prăznuirii înfrânării; strălucite sunt astăzi începuturile postului. Pentru aceasta să alergăm împreună, fraţilor, cu nădejde şi cu multă osârdie.

Lui Adam, strămoşului, urmând cu călcarea de poruncă, m'am scos din desfătare eu ticălosul. Drept aceasta cad înaintea ta cu pocăinţă şi cu plângere: Doamne, mântueşte-mă.

Inceputul umilinţii şi al pocăinţii este înstreinarea de răutăţi şi oprirea de pofte. Pentru aceasta să ne sârguim a face tăerea lucrurilor viclene.

A Născătoarei.

De noaptea păcatelor fiind întunecat, la tine acum alerg cu deadinsul Stăpână, ceea ce ai născut pre Hristos, soarele dreptăţii, celor dintru întunerec; mântueşte-mă.

Altă Tricântare.

Glas şi Irmos acelaşi.

Iată, mai 'nainte s'a deschis uşa pocăinţii, veniţi dar iubitorilor de Dumnezeu, să ne sârguim să intrăm printr'însa, mai 'nainte până ce nu o va închide pre ea Hristos nouă, ca unor nevrednici.

Apropiatu-s'a această întru tot cinstită săptămână de acum, mai 'nainte curăţitoare, vestindu-ne primăvara sfântului post, care luminează trupurile şi sufletele tuturor.

Slavă, a Treimei.

Neamestecată, nezidită Treime sfântă, unime prea bună, Părinte şi Fiule şi Duhule cel de o fire, păzeşte pururea pre cei ce se închină ţie cu credinţă.

Şi acum, a Născătoarei.

Biruitu-s'au hotarele firii întru tine, Fecioară, cu totul curată, că născând fără de bărbat pre Dumnezeu, ai rămas curată, ca şi mai 'nainte de naştere, iarăşi, nevătămată.

Irmosul:

Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, cel „ce a făcut minunate semne, „cu braţ înalt, şi a mântuit „pre Israil, că s'a prea slăvit".

După a 3-a cântare, Sedealna dela Mineiu; Slavă, şi acum; a Născătoarei. După a 6-a cântare, condacul şi icosul sfântului.

Cântarea 8-a, Irmos:

De care se înfricoşează...

Vieaţa mea toată în desfrânări cheltuindu-mi, m'am făcut rob amarilor şi viclenilor cetăţeni. Ci acum, pofind să mă întorc către îndurările tale, Hristoase, nu mă trece.

Petrecerea vieţii mele este

cumplită și rușinată, iar mila îndurării tale este nemăsurată, iubitorule de oameni, Mântuitorule; ci îmi dă vreme de pocăință mie, celui ce cer și cu dragoste Te laud.

Vieața cea ticăloasă a lui Cain am poftit, vrednicia minții mele omorându-mi cu adevărat, și tremur, Făcătorule de bine, de judecata Ta; să nu mă osândești cu acela în veci.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Fecioară prea lăudată, care singură ești ajutătoare tare credincioșilor către Dumnezeu, izbăvește-mă de întunerec și de munca ce este gătită celor ce vieţuesc rău.

Alt canon, Irmos:

Cântarea celor fără de trup...

Aceasta este vremea pocăinții, pentru aceasta cu bun gând să începem fraților, strigând: Binecuvântați lucrurile Domnului pre Domnul.

Astăzi de mâncări lepădându-ne, să ne sârguim a ne lepăda și de lucrarea păcatelor, pocăindu-ne și dupre vrednicie strigând: Binecuvântați lucrurile Domnului pre Domnul.

Binecuvântăm pre Tatăl...

A Treimei.

Slavă ție, Treime sfântă, nevăzută, căreia întru unime ne închinăm și cu credință Te slăvim. Mântuește pre robii Tăi de toată vătămarea.

Și acum, a Născătoarei

Bucură-te, întru tot fericită curată Fecioară; bucură-te, slujitoare și Maică a Domnului; bucură-te acoperemântul lumii, Născătoare de Dumnezeu, binecuvântată Marie, cu totul luminată.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Cântarea celor fără de trup „aducem ție, ca și tinerii în „cuptor; și cântând, zicem: „Binecuvântați lucrurile Dom- „nului pre Domnul".

Cântarea 9-a, Irmos:

Norul cel purtător...

Cu pașnică așezare, cu dragoste curată, să primim credincioșii, prea sfințită vremea sfântului post, cerând iertare de cele ce am greșit fiecare, ca să dobândim bucuria cea de acolo.

Iată vremea pocăinței, început este aceasta de înainte prăznuire a postului. Scoală, suflete al meu, cu căldură; împacă-te cu făcătorul de bine, Dumnezeu, ca să scapi de acea judecată dreaptă și înfricoșată cu adevărat.

Intrările şi uşile cele din 'naintea postului, să nu le spurcăm nimenea, cu neînfrânarea şi cu beţia. Ci prin curăţia gândurilor, cu osârdie să intrăm, ca să luăm cununile nestricăciunii şi rodurile ostenelelor, după vrednicie.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Nu înceta rugând pentru noi pre Cel bun, care singur ştie neputinţa noastră, să izbăvească de foamete şi de pierzare de cutremur şi de toată răutatea, cetatea care te cinsteşte pre tine, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea pământenilor.

Alt Irmos:

Pre tine, uşa cea văzută...

Intrat-a vremea pocăinţii, nu pregeta suflete al meu; dă pâine flămânzilor, roagă-te Domnului zi şi noapte şi în tot ceasul, ca să te odihnească.

Precum ne-am părăsit de cărnuri şi de multe mâncări, aşa şi de toată vrajba cea către aproapele, de desfrânare şi de minciună şi de tot răul să fugim.

Slavă, a Treimei:

Inchinu-mă Dumnezeirei celei fără de început, care este una în fire şi în trei feţe; slăvesc în Treime unimea cea nedespărţită şi de un scaun.

Şi acum, a Născătoarei.

Tu eşti lauda credincioşilor, Fecioară, nădejdea şi folosinţa. Pre tine cu versuri de cântări te slăvim neîncetat, Născătoare de Dumnezeu Marie; mântueşte pre robii tăi.

Irmosul:

Pre tine, uşa cea văzută de „Iezechiil profetul, prin care „nimenea n'a trecut, fără nu„mai Dumnezeu singur, Năs„cătoare de Dumnezeu Fe„cioară, cu cântări te slăvim".

Svetilna, din Octoih; Slavă, a sfântului dacă are; iar dacă nu, Slavă şi acum, a Născătoarei.

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica, glasul al 3-lea.

In toată vremea postul este de folos celor ce-l iubesc şi-l fac pre dânsul. Că nici supărările drăceşti nu îndrăznesc asupra celui ce posteşte, ci încă şi păzitorii vieţii noastre, îngerii, mai cu deadinsul stau pre lângă noi, cei care ne curăţim cu postul.

Stih: Umplutu-ne-am dimineaţa de mila...

Şi iarăş aceeaşi Stihiră.

Stih: Şi să fie lumina Domnului...

A mucenicilor.

Veniţi popoarelor să cinstim cu toţii pomenirea sfinţilor mucenici, că priveală fă-

cându-se îngerilor şi oamenilor, cununile biruinţii de la Hristos au luat şi se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Fără sămânţă ai zămislit din Duhul Sfânt şi pentru aceasta privindu-te, pre tine te lăudăm. Bucură-te, prea sfântă Fecioară!

Să se ştie, că Luni în săptămâna brânzei, mâncăm de două ori în zi.

LUNI SEARA

La Doamne strigat-am... cântăm, după obiceiu: 3 stihiri din Octoih şi 3 ale Sfântului, dela Mineiu. Slavă, a sfântului, dacă are; iar dacă nu, Slavă şi acum, a Născătoarei.

LA STIHOAVNĂ.

Samoglasnica, Glasul al 8-lea.

Prin post să ne sârguim a ne curăţi de spurcăciunea păcatelor noastre şi, prin milostenie şi prin iubirea de oameni către săraci, a intra în cămara mirelui Hristos, Cel ce ne dă nouă mare milă.

(de 2 ori)

Şi zicem Stihurile cele obişnuite, ca şi Duminică séara. Apoi, a Mucenicilor.

Mucenicii Domnului, rugaţi pre Dumnezeul nostru şi cereţi sufletelor noastre mulţimea îndurărilor şi iertare de multe greşeli, rugămu-vă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Pre cea slăvită şi preacurată, adevărat Născătoare de Dumnezeu, să o lăudăm cu bună credinţă, ca pre o maică a lui Dumnezeu, zicându-i ca îngerul, să se bucure. Bucură-te, maică sfântă a Fiului lui Dumnezeu, Celui ce s'a întrupat; bucură-te, locaşul Sfântului Duh; ceea ce te rogi pururea pentru noi, ca să se mântuească sufletele noastre.

Troparul Sfântului şi al Născătoarei.

Să se ia aminte

De se va întâmpla praznicul Intâmpinării Domnului în săptămâna brânzei: Luni, Marţi, sau Joi, să se caute Tipic, la sfârşitul cărţii, la litera E.

Iar dacă Înainte-prăznuirea Întâmpinării, sau după prăznuirea se va întâmpla Luni sau Miercuri în această săptămână, caută la tipicul dela sfârşitul cărţii, la litera F.

In Marţea Brânzei.

LA UTRENIE

După întâia Stihologie, cântăm Sedelnele dela Octoih.

După a doua Stihologie, cântăm din Triod

Sedelna glasul al 8-lea.

Podobie: Pre Inţelepciunea...

Prea bunule Cuvinte care, împreună cu Tatăl şi cu Duhul, ai zidit cele văzute şi cele nevăzute cu înţelepciunea

ta cea negrăită, bine voeşte, milostive, să trecem cu pace adâncă vremea luminatului post, risipind înşelăciunea păcatului cel amar; dându-ne umilinţă şi lacrimi de tămăduiri şi iertare de greşale. Ca postind cu suflet neîndoit şi cu duh osârduitor, să lăudăm stăpânirea ta, împreună cu îngerii.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre înţelepciunea şi cuvântul, în pântecele tău zămislindu-L negrăit, Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut pre Cela ce ţine lumea. Şi în braţe ai avut pre Cela ce cuprinde toate, pre dătătorul de hrană al tuturor şi făcătorul firii. Pentru aceasta te rog pre tine, prea sfântă Fecioară, şi cu credinţă te slăvesc, ca să mă curăţeşti de păcate, când voiu vrea să stau înaintea feţii Ziditorului meu; Stăpână Fecioară Curată, dă-mi atunci ajutorul tău. Pentrucă poţi câte le voeşti, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Apoi cetim cuvântul marelui Vasile cu începutul:

Pentru mulţămite...

Apoi Psalmul 50.

CANOANELE

Se cântă din Octoih şi din Mineiu, precum s'a arătat Luni; şi celelalte urmează tot aşa.

Şi Tricântarea lui Iosif.

Cântarea a 2-a glasul al 3-lea, Irmos:

Ca ploaia pre troscot...

Strălucitu-ne-au nouă luminat ca nişte zori razele pocăinţii, adică înainte intrările înfrânării.

De întunerecul cel mai dinafară mântueşte-mă, Hristoase, cu mulţimea milii Tale, ca un îndurat.

Scoate-mă din foc şi dela viermele cel neadormit, Mântuitorule, cu nevoinţa pocăinţii curăţindu-mă.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Fecioară prea lăudată, fii nouă cale de pocăinţă, îndreptându-ne spre uşile mântuirii.

Alt Irmos, glasul al 2-lea:

Luaţi aminte poporul meu...

Vremea pocăinţii a sosit, să ne grăbim iubitorilor de Hristos, să ne curăţim de toate păcatele, şi să ne arătăm Stăpânului fericiţi.

Postire curată, fără păcat, să ne sârguim să săvârşim acum neîncetat, ca să aflăm iertarea greşalelor.

Mult milostiv eşti, Hristoase, că primeşti pururea, bunule,

pre toţi întru pocăinţă. Pentru aceasta toţi Te slăvim pururea.

Slavă, a Treimei.

Pre Treimea întru o unime să o lăudăm, netăiată, neamestecată, nedespărţită în fiinţă, şi despărţită în feţe, pre un Dumnezeu.

Şi acum, a Născătoarei.

Curată Fecioară Maică, roagă pre cel ce L-ai întrupat ca pre un om, Prea Sfântă, şi ca pre un cuvânt, ca să mântuiască din primejdii pre robii tăi.

Irmosul:

Luaţi aminte poporul meu „la legea mea, plecaţi urechea „voastră spre graiurile gurii „mele; că numele Tău, Doamne, am chemat".

Cântarea 8-a, Irmos:

Din Tatăl cel fără de început...

Vremea de pocăinţă este. Grăbeşte a arăta lui Dumnezeu roduri vrednice de pocăinţă, suflete al meu. Scoală-te şi strigă cu deadinsul prin posturi şi prin rugăciuni: Lăudaţi, binecuvântaţi şi prea înălţaţi pre Hristos în veci.

Să ne curăţim mai înainte, fraţilor, simţirile cele sufleteşti. Şi de Domnul să ne lipim acum cu deprinderi de umilinţă; cu pocăinţă curată strigând necurmat: Lăudaţi, binecuvântaţi şi prea înălţaţi pre Hristos în veci.

Să ne grăbim a omorî pre vrăjmaşul cel ce ne vânează cu aduceri aminte de lăcomie, şi care ne înşeală simţirea cu neînfrânarea dulceţii celei scurte. Cu rugăciunea neîncetată lăudând, binecuvântând şi prea înălţând pre Hristos întru toţi vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Fecioară, ceea ce ai făcut cerească frământătura noastră cea pământească, fă roditoare de bunătăţi, cu ploaia îndurărilor tale, brazda sufletului meu cea înţelenită şi stricată, care strigă şi înalţă pre Hristos în veci.

Alt Irmos:

Pre cel ce a închipuit...

Să ne curăţim acum mai 'nainte nu numai de mâncări, ci şi de faptele rele, şi să începem credincioşii cu gând călduros a ne arăta Ziditorului luminaţi, în veci.

Aşa se cade nouă să postim, nu cu vrajbă şi cu sfadă, nu cu pizmă şi cu prigonire, nu cu îngâmfare şi cu vicleşug ascuns, ci ca şi Hristos, cu smerenie.

Cei ce miluesc pre săraci,

împrumută înţelepţeşte pre Mântuitorul. O, bucurie neasemănată! Că dă, din destul, răsplătirile bunătăţilor, întru toţi vecii.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, că un Dumnezeu sunt aceşti trei; şi împreună cu îngerii, noi oamenii neîncetat Te lăudăm pre Tine prea sfântă Treime întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te, Fecioară Curată Născătoare de Dumnezeu, Marie, curăţirea lumii, fruntea ortodoxiei. Roagă-te să se mântuească din focul cel nestins, cei ce te slăvesc pre tine întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre cela ce a închipuit mai „înainte oarecând în rug lui „Moisi minunea Fecioarei, în „muntele Sinai, lăudaţi-l, bi„ne-l cuvântaţi, şi-l prea înăl„ţaţi întru toţi vecii".

Cântarea 9-a, Irmos:

Pre tine rugul cel ne ars...

Deschide-ne nouă milostivirile cele prea curate ale îndurării tale, cela ce ai dăruit oamenilor pocăinţă spre mântuire; unule Mântuitorule mult milostive.

Vai mie, cât este de înfricoşat judeţul cel fără de mită, la care goi avem a da răspuns, pentru răutăţile care am făcut în vieaţă.

Rourează-ne nouă picătura milostivirii, făcătorule de bine, ca să cufunde toată spurcăciunea noastră, dându-ne pricini de pocăinţă.

Intrând toţi cu inimă voioasă şi luminaţi prin uşile cele din 'naintea sfântului post, să aducem lui Hristos cântări de mulţumire.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Pre tine, sprijinitoarea cea tare şi nădejdea cea adevărată, lăudându-te, cu bună credinţă te rugăm: Roagă pre Fiul Tău, Fecioară, să ne mântuiască pre noi.

Alt Irmos:

Fecioria ta...

Acum mai 'nainte să ne curăţim cu post şi cu lacrămi, şi cu fapte mari, ca să aflăm milă mare.

Să urmăm acum fecioarelor celor înţelepte, iubitori de Hristos, şi să ne sârguim a întâmpina pe Hristos cu făclii luminoase.

Acum să urmăm lui Ilie, care a postit şi a fugit de Izabela cea vicleană; ca în acest chip să ne înălţăm dela pământ.

Slavă, a Treimei.

Sfânt, Sfânt, Sfânt, întreit sfinte Părinte Atotţiitorule, şi Fiule cel de o fiinţă, cu Duhul, o dumnezeire.

Şi acum, a Născătoarei.

Intru tine ne lăudăm, şi la tine scăpăm curată, cinstită pururea Fecioară, scapă-ne de muncă pre noi pre toţi.

Irmosul:

Fecioria ta Născătoare de „Dumnezeu cea nespurcată, „care nu o a ars focul dum- „nezeirii, pre aceasta pururea „o slăvim".

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 3-lea.

Să primim popoarelor postul cu dragoste, că a sosit începătura duhovniceştilor nevoinţe. Să lăsăm dulcea patimă a trupului şi să creştem darurile sufletului. Să pătimim împreună ca nişte robi ai lui Hristos, ca să ne şi preaslăvim împreună ca nişte fii ai lui Dumnezeu. Şi Duhul cel sfânt sălăşluindu-se întru noi, va lumina sufletele noastre.

Stih:

Umplutu-ne-am dimineaţa de mila ta...

Tot acea Stihiră.

Stih: Şi să fie lumina Domnului...

A Mucenicilor.

Frica împăraţilor şi a tiranilor o au lepădat ostaşii lui Hristos, şi cu bună îndrăzneală şi bărbăteşte l-au mărturisit pre El Domn tuturor, Dumnezeu şi împărat al nostru; şi se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, folositoare tuturor celor ce se roagă, spre tine ne încredem şi cu tine ne lăudăm, întru tine este toată nădejdea noastră; roagă pre Cel ce s'a născut din tine, pentru netrebnicii robii tăi.

MARŢI SEARA

De la începutul Vecerniei începem metaniile şi Catisma după obicei, la rând.

La Doamne strigat-am... cântăm 3 stihiri din Octoih, ale pocăinţei, şi 3 din Mineiu, ale sfântului; Slavă, a sfântului; iar dacă nu are, Slavă, şi acum a Năcătoarei-Crucii.

Prochimenul zilei.

Invredniceşte-ne, Doamne... şi Ecteniile.

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica, glasul 1-iu.

u bucurie să primim credincioşilor vestirea pos-

tului, cea insuflată de Dumnezeu, precum mai înainte Ninivitenii, şi apoi desfrânatele şi vameşii, vestirea pocăinţei de la Ioan. Prin înfrânare, să ne gătim spre împărtăşirea stăpâneştei sfinţenii celei din Sion; cu lacrimi să ne curăţim mai 'nainte spre dumnezeeasca spălare, cea printr'însul; să ne rugăm a vedea săvârşirea Paştilor celor ce se închipuesc aicea, şi arătarea celor adevărate; să ne gătim spre închinarea crucii şi a învierii lui Hristos Dumnezeu, strigând către dânsul: Nu ne ruşina pre noi din nădăjduirea noastră, iubitorule de oameni.

Stih: Către tine am ridicat ochii mei...

Şi iarăş această stihiră.

Stih: Miluește-ne pre noi, Doamne...

A mucenicilor.

O, cât este de bună neguţătoria voastră, sfinţilor, că sângiurile v'aţi dat şi cerurile aţi moştenit, şi în scurtă vreme fiind ispitiţi, în veci vă bucuraţi. Cu adevărat bună este neguţătoria voastră, că cele stricăcioase părăsind, cele nestricăcioase aţi luat; şi cu îngerii dănţuind, lăudaţi neîncetat pre Treimea cea de o fiinţă.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Podobie: Prea lăudaților mucenici...

Curata Fecioară, oarecând văzând pre lemn, pre Cel ce L-a născut din pântece fără sământă nerăbdând rănirea inimii, mâhnindu-se a zis: Cela ce cu voia ţii toată făptura, cum Te-ai ridicat pre cruce ca un osândit? Vrând cu adevărat să mântueşti pre om.

Acum slobozește, Sfinte Dumnezeule

Şi, după Tatăl nostru

Troparele:

Născătoare de Dumnezeu...; o metanie.

Slavă:

Botezătorul lui Hristos... iarăș o metanie.

Și acum:

Rugați-vă pentru noi... încă o metanie.
Subt milostivirea ta... fără metanie.
Doamne miluește, de 40 ori. Slavă, și acum, Ceea ce ești mai cinstită... Intru numele Domnului binecuvintează Părinte. Preotul: Cel ce este binecuvântat Hristos, Dumnezeul nostru... Și noi zicem rugăciunea: Impărate ceresc, pre credinciosul... și trei metanii mari, cu rugăciunea sfântului Efrem: Doamne și Stăpânul vieții mele... și celelalte 12 închinăciuni; și sfârșind iar zicem rugăciunea, precum s'a zis mai sus: Doamne și Stăpânul vieții mele... și o metanie mare. Apoi Sfinte Dumnezeule, și după Tatăl nostru, Doamne miluește, de 12 ori, Slavă, și acum, Doamne miluește, de trei ori, Binecuvintează! Și otpustul. Pavecernița cea mare, cu metanii. După Cade-se să te fericim, Troparele zilei și al hramului și otpustul cel mic.

Tot așa facem și Joi seara.

Să se ia aminte

De se va întâmpla Inainte-prăznuirea Intâmpinării Domnului Miercuri sau Vineri, în săptămâna brânzei, caută la sfârșitul cărții la litera G. Iar de se va întâmpla Praznicul Intâmpinării Miercuri sau Vineri, în săptămâna brânzei, să se caute la sfârșitul cărții la litera H.

In Miercurea brânzei.

Miezo-noptica, cu metaniile ei.

LA UTRENIE

Cântăm Aliluia, pe glasul Octoihului, şi troicioele glasului. Apoi, două Catisme, cele obişnuite.

SĂ SE ŞTIE CĂ: Miercuri şi Vineri, în săptămâna brânzei, cântăm Aliluia şi facem metanii şi seara şi dimineaţa, precum s'a arătat mai sus; şi ajunăm după rânduială. Mijlo-Ceasurile nu le cetim, chiar dacă s'ar întâmpla vreun sfânt, şi ar avea şi Tropar; fără numai dacă va fi praznicul Intâmpinării sau Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan înainte Mergătorul, sau hramul sfântului; că atuncea cântăm Troparul, şi nu facem decât numai trei metanii mari.

După întâia Stihologie, cântăm Sedelnele, din Octoih, ale crucii.

După a doua Stihologie, Sedelna Triodului, glasul al 2-lea.

Podobie:

Ceea ce eşti izvorul milii..

Binevoeşte, Hristoase Dumnezeule, cu nespusa ta iubire de oameni, să trecem noi smeriţii cu pace săptămâna cea curăţitoare din'naintea postului; surpă meşteşugirile vrăjmaşului, şi cu crucea Ta pre toţi ne mântueşte, Cela ce însuţi ştii ale inimilor.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei-Crucii.

Stând înaintea crucii Tale, ceea ce Te-a născut fără sământă, şi nesuferind a Te vedea fără dreptate pătimind, s'a tânguit cu plângere şi a strigat: Cum pătimeşti Cela ce eşti din fire nepătimitor, prea dulcele meu Fiu? Laud bunătatea Ta cea prea multă.

Apoi, cetim Cuvântul marelui Vasilie despre post, cu începutul:

Mângâiaţi-vă, mângâiaţi-vă poporul meu..

Psalm 50.

Canoanele se cântă: din Octoih, al Crucii cu Irmosul pe 6, din Minei, al sfântului pe 4, şi din Triod pe 4. Iar în care Cântare ne vine Tripesneţul, cântăm din Triod, cu Irmosul pe 6, şi Tripesneţul pe 8. Apoi Irmosul.

In acest fel de Cântare se lasă Canonul Octoihului şi al sfântului din Mineiu; şi cântăm Mineiul în cântările cele ce sunt mai sus, în acest chip: Intâia Cântare a Canonului din Octoih cu Irmosul pe 4, şi din Mineiu al sfântului, Cântarea 1-a şi a 3-a, pe 6, şi în Triod pe 4. Asemenea cântăm Cântarea 8-a cu a 6-a, şi a 9-a cu a 7-a.

CANONUL TRIODULUI

Facerea lui Andrei Criteanul.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea, Irmos:

Cânta-voiu Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai „scos pre popor din robia „Egiptului şi ai acoperit că-„ruţele lui Faraon şi puterea „lui".

Postindu-se Domnul dupre omenire spre învăţătura noastră, a biruit pre ispititorul; arătând cele ce sunt ale firii noastre şi hotar puindu-ne nouă.

Dumnezeescul Moisi prin postire s'a învrednicit în Sinai a vorbi cu Dumnezeu faţă către faţă; aceluia credincioşii să râvnim.

Milostiveşte-te, Doamne, spre poporul Tău, şi căutând, ca un Dumnezeu, cu ochiu milostiv, cercetează pre toţi cu mulţimea îndurărilor Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Toţi la tine alergăm, Născătoare de Dumnezeu, ca la o ajutătoare tare, spre rugăciuni îndemnându-te, ca să scapi turma ta, de toată primejdia.

Cântarea 3-a, Irmos:

Intru Domnul Dumnezeul meu s'a întărit inima mea, „pentru aceasta cei neputin„cioşi s'au încins cu putere".

Minunatul Enoh prin postire s'a mutat de pre pământ. Aceluia râvnind, să ne mutăm dela stricăciune la vieaţă.

Cu rugăciuni şi cu posturi să facem milostiv pre Mântuitorul; că se bucură Ziditorul de pocăinţa făpturilor Sale.

Găteşte-te, o suflete, şi te curăţeşte mai 'nainte de patima lui Hristos, ca să prăznueşti la înviere duhovniceşte, împreună cu El.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ca ceea ce ai născut pre Dumnezeu, roagă-L neîncetat pentru noi; că la tine năzuim, Născătoare de Dumnezeu, noi păcătoşii.

Apoi Tricântarea lui Iosif.

Cântarea 3-a, glasul al 2-lea, Irmos:

Pre poarta credinţei...

Intinsu-Ţi-ai palmele pe cruce, omorît-ai blestemul cu moartea Ta şi ai înviat cu patima Ta pre oameni. Pentru aceasta lăudăm dumnezeească răstignirea Ta, Iisuse iubitorule de oameni, Dumnezeul nostru.

Cu mâncarea cea din lemn omorându-ne, cu lemnul crucii Tale ne-am înviat. Ci aceasta o aducem Ţie spre rugăciune, trimite-ne nouă dar şi milă, făcătorule de bine, Stăpâne mult îndurate.

Uşile cele din 'naintea postului s'au deschis, nevoinţa înfrânării se apropie; cu căldurоasă voinţă să ne sculăm ca să luăm darul cel dat de Dumnezeu, care potoleşte arsura păcatului.

Vremea cea fericită a postului, care străluceşte razele pocăinţii a răsărit; să ne apropiem cu grabă, scuturând întunerecul cel prea adânc al lenevirii, toţi veselindu-ne.

Postul să-l sfinţim cu dragoste; să propoveduim oprirea poftelor, să strigăm cu lacrămi către Stăpânul: Dă-ne Doamne dar, să ne ajutorezi spre voile Tale, mult îndurate.

Primind darul postului, să preaslăvim pre Cel ce ni l-a dat spre mântuire; şi să-l lucrăm cu deadinsul, ca să luăm iertarea greşalelor noastre, din mâna Celui ce ne-a făcut.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Potoleşte turburarea poftelor mele, tămăduește ranele sufletului meu, ridică-mă din somnul lenevirii cu mijlocirea ta, cu ajutorul tău prea sfântă Stăpână, Maică Fecioară.

Alt Irmos, acelaşi glas.

Mintea mea cea stearpă...

Inălţându-Te de voie pe cruce, Mântuitorule, toată făptura pământului s'a clătit, şi s'a rupt catapeteasma bisericii.

Rănitu-Te-ai pre cruce, Iisuse al meu, pentru mine, şi Te-ai împuns în coastă, bunule; pentru aceasta cu credinţă mă închin dumnezeeştei stăpânirii Tale.

Slavă, a Treimei.

Plecând genunchile la pământ, mă închin Tatălui, pre Fiul slăvesc, şi pre Duhul laud, stăpânirea cea cu o voie şi în trei ipostasuri.

Şi acum, a Născătoarei.

Necuprinsă este taina naşterii tale, prea curată Marie, că ai născut pre Dumnezeu fără ispită bărbătească, şi ai rămas nestricată.

Slavă ţie Dumnezeul nostru, slavă ţie.

Sfinţind, Hristoase, vremea postului cu puterea Ta, mântueşte-ne pre noi, cei ce ne închinăm Ţie, de toate laţurile vrăjmaşului.

Irmosul:

Mintea mea cea stearpă fă-o „roditoare de bunătăţi, lucră„torule al celor bune, sădi„torule al celor folositoare, „cu milostivirea Ta".

Sedelna din Mineiu, a sfântului. Slavă, şi acum, a Crucii-Născătoarei.

Cântarea 4-a, Irmos:

Auzit-am auzul Tău şi m'am temut, cunoscut-am lu„crurile Tale şi m'am spăi„mântat, Doamne".

Avraam, prin bunătăţi şi prin iubirea de străini, a primit pre Treimea, care a venit la el îngereşte.

Bogăţia nefurată este darul postului, şi cel ce se îmbogăţeşte cu aceasta, se va îmbogăţi de Dumnezeire.

Veniţi să plângem împreună cu cuvântul, prin credinţă strigând: Dumnezeule, fii milostiv nouă, celor ce am greşit mult.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Maică fără prihană, binecu-

vântată Fecioară curată, roagă pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru pentru lume.

Cântarea 5-a, Irmos:

Cela ce ai răsărit lumina şi ai luminat zorile, şi ai „arătat ziua, slavă Ţie; slavă „Ţie, Iisuse, Fiul lui Dumne-„zeu".

Postind odinioară Moisi în muntele Sinai, văzător de Dumnezeu s'a făcut, şi Ilie pe căruţă de foc s'a înălţat.

Prin postire a gustat odinioară înţeleptul Isaia din cărbunele acela, când s'a atins cu cleştele de buzele lui.

Postind mai 'nainte Daniil împreună cu cei trei tineri, fălcile leilor au sfărâmat şi au călcat văpaia cea arzătoare.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Curată Născătoare de Dumnezeu, ceea ce fără stricăciune ai purtat pre Dumnezeu în pântecele tău, păzeşte turma ta şi o fereşte nevătămată.

Cântarea 6-a, Irmos:

Precum ai mântuit pre Iona proorocul, Hristoase Dum-„nezeule, aşa şi pre mine scoa-„te-mă dintru adâncul greşa-„lelor şi mă mântueşte, unule „iubitorule de oameni".

Pre Iona, cinstitul post l-a păzit de chin oarecând; să postim dar din inimă, ca să scăpăm de nevoia gheenei.

Ninivitenii, cu pocăinţă fierbinte şi cu dragoste, au prefăcut urgia lui Dumnezeu; acelora, cu pofta, toţi să urmăm.

Postul de acum ne cheamă pre noi la pocăinţă; să alergăm dar toţi, cu dragoste, şi să cunoaştem ce este darul postirii.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ceea ce ai născut cu mijlocire nespusă pre Mântuitorul lumii Hristos, Dumnezeul nostru, pre acela nu înceta rugându-L, să mântuiască tot neamul celor ce te laudă pre tine.

După a 6-a cântare, Condacul sfântului; iar dacă nu are sfântul Condac, zicem A mucenicilor, de la Sedelne.

Cântarea 7-a, Irmos:

Dumnezeul părinţilor, nu ne ruşina pre noi, iubi-„torule de oameni, rugămu-„ne; ci fă cu noi dupre blân-„deţele Tale în veci".

Să ne facem şi noi ca Daniil acela, care prin post a îmblânzit în groapă pre leii cei ce răcniau.

Celor trei tineri să urmăm cu frică, ca să scăpăm şi noi

de focul gheenei, precum și aceia de cuptorul Vavilonului.

Să postim și noi cu inima curată, și să ne curățim trupul, și tot duhul cu totul lui Dumnezeu să-l închinăm.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Fecioară Maică curată, nu înceta rugând pre Cuvântul cel mai'nainte de veacuri, carele s'a întrupat din tine, să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 8 a, Irmos:

Să slăvim pre împăratul Hristos Domnul, pre care „L-au mărturisit în cuptor ti„nerii cei robiți, cu glas mare „grăind: Toate lucrurile lău„dați-L și-L prea înălțați întru „toți vecii".

Postind mai 'nainte Iosif, a scăpat de amestecarea femeei celei fără de lege, și împărăția a dobândit. Pentru aceasta și noi să stingem, cu postul, săgețile cele aprinse ale vrăjmașului Veliar.

Cu postul, David a căpătat biruință asupra celui de alt neam și împărăția a aflat. Pentru aceasta și noi, prin înfrânare, să luăm biruință asupra vrăjmașilor, și întru Domnul să ne încununăm.

Să păzim și noi bunătățile acestora: bărbăția lui Iov, neviclenia lui Iacov, credința lui Avraam, curăția lui Iosif și vitejiile lui David.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Pre Impăratul, Hristos, pre care L-a născut nouă Fecioara Maria, și după naștere a rămas Fecioară curată, toate lucrurile lăudați-L, ca pre un Domn, și-L prea înălțați întru toți vecii.

Tricântarea. Alt Irmos:

Pre Dumnezeu cel ce s'a pogorît...

In chipul crucii ridicându-și Moisi palmele, în munte, a biruit pre vrăjmași; iară Tu, Mântuitorule, pre cruce mâinile întinzându-Ți, ai omorît tăria iadului cea a tot pierzătoare.

Cu piroane pre cruce pironindu-Te și în coastă împuns fiind, Hristoase Mântuitorul meu, ai izbăvit pre pământeni din blestem și bucuriei celei fără de sfârșit părtași i-ai arătat; pentru aceasta binecuvântăm iubirea Ta de oameni.

Răsărind vremea postului, duhovnicește luminează simțirile sufletului și gonește negura patimilor. Pentru aceasta să-l cuprindem din inimă, înălțând pre Hristos întru toți vecii.

Postul omoară patimile cele de suflet pierzătoare, și des-

fătările cele omorîtoare, şi cu adevărat aşează pornirile şi mişcările inimii. Deci, să-l primim cu credinţă şi cu osârdie.

Nu ca pre o începere de post, ştiind credincioşii această sfântă zi, o cinstim cu gând curat, ci pentru că este intrare şi mergere către uşile cele dinaintea postului.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Deschide-ne nouă, celor ce batem, şi mila ta chiemăm Fecioară, ceea ce eşti a oamenilor grabnică scăpare şi întru toate tare ajutătoare, şi celor din nevoi adevărată sprijinitoare.

Alt Irmos:

Pre cel ce a închipuit...

Ridicându-Te pre cruce, Stăpâne al tuturor, iarăş ai chemat pre Adam împreună cu Eva, Hristoase Mântuitorule, şi ducându-i în raiu, Te laudă pre tine întru toţi vecii.

Inălţându-te Tu, Hristoase, pe cruce de voie, razele soarelui de frică s'au stins şi ziua a apus. Pentru aceasta tâlharul Te-a mărturisit pre tine Dumnezeu întru toţi vecii.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Intocmai cu Tatăl, pre Fiul şi pre Duhul Sfânt credem a fi, Sfânta Treime întru o dumnezeire, căreia cu credinţă ne închinăm, învăţătura lui Arie pururea călcând-o.

Şi acum, a Născătoarei.

Cum te voiu lăuda după cuviinţă, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, eu cel întunecat acum cu multe păcate? Ci o Prea Sfântă! Iartă-mi îndrăzneala proastei mele cântări.

Slavă ţie, Dumnezeul nostru, Slavă ţie.

Cruce: nădejdea credincioşilor, arma împăraţilor, slava preoţilor, tăria sihaştrilor, cu puterea ta pre toţi cei ce te slăvesc mântueşte-i în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Cel ce a închipuit mai „'nainte oarecând în rug, lui „Moisi, minunea Fecioarei în „muntele Sinai, lăudaţi-L, bi„ne-L cuvântaţi şi-L prea înăl„ţaţi întru toţi vecii".

Şi cântăm:

Ceea ce eşti mai cinstită...

Cântarea 9-a, Irmos:

Slăvim toţi iubirea Ta de oameni, Hristoase Mân„tuitorul nostru, cela ce eşti „slava robilor Tăi şi cununa „credincioşilor; Cela ce ai slă„vit proslăvirea celeia ce Te-a „născut pre Tine".

Moisi în Egipt marea a desfăcut şi pre popor l-a trecut şi l-a hrănit în pustia cea neumblată, cu postul făcând minuni.

Iisus al lui Navi cu înfrânarea a sfinţit pre popor şi cu sorţi le-a împărţit pământul făgăduinţii, trecându-i mai 'nainte Iordanul.

Ghedeon acela numai cu trei sute de bărbaţi, cu luminile, a biruit pre cei de alt neam, cu înfrânarea şi cu rugăciunea; aceluia şi noi râvnind să ne asemănăm.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Bucură-te Curată, prea cinstită, lauda fecioriei, întărirea îngerilor, ajutătoarea oamenilor, bucuria lumii, Marie, Maica şi slujitoarea Dumnezeului nostru.

Apoi Tricântarea, Irmos:

Pre Dumnezeu Cuvântul...

Pre cruce dumnezeeştile palme întinzându-Ţi ai împreunat cele de mai'nainte osebite Mântuitorule; şi mijlocind, ai adus ca un dar Tatălui fiinţa omenească cea osândită. Pentru aceasta lăudăm prea curată răstignirea Ta.

Darul sfântului post strălucind, ne trimite nouă raze, curăţind mai'nainte curgerea gândurilor şi gonind întunerecul saţiului. Pentru aceasta cu osârdie să-l primim credincioşii.

Postul cel purtător de lumină plinind, paharul dumnezeeştilor daruri astăzi mai 'nainte ni-l arată tuturor; ci vrând să luăm şi noi parte din acestea, spre folosul sufletului, să ne rugăm Stăpânului tuturor ca să ne ajute.

Cu piroanele dumnezeeştilor tale mâini, ai pironit îndurate păcatele noastre pe cruce, şi cu suliţa coastei Tale ai rupt viclenele scrisori ale păcatelor şi smintelelor celor rele; pentru aceasta lăudăm preacurata Ta răstignire.

Cărarea cea bună a bunătăţilor se deschide, nevoinţa dumnezeeştilor posturi, iată, tuturor se găteşte; cei ce voiţi să vă nevoiţi dupre lege, rugaţi pre Hristos să ne dăruiască nouă pace de sus.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Cu rugăciunea cea prea grabnică, cu acoperământul tău cel privighetor, cu ajutorul tău cel tare Stăpână Curată, păzeşte acum pre credincioşii robii tăi, de toată asupreala protivnică, de patimi, de greşeli, şi de ispite mântueşte-ne.

Alt Irmos:

Pre ceea ce a zămislit...

Pre lemnul crucii de voie pironindu-Te, pre noi pre toţi ne-ai mântuit din blestemul legii. Pentru aceasta dupre datorie pre tine Te slăvim, Hristoase.

Toţi ne închinăm patimilor Tale, Mântuitorule, care de bună voie le-ai primit, ca să scapi neamul omenesc din robia vrăjmaşului.

Slavă, a Treimei.

Din veac şi fără stricăciune a născut Tatăl pre Fiul şi Duhul este de o fiinţă cu Tatăl şi cu Cuvântul, Treime nedespărţită.

Şi acum, a Născătoarei.

Prea binecuvântată Marie, roagă pre Mântuitorul, cel ce s'a întrupat din tine, ca să ne dea iertarea păcatelor, nouă păcătoşilor.

Slavă ţie, Dumnezeul nostru, Slavă ţie.

Pre cei ce te iubesc pre tine, Cruce, învredniceşte-i cu puterea ta de a trece vremea postului cu pace, şi-i scapă de robia vrăjmaşului.

Irmos:

Pre ceea ce a zămislit dupre „trup în pântece, mai pre sus „de fire, pre Cuvântul cel ce „a strălucit mai'nainte fără de „ani din Tatăl, pre singură „Născătoarea de Dumnezeu, „credincioşii să o slăvim“.

Svetelna glasului din Octoih, a Treimei, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul 1-iu.

De bucate postindu-te, suflete al meu, şi de pofte necurăţindu-te, în deşert te lauzi cu nemâncarea; că de nu ţi se va face ţie pricină spre îndreptare, ca un mincinos vei fi urît de Dumnezeu, şi răilor draci te vei asemăna, cari nici odinioară nu mănâncă. Deci caută să nu faci netrebnic postul, păcătuind; ci nemişcat să rămâi spre pornirile cele fără cale, părându-ţi că stai înaintea Mântuitorului celui ce s'a răstignit, şi mai ales că te răstigneşti împreună cu cel ce s'a răstignit pentru tine; strigând către El: Pomeneşte-mă, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Stih:

Umplutu-ne-am dimineaţa de mila ta...

Şi aceeaşi Stihiră.

Stih: Şi să fie lumina Domnului...

A mucenicilor.

Pre voi prea lăudaţilor mucenici nici scârba, nici strâmtorarea, nici foamea, nici goana, nici primejdia, nici mânia fiarelor, nici sabia, nici focul cel îngrozitor n'au putut

să vă despartă de Dumnezeu. Ci mai vârtos pentru dragostea ce aţi avut către dânsul nevoindu-vă, ca şi cum aţi fi fost cu trupuri streine, nu v'aţi adus aminte de fire, nebăgând seamă de moarte. Pentru aceasta dupre vrednicie, pentru durerile voastre, aţi luat plată; împărăţiei cerurilor moştenitori v'aţi făcut. Rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Podobia: Ceea ce eşti bucuria...(a Crucii)

Fecioara cea fără prihană dacă a văzut pre mielul înălţat pre cruce, plângând a strigat: Prea dulcele meu fiu, ce vedere nouă şi prea slăvită este aceasta? Cum, cela ce ţii toate cu mâna, Te-ai pironit pre lemn cu trupul?

Apoi

Bine este a ne mărturisi... Sfinte Dumnezeule; după Tatăl nostru. Troparul: In Biserica slavei tale stând... Doamne miluește de 40 de ori. Slavă şi acum Ceea ce eşti mai cinstită. Intru numele Domnului binecuvintează părinte.

Preotul:

Cel ce este bine cuvântat Hristos, Dumnezeul nostru, totdeauna, acuma şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Apoi Impărate ceresc, pre credinciosul..

Şi facem trei metanii mari, cu rugăciunea Sfântului Efrem:

Doamne şi stăpânul vieţii mele. După aceasta, facem 12 închinăciuni mici, zicând în taină la fiecare închinăciune: Dumnezeule curăţeşte-mă pre mine păcătosul. Şi sfârşind închinăciunile, zicem iarăşi rugăciunea toată: Doamne şi stăpânul vieţii mele. Şi o metanie mare. Adăogăm şi ceasul întâi, la care cetim învăţătura pentru credinţă a sfântului Teodor Studitul. La ceasul întâi, Troparul: Dimineaţa auzi glasul meu, fără cântare. Paşii mei. Şi: Să se umple gura mea...După S finte Dumnezeule, Troparul; Degrab ne întâmpină pre noi, Doamne miluește, de 40 ori. Şi rugăciunea: Cela ce în toată vremea: Doamne miluește, de 3 ori. Slavă şi acum. Ceea ce eşti mai cinstită... Intru numele Domnului bine cuvintează părinte, şi metaniile obişnuite. Sfinte Dumnezeule, Doamne miluește, de 12 ori. Hristoase lumina cea adevărată, şi Otpustul.

Apoi Litie în pridvor şi ecteniile pentru morţi.

Intru aceeaşi Miercuri a brânzei, cetim ceasul al 3-lea şi al 6-lea, cu metanii şi cu Troparele postului.

La ceasuri, în clopot nu lovim.

La ceasul al şeaselea.

Troparul proorociei, glasul al 3-lea.

Impărate sfinte, Atotputernice, de care se înfricoşează şi se cutremură toate, mântueşte-ne pre noi; că poţi ierta păcatele ca un milostiv.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Apoi Prochimen, glasul al 6-lea.

Mântueşte, Doamne, poporul tău...

Stih:

Către Tine, Doamne, voiu striga...

Din proorocia lui Ioil cetire

Cap. 2, 12.

Acestea grăeşte Domnul: Intoarceţi-vă la mine din toată inima voastră, cu post şi cu plângere şi cu tânguire, şi vă rupeţi inimile voastre, iar nu hainele voastre. Şi vă întoarceţi la Domnul Dumnezeul vostru; că milostiv şi îndurat este, îndelung răbdător şi mult milostiv; şi-I pare rău de răutăţile oamenilor. Cine ştie, doară se va întoarce şi se va căi, şi va lăsa după sine binecuvântare şi aducere de jertfe şi de dar Domnului Dumnezeului vostru. Trâmbiţaţi cu trâmbiţă în Sion, sfinţiţi postul, vestiţi vindecarea, adunaţi popor, sfinţiţi adunare, alegeţi preoţi, adunaţi pruncii cari sug ţâţă. Să iasă mirele din aşternutul său şi mireasa din că-

mara sa. Intre tindă și între altar vor plânge preoții, cari slujesc Domnului, și vor zice: Indură-te, Doamne, de poporul tău, și nu da moștenirea ta spre ocară, ca să o stăpânească pre dânsa păgânii? Ca să nu se zică în neamuri: Unde este Dumnezeul lor? Și i s'a făcut Domnului milă de pământul Său, și s'a îndurat de poporul Său. Și a răspuns Domnul, și a zis poporului său: Iată eu vă voiu trimite vouă grâu și vin și untdelemn, și vă veți sătura de dânsele, și nu vă voiu mai da pre voi spre ocară între neamuri. Și pre cela ce este despre miazănoapte îl voiu goni dela voi, și-l voiu alunga în pământ fără apă, și voiu pierde fața lui la marea cea dintâi, și dosul lui în marea cea de apoi; și se va înălța putrejunea lui, și se va ridica putoarea lui; că și-a slăvit Domnul lucrurile sale. Cutează pământule, bucură-te și te veselește; că a mărit Domnul ca să facă. Indrăzniți voi dobitoacele câmpului, că au încolțit câmpii pustiei, că pomul și-a dat rodul său, via și smochinul și-au dat tăria lor. Și voi, fiii Sionului, bucurați-vă și vă veseliți întru Domnul, Dumnezeul vostru; că va da vouă bucate întru dreptate, și va trimite vouă ploaie timpurie și târzie, ca și mai înainte. Și se vor umplea ariile de grâu, și se vor vărsa teascurile de vin și de untdelemn. Și voiu răsplăti vouă pentru anii cari i-au mâncat lăcustele, omizile și gândacii și pălitura; puterea mea cea mare care am trimis-o asupra voastră. Și mâncând veți mânca, și vă veți sătura, și veți lăuda numele Domnului Dumnezeului vostru, care a făcut minuni cu voi; și nu se va rușina poporul meu în veac.

Prochimen, glasul al 7-lea.

Domnul va da tărie poporului său.
Domnul va binecuvânta pre poporul său cu pace...

Stih:

Aduceți Domnului pre fii lui Dumnezeu... Apoi: Degrab să ne întâmpine îndurările tale. Sfinte Dumnezeule. Și celelalte obișnuite ale postului. Apoi rugăciunea: Dumnezeule și Doamne al puterilor... Și cetim împreună și Ceasul al 9-lea.

După aceasta, Obednița și Fericirile, fără cântare, Slavă, Și acum: Pomenește-ne pre noi, Doamne... Și închinăciuni trei: Ceata cerească... Și celelalte. Și după: Tatăl nostru, Condacul hramului și al sfântului, Slavă Cu sfinții odihnește, Hristoase, Și acum: Ceea ce ești folositoare creștinilor. Doamne miluește... de 40 de ori. Slavă și acum. Ceea ce ești mai cinstită... Trei metanii mari, și cele 12 închinăciuni.

După aceasta se începe Vecernia: Veniți să ne închinăm... de trei ori:

Psalmul 103.

Binecuvintează suflete al meu pre Domnul.

Și celelalte.

MIERCURI SEARA

La Doamne strigat-am... Punem stihirile după obiceiu.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Prochimen, glasul al 5-lea:

Dumnezeule, întru numele Tău mântuește-mă, și întru puterea Ta mă judecă.

Stih:

Dumnezeule, auzi rugăciunea mea, ia în urechi graiurile gurii mele.

Din proorocia lui Ioil cetire.

Cap. 3.

Acestea grăește Domnul: Să se scoale și să se sue toate neamurile la valea lui Iosafat; că acolo voiu ședea să judec toate neamurile dimprejur. Trimiteți cosoare, că a sosit culegerea de struguri; intrați și calcați, că este plin jgheabul; se varsă tocitorile, că s'au înmulțit răutățile lor. Glasuri au răsunat în valea uciderii: Că aproape este ziua Domnului, în valea judecății. Soarele și Luna se vor întuneca, și stelele își vor ascunde lumina lor; și Domnul din Sion va striga, și din Ierusalim își va da glasul său. Și se va clăti cerul și pământul, și Domnul nu se va îndura de poporul său, și va întări pre feciorii lui Israil. Și veți cunoaște că eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, cel ce locuesc în Sion, în muntele cel sfânt al meu. Și va fi Ierusalimul sfânt, și streinii nu vor mai trece printr'însul. Și va fi în ziua aceea, pica-va din munți dulceață și din dealuri va curge lapte, și din toate izvoarele Iudeii vor izvorî ape, și izvor din casa Domnului va ieși și va adăpa Valea Sitimului. Egiptul spre pierdere va fi, și Idumea un câmp pustiu, pentru nedreptățile făcute feciorilor Iudei, căci au vărsat sânge drept în pământul lor. Și Iudeea în veci va avea locuitori, și Ierusalimul din neam în neam. Și voiu cere înapoi sângele lor și nu-l voiu curăți; și Domnul va locui în Sion.

Prochimen, glasul al 6-lea.

Să nădăjduiască Israil spre Domnul de acum și până în veac.

Stih: Doamne, nu s'a înălţat inima mea, nici s'au înălţat ochii mei...

Apoi: Invredniceşte-ne Doamne în seara aceasta...

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 3-lea.

Răsărit-a primăvara postului şi floarea pocăinţii. Deci să ne curăţim pre noi fraţilor de toată spurcăciunea, şi dătătorului de lumină cântând să-i zicem: Slavă Ţie, unule iubitorule de oameni.

Stih: Către tine am ridicat ochii mei...

Şi iarăşi Samoglasnica.

Stih: Miluoşte-ne pre noi Doamne...

A Mucenicilor.

Mucenicii Tăi, Doamne, cu credinţă întărindu-se, cu nădejdea adeverindu-se şi cu dragostea crucii Tale sufleteşte unindu-se, au stricat tirania vrăjmaşului, şi dobândind cununile, cu cei fără de trup se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ceeace eşti mai întâi sfântă curată, lauda cetelor cereşti, cântarea apostolilor, plinirea proroocilor, Stăpână primeşte rugăciunile noastre.

Acum slobozeşte; după Tatăl nostru, Troparul sfântului, Slavă, şi acum; a Născătoarei. Apoi Ecteniile: Miluieşte-ne pre noi, Dumnezeule... Şi trei metanii mari. Fie numele Domnului, Bine voiu cuvânta pre Domnul, Cade-se să te fericim; Apolisul, ieşirea în Pridvor, şi Litie pentru cei morţi, după obiceiu.

CADE-SE A ŞTI: Că în Palestina, care este în părţile Ierusalimului, nu am apucat de la Sfinţii Părinţi să se facă nici Liturghie obişnuită, nici Liturghia mai înainte sfinţită, Miercurea şi Vinerea, în săptămâna brânzii; că întru aceste două zile cântăm Aliluia, cu metanii seara şi dimineaţa, precum s'a arătat mai sus.

Iar după Vecernie,

In aceste două zile mâncăm brânză şi ouă, păzind pravila celui între sfinţi părintelui nostru Nichifor, Patriarhul Constantinopolei, mărturisitorul.

SĂ SE ŞTIE DEASEMENEA Că în Miercurea brânzei, seara, cetim Pavecerniţa mică şi cântăm din Mineiu slujba sfântului ce se va întâmpla Sâmbătă la rând; Canonul şi Stihirile Vecerniei.

PENTRU PRAZNICUL AFLĂRII CINSTITULUI CAP AL SF. IOAN INAINTE MERGĂTORUL.

De se va întâmpla Luni sau Marţi sau Joi în săptămâna brânzei, să se caute tipicul la sfârşitul cărţii, la litera I.
Iar de se va întâmpla Miercuri sau Vineri în săptămâna brânzei, să se caute la sfârşitul cărţii, la litera J.

Joi la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele din Octoih ale Apostolilor.

După a doua Stihologie, Sedelnele Triodului, glasul al 5-lea.

Podobia: Pre Cuvântul cel împreună...

Astăzi încununează toţi apostolii postul cel de patru-zeci de zile şi mai înainte curăţitor, şi sfinţesc vremea postului cu puterea lui Hristos Mântuitorului, vestind mai 'nainte tuturor învierea Lui şi se roagă Domnului, ca să miluească sufletele noastre.

Slavă, tot aceasta. Şi acum a Născătoarei.

Fecioară Preacurată, ceea ce eşti acoperământ celor ce necurmat nădăjduesc întru tine, mântueşte-i de tot felul de ispite şi de nevoi şi de primejdii cumplite, rugându-te Fiului Tău împreună cu apostolii Lui; şi mântueşte pre toţi cei ce te laudă pre tine.

Apoi cetim Cuvântul sfântului Anastasie, igumenul muntelui Sinai. Şi psalmul 50. Iar Canoanele cântăm, precum este obiceiul, din Octoih şi din Mineiu. Iar la pesnele care au tricântare, lăsăm la o parte cântările din Octoih.

Tricântarea lui Iosif.

Cântarea 4-a, glasul al 4-lea, Irmos:

Auzit-a Proorocul...

Luminat-au lumea cu raza cunoştinţii de Dumnezeu ucenicii Tăi, Doamne, şi rătăcirea o au întunecat, risipind întunerecul înşelăciunii; cu rugăciunile lor mântueşte pre cei ce Te laudă pre tine.

Uşile cele dinaintea postului, ce sunt încununate cu bunele roduri ale nevoinţelor, primesc pre cei ce aleargă cu trezvie. Deci să alergăm împreună toţi credincioşii de grab, cu laude şi cu cântări de taină.

Pentru îndrăzneala neînfrânării, primind haine de muritor, m'am îmbrăcat în ele, eu ticălosul; ci Tu, Fiul lui Dumnezeu, îmbracă-mă cu veştmântul luminat al naşterii de a doua.

Vieaţa mea s'a sfârşit cu vicleşuguri şi cu toată necurăţia, ci scap la Tine, cel prea îndurat; apucă înainte şi mă mântueşte, Hristoase, Dumnezeule, cu bunătatea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Zămislit-ai în pântece, mai pre sus de cuvânt, şi ai născut mai presus de fire, de Dumnezeu Născătoare, pre Stăpânul făpturii. Căruia neîncetat te roagă, să ne mântuiască de toată mânia, pre noi cei ce te fericim pre tine.

Alt Irmos, glasul al 2-lea.

Venit-ai din Fecioară.

Risipind întunerecul neînfrânării cu razele învăţăturilor voastre, apostoli aţi luminat cu înfrânarea pre toţi cei păcătoşi şi pre cei drepţi, ca nişte prea lăudaţi.

Ca nişte mărgăritare luminoase, apostoli ai cuvântului, toate marginile le-aţi împodobit cu postirea şi aţi înfrumuseţat acum cu adevărat spiţa cea de bun neam a sufletelor noastre.

Cuptorul poftelor cu roua postului răcorindu-l, apostoli, pre toţi oamenii i-aţi învăţat

să-l aibă ca o cetate nejefuită și locuință de sfințenie.

Slavă.

Greșit-am mai mult de cât toți oamenii, eu ticălosul, și am păcătuit fără căință, ca Manasi; ci fă-mi, Doamne, mijlocire de pocăință, mai înainte de a mă topi moartea.

Și acum, a Născătoarei.

Pre tine liman de mântuire și zid nemișcat, toți credincioșii te știm, Stăpână Născătoare de Dumnezeu; că tu cu rugăciunile tale, scapi din primejdii sufletele noastre.

Irmos:

Venit-ai din Fecioară, nu „sol, nici înger; ci Tu însuți, „Domnul, te-ai întrupat și m'ai „mântuit pre mine tot omul. „Pentru aceasta strig Ție: Sla-„vă puterii Tale, Doamne".

Cântarea 8-a Irmos:

Toate le-ai așezat...

Tot pământul s'a umplut de lauda Ta, Doamne, că peste el a trecut dumnezeeasca vestire a dumnezeeștilor Tăi ucenici; din adâncul necunoștinții întorcându-l la cunoștință, ca să cânte: Binecuvântați lucrurile Domnului pre Domnul, și-L prea înălțați în veci.

Darul pocăinței cel dumnezeesc s'a arătat, mântuire aducând celor ce petrec întru nevoințele și în luptele sudorilor și ostenelelor ei. Pentru aceasta aleargă sufletul meu către Stăpânul tău, cerând să iei iertare păcatelor tale celor multe.

Curgerea postului celui dat de Dumnezeu s'a deschis. Deci să-l întâmpinăm luminat, cei ce avem trebuință de milă; că însetează Induratul de mântuirea noastră, și se întinde să dea iertare celor ce-L caută cu osârdie și Ii slujesc cu dragoste.

Suflete, oprește-ți gura cu postul și cu cuget de pace și hrănește pre Domnul cu facerea de bine, aducându-I lui bucatele bunătăților, ca niște jertfe bine mirositoare, și strigă neîncetat: Bine-cuvântați lucrurile Domnului pre Domnul.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Sfântă Născătoare de Dumnezeu, ceea ce stăpânești pre toți, primind rugăciunile robilor tăi, mântuește-mă de întunerec și de focul cel nestins, curățind mulțimea răutăților mele cu mijlocirea ta, și cu singură dumnezeească rugăciunea ta.

Alt Irmos:

Infricoşatu-s'au de nespurcatul...

Pre voi, apostoli, dându-vă Hristos ca o lumină în toate marginile lumii, v'a zis: Mergând între neamuri, învăţaţi ca să Mă ştie pre mine, că fiind cu trup m'am hrănit cu postul, şi călcând toată puterea vrăjmaşului, am arătat oamenilor calea cea dreaptă.

Arătat-ai, Hristoase, postul spre iertarea oamenilor, şi spre lepădarea poftelor; că printr'însul apostolii Tăi bine ţi-au plăcut, şi luminători luminaţi pre pământ s'au arătat; propoveduind pre Domnul în trei feţe şi întru o fiinţă tuturor celor ce-L laudă.

Trimişi aţi fost de învăţătorul Hristos, o! ucenicilor, propoveduitori neamurilor, ca să le luminaţi cugetele cu dumnezeeştile învăţături, să se oprească de pofte şi de bucate, să iubească înfrânarea, şi să-L cunoască pre dânsul, Domn şi Ziditor lumii şi făcător de bine tuturor.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Precum Cain ucigaşul oarecând, aşa şi eu, nu am adus jertfa sufletului meu fără prihană, Hristoase, fiind biruit de cuget necurat; ci nu mă urî pre mine cel ce viu cu post către tine, prea bunule Mântuitorul meu. Caută spre darurile care cu dragoste le aduc Ţie Dumnezeul meu, în vremea postului.

Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Fericit s'a făcut pântecele Maicii lui Dumnezeu, de vreme ce a primit pre Cuvântul, carele s'a amestecat cu chipul omenesc dupre ipostas, prin grosimea trupului ce a luat dintr'însa; şi s'a arătat cetate lui Dumnezeu, întru care a binevoit a locui Cel prea înalt şi Domnul Dumnezeu. Pentru aceasta strigăm ţie: Bucură-te, cea plină de dar, Curată Născătoare de Dumnezeu.

Irmos:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Infricoşatu-s'a de nespurcatul trup, cel întru o podoabă „cu sufletul, al tinerilor celor „cu bună credinţă, şi s'a de„părtat focul cel neostenitor, „ce se hrănise cu multă ma„terie; şi văpaia cea pururea „vie potolindu-se, cântare ve„cuitoare se cântă: Pre Dom„nul toate lucrurile lăudaţi-L, „şi-L prea înălţaţi întru toţi „vecii".

Şi se cântă: Ceea ce eşti mai cinstită...

Cântarea 9-a Irmos:

Că mi-a făcut mie mărire...

Pentrucă v'a trimis ca pre nişte luminitori neînşelă-

tori în lume, ca să ne scoateți din adâncul păcatelor, lăudăm cu bucurie pre Cel ce v'a întărit pre voi, ca pre niște apostoli ai Săi.

Pentru că v'a trimis Hristos pre voi înțelepților, ca niște sare în lumea cea de demult neînțeleaptă, ca să o înțelepțiți spre cunoștința Lui, Il lăudăm cu credință.

Pentrucă mulțimea greșelilor celor cumplite m'a cuprins, cu lacrămi cad înaintea Ta, Hristoase, cerând să-mi dai loc de iertare în vremea postului.

Pentrucă sunt legat cu lanțuri nedeslegate ale poftelor mele, suspin și strig către Tine, Mântuitorule: Slobozește-mă și pre mine, ca să laud cu bucurie milostivirea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Fiind că te-a arătat Dumnezeu pre tine, Fecioară Curată, ajutătoare neamului omenesc, nu lipsi rugându-L cu deadinsul pentru noi credincioșii.

Alt Irmos:

Ceea ce ai încăput în pântece...

Postul a arătat ceata apostolilor în toată lumea, strălucind cu raza Ta cea dumnezeească și luminând neamurile.

Ceata Ucenicilor Tăi, Iisuse, iubitorule de oameni, a învățat neamurile păgânilor să strângă bogăția postului.

Glăsuirea cea de douăsprezece strune, adică adunarea apostolilor Tăi, dărueşte oamenilor bogăția înfrânării și izvorul mântuirii.

Slavă.

Cu glasul curvarului strig către Ttine, Doamne, Părinte îndurate! greșit-am, mântuește-mă; să nu mă desparți de slava Ta.

Și acum, a Născătoarei.

Ceea ce ai purtat în pântecele tău pre Dumnezeu, ca pre un om, și vieața lumii ai isvorît; pre tine te lăudăm, prea sfântă Fecioară.

Irmos:

Ceea ce ai încăput în pântece pre Dumnezeu cel neîncăput, și ai născut bucuria „lumii, pre tine te lăudăm „prea sfântă Fecioară".

Svetealna glasului.

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 3-lea.

Strălucit-a buna podoabă a înfrânării, care gonește negura cea drăcească; sosit-a cinstea postului, aducând tămăduirea patimilor sufletești. Cu aceasta oarecând Daniil și tinerii cei

din Vavilion întrarmându-se, acela a înfrânat gura leilor, iară aceştia au stins văpaia cuptorului. Cu cari împreună mântueşte-ne şi pre noi prin acelaşi post, Hristoase, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Stih:

Umplutu-ne-am dimineaţa de mila ta...

Tot Stihira aceasta.

Stih: Şi să fie lumina Domnului...

A mucenicilor.

Ca nişte luminători în lume străluciţi şi după moarte, sfinţilor, cu nevoinţă bună nevoindu-vă; deci având îndrăsneală, rugaţi pre Hristos, să miluească sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ceea ce eşti între femei sfântă, Născătoare de Dumnezeu, Maică care nu ştii de nuntă, roagă pre împăratul şi Dumnezeul, pre carele L-ai născut, să ne mântuiască pre noi, ca un iubitor de oameni.

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului... Apoi: Sfinte Dumnezeule: După Tatăl Nostru, Troparul; Slavă, Şi acum a Născătoarei de Dumnezeu, ceasul 1, după obiceiu şi Otpustul.

JOI SEARA

Începem slujba cu metanii, şi celelalte toate, precum am arătat şi mai înainte, în Marţia brânzei.

La Doamne strigat-am. Stihirile după obiceiu.

Slavă, şi acum; a Născătoarei de Dumnezeu.

Lumină lină... Prochimenul zilei.

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 2-lea.

Crucea Domnului este înfrânarea a toată desfătarea, şi lege de postire celor ce se închină ei fără încetare. Că cei ce privesc neîncetat la Cel ce s'a pironit pre dânsa, îşi răstignesc trupul împreună cu patimile şi cu poftele. Dintru cari să ne sârguim să ne facem şi noi curaţi prin post; să ne împărtăşim cu Cela ce s'a împărtăşit nouă cu iubirea de oameni prin patimi şi dintru a Sa nepătimire a împărţit firii noastre, Cela ce are mare milă.

Stih:

Către tine am ridicat ochii mei...

Şi iar aceasta:

Stih: Miluește-ne pre noi, Doamne...

A Mucenicilor.

Mucenicii cei ce n'au poftit desfătarea pământească, cereştilor bunătăţi s'au învrednicit şi s'au făcut împreună cetăţeni cu îngerii. Doamne, cu rugăciunile lor milueşte-ne şi ne mântueşte pre noi.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei.

Podobie: Când de pre lemn...

Pre strugurul cel prea copt, pe care nelucrat l-ai purtat în pântece, Curată, dacă l-ai

văzut spânzurat pre lemn, plângând te-ai tânguit și ai strigat: Fiule, pentru mine, ceea ce Te-am născut, pică dulceață, făcătorule de bine, prin care să se curățească toată beția patimilor, cu dumnezeeștile mângâeri, ca un milostiv.

Acum slobozește pre robul tău...

Troparul: Născătoare de Dumnezeu... și celelalte, făcând metaniile cele mari. Apoi Apolisul. Cetim Pavecernița cea mare cu metanii, precum s'a arătat Marți.

In Vinerea Brânzei

LA UTRENIE

După cei 6 Psalmi, cântăm: Aliluia, pe glasul Octoihului și Treimicile glasului.

După întâia Stihologie, Șezândele crucii, din Octoih.

După a doua Stihologie, Șezândele Triodului. Glasul al 7-lea.

Inalță cornul bisericilor, cinstită cruce, surpă trufia ereticilor cu puterea ta și veselește cetele ortodocșilor; învrednicește-ne să ajungem și noi toți la înălțarea ta și să ne închinăm ție, așternutului picioarelor lui Hristos, că întru tine ne lăudăm, lemn binecuvântat.

Slavă, tot aceasta.

Și acum, a Crucii-Născătoarei.

Ca ceea ce ai îndurare spre smerenia noastră și vezi pre cei de pre pământ, milostivește-te spre poporul cel ce este în primejdii, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, petreci neîncetat rugându-te ca să nu pierim rău. Roagă, ca o Preacurată, pre Dumnezeu cel lesne iertător, să mântuiască sufletele noastre, prea sfântă Fecioară.

Apoi cetim cuvântul marelui Vasilie, despre post, al căruia început este:

Trâmbițați cu trâmbița la lună nouă.

Psalmul 50.

Canoanele se pun: din Octoih, din Mineiu, și ale Triodului, iar la Cântările cari au Tricântare, lăsăm acele Cântări ale Octoihului și ale Mineiului, și urmăm dupre cum s'a arătat în Miercurea aceasta.

CANONUL TRIODULUI

Facerea lui Iosif.

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Apa trecând-o...

Vremea cea dumnezeească a postului a strălucit tuturor lumina cunoștinții, risipind întunerecul păcatelor. Să-l primim dar cu inima umilită.

Iată, frumusețea pocăinții preface sufletele cu venirea postului. Să intrăm într'însul cu trezvie noi, credincioșii, ca să luăm dezlegare păcatelor.

Slavă.

Domnii, Stăpânii și Heruvimii și toate Puterile, rugați-vă, ca să săvârșim noi cu po-

căință vremea postului, și cu toată curăția.

Și acum, a Născătoarei.

Sfântă Fecioară, ceea ce singură ești sprijin credincioșilor, dă-ne rugăciunea ta ajutătoare în vremea postului, tuturor celor ce te știm pre tine, Curată Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea 3-a, Irmos:

Doamne, cela ce ai făcut cele...

Să fugim cu primirea postului de patimile cele pierzătoare de suflet, și să arătăm roduri de umilință, cei ce mai'nainte am mâniat cu păcatele pre Dumnezeul cel îndurat.

Toți să poftim cu osârdie, să ne aprindem acum candelele cu untuldelemn al faptelor bune, ca să intrăm cu fecioarele cele înțelepte în luminata cămară, bucurându-ne.

Slavă.

Grăitorilor de Dumnezeu profeți, cuvioșilor mucenici și dumnezeeștilor ucenici ai Mântuitorului, rugați-L pre dânsul să începem bine și să sfârșim cu plăcere vremea postului, rugămu-vă.

Și acum, a Născătoarei.

Ca pre o pricină a tuturor bunătăților, pre tine, Stăpână, toți cu deadinsul te rugăm, ca să vii împreună cu noi în lupta postului și prin mijlocirea ta să ne dăruești și sfârșitul lui mântuitor.

Irmos:

Doamne, cela ce ai făcut „cele de deasupra crugului ceresc, și al Bisericii ziditorule, Tu pre mine mă întărește întru dragostea Ta: că „Tu ești marginea doririlor și „întărirea credincioșilor, „unule iubitorule de oameni".

După a 3-a Cântare, Șezânda Mineiului; Slavă, și acum, a Crucii-Născătoarei.

Cântarea 4-a, Irmos:

Auzit-am Doamne taina...

In ce chip se ivesc zorile, așa și darul postului acum ne pune înainte vremea pocăinții, risipind întunerecul păcatelor.

Să hrănim pre săraci, ca să luăm milă în loc de milă; și cu apa cea dumnezeească a postului să ne spălăm întinăciunile sufletești.

Slavă.

Cereștilor îngeri, rugați pre dătătorul de bine să primească nevrednica noastră pocăință, cu nemăsuratele îndurări.

Și acum, a Născătoarei.

Curată, curățitoarea celor ce greșesc, sfântă Stăpână, cu

mijlocirea ta rupe zapisul păcatelor mele.

Cântarea 5-a, Irmos:

Pentru ce m'ai lepădat de la fața ta, Cela ce ești lu„mină neapusă, și m'a acoperit „întunerecul cel strein pre „mine, ticălosul? Ci mă în„toarce și la lumina poruncilor „Tale îndreptează căile mele, „rogu-mă“.

Intru această zi făcând început curățirii vieții, să ne gătim cu bucurie credincioșilor spre nevoință; aducând ostenelele trupului și bună rodirea sufletului Stăpânului tuturor.

Pre Moisi postul l-a arătat părtaș minunatei vederi de Dumnezeu. Acestuia dar suflete al meu urmând, primește postul, puind întru tine dumnezeești suiri, ca să vezi lumina lui Dumnezeu.

Cu rugăciunile sfinților apostoli și cu ale sfinților mucenici, învredniceşte-ne pre noi, Iisuse îndurate, să trecem vremea postului cu pocăință și cu toată părăsirea de păcate, rugămu-ne.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Vrând să intrăm prin ușa postului, te rugăm pre tine, ușa lui Dumnezeu Stăpână, să intri împreună cu robii tăi și să ne lățești cu adevărat gândurile și cugetele, ca să facem voile cele mântuitoare.

Apoi Tricântarea lui Iosif.

Cântarea 5-a, Glasul al 6-lea, Irmos:

Cu dumnezeească lumina Ta...

Pironindu-ți mâinile pre cruce, împungându-te cu sulița în coastă, iubitorule de oameni, ai rupt zapisul lui Adam cel căzut. Pentru aceasta dătătorule de vieață, cu laude Te slăvim.

Puindu-mi asupră cu vicleșug șarpele cel viclean patimi sufletești, m'a alungat din raiu; iar Tu, Mântuitorule, pironindu-ți palmele pe cruce, m'ai tras la înălțimea nestricăciunii.

Dumnezeeasca vreme a postului, care curățește sufleteștile patimi și spală ranele cele trupești, a sosit acum credincioșilor. Să alergăm dar cu toții, și cu dragoste să o primim.

Vremea cea bună s'a arătat, care îmbracă toată fața cu dumnezeească veselia sufletului; deci veniți să o primim bucuroși, cu post și cu rugăciuni mai înainte curățindu-ne.

Post, lacrimi, rugăciuni și deprinderi smerite să aducem celui ce s'a smerit pentru noi,

ca în ziua postirii să ne dea iertare de cele ce am greşit.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Cu strălucirile tale cele luminoase, Stăpâna lumii cea bună, goneşte întunerecul sufletului meu şi noaptea păcatului meu, ca să-ţi cânt cu dragoste şi să te fericesc.

Alt Irmos, glasul al 8-lea:

Pentru ce m'ai lepădat...

Crucii Tale mă închin, Doamne iubitorule de oameni, prin care m'am izbăvit. Şi laud mântuitoarele şi dumnezeeştile patimi, Stăpâne, prin care am scăpat din patimile mele cele cu durere, Cuvinte, mutândumă la vieaţa ce nevătămătoare.

Nădăjduindu-ne în Cruce, lepădăm dela noi înşelăciunea protivnicilor, şi întru dânsa credincioşii întărindu-ne, cunoscuţi ne-am făcut lui Dumnezeu, şi ca nişte miei aleşi de curând născuţi, am băut laptele cel neînşelător.

Slavă, a Treimei.

Pre Tatăl şi pre Cuvântul şi pre Sfântul Duh, toţi slăvim, întru o fiinţă; cunoştinţă luminată puind, închinăciunea de obşte şi despărţirea dupre feţe, fără amestecare şi fără schimbare.

Şi acum, a Născătoarei.

Nădejdea marginilor lumii şi bucuria robilor tăi tu eşti, Fecioară curată. Păzeşte, Preacurată, pre cei ce cinstesc chipul tău cu dragoste, şi cu rugăciunile tale pre noi pre toţi ne mântueşte de cel strein, ca o prea milostivă.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Calea Ta cea dreaptă, îndreptează-o, Doamne, tuturor robilor tăi, celor ce cinstesc cu dragoste nevoinţa postului, şi pre noi ne întăreşte cu îndemnurile cele mai spre bine, învrednicindu-ne împărăţiei Tale celei sfinte.

Irmosul:

Pentru ce m'ai lepădat de la faţa ta...

Cântarea 6-a, Irmos:

Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Postindu-se Răscumpărătorul, ne-a hotărît nouă această vreme curăţitoare de spurcăciunile sufleteşti. Deci să ne apropiem credincioşii cu inimă fierbinte, ca să luăm iertare.

Hristoase, cela ce ai primit suspinul vameşului şi ai primit plângerea păcătoasei, cea din suflet, primeşte ca un iubitor de oameni şi rugăciunile noastre, dăruindu-ne iertare.

Slavă.

Cu rugăciunile propoveduitorilor şi ale proorocilor, ale

mucenicilor şi ale apostolilor tăi, ale cuvioşilor, ale arhiereilor şi ale tuturor drepţilor tăi, trimite Hristoase sufletelor noastre iertare de păcate.

Şi acum, a Născătoarei.

Ceea ce singură ai întărit neputinţa fiinţii omeneşti cu dumnezeească naşterea ta, prea Curată, arată-te ajutătoare mie celui ce intru în dumnezeească curgerea postului.

Irmos:

Curăţeşte-mă, Mântuitorule, „că multe sunt fărădelegile „mele, și dintru adâncul răutăţilor mă scoate, rogu-mă, „căci către Tine am strigat şi „m'ai auzit, Dumnezeul mântuirii mele".

După Cântarea a 6-a, Condacul sfântului; iar dacă nu are sfântul condac, zicem A mucenicilor dela glasul de rând.

Cântarea 7-a, Irmos:

Coconii evreești in cuptor...

Luminându-se Ilie odinioară cu postul, o suflete! s'a înălţat în căruţă de foc. Acestuia asemănându-te, omoară nestâmpărările cu înfrânarea.

Iată vremea postirii îţi arată lumina mântuirii; nu te lenevi, o suflete al meu! văzând că Dumnezeu rabdă îndelung; ci strigă cu deadinsul: Prea bunule, milueşte-mă.

Slavă.

Postul întărind pre tineri, i-a păzit focul nearşi. Ci cu rugăciunile lor, Iisuse, izbăveştemă de focul cel veşnic, cu multă milostivirea Ta.

Şi acum, a Născătoarei.

Ceea ce eşti singură ajutătoarea oamenilor, fii nouă, robilor tăi, ajutătoare în vremea postirii; ca întru pocăinţă spre plăcerea ta făcând, să luăm împărăţia cerurilor.

Cântarea 8-a, Irmos:

De şapte ori cuptorul, muncitorul Haldeilor l-a ars „nebuneşte cinstitorilor de „Dumnezeu. Iar văzându-i pe „aceştia cu putere mai bună „mântuiţi, Făcătorului şi Izbă„vitorului au strigat: Tineri „binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, „popoare prea înălţaţi-L întru „toţi vecii".

Cuptorul pocăinţii să-l aprindem cu osârdie, şi într'însul să ardem toate desfătările trupului şi să ne rugăm celui bogat întru milă, să nu luăm ispita focului celui ce va să fie, strigând: Preoţi bine-L cuvântaţi, popoarelor prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Vremea postului ce vine ne va fi nouă îndemn a părăsi tot păcatul. Ci să nu ne plecăm

în jos, nici cu lene să alergăm, ca în scurte şi în puţine zile să spălăm spurcăciunile cele de mulţi ani; cu umilinţa inimii, pre unul Dumnezeul nostru lăudând întru toţi vecii.

Cetele îngerilor, adunarea mucenicilor, sfântul sobor al dumnezeeştilor apostoli, mulţimea cuvioşilor, a arhiereilor şi a proorocilor, pre Tine Te roagă Bunule, prea îndurate, dă pocăinţă adevărată robilor Tăi în vremea postului ce a intrat acum.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Născătoare de Dumnezeu Preacurată, la tine scăpăm, milueşte-ne pre noi cu rugăciunea ta cea bună şi fă îndurat nouă, tuturor, pre Fiul tău şi Domnul, în vremea postului ce vine acum; spre mântuirea credincioşilor, celor ce te laudă pre tine întru toţi vecii.

Tricântarea, glasul al 6-lea, Irmos:

Pentru legile părintești...

Nepăzind moştenirea părintească, ne-am robit legii păcatului; dar întinzându-Ţi palmele tale pre dumnezeeasca cruce, slobozire tuturor ai dăruit printr'însa; pre care cu credinţă o aducem Ţie în zilele cele sfinte. Milueşte-ne, îndurate, pre noi cei ce Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cela ce cu crucea Ta ai stricat despărţirea şi păretele cel din mijloc al vrajbei, înnoind în marginile lumii pace bogată; dă-ne, Hristoase, să trecem postul ce vine cu pace; noi cei ce Te lăudăm pe tine, Domnul, neîncetat şi te prea înălţăm întru toţi vecii.

Astăzi darul postului raze de soare revarsă tuturor, curăţind mai întâi întunerecul cel din păcat. Deci cei cuprinşi de multe feluri de patimi, cu bucurie apropiindu-ne, să primim darul cu dragoste, strigând: Pre Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu amărăciune culegând cel întâi zidit, în raiu, odinioară mâncarea cea fără socoteală, s'a lepădat, şi osândindu-se s'a alungat din desfătare. Dar pironindu-Te Tu, Hristoase, cu piroane pre lemn, ai pironit înscrisul cel viclean al păcatului aceluia. Pentru aceea lăudăm milostivirea Ta cea multă întru toţi vecii.

Legea postului lepădând, ne-am alunecat în groapa păcatului. Deci trebuia să fie postul de acum, ca săvârşindu-l noi, îndurate, să ne trimiţi nouă dar din cer şi pace bogată, celor ce strigă: Pre Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Prea sfântă Fecioară ceea ce ești celor căzuți îndreptare, păcătoșilor mijlocitoare, streinilor odihnă, celor întristați mângâere, risipește, Preacurată, întristarea sufletului meu și te roagă să mi se dea mângâere de sus de la Dumnezeu, mie celui ce-ți cânt cu osârdie și te laud întru toți vecii.

Alt Irmos:

Ingerii și cerurile...

Văzându-Te firea zidirilor îndurate pironit pe cruce cu trupul, s'a mutat lumina zilei întru întunerec, pământul s'a clătit și toate s'au cutremurat.

Pe înălțimea crucii împreună ai înălțat firea omenească, și din dumnezeeasca Ta coastă bogăție de mântuire ai izvorît, Mântuitorule, celor ce se închină cu credință prea curatelor Tale patimi.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Un Dumnezeu este treimea nemutându-se Tatăl în ipostasul Fiului, nici Fiul schimbându-se în purcedere; ci osebite și dimpreună pre câte trele, o lumină, un Dumnezeu slăvesc în veci.

Și acum, a Născătoarei.

Spune cum ai născut pre Cel ce a strălucit din Tatăl fără de ani, pre Cel împreună cu Duhul sfânt lăudat? Intr'alt chip nu, ci numai precum știe singur Cel ce bine a voit a se naște dintru tine, în veci.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Primind pocăința noastră, ca cela ce ești bun din fire, izbăvește-ne, Doamne, de cursele vrăjmașului, ca prin credință și cu dragoste să lăudăm acum sfântă stăpânirea ta.

Să lăudăm bine să cuvântăm...

Irmos:

Ingerii și cerurile, pre Cel „ce șade pre scaunul slavei „și ca un Dumnezeu este lă„udat neîncetat, bine-L cuvân„tați, lăudați-L și-L prea înăl„țați întru toți vecii.

Și se cântă: Ceea ce ești mai cinstită...

Cântarea 9 a, Irmos:

Spăimântatu-s'a de aceasta cerul și marginile pământului s'au minunat; că Dum„nezeu s'a arătat oamenilor „trupește, și pântecele tău s'a „făcut mai desfătat de cât ce„rurile. Pentru aceasta, Născă„toare de Dumnezeu, începă„toriile îngerești și omenești „pre tine te măresc“.

Iată vremea cea luminătoare a venit, ziua cea sfântă a strălucit. Fugi de întunecatele tale patimi, o suflete! și primește

razele care te povăţuesc la lumină, bea umilinţa ca nişte vin, veseleşte-te şi urăşte beţia desfătărilor.

Cu adevărat foarte bună este vremea postului, care o ai dat, Hristoase, tuturor credincioşilor spre biruinţa păcatelor, spre iertarea cea de mântuire şi spre primirea darurilor; întru care Te rugăm, Mântuitorule, fă-ne părtaşi pre toţi bunătăţilor Tale.

Varsă spre noi, îndurate, milele Tale cele bogate, dupre obiceiu, dă-ne lacrimi curăţitoare de spurcăciuni şi gânduri a Te iubi pre Tine, credinţă şi dragoste curată, pocăinţă din destul şi apropiere desăvârşit către Tine, unule Cel mult îndurat.

Dumnezeeasca mulţime a tuturor, îngeri şi cete prea lăudate ale sfinţilor, rugaţi-vă acum cu deadinsul Celui bun, să ne întărească pre noi, să alergăm fără împiedecare această dumnezeească călătorie a postului, şi purtători de biruinţă să ne facă.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Iubitoare de bine Fecioară, ceea ce ai născut pre Mântuitorul cel bun, îmbunătăţeşte-ne Stăpână pre noi cei plini de răutăţile patimilor şi ale gândurilor cele nemăsurate, şi îngreuiaţi cu sarcini de păcate cu anevoie a se purta. Ca dupre datorie să te slăvim, ca pre o Născătoare de Dumnezeu.

Tricântarea, alt Irmos:

Nu se pricepe toată limba...

Nu se pricepe nici o fire a oamenilor şi a îngerilor să mulţumească milostivirii tale, Făcătorule de bine; căci cu trupul de voie pentru noi ai sărăcit şi pre lemn pentru noi Te-ai răstignit, blestem făcându-te ca să ridici blestemul cel dintâi al omenirii.

Luminata zi a postirii a sosit, vino să o întâmpinăm, suflete al meu, cu faţă luminată, cerând dela Stăpânul să ne trimită nouă de sus dar şi să aflăm îndreptare de multe greşeli; ca să nu ne ispitim acolo întru înfricoşata gheenă.

Sosit-a acum sfânta intrare a pocăinţii, luminând sufletele tuturor celor ţinuţi întru întunerecul păcatelor. Pentru aceasta, suflete al meu, abătându-te de la întunecarea saţiului poftelor, sârgueşte-te a afla acolo desfătarea cea veşnică.

Pe lemn întinzându-Ţi de voie mâinile, toate cele depărtate le-ai adunat, dătătorule de viaţă, şi cu suliţa în coastă împungându-Te, îndelung răb-

dătorule, ai îndreptat răutatea ce a răsărit din coastă. Pentru aceasta mulţumind, lăudăm îndurarea Ta.

Venind acum purtătorul de lumină post, ne chiamă la masă de nevoinţă. Pentru aceasta şi noi credincioşii cu toţii să primim cu trezvie cinstitul lui pahar, cel de lacrimi curăţitor, ca să nu ne ispitim acolo cu lacrămile cele fără tămăduire.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ceea ce eşti sprijinitoarea tuturor celor ce nădăjduesc întru tine şi folositoare neadormită celor din nevoi, Născătoare de Dumnezeu, scapă-ne pre noi de gheena cea veşnică şi de amarele munci care ne aşteaptă; ca dupre datorie să lăudăm măririle tale.

Alt Irmos:

Strein lucru este maicilor..

Ranelor Tale ne închinăm, dătătorule de viaţă, prin care ne-am mântuit din păcatul patimilor; că prin cinstită crucea Ta, ne-am cunoscut pecetluiţi spre mântuirea şi apărarea, despre toată cursa vrăjmaşului.

Luminează cu strălucirea crucii tale, cela ce Te-ai răstignit de bună voie pentru mântuirea tuturor, sufletele care laudă patimile Tale, întru tot îndurate; îndreptează-le şi le povăţueşte pre cărarea vieţii.

Am greşit călcând poruncile Tale şi de la începerea dumnezeeştii Tale cărări, Mântuitorule, departe ne-am abătut cu neîngrijire, iubitorule de oameni; ci îndurate, chiamă din înşelăciune sufletele noastre.

Slavă.

Laudă, cinste şi slavă Treimei se cuvine, ca unei dumnezeiri şi unei împărăţii neamestecată, netăiată; unei Dumnezeiri închinându-ne, că netăiată este cu firea, şi neîncetat se slăveşte.

Şi acum, a Născătoarei.

Milostiveşte-Te întru tot îndurate împărate al slavei, pentru rugăciunile prea cinstitei Tale Maice, când vei veni să judeci pre robii Tăi, ca un milostiv; că întru Tine toţi am crezut, şi pre Tine Dumnezeu Te ştim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Postul cel purtător de lumină acum sosind, urmează a se primi masa nevoinţelor cea pusă înainte. Pentru aceasta dar cu tresvire şi cu curăţitoare lacrimi, credincioşii să primim acest pahar, ca să ne

ispitim acolo cu lacrimile cele nesecate.

Irmosul:

Strein lucru este maicilor „fecioria, streină este şi fe„cioarelor naşterea de fii; iar „întru tine Născătoare de Dum„nezeu, amândouă s'au rân„duit. Pentru aceasta toate „seminţiile pământului, pre „tine neîncetat te slăvim".

Luminânda, Treimica glasului, de trei ori, şi celelalte.

LA STIHOAVNĂ

Cântăm Samoglasnica zilei, glasul al 6-lea.

Mai'nainte de crucea cea mântuitoare, păcatul împărăţind, păgânătatea stăpânind, se fericea desfătarea cea trupească a oamenilor şi poftele cele trupeşti puţini le defăimau; iar de când s'a petrecut taina crucii şi s'a stins tirania drăcească, cu cunoştinţa de Dumnezeu, bunătatea cerurilor petrece pe pământ. Pentru aceasta postul se cinsteşte, înfrânarea străluceşte, rugăciunea se săvârşeşte, şi mărturie este vremea aceasta, care ni s'a dat dela Hristos, Dumnezeu, cel ce s'a răstignit, spre mântuirea sufletelor noastre.

Stih: Umplutu-ne-am dimineaţa de mila ta.

Şi repetim tot aceasta.

Stih: Şi să fie lumina Domnului...

Şi a Mucenicilor.

Doamne, întru pomenirea sfinţilor Tăi toată zidirea prăznueşte: cerurile se veselesc cu îngerii şi pământul se bucură cu oamenii. Pentru rugăciunile lor milueşte-ne pre noi.

Slavă, şi acum; a Crucii.

Preacurata, dacă Te-a văzut pre cruce răstignit, plângând a strigat ca o maică: Fiul meu şi Dumnezeul meu, prea dulcele meu Fiu, cum rabzi patimă de ocară?

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului

Sfinte Dumnezeule

După Tatăl nostru

Troparul: In Biserica slavei tale stând...

Doamne milueşte de 40 ori.

Preotul:

Cel ce este bine cuvântat, Hristos, Dumnezeul nostru, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Impărate ceresc... şi facem 3 metanii mari cu rugăciunea cuviosului părintelui nostru Efrem Sirul:

Doamne şi Stăpânul vieţii mele...

Apoi celelalte închinăciuni.

După care, Ceasul întâi după obiceiu, şi după metaniile cele obişnuite, cetim învăţătura cuviosului părintelui nostru, Teodor Studitul; apoi Apolisul.

Intru aceiaşi Vineri a brânzei

Cetim ceasurile cu metanii, precum am arătat Miercuri. La ceasul al şaselea cântăm troparul Profeţiei, glasul al 8-lea.

Dă-ne nouă ajutor celor din

necaz, Doamne, şi ne mântuieşte pre noi, Cela ce te-ai născut din Fecioară, iubitorule de oameni.

Slavă, şi acum: tot aceasta.

Prochimen, glasul 1-iu.

Fie, Doamne, mila Ta spre noi precum am nădăjduit întru Tine.

Stih: Bucuraţi-vă drepţilor întru Domnul; celor drepţi se cuvine lauda.

Din proorocia Zahariei cetire.

Cap. 8. Stih 7.

Aşa grăeşte Domnul, atotstăpânitorul: Iată eu voiu mântui pre poporul meu din pământul răsăritului, şi din pământul apusului, şi-l voiu aduce pre dânsul în ţara lui, şi-l voiu aşeza în mijlocul Ierusalimului, şi-mi va fi mie popor şi eu voiu fi lui Dumnezeu, întru adevăr şi întru dreptate. Acestea zice Domnul, atotstăpânitorul: Să se întărească mâinile voastre cari au zidit în zilele acestea cuvintele acestea din gura proorocilor, din ziua dintru care s'a întemeiat casa Domnului, atotstăpânitorul, şi de când s'a zidit biserica. Pentru că mai'nainte de zilele acestea plata oamenilor n'a fost spre folos, şi preţ nu aveau dobitoacele; şi nici cela ce intra, nici cela ce ieşea nu avea pace de necaz. Şi am trimis pre toţi oamenii, fiecare asupra vecinului său. Iar acum, nu precum în zilele cele dintâi, voiu face Eu în zilele acestea rămăşiţii poporului acestuia, zice Domnul, atotstăpânitorul; ci voiu face pace, viea îşi va da rodul său, şi pământul îşi va da pâinea sa, şi cerul îşi va da roua sa; şi cu sorţi voiu împărţi rămăşiţii poporului meu toate acestea. Şi va fi, în ce chip aţi fost, blestem între neamuri, casa Iudei şi casa lui Israil; aşa vă voiu mântui pre voi, şi veţi fi întru binecuvântare. Indrăzniţi şi să se întărească mâinile voastre! Pentru că aşa zice Domnul, atotstăpânitorul: In ce chip am gândit să vă necăjesc pre voi când m'au mâniat pre mine părinţii voştri, zice Domnul, atotstăpânitorul, şi nu mi-a părut rău; aşa am aşezat şi am gândit în zilele acestea, să fac bine Ierusalimului, şi casei Iudei. Îndrăzniţi! Acestea sunt cuvintele care să le faceţi: Grăiţi adevărul fiecare către vecinul său; adevăr şi judecată de pace, şi drept judecaţi în porţile voastre şi nimenea din voi răul vecinului său să nu gândească în inima sa; şi jurământul cel mincinos să nu-l iubiţi; pentru că toate acestea le-am urît, zice Domnul, atotstăpânitorul.

Prochimen, glasul al 3-lea.

Cântaţi Dumnezeului nostru, cântaţi; cântaţi, Impăratului nostru, cântaţi.

Stih: Toate neamurile plesniţi cu mâinile...

Şi celelalte toate, precum s'a arătat în Miercurea brânzei.

SĂ SE ŞTIE:

Că în Sâmbăta şi Duminica brânzei, Mineiul nu se cântă; ci slujba sfinţilor ce se vor întâmpla o cântăm la Pavecerniţă mai 'nainte, sau când va vrea mai marele bisericii.

Sâmbătă în săptămâna brânzei.

Facem pomenire tuturor cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţi, cei ce au strălucit în'ru nevoinţă.

VINERI SEARA

Cântăm Vecernia mai de timpuriu. După Psalmul începător, Catisma:

Către Domnul când m'am necăjit...

La Doamne strigat-am, cântăm Stihirile podobnice, puindu-le pe 6, şi repeţindu-le.

Podobie, glasul al 8-lea: Veniţi toţi credincioşii.

Veniţi toţi credincioşii să lăudăm cetele cuvioşilor părinţi: Pre Antonie căpetenia, pre luminatul Eftimie; pre fiecare deosebi şi pre toţi împreună, şi vieţile acestora, ca alt raiu al desfătării cu gândul socotindu-le, cu bucurie să strigăm: Aceşti pomi cari i-a sădit Dumnezeul nostru, aceştia înflorind, rodurile vie-

ţii cele nestricăcioase le-au adus lui Hristos, ca să hrănească sufletele noastre. Către cari să strigăm: Fericiţi purtători de Dumnezeu, rugaţi-vă să se mântuească sufletele noastre. (de 2 ori)

Bucură-te, Egipte credincioase, bucură-te, Libie prea cuvioasă, bucură-te, Tebaido aleasă, bucură-te, tot locul şi cetatea şi laturea, care aţi hrănit pre cetăţenii împărăţiei cereşti; şi pre aceştia cu înfrânarea şi cu ostenelele crescându-i, i-aţi făcut doririlor lui Dumnezeu bărbaţi desăvârşiţi. Aceştia luminători sufletelor noastre s'au arătat; aceştia, cu raza minunilor şi cu semnele faptelor, au strălucit înţelepţeşte în toate laturile. Către cari să strigăm: Părinţi prea fericiţi, rugaţi-vă ca să ne mântuim noi!

(de 2 ori)

Cine din pământeni va spune minunatele voastre vieţi, părinţi din toată lumea? Şi ce limbă va povesti sfinţitele întru duhul nevoinţele şi sudorile voastre? Nevoinţele bunătăţilor, topirea trupului, luptele patimilor cele din privegheri, rugăciuni şi lacrimi. Voi în lume ca nişte îngeri cu adevărat v'aţi arătat; voi înşivă puterile drăceşti desăvârşit le-aţi surpat, făcând minunate şi prea vestite semne. Pentru aceasta rugaţi-vă cu noi, prea fericiţilor, ca să aflăm bucuria cea fără sfârşit.

(de 2 ori)

Slavă, glasul al 6-lea.

Sufletul, cel dupre chipul lui Dumnezeu, ferindu-l nevătămat şi mintea, prin pustnicie, puind-o stăpână preste patimile cele pierzătoare, v'aţi urcat cât s'a putut la cea dupre asemănare. Că viteješte silindu-vă firea, v'aţi nevoit să supuneţi cel mai rău celui mai bun şi trupul să-l faceţi rob Duhului. Pentru aceasta, sihaştrilor, v'aţi arătat înălţime locuitorilor pustiei, celor ce bine se nevoesc ajutători, îndreptători bunătăţilor prea adevăraţi. Şi acum prea cuvioşilor, sfărâmându-se oglinzile, curat vedeţi în ceruri pre sfânta Treime; rugându-vă fără mijlocire, pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste vă cinstesc pre voi.

Şi acum, a Născătoarei, cea dintâi a glasului de rând dela Octoih.

Lumină lin...

Prochimen, glasul al 7-lea.

Dumnezeule, sprijinitorul meu eşti Tu şi mila Ta mă va întâmpina.

Stih: Scoate-mă dela vrăjmaşii mei, Dumnezeule, şi de cei ce se scoală asupra mea mă mântueşte.

Din profeţia lui Zaharia cetire

Cap. 8.

Acestea grăeşte Domnul, atotstăpânitorul: Postul al patrulea, şi postul al cincilea, şi postul al şaptelea, şi postul al zecelea, vor fi casei Iudei spre bucurie şi spre veselie, şi de serbări voioase. Să vă veseliţi dar, şi adevărul şi pacea să o iubiţi. Aceasta zice Domnul, atotstăpânitorul: Vor veni încă popoare multe şi cei ce locuesc în cetăţi multe şi locuitorii unei cetăţi se vor aduna la altă cetate zicând: Mergând, să mergem să ne rugăm feţei Domnului, şi să căutăm faţa Dumnezeului atotstăpânitorul în Ierusalim; merge-voiu şi eu. Şi vor veni popoare multe, şi neamuri multe, şi vor căuta faţa Domnului, atotstăpânitorul, în Ierusalim, ca să facă milostivă faţa Domnului, atotstăpânitorul. Acestea zice Domnul atotţiitorul: În zilele acelea, apuca-se-vor zece oameni din toate limbile streine, şi se vor apuca de poalele hainei bărbatului Iudeu, zicând: Merge-vom cu tine, pentru că am auzit, că Dumnezeu cu voi este.

Prochimen, glasul al 6-lea.

(îl cântăm cu dulce cântare)

Să nădăjduească Israil spre Domnul, de acum şi până în veac.

Stih: Doamne nu s'a înălţat inima mea, nici s'au înălţat ochii mei...

Învredniceşte-ne Doamne..

LA STIHOAVNĂ

Stihira Samoglasnica, glasul al 2-lea.

Să ne curăţim, fraţilor de toată spurcăciunea trupului şi a sufletului; făcliile sufletelor noastre să le luminăm cu iubirea de săraci, nemâncând unul pre altul cu clevetirea; că a sosit vremea, întru care mirele va veni să răsplătească tuturor dupre fapte. Să intrăm cu Hristos împreună cu fecioarele cele înţelepte, cu glasul acela al tâlharului, strigând către dânsul: Pomeneşte-mă, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Stih: Către tine am ridicat ochii mei...

Şi iarăşi această Stihiră.

Apoi Stih: Miluește-ne pre noi, Doamne...

A Mucenicilor.

Sfinţii mucenici, rugându-se pentru noi şi pre Hristos lăudând, toată înşelăciunea a încetat, şi neamul omenesc prin credinţă se mântueşte.

Slavă, Glasul al 8-lea.

Mulţimile călugărilor pre voi, îndreptătorilor părinţi cuvioşi, vă cinstim; că prin voi pre cărarea cea dreaptă, cu adevărat, a umbla, am cunoscut. Fericiţi sunteţi că lui Hristos aţi slujit şi puterea vrăjmaşului aţi biruit; cei ce sunteţi cu îngerii împreună vorbitori, cu drepţii şi cu sfinţii împreună locuitori. Cu cari rugaţi-vă Domnului, să miluească sufletele noastre.

Şi acum, a Născătoarei.

Podobia: O prea slăvită minune...

Bucură-te, odorul curăţiei! Bucură-te, sălăşluirea cea curată a lumii celei fără de materie! Bucură-te, capul mântuirii noastre! Bucură-te, propoveduirea apostolilor! Bucură-te lauda mucenicilor! Bucură-te, Preacurată plinire a profeţilor, ceea ce eşti cu totul

fără prihană! lumina pustnicilor şi a sihaştrilor şi mântuirea credincioşilor.

Apoi:

Acum slobozeşte pre robul tău...

Şi după Sfinte Dumnezeule zicem troparul, glasul al 4-lea.

Dumnezeul părinţilor noştri, carele faci pururea cu noi dupre blândeţele Tale, nu depărta mila Ta dela noi, ci prin rugăciunile lor în pace îndreptează viaţa noastră.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pre pământ s'a arătat; Dumnezeu întru unire neamestecată întrupându-se, şi crucea de voie pentru noi luând; prin care, înviind pre cel întâi zidit, a mântuit de moarte sufletele noastre.

Tot acest tropar il zicem şi la: Dumnezeu este Domnul, şi la sfârşitul Utreniei.

După aceasta, Ectenia:

Miluește-ne pre noi, Dumnezeule...

Şi trei metanii mari.

Apoi:

Fie numele Domnului, (de trei ori) Bine voi cuvânta pre Domnul

Cade-se să te fericim...

Şi Apolisul.

Şi se face masă după obiceiu, precum s'a arătat şi in Miercurea brânzei.

La Pavecerniţă, Canonul morţilor cel de rând al glasului, la cimitir.

VEZI:

De va fi odovania praznicului Intâmpinării in Sâmbăta aceasta, să se caute Tipicul la litera (K)

In Sâmbăta brânzei

LA UTRENIE

După cei 6 Psalmi şi după intâia Stihologie Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobie: Porunca cea cu taină...

Cu strălucire, părinţilor, luminându-ne şi ca într'un raiu vesel acum intrând, din pârâul desfătării să ne îndulcim; vitejiile acestora cu mirare socotindu-le, să urmăm bunătăţilor lor, Mântuitorului strigând: Cu rugăciunile lor, Dumnezeule, fă-ne pre noi părtaşi împărăţiei Tale celei cereşti.

Slavă, asemenea.

Pre începătorul sihaştrilor, Pavel, şi pre Antonie, înţeleptul, şi pre Eftimie şi pre ceilalţi părinţi, cu un glas să-i lăudăm toţi, şi pre dânşii să-i rugăm, ca să roage neîncetat pre Hristos pentru noi, cari săvârşim dumnezeească şi prea luminată pomenirea lor; slăvind cu cântări pre Mântuitorul şi Domnul.

Şi acum, a Născătoarei.

Mulţumim ţie, pururea, Năs-

cătoare de Dumnezeu, şi te slăvim curată şi ne închinăm ţie, lăudând naşterea ta, ceea ce eşti plină de daruri, strigând neîncetat: Mântueşte-ne pre noi, Fecioară, întru tot milostivă şi prea bună, şi ne răpeşte de la înfricoşata pâră a dracilor, în ceasul întrebării; ca să nu ne ruşinăm noi robii tăi.

După a doua Stihologie, Sedealna glasul al 4-lea.

Podobie: Fluerile păstoreşti...

Pre Antonie şi pre Eftimie şi pre toţi ceilalţi purtători de Dumnezeu părinţi, toţi să-i lăudăm cu cântări, prăznuind pomenirea lor; că aceştia se roagă Domnului pentru toată lumea, ca să ne mântuim de blestemul cel de demult şi să scăpăm de muncă.

Cu rugăciunile îngerilor, proorocilor, apostolilor, mucenicilor, aleşilor Arhierei şi ale tuturor cuvioşilor, trimite milele tale tuturor, Mântuitorule, şi pace lumii, şi Bisericii linişte dărueşte-i; Cela ce pentru noi de bună voie ai luat trup din Fecioară.

Slavă, altă Sedealnă; glasul al 8-lea.

Podobie: Porunca cea cu taină...

Ca întru o livadă, plină de florile bunătăţilor, a pusnicilor celor purtători de Dumnezeu umblând, ne umplem de mirosul cel dulce; căci cu nevoinţele supărărilor întărindu-se, trupul prin postire şi-au supus duhului, ca pre un rob, vieaţă îngerească pe pământ vieţuind; pentru aceasta slavei s'au învrednicit.

Şi acum, a Născătoarei.

Cu rugăciunile celor fără de trup ai Tăi, Hristoase, şi ale Mergătorului înainte, ale apostolilor, proorocilor şi mucenicilor; ale tuturor sfinţilor şi cuvioşilor şi ale bunei Maicii tale, celei neispitită de bărbat, fiind îmblânzit, dă-ne nouă să umblăm întru lumina Ta şi ne învredniceşte să aflăm împărăţia Ta, pentru milostivirea îndurărilor Tale.

Apoi cetim cuvintele sfântului Efrem despre părinţii cei ce s'au săvârşit; şi facem trei părţi.

CANOANELE

Al hramului, cu Irmosul pe 6, şi al sfinţilor pe 8.

Să cântăm Domnului...

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Cântare să înălţăm popoare...

Toţi împreună cu cântări duhovniceşti, cu un glas, să lăudăm pre dumnezeeştii părinţii noştri, cei ce au strălucit întru sihăstrie; pre cari i-au izvodit Egiptul, Tebaida şi Libia, tot locul, cetatea şi laturea.

Bucură-te, începătorule al

sihaştrilor, prea slăvite Antonie, Amoane de Dumnezeu purtătorule, lauda Nitriei, Arsenie îngere, puternicul tăcerii, şi Amona, purtătorule de duh.

Veseleşte-te vasul lui Dumnezeu, cu adevărat, Agatoane cel cu suflet sfinţit, Ahilo şi Amonie, florile pustiului, Anuvie şi Alonie, Amonata şi Antimie, luminate mărgăritare ale bunătăţilor.

Sfeşnicile alegerii, astăzi să se laude de noi, Aris şi Apolos cel mare; luminile ascultării, Atre şi Acachie; cu aceştia şi Avvachir, împreună străluceşte ca un luceafăr.

Hotar vieţii celei înalte s'a arătat Avxentie, şi nevoitor al curăţirii, Avramie cel mare; cu cari Afrodisie, stâlp înfrânării, împreună cu Atinodor, se cinstesc.

Străluceşte ca o stea pe cer între sihaştri, Amonie şi dumnezeescul Anina; luminează împreună cu aceştia şi marele Antioh şi Agapit, cel foarte luminat, şi alţii strălucind împreună cu aceştia.

Cu cântări sfinţite să lăudăm pre marele Atanasie, care luminat a sihăstrit în muntele Atonului, pre luminătorul cel mare a toată lumea; cu ale căruia rugăciuni, toţi să ne mântuim.

Cu vieţile, cele însuflate de Dumnezeu, v'aţi arătat rai Bisericii, cu adevărat, înţelepţilor fericiţi părinţi, toţi dupre nume. Faceţi rugăciuni pentru noi către Domnul, neîncetat.

Veniţi credincioşilor, iubitori de mucenici, să cinstim pre răbdătorii de chinuri cu cântări preste ani; şi cu laude, întru credinţă, lui Hristos, Dumnezeul nostru, cântând să strigăm: Să cântăm Ţie unuia Stăpânului.

Slavă, a Treimei.

Trei feţe, prin sine singure, ipostatice ale unei fiinţe, laud: pre Tatăl cel nenăscut, pre Fiul cel ce s'a născut, şi pre Sfântul Duh; o împărăţie fără început, o stăpânire şi o dumnezeire.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te, prea sfânt locaş, lână de Dumnezeu rourată, izvorule cel pecetluit al apei celei fără de moarte. Păzeşte Stăpână cetatea ta nebiruită de nici un fel de vrăjmaşi.

Catavasie:

Cântare să înălţăm popoare „minunatului Dumnezeului „nostru, Cel ce a scăpat din „robie pre Israil, care cânta

„cântare de biruinţă şi striga: „Să cântăm Ţie unuia Stăpâ-„nului".

Iar a doua Cântare din Psaltire nu o cântăm; ci cântăm Pripeala:

Cuvioşilor părinţi rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.

Cântarea 2-a, Irmos:

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt „Dumnezeul vostru, care „m'am născut mai'nainte de „veci din Tatăl, şi din Fe-„cioară, fără de bărbat, mai „pre urmă m'am întrupat, şi „am deslegat păcatul strămo-„şului Adam; ca un iubitor de „oameni.

Acum ne umplem de mireasmă, alergând ca în alt rai al bunătăţilor sihăstreşti, cele sădite de Dumnezeu; care cu postirea şi cu lacrimi le-au înflorit, în multe feluri roduri de vieţi alese aducând lui Dumnezeu, prea cuvioşii.

Marele Visarion, care vieţuind vieaţa pasărilor, ca alt înger; noul Iov, încă şi tarele Veniamin, încă şi Vitalie luminătorul, care a mântuit pre desfrânata, şi dumnezeescul Vitimie, şi măritul Vavila, cu aceştia să se laude.

Cu înălţimea vieţii, cer te-ai făcut, o Venedicte! şi casă a înţelepciunii, păstorule Vasian; încă şi oarecare Vasilie a luat cununa ascultării, că în mormânt de viu locuind, arată nouă lumina ascultării.

Cinste să se dea lui Ghelasie, căci acest pururea pomenit a domnit preste patimi. Laudă lui Gherasim, căruia i-a slujit fiara, că a venit la dânsul pentru săvârşirea bunătăţilor; slavă şi lui Ghermano, părintele, împreună şi lui Gaie, înţeleptul, slujitorul lui Hristos.

David, carele este cinstea şi lauda Tesalonicului, primitorul de Dumnezeu Daniil, să se laude cel mult întru minuni şi cu lucrul şi cu cuvântul; Daniil al schitului, Dia şi Dalmat, mai marii sihaştrilor, întărirea credinţii.

Ascultarea, cu mult mai buni de cât lumina stelelor, a arătat pre Dometian şi pre Dometie, gânditorii de Dumnezeu, ca pre doi luminători, luminându-ne pre noi; cu aceştia împreună şi cei nenumiţi, cu cinste să se laude.

Ca o bogăţie neîmpuţinată este credincioşilor, a cuprinde sicriul cu moaştele celor ce s'au nevoit pentru Domnul, cu bună credinţă! Veniţi, fraţilor, să-i lăudăm ca pre nişte mucenici, luând prin credinţă tămăduiri sufletelor şi trupurilor.

Slavă, a Treimei.

Unime, Ceea ce eşti prea desăvârşită, prea înalte Dumnezeule, în trei ipostasuri: Părinte, Cela ce eşti nenăscut, şi Fiule, unule născut, Duhule Cel ce purcezi din Tatăl şi prin Fiul te arăţi; o fire, o fiinţă, o domnie, o împărăţie, mântueşte-ne pre noi pre toţi.

Şi acum, a Născătoarei.

Singură tu ai adus omenirii naştere streină, singură n'ai luat stricăciunea cea firească, primind naşterea neasemănată, fără stricăciune. Pentru aceasta credincioşii pre tine curată, ca pre o Născătoare de Dumnezeu, dupre datorie, te prea slăvim.

Catavasie:

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt...

Cântarea a 3-a, Irmos:

Nu este sfânt ca Domnul...

Intr'alt raiu de bunătăţi al minunaţilor părinţi intrând, să gustăm din însufleţita dulceaţă a acestuia, cea pururea dătătoare de viaţă, cu credinţă lăudându-i pre ei.

Să se cinstească Eftimie, steaua cea prea luminoasă, luceafărul Eladei, Efrem cel de Dumnezeu insuflat, cu Evloghie, cel foarte luminos, cari au strălucit la marginile lumii, cu faptele şi cu minunile.

Să se laude cu cântări minunatul Zosima şi Zaharia, prea cinstitul, şi Zinon şi Zoil; Isaia cel mare, şi Ilie cel slăvit, cu aceştia să se cinstească.

Laud pre măritul Teodor al Fermiei, şi pre Ennat prea lăudatul, cu cari dimpreună vestesc şi pre Teodul cu Teona; cinstesc pre minunatul şi marele Teodosie.

Lăudat să fie Teoctist, păstorul cel prea ales, şi înaltul la gând Talasie, marele Teodor, ce s'a numit Sicheotul, care s'a arătat mare pre pământ cu semnele şi cu minunile.

Alte stele răsar iarăşi prea luminoase: colibaşul Ioan, împreună cu cei trei din scară, purtători de lumină, şi cu alţii mai mulţi, cari cu laudă au strălucit.

Să cinstim, cu cântări şi cu versuri duhovniceşti, noi cei ce ne-am adunat, iubitori de prăznuire, prea cinstita şi cea de preste ani pomenirea mucenicilor; că pururea se roagă lui Hristos pentru neamul nostru.

Slavă, a Treimei.

Treime de o fiinţă şi unime, prea înaltă Dumnezeire, Ceea ce unimea o ai cu despărţire,

iar firea nedespărţită, ca feţele; uneşte-ne pre noi întru o voie a poruncilor Tale.

Şi acum, a Născătoarei.

Cort, făcut de Dumnezeu, mai înainte te-a însemnat Moisi, care acoperea cu serafimii sfintele sfintelor, închipuind mai'nainte, Fecioară, a ta curată naştere, din care era să se hrănească Hristos dupre trup.

Catavasie.

Nu este sfânt, ca Domnul, „şi nu este drept ca Dumne-„zeul nostru, pre care îl laudă „toată făptura; şi nu este „drept afară de Tine, Doamne.

Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobie: Degrab ne întâmpină pre noi...

Hristos, soarele dreptăţii, v'a trimis pre voi sfinţilor, ca pre nişte raze, să luminaţi pământul; pentru aceasta luminaţi sufletul meu, cel întunecat întru răutate, prin dumnezeeştile voastre rugăciuni, cu dumnezeească lumina cunoştinţii de Dumnezeu, cei ce sunteţi de Dumnezeu fericiţi.

Alta, glasul al 6-lea.

Podobie: Pre înţelepciunea şi cuvântul...

Blândeţele şi curăţia lui Antonie, mărirea şi minunile lui Eftimie, smerenia şi tăcerea lui Pavel şi a lui Arsenie, şi lauda lui Teoctist, şi cetele tuturor celorlalţi cuvioşi, credincioşii să-i slăvim şi să-i lăudăm cu cântări; cu cari împreună şi cu fecioara, Evpraxia, să o lăudăm, cu toate femeile cele de Dumnezeu înţeleptite. Şi cu un glas să strigăm: Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, să dăruească iertare de greşeli, celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Slavă, asemenea.

Legăturile patimilor rupându-le, v'aţi lipit de dragostea bunătăţilor, şi v'aţi îmbrăcat întru Hristos cu slava cea mai pre sus de lume, aflând odihnă în ostenelele voastre şi cu nevoinţele înfrânării dobândind vieaţa cea de sus. Pentru aceasta dupre vrednicie vă bucuraţi, împreună cu puterile cele de sus, stând şi veselindu-vă înaintea lui Dumnezeu, întru cântare. Purtătorilor de Dumnezeu, părinţi ai noştri, cereţi iertare greşalelor, celor ce serbează cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Şi acum, a Născătoarei.

În noroiul păcatelor m'am împlântat şi nu este întru mine statornicie. Rău m'a înecat viforul greşalelor mele. Ci, ca ceea ce ai născut pre Cuvân-

tul cel unul iubitor de oameni, caută rogu-mă spre mine, robul tău. Mântuește-mă de păcat şi de patimile cele vătămătoare de suflet și de toată răutatea vrăjmaşului, Stăpână; ca să cânt veselindu-mă: Roagă-te lui Hristos, Dumnezeu, să-mi dea iertare de greșale, că pre tine te am nădejde, eu robul tău.

Cântarea 4-a, Irmos:

Vrând să Te întrupezi, Cuvinte...

Luminătorul în lume arătat este dumnezeescul Ilarion, munte cunoscător marele Iustin; cu cari şi Ierax să se cinstească, și Ivistion cu Iosif, vitejii cei aleși.

Ieremia încă a strălucit în viează, şi Ishirion s'a arătat cu mare tărie. Cu cari străluceşte Carion, Copris, Castor și Casian cel prea frumos.

Mă minunez de vorba cea blândă a lui Calist, laud facerile de bine ale lui Lavrentie, și vestesc fapta cea bună a lui Loghin, și lui Lot îi cinstesc bunătăţile.

Pre Leontie, adâncul teologiei, laud şi slăvesc pre Macsim noeanul învăţăturilor; mă fălesc cu Marchian și laud pre Marco cel supus și ascultător de Dumnezeu.

Cinstea bunătăţilor, Macarie cel mare, şi Politic odorul evseviei se proclamă; cu aceştia şi Marco cel foarte lăudat, şi cu Dalmatoiu, arapul Moisi.

Măresc nevoinţele lui Martinian și ale lui Malhu, și umbletele cele pentru curăţia şi faptele bune ale lui Marchel, mai marele păstorilor; cinstesc şi pre Milli, învietorul morţilor.

Mucenici ai lui Hristos, aduceţi rugăciuni neîncetate Făcătorului şi Ziditorului pentru pacea lumii şi pentru cei ce cinstesc pomenirea voastră cu cântări.

Slavă, a Treimei.

Minune, se vede că Dumnezeirea este una şi trei, toată în trei feţe fără despărţire, că Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt, dăm închinăciune întru o fire.

Și acum, a Născătoarei.

Bucură-te, încăperea lui Dumnezeu cea desfătată; bucură-te, sicriul legii celei nouă; bucură-te, năstrapă din care s'a dat tuturor oamenilor mana cea cerească.

Catavasie.

Vrând să te întrupezi, Cu„vinte, din muntele cel um„bros, din singură Născătoa„rea de Dumnezeu, profetul

„a cunoscut cu vederea dumnezeească, şi cu frică a slă-„vit puterea ta".

Cântarea 5-a, Irmos:

Din negura patimilor...

Veniţi să vedem florile cele pururea vii ale raiului celui din Edem, cele odrăslite de Dumnezeu, nevoinţele părinţilor, a cărora singur lucrător este Domnul.

Cu izvoarele cuvintelor lui Nil se adapă tot sufletul cel înţelegător; cu sfintele vieţi a lui Navcratie şi a lui Nicon se luminează, şi Natanail cu Nisthenor îl înfrumuseţează.

Xenofont cu fiii săi întru bunătăţi strălucind, ne luminează, şi marele Orsisie, iar mai ales Onufrie; dar pre Pimen, cine din oameni îl va lăuda dupre cuviinţă?

Pamvo şi cu fapta şi cu cuvântul să se fericească dupre vrednicie ca un înalt, şi Puplie măritul, cel ce opreşte dracii, să se laude, şi întocmai cu el şi luminatul Pinufrie.

Dupre vrednică datorie să se cinstească Pafnutie cu adevărat prea măritul, Pior, Patermutie, Pavel „prostul", Pitirun cel mare şi exarhul părinţilor.

Luminat să se laude luminătorul luminătorilor Pahomie, Palamon împreună pătimitorul, dumnezeescul Petronie; şi împreună cu aceştia să se laude Passarion cu cântări dumnezeeşti.

Slavă, a Treimei.

Deşi dupre fire Dumnezeirea este una, dupre feţe însă este întreită; întru care ne-am botezat şi întru care credem: Tatăl, Cuvântul şi Duhul cel de o fiinţă.

Şi acum, a Născătoarei.

Preacurată, ceea ce ai născut prin cuvânt pre Cuvântul, mai pre sus de cuvânt, pre acela rugându-L nu înceta, rugămu-ne, să se mântuească pururea din primejdii turma ta.

Catavasia.

Din negura patimilor, ca „dintr'o noapte prea adâncă, „mântuindu-mă, învredniceşte-mă să mânece duhul meu, „rogu-mă, la lumina zilei po-„runcilor Tale, Hristoase".

Cântarea 6-a, Irmos:

Pre mine cel cuprins...

Minunaţi sunt prea cinstiţii părinţii noştri, ale cărora le sunt dumnezeeştile nevoinţe, ale cărora luptele, ale cărora tămăduirile; că cine mai mult de cât aceştia au arătat tăria minunilor.

Ravula cel minunat, Ruf împreună, şi Sisoie cel întocmai cu îngerii, să se laude; cu cari şi dumnezeescul Erid şi Siluan.

Cer cu patru luminători s'a arătat pre pământ, această de două ori îndoită, cu acelaşi nume numirea Simeonilor, din cari trei sunt stâlpnici şi unul cel nebun pentru Hristos.

Prin mijlocul stelelor ca soarele au strălucit aceia, cărora era povăţuitor sfinţitul Sava; cu care străluceşte Serapion, şi Silvan cu faptele.

Sarmat şi Timoteiu, şi Titoiu împreună cu Iperehie, şi Farmutie, Foca, Hariton, Herimon, Psoe şi înţeleptul Or, să se laude.

Sfântă şi lăudată mulţimea părinţilor, cea amintită şi cea nenumită, scapă de primejdii pre cei ce săvârşesc pomenirile voastre cu dragoste.

Slavă, a Treimei.

Pre Tine, Treimea cea mai pre sus de toată stăpânirea, şi Dumnezeeească unime, lumină şi lumini, Te laud, vieaţă şi vieţi, minte, pre Cuvântul şi pre Duhul Sfânt, un Dumnezeu întreit, sfânt.

Şi acum, a Născătoarei.

Iessee, strămoşule, saltă, că din rădăcina ta, din curata Fecioară, a răsărit floarea vieţii, Hristos Dumnezeu, cel ce a mântuit lumea.

Catavasie.

Pre mine cel cuprins de multe greşeli, care cad la îndurările Tale, primeşte-mă, iubitorule de oameni, Doamne, „ca pre proorocul, şi mă mântueşte".

CONDACUL

Glasul al 8-lea.

Prosomia: Ca nişte pârgă a firii...

Ca pre nişte propoveduitori ai bunei credinţe şi înfrânători ai păgânătăţii, ai luminat, Doamne, adunarea purtătorilor de Dumnezeu, cari partea cea de subt soare o au strălucit. Pentru rugăciunile lor, în pace desăvârşit, pre cei ce Te slăvesc pre Tine şi Te laudă, păzeşte-i, ca să-Ţi cânte Ţie: Aliluia.

ICOS

La cele frumoase ale vieţii m'am uitat, văzând cu gândurile cele ce se fac, socotind cele de întristare ale lor, am plâns vieaţa oamenilor şi numai pre voi v'am fericit, cari aţi ales partea cea bună, adică a pătimi cu Hristos şi a petrece împreună cu Dânsul, şi a cânta împreună cu profetul David: Aliluia.

Şi cetim la Prolog.

Apoi

SINAXAR

ÎN SÂMBĂTA BRÂNZEI

n aceeași zi facem pomenirea tuturor sfinților bărbați și femei, cari au strălucit prin sihăstrie.

STIHURI:

ufletele drepților sunt întru nemurire.

entru aceea le facem sfântă pomenire.

rin sărbătorile de până acum purtătorii de Dumnezeu, părinții, ne-au condus cu cumpătare și ne-au pregătit să intrăm în marea luptă a postului; prin frica de judecata viitoare ne-au îndepărtat dela desfătare și îmbuibare și ne-au învățat cele dintâi stihii ale postului; iar prin săptămâna brânzei, curățindu-ne mai dinainte după cum se cuvine, au rânduit în chip potrivit în mijlocul săptămânii două zile de post, ca să ne îndemne puțin câte puțin la post.

Iată că au mai pus înaintea noastră și pe toți bărbații și femeile care, prin multe nevoințe și ostenele, au trăit cu cuvioșie. Asta, ca, prin pomenirea lor și a luptelor lor, să ne facă să intrăm cu mai mult curaj în marea luptă a postului. Având ca pildă și călăuză viața lor și dobândind sprijinul și ajutorul lor, vom putea fi gata pentru luptele cele duhovnicești, mai cu seamă când ne gândim că și ei au avut aceeași fire ca și noi. Și după cum generalii când își pornesc oștile la război, așezându-se în fruntea lor, își îmbărbătează oastea, prin cuvintele, pildele și viața bărbaților din vechime, cari au luptat cu bărbăție și în chipul cel mai strălucit, iar ostașii, îmbărbătați fiind prin aceste pilde atacă din tot sufletul pe dușman cu nădejdea biruinței. Tot așa fac acum și purtătorii de Dumnezeu Părinți: îmbărbătează pentru luptele cele duhovnicești atât pe bărbați cât și pe femei prin viața celor cari au trăit cu cuvioșie și așa îmbărbătați îi conduc spre marea luptă a postului. În chipul acesta uitându-ne cu luare aminte la pilda vieții lor, să săvârșim, fiecare după putere, multele și feluritele virtuți; mai întâi dragostea și depărtarea minții dela lucrările și faptele necuviincioase; apoi însuși postul; dar să nu postim numai de mâncări, ci să postim și cu limba și cu mânia și cu ochii și, ca să spun pe scurt, să ne oprim și să ne îndepărtăm dela orice faptă rea. Sfinții Părinți au așezat în acestă zi pomenirea tuturor sfinților spre a ne înfățișa pe cei cari, prin post și prin celelalte fapte bune și folositoare, au bine plăcut lui Dumnezeu, spre a ne împinge, prin pilda lor, spre nevoința virtuților și a ne înarma cu vitejie împotriva patimilor și a dracilor. Sfinții Părinți ne dau a înțelege oarecum că dacă și noi vom arăta aceeași râvnă ca și ei nimic nu ne va împiedeca de a săvârși fapte tot atât de mari ca și ei și de a fi învredniciți de aceleași răsplăți, căci și ei au avut aceeași fire ca și noi.

Unii spun că împăratul Iraclie a rânduit această săptămână a brânzei; înainte de el se mânca în ea carne. Fiind de șase ani în război cu Chorsoe și cu Perșii, a făgăduit lui Dumnezeu, că dacă-i va birui va schimba această săptămână și o va pune între post și dulce, lucru pe care l-a și făcut. Dar eu socotesc că s'a întâmplat asta pentrucă a fost izvodită de sfinții Părinți ca un fel de curățire de mai înainte: ca nu cumva, trecând deodată dela carne și lăcomie la o mare înfrânare dela mâncare, să ne simțim rău și să ne vătămăm astfel buna stare trupească; cu încetul și treptat, îndepărtându-ne de mâncări grase și plăcute să primim, ca niște cai nărăviți, și frâul postului printr'o mâncare mai ușoară. Și ceeace au făcut prin pilde cu privire la cele sufletești, aceea au meșteșugit și cu privire la cele trupești, tăind câte puțin piedicile ce ne opresc dela post.

Pentru rugăciunile tuturor cuvioșilor Tăi, Hristoase Dumnezeul nostru, miluește-ne pre noi!

Cântarea 7-a, Irmos:

Cela ce ai răcorit pre tineri...

Veniți să aducem cântări după datorie femeilor, celor ce au viețuit cu cuviință și întocmai cu îngerii, și să strigăm: Pentru ale lor rugăciuni, Dumnezeule, mântuește-ne pre noi pre toți.

Purtătoarea de Hristos Vriena, cu dumnezeeasca Fevronia să se cinstească, și Tomaida cu Ieria și Platonida să se laude cu credință; împreună cu acestea și Melania.

Laudă fie Evpraxiilor celor cu minte îngerească, și celor două Teodore; Anastasiilor celor prea fericite, mărire și lau-

dă neîncetată, care au servit minunat lui Dumnezeu.

Maria Egipteanca a fost ca o lumină în lume, şi cel ce s'a numit Marin, stea lumii s'a arătat, şi Eufrosina ca un soare strălucind cu bunătăţile.

Luminoasă ca focul a fost Teodula întru vieaţă şi a strălucit întru pustnicie Iulita, şi împreună cu acestea luminează întru fapte prea fericita Isidora.

Cugetătoarea de cele cereşti Marina acum să se cinstească cu Matrona cea mare; Synglitichia şi Sarra cu Iusta, întru cântări, ca nişte înţelepte să se laude.

Pelaghia, îngerul Domnului; Taisia, sfeşnicul pocăinţii; şi ori care alta din femeile, ce au strălucit în sihăstrii, să se laude.

S'avă, a Treimei.

Tatălui, împreună şi Fiului, şi Sfântului Duh, cu un gând ne închinăm, şi mărindu-L cu credinţă, strigăm: Slavă Ţie Treime, unime, Dumnezeul nostru.

Şi acum, a Născătoarei.

Binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, care ai născut pre Mântuitorul lumii şi Stăpânul, pre Acela roagă-L, pururea să miluească sufletele noastre.

Catavasie.

Cela ce ai răcorit pre tineri „în cuptor şi ai păzit pre ceea „ce Te-a născut, Fecioară după „naştere, bine eşti cuvântat „Doamne, Dumnezeul părinţi-„lor noştri".

Cântarea 8-a, Irmos:

Cela ce s'a preaslăvit...

Pre păstorii şi pre înţelepţii dascăli; pre arhiereii bisericii lui Hristos şi pre cuvioşi, toţi să-i lăudăm, pre Domnul lăudându-L şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Dupre datorie Vasilie cel mare, şi cel dupre adevăr mult nevoitorul Atanasie să se laude întru cântări, cu Grigorie cel mai ales de cât toţi în teologie.

Pre Ioan cel cu gura de aur şi pre Kiril, stâlpii cei de Dumnezeu înţelepţiţi, să-i lăudăm; asemenea şi pre Isichie, alt teolog, şi pre dumnezeescul Meletie, grăitorul de cele dumnezeeşti.

Grigorie ale Nisiarilor, şi ceilalţi doi făcători de minuni părinţi, şi înţeleptul întru cele dumnezeeşti Epifanie, împreună cu Amfilohie, luminatul luminător, să se laude în veci.

Pre Mitrofan, lauda preoților, cu Nectarie, cu Attic și cu Ghenadie, împreună și pre Anatolie să lăudăm, pre strălucitorii cei vii, împreună cu Evsevie și cu Proclu prea înțelepții.

Pre Nicolae, sfințitul propoveduitor, pre Sofronie cel adevărat cu limba de miere, și pre Evlavie laud, și pre Diadoh, împreună cu Evstatie și cu Iuvenalie, căpeteniile părinților.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Ca pre o unime în ființă Te laud, ca pre o Treime în fețe Te cinstesc, Părinte, Fiule și prea sfinte Duhule; stăpânirea cea fără început a împărăției Tale o slăvesc în veci.

Și acum, a Născătoarei.

Tu, munte al lui Dumnezeu te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, întru care Hristos locuind, dumnezeești locașuri a făcut pre cei ce cântă: Pre Domnul lăudați-L și-L prea înălțați întru toți vecii.

Catavasie.

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Domnul, Cel ce s'a preaslăvit în muntele cel sfânt, și „a arătat lui Moisi în rug taina „pururea Fecioarei prin foc, „lăudați-L și-L prea înălțați „întru toți vecii".

Și cântăm:

Ceea ce ești mai cinstită...

Cântarea 9-a, Irmos:

Naşterea pururea Fecioarei...

Cine va spune îndrăzneala lui Ambrosie, și înțelepciunea lui Ierotei cum o va povesti? Dar tăria cea pentru credință a Alexandrilor, de Dumnezeu înțelepților părinți?

Fedim dumnezeescul, Spiridon purtătorul de Dumnezeu, cu Antipatru, cu Pamvo, Palladie și Nonn, dimpreună cu Ieronim și cu Ghermano prea cinstitul, ca niște luminători dumnezeești să se laude.

Dionisie, cel avut în cele dumnezeești, să se cinstească ca un tăinuitor al celor cerești; asemenea Climent, mult pătimitorul, Flavian și Pavel cel mare, vestitorii mărturisirii.

Mihail al Sinadelor împreună cu Tarasie; Nichifor iarăși cu Teodor cel foarte minunat și Teofan cel cu nume adevărat sfințit, să se laude, ca apărători icoanelor lui Hristos.

Petru și Ignatie purtătorii de Dumnezeu, ca niște adevărați Apostoli ai lui Hristos și sfințiți nevoitori, să se laude împreună cu Policarp și cu Chiprian, martirii Mântuitorului.

Prea cuvioși părinți și arhierei ai Domnului, împreună cu

sfinţii mucenici şi cu sfintele femei, toţi cei numiţi şi cei nenumiţi, rugaţi-vă să se mântuească sufletele noastre.

Slavă, a Treimei.

Unule în treime Dumnezeule, slavă ţie neîncetat, că deşi este Dumnezeu fiecare faţă, dar unul eşti în fiinţă Tatăl, Fiul şi Duhul, cu cele trei luminate osebiri.

Şi acum, a Născătoarei.

Rug aprins cu foc şi nearzând a văzut Moisi mai'nainte, în muntele Sinai, pântecele tău Fecioară cel primitor de Dumnezeu, care a primit focul cel nepieritor.

Catavasie.

Naşterea pururea Fecioarei „ce s'a arătat legiuitorului mai „'nainte prin foc şi prin rug, „spre mântuirea noastră a cre„dincioşilor, cu cântări fără tă„cere să o slăvim".

LUMINÂNDA

Podobie: Femei auziţi...

Mulţimea cuvioşilor părinţi, cari v'aţi lepădat de lume şi crucea aţi ridicat împreună cu cetele mucenicilor, adunarea arhiereilor şi ceata femeilor, luminaţi-ne ca să lăudăm dupre vrednicie prea luminată pomenirea voastră.

Slavă, şi acum; altă Podobie:

Cu Apostolii să ne suim...

Pre purtătorii de Dumnezeu părinţi, cari au strălucit în sihăstrie, şi pre ierarhi împreună şi pre cuvioasele femei, şi cetele sfinţilor mucenici, cu cântări luminat să-i lăudăm, ca să ne sfinţim; şi cu rugăciunile lor şi ale Născătoarei de Dumnezeu, lesne să săvârşim călătoria postului.

LA LAUDE

Punem Stihiri patru şi cântăm Stihirile.

Glasul al 8-lea.

Podobie: În raiul cel din Edem...

Mulţimea părinţilor, cari au sihăstrit cu cuviinţă, toţi credincioşii cu cântări să o lăudăm. Şi pre Ierarhii lui Hristos să-i cinstim întru laude, cu un dumnezeesc cuget şi cu un suflet, fraţilor; că întru ajunare au vieţuit, şi întru post curat, şi cu Evanghelia lui Hristos ne-au luminat. Cu cari dimpreună să lăudăm şi pre purtătoarele de Dumnezeu şi luminatele femei, vieţii lor din suflet râvnind, cu dumnezeească cuviinţă, ca să aflăm acolo iertarea greşalelor.

Pre cei ce luminat au strălucit în sihăstrie şi cu cuviinţă au vieţuit, să-i lăudăm cu prea mărire, fraţilor; ca pre cei ce au vieţuit bine şi la vieaţa veşnică cu bună credinţă s'au mu-

tat, bucurându-se. Şi la odihna cea nepieritoare şi fericită, care este acolo, prin bunătăţi şi prin curăţie drept au alergat. Deci dupre vrednicia lor să-i cinstim, ca să aflăm milă de la Dumnezeu, prin rugăciunea lor, şi veşnică mărire şi bucurie; şi să scăpăm acolo de muncile cele neîmblânzite.

C eata tuturor ierarhilor, adunarea drepţilor şi a sihaştrilor şi a cuvioaselor femei, cari aţi vieţuit cu bună credinţă, milostivindu-vă dupre dar, rugaţi pre Cel singur bun, prea înduratul Domn, să ne miluească şi pre noi; de osânda cea de acolo, cu rugăciunile voastre, înţelepţilor, să ne mântuim toţi; şi întru desfătarea ce va să fie să ne îndulcim fără sfârşit în veci, bucurându-ne şi noi, şi neîncetată cântare strigând Dătătorului de vieaţă.

C uvioasă prăznuire lui Dumnezeu astăzi credincioşii să prăznuim, întru pomenirea din destul a sfinţilor arhierei şi a sihaştrilor, a sfinţilor mucenici şi a cuvioaselor şi bine credincioaselor femei. Că cele stricăcioase şi trecătoare le-au defăimat cu adevărat şi ca nişte păianjeni şi gunoaie le-au socotit; ca să dobândească pre Hristos şi împărăţia lui şi dumnezeeştile acelea bunătăţi, care ochiul nu le-a văzut, nici urechea nu le-a auzit cândva. Cu ale cărora rugăciuni, Dumnezeule, scoate din stricăciune sufletele noastre.

Slavă, glasul al 6-lea.

C uvioşilor părinţi! în tot pământul a ieşit vestirea faptelor voastre, prin care în cer aţi aflat plata ostenelelor voastre; risipit-aţi taberile dracilor; ajuns-aţi la cetele îngerilor, a cărora vieaţă fără prihană aţi râvnit; şi acum îndrăzneală având către Domnul, cereţi pace sufletelor noastre.

Şi acum, a Născătoarei.

N ăscătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieţii; pre Tine Te rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu cuvioşii părinţi şi cu toţi sfinţii, să se miluească sufletele noastre.

Doxologia cea mare, Ecteniile, Apolisul şi Ceasul 1-iu.

LA LITURGHIE.

Fericirile din Canonul părinţilor, Cântarea a 3-a şi a 6-a, pe opt.

Apostolul zilei, din cartea cea către Romani;

F raţilor, pacea să o iubim.

Şi altul al părinţilor, din cea către Galateni;

F raţilor, roada Duhului este dragostea...

Evanghelia de la Matei:

Zis-a Domnul, luaţi aminte milostenia voastră...

Şi altă Evanghelie a cuvioşilor, tot de la Matei:

Zis-a Domnul, toate'mi sunt date mie de la Tatăl meu...

CHINONICUL.

Bucuraţi-vă drepţii întru Domnul...

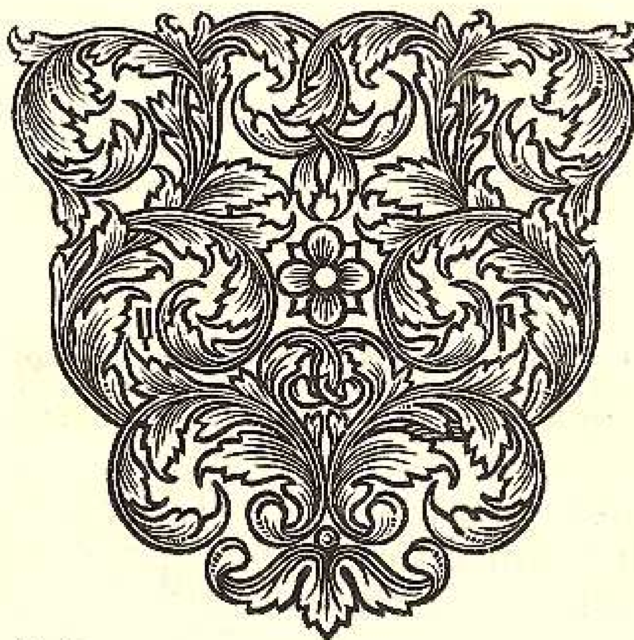
Să se ştie:

De se va întâmpla praznicul Întâmpinării în Sâmbăta lăsatului de brânză, să se caute tipicul dela sfârşitul cărţii, la litera

De se va intâmpla Aflarea cinstitului cap al Sfântului Ioan Inainte-mergătorul în Sâmbăta lăsatului brânzei, să se caute tipicul dela sfârşitul cărţii, la litera

Iarăşi să se ştie:

Că dela Duminica Vameşului şi a Fariseului până la Duminica tuturor Sfinţilor, în fiecare Sâmbătă se citeşte Apostolul şi Evanghelia: întâi, Apostolul şi Evanghelia Sâmbetei de rând şi apoi a'e Sfântului.

DUMINICA

LĂSATULUI DE BRÂNZĂ

IZGONIREA LUI ADAM DIN RAI

SAMBATA SEARA

La Vecernia mare, după psalmul cel obișnuit, cântăm: Fericit bărbatul... Catisma toată. La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10, cântând din Octoih: 3 Stihiri ale Invierii, 3 ale lui Anatolie și patru ale Triodului. Glasul al 6 lea, Podobie: Toată nădejdea...

Făcătorul meu Domnul, luând țărână din pământ și însuflețindu-mă cu suflare de vieață, m'a înviat și m'a cinstit a fi stăpânitor pre pământ tuturor celor văzute și locuitor împreună cu îngerii. Iar satana, înșelătorul, lucrând cu șarpele, ca printr'o unealtă m'a amăgit prin mâncare, și de mărirea lui Dumnezeu m'a osebit, și m'a dat morții celei mai dedesubt în pământ. Ci Tu ca un stăpân și îndurat, iarăși mă chiamă.

De veșmântul cel de Dumnezeu țesut, m'am desbrăcat eu, ticălosul, prin sfatul vrăjmașului, neascultând porunca Ta cea dumnezeească, Doam-

ne! Şi m'am îmbrăcat acum cu frunze de smochin şi cu haine de piele; căci m'am osândit a mânca prin sudori pâine cu muncă; şi pământul s'a blestemat să-mi rodească spini şi pălămidă. Ci Tu, cel ce Te-ai întrupat din Fecioară în anii cei de apoi, chemându-mă, iarăşi mă bagă în rai.

Raiule prea cinstite, podoaba cea frumoasă, locaşul cel de Dumnezeu zidit, veselia cea nesfârşită şi desfătarea, slăvirea drepţilor, frumuseţea profeţilor şi sălăşluirea sfinţilor, cu sunetul frunzelor tale, roagă pre Ziditorul tuturor, sămi deschidă uşile care cu neascultarea le-am închis; şi să mă învrednicesc a mă împărtăşi pomului vieţii şi bucuriei, cu care mai 'nainte întru Tine m'am desfătat.

Adam s'a scos din rai pentru neascultare, şi din desfătare s'a lepădat, de vorbele femeei amăgindu-se, şi gol a şezut în preajma locului, vai mie! tânguindu-se. Deci să ne sârguim toţi, să primim vremea postului supuindu-ne evangheliceştilor rânduelí; ca printr'însele făcându-ne plăcuţi lui Hristos, să dobândim iarăşi sălăşluirea raiului.

Slavă, glasul al 6-lea.

Şezut-a Adam în preajma raiului şi de goliciunea sa plângând, se tânguia: Vai mie! celui ce m'am supus înşelăciunii celei viclene, şi m'am furat şi de mărire m'am depărtat. Vai mie! celui desbrăcat de nevinovăţie şi lăsat în sărăcie. Ci, o raiule, de acum nu mă voiu mai desfăta întru dulceaţa ta. Nu voiu mai vedea pre Domnul şi Dumnezeul şi Ziditorul meu; căci în pământ voiu merge, din carele m'am şi luat. Milostive îndurate, strig către Tine: Miluește-mă pre mine, cel ce am căzut.

Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu, a glasului ce va fi de rând.

Vohod. Lumină lină...

Prochimen: Domnul a împărăţit...

LA LITIE

După obiceiu, Stihira Hramului.

Slavă, glasul al 6-lea.

Soarele razele şi-a ascuns, luna cu stelele în sânge s'au schimbat, munţii s'au înfricoşat, dealurile s'au cutremurat, când s'a închis raiul, ieşind Adam cu mâinile bătându-şi faţa şi zicând: Milostive, miluește-mă pre mine cel ce am căzut.

Şi acum, a Născătoarei.

Cu taină te lăudăm pre tine, Născătoare de Dumnezeu, Marie: că te-ai arătat scaun al marelui Impărat, cort prea sfânt mai desfătat de cât ce-

rurile, căruţă de heruvimi, şi mai presus de cât serafimii, cămară a măririi; că din tine a ieşit întrupându-se Dumnezeul tuturor. Pre acela roagă-L, să se mântuiască sufletele noastre.

STIHOAVNA OCTOIHULUI.

Slavă, glasul al 6-lea.

Scosu-s'a Adam din rai pentru mâncare; pentru aceasta şi şezând în preajma lui, plângea tânguindu-se, şi cu glas de umilinţă zicea: Vai mie! ce am pătimit eu ticălosul. O poruncă am călcat, a Stăpânului meu, şi de tot binele m'am lipsit. Raiule prea sfinte, cel ce eşti pentru mine sădit şi pentru Eva încuiat, roagă pre cela ce te-a făcut pre tine şi pre mine m'a zidit, ca să mă satur de florile tale. Pentru aceasta şi Mântuitorul către dânsul a zis: Zidirea mea nu voiu să piară, ci voiu să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină. Că pre cel ce vine la Mine nu-l voiu goni afară.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Făcătorul şi Mântuitorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecele tău ieşind, întru mine îmbrăcându-se, din blestemul cel dintâi pre Adam l-a scăpat. Pentru aceasta ţie, Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu şi Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul: Bucură-te! Bucură-te Stăpână, folositoarea şi acoperemântul şi mântuirea sufletelor noastre.

cum slobozeşte pre robul tău...

Dupfinte Dumnezeule

Troparul:

ăscătoare de Dumnezeu,

(de trei ori).

Şi cealaltă urmare a Privegherii.

Iară de nu este Priveghere, Troparul Invierii şi a Născătoarei de Dumnezeu.

VEZI:

Iar slujba sfântului dela Minei se cântă la Pavecerniţă.

LA UTRENIE

Lumnezeu este Domnul... Troparul Învierii, de două ori, şi al Născătoarei.

Apoi obişnuitele Stihologii şi Polieleul, pr... cum s'a arătat in Duminica Fiului celui risipitor.

Şi incepem a ceti cartea, cea a şase zile, a lui Ioan Gură de aur.

Apoi:

ine eşti cuvântat Doamne şi Antifoanele glasului.

oată suflarea.

Şi Evanghelia Utreniei cea de rând.

nvierea lui Hristos văzând.

Psalmul 50.

Slavă, glasul al 8-lea.

şile pocăinţii deschide-mi mie...

Şi acum...

n cărările mântuirii...

Apoi Stih, glasul al 6-lea.

iluieşte-mă Dumnezeule...

Și

Mulțimea faptelor mele...

(caută-le înapoi, pagina 3)

CANONUL ÎNVIERII.

Din Octoih, al crucii-invierii și al Născătoarei de Dumnezeu pe 8, iar din Triod pe 6.

Facerea lui Cristofor Protasicritul.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea, Irmos:

Ca pre uscat umblând Israil...

Vino, ticălosul meu suflet, de plângi astăzi, de cele ce s'au făcut cu tine, aducându-ți aminte de goliciunea cea dintâi din Eden, prin care te-ai scos din desfătare și din bucuria cea neîncetată.

Întru milostivirea cea multă și îndurările tale, Ziditorule al lumii și făcătorule al tuturor, viu făcându-mă întâi din țărână, mi-ai poruncit să Te laud împreună cu îngerii tăi.

Întru bogăția bunătăților, tu ai sădit, Ziditorule și Doamne, desfătarea raiului în Eden, poruncindu-mi să mă desfătez întru rodurile cele frumoase, veselitoare și nestricăcioase.

Slavă.

Vai mie! ticălosul meu suflet, că ai luat volnicie de la Dumnezeu să te îndestulezi de cele ce sunt în Eden, și ți s'a poruncit să nu mănânci din rodul cunoștinții. Pentru ce ai călcat legea lui Dumnezeu?

Și acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ca ceea ce ești dupre neam fica lui Adam, iar dupre dar Născătoare lui Hristos Dumnezeu, pre mine, cel alungat din Edem, mă chiamă iarăși.

Iar Catavasii cântăm Irmoasele acestui Canon.

Ca pre uscat umblând Israil, „cu urmele prin adânc, pre „gonaciul Faraon văzându-l în„necat, a strigat: lui Dumne„zeu cântare de biruință să-I „cântăm“.

Cântarea 3-a, Irmos:

Nu este sfânt...

Șarpele cel viclean oarecând pismuind cinstea mea, a șoptit în urechile Evei cu înșelăciune; de care eu amăgindumă, vai mie! m'am lepădat din veselia vieții.

Mâna cu obrăznicie întinzându-mi, am gustat din pomul cunoștinții, din care mi-a poruncit Dumnezeu să nu gust nici de cum, și din dumnezeeasca mărire m'am lepădat cu amar.

Vai mie! ticăloase suflete: Cum n'ai cunoscut vicleșugul? Cum n'ai simțit înșelăciunea și zavistia vrăjmașului? Ci mintea ți-ai întunecat și ai călcat porunca Ziditorului tău.

Și acum, a Născătoarei.

Nădejdea și acoperemântul meu, Cinstită, ceea ce singură ai acoperit de demult, prin nașterea ta, goliciunea lui Adam celui căzut, Curată, cu nestricăciune iarăși îmbrăcându-mă.

Catavasie.

Nu este sfânt precum Tu „Doamne, Dumnezeul meu, „care ai înălțat cornul credin- „cioșilor Tăi, bunule, și ne-ai „întărit pre peatra mărturisi- „rii Tale“.

Șezânda, glasul al 4-lea.

Podobie:

Spăimântatu-s'a Iosif...

Lepădatu-s'a Adam din desfătarea raiului, prin mâncarea cea amară, pentru neînfrânare, nepăzind porunca Stăpânului, și s'a osândit să lucreze pământul dintru care s'a luat și cu multe sudori să mănânce pâinea sa. Pentru aceasta noi să iubim înfrânarea, ca să nu plângem afară din rai ca și acela, ci să intrăm într'însul.

Slavă.

Podobia: Cel ce te-ai înălțat...

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a vesti puterile Tale noi nevrednicii; că de nu ai fi stătut Tu înainte rugându-Te, cine ne-ar fi izbăvit pre noi dintru atâtea primejdii? sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la Tine, Stăpână, că Tu mântuești pre robii Tăi pururea din toate nevoile.

Cântarea 4-a, Irmos.

Hristos este puterea mea...

Cinstei m'am învrednicit eu, ticălosul, de la Tine Stăpâne, în Eden. Vai mie! cum m'am înșelat, și de diavolul fiind zavistuit, m'am lepădat de la fața Ta.

Plângeți-mă, cete îngerești, frumusețile raiului și podoaba pomilor celor de acolo, pre mine cel înșelat rău și dela Dumnezeu depărtat.

Livadă fericită, pomi sădiți de Dumnezeu, frumuseți ale raiului, acum vărsați lacrămi din frunze ca din niște ochi, pentru mine cel golit și înstreinat de mărirea lui Dumnezeu.

Slavă.

Nu te voiu mai vedea, nici mă voiu mai îndestula de prea dulcea și dumnezeeasca strălucire a ta, prea cinstite raiule; că gol la pământ m'am lepădat, mâniind pre făcătorul meu.

Și acum, a Născătoarei.

Prea sfântă Stăpână, ceea

ce ai deschis tuturor credincioşilor uşile raiului, pre care le-a încuiat Adam odinioară cu neascultarea, deschide-mi uşile milei tale.

Catavasie.

Hristos este puterea mea, „Dumnezeu şi Domnul, cinstita „Biserică cu dumnezeească cu„viinţă cântă, strigând: Din „cuget curat, întru Domnul „prăznuind“.

Cântarea 5-a, Irmos:

Cu dumnezeească strălucirea Ta...

Zavistuindu-mă vrăjmaşul, de demult, pentru petrecerea cea norocită din rai, urîtorul de oameni în chip de şarpe m'a amăgit şi strein de mărirea cea veşnică m'a arătat.

Plâng şi mă tânguesc cu sufletul şi cer să se adaoge ochilor mei mulţime de lacrămi; când privesc şi văd goliciunea mea, pe care am câştigat-o prin călcarea poruncii Domnului.

Slavă.

Din pământ am fost zidit cu mâna lui Dumnezeu, şi am auzit că iarăşi am să mă întorc în pământ eu, ticălosul. Cine nu mă va plânge pre mine, cel lepădat de la Dumnezeu, şi care am schimbat raiul cu iadul?

Şi acum, a Născătoarei.

Cămară de taină a slăvirii, toţi credincioşii te vestim, pre tine, Născătoare de Dumnezeu, cea cu totul fără prihană. Pentru aceasta te rog, Curată, pre mine, cel căzut din cămara raiului, fă-mă iarăşi primit într'însul.

Catavasie.

Cu dumnezeească străluci„rea Ta, bunule, sufletele ce„lor ce mânecă la Tine cu „dragoste, mă rog, luminea„ză-le; ca să Te vadă, Cuvinte „al lui Dumnezeu, pre Tine adevăratul Dumnezeu, Cela ce „chemi din negura greşale„lor“.

Cântarea 6-a, Irmos:

Marea vieţii văzându-o...

Cu veşmânt de Dumnezeu ţesut m'ai îmbrăcat, Mântuitorule, în Eden, ca un milostiv; iar eu am călcat porunca Ta, plecându-mă vrăjmaşului, şi gol m'am văzut eu, ticălosul.

Suflete al meu prea ticăloase, depărtatu-te-ai de Dumnezeu pentru neînfrânarea ta;

lipsitu-te-ai de desfătarea raiului; de îngeri te-ai despărţit; în stricăciune te-ai pogorît; o, ce cădere!

Slavă.

Indură-te, miluește făptura mâinilor Tale, atotţiitorule Dumnezeule; nu mă trece cu vederea, rogu-mă Ţie, Bunule, pre mine cel ce m'am despărţit de ceata îngerilor Tăi.

Şi acum, a Născătoarei.

Marie, ceea ce ești de Dumnezeu chemată și Doamnă a tuturor, ca ceea ce ai născut pre Domnul, împăratul tuturor și Mântuitorul, pre mine cel ce sunt robit iarăși mă chiamă în desfătarea raiului.

Catavasie.

Marea vieţii văzându-o înălţându-se de viforul ispitelor, „la limanul tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune vieaţa mea, „mult Milostive".

CONDAC

Glasul al 6-lea.

Al înţelepciunii îndreptătorule și de știinţă dătătorule, al celor neînţelepţi învăţătorule și al săracilor sprijinitorule, întărește, înţelepţește inima mea, Stăpâne; dă-mi cuvânt, Cuvinte al Tatălui; că iată buzele mele nu le opresc a striga către Tine: Indurate! Miluește-mă pre mine cel căzut.

ICOS.

Şezut-a Adam atunci în preajma desfătării raiului și a plâns, și cu mâinile bătându-și faţa, zicea: Indurate! miluește-mă pre mine cel căzut.

Văzând Adam pre Inger alungându-l și încuind ușa dumnezeeștei grădini, tare a oftat și a zis: Îndurate! miluește-mă pre mine cel căzut.

Simte durere, raiule, împreună cu lucrătorul care a sărăcit, și cu sunetul frunzelor tale roagă pre Făcătorul să nu-ţi încuie ușa. Îndurate! miluește-mă pre mine cel căzut.

Raiule prea îmbunătăţite, prea sfinte, prea fericite, cela ce ești sădit pentru Adam și încuiat pentru Eva, roagă pre Dumnezeu pentru cel căzut. îndurate, miluește-mă pre mine cel căzut.

SINAXAR

LA DUMINICA LĂSATULUI DE BRÂNZĂ

Sinaxarul din Mineiu, apoi acesta.

In aceeași zi facem pomenire de izgonirea din raiul desfătării a lui Adam cel dintâi zidit.

Stihuri:

Impreună cu strămoşii, lumea să jelească,
Căci prin o dulce mâncare, a căzut deodată.

Sfinţii Părinţi au aşezat pomenirea izgonirii lui Adam din rai la începutul sfântului post de patruzeci de zile spre a arăta prin asta cât de folositor este pentru firea omenească leacul postului şi iarăşi cât de ruşinos lucru este lăcomia şi neascultarea. Aşa dar Părinţii lăsând la o parte pe celelalte nenumărate făpturi care pentru om au fost făcute, ne-au pus în faţă pe Adam cel dintâi zidit ca să ne arate lămurit întâi ce mare rău a pătimit, pentrucă n'a postit puţin, al doilea că de atunci răul a fost introdus şi în firea noastră şi al treilea că cea dintâi poruncă a lui Dumnezeu dată oamenilor este virtutea postului. Adam n'a păzit porunca, ci ascultând de pântece, dar mai bine de vicleanul şarpe prin Eva, nu numai că n'a ajuns Dumnezeu, ci şi-a atras asupra sa moartea şi a dat pieirii pe tot neamul omenesc. Din pricina desfătării şi neascultării celui dintâi Adam, Domnul a postit patruzeci de zile şi a ascultat. Pentru aceasta a şi fost izvodit de sfinţii Apostoli acest post de patruzeci de zile pentru ca noi, prin paza poruncii, să dobândim cu ajutorul postului nestricăciunea pierdută de Adam, care a pătimit pentru că n'a păzit porunca. Sau altă explicare: după cum am spus mai sus, scopul sfinţilor Apostoli a fost de a cuprinde pe scurt toate faptele săvârşite de Dumnezeu dela începutul până la sfârşitul lumii. Pricina tuturor relelor din viaţa noastră este călcarea poruncii şi căderea lui Adam, din pricina gustării din pomul cunoştinţei binelui şi răului. Pentru acest motiv sfinţii Părinţi ne pun înainte acest fapt ca să fugim, dar mai bine zis ca să nu trăim în desfrâu. Adam a fost plăsmuit de mâna lui Dumnezeu în ziua a şasea; prin suflarea în faţă a fost cinstit să fie chip al lui Dumnezeu; a primit îndată porunca şi a locuit în rai până în ceasul al şaselea din zi. În urmă a călcat porunca şi a fost izgonit de acolo. Filon Evreul spune că Adam a stat în rai o sută de ani. Alţi spun că a stat şapte zile sau şapte ani din pricina cinstei ce-o are numărul şapte. Dar că Adam a întins mâinile şi s'a atins de fruct în ceasul al şaselea din zi, a arătat-o şi noul Adam, Hristos, care şi-a întins mâinile pe cruce în ceasul al şaselea din zi, tămăduind nenorocirea lui Adam. Omul a fost creat între stricăciune şi nestricăciune, spre a dobândi pe acea spre care va înclina prin voinţă. Lui Dumnezeu îi era cu putinţă să facă pe om să nu păcătuiască de loc. Totuşi pentru ca nestricăciunea să fie şi fapta voinţei lui îi dă porunca de a se atinge de toţi pomii din rai, afară de pomul cunoştinţei binelui şi răului. Poate că Dumnezeu i-a îngăduit să cugete asupra tuturor făpturilor săvârşite de puterea dumnezeească, dar nu i-a îngăduit de fel să cugete asupra fiinţei lui Dumnezeu. Grigorie Teologul spune că pomii din rai sunt ideile dumnezeeşti, iar fructul este contemplaţia. Cu alte cuvinte, spune Grigorie Teologul, Dumnezeu i-a îngăduit lui Adam să cerceteze şi să cugete asupra tuturor celorlalte stihii ale lumii şi asupra însuşirilor lor, iar prin asta să slăvească pe Dumnezeu. Aceasta este adevărata desfătare. Poate că Dumnezeu i-a îngăduit să cerceteze şi firea sa omenească, dar nu i-a îngăduit de loc să cerceteze care este fiinţa lui Dumnezeu, de unde şi cum a adus totul la fiinţă din nefiinţă. Adam însă a lăsat la o parte pe toate celelalte stihii ale lumii şi a început să cerceteze pe cele cu privire la Dumnezeu, iscodind cu deamăruntul firea dumnezeească. Fiindcă era încă nedesăvârşit şi prunc în astfel de lucruri, a căzut, pentru că satana prin Eva i-a băgat în cap gândul de a ajunge Dumnezeu. Iar marele şi dumnezeescul Hrisostom spune că pomul acela are o îndoită putere. El spune că raiul a fost pe pământ şi gândeşte că este şi spiritual şi material, după cum era şi Adam. Amândoi, şi raiul şi Adam, erau la mijloc între stricăciune şi nestricăciune. Prin această interpretare se păstrează şi sensul literal al Scripturii şi totuşi nu se rămâne numai la litera Scripturii. Alţii spun că pomul acela era smochin, pentru motivul că îndată ce au cunoscut că sunt goi s'au acoperit întrebuinţând frunze de smochin. De asta şi Hristos l-a blestemat ca unul ce a fost pricină călcării poruncii. Smochinul are întradevăr oarecare asemănare cu păcatul. Mai întâi, dulceaţa; apoi asprimea frunzelor şi lipiciunea din pricina laptelui lui. Sunt unii cari spun că pomul acela simbolizează împreunarea şi cunoaşterea lui Adam şi a Evei. Dar interpretarea aceasta nu-i dreaptă. Aşa dar Adam, după ce a călcat porunca, după ce s'a îmbrăcat cu trup muritor şi şi-a primit blestemul, a fost izgonit din rai. Dumnezeu a poruncit ca sabia de foc să păzească poarta raiului. Adam, stând în faţa raiului plângea că a fost lipsit de atâtea bunătăţi, din pricină că n'a postit la timp. Prin Adam s'a împărtăşit tot neamul omenesc acelorași necazuri ca şi el până ce cel care ne-a creat ne-a ridicat din nou la vechea vrednicie. I-a fost milă de firea noastră pângărită de satana, s'a născut din sfânta Fecioară şi, vieţuind într'un chip nespus de bun, ne-a arătat calea cea adevărată prin fapte cu totul protivnice celor ale lui Adam, adică prin post şi prin smerenie şi a biruit ca măestrie pe cel care ne a înşelat.

Voind aşa dar purtătorii de Dumnezeu Pă-

rinți să ne înfățișeze toate aceste lucruri în tot cursul Triodului, mai întâi a pus înainte faptele Vechiului Testament. Cel dintâi fapt din acestea este crearea și căderea lui Adam din pricina desfătării, despre care facem acum pomenire; apoi facem pomenire și de celelalte fapte săvârșite de Moisi și de profeți dar mai cu seamă facem pomenire de cuvintele proorocului David, adăugând ceva și din cele ale harului. Apoi, cu rânduială, facem pomenire și de faptele Noului Testament. Cea dintâi din acestea este Buna Vestire, care prin nespusa iconomie a lui Dumnezeu, cade aproape totdeauna în sfântul post de patruzeci de zile. Apoi facem pomenire de minunea săvârșită cu Lazăr, de primirea Domnului cu stâlpări și de sfânta și marea săptămână când se citesc sfintele Evanghelii și se cântă cu glas dulce sfintele și mântuitoarele patimi. In sfârșit facem pomenire de înviere și de celelalte fapte prin citirea Faptelor sfinților Apostoli, până la pogorîrea Sfântului Duh, când a început predicarea creștinismului și a adunat pe toți sfinții. În adevăr Faptele sfinților Apostoli ne încredințează despre învierea Domnului prin minunile săvârșite de apostoli.

Prin urmare am pătimit atâtea pentrucă Adam n'a postit o singură dată. De aceea se pune acum, la începutul sfântului post de patruzeci de zile, pomenirea lui Adam, pentru ca, aducându-ne aminte ce mare rău a adus nepostirea lui Adam, să ne străduim să primim postul cu multă bucurie și să-l păzim spre a dobândi cu ajutorul lui ceeace n'a reușit Adam, adică îndumnezeirea. Să plângem cu amar, să postim, să ne umilim până ce ne va cerceta Dumnezeu; căci fără acestea nu căpătăm cu ușurință ce-am pierdut.

Trebue să se știe că acest sfânt și mare post este ca o zeciuială a întregului an. Pentrucă din lene nu ne place să postim totdeauna și să ne îndepărtăm de rele, sfinții Apostoli și dumnezeeștii Părinți au rânduit acest post ca un fel de seceriș. In chipul acesta vom șterge acum, sdrobindu-ne inima și umilindu-ne prin post, toate faptele noastre rele ce le-am săvârșit în cursul întregului an; de asta trebue să-l păzim cu mai multă grijă.

Dar nu numai pe acesta, ci și pe celelalte trei posturi, adică postul sfinților Apostoli, postul Sântămăriei și postul Nașterii Domnului, căci dumnezeeștii Părinți au rânduit aceste posturi în legătură cu cele patru anotimpuri ale anului. Mai mult decât pe celelalte însă trebue să cinstim postul acesta de patruzeci de zile din pricina sfintelor patimi și din pricină că Hristos a postit acest post și s'a proslăvit. Moisi a postit patruzeci de zile și a primit legea și l-au postit și Ilie și Daniil și toți câți au fost plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Și Adam arată că postul este bun prin aceea că a fost izgonit din rai pentrucă n'a postit. Pentru această pricină deci a fost așezată la începutul postului mare pomenirea izgonirii lui Adam din rai.

Prin nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeul nostru, învrednicește-ne de desfătarea raiului și ne miluește, ca un iubitor de oameni, Amin.

Cântarea a 7-a, Irmos:

Dătător de rouă...

Cela ce stăpânești toate veacurile, Doamne, cela ce m'ai zidit pre mine cu voia Ta, nu mă trece cu vederea, Dumnezeule, pre mine cel zavistuit de vicleanul balaur oarecând și care te-am mâniat, Mântuitorule; ci iarăși mă chiamă.

Cu îmbrăcăminte de rușine fiind îmbrăcat, vai mie! în loc de veșmânt luminat, plâng pierderea mea, Mântuitorule, și cu credință strig Ție, bunule: Nu mă trece cu vederea, Dumnezeule, ci iarăși mă chiamă.

Slavă.

Rănit-a șarpele cel prea viclean tot sufletul meu, cu viclеșug, și m'a isgonit din desfătarea raiului; ci o, îndurate Mântuitorule! nu mă trece cu vederea; ci, ca un Dumnezeu, iarăși mă chiamă.

Și acum, a Născătoarei.

Rugăciunea mea cea smerită primește-o cu milostivirea Ta,

ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi-mi dă, curată, iertare de greşale mie, celui ce strig neîncetat cu plângere: Nu mă trece cu vederea prea bună, ci iarăşi mă chiamă.

Catavasie.

Dătător de rouă cuptorul l-a „făcut îngerul cuvioşilor tineri; „iar pre Haldei arzându-i po„runca lui Dumnezeu, pre mun„citorul l-a plecat a striga: Bine „eşti cuvântat Dumnezeul pă„rinţilor noştri".

Cântarea 8-a, Irmos:

Din văpaia cuvioşilor...

Cu daruri de multe feluri, odinioară, ai cinstit lucrul mâinilor Tale, unule iubitorule de oameni; iar cumplitul balaur cu şuerarea m'a înşelat, vai mie! golindu-mă de bunătăţile ce am avut.

Pentruce ai ascultat sfatul cel amar şi dumnezeeştei porunci neascultător te-ai făcut? Vai mie! smerite suflet, pre Dumnezeu ai scârbit, pre carele pururea a-l slăvi cu îngerii te-a rânduit.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Şerpilor şi fiarelor te-ai făcut stăpân; cum dară, ai vorbit cu şarpele cel pierzător de suflet, luând sfetnic pre vrăjmaşul ca pre un prieten adevărat? Vai de a ta înşelăciune ticălosul meu suflet!

Şi acum, a Născătoarei.

Pre tine, cortul cel purtător de lumină al întrupării lui Dumnezeu, te lăudăm, Marie, de Dumnezeu dăruită. Pentru aceasta, mie, celui rău întunecat de patimi, arată-mi lumina îndurării, nădejdea celor desnădăjduiţi.

Catavasie.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântând...

Din văpaie cuvioşilor rouă „ai izvorît şi jertfa dreptului „cu apă o ai ars; că toate le „faci, Hristoase, cu singură „voirea. Pre Tine Te prea înăl„ţăm întru toţi vecii".

Cântarea 9-a, Irmos:

Pre Dumnezeu a-l vedea...

Dulce la gustare mi s'a arătat în rai rodul cunoştinţei; iar săturându-mă de mâncare, venin s'a făcut sfârşitul lui. Vai, suflete ticăloase! Cum neînfrânarea Ta Te-a înstreinat din locaşul raiului.

Dumnezeule al tuturor, Doamne al îndurării, caută spre smerenia mea cu milostivire şi nu mă trimite departe de dumnezeescul rai; ca vă-

zând frumuseţile de unde am căzut, să mă nevoesc cu plângeri, să iau iarăşi cele ce am pierdut.

Plâng, suspin şi mă tânguesc, văzând pre heruvim că este rânduit a păzi cu sabia cea de văpaie intrarea în Edem, cea neapropiată tuturor călcătorilor de poruncă; vai! de nu mi-o vei face tu neoprită, Mântuitorule.

Slavă.

Îndrăznesc spre mulţimea milei Tale, Hristoase Mântuitorule, şi spre sângele dumnezeeştei coastei Tale, prin carele ai sfinţit firea omenească şi celor ce slujesc Ţie, Bunule, le-ai deschis uşile raiului, pe care mai înainte le-a încuiat Adam.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ceea ce eşti uşă a vieţii neumblată şi înţelegătoare, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, care nu ştii de nuntă; deschide-mi cu rugăciunile Tale uşile raiului cele încuiate mai dinainte; ca să Te slăvesc pre Tine, ajutătoarea mea cea după Dumnezeu, şi scăparea cea tare.

Catavasie.

Pre Dumnezeu a-l vedea nu „este cu putinţă oamenilor, „spre care nu cutează a căuta „cetele îngereşti. Iară prin „Tine, Preacurată, s'a arătat „oamenilor Cuvântul întrupat; „pre carele slăvindu-l cu oş„tile cereşti, pre Tine Te fe„ricim".

LUMINÂNDA ÎNVIERII

Slavă, această stihiră:

Podobia: Femei auziţi...

Porunca Ta, Doamne, nu am ascultat-o eu ticălosul, şi golindu-mă de mărirea Ta, vai mie! m'am umplut de ruşine, şi din desfătarea raiului m'am depărtat; Indurate bunule, miluește-mă pre mine cel lipsit, dupre dreptate, de a Ta bunătate.

Şi acum.

Podobie: Cu Apostolii să ne suim...

Depărtaţi fiind, Doamne, din rai mai înainte pentru mâncarea cea din lemn, iarăşi ne-ai adus pre noi prin crucea şi prin patima Ta, Mântuitorule şi Dumnezeul meu. Prin care întăreşte-ne să săvârşim postul, cu cuvioasă curăţie, şi să ne închinăm dumnezeeştei învieri, Paştilor celor mântuitoare; cu rugăciunile celeia ce Te-a născut pre Tine.

LA LAUDE

Din Octoih, 4 stihiri ale învierii şi una a lui Anatolie iar din Triod aceste samoglasnice, glasul al 5-lea.

Adam cu plângere a strigat:

Vai mie! că şarpele şi femeia dela dumnezeească îndrăzneală m'a gonit, şi din desfătarea raiului mâncarea din pom m'a înstreinat. Vai mie! nu mai pot răbda ocara. Cel ce eram odinioară împăratul tuturor făpturilor celor pământești ale lui Dumnezeu, acum rob m'am făcut, dintr'o sfătuire fărădelege. Și cel ce eram oarecând îmbrăcat cu mărirea nemuririi, cu piele de om muritor cu jale sunt înfășurat. Vai mie! Ce plângere îmi voiu lua întru ajutor? Ci Tu, iubitorule de oameni, cela ce din pământ m'ai făcut, cu milostivirea îmbrăcându-Te, din robia vrăjmașului iarăşi mă chiamă şi mă mântueşte.

Stih: Mărturisi-mă-voiu Ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voiu toate minunile Tale.

Călătoria bunătăţilor s'a deschis. Cei ce voiţi să vă nevoiţi intraţi, încingându-vă cu nevoinţa cea bună a postului. Că cei ce se luptă dupre lege, dupre dreptate se și încununează. Și luând toată într'armarea crucii să ne luptăm împotriva vrăjmaşului, ca un zid nestricat ţiind credinţa, și ca o platoșă rugăciunea, şi ca un coif milostenia. In loc de sabie, postul carele taie toată răutatea de la inimă. Cel ce face acestea, va primi cununa cea adevărată de la împăratul tuturor, Hristos, în ziua judecăţii.

Glasul al 6-lea.

Stih: Veselimă-voiu şi mă voiu bucura întru Tine, cânta-voiu numele Tău, Inalte.

Adam din rai a fost izgonit, cu mâncarea împărtăşindu-se, ca un neascultător. Moisi văzător de Dumnezeu s'a făcut, cu postul, curăţindu-și ochii sufletului. Pentru aceasta cei ce poftim să fim locuitori raiului, să ne lepădăm de hrana cea nefolositoare; şi dorind să vedem pre Dumnezeu, să postim ca Moisi patruzeci de zile. Cu rugăciuni și cu cereri, stăruind din toată inima, să potolim patimile cele sufletești, să gonim sburdările cele trupeşti. Uşori să trecem spre călătoria cea de sus, unde cetele îngerilor cu glasuri fără tăcere laudă pre nedespărţita Treime; să vedem neasemănata și stăpâneasca frumuseţe. Acolo învredniceşte-ne, Fiule al lui Dumnezeu, dătătorule de viaţă, pre noi cei ce nădăjduim întru Tine, să dănţuim împreună cu oștile îngereşti. Pentru rugăciunile Maicii, celeea ce te-a născut, Hristoase, și ale apostolilor, şi ale mucenicilor, şi ale prea cuvioșilor.

Stih: Scoală-te, Doamne Dumnezeul meu, inalţă-se mâna ta, nu uita pre săracii tăi până în sfârşit.

Sosit-a vremea, începutul luptelor celor duhovnicești, biruința cea împotriva dracilor, înfrânarea cea într'armată, podoaba îngerilor, îndrăznirea cea către Dumnezeu. Că prin aceasta, Moisi s'a făcut vorbitor cu Ziditorul și nevăzut a primit glas în urechile lui. Doamne, prin aceasta învrednicește-ne și pre noi, să ne închinăm patimilor Tale și sfintei învieri, ca un iubitor de oameni.

Slavă, tot aceasta.
Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu:
Prea binecuvântată ești...

Doxologia cea mare.

Și obișnuita Litie, în pridvor, la care cântăm Slavă, și acum; Stihira Evangheliei.
Apoi ceasul 1.

Și se cetește învățătura pentru credință a cuviosului părintelui nostru Teodor Studitul.
Apolisul.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului pe 6 și, din Canonul Triodului, Cântarea 6-a, pe 4.

Apostol: Din Cartea cea către Romani.
Evanghelia de la Matei.

Și dumnezeeasca Liturghie a lui Ioan Gură de-aur.

CHINONICUL

Lăudați pre Domnul din ceruri...

CADE SE A ȘTI.

Că dintru această Duminică până la Înălțarea cinstitei Cruci se părăsește Polieleul și se cântă numai la Privigherile Praznicelor stăpânești și la sfinții cei mari.

DUMINICA SEARA

După Psalmul obișnuit, la Doamne strigat-am, punem stihuri 10, și cântăm Stihiri ale pocăinței din Octoih, ale glasului de rând 4.
Acestea sunt scrise, din toate glasurile, la sfârșitul cărții.
In Triod 3, și de la Minei 3, Stihirile, glasul al 2-lea.

Podobia: Când de pre lemn...
Facerea lui Iosif.

Cu înfrânare să ne sârguim toți a smeri trupul, trecând dumnezeeească măsura postului celui fără prihană. Și cu rugăciuni și cu lacrămi să căutăm pre Domnul, cel ce ne mântuește pre noi, și uitare răutății desăvârșit să facem, strigând: Greșit-am Ție, mântuește-ne ca odinioară pre Niniviteni, Hristoase împărate, și ne fă părtași împărăției cerești, mult îndurate.

Mă desnădăjduesc, aducându-mi aminte de lucrurile mele, Doamne, cele vrednice de toată munca; că iată neuitându-mă la cinstitele Tale porunci Mântuitorule, rău mi-am cheltuit viața mea. Pentru aceasta mă rog, curățindu-mă cu ploile pocăinții, luminează-mă prin post și prin rugăciuni, ca un îndurat, și nu Te scârbi de mine făcătorule de bine al tuturor, și prea bunule.

Alta, a lui Teodor Studitul, glas acelaș.
Podobia: Darurilor celor mai presus...

Vremea postului să o înce-

pem luminat, supuindu-ne pre noi nevoinţelor celor duhovniceşti. Să ne lămurim sufletul, să ne curăţim trupul. Să postim precum de bucate, aşa şi de toată patima, desfătându-ne cu bunătăţile Duhului. Intru care petrecând cu dragoste, să ne învrednicim toţi a vedea prea cinstită patima lui Hristos, Dumnezeu, şi sfintele Paşti, duhovniceşte bucurându-ne.

Apoi din Mineiu ale sfântului 3 Podobnice Slavă, de are; iar de nu, Slavă şi acum, a Născătoarei, acelaşi glas, din Mineiu.

Eşire cu cădelniţa. Vohod

Lumină lină...

Prochimen mare, glasul al 8-lea:

Să nu întorci faţa Ta de la sluga Ta; când mă necăjesc degrab mă auzi. Ia aminte spre sufletul meu, şi-l mântueşte pre el.

Stih: Mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească.

Stih: Vadă săracii şi să se veselească...

Stih: Căutaţi pre Dumnezeu şi va fi viu sufletul vostru.

Şi iarăşi cu glas mai înalt:
Să nu întorci faţa Ta dela sluga Ta.

CADE-SE A ŞTI

Că în toate Duminicile sfintelor patruzeci de zile, la Vecernie se face ieşirea pentru Prochimenul cel mare. Apoi Învredniceşte-ne Doamne, trei metanii mari, şi Ecteniile.

LA STIHOAVNĂ

Stihira aceasta, glasul al 4-lea.

Strălucit-a darul Tău Doamne, strălucit-a luminarea sufletelor noastre. Iată vreme bine primită, iată vremea pocăinţei. Să lepădăm lucrurile întunerecului, şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Ca trecând noianul cel mare al postului, să ajungem la învierea cea de a treia zi, a Domnului şi Mântuitorului nostru, Iisus Hristos, cel ce mântueşte sufletele noastre.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, cela ce locueşti în cer; iată precum sunt ochii slugilor în mâinile stăpânilor săi, precum sunt ochii roabei în mâinile stăpânei sale; aşa ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi.

Şi cântăm tot acea Stihiră.

Apoi Stih:

Miluește-ne pre noi, Doamne, miluește-ne; că prea mult ne-am umplut de hulă, prea mult s'a umplut sufletul nostru; ocară celor ce sunt întru îndestulare şi hulă celor mândri

Şi Martirica.

Cel ce Te prea slăveşti întru pomenirea sfinţilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, fiind rugat de dânşii, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă a sfântului din Mineiu, de are; Şi acum, a Născătoarei, după glasul Mineiului; iar de nu are, Slavă şi acum, a Născătoarei, glas acelaşi.

Podobia: Ca pre un viteaz...

Cetele îngerilor te slăvesc pre tine, Maica lui Dumnezeu. Că pre Dumnezeu Prea curată l-ai născut, pre Cel ce este pururea cu Tatăl şi cu Duhul şi carele a aşezat oştile îngereşti din nefiinţă cu voia; pre care roagă-L să mântuiască şi

să lumineze sufletele celor ce te laudă pre tine cu dreaptă credinţă Preacurată.

Acum slobozeşte pre robul Tău...
Sfinte Dumnezeule, cu trei metanii, Prea Sfântă Treime, Tatăl nostru şi aceste tropare, glasul 1-iu: Născătoare de Dumnezeu...

o metanie.

Slavă

Botezătorul lui Hristos...

o metanie

Şi acum

Rugaţi-vă pentru noi...

încă o metanie

Apoi cel mai mare zice cu glas lin şi regulat aceasta, fără metanie.

Sub milostivirea ta scăpăm noi...
Doamne miluește
(de 40 de ori)
Slavă şi acum...

Ceea ce eşti mai cinstită...
Intru numele Domnului, binecuvintează Părinte:

Preotul zice Ecfonisul:

Cel ce este binecuvântat, Hristos Dumnezeul nostru...

Amin.

Apoi, rugăciunea:

Impărate ceresc...

Şi facem trei metanii mari, zicând rugăciunea cuviosului Efrem Sirul:

Doamne şi Stăpânul vieţii mele, duhul trândăvirii, al grijirii de multe, al iubirii de stăpânie şi al grăirii în deşert nu mi-l da mie.

O metanie

Iar duhul curăţiei şi al gândului smerit, al răbdării şi al dragostei, dărueşte-l mie robului Tău.

O metanie

Aşa, Doamne împărate, dărueşte-mi ca să-mi văd greşalele mele şi să nu osândesc pre fratele meu; că bine eşti cuvântat în vecii vecilor, Amin.

O metanie

Apoi sărutăm icoanele, la locurile noastre, după obicei, şi zice cel mai mare:

Slavă Ţie Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie.

Şi se face rugăciunea de Preot şi Apolisul deplin.

Apoi Pavecerniţa cea mică, după obicei, cu închinăciuni şi cu metaniile postului.

La Slavă întru cei de sus...

trei metanii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Cade-se să te fericim, Sfinte Dumnezeule...

trei metanii.

Apoi obişnuitele tropare

Doamne miluește
(de 40 ori)

Cela ce în toată vremea...

Preotul:

Dumnezeule, milostiveşte-te...

trei metanii mari.

Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul:

Doamne şi stăpânul vieţii...

cu celelalte 12 închinăciuni mici.

Apoi

Sfinte Dumnezeule,

După

Tatăl nostru, Doamne miluește
(de 12 ori)

Şi rugăciunea:

Nespurcată, neintinată; Şi ne dă nouă, Stăpâne...

Apolisul.

Spre ştiinţă

Toate Vecerniile şi Pavecerniţele din Duminicile următoare până la Duminica a cincea a sfântului post se vor săvârşi întocmai, ca în această Duminică, neschimbând nimic, afară de locurile unde se arată ce trebue schimbat.

ÎNCEPUTUL
SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST
LUNI ÎNTÂIA SĂPTĂMÂNĂ

Toacă Paraclisiarhul la ziuă, din pricina întârzierii cu mngâierea de seara, și adunându-ne toți după obicei în Biserică, cetim Miezonoptica fără metanii; numai la sfârșit, trei metanii mari cu rugăciunea: Doamne și Stăpânul. Aceasta o facem numai în ziua cea dintâi, în celelalte zile ale sfântului și marelui post, cetim Miezonoptica cu 16 metanii după obicei.

Apoi sculându-se Preotul face obișnuita metanie celui mai mare, intră în sfântul Altar și luând cădelnița, stă înaintea sfintei mese și cădind în chipul crucii, zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru, și noi răspundem, Amin. Și iese Preotul și cădește, iar cetitorul Psalmilor, ce este rânduit, zice: Sfinte Dumnezeule, tot fără metanii; după Tatăl nostru, Preotul ecfonisul: Că a Ta este împărăția; și după Amin, Doamne miluește, de 12 ori. Veniți să ne închinăm, de trei ori, și Psalmii 19 și 20. După sfârșitul lor, Sfinte Dumnezeule fără de metanii. După Tatăl nostru, obișnuitele Tropare. Acestea cântându-le, cădește Preotul sfântul Altar și toată biserica.

Apoi Ectenia:

Miluește-ne pre noi Dumnezeule...

Pentru Arhiereul, pentru Regele. Apoi Ecfonisul:

Că milostiv și iubitor...

Cetețu: Amin, Și îndată zice: Întru numele Domnului, și preotul S: lavă sfintei și cei de o ființă...Iar fratele, cel rânduit, zice Amin, și cetește cei șase Psalmi, fără metanii cu toată luarea aminte, și cu frica lui Dumnezeu ca și cum ar vorbi, nevăzut, cu Dumnezeu, nefiind voie să se șoptească, nici să scuipe sau să tușească. Ci mai vârtos să ia aminte fiecare cele ce se cetesc, având mâinile strânse la piept, capetele plecate, cu ochii căutând în jos iar cu ochii inimii căutând la răsărit; rugându-ne pentru păcatele noastre și aducându-ne aminte de moarte, de munca ce va să fie și de vieața veșnică.

La începutul Psalmului 102, zice preotul rugăciunile Utreniei. După sfârșitul Psalmilor, Slavă. Și acum, Aliluia de trei ori, apoi Ectenia cea mare. Și cântă cântărețul cel rânduit, Aliluia pe glasul ce se întâmplă în Octoih.

Stih 1:

De noapte mânecă duhul meu către Tine, Dumnezeule; pentrucă lumină sunt poruncile Tale.

Stih 2:

Dreptate vă învățați cei ce locuiți pre pământ.

Stih 3:

Pizmuire va lua pre poporul cel neînvățat.

Stih 4:

Adaoge lor rele Doamne; adaoge rele celor măriți ai pământului.

Și după fiecare Stih, Aliluia de trei ori, apoi Treimica glasului; și le cântăm cu umilință și cu glas mare și rar. La al 2-lea Tropar, Slavă, iar al 3-lea, Și acum. Apoi cetim o catismă a Psaltirii, și după fiecare stare, la Aliluia, facem câte trei închinăciuni toți întocmai, urmând Egumenului sau Eclesiarhului. După întâia Stihologie, Șezândele, cele de umilință, din Octoih.

Apoi cetim pe Sfântul Efrem Sirul.

(Din această zi se începe cetitul din sfântul Efrem, care ține până în Vinerea Stâlpărilor).

După a doua Stihologie, 'Şezânda Triodului, a lui Iosif. Glasul al 2-lea.

Podobie: Ceea ce eşti izvorul milei...

Cu dumnezeescul început al postului să câştigăm umilinţă sufletească, strigând: Stăpâne Hristoase, primeşte rugăciunea noastră, ca nişte tămâe aleasă, şi ne mântueşte pre noi de împuţita stricăciune, rugămu-ne, şi de înfricoşata muncă; ca cela ce eşti însuţi bine primitor.

Slavă, tot aceasta; Şi acum, a Născătoerai, asemenea.

Ceea ce eşti izvorul milei, milostivirii ne învredniceşte pre noi Născătoare de Dumnezeu; caută spre poporul cel păcătos, arată, precum deapururea, puterea ta; că spre tine nădăjduind, bucură-te! strigăm ţie, precum oarecând Gavriil mai marele Voevod al celor fără de trupuri.

Şi iarăşi cetim din sfântul Efrem.
După a treia Stihologie, Şezânda lui Teodor, glasul al 2-lea.

Podobia: Prea curatului Tău chip...

Prea cinstitul post să-l începem luminat, strălucind noi cu razele sfintelor porunci, ale lui Hristos, Dumnezeul nostru, care sunt: strălucirea dragostii, fulgerul rugăciunii, sfinţenia curăţiei, tăria bunei vitejii. Ca să ajungem luminaţi la sfânta şi de a treia zi înviere, care luminează lumea cu nestricăciunea.

Slavă, tot aceasta.
Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Rugăciunea ta cea nebiruită câştigându-o în nevoi, scap minunat, mai pre sus de nădejde, de cei ce mă necăjesc, o Maică a Dumnezeului nostru! Că tu apuci înainte totdeauna, gonind întunerecul multelor păcate, ale celor ce se roagă ţie cu credinţă. Pentru aceasta cu mulţumită strigăm ţie: Primeşte Stăpână aceste scurte laude de mulţumită, pentru că-mi eşti mie întru toate ajutătoare.

Apoi cetim din Lavsaicon sau din cuvintele sfântului Ioan Scărarul.
Psalmul 50
Şi obişnuita rugăciune.
Mântueşte Dumnezeule, poporul Tău...
După care, începem:
Să cântăm Domnului,
pe glasul Canonului din Min iu al sfântului zilei, cântând Canonul cu Irmosul pe 6.
Iar dela Stihul:
Atunci s'au grăbit voevozii Edomului...
se încep cele din Triod, cântând 4 tropare ale lui Iosif.
Dela Stihul:
Domnul, cela ce împărăţeşte veacurile...
se încep troparele lui Teodor cântând o strană un tropar şi a doua strană alt tropar.
Slavă: Treimica; Şi acum: a Născătoarei.
Apoi zicem, cu glas mai înalt:
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie,
cântând celelalte tropare ale lui Teodor.
După care, zicem
Catavasia, care-i Irmosul Canonului al 2-lea.
În acest fel cântăm Cântarea 8-a şi 9-a, în

tot timpul postului.
Iar a 3-a Cântare o cântăm aşa:
Strana cea mare zice st hul:
Domnul s'a suit în ceruri
cu troparul canonului din Mineiu.
Iar a doua strană, Stihul:
Şi va da tărie împăraţilor noştri,
şi al doilea tropar al Canonlui din Mineiu
Apoi
Slavă şi acum: a Născătoarei
cu troparele Canonului.
Iar la urma Canonului, cântă strana cea mare Irmosul dela a 3-a Cântare a Mineiului.
În acest fel, cântăm şi a 6-a cântare.
După a 3-a Cântare, Şezânda dela Mineiu şi a Născătoarei.
Iar Cântările a 4-a, a 5-a şi a 7-a le cântăm aşa:
Zicem Irmosul Canonului din Mineiu
şi cele două Stihuri dela sfârşitul Cântării cu două tropare ale Mineiului şi Slavă şi acum.
Iar între Cântări nu socotim şi Irmosul, pentrucă Irmosul se zice la începutul Cântărilor.
Irmoasele Mineiului
se cântă după Canon, numai după a 3-a şi a 6-a Cântare, pentrucă la aceste Cântări nu se cântă Irmosul la început.
După a 6-a Cântare
se pune Martirica glasului şi Sinaxarul dela Mineiu.

Să se ştie

că aşa cântăm în tot postul Cântările Psaltirii în cele şase zile ale săptămânii. Numai în săptămâna întâia, a cincea şi a şasea cântăm: Luni, Cântarea 1-a; Marţi, Cântarea 2-a; Miercuri, Cântarea 3-a; Joi, Cântarea 4-a; Vineri, Cântările 5-a, 6-a, 7-a, 8-a şi a 9-a. La cântarea 9-a, totdeauna rostim: Măreşte suflete al meu pre Domnul...

Iar în săptămâna 2-a, 3-a şi a 4-a, Sâmbăta cântăm toată Cântarea 6-a pe glasul de rând. La fel, Cântarea 7-a, 8-a şi a 9-a.

Cuvine-se să ştim

că de va cădea în zilele de peste săptămână, afară de Sâmbătă şi Duminică, la Mineiu doi sfinţi la rând, cântăm Stihirile unuia la Vecernie iar ale celuilalt la Laude, pe 4. Canoanele lor se cetesc amândouă, pe 6. Iar unde Triodul are Tricântare, cântăm o singură dată Irmosul sfântului dintâi şi după Irmos zicem 2 Tropare, unindu-le într'un singur Tropar, şi Troparul cel dinaintea Troparului Născătoarei; pe acesta lăsându-l la o parte. Apoi dela sfântul al doilea zicem: 2 Tropare într'unul, Troparul al 3-lea dinaintea Troparului Născătoarei şi Troparul Născătoarei; iar dela Triod, amândouă Canoanele pe 8, precum s'a zis mai sus.

Să se ştie, deasemenea, că în postul mare se cântă Mineiul şi Tricântarea; Octoihul fiind întrebuinţat numai Duminica, unde nu este Tricântare se cântă numai Mineiul.

După a 3-a Cântare, preotul zice Ectenia mică; apoi Şezânda sfântului, odată; Slavă şi acum, a Născătoarei şi cetire dela Sfântul Ioan Scărarul.

După a 6-a Cântare, Ectenia mică şi Martirica glasului. Dacă sfântul are Condac, îl zicem după Cântarea a 6-a; iar Martirica o zicem după întâia Catismă. Apoi Sedealna Octoihului cu pripeala: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii săi... şi Sinaxarul zilei din Mineiu.

TRICÂNTAREA LUI IOSIF

Cântarea 1-a, Glasul al 2-lea, Irmos:
Veniţi popoare...
Aici se ceteşte întâia Cântare din Psaltire

Cum voiu plânge acum căderea mea? Ce început voiu pune mântuirii mele? Eu cel ce desfrânat am vieţuit, Îndurate, cu judecăţile care ştii, mântueşte-mă.

Iată vremea pocăinţii, iată ziua mântuirii, intrarea postului; suflete priveghează şi intrările poftelor închide-le, către Domnul uitându-te.

Întreitul val al păcatelor învăluindu-se, întru adâncul des-

nădăjduirii mă trage; ci la noianul îndurării Tale alerg, Doamne, mântuește-mă.

Însu-mi eu păcatului m'am făcut rob, însu-mi eu mi-am deschis ușa poftelor. Lesne iertătorule, Cuvinte, întoarce-mă, mântuește-mă, cu milostivirea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Fecioară, ceea ce ai născut izvorul nepătimirii, tămădueș-te-mă pre mine, cel rănit de patimi, și din focul cel veşnic mă scoate, ceea ce singură ești de Dumnezeu dăruită.

Altă Tricântare a lui Teodor, Glasul și Irmosul aceleași.

Veniți popoare să primim astăzi darul posturilor, ca o vreme a pocăinții de Dumnezeu dăruită, și cu aceasta pre Mântuitorul să-l milostivim.

Sosit-a acum vremea nevoințelor, intrat-a călătoria postului; să-l începem toți cu dragoste, aducând Domnului bunătăți, ca niște daruri.

Slavă, a Treimei.

Unime nealcătuită, întreit luminătoare, singură prea stăpânitoare, atotputernică, atotviețuitoare, Dumnezeule și Doamne, Părinte atotțiitorule, Fiule și Duhule, mântuește pre cei ce Te cinstesc pre Tine.

Și acum, a Născătoarei.

Să lăudăm sfântul munte al lui Dumnezeu, pre Maria cea nespurcată, dintru care a răsărit soarele dreptății celor din întunerec, Hristos, vieața tuturor.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, Slavă Ție.

Căruță de foc a luat pre Ilie cel luminat, cu postul fiind într'armat, pre Moisi l-a arătat văzător celor negrăite, și noi pre acesta primindu-l, vom vedea pre Hristos.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru...

Adam a mâncat mâncare și l-a alungat din raiu neînfrânarea, iar pre noi, Doamne, primindu-ne postul, ne va arăta vrednici de pocăință, iubitorule de oameni.

Irmosul:

Veniți popoarelor să cântăm „cântare lui Hristos Dumne-„zeu, cel ce a despărțit marea „și a trecut pre poporul, pre „care l-a scăpat din robia E-„giptenilor, că s'a prea-slăvit".

După a 6-a Cântare, Martirica Glasului.
Cântarea 8-a, Irmos:

În cuptorul cel de foc..

Pre mine cel aprins de pofte și întunecat la vederea sufletului înoindu-mă, Hristoase, cu focul temerii Tale, mă

luminează cu lumina mântuirii; ca să Te slăvesc întru toţi vecii.

Saţiul poftelor urmând, hrăneşte-te smeritul meu suflet cu dulceaţa bunătăţilor şi te îndulceşte mai mult cu desfătarea postului, abătându-te dela amărăciunea dulceţilor şi viează în veci.

Fiind orbit la suflet şi de beţia patimilor întunecat, nici cum nu pot căuta către Tine, unul Dumnezeu. Pentru aceasta îndură-te şi mă luminează, şi-mi deschide mie uşile pocăinţii.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Curată, ceea ce ai făcut cerească firea noastră cea pământească şi stricăcioasă, cu călduroasa Ta rugăciune, fă să se îndrepteze rugăciunile şi cererile noastre, către al Tău Fiu şi al tuturor Dumnezeu şi împărat.

Alt Irmos:

Cel ce ai răcorit de demult.,

Luminat să primim, credincioşilor, intrarea postului, şi să nu ne mâhnim, ci să ne spălăm feţele noastre cu apa nepătimirii, binecuvântând şi prea înălţând pre Hristos în veci.

Cu untul de lemn al milostivirii ungându-ne capul sufletului, să nu grăim multe către Tatăl nostru cel ce este în ceruri, rugăciuni trimiţând, binecuvântând şi prea înălţându-l în veci.

Binecuvântăm pre Tatăl, pre Fiul, şi pre sfântul Duh Domnul.

Pre Tatăl, cel fără început şi pururea veşnic să-l lăudăm credincioşii şi pre Fiul, cel împreună fără început, şi pre Duhul cel ce împreună este strălucit din Tatăl; fiind feţe de o fiinţă ale unei stăpânii şi puteri prea puternice.

Şi acum, a Născătoarei.

Marie, ceea ce eşti chemată de Dumnezeu, şi cu adevărat credincioşilor curăţitoare, că din tine se dă iertare tuturor din destul, nu înceta îmblânzind pre Fiul tău şi Domnul, pentru cei ce te laudă pre tine.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Postind Domnul numărul cel de patruzeci de zile, a cinstit şi a sfinţit aceste zile de acum, fraţilor, la care ajungând strigăm: Binecuvântaţi şi prea înălţaţi pre Hristos în veci.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântând şi prea înălţându-l pre dânsul întru toţi vecii.

Irmosul:

Pre Domnul, cel ce a răcorit „de demult în văpae pre tinerii „evreilor şi a ars într'însa pre „Haldei cu prea mărire; să-l

„lăudăm zicând: Binecuvântaţi „şi-L prea înălţaţi întru toţi „vecii".

Apoi cântăm:

Ceea ce eşti mai cinstită...
Pre Dumnezeu Cuvântul...

Ziua postului părăsire păcatelor să-ţi fie ţie, suflete, şi către Dumnezeu plecare şi apropiere; ca să scapi dintru adâncul răutăţii şi să iubeşti numai căile, cari duc la repausul de acolo.

Şi cu cugetele alunecând, şi cu trupul greşind, mă tânguesc, suspin şi strig: Mântueşte-mă, Doamne, mântueşte-mă, cela ce eşti singur fără de răutate, şi nu mă osândi în focul gheenei, pre mine vrednicul de osândă.

Cu luminatul veştmânt al postului îmbrăcându-ne, să ne desbrăcăm de haina cea întunecată şi rău îngreuiată a beţiei; şi luminaţi făcându-ne, prin dumnezeeştile bunătăţi, cu credinţă să vedem luminatele patimi ale Mântuitorului.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Pre ticălosul meu suflet, cel bolnăvit de toate asuprelele răilor draci, tămădueşte-l, Preacurată Stăpână, ceea ce ai născut pre tămăduitorul Hristos, Răscumpărătorul nostru, al celor ce te slăvim pre tine curată, Fecioară nestricată.

Alt Irmos:

Pre ceea ce mai presus de fire..

Acum a sosit vremea sfintelor posturi, să le începem cu bune petreceri, că zice: Cu judecăţi şi cu gâlcevi să nu vă postiţi.

In muntele Horeb, cu postul curăţindu-se Ilie, a văzut pre Dumnezeu. Să ne curăţim şi noi inima cu postul, şi vom vedea pre Hristos.

Slavă a Treimei.

Unei firi mă închin, trei feţe laud, pre un Dumnezeu al tuturor: pre Tatăl, pre Fiul şi pre sfântul Duh, stăpânirea cea vecuitoare.

Şi acum, a Născătoarei.

Curată ai născut prunc, Fecioară ai hrănit cu lapte, şi întru acestea amândouă, după ce ai născut, ai rămas fecioară. Dumnezeu este cel ce a făcut aceasta. Nu o întreba dela mine, în ce chip?

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

O zi, se zice că este toată vieaţa pământenilor celor ce se ostenesc din dragoste; patruzeci sunt zilele postului, care să le săvârşim cu bucurie.

Irmosul:

Pre ceea ce mai presus de „fire cu trup a zămislit în pân-„tece, pre Cuvântul cel ce, fără „de ani, mai înainte a strălucit „din Tatăl cu neîncetate laude „să o slăvim credincioşii".

Apoi:

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pre tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi cu totul fără prihană şi Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii, şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii; carea fără de stricăciune pre Dumnezeu Cuvântul ai născut; pre tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

O metanie şi Ectenia:

Iară şi iară cu pace Domnului...

Şi Luminânda, Treimica glasului (de trei ori)

LA TOATĂ SUFLAREA

Stihiri nu cântăm, ci numai:

Lăudaţi pre Domnul din ceruri...

Apoi:

Cei trei Psalmi obişnuiţi.

Iar de sunt la Mineiu doi sfinţi la rând, cântăm seara, la Vecernie, Stihirile unuia; iar ale celuilalt le cântăm dimineaţa la Laude, 4 Stihiri, de vor fi; iar de nu sunt, zice fratele cel de rând:

Ţie slavă se cuvine, Doamne Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Slavă Ţie celui ce ne-ai arătat nouă lumina...

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...

Şi celelalte.

Şi facem trei metanii toţi deodată, la locurile noastre unde stăm.

După aceasta, Preotul:

Să plinim rugăciunile noastre Domnului...

Şi Ecfonisul.

Şi unindu-se amândouă stranele, cântăm:

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 5-lea, singur glasul.

Venit-a postul, maica curăţiei, defăimătoarea păcatului şi vestitoarea pocăinţei, petrecerea îngerilor şi mântuirea oamenilor; să strigăm credincioşii: Dumnezeule miluește-ne pre noi.

Stih:

Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne-am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pre noi; anii întru cari am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pre fiii lor.

Şi zicem tot aceeaşi.

Apoi, Stih:

Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru preste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

A Mucenicilor.

Binecuvântată este oastea împăratului ceresc. Că de au şi fost pământeni mucenicii, dar s'au sârguit a ajunge la vrednicia îngerească; de trupuri negrijindu-se şi, prin pătimiri, cinstei celor fără de trupuri învrednicindu-se. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântueşte sufletele noastre.

Slavă, şi acum ; a Născătoarei.

Pre tine Maică a lui Dumnezeu şi Fecioară curată şi de cât Heruvimii mai sfântă, cu glasuri de cântări te slăvim; căci cu sufletul şi cu trupul te mărturisim, Născătoare de Dumnezeu, ca pre ceea ce ai născut cu adevărat pre Dumnezeu întrupat. Roagă-te, Preacurată, pentru sufletele noastre.

Apoi:

Bine este a ne mărturisi Domnului şi a cânta numelui tău, prea Inalte, a vesti dimineaţa mila ta şi adevărul tău în toată noaptea.

(de 2 ori)

Sfinte Dumnezeule, Prea Sfântă Treime, Tatăl nostru.

Şi după ce zice Preotul :

Că a Ta este împărăţia..

Zicem Troparul :

In biserica slavei tale stând, în cer ni se pare că stăm, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti uşă cerească; deschide-ne nouă uşile milei tale.

Şi zicem :

Doamne miluește...

(de 40 de ori)

Preotul iese şi rosteşte :

Cel ce este binecuvântat, Hristos Dumnezeul nostru :

Amin.

Impărate ceresc...

După care facem trei metanii mari, cu rugăciunea cuviosului părintelui nostru Efrem : iar după aceasta, facem 12 închinăciuni, zicând în taină la fiecare închinăciune :

Stihul :

Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine păcătosul.

Apoi încheiem cu o metanie mare, zicând rugăciunea toată a sfântului Efrem.

După metanie, începe cel mai mare :

Veniţi să ne închinăm...

(de 3 ori)

Ceasul 1-iu

iar la sfârşitul Psalmului al treilea, zicem ;

Slavă, Şi acum, Aliluia

cu trei metanii.

Cade-se a şti

Că în toate Lunile sfântului post, la Ceasul 1-iu nu cetim Catismă ; iar în celelalte zile cetim. De asemenea, Vineri la ceasul întâi şi la al noulea ceas, nu se ceteşte Catismă.

Apoi, Troparul :

Glasul al 6-lea.

Dimineaţa vei auzi glasul meu, Impăratul meu şi Dumnezeul meu.

Cântându-l, facem metanii cu genunchele la pământ, ca şi la următoarele două Stihuri.

Stih 1 :

Graiurile mele ia-le în urechi, Doamne, înţelege strigarea mea...

Stih 2 :

Căci către Tine mă voiu ruga, Doamne...

Şi iarăşi :

Dimineaţa vei auzi glasul meu...

Slavă, şi acum.

Ce te vom chema, o, ceea ce eşti cu dar dăruită ! Cer ? Că ai răsărit pre soarele dreptăţii. Rai ? Că ai odrăslit floarea nestricăciunii. Fecioară ?

Că ai rămas nestricată. Maică Curată? Că ai avut în sfintele tale braţe Fiu pre Dumnezeul tuturor. Pre acela roagă-l, să mântuiască sufletele noastre.

Şi trei metanii; apoi:

Paşii mei îndreptează-i dupre cuvântul Tău şi să nu mă stăpânească toată fărădelegea.

Şi repetim aceasta; apoi:

Scapă-mă de clevetirea oamenilor şi voiu păzi poruncile Tale.

Şi iar zicem:

Faţa Ta arată-o preste robul Tău, şi mă învaţă îndreptările Tale.

Iarăşi de două ori. Şi iarăşi cu glas mai inalt zicem:

Să se umple gura mea de lauda Ta, Doamne, ca să laud slava Ta, toată ziua mare cuviinţa Ta.

De trei ori. Apoi:

Sfinte Dumnezeule, Prea Sfântă Treime, Tatăl nostru; Preotul: Că a Ta este împărăţia; şi după Amin, zicem Troparul.

Luni, Marţi şi Joi, zicem acest tropar:

Pre mărita maică a lui Dumnezeu şi mai sfântă de cât sfinţii îngeri, fără tăcere, o lăudăm cu inima şi cu gura; Născătoare de Dumnezeu, pre dânsa mărturisind-o, ca pre ceea ce dupre adevăr a născut pre Dumnezeu întrupat şi se roagă ne încetat pentru sufletele noastre.

Iar Miercuri şi Vineri, se zice:

De grab ne întâmpină pre noi, mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pre Tine şi ne îngrozesc pre noi, Hristoase Dumnezeul nostru. Pierde cu crucea Ta pre cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa drept măritorilor. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, unule iubitorule de oameni.

Doamne miluește...

(de 40 de ori)

Cela ce în toată vremea și în tot ceasul...

Doamne miluește

(de 3 ori)

Slavă, şi acum: Ceea ce eşti mai cinstită...

(o închinăciune)

Intru numele Domnului, binecuvintează Părinte.

Preotul:

Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi şi ne binecuvintează; luminează faţa Ta preste noi, şi ne miluește.

Şi facem trei metanii mari, cu rugăciunea sfântului Efrem, precum s'a arătat mai înainte. Apoi, tăcând puţin, începe cel mai mare: Sfinte Dumnezeule, Tatăl nostru, Doamne miluește, de 12 ori, şi rugăciunea:

Hristoase, lumina cea adevărată, carele luminezi şi sfinţeşti pre tot omul ce vine în lume, să se însemneze preste noi lumina feţii Tale, ca într'însa să vedem lumina cea

neapropiată. Şi îndreptează paşii noştri spre lucrarea poruncilor Tale. Pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, şi ale tuturor sfinţilor Tăi Amin.

Apărătoarei Doamne...

Preotul:

Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie.

Iar noi

Slavă, şi acum; Doamne miluieşte, de trei ori, Binecuvintează.

Şi Apolisul.

Apoi Polihroniu. Şi sărutăm cinstita Cruce, pe care o purtăm la piept fiecare, şi sfintele icoane, ce sunt la locurile noastre unde stăm. Ieşim apoi in pridvor, făcând Litie, zicând obişnuitele rugăciuni şi cetind invăţătura pentru credinţă a cuviosului părintelui nostru Teodor Studitul, precum mai inainte s'a scris; adică Miercuri şi Vineri.

Şi se face sfârşit şi Apolis.

In acest chip se face in tot sfântul post, la Utrenie şi la Ceasul intâi.

Iar după Apolis, ieşind din biserică, mergem cu linişte in chiliile noastre sau la ascultare; şi nu se cade să facem vorbă unul cu altul prin mânăstire, că s'a oprit aceasta dela Sfinţii Părinţi.

Ceasul al treilea

Paraclisierul lovind in toacă de trei ori, ne adunăm in biserică şi, inainte de inceperea slujbei, facem trei metanii inaintea sfintelor uşi, sărutăm sfintele icoane şi incheiem cu o metanie mare către altar şi două către străniile din dreapta şi stânga.

Preotul binecuvântând, zicem:

Impărate ceresc

Sfinte Dumnezeule, Tatăl nostru

Preotul:

Că a Ta este impărăţia

Amin.

Doamne miluieşte

(de 12 ori)

Veniţi să ne inchinăm

(de 3 ori)

şi se ceteşte al treilea ceas, după obiceiu. Şi la sfârşitul Psalmului al treilea, după Aliluia, incepem Catisma; la fiecare stare a Catismei, făcând câte trei inchinăciuni.

După sfârşitul Catismei, ceteţul rânduit cântă:

Tropar, glasul al 6-lea.

Doamne, cela ce pre prea sfântul Tău Duh, în ceasul al treilea l-ai trimis apostolilor Tăi; pre acela, bunule, nu-l lua dela noi ci îl înoeşte întru noi cei ce ne rugăm Ţie.

In acest timp, noi facem inchinăciuni cu genunchele până la pamânt; asemenea şi la celelalte două Stihuri:

Stih: Inimă curată zideşte intru mine Dumnezeule, şi Duh drept înoeşte intru cele din lăuntru ale mele.

Stih: Nu mă lepăda pre mine dela faţa Ta, şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieţii; ţie ne rugăm, roagă-te, Stăpână, cu sfinţii apostoli, să se miluească sufletele noastre.

Şi cetim din sfântul Ioan Scărarul.

De aici inainte incepe fratele cel rânduit a deştepta fraţii tot timpul sfântului post şi umblă binişor şi vede pre cei ce dorm, sculându-i la ascultarea cetirii, după învăţătura celui ce-l rândueşte.

Iar după cetire:

Domnul Dumnezeu bine este cuvântat. Bine este cuvântat Domnul ziua, în toate zilele; să sporească nouă Dumnezeul mântuirilor noastre; Dumne-

zeul nostru, Dumnezeu a mântui.

Sfinte Dumnezeule... (trei metanii)

Şi după Tatăl nostru, Preotul: Că a Ta este împărăţia. După Amin, cântăm:

Troparele, glasul al 8-lea.

Bine eşti cuvântat, Hristoase, Dumnezeul nostru, cela ce prea înţelepţi pre pescari ai arătat, trimiţându-le lor Duhul Sfânt, şi printr'ânşii lumea ai vânat, iubitorule de oameni, slavă Ţie.

Slavă.

Grabnică şi tare mângâiere dă robilor Tăi, Iisuse; când se mâhnesc duhurile noastre, nu te osebi de sufletele noastre, întru necazuri. Nu te depărta de gândurile noastre întru primejdii, ci pururea ne întâmpină pre noi. Apropie-te de noi, apropie-te, cela ce eşti pretutindenea. Precum şi cu apostolii Tăi ai fost pururea, aşa şi cu cei ce doresc de Tine te uneşte, îndurate. Ca fiind uniţi, să te lăudăm pre Tine, şi să slăvim pre Duhul Tău cel întru tot sfânt.

Şi acum, a Născătoarei.

Nădejdea şi folosirea şi scăparea creştinilor, zid nebiruit celor slabi, liman neviforat, tu eşti, Născătoare de Dumnezeu Preacurată. Ci precum lumea o mântueşti cu neîncetată rugăciunea ta, pomeneşte-ne şi pre noi, Fecioară, întru tot lăudată.

Doamne miluește (de 40 ori)

Cela ce în toată vremea și în tot ceasul...

Doamne miluește (de 3 ori)

Slavă, Şi acum

Ceea ce ești mai cinstită...

Întru numele Domnului, binecuvintează Părinte.

Preotul:

Dumnezeule milostivește-te spre noi...

Şi facem metanii, precum s'a scris la ceasul 1-iu. Iar cel mai mare începe rugăciunea:

Stăpâne Dumnezeule, Părinte atotţiitorule.

Iar paraclisierul face obişnuita metanie stareţului şi loveşte în toacă de 6 ori

După sfârşitul rugăciunii:

Veniţi să ne închinăm (de 3 ori)

Şi cetim ceasul al şaselea.

Ceasul al şaselea

După sfârşitul Psalmului al treilea, la Aliluia, închinăciuni trei, şi se începe Catisma; la toată starea, Aliluia şi trei închinăciuni. După Catismă, fratele cel rânduit cântă:

Tropar, glasul al 2-lea.

Cela ce în ziua şi în ceasul al şaselea pre cruce ai pironit păcatul cel, cu îndrăzneală, făcut de Adam în rai; şi zapisul greşalelor noastre rupe-l, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântueşte pre noi.

Stih 1.

Auzi Dumnezeule glasul meu, şi nu trece cu vederea rugăciunea mea.

Stih 2.

Eu către Dumnezeu am strigat, şi Domnul m'a auzit.

Şi facem trei metanii, precum mai înainte s'a scris.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Că nu avem îndrăzneală pentru multe păcatele noastre; tu, pre cel ce s'a născut din tine roagă-l, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; că mult poate rugăciunea Maicii spre îmblânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoşilor, Preacurată, că milostiv este şi poate să mântuiască, cel ce a primit a pătimi pentru noi.

Apoi, Troparul profeţiei, glasul al 5-lea.

Doamne, Doamne, de carele toate se înfricoşează şi se cutremură de faţa puterii Tale, înaintea Ta cădem, nemuritorule, şi Ţie ne rugăm sfinte: Mântueşte sufletele noastre, pentru rugăciunea sfinţilor Tăi.

Slavă, Şi acum, tot aceasta.

Prochimen, glasul al 4-lea.

Ştie Domnul calea drepţilor, şi calea necredincioşilor va pieri.

Stih:

Fericit bărbatul, care n'a umblat în sfatul necredincioşilor, şi în calea păcătoşilor n'a stătut.

Din proorocia Isaiei, cetire.

Cap. I, Vers 1.

Vedenia, care o a văzut Isaia feciorul lui Amos, care o a văzut asupra Iudeii, şi asupra Ierusalimului, întru împărăţia lui Ozie, şi a lui Ioatam, şi a lui Ahaz, şi a lui Ezechie, cari au împărăţit în Iudeea. Auzi, cerule şi ascultă, pământule, că Domnul a grăit: Fii am născut şi am ridicat, iar aceia s'au lepădat de mine. Cunoscut-a boul pre Stăpânul său, şi asinul ieslea Domnului său; iar Israil nu m'a cunoscut pre mine, şi poporul meu n'a înţeles. Vai neamului celui păcătos, poporului celui plin de păcate, seminţiei celei rele, feciorilor celor fără-de-lege! Lăsat-aţi pre Domnul, şi aţi mâniat pe sfântul lui Israil; întorsu-v'aţi înapoi. Căci încă vă răniţi, adăogând fără-de-lege? Tot capul spre întristare, şi toată inima spre durere. Dela picioare până la cap, nu este într'însul întregime, nici bubă, nici vineţeală, nici rană cu puroiu; nu este unde pune doctorie, nici unt-de-lemn, nici legături. Pământul vostru pustiu, cetăţile voastre s'au ars cu foc, ţara voastră streinii o mănâncă, şi se va pustii risipită fiind de neamuri străine. Rămânea-va faţa Sionului ca o colibă în vie, şi ca un pătul în grădină, şi ca o cetate prădată. Şi de nu ne-ar fi lăsat nouă Domnul Savaot sământă, am fi fost ca Sodomul, şi ne-am fi asemănat Gomorului. Ascultaţi cuvântul Domnului, Domnii Sodomului, şi luaţi în urechi legea lui Dumnezeu, popoarele Gomorului. Ce-mi este mie de mulţimea jertfelor voastre, zice Domnul? Plin sunt de arderile întregi ale berbecilor, şi seul mieilor, şi sângele taurilor, şi ale ţapilor, nu voesc, nici măcar de aţi veni să vă arătaţi mie; că cine a cerut aceasta din mâinile voastre? Nu veţi mai adaoge a umbla prin curtea mea! Măcar de veţi aduce mie făină de grâu, în zadar, tămâea urăciune-mi este mie. Lunile cele nouă ale voastre, şi Sâmbetele, şi ziua cea mare, nu le voiu suferi; postul, şi sărbătorile, şi praznicile voastre, le-a urît sufletul meu; făcutu-v'aţi mie spre saţiu; nu voiu mai suferi păcatele voastre. Când veţi tinde mâinile voastre la mine, întoarce-voiu ochii mei despre voi, şi de veţi înmulţi rugăciunea, nu vă voiu asculta; că mâinile voastre sunt pline de sânge. Spălaţi-vă şi vă curăţiţi, ştergeţi răutăţile din sufletele voastre, înaintea ochilor mei părăsiţi-vă de vicleşugurile voastre. Invăţaţi-vă a face bine; căutaţi judecata, mântuiţi pre cei năpăstuiţi, judecaţi pre săracul, şi faceţi dreptate văduvei. Şi veniţi să ne întrebăm zice Domnul; Şi de vor fi păca-

tele voastre ca mohorâciunea, ca zăpada le voiu albi; şi de vor fi ca roşeala, ca lâna le voiu face albe. Şi de veţi vrea şi mă veţi asculta pre mine, bunătăţile pământului veţi mânca; iar de nu veţi vrea şi nu mă veţi asculta, sabia vă va mânca pre voi; că gura Domnului a grăit aceasta.

Prochimen, glasul al 7-lea:

S lujiţi Domnului cu frică, şi vă bucuraţi lui cu cutremur.

Stih: P entru ce s'au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat cele deşarte.

Şi se face cetire din sfântul Ioan Scărarul.

Apoi Troparul:

D e grab să ne întâmpine pre noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru slăvirea numelui Tău. Doamne, mântueşte-ne pre noi, şi curăţeşte păcatele noastre pentru numele Tău.

S finte Dumnezeule, T atăl nostru, C ă a Ta este împărăţia...

Şi Troparele, glasul al 2-lea.

M ântuirea ai lucrat cu mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule; pre cruce ai întins prea curatele mâinile Tale, adunând toate neamurile cele ce strigă: Doamne, slavă Ţie.

Slavă.

P rea curatului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greşalelor noastre, Hristoase Dumnezeule. Că de voie bine ai voit cu trupul a te sui pre cruce, ca să scapi din robia vrăjmaşului, pre cei ce i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulţămită strigăm Ţie: Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, cela ce ai venit să mântueşti lumea.

Şi acum, a Născătoarei.

C eea ce eşti izvorul milei, milostivirii învredniceşte-ne pre noi, Născătoare de Dumnezeu. Caută spre poporul cel păcătos, arată precum deapururea puterea ta; că întru Tine nădăjduind, strigăm Ţie: Bucură-te, ca oarecând Gavriil, al celor fără trupuri mai marele voevod.

Iar Miercuri şi Vineri, zicem a Născătoarei Crucii.

P rea mărită eşti Născătoare de Dumnezeu Fecioară, lăudămu-te pre tine; că prin crucea Fiului tău s'a supărat iadul şi moartea s'a omorît, şi cei morţi ne-am sculat şi vieţii ne-am învrednicit; raiul am luat, desfătarea cea de demult. Pentru aceasta mulţumind, slăvim ca pre cel puternic, pre Hristos, Dumnezeul nostru, şi unul mult îndurat.

D oamne milueşte de 40 ori. C ela ce în toată vremea, D oamne miluește de 3 ori.

Slavă, şi acum.

C eea ce eşti mai cinstită...

I ntru numele Domnului bine-cuvintează Părinte.

Preotul:

D umnezeule, milostiveşte-te spre noi...

Și facem metaniile după obiceiu. Și după ce împlinim metaniile, începe cel mai mare:

Sfinte Dumnezeule

și sărutăm sfintele icoane. După Tatăl nostru, Doamne miluește de 12 ori; apoi Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ție.

Și se face Apolis.

Această rânduială se păstrează în tot sfântul post, la al treilea și la al șaselea ceas. Iar unde nu se face eșire, după rugăciunea:

Dumnezeule și Doamne al puterilor

îndată zicem:

Veniți să ne închinăm

(de 3 ori)

Și ceasul al 9-lea.

❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖

Ceasul al nouălea.

Paraclisierul lovește în toacă de 9 ori, ne adunăm în biserică și, binecuvântând Preotul, începem:

Sfinte Dumnezeule...

După

Tatăl nostru...

Preotul:

Că a Ta este împărăția.

Doamne miluește

(de 12 ori)

Veniți să ne închinăm

(de 3 ori)

și cetim ceasul al nouălea, trei Psalmi; apoi începem a ceti Catisma, și după sfârșitul Catismei cântăm:

Troparul, pe glasul al 8-lea:

Cela ce în ceasul al nouălea, pentru noi, cu trupul moarte ai gustat, omoară cugetul trupului nostru, Hristoase Dumnezeule, și ne mântuește pre noi.

Stih 1.

Să se apropie rugăciunea mea înaintea Ta, Doamne, dupre cuvântul Tău mă înțelepțește.

Stih 2.

Să între cererea mea înaintea Ta, Doamne, dupre cuvântul Tău mă mântuiește.

Și la acestea facem metanii 3.

Slavă, și acum; a Născătoarei de Dumnezeu.

Cela ce pentru noi te-ai născut din Fecioară, și răstignire ai răbdat, Bunule, care cu moartea pre moarte ai prădat și învierea ai arătat ca un Dumnezeu; nu trece cu vederea pre cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, milostive, primește pre Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce te-a născut pre Tine, care se roagă pentru noi; și mântuește, Mântuitorul nostru, pre poporul cel desnădăjduit.

Și iarăși se face cetire din Sfântul Ioan Scărarul; iar după cetire zicem:

Nu ne da pre noi până în sfârșit, pentru numele Tău cel sfânt, nu stica legătura Ta, și nu depărta mila Ta de la noi; pentru Avraam cel iubit de Tine și pentru Isaac robul Tău și Israil sfântul Tău.

Sfinte Dumnezeule. Prea sfântă Treime, Tatăl nostru, Preotul: Că a Ta este împărăția; și cântăm Troparele acestea:

Glasul al 8-lea.

Văzând tâlharul pre începătorul vieții pre cruce, spânzurând, a zis: De n'ar fi fost Dumnezeu întrupat, carele cu noi s'a răstignit, nu și-ar fi ascuns soarele razele sale, nici

s'ar fi clătit pământul cutremurându-se. Ci, celace toate le-ai suferit, pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Slavă.

In mijlocul a doi tâlhari, cumpănă a dreptăţii s'a aflat crucea Ta; acela adecă, pogorându-se în iad cu îngreuerea hulii, iar celălalt uşurându-se de greşeli spre cunoştinţa cuvântării de Dumnezeu. Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie.

Şi acum.

Pre mieluşelul şi păstorul şi Mântuitorul lumii pre cruce văzându-l ceeace l-a născut, a zis lăcrămând: Lumea se bucură luând mântuire, iar pântecele meu arde, văzând răstignirea Ta, care pentru toţi o rabzi, Fiule şi Dumnezeul meu.

Doamne miluește de 40 ori. Celace în toată vremea. Doamne miluește de trei ori. Slavă, Şi acum: Ceeace eşti mai cinstită; Intru numele Domnului binecuvintează părinte. Preotul: Dumnezeule, milostiveşte-te spre noi; şi facem trei metanii mari, zicând rugăciunea cuviosului Efrem. Iar celelalte 12 nu facem ci zicem rugăciunea aceasta:

Stăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru...

Deci începe strana, căreia îi este rândul a cânta, pe glasul al 8-lea:

Intru împărăţia Ta pomeneşte-ne pre noi, Doamne...

Şi cântăm fericirile cu cântare dulce şi cu glas mare şi rar, pe acelaşi glas:

Fericiţi cei săraci cu Duhul, că acelora este împărăţia cerurilor...

Pomeneşte-ne pre noi, Doamne, când ve veni întru împărăţia Ta.

Şi celelalte Stihuri toate până la:

Slavă Tatălui

Pomeneşte-ne pre noi, Doamne...

Şi acum

Pomeneşte-ne pre noi, Doamne..

Apoi unindu-se amândouă stranele, cântă cu glas mai înalt şi cu capetele descoperite:

Pomeneşte-ne pre noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta...

(o metanie)

Pomeneşte-ne pre noi, Stăpâne, când vei veni întru împărăţia Ta...

(iarăşi o metanie)

Pomeneşte-ne pre noi, Sfinte, când vei veni întru împărăţia Ta...

(şi iarăşi o metanie)

Apoi cetim:

Ceata cerească te laudă pre Tine şi zice: Sfânt, sfânt, sfânt Domnul Savaot, plin este cerul şi pământul de slava ta.

Stih:

Apropiaţi-vă către dânsul şi vă veţi lumina şi feţele voastre nu se vor ruşina.

Şi iarăşi zice:

Ceata cerească...

Slavă.

Ceata sfinţilor îngeri şi a arhanghelilor cu toate cereştile puteri, te laudă pre Tine şi zice: Sfânt, sfânt, sfânt, Domnul Savaot, plin este cerul şi pământul de slava Ta.

Şi acum.

Crezul.

Slăbeşte, lasă, iartă Dumnezeule...

Apoi:

Tatăl nostru..

După Ecfonis, urmează Condacele: cele din zilele săptămânii şi al sfântului care este hramul bisericii.

Iar de este hramul lui Hristos, zicem: al

hramului, al zilei și al sfântului din acea zi; dacă sfântul are condac.

Și acum.

C eea ce ești folositoare...

D oamne miluește

(de 40 de ori)

S lavă, și acum

C eea ce ești mai cinstită...

I ntru numele Domnului, binecuvintează Părinte.

Preotul:

D umnezeule, milostivește-te spre noi..

Și facem cele 16 metanii, însemnate mai sus, cu rugăciunea Sfântului Efrem.

Iar paraclisierul, făcând metanie celui mai mare și luând binecuvântare merge și trage clopotul.

Apoi începe cel mai mare:

V eniți să ne închinăm

(de 3 ori)

și Psalmul 103, cu glas lin și blând.

Iar preotul cetește rugăciunile Vecerniei înaintea sfintelor uși.

După Psalm, Slavă, și acum

A liluia

(de 3 ori)

Ectenia cea mare și cetim Catisma:

C ătre Domnul, când m'am necăjit..

Și la fiecare Antifon: Slavă, și acum

A liluia

(de 3 ori)

și facem trei metanii.

LUNI SEARA

IN SĂPTĂMÂNA INTÂIA

La D oamne strigat-am...punem Stihira 6, glasul al, 2-lea facere a lui Iosif.

Podobia: P re toți i-am întrecut...

T ot păcatul am făcut, pre toți i-am întrecut cu desmierdarea. De ași vrea să mă pocăesc, nu am râuri de lacrimi. De voiu viețui și acum cu lene, sunt vinovat muncii. Ci-mi dă mie îndreptare, unule bunule Dumnezeule, și mă miluește.

D ă-mi, Hristoase, ploi de lacrimi, în ziua cea veselă a postului; ca să plâng și să-mi spăl spurcăciunea cea din pofte și să mă arăt Ție curățit, când vrei vrea să vii din cer judecător, Doamne, să judeci pre oameni, ca un judecător și singur drept.

Alta a lui Teodor, glasul al 5-lea.

P odobie: C uvioase Părinte...

V eniți credincioșilor cu dragoste având ca o pavăză arma cea tare a postului, să întoarcem înapoi tot meșteșugul înșelăciunii vrăjmașului; să nu ne îndulcim cu desmierdăciunile poftelor, ca să nu ne temem de focul ispitelor; prin care post Hristos iubitorul de oameni, cu darurile răbdării ne va încununa pre noi. Pentru aceasta, cu îndrăzneală rugându-ne, cădem înaintea lui strigând și cerând sufletelor noastre pace și mare milă.

Iar dela Mineiu, trei stihiri.

Slavă, și acum; a Născătoarei de Dumnezeu.

L umină lină...

Prochimen, glasul al 6-lea.

A Domnului este mântuirea

şi preste poporul Tău binecuvântarea Ta.

Stih: Doamne, căci s'au înmulţit ceice mă necăjesc.

Dela Facere cetire.

Cap. 1-iu, Vers 1-iu.

Întru inceput a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Şi pământul era nevăzut şi netocmit şi întunerec era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu se purta pre deasupra apei. Şi a zis Dumnezeu: Să se facă lumină! Şi s'a făcut lumină. Şi a văzut Dumnezeu lumina că este bună; şi a despărţit Dumnezeu între lumină şi între întunerec; şi a numit Dumnezeu lumina ziuă şi întunerecul l-a numit noapte; şi s'a făcut seară şi s'a făcut dimineaţă zi una. Şi a zis Dumnezeu: Să se facă tărie în mijlocul apei şi să fie despărţind apă de apă! Şi s'a făcut aşa. Şi a făcut Dumnezeu tăria şi a despărţit Dumnezeu între apă, care era deasupra tăriei şi între apă, care era sub tărie; şi a numit Dumnezeu tăria cer. Şi a văzut Dumnezeu că este bine şi s'a făcut seară şi s'a făcut dimineaţă, ziua a doua. Şi a zis Dumnezeu: Să se adune apa cea de sub cer într'o adunare şi să se arate uscatul şi s'a făcut aşa. Şi s'a adunat apa cea de sub cer întru adunările sale, şi s'a arătat uscatul. Şi a numit Dumnezeu uscatul pământ, şi adunările apelor le-a numit mări. Şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi a zis Dumnezeu: să răsară pământul iarbă verde, care să semene sământă dupre fel şi dupre asemănare, şi pom roditor, care face roade, căruia sământa lui este într'însul, dupre fel pe pământ; şi s'a făcut aşa. Şi a dat din sine pământul iarbă verde, care seamănă sământa dupre fel şi dupre asemănare şi pom roditor, care face roade, căruia sământa lui este într'însul dupre fel, pre pământ; şi a văzut Dumnezeu că este bine, şi s'a făcut seară, şi s'a făcut dimineaţă ziua a treia.

Prochimen, glasul al 5-lea.

Domnul mă va auzi când voiu striga către dânsul.

Stih:

Când am strigat eu auzitu-m'ai, Dumnezeul dreptăţii mele.

De la Pilde cetire.

Cap. 1-iu, Vers 1-iu.

Pildele lui Solomon, fiul lui David, carele a împărăţit în Israil. A cunoaşte înţelepciunea şi învăţătura, a înţelege cuvintele măestriei, a pricepe învăluelile vorbelor şi deslegarea cuvintelor celor întunecoase, şi a socoti dreptatea şi adevărul, şi judecată a face. A da celor fără de răutate meşteşugire, şi pruncului tânăr ştiinţă şi cunoştinţă. Acestea auzindu-le înţeleptul, mai înţelept va fi, şi cel înţelegător îndreptare va dobândi. Şi va cunoaşte pilda şi cuvântul întunecos, şi vorbele înţelepţilor şi întrebările cele ascunse. Inceperea înţelepciunii este frica Domnului, şi cunoştinţă bună este tuturor celor ce o fac pre ea. Credinţa în Dumnezeu este inceperea priceperii; iar cei necredincioşi defăimează înţelepciunea şi învăţătura. Ascultă, fiule, învăţătura tătână-tău, şi nu lepăda legile maicei tale. Că cununa darurilor vei lua pe creştetul tău, şi lanţ de aur împrejurul grumazului tău. Fiule, să nu te înşele pre tine oamenii cei necredincioşi, nici să voeşti lor. De te vor ruga, zicând: Vino cu noi, însoţeşte-ne la sânge, şi să ascundem în pământ cu strâmbătate pre omul cel drept; să-l înghiţim pre el ca iadul de viu, şi să stingem pomenirea lui de pe pământ. Averea lui cea de mult preţ să o apucăm, şi vom umplea casele noastre de dobânzi; pune-ţi soarta ta cu noi şi o pungă obştească să avem toţi, şi un sac să se facă nouă tuturor. Fiul meu, să nu mergi în cale cu dânşii, ci să-ţi abaţi piciorul tău de la cărările lor. Că picioarele lor la răutate aleargă, şi grabnice sunt a vărsa sânge. Că nu fără dreptate se întind mrejile păsărilor; pentru că aceia ce se însoţesc sângiurile, îşi agonisesc loruşi rele, şi sfărâmarea oamenilor călcători de lege este rea. Acestea sunt căile tuturor celor ce fac fără de legi, căci cu păgânătatea îşi răpesc sufletul său. Înţelepciunea în răspântii se laudă, şi prin uliţe îndrăzneala aduce.

Apoi:

Învredniceşte-ne Doamne în seara aceasta..

Trei metanii, după care Preotul:

Să plinim rugăciunile noastre...

LA STIHOAVNĂ

Idiomela zilei, glasul al 3-lea.

Să postim post primit, bine plăcut Domnului; postul cel adevărat este înstreinarea de răutăţi, înfrânarea limbii, le-

pădarea mâniei, depărtarea de pofte, de clevetire, de minciună şi de jurământul mincinos. Lipsirea acestora este postul cel adevărat şi bine primit.

Stih: Către tine am ridicat ochii mei...
Şi tot aceasta, apoi:

Stih: Miluieşte-ne pre noi, Doamne...
A Mucenicilor

Mare este puterea mucenicilor Tăi, Hristoase, că în morminturi zac şi duhurile gonesc; şi au stricat puterea vrăjmaşului cu credinţa Treimii, nevoindu-se pentru buna credinţă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, folositoare tuturor celor ce se roagă, întru tine ne lăudăm, întru tine ne este toată nădejdea noastră. Roagă pre cel ce s'a născut din tine, pentru netrebnicii robii tăi.

Apoi Canonarhul face obişnuita metanie în mijloc, asemenea şi la strane.

Acum slobozeşte pre robul tău...
Sfinte Dumnezeule...
(3 închinăciuni)

Preotul:

Că a ta este împărăţia...
Şi după Amin
cântăm Troparele glasul 5lea

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te, ceea ce eşti cu dar dăruită, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău; că ai născut pre Mântuitorul sufletelor noastre.

(o metanie)
Slavă.

Botezătorul lui Hristos pre noi pre toţi ne pomeneşte, ca să ne mântuim de fără-delegile noastre. Că ţie s'a dat dar a te ruga pentru noi.

(o metanie)
Şi acum.

Rugaţi-vă pentru noi sfinţilor apostoli şi sfinţii toţi, ca să ne ferim de nevoi şi de necazuri. Că pre voi calzi folositori către Mântuitorul v'am câştigat.

O metanie.
Apoi se zice de cel mai mare, fără metanie, cu glas blândişor şi cu dulceaţă:

Sub milostivirea ta scăpăm, Născătoare de Dumnezeu. Rugăciunile noastre nu le trece cu vederea întru necazuri, ci din primejdii ne scapă pre noi, una curată, una binecuvântată.

Doamne miluieşte
(de 40 ori)
Slavă, şi acum

Ceea ce eşti mai cinstită...
Întru numele Domnului, binecuvintează părinte.
Preotul:

Cel ce este binecuvântat, Hristos, Dumnezeul nostru...
Iar noi:

Împărate ce esc...
Şi zicem rugăciunea cuviosului Efrem:

Doamne şi Stăpânul vieţii mele...
(3 metanii şi 12 închinăciuni)

Şi iarăşi zicem rugăciunea de mai sus cu o metanie.

Apoi

Sfinte Dumnezeule...

Doamne miluește

(de 12 ori)

Apoi rugăciunea:

Prea sfântă Treime, stăpânie de o fiinţă, împărăţie nedespărţită, ceea ce eşti pricina tuturor bunătăţilor, binevoeşte şi pentru mine păcătosul, întăreşte şi înţelepţeşte inima mea şi şterge toată întinăciunea mea. Luminează gândul meu, ca totdeauna să te slăvesc, să te laud, să mă închin ţie şi să zic: Unul sfânt, unul Domnul Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl, Amin.

Apoi:

Fie numele Domnului binecuvântat de acum şi până în veac.

(de trei ori)

Şi trei metanii.

Apoi:

Bine voi cuvânta pre Domnul...

Şi când punem masă, zicem şi Psalmul 144:

Inălţa-Te-voiu Dumnezeul meu...

Şi se face Apolis.

Şi ieşind în tindă, cântăm după obiceiu Stihira hramului iar preotul rosteşte rugăciunile cele obişnuite, pomeneşte pre cei morţi şi face desăvârşitul Apolis.

Să se ştie.

Această rânduială se face, după Vecernie, în tot sfântul post nefiind Liturghia cea mai înainte sfinţită.

Şi n'am luat obiceiu să facem această liturghie până Miercuri, ca să postească, după predanie, toată frăţimea; iar cei ce vor putea, să postească până Vineri.

Iar când se face Liturghia cea mai înainte sfinţită, zice Preotul la fiecare slavă a Stihologiei: Iară şi iară...

Cade-se a şti:

că în Lavra cuviosului părintelui nostru Sava nu cântăm Pavecerniţa în biserică; ci o ceteşte fiecare în chilie. Aşa am apucat.

Iar în Chinoviile din Palestina, se cântă Pavecerniţa aşa:

In ceasul al zecelea

Intră paraclisierul, face o metanie celui mai mare şi merge şi loveşte în toacă de 12 ori. După care ne adunăm toţi în biserică, făcând fiecare metaniile cele orânduite; şi aşteptăm puţintel, până se strâng toţi sau mai mulţi.

Şi sculându-se Preotul din strana lui, face obişnuita metanie Igumenului, şi începe:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru...

Iar noi zicem:

Amin.

Impărate ceresc, Sfinte Dumnezeule.

Veniţi să ne închinăm

(de 3 ori)

şi îndată Psalmul 69.

Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte...

Apoi începem canonul cel mare

făcându-l în patru părţi cu Irmoasele şi-l sfârşim Joi seara.

Irmoasele, de câte două ori.

CANONUL CEL MARE

Facerea sfântului părintelui nostru Andrei Criteanul Ierusalimiteanul.

Facem la fiecare Tropar trei închinăciuni.

Cântarea 1-ia, glasul al 6-lea.

Ajutor şi acoperitor s'a făcut mie spre mântuire. „Acesta este Dumnezeul meu „şi-l voiu slăvi pre el; Dum„nezeul părintelui meu şi-l „voiu înălţa pre el, căci cu mărire s'a preaslăvit.

Pripeala pe care o zicem:

Miluește-mă Dumnezeule, miluește-mă.

De unde voiu începe a plânge faptele vieţii mele ticăloase? Care începere voiu pune Hristoase, acestei tânguiri de acum? Ci ca un milostiv dă-mi iertare greşalelor.

Vino, ticăloase suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturiseşte la Ziditorul tuturor. Părăseşte de acum dobitocia cea dinainte şi du lui Dumnezeu lacrămi de pocăinţă.

Râvnind neascultării lui Adam, cel întâi zidit, m'am cunoscut pre mine desbrăcat de Dumnezeu, de împărăţia cea vecuitoare şi de desfătare, pentru păcatele mele.

Vai, ticăloase suflete! Pentru ce te-ai asemănat Evei celei dintâi? că ai căzut rău și te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom şi ai gustat cu îndrăzneală dobitocească mâncare.

In locul Evei celei simţite, făcutu-s'a mie Evă înţelegătoare cugetul cel cu poftă trupească; arătându-mi cele dulci și gustând pururea din băutura cea amară.

Dupre dreptate s'a lepădat Adam din Edem, nepăzind o poruncă a ta, Mântuitorule. Dar eu ce voiu pătimi, nebăgând seamă totdeauna de cuvintele tale cele de vieaţă.

Slavă, a Treimei.

Treime, fiinţă prea înaltă, căreia ne închinăm întru o unime, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi folosirea celor ce te laudă pre tine, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca o stăpână, curată, mă primeşte pre mine cel ce mă pocăesc.

Şi iarăşi Irmosul cel dintâi, în loc de Catavasie, odată. Aşa facem la toate cântările.

Cântarea a 2-a, Irmos:

Ia aminte cerule, şi voiu grăi și voiu lăuda pre Hristos. „Carele a venit din Fecioară „cu trup“.

Ia aminte cerule, şi voiu grăi pământule, primeşte în urechi glasul celui ce se pocăește faţă de Dumnezeu, și-l laudă pre dânsul.

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul tău cel blând şi-mi primeşte mărturisirea mea cea călduroasă.

Greşit-am mai mult de cât toţi oamenii, însumi am greşit ţie; ci te milostiveşte, Mântuitorule, ca un Dumnezeu spre făptura ta.

Chip făcând grozăviei patimilor mele, cu pofte iubitoare de desmierdare, mi-am stricat frumuseţea minţii.

Viforul răutăţilor m'a cuprins milostive, Doamne; ci ca lui Petru, tinde-mi şi mie mâna ta.

Intinatu-mi-am haina trupului meu, şi mi-am spurcat podoaba cea dupre chipul şi dupre asemănarea ta, Mântuitorule.

Intunecatu-mi-am frumuseţea sufletului cu dulceţile poftelor, şi cu totul, toată mintea, ţărână mi-am făcut.

Ruptu-mi-am acum veştmântul cel dintâi, carele mi l-a ţesut mie Ziditorul din început, şi pentru aceasta zac acum gol.

Imbrăcatu-m'am în haină ruptă, pe care mi-a ţesut-o mie şarpele cu sfătuirea, şi mă ruşinez.

Lacrămile desfrânatei, Indurate, şi eu le vărs înaintea Ta; milostiveşte-te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Căutat-am spre frumuseţea pomului şi mi s'a amăgit mintea, şi acum zac gol şi mă ruşinez.

Lucrat-au pre spatele mele toţi începătorii răutăţilor, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Slavă, a Treimei.

Pre tine unul, Dumnezeul tuturor, în trei feţe te laud; pre Tatăl şi pre Fiul şi pre Sfântul Duh.

Şi acum, a Născătoarei.

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti prea lăudată, roagă-te cu de-adinsul, să ne mântuim.

Cântarea 3-a, Irmos:

Pre piatra cea neclătită a poruncilor Tale, Hristoase, „întăreşte mintea mea“.

Foc dela Domnul plouând oarecând, a ars Domnul de demult pământul Sodomitenilor.

In munte scapă suflete, ca Lot acela, şi fugi în Sigor.

Fugi de aprindere o suflete! Fugi de arderea Sodomului!

Fugi de stricăciunea dumnezeeştei văpăi.

Greşit-am Ţie singur eu, greşit-am mai mult de cât toţi, Hristoase Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Tu eşti păstorul cel bun; caută-mă pre mine mielul, şi rătăcit fiind, nu mă trece cu vederea.

Tu eşti dulcele Iisus, Tu eşti Ziditorul meu; întru Tine Mântuitorule mă voiu îndrepta.

Mărturisescu-mă Ţie, Mântuitorule: Greşit-am Ţie fără măsură; ci lasă-mi, iartă-mi, ca un îndurat.

Slavă, a Treimei.

O Treime, unime Dumnezeule, mântueşte-ne pre noi de înşelăciune şi de ispite şi de primejdii.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te, pântece primitor de Dumnezeu; bucură-te, scaunul Domnului; bucură-te, Maica vieţii noastre.

Cântarea 4-a, Irmos.

Auzit-a proorocul de venirea ta, Doamne, şi s'a „temut, că vrei să te naşti din „Fecioară şi oamenilor să te „arăţi, şi a grăit: Auzit-am „auzul Tău şi m'am temut. „Slavă puterii Tale, Doamne".

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea ta nu o părăsi, drepte Judecătorule; că de am şi greşit eu însumi, ca un om, şi mai mult de cât tot omul, iubitorule de oameni, dar ai putere ca un Domn al tuturor a ierta păcatele.

Se apropie, suflete, sfârşitul se apropie, şi nu te grijeşti; nu te găteşti. Vremea se scurtează, scoală-te, aproape lângă uşi este Judecătorul; ca un vis, ca o floare trece vremea vieţii. Pentru ce în deşert ne turburăm.

Deşteaptă-te o sufletul meu! Ia seama faptelor tale care ai făcut, şi le dă pre ele înaintea ochilor tăi; varsă picături de lacrămile tale; spune cu îndrăzneală faptele tale şi cugetele tale lui Hristos, şi te îndreptează.

N'a fost în viaţă păcat, nici faptă, nici răutate, care să n'o fi săvârşit eu, Mântuitorule, cu mintea şi cu cuvântul, cu voinţa şi cu gândul, şi cu ştiinţa; şi cu fapta păcătuind, ca altul nimenea, nici odinioară.

Dintru aceasta m'am judecat, dintru aceasta m'am osân-

dit eu, ticălosul, adecă din cunoştinţa mea, de cât care nimic nu este în lume mai silnic; Judecătorule, Mântuitorul meu şi cunoscătorul, milostiveşte-Te şi mă scapă şi mă mântueşte pre mine, robul Tău.

Scara care a văzut de demult marele între Patriarhi, suflete al meu, este arătarea suirii celei de lucrare, şi a înălţării gândului. Deci, de voeşti să vieţueşti cu lucrarea şi cu cunoştinţa, şi cu înălţarea gândului, înoeşte-te.

Arşiţa zilei a răbdat patriarhul pentru lipsă, şi gerul nopţii a suferit, în toate zilele făcând câştigare, păstorind, trudindu-se şi slujind, ca să-şi ia amândouă femeile.

Două femei se înţeleg: lucrarea şi cunoştinţa întru gândire. Insă, prin Lia lucrarea, ca pre ceea ce a fost cu mulţi copii; iar prin Rahil gândirea, ca pre cea cu multă osteneală. Că fără de ostenele, nici lucrarea, nici gândirea nu se va săvârşi, suflete.

Slavă, a Treimei.

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te cunosc pre Tine, Dumnezeire, una în Treime, ca pre ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu scaunul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cele de sus.

Şi acum, a Născătoarei.

Şi ai născut, şi eşti Fecioară şi ai rămas întru amândouă cu firea Fecioară. Cel ce s'a născut înoeşte legile firii, şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voeşte, se birueşte rânduiala firii; că face câte voeşte.

Cântarea 5-a, Irmos:

De noapte mânecând iubitorule de oameni, mă rog „luminează-mă, şi mă îndrep„tează la poruncile Tale, şi mă „învaţă, Mântuitorule, să fac „voia Ta“.

In noapte vieaţa mea mi-am trecut pururea, că întunerec s'a făcut mie şi negură adâncă noaptea păcatului; ci ca pre un fiu al zilei arată-mă, Mântuitorule.

Lui Ruvim asemănându-mă, eu ticălosul, făcut-am sfat necuvios şi călcător de lege asupra lui Dumnezeu celui înalt, spurcându-mi patul meu, precum acela al tătâni-său.

Mărturisescu-mă Ţie, Hristoase împărate; greşit-am, ca mai înainte fraţii lui Iosif,

vânzând rodul curăţiei şi al înţelepciunii.

De cei de un sânge s'a dat, s'a vândut în robie, dulcele suflet cel drept, spre închipuirea Domnului; iar tu suflete cu totul te-ai vândut răutăţilor tale.

Lui Iosif celui drept şi minţii lui celei curate urmează, ticăloase şi neiscusite suflete, şi nu te spurca cu pornirile cele fără pricepere, pururea făcând fără-de-lege.

De s'a şi sălăşluit în groapă oare când Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării şi a sculării Tale a fost aceasta; iar eu, ce-Ţi voiu aduce Ţie întru acest chip vreodată?

Slavă, a Treimei.

Pre Tine Treime Te slăvim, pre unul Dumnezeu; sfânt, sfânt, sfânt eşti Părinte, Fiule şi Duhule, fiinţă singură prin sine, unime, căreea pururea ne închinăm.

Şi acum, a Născătoarei.

Din tine s'a îmbrăcat întru a mea frământătură, Dumnezeu, cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat; şi a împreunat lui-şi firea omenească.

Cântarea 6-a, Irmos:

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu, şi m'a auzit din iadul „cel mai de jos, şi a scos din „stricăciune vieaţa mea".

Lacrămi din ochii mei, Mântuitorule, şi suspinuri dintru adânc curat aduc Ţie, strigând inima mea: Dumnezeule, greşit-am Ţie, milostiveşte-Te spre mine.

Instreinatu-te-ai suflete, de la Domnul Tău, ca Datan şi ca Aviron; ci din toată inima strigă: Iartă-mă! Ca să nu te împresoare pre tine prăpastia pământului.

Ca o junice sălbătăcită asemănatu-te-ai suflete lui Efrem; ca o căprioară păzeşte-ţi vieaţa de curse, înălţându-ţi cu aripi mintea, cu lucrarea şi cu gândirea.

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, cum că, poate Dumnezeu vieaţa cea leproasă să o albească şi să o cureţe; nu te deznădăjdui dar, măcar de şi eşti lepros.

Slavă, a Treimei.

Treime sunt, neamestecată, nedespărţită; despărţită dupre feţe, şi unime sunt din fire unită; Tatăl, zice, şi Fiul şi dumnezeescul Duh.

Şi acum, a Născătoarei.

Pântecele tău ne-a născut nouă pre Dumnezeu, cu chipul ca şi noi; deci, ca pre un Ziditor al tuturor, roagă-l, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

CONDAC
glasul a 6-lea.

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârşitul se apropie, şi vei să te turburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

Cântarea 7-a. Irmos:

Greşit-am, fără-de-lege am făcut, nu ne-am îndreptat „înaintea Ta, nici am păzit, „nici am făcut precum ne-ai „poruncit nouă; ci nu ne pă„răsi pre noi până în sfârşit, „Dumnezeul părinţilor“.

Greşit-am, păcătuit-am şi am lepădat porunca Ta; că întru păcate m'am zămislit, şi am adaos ranelor mele, rană. Ci Tu mă miluieşte ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Cele ascunse ale inimii mele le-am mărturisit Ţie, judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi şi necazul meu, şi ia aminte acum la judecata mea; şi Tu mă miluieşte ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Saul, oarecând, dacă a pierdut asinii tătâne-său, suflete, degrab a aflat împărăţia dupre întâmplare; ci păzeşte-te să nu greşeşti, alegând mai cu deadinsul poftele tale cele dobitoceşti, de cât împărăţia lui Hristos.

David dumnezeescul părinte, de a şi greşit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata prea curviei săgetându-se şi cu suliţa robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu cu mai grele lucruri boleşti, din pornirile cele din voia ta.

Impreunat-a David oarecând nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat preacurvia cu uciderea; dar îndată îndoită pocăinţă a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

David oare când a însemnat cântarea, scriindu-o ca într'o icoană, prin care-şi mustra fapta care a lucrat, strigând: Miluieşte-mă! că Ţie unuia am greşit, Dumnezeului tuturor; însuţi mă curăţeşte.

Slavă, a Treimei.

Treime neamestecată, nedespărţită, de o fiinţă, unime sfântă; lumini şi lumină, şi trei Sfinte şi unul Sfânt, se laudă Treimea Dumnezeu; ci laudă şi prea slăveşte, suflete, vieaţă şi vieţi, pre Dumnezeul tuturor.

Şi acum, a Născătoarei.

Lăudămu-te, bine-te-cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pre unul din Treimea cea nedespărţită, pre Fiul şi Dumnezeu, şi tu singură ne-ai deschis nouă, celor de pre pământ, cele cereşti.

Cântarea 8-a, Irmos:

Pre cela ce-l slăvesc oştile „cereşti şi de dânsul se „cutremură heruvimii şi sera„fimii, totă suflarea şi zidirea, „lăudaţi-l, îl binecuvântaţi şi-l „prea înălţaţi întru toţi vecii".

Miluește-mă pre mine, cel ce am greşit, Mântuitorule; ridică-mi mintea mea spre întoarcere. Primeşte-mă pre mine, cel ce mă pocăesc; miluește-mă pre mine, cel ce strig: Greşit-am Ţie, mântueşte-mă, nelegiuit-am, miluește-mă.

Ilie cel ce s'a purtat în car, suindu-se în căruţa bunătăţilor, s'a înălţat ca spre cer oarecând, mai presus de cele pământeşti. Deci la suirea acestuia cugetă suflete al meu.

Eliseiu luând oarecând cojocul lui Ilie, a luat dela Domnul dar îndoit; iar tu o, suflete al meu, acestui dar nu te-ai împărtăşit pentru neînfrânare.

Curgerea Iordanului, oarecând, a stătut de o parte şi de alta prin lovirea cojocului lui Ilie, prin Eliseiu; iar tu, o suflete al meu, acestui dar nu te-ai învrednicit pentru neînfrânare.

Samariteanca oarecând a primit pre cel drept cu gând bun; iar tu, o suflete! n'ai adus în casă nici strein, nici călător. Pentru aceasta te vei lepăda afară de cămară, tânguindu-te.

Minţii celei spurcate a lui Gheezi, pururea te-ai asemănat, ticăloase suflete; a căruia iubire de argint leapădă-o măcar la bătrâneţe. Fugi de focul Gheenei, depărtându-te de răutăţile tale.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Părinte, celace eşti fără început; Fiule, cel împreună fără de început; Mângâitorule cel bun, Duhule cel drept; născătorule al lui Dumnezeu Cu-

vântului, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu şi făcător, Treime unime milueşte-mă.

Şi acum, a Născătoarei.

Ca nişte văpsele mohorîte s'a ţesut trupul lui Emanuil, înlăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce eşti porfiră înţelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pre tine te cinstim.

Cântarea 9-a, Irmos:

Naşterea zămislirii celei fără sământă este netâlcuită; „rodul Maicii celei fără de băr- „bat este nestricat! că naşte- „rea lui Dumnezeu înoeşte „firile. Pentru aceasta pre tine „toate neamurile, ca pre o „Maică, mireasă a lui Dumne- „zeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Mintea s'a rănit, trupul s'a trândăvit, duhul boleşte; cuvântul a slăbit, viaţa s'a omorît, sfârşitul este lângă uşi. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face, când va veni judecătorul să cerce ale tale?

Adusu-ţi-am aminte, suflete, de la Moisi facerea lumii şi toată Scriptura cea aşezată de acela; care îţi povesteşte ţie de cei drepţi şi de cei nedrepţi; din cari celor de al doilea, adică celor nedrepţi ai urmat, o suflete, greşind lui Dumnezeu, iar nu celor dintâiu.

Legea a slăbit, nu lucrează Evanghelia, şi toată Scriptura întru tine nu este băgată în seamă; profeţii au slăbit şi tot cuvântul celui drept. Şi ranele tale, o suflete, s'au înmulţit, nefiind doctor să te vindece.

Pildele Scripturii celei nouă îţi aduc ţie, ca să te aducă pre tine suflete spre umilinţă. Râvneşte dar drepţilor, iar de păcătoşi te leapădă; şi îmblânzeşte pre Hristos, cu rugăciunile şi cu postul şi cu curăţia şi cu smerenia.

Hristos s'a făcut om, chemând la pocăinţă pre tâlhari şi pre curve. Suflete, pocăeşte-te că s'a deschis uşa împărăţiei acum şi o apucă mai'nainte fariseii şi vameşii şi preacurvarii, pocăindu-se.

Hristos s'a făcut om, împreunându-se cu mine prin trup şi toate câte sunt ale firii, cu voia le-a împlinit, afară de păcat; arătându-ţi ţie, o suflete, pilda şi închipuirea smereniei sale.

Hristos pre vrăjitori i-a mântuit, pre păstori i-a chemat,

mulţimea pruncilor o a făcut mucenici, pre bătrânul l-a mărit şi pre văduva cea bătrână. Cărora n'ai râvnit, suflete, nici lucrurilor, nici vieţii. Ci vai ţie, când te vei judeca!

Postindu-se Domnul patru zeci de zile în pustie, mai pre urmă a flămânzit, arătând firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi! De va năvăli asupra ta vrăjmaşul, cu rugăciunea şi cu postul departe îl goneşte de la picioarele tale.

Slavă, a Treimei.

Pre Tatăl să-l lăudăm, pre Fiul să-l prea înălţăm, dumnezeescului Duh cu credinţă să ne închinăm, Treimii celei nedespărţite, unimii dupre fiinţă: ca unei lumini şi luminilor şi vieţii şi vieţilor, făcătoarei de vieaţă şi luminătoare marginilor.

Şi acum, a Născătoarei.

Cetatea ta păzeşte-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind, întru tine se şi întăreşte şi prin tine biruind, înfrânge toată supărarea, robeşte pre vrăjmaşi şi îndepărtează pre supuşii ei.

Sfinte al lui Dumnezeu Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite şi părinte de trei ori fericite, păstorul Critului, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă; ca să scăpăm de toată mânia, necazul şi stricăciunea şi de greşeli să ne mântuim noi, ceice cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi cântăm Irmosul în amândouă stranele. După sfârşitul Canonului, începem Psalmul al patrulea.

Când am strigat eu, auzitu-m'ai...

Şi ceilalţi Psalmi ai Pavecerniţei.

La Aliluia,

trei metanii şi îndată începem a doua stare:

Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu...

Şi alţi doi Psalmi, zicând la sfârşitul acestora,

Aliluia

cu trei închinăciuni.

Apoi începe strana mare:

Cu noi este Dumnezeu...

Şi zicem aceste Stihuri cu glas mare şi cu dulce cântare, zicând o strană unul şi răspunzând cealaltă altul.

Asemenea zicem şi:

Firea celor fără de trupuri...

Şi, cu glas lin:

Cred întru unul Dumnezeu...

Apoi Preotul zice:

Prea sfântă Stăpână...

Zice şi cetețul tot aceeaşi.

Şi facem toţi câte o metanie. Asemenea facem şi la celelalte Stihuri de rugăciune la toate. Iar când zicem:

Dumnezeule, curăţeşte-ne pre noi păcătoşii...

(de 3 ori)

facem trei metanii.

Apoi, Sfinte Dumnezeule şi aceste Tropare pre glasul al 2-lea, pe care le cântăm cu glas mare şi cu cântare dulce.

Luminează ochii mei, Hristoase Dumnezeule...

Slavă.

Sprijinitor sufletului meu, fii Dumnezeule...

Şi acum.

Că nu avem îndrăzneală...

Şi sunt şi alte Tropare care se cântă preste zile. Marţi şi Joi seara, sunt acestea:

Neadormirea nevăzuţilor mei...

Stih: Caută şi mă auzi, Doamne...

Cât va fi de înfricoşată judecata ta, Doamne...

Slavă.

L acrimi dă-mi mie, Dumnezeule...

Și acum.

N eruşinată nădejdea ta...
D oamne miluește

(de 40 ori)

Preotul:

P entru rugăciunile sfinților părinților noștri...

Și rugăciunea:

D oamne, Doamne, celace ne mântuești pre noi...

Apoi:

V eniți să ne închinăm

(de 3 ori)

Psalmul 50

M iluește-mă, Dumnezeule...

Psalmul 101:

D oamne, auzi rugăciunea mea...

Și

D oamne atotputernice, Dumnezeul părinților noștri.

Apoi:

S finte Dumnezeule, T atăl nostru.

Preotul:

C ă a Ta este împărăția...

și după

A min, zicem aceste Tropare degrab, pe glasul al 6-lea:

M iluește-ne, pre noi, Doamne...

Slavă

D oamne, miluește-ne pre noi...

Și acum

U şa milostivirii deschide nouă...
D oamne miluește

(de 40 ori).

Slavă, și acum

C eea ce ești mai cinstită...
Î ntru numele Domnului binecuvintează părinte.

Preotul:

P entru rugăciunile sfinților părinților noștri...

Și rugăciunea aceasta:

S tăpâne, Dumnezeule, părinte...

Apoi

V eniți să ne închinăm...

(de trei ori)

Și

D oamne, auzi rugăciunea mea...

S lavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pre pământ pace...
D oamne, scăpare Te-ai făcut nouă...
I nvrednicește-ne, Doamne, în noaptea...

Apoi:

S finte Dumnezeule, P rea sfântă Treime, T atăl nostru...

Preotul:

C ă a Ta este împărăția.

Apoi cântăm rar și frumos, pe glasul al 6-lea:

D oamne al puterilor fii cu noi...

Și în cealaltă strană tot aceasta, și zice strana cea care a început, Stih:

L ăudați pre Dumnezeu întru sfinții lui...

Și iarăși cântă:

D oamne al puterilor...

Apoi cealaltă strană, zice Stih:

L ăudați pre el întru puterile lui, lăudați...
D oamne al puterilor fii cu noi...

Și încă:

L ăudați pre Dumnezeu întru sfinții lui, lăudați pre el întru tăria puterii lui.
D oamne al puterilor fii cu noi...

Apoi strana ce a început:

Slavă

D oamne, de n'am avea pre sfinții tăi...

Și acum

M ulte sunt mulțimile greșalelor mele... P rea sfântă Născătoare de Dumnezeu... T oată nădejdea mea spre tine o pun...
D oamne miluește

(de 40 ori)

C ela ce în toată vremea... D oamne miluește

(de trei ori).

Slavă, și acum

C eea ce ești mai cinstită...
I ntru numele Domnului, binecuvintează părinte.

Preotul:

D umnezeule, milostivește-Te spre noi...

Și facem 16 metanii, după obiceiu, cu rugăciunea sfântului Efrem, făcându-le rar, ca să se potrivească toți:

Apoi începe cel mai mare:

S finte Dumnezeule
și după
T atăl nostru

D oamne miluește, de 12 ori, și zicem rugăciunea, facere a lui Pavel Monahul, din Monastirea făcătoarei de bine.

N espurcată, neîntinată...

Şi ne dă nouă, Stăpâne, fără de osândă...
Şi îndată îngenunche toţi la pământ, şi zice Preotul cu glas mare rugăciunea dela

Vecernia mare:

Stăpâne mult milostive...
Şi după rugăciune, face închinăciune cel mai mare către fraţi, şi zice:

Bine cuvântaţi părinţi sfinţi, şi-mi iertaţi, mie păcătosului, toate câte am greşit cu cuvântul, cu lucrul, cu cugetul, şi cu toate simţirile mele.

Iar noi răspundem:

Dumnezeu să te ierte părinte sfinte.
Şi începe din strana stângă, după rânduială, unul după altul să facă asemenea, a cere şi a lua iertăciune, până când se sfârşesc toţi.

Şi aşa începe Preotul a zice:

Să ne rugăm pentru bine credinciosul Regele (N)
Şi celelalte precum s'au aşezat de demult în vechile rânduieli; şi aşa merge fiecare la chilia sa.

Această rânduială se face în tot sfântul post la Pavecerniţă.

Marţi întâia săptămână.

LA UTRENIE

După întâia Stihologie, Sedelnele din Octoih. După a doua Stihologie, Sedealna, glasul al 2-lea.

Podobia: Prea binecuvântată eşti...

Binecuvântat este darul prea cinstitului post, că Moisi printr'însul s'a mărit şi legea cea scrisă cu slove pe lespezi a luat, şi tinerii mai puternici de cât focul s'au arătat. Deci, cu aceasta să stingem patimile trupului cele arzătoare, lui Hristos Mântuitorului strigând: Dărueşte-ne nouă tuturor întoarcere, şi ne scapă de Gheena.

Slavă, glas acelaşi.

Podobia: Ceea ce eşti izvorul milei...

Sosit-a vremea pocăinţii, arată rodurile înfrânării, o suflete al meu! Caută spre cei ce mai 'nainte s'au pocăit. Strigă către Hristos: greşit-am, mântueşte-mă, precum ai mântuit, bunule Stăpâne, pre vameşul, carele a suspinat din inimă; Cela ce unul eşti mult îndurat.

Şi acum, a Născătoarei.

Ceea ce eşti folositoare călduroasă creştinilor, roagă pre Fiul tău, pururea Născătoare de Dumnezeu, să ne mântuiască de toată răutatea cumplită a vrăjmaşului, şi să ne dea iertare de cele ce am greşit; pentru milostivirea îndurărilor, prin rugăciunile tale Maică Fecioară.

După a treia Stihologie, Sedealna, glasul al 5-lea.

Doamne, ajungând la ziua a doua a mântuitorului post, strigăm către Tine: Umileşte inimile noastre ale robilor Tăi şi primeşte rugăciunile noastre cele cu frică, dă-ne nouă a alerga prea lesne călătoria postului, iertare şi mare milă.

Slavă, aceeaşi.
Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Podobie: Pre cuvântul cel împreună...

Rădăcină, ceea ce ai odrăslit floarea cea dumnezeească, sicriule și sfeşnice, şi năstrapă cu totul de aur, sfântă masă care porţi pâinea vieţii; ca pre un Fiu al tău şi Dumnezeu, roagă-l pre El dimpreună cu sfântul Inainte-Mergătorul, să miluiască şi să mântuiască pre cei ce te mărturisesc pre tine Născătoare de Dumnezeu.

CANONUL MINEIULUI.

Se ceteşte a doua cântare din Psaltire.

TRICÂNTARE

Cântarea a 2-a, glasul al 2-lea, Irmos:

Vedeţi, vedeţi că Eu sunt cel ce am mântuit în mare „şi am săturat în pustie pre „poporul Israiltenesc şi apă „din piatră am izvorît oame„nilor; ca îmbrăcându-Mă în„tru cel ce a căzut în strică„ciune de demult, să-l trag la „mine, pentru nespusa milă".

Pripeală:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Trezeşte-te, priveghează, suspină, lăcrămează prin post; leapădă toată sarcina păcatului, suflete; ca prin călduroasă pocăinţă să scapi de foc, şi cu plângere pentru patimi să rupi haina cea de jale, luând vestmântul cel dumnezeesc.

Spre muntele faptelor celor alese să ne apropiem toţi prin post, lăsând năvălirile desfătărilor, care râvnesc la cele de jos. Şi în norul cinstitelor vedenii intrând, să vedem singură frumuseţea cea dorită a lui Hristos; îndumnezeindu-ne cu taină prin dumnezeeştile suiri.

Vai mie! Ce voi să fiu? Ce voi să mă fac lucrând păcatul, şi de Stăpânul ne înfricoşându-mă eu, necunoscătorul? Pentru aceasta mai'nainte de judecată sunt osândit. Drepte judecătorule, bunule, întorcându-mă, mântueşte-mă pre mine, cel ce Te-am mâniat mai mult de cât toţi oamenii.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Pământe nelucrate, cela ce ai odrăslit pre hrănitorul tuturor, carele'şi deschide mâna şi de bună voinţa lui se satură tot vieţuitorul cu puterea cea dumnezeească, întăreşte cu pâinea vieţii inimile cele slăbănogite prin saţiul greşalelor celor rele.

Alt Irmos, glasul al 5-lea:
Vedeţi, vedeţi...

Veniţi să ne adunăm în cămara sufletului, dând rugăciuni Domnului, şi strigând: Tatăl nostru, carele eşti în ceruri, slăbeşte, lasă datoriile noastre şi le iartă, Cela ce eşti unul mult îndurat.

Blândețele sufletului nostru în post arătându-le, să nu ne mâhnim pentru schimbarea doritelor zile; că ne strălucesc nouă faptele evlaviei.

Slavă, a Treimei.

Ceea ce ești fără de început nezidită, în trei fețe, unime, doamnă, împărăție a veacurilor, pre Tine Tatăl și pre Fiul și pre sfântul Duh, Te slăvește mulțimea îngerilor și toată firea oamenilor.

Și acum, a Născătoarei.

Pre tine mărirea neamului nostru, cea cu toate bunătățile, te lăudăm. Că prin tine, Fecioară, ne-am îndumnezeit; că ai născut nouă pre Hristos, Mântuitorul și Dumnezeu, Carele ne-a deslegat pre noi din blestem.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cine a stins focul? Cine a încuiat gurile fiarelor? Postul cel ce a mântuit pre tineri din cuptor și pre proorocul Daniil de la mâncarea leilor; pre carele să-l cuprindem și noi, fraților.

Irmosul:

Vedeți, vedeți, că eu sunt „Dumnezeu, cela ce m'am îm„brăcat cu trup de a mea „bună voie, ca să mântuesc „pre Adam, cel căzut prin „amăgirea șarpelui, cu călca„rea poruncii".

Cântarea a 8-a, Irmos:

Cel ce a închipuit lui Moisi...

Leapădă, suflete, somnul lenevirii celei rele și cu dragoste priveghează spre dumnezeeștile porunci; se apropie mirele, deci purtând lumină, sârguește-te, să-l întâmpini.

Pre mine, cel rănit rău cu sabia desfătărilor, cu doctoria voiei milostivirii Tale îndurate tămădueşte-mă, Cuvinte, ca să Te slăvesc în veci cu mulțămită.

De patimi vătămătoare, de pismă și urîciune, și de toată răutatea oprește-te, suflete, hrănindu-te cu bucatele cele ce aduc desfătarea cea de sus, fără materie.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Născătoare de Dumnezeu curată, tămădueşte ranele sufletului meu, și patimile inimii, și răsvrătirea minții; ca ceea ce ești singură ajutătoare păcătoșilor, și zidul celor sfărămați.

Alt Irmos:

Pre Făcătorul fănturii...

Cu postirea înălțându-ne sufletele toți la ceruri, rugăciuni bine primite să aducem Domnului.

Duhul umilinții luând, să lăcrămăm pentru răscumpă-

rarea sufletelor, lăudând pre Hristos în veci.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Treime, ceea ce eşti de o fiinţă şi unime nezidită, şi Dumnezeul tuturor, pre Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Fă rugăciune pentru noi cei ce te lăudăm pre tine prea curată, să ne apărăm de tot felul de ispite şi de primejdii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Desfătarea bogatului defăimându-o, veniţi să postim cu Lazăr, ca şi pre noi să ne încălzească sânul lui Avraam.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului...

Irmosul:

Pre Făcătorul a toată făptura, de carele se spăimântează îngerii, cântaţi-l popoare, şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii".

Cântarea a 9-a, Irmos:

Din pământeni cine...

Cine din pământeni alunecându-se, aşa a mâniat pre Dumnezeu cândva? Cine a urmat pornirile răutăţii şi s'a arătat sălaş păcatului, precum eu ticălosul? Ci Dumnezeule, voitorul milei, Tu mă miluieşte.

Puterilor îngereşti, cele de Dumnezeu văzătoare, rugaţi pre Dumnezeu cel lesne iertător, să mântuească sufletul cel înviforat în luciul desfătărilor lumeşti şi în valurile patimilor, şi care se primejdueşte prin năvălirile duhurilor celor protivnice.

Vino suflete, scoală-te din răutatea cea râvnitoare spre cele de jos. Cu aripile bunătăţilor, prin postire uşurându-te, desfătează-te întru gândirile cele luminoase, care pricinuesc desfătarea bunătăţilor, făcându-te prin credinţă cuvios lui Dumnezeu.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Cine va face auzite laudele tale, Preacurată? Ceea ce ai născut mai pre sus de tot gândul pre lăudatul Stăpânul şi Domnul, pre care îl laudă cetele îngereşti. Pre acela roagă-l, Fecioară nenuntită, pentru poporul cel păcătos.

Alt Irmos: Isaie, dănţueşte...

Vreme este bine primită. Să aducem, fraţilor, lui Dumnezeu daruri de bunătăţi, sosit-a ziua mântuirii, întru care lepădând lucrurile întunerecului să ne îmbrăcăm în lucrurile luminii, precum strigă Pavel.

Precum a ucis Domnul cu post pre vrăjmaşul, aşa şi

noi veniţi să sfărâmăm tot cu acesta săgeţile şi vicleniile lui, fiecare zicând: Mergi înapoia mea, satano! când va vrea să ne ispitească.

Slavă, a Treimei.

Intru o fiinţă Te laud pre Tine, Treime fără de început, cinstită, începătoare de vieaţă, nedespărţită unime. Părinte, Cela ce eşti nenăscut, Cuvinte şi Fiule, Cela ce eşti născut şi sfinte Duhule, mântueşte-ne pre noi cei ce Te lăudăm.

Şi acum, a Născătoarei.

Mai pre sus de minte este naşterea ta, Maica lui Dumnezeu. Că întru tine zămislirea s'a făcut fără de bărbat, şi după naştere ai rămas Fecioară. Dumnezeu este cel ce s'a născut, pre carele slăvindu-L, pre tine Fecioară te fericim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu postul apropiindu-ne spre muntele rugăciunilor, să vedem şi noi cu inimă curată pre Dumnezeu, lespezile poruncilor primindu-le înlăuntru ca şi Moisi; strălucindu-ne cu slavă prin faţa dragostei lui.

Irmosul:

Isaie dănţueşte, Fecioara a „avut în pântece şi a născut „Fiu pre Emanuil, pre Dum„nezeu şi omul. Răsăritul este „numele lui, pre carele slăvin„du-l pre Fecioara o fericim“.

Luminânda: Treimica glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 3-lea, însuşi glasul.

Să începem, popoare, postul cel fără prihană, carele este mântuirea sufletelor; să servim Domnului cu frică, cu untuldelemn al facerii de bine să ne ungem capetele şi cu apa curăţiei să ne spălăm feţele. Să nu grăim multe întru rugăciuni; ci precum ne-am învăţat, aşa să strigăm: Tatăl nostru carele eşti în ceruri, iartă-ne nouă greşalele noastre, ca un iubitor de oameni.

Stihul 1-iu: Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta...

Tot aceeaşi.

Stih 2: Şi fie lumina Domnului...

Apoi Martirica.

Frica împăraţilor şi a tiranilor o au lepădat ostaşii lui Hristos, şi cu bună îndrăsneală şi bărbăteşte pre el l-au mărturisit Domn al tuturor, Dumnezeu şi împărat al nostru; şi se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti folositoare tuturor celor ce se roagă ţie, spre tine îndrăznim, cu tine ne lăudăm, întru tine este toată nădejdea noastră. Roagă-te Celui ce s'a născut din tine,

pentru netrebnicii robii tăi.

Apoi celelalte şi Apolisul.

La ceasul al şaselea.

Troparul proorociei, glasul 1-iu.

Pentrucă suntem nemernici pre pământ, ca toţi părinţii noştri, viaţa noastră cea scurtă păzeşte-o fără păcat, Mântuitorul nostru, şi ne milueşte pre noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 4-lea.

Ia aminte glasul rugăciunii mele, împăratul meu şi Dumnezeul meu.

Stih: Graiurile mele ia-le în urechi, Doamne înţelege strigarea mea.

Din proorocia Isaiei cetire.
Cap. 1-iu, Versul al 19-lea.

Aşa zice Domnul. De veţi vrea şi de mă veţi asculta, bunătăţile pământului veţi mânca; iar de nu veţi vrea, şi de nu mă veţi asculta, sabia vă va mânca pre voi, că gura Domnului a grăit acestea. Cum s'a făcut păcătoasă cetatea cea credincioasă Sionul, plină de judecată, întru care a dormit dreptatea, şi întru care acum sunt ucigaşi! Argintul vostru nu este lămurit; cârciumarii tăi amestecă vinul cu apă. Domnii tăi nu se pleacă; părtaşi sunt furilor, iubitori de daruri, şi umblă după mită; pre cei săraci nu-i judecă, şi judecata văduvelor nu o socotesc. Pentru aceasta aşa zice Stăpânul, Domnul Savaot, cel puternic al lui Israil: Vai! celor puternici ai lui Israil, că nu va înceta mânia mea asupra celor protivnici, şi judecată pentru vrăjmaşii mei voiu face. Şi voiu aduce mâna mea preste tine, şi te voiu lămuri spre curăţenie; iar pre cei necredincioşi îi voiu pierde, şi voiu lepăda pre toţi cei fărădelege de la tine, şi pre toţi semeţii voiu smeri. Şi voiu pune judecătorii tăi ca şi mai'nainte, şi sfetnicii tăi ca din început. Şi după aceasta te vei chema cetatea dreptăţii, Mitropolie credincioasă, Sionul; căci cu judecată şi cu milostivire se va mântui robia lui. Şi se vor sfărâma cei fără de lege, şi păcătoşii împreună, şi cei ce au părăsit pre Domnul se vor sfârşi. Pentru că acum se vor ruşina întru idolii săi, pre cari i-au făcut, şi se vor ruşina pentru grădinile lor care le-au iubit. Şi se vor ruşina pentru lucrurile mâinilor sale, întru care ei au voit. Că vor fi ca un Terevint ce şi-a lepădat frunzele sale, şi ca o grădină fără apă. Şi va fi virtutea lor ca pusderiile câlţilor, şi lucrurile lor împreună ca scânteiele focului; şi vor arde cei fără de lege, şi păcătoşii împreună, şi nu va fi cine să-i stingă. Cuvântul care s'a făcut către Isaia, feciorul lui Amos, pentru Iudea şi pentru Ierusalim: Şi va fi în zilele cele de apoi arătat muntele Domnului, şi casa lui Dumnezeu pre vârfurile munţilor; şi se va înălţa mai presus de dealuri, şi vor veni la Dânsul toate neamurile. Şi vor merge neamuri multe, şi vor zice: Veniţi să ne suim la muntele Domnului, şi la casa Dumnezeului lui Iacov; şi ne va spune nouă calea Sa şi vom merge pre dânsa.

Prochimen, glasul al 4-lea.

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pre mine.

Stih: Milueşte-mă, Doamne, că neputincios sunt.

MARŢI SEARA

La Doamne strigat-am: Stihirile Triodului, glasul al 2-lea.

Prosomia: Precum Te-ai arătat, Hristoase...

Cei ce am fost scoşi din rai pentru mâncarea cea amară oarecând, acum prin oprirea poftelor să ne silim a intra iarăşi; strigând Dumnezeului nostru: Cela ce Ţi-ai întins pre cruce palmele, oţet bând şi fiere gustând, şi Cela ce ai răbdat durerile piroanelor, scoate toate desfătările cele prea amare din sufletele

noastre; şi pentru milostivirea îndurărilor, mântueşte pre robii Tăi.

Cei ce am fost izgoniţi din Rai oarecând pentru mâncarea din pom, acum prin crucea Ta într'însul ne-am sălăşluit; care cruce, spre rugăciune o aducem Ţie, mult îndurate, şi cu credinţă toţi ne rugăm: Izvoare de lacrimi acum trimite-ne nouă, în vremea postirii, curăţind toată întinăciunea patimilor, şi a păcatelor noastre. Ca toţi să strigăm Ţie cu deadinsul: Doamne, slavă Ţie.

Altă Stihiră, glasul al 2-lea.

Podobie: La răutățile lucrurilor mele...

Dărueşte-mi şi mie Cuvinte desfătarea postirii, precum lui Adam raiul odinioară şi a gusta din toate poruncile Tale, Dumnezeul nostru, şi a mă feri pururea de rodul păcatului, carele ai oprit. Ca să ajung cu bucurie la purtătoarea de vieaţă patima Ta cea de pre cruce.

Iar dela Mineiu, punem 3 stihiri.

Slavă, și acum; a Născătoarei-Crucii.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Doamne, Dumnezeul meu, spre Tine am nădăjduit, mântueşte-mă.

Stih:

De toți cei ce mă gonesc scapă-mă...

De la Facere cetire.

Cap. 1, Vers 14.

Zis-a Domnul: să se facă luminători pe tăria cerului, să lumineze pământul, și să despartă între zi și între noapte: și să fie spre semne, spre vremi și spre zile și spre ani. Și să fie spre luminare pe tăria cerului ca să lumineze pe pământ, și s'a făcut așa. Și a făcut Dumnezeu doi luminători mari, luminătorul cel mai mare spre stăpânirea zilei, și luminătorul cel mai mic spre stăpânirea nopții, și stelele. Și i-a pus Dumnezeu pe tăria cerului, ca să lumineze pe pământ, și să stăpânească preste zi și preste noapte, și să despartă între lumină și între întunerec. Și a văzut Dumnezeu că este bine și s'a făcut seară, și s'a făcut dimineață, ziua a patra. Și a zis Dumnezeu să rodească apele vietăți cu suflete vii, și păsări sburătoare pe pământ sub tăria cerului, și s'a făcut așa. Și a făcut Dumnezeu chiții cei mari, și tot sufletul vietăților ce viează, care le-au rodit apele dintru sine dupre felul lor, și toată pasărea sburătoare dupre fel; și a văzut Dumnezeu că este bine; și le-a binecuvântat Dumnezeu, zicând: creșteți și vă înmulțiți, și umpleți apele mărilor, și păsările să se înmulțească pe pământ. Și s'a făcut seară și s'a făcut dimineță ziua a cincea.

Prochimen, glasul al 5-lea.

Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul.

Stih:

Că s'a înălțat mare cuviința Ta mai pre sus de ceruri.

De la Pilde cetire.

Cap. I. Vers 20.

Înțelepciunea pe uliță se laudă, și pre căi îndrăznire aduce. Pe vârfurile zidurilor se vestește, și la porțile celor puternici străjuește, și în porțile cetății cutezând grăește. Câtă vreme cei fără de răutate se vor ținea de dreptate, nu se vor rușina; iar cei nepricepuți, fiind poftitori de batjocoră, necredincioși făcându-se au urît știința, și vinovați s'au făcut cercetărilor. Iată vă pun înainte graiul sfatului meu, și voiu învăța pre voi cuvântul meu. Că am strigat, și nu m'ați auzit, și am tins cuvinte, și n'ați luat aminte; ci netrebnice ați făcut sfaturile

mele, şi n'aţi băgat seamă de cercetările mele. Pentru aceasta şi eu voiu râde de peirea voastră, şi mă voi bucura când va veni vouă pierderea, şi când va năvăli asupra voastră fără de veste turburarea, şi va veni supărarea asemenea viforului; şi când va veni vouă necazul şi inconjurarea cetăţii. Că va fi când mă veţi chema, eu nu vă voiu auzi pre voi; căuta-mă-vor pre mine cei răi, şi nu mă vor afla; că au urât înţelepciunea, şi frica Domnului nu o au primit, nici au voit să ia aminte la sfaturile mele, şi au batjocorit învăţăturile mele. Pentru aceasta vor mânca rodurile căilor lor, şi se vor sătura de păgânătatea lor. Pentru că făceau strâmbătatea pruncilor, se vor omorî, şi cercetarea va pierde pre cei necredincioşi. Iar cela ce mă va asculta pre mine, va locui spre nădejde, şi se va odihni fără frică de tot răul.

Apoi

Invredniceşte-ne, Doamne...

şi Ecteniile.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea, singur glasul.

Să nu săvârşim postul numai cu părăsirea mâncărilor, ci cu înstreinare de toată patima cea pământească; ca robind trupul, carele tiraneşte stă împotriva noastră, vrednici să ne facem împărtăşirii mielului, Fiului lui Dumnezeu, celui ce s'a junghiat de bună voie pentru lume; şi duhovniceşte să prăznuim cea din morţi învierea Mântuitorului; la înălţime ridicându-ne, întru lumina bunătăţilor, şi cu desfătarea faptelor noastre celor alese, veselind pre iubitorul de oameni.

Stih:

Către Tine am ridicat ochii mei...

Şi iarăşi Stihira aceasta. Apoi Stih:

Milueşte-ne pre noi, Doamne...

Martirica.

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din vieaţă, şi nebăgând seamă de munci pentru vieaţa ce va să fie, aceleia s'au făcut moştenitori. Pentru aceasta şi împreună cu îngerii se bucură; pentru rugăciunile lor, dărueşte poporului Tău mare milă.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei, însăşi Podobia.

O! prea slăvită minune; O taină nouă! O, înfricoşată rânduială! Fecioara a zis, dacă Te-a văzut răstignit în mijlocul a doi tâlhari, pre Tine pre carele fără durere cu minuni Te-a născut. Şi a plâns, zicând: Vai mie, prea iubite Fiule! Cum Te-a pironit pre cruce poporul cel cumplit şi nemulţămitor.

Şi cealaltă rânduială, precum s'a arătat.

Marţi întâia săptămână.
LA PAVECERNIŢĂ

după ce zicem Psalmul 69:

Dumnezeule, spre ajutorul meu...

Cântăm CANONUL cel mare.
Cântarea 1-ia, glasul al 6-lea,
Irmos:

Ajutor şi acoperitor s'a făcut mie spre mântuire.
„Acesta este Dumnezeul meu
„şi-L voiu slăvi pre El; Dum-
„nezeul părintelui meu, şi-L

„voiu înălţa pre El, căci cu slavă „s'a prea slăvit".

(de două ori)

Covârşind cu uciderea lui Cain, din bună voinţă m'am făcut ucigaş sufleteştei cunoştinţe, hrănindu-mi trupul şi oştind asupra lui cu faptele mele cele viclene.

Nu m'am asemănat, Iisuse, dreptăţii lui Avel. Daruri primite nu Ţi-am adus Ţie nici odinioară, nici fapte dumnezeeşti, nici jertfă curată nici vieaţă fără prihană.

Precum Cain, aşa şi noi, ticăloase suflete, am adus fapte spurcate făcătorului tuturor, şi jertfă cu prihană, şi vieaţă netrebnică; pentru acestea neam osândit dimpreună.

Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup şi oase, şi suflare de viaţă! ci, o Făcătorul meu, Mântuitorul meu şi Judecătorule, primeşte-mă pre mine cel ce mă pocăesc.

Mărturisesc Ţie, Mântuitorule, păcatele care am făcut, şi ranele sufletului şi ale trupului meu, care tâlhăreşte mi-au pus mie asupră cugetele cele ucigătoare din lăuntru.

De am şi greşit, Mântuitorule, dar ştiu că eşti iubitor de oameni; baţi cu milă şi Te milostiveşti fierbinte, pre cel ce plânge îl vezi, şi alergi ca un părinte, chemând pre cel pierdut.

Slavă, a Treimei.

Treime, fiinţa prea înaltă, căreea ne închinăm întru o unime, ridică dedeasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca un îndurat dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi folositoarea celor ce te laudă pre tine, ridică deasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca o Stăpână Curată, mă primeşte pre mine cel ce mă pocăesc.

Cântarea a 2-a, Irmos:

Ia aminte cerule, şi voiu grăi şi voiu lăuda pre Hristos, „Carele a venit din Fecioară „cu trup".

(de două ori)

Cusutu-mi-a haine de piele păcatul, golindu-mă de haina cea dintâi ţesută de Dumnezeu.

Imbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de ruşine, ca şi cu nişte frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele cele de bună voia mea.

Imbrăcatu-m'am urît cu haină împestrită şi sângerată, prin curgerea vieţii celei cu patimi şi iubitoare de desfătări.

Căzut-am întru întristarea patimilor şi în stricăciunea cea trupească, şi pentru aceasta acum vrăjmaşul mă necăjeşte.

Vieaţă iubitoare de cele pământeşti şi iubitoare de averi, prin neînfrânare alegând eu, Mântuitorule, m'am împresurat acum cu sarcină grea.

Impodobitu-mi-am chipul trupului cu îmbrăcăminte de multe feluri de cugete grozave, şi mă osândesc.

Grijitu-m'am cu deadinsul numai de podoaba mea cea dinafară, nebăgând seamă de cortul din lăuntru cel dupre chipul lui Dumnezeu.

Ingropat-am, Mântuitorule, cu patimile frumuseţea chipului celui dintâi; ci precum drahma oarecând, aşa mă caută şi mă aflā.

Greşit-am, ca şi păcătoasa strig Ţie, însumi am greşit Ţie; primeşte-mi, Mântuitorule, ca mir şi lacrămile mele.

Fii mie milostiv, strig Ţie ca şi vameşul; Mântuitorule, curăţeşte-mă; că nimenea din cei din Adam n'au greşit Ţie precum eu.

S'avă, a Treimei.

Pre Tine, unul Dumnezeul tuturor, în trei feţe Te laud: Pre Tatăl, şi pre Fiul, şi pre Sfântul Duh.

Şi acum, a Născătoarei.

Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti prea lăudată; roagă-te cu deadinsul, să ne mântuim.

Cântarea a 3-a, Irmos:

Intăreşte, Doamne, pre peatra poruncilor Tale inima „mea cea clătită; că însuţi „eşti sfânt şi domn".

(de două ori)

Izvor de vieaţă Te-am câştigat pre Tine surpătorul morţii şi strig Ţie din inima mea mai'nainte de sfârşit: Greşit-am! Milostiveşte-Te şi mă mântueşte.

Greşit-am, Doamne, greşit-am Ţie, milostiveşte-Te spre mine; că nu este cineva între oameni, din cei ce au greşit, pre carele să nu-l fi întrecut eu cu păcatele.

Păcătoşilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moştenind osândirea acelora, întru cufundarea potopului.

Lui Ham aceluia, batjocoritorului de tată, urmând suflete, n'ai acoperit rușinea celui de aproape, cu fața înapoi întorcându-te.

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca și Lot. Fugi de Sodoma și de Gomora; fugi de văpaia a toată pofta dobitocească.

Miluește-mă, Doamne, miluește-mă! strig către Tine, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplătești tuturor dupre vrednicia faptelor.

Slavă, a Treimei.

Treime neamestecată, nezidită, fire fără început, care Te lauzi în treimea fețelor, mântuește-ne pre noi, cari ne închinăm stăpânirii Tale cu credință.

Și acum, a Născătoarei.

Pre Fiul cel fără de ani din Tatăl, subt ani l-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu; minune streină! că aplecând ai rămas Fecioară.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Auzit-a profetul de venirea Ta, Doamne, și s'a temut; „că vreai să Te naști din Fe„cioară și oamenilor să Te arăți „și a grăit: Auzit-am auzul „Tău și m'am temut: Slavă „puterii Tale, Doamne".

Priveghiază o! suflete al meu, și te fă lăudat, ca cel mare între Patriarhi; ca să dobândești lucrarea cu gândirea cea înaltă; ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu și să ajungi în norul cel neapus cu gândirea și să te faci negutător de lucruri mari.

Pre cei doisprezece Patriarhi născându-i cel mare între Patriarhi, ți-a făcut ție cu taină, suflete al meu, scară spre suirea cea de lucrare; pre fiii săi, ca pre niște temeiuri și trepte, ca niște suișuri, prea înțelepțește așezându-i.

Lui Isav celui urît asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău întâia naștere, a frumuseții celei dintâi; și de la binecuvântarea părintească ai căzut și îndoit te-ai amăgit, ticăloase, cu lucrarea și cu gândirea; pentru aceasta acum pocăește-te.

Edom s'a chemat Isav, pentru marea înverșunare a amestecării cu femei. Căci cu neînfrânarea pururea aprinzându-se și cu desmierdările spurcându-se, Edom s'a numit, care va să zică, înfierbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

De Iov cel din gunoi, auzind

o! suflete al meu, că s'a îndreptat, n'ai râvnit bărbăţiei aceluia; n'ai avut întărirea gândului lui, întru toate care ai cunoscut, în cele ce ai ştiut şi în cele ce te-ai ispitit; ci te-ai arătat nerăbdător.

Cel ce era mai înainte pe scaun, acum se vede gol în gunoi, cu rane; cel cu mulţi fii şi mărit, de năprazne fără de fii şi de casă lipsit; că socotia gunoiul palat şi ranele mărgăritar.

Slavă, a Treimei.

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te cunosc pre Tine dumnezeire una Treime; ca pre ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu scaunul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cel de sus.

Şi acum, a Născătoarei.

Şi ai născut şi eşti Fecioară şi ai rămas întru amândouă cu firea Fecioară; Cel ce s'a născut înoeşte legile firii şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voeşte, se biruеşte rânduiala firii, că face câte voeşte.

Cântarea a 5-a, Irmos:

De noapte mânecând iubi„torule de oameni, mă „rog luminează-mă şi mă în„dreptează la poruncile Tale „şi mă învaţă, Mântuitorule, „să fac voia Ta".

(de două ori)

Auzit-ai de sicriul lui Moisi, suflete, cel purtat de apele şi de valurile râului, că s'a păzit de demult ca întru o cămără, fugând de lucrul cel amar al sfatului lui Faraon.

De ai auzit, ticăloase suflete, de moaşele ce ucideau oarecând lucrarea curăţiei cea bărbătească fără de vârstă, suge acum înţelepciune, ca marele Moisi.

Nu ţi-ai omorît mintea lovindu-o, precum marele Moisi pre egipteanul, ticăloase suflete; şi cum te vei sălăşlui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăinţă?

In pustietăţi a locuit marele Moisi; vino dar suflete de urmează vieţii lui; ca să te învredniceşti a vedea şi arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Toiagul lui Moisi te închipueşte, suflete, carele a lovit marea şi a închegat adâncul, cu însemnarea dumnezeeştii Cruci; prin care vei putea şi tu să săvârşeşti lucruri mari.

Aaron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicle-

şug; iar Ofni şi Finees, ca şi tine, suflete, au adus lui Dumnezeu vieaţă spurcată şi străină.

Slavă, a Treimei.

Pre Tine Treime Te slăvim, pre unul Dumnezeu; sfânt, sfânt, sfânt ești Părinte, Fiule şi Duhule, fiinţă singură prin sine, Unime căreea pururea ne închinăm.

Și acum, a Născătoarei.

Din tine s'a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat, şi a unit lui-şi firea omenească.

Cântarea a 6-a, Irmos:

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu şi m'a auzit din iadul „cel mai de jos şi a scos din „stricăciune viața mea".

(de două ori)

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roşie întorcându-se, m'au acoperit degrab, ca oarecând pre Egipteni şi pre Voevozi.

Voie slobodă fără pricepere ai avut, suflete, ca şi Israil mai înainte; că mai mult de cât dumnezeeasca mană ai ales neînţelepţeşte lăcomia patimilor cea iubitoare de dulceţuri.

Puţurile hananeeştilor gânduri, mai mult ai cinstit suflete de cât vâna pietrii, din care izvorul înţelepciunii varsă curgerile teologiei.

Cărnurile cele de porc și căldările și bucatele cele egipteneşti, mai vârtos de cât cele cereşti ai voit, suflete al meu; ca şi de demult necunoscătorul popor în pustie.

Când a lovit Moisi, sluga Ta, piatra cu toiagul, cu închipuire mai'nainte a însemnat coasta Ta cea de vieaţă făcătoare; din care toţi băutură de vieaţă scoatem, Mântuitorule.

Cearcă suflete şi iscodeşte, ca Iisus al lui Navi, ce fel este pământul făgăduinţii şi locueşte într'însul cu bună legiuire.

Slavă, a Treimei.

Treime sunt, neamestecată, nedespărţită; despărţită după feţe; şi unime sunt din fire unită, Tatăl, zice şi Fiul şi dumnezeescul Duh.

Și acum, a Născătoarei.

Pântecele tău ne-a născut nouă pre Dumnezeu, cu chipul ca şi noi, deci ca pre un ziditor al tuturor roagă-l, Născă-

toare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

CONDAC
glasul al 7-lea.

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! pentru ce dormi? Sfârşitul se apropie şi vrei să te turburi. Deşteaptă-te dar! ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

Cântarea 7-a, Irmos:

Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat „înaintea Ta, nici am păzit, „nici am făcut precum ne-ai „poruncit nouă; ci nu ne pă-„răsi pre noi până în sfârşit, „Dumnezeul părinţilor".

Purtându-se sicriul în car, când s'au întors juncile, numai cât s'a atins Zan acela de dânsul, s'a certat de mânia lui Dumnezeu. Deci, de îndrăzneala aceluia fugind, suflete, cinsteşte bine cele dumnezeeşti.

Auzit-ai de Avesalom, cum s'a sculat împotriva firii. Cunoscut-ai faptele lui cele spurcate, cu care a batjocorit patul lui David, tătâne-său; ci şi tu ai urmat pornirilor lui pătimaşe şi iubitoare de desfătări.

Supus-ai trupului tău, vrednicia ta cea nerobită şi ca alt Ahitofel, aflând pre vrăjmaşul, suflete, te-ai plecat după sfaturile lui; ci le-a risipit pre acestea însuşi Hristos, ca tu să te mântueşti adevărat.

Solomon cel minunat, cel plin de darul înţelepciunii, acesta, făcând vicleşug înaintea lui Dumnezeu oarecând, s'a depărtat de la dânsul; căruia şi tu ţi-ai asemănat blestemată vieaţa ta, suflete.

De desfătările poftelor sale silindu-se, s'a întinat, vai mie! iubitorul înţelepciunii, iubitor de femei desfrânate făcându-se şi înstreinat dela Dumnezeu; căruia tu, o suflete, ai urmat cu gândul, prin desmierdări spurcate.

Lui Rovoam, celui ce n'a ascultat sfatul tătâne-său, ai râvnit suflete, împreună şi lui Ierovoam, slugii celei rele ce s'a viclenit oarecând; ci fugi de asemănarea lor şi strigă lui Dumnezeu: Greşit-am, miluește-mă.

Slavă, a Treimei.

Treime neamestecată, nedespărţită, de o fiinţă, unime sfântă; lumini şi lumină şi trei sfinte şi unul sfânt, se laudă Treimea Dumnezeu; ci

laudă şi prea-slăveşte, suflete, vieaţă şi vieţi, pre Dumnezeul tuturor.

Şi acum, a Născătoarei.

Lăudămu-te, bine-te-cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pre unul din Treimea cea nedespărţită, pre Fiul şi Dumnezeu, şi tu singură ne-ai deschis nouă celor de pre pământ cele cereşti.

Cântarea 8-a, Irmos:

Pre cel ce-l slăvesc oştile cereşti, şi de dânsul se „cutremură heruvimii şi sera- „fimii; toată suflarea şi zidi- „rea, lăudaţi-l, bine-l-cuvân- „taţi şi-l prea înălţaţi întru „toţi vecii".

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepra lui întru tine îndoit o ai luat; că cele necuvioase cugeţi şi cele fără de lege faci; lasă cele ce ai şi aleargă la pocăinţă.

De Nineviteni ai auzit, suflete, că s'au pocăit către Dumnezeu cu sac şi cu cenuşă. Acestora n'ai urmat; ci te-ai arătat mai rău de cât toţi, cei ce au greşit mai'nainte de lege şi după lege.

De Ieremia cel din groapa cu noroi ai auzit, suflete, carele a plâns cu tânguire cetatea Sionului şi lacrimi a vărsat. Urmează vieţii lui celei plângătoare şi te vei mântui.

Iona a fugit în Tars, cunoscând mai nainte întoarcerea Ninevitenilor, că a cunoscut ca un prooroc milostivirea lui Dumnezeu; pentrucă se feria să nu mintă proorocia lui.

De Daniil ai auzit, o suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai înţeles cum tinerii cei ce au fost cu Azaria, au stins, prin credinţă, văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pre toţi cei din legea veche i-am adus ţie, suflete, spre pildă; urmează faptele celor iubite de Dumnezeu ale drepţilor, şi fugi de păcatele celor vicleni.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Părinte, cela ce eşti fără început, Fiule, cel împreună fără de început, Mângâietorule cel bun, Duhule cel drept; născătorule al lui Dumnezeu cuvântului, cuvinte al Tatălui celui fără de început, Duhule cel viu şi făcător, Treime, Unime, miluește-mă.

Şi acum, a Născătoarei.

Ca din nişte vopsele mohorâte s'a ţesut trupul lui Emanuil, în lăuntru în pântecele

tău Preacurată, ceea ce ești porfiră înțelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pre tine te cinstim.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre cel ce-l slăvesc oștile cerești...

Cântarea 9-a, Irmos:

Naşterea zămislirii celei fără sămânță este netâlcuită; „rodul Maicii cel fără de bărbat este nestricat; că nașterea lui Dumnezeu înoește „firile. Pentru aceasta pre tine „toate neamurile, ca pre o „Maică mireasă a lui Dumne„zeu, cu dreaptă credință te slăvim".

(de două ori)

Hristos s'a ispitit, diavolul Il ispitea, arătându-i pietrele ca să le facă pâini. In munte L-a suit, să vadă toate împărăţiile lumii întru o clipeală. Teme-te, o suflete, de înşelăciune, trezeşte-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeşnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă, a glăsuit predicând pocăința; Irod a făcut fără de lege cu Irodiada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fără de lege, ce cuprinde pocăința.

In pustie a locuit Mergătorul-Inainte al darului şi locuitorii din toată Iudeea şi Samaria auzind au alergat şi şi-au mărturisit păcatele lor, botezându-se voioși; cărora tu, suflete, n'ai urmat.

Nunta cinstită este şi patul neîntinat, că Hristos amândouă le-a binecuvântat mai înainte, ospătându-se trupește şi în Cana Galieii la nuntă apa în vin prefăcând; arătând întâia minune, ca tu să te prefaci, o suflete.

Hristos a întărit pe paraliticul cel ce şi-a ridicat patul şi pre tânărul cel mort l-a înviat şi pre fiul văduvii, şi pre al sutaşului, şi Samarinencii arătându-se, a închipuit mai 'nainte ţie, suflete, închinarea cea în duh.

Pre ceea ce-i curgea sânge o a tămăduit Domnul, cu atingerea de poala Lui; pre cei leproși i-a curăţit; pre orbi şi pre şchiopi i-a luminat şi i-a îndreptat; pre surzi şi pe muţi şi pre cea gârbovită până la pământ, i-a tămăduit cu cuvântul; ca tu să te mântuești, ticăloase suflete.

Slavă, a Treimei.

Pre Tatăl să-L slăvim, pre Fiul să-L prea înălțăm, dum-

nezeescului Duh cu credinţă să ne închinăm; Treimii celei nedespărţite, Unimei dupre fiinţă; ca unei lumini şi luminilor şi vieţii şi vieţilor, făcătoarei de vieaţă şi luminătoarei marginilor.

Şi acum, a Născătoarei.

Cetatea ta păzeşte-o, Preacurată, Născătoare de Dumnezeu, ca întru tine aceasta cu credinţă împărăţind întru tine să şi întăreşte şi prin tine biruind, înfrânge toată supărarea şi robeşte pre vrăjmaşi şi îndreptează pre supuşii ei.

Sfinte al lui Dumnezeu Andre'e, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite, de trei ori fericite, păstorul Critului, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să scăpăm de toată mânia, necazul şi stricăciunea; şi de greşeli să ne mântuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi cântăm în amândouă stranele Irmosul.

Naşterea zămislirii...

Şi cealaltă rânduială a Pavecerniţei.

Miercuri întâia săptămână.

LA UTRENIE

După întâia Stihologie, Sedelnele din Octoih.
După a doua Stihologie, Sedealna

Glasul al 2-lea.

Podobie: Iosif cel cu bun chip...

Cela ce ai dat tuturor nepătimire cu patimile Tale, iubitorule de oameni, omorând patimile trupului meu cu crucea Ta, învredniceşte-mă a vedea dumnezeeasca patimă, prin post plăcând slavei Tale; ca să iau din destul mare milă.

Slavă, tot aceasta; Şi acum, a Crucii-Născătoarei, glas acelaşi.

Podobie: Ceea ce eşti izvorul milii...

Fecioara şi Maica Ta, Hristoase, văzându-Te întins pre lemn, mort, plângând cu amar zicea: Fiul meu, ce taină înfricoşată este aceasta? Cela ce dăruieşti tuturor vieaţă veşnică, cum mori de voie pre cruce cu moarte de ocară?

După a treia Stihologie, Sedealna, glasul al 2-lea.

Făcătoarei de vieaţă cruci...

Vremea cea dătătoare de lumină a postului, care acum o ai sfinţit şi o ai dăruit nouă, Doamne, învredniceşte-ne pre noi toţi, cu umilinţă curată, să o săvârşim în pace, prin puterea crucii, unule iubitorule de oameni.

Slavă, tot aceasta. Şi acum a crucii Născătoarei.

Podobia: Milostivire având...

Cu cinstită crucea Fiului tău fiind păziţi, Stăpână curată, Născătoare de Dumnezeu, toată năvala vrăjmaşului prea

lesne o întoarcem înapoi. Pentru aceasta dupre datorie pre tine te fericim, ca pre Maica luminii și singură nădejdea sufletelor noastre.

Apoi cetire din Lavsaicon, sau din sfântul Ioan Scărarul. Psalmul 50.

Canonul Mineiului. Și Tricântarea.

Se cetește a treia cântare din Psaltire.

Cântarea 3-a, glasul al 2-lea, Irmos:

Inflorit-a pustiul...

Să ne răstignim mădularele prin postire, să ne trezim întru rugăciuni precum scrie, și să viețuim pre urma Celui ce a pătimit și patimile a omorît.

Vărsând păcatul cel amar, să ne nevoim a plăcea lui Hristos, Celui ce a gustat fiere de bună voie și a surpat cu crucea pre începătorul răutății.

Luând păcatul obiceiu, mă trage la pierderea cea desăvârșită; ci Tu mă scapă de dânsul, cu crucea Ta, îndurate, mult milostive.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Doamnă, ceea ce stăpânești toate făpturile, ca ceea ce ai născut pre Mântuitorul, scapămă de robia vicleanului și singur luptătorului.

Alt Irmos, glasul acelaşi.

Intărește-ne pre noi...

Lemnul crucii înfrânare lumii a înflorit; pre care cu dragoste sărutându-o, să culegem toată rodirea dumnezeeștilor porunci ale lui Hristos.

Purtând înfrânarea patimilor, să ne răstignim acum Domnului trupul, și gândul nostru să-l omorîm prin dumnezeeasca vieață.

Slavă, a Treimei.

Trei fețe slăvesc ale unui chip: pre Tatăl, pre Fiul și pre Duhul; o stăpânire a Dumnezeirii, o împărăție a tuturor și lumină.

Și acum, a Născătoarei.

Naşterea ta, Preacurată, s'a arătat înfricoșată; că Dumnezeu este cel ce s'a făcut om; Carele s'a născut fără început din Tatăl și din tine mai pre urmă s'a întrupat fără de bărbat.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Laud răstignirea și împungerea dumnezeeștii Tale coaste, din care scoți băutură fără de moarte în toate zilele, Hristoase, și mă sfințesc.

Irmosul:

Intărește-ne pre noi întru „Tine, Doamne, cela ce prin „lemn ai omorît păcatul, și „frica Ta o sădește în inimile „noastre, ale celor ce Te lău„dăm pre Tine“.

Cântarea 8-a, Irmos:

In cuptorul cel cu foc...

Cuptorul patimilor arde sufletul meu, ci cu roua milii Tale potoleşte-l, cela ce ai izvorît izvoare de nepătimire, din nestricata coasta Ta, răstignindu-Te, făcătorule de bine, pentru multă plecăciunea Ta.

Inălţatu-ne-ai pre noi cei căzuţi în răutate, cu înălţarea Ta pre cruce, Hristoase. Pentru aceasta ridică-mă pre mine, cel ce m'am alunecat întru adâncurile păcatului, şi mă întăreşte pre piatra mântuirii, ca să slăvesc stăpânirea Ta.

Cu suliţa Ta Hristoase, curăţind putrejunea inimii mele, vindecă-mă de tot pre mine, pre carele m'a vătămat şarpele cu dinţii cei veninaţi, şi-mi dă ca să umblu nemişcat în dumnezeeştile cărări.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Pre tine, făclia cea luminoasă şi sfeşnicul, întru carele sălăşluindu-se focul dumnezeirii, a luminat pre cei cuprinşi de noaptea stricăciunii, te cinstim toţi, preacurată, binecuvântând naşterea ta.

Alt Irmos:

Cela ce ai închipuit...

Pre Cel ce s'a răstignit pre lemn în mijlocul tâlharilor şi cu suliţa s'a împuns în coasta cea izvorîtoare de vieaţă, lăudaţi-L, bine-L-cuvântaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cela ce judeci tot pământul, înaintea judecăţii ai stătut; cu palme Te-au bătut, Te-au batjocorit, pre cruce Te-au spânzurat, scoţându-mă din stricăciunea păcatului celui de demult, întru toţi vecii.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Treime, ceea ce eşti o dumnezeire, fire nedespărţită şi despărţită dupre feţe, stăpânire neclătită, Părinte, Fiule şi Duhule, pre Tine Te lăudăm întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, Curată, ceea ce eşti poartă cerească, uşa mântuirii tuturor creştinilor, primeşte rugăciunea celor ce te fericesc întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cruce a lui Hristos, ceea ce ai îndreptat pre tâlharul spre credinţă, învredniceşte-mă şi pre mine, cu întărire, spre călătoria postului, să ajung la închinarea ta şi să mă fac viu.

Irmosul: Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Cel ce a închipuit mai „înainte în rug lui Moisi mi„nunea Fecioarei, în muntele

„Sinai oarecând, lăudaţi-L, bi-„ne-L-cuvântaţi şi-L prea înăl-„ţaţi întru toţi vecii".

Cântarea 9-a, Irmos:
Fiul Părintelui...

Mai luminat de cât soarele strălucind postul, darul, cel cu multă lumină vesteşte tuturor razele crucii şi strălucirile cinstitei patimi şi ziua învierii cea mântuitoare.

Curăţia să o iubim, de păcat să fugim, mijloacele cu curăţie să ne încingem, ca să ne arătăm curaţi, Celui ce numai El însuşi, din toţi, este curat şi cearcă curăţia, Mântuitorul sufletelor noastre.

Hristoase, cu frica Ta pironeşte trupul meu, Cel ce ai pironit pre cruce păcatul lui Adam; desleagă legătura răutăţilor mele; frânge săgeţile vicleanului, cu suliţa Ta Stăpâne, şi mă păzeşte de vătămarea acestuia.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Fecioară Preacurată, ceea ce ai născut pre unul judecătorul cel prea drept şi lesne iertător, pre Hristos Domnul, scapă-mă de judecata şi de focul şi de munca care mi-a pricinuit mie îndulcirea păcatului.

Alt Irmos:

Pre Maica, Fecioara...

O! milostivirea Ta, Doamne, că ai răbdat cruce, piroane şi suliţă, pentru mine cel osândit spre stricăciune; pentru aceasta Te laud pre Tine, Hristoase.

Crucii, trestiei, piroanelor, suliţii şi patimilor Tale, cele de vieaţă făcătoare, toate popoarele închinându-ne cu cântări Te lăudăm, Hristoase.

Slavă, a Treimei.

Unime în trei ipostasuri, Treime prea singuratecă, domnie stăpânitoare, fire întocmai slăvită, Părinte, Fiule şi dumnezeescule Duhule, mântueşte-ne pre noi pre toţi.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te, curăţitoarea lumii, Născătoare de Dumnezeu; către care năzuind toţi păcătoşii, află pururea împăcare cu Dumnezeu.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Crucea Ta, Doamne, întărindu-mă şi pre mine, dărueşte-mi bunule să săvârşesc stadiul postului cu bună nevoinţă.

Irmosul:

Pre Maica Fecioara, cea Cu-„rată şi fără prihană, cu cântări „de laude, toţi credincioşii, ca „pre o Născătoare de Dumne-„zeu, cu evlavie o slăvim".

Luminânda, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 8-lea.

Veniți prin post să supunem patimile gândurilor, acoperindu-ne cu aripi duhovnicești. Ca trecând ușor viforul vrăjmașului cel pornit, să ne facem vrednici a ne închina crucii Fiului lui Dumnezeu, celui ce s'a junghiat de voie pentru lume. Și duhovnicește să prăznuim învierea cea din morți a Mântuitorului. In munte suindu-ne, împreună cu apostolii să slăvim pre Fiul cel iubitor de oameni, carele a luat toată puterea de la Tatăl.

Stih:

Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta...

Tot aceasta.

Apoi Stih:

Și să fie lumina Domnului...

Martirica.

Mucenicii lui Hristos cei nebiruiți, biruind rătăcirea cu puterea crucii, ați luat darul vieții veșnice. De îngrozirile tiranilor nu v'ați spăimântat; rănindu-vă cu munci, v'ați veselit. Și acum sângiurile voastre s'au făcut tămăduiri sufletelor noastre. Rugați-vă, să se mântuească sufletele noastre.

Slavă, și acum; a Născătoarei-Crucii.

Podobie: O, prea slăvită minune...

Ce priveală este aceasta ce se vede, care se arată ochilor mei, o Stăpâne? Cela ce ții toată făptura, pre lemn Te-ai ridicat. Și mori, Cela ce dai vieață tuturor! Născătoarea de Dumnezeu, cea preacurată, plângând a zis, când a văzut pre cruce pre Cela ce a strălucit negrăit dintr'însa, Dumnezeu și om.

Și celelalte. Ceasul întâiu cu Catisma, obișnuitele metanii și Apolisul.

La ceasul al șaselea.

Troparul profeției, glasul al 4-lea.

Știi făptura noastră, știi neputința noastră, iubitorule de oameni; greșit-am, dar nu ne-am depărtat de la Tine, Dumnezeule, nici am tins mâinile noastre către dumnezeu străin; fie-ți milă de noi cu bunătatea Ta, îndurate.

Slavă, și acum; tot aceasta.

Apoi Prochimen, glasul al 4-lea.

Mărturisi-mă-voiu Ție, Doamne, cu toată inima mea.

Stih:

Veseli-mă-voiu și mă voiu bucura...

Din profeția Isaiei cetire.

Cap. 2, Versul al 3-lea.

Acestea grăește Domnul: Din Sion va ieși legea, și cuvântul Domnului din Ierusalim. Și va judeca între neamuri, și va hotărî între popoare multe, și-și vor face săbiile lor fiare de plug și sulițele lor seceri; și nu va ridica neam împotriva altui neam sabie, și nu se vor mai învăța a se

bate. Şi acum tu, casa lui Iacov, veniţi să umblăm întru lumina Domnului. Că a lepădat pre poporul său, pre casa lui Iacov, pentru că s'a umplut ţara lor de vrăji ca şi a celor străini, şi fii mulţi străini s'au născut lor. Că s'a umplut ţara lor de argint şi de aur şi nu au număr vistieriile lor. Şi s'a umplut pământul lor de cai şi n'au număr căruţele lor, şi s'a umplut pământul lor de idoli, lucrurile mâinilor lor, şi s'au închinat acelor pe care i-a făcut degetele lor. Şi s'a plecat omul şi s'a smerit bărbatul şi nu mi se va face milă de dânşii. Şi acum intraţi în pietre şi vă ascundeţi în pământ de la faţa îngrozirii Domnului şi de slava tăriei lui; când se va scula să sfărâme pământul. Că ochii Domnului sunt înalţi, iar omul este smerit şi se va pleca înălţarea oamenilor şi se va înălţa Domnul însuşi în ziua aceea.

Prochimen, glasul al 6-lea.

Drept este Domnul şi dreptate iubeşte, îndreptări a văzut faţa lui.

Stih:

Spre Domnul am nădăjduit, cum veţi zice sufletului meu.

Şi cealaltă rânduială a ceasurilor, precum s'a arătat mai înainte şi Apolisul.

MIERCURI SEARA

IN SĂPTĂMÂNA INTÂIA

După obişnuitul Psalm, Catisma 18.

(Când se face liturghia cea mai 'nainte sfinţită, zice preotul după fiecare stare a Catismei, ectenia mică).

La Doamne strigat-am, punem stihirile pe 10 de la: Scoate din temniţă...

Dela glasul de rând, Stihira zilei, repetându-o. Apoi Martirica dela acelaşi glas. Apoi trei podobnice ale Triodului, şi trei dela Minei, repetind una.

Stihira zilei, glasul al 8-lea, singur glasul.

Postindu-ne, fraţilor, trupeşte, să ne postim şi duhovniceşte. Să deslegăm toată legătura nedreptăţii. Să rupem încurcăturile tocmelelor celor silnice. Tot înscrisul nedrept să-l spargem. Să dăm flămânzilor pâine şi pre săracii cei fără case să-i aducem în casele noastre; ca să luăm de la Hristos Dumnezeu mare milă.

(de două ori)

Apoi Martirica.

De este vreo cuviinţă, de este vreo laudă, se cuvine sfinţilor; că săbiilor şi-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile şi Te-ai pogorît. Vărsatu-şi-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai micşorat pre Tine însuţi şi chipul robului ai luat. Smeritu-s'au până la moarte, sărăciei Tale urmând. Cu ale cărora rugăciuni, dupre mulţimea îndurărilor Tale, Dumnezeule, miluește-ne pre noi.

Apoi podobnice ale lui Iosif, Stihira, glasul al 2-lea.

Podobia: Precum Te-ai arătat, Hristoase...

Ca pre nişte fulgere strălucitoare, trimiţându-vă pre voi în toată lumea, Iisus, soarele dreptăţii cel înţelegător, a gonit, cu strălucirile dumnezeeştei predicii voastre, întunerecul înşelăciunii, văzătorilor de Dumnezeu apostoli; şi a luminat pre cei ţinuţi întru întunerecul necunoştinţei. Pre carele rugaţi-L să ne trimită şi nouă luminare şi mare milă.

A aceluiași.

In dumnezeeasca căruță a bunătăților suindu-se Ilie, cu postul fiind luminat, s'a suit spre înălțimea cerului. Acestuia râvnește smeritul meu suflet, și postește de toată răutatea, pisma și vrajba și de desfătarea cea trecătoare și îndulcitoare. Ca să scapi de întristarea cea cumplită și vecuitoare a Gheenii, strigând lui Hristos: Doamne, slavă Ție.

Alta a lui Teodor, glasul al 5 lea.
Podobie: Cuvioase părinte...

Apostoli dumnezeești, rugătorii cei prea fierbinți ai lumii și părtinitorii drept-măritorilor, având puterea îndrăznirii către Hristos, Dumnezeul nostru, rugați-L pentru noi, rugămu-ne vouă, prea cinstiților, ca să trecem lesne vremea cea bună a postului, și să luăm darul Treimii celei de o ființă. Prea lăudaților, mari predicatori, rugați-vă pentru sufletele noastre.

Și din Mineiu 4, Slavă, și acum; a Născătoarei. Și se face ieșire cu cădelnița, fără Evanghelie. Iar când este să se citească Evanghelia, atunci și cu Evanghelia.

Lumină lină...

Prochimen, glasul al 5-lea.

Tu Doamne ne vei păzi, și ne vei apăra de neamul acesta în veac.

Stih:

Mântuește-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios...

De la facere cetire.

Cap. 1, Vers 24.

Zis-a Domnul, să rodească pământul suflet viu dupre el, de cele cu patru picioare și de cele ce se târăsc și fiare pe pământ, dupre fel; și s'a făcut așa. Și a făcut Dumnezeu fiarele pământului dupre felul lor, și dobitoacele dupre felul lor, și toate cele ce se târăsc pe pământ dupre felul lor. Și a văzut Dumnezeu că sunt bune. Și a zis Dumnezeu: Să facem om dupre chipul și dupre asemănarea noastră, ca să stăpânească peștii mării și paserile cerului și dobitoacele și tot pământul și toate cele ce se târăsc pre pământ. Și a făcut Dumnezeu pre om; dupre chipul lui Dumnezeu l-a făcut pre dânsul; bărbat și femeie i-a făcut pre ei. Și i-a bine cuvântat Dumnezeu, zicând: Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți pre el; și stăpâniți peștii mării și pasările cerului și toate cele ce se târăsc pe pământ. Și a zis Dumnezeu: Iată am dat vouă toată iarba ce face sămânță de semănat, care este deasupra pământului; și tot pomul care are în sine rod cu sămânță de semănat, ca să fie de mâncare vouă și tuturor fiarelor pământului și tuturor pasărilor cerului și tuturor vietăților ce se târăsc pe pământ, care au în sine suflet viu; și toată iarba verde, ca să aibă de mâncare; și s'a făcut așa. Și a văzut Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte; și s'a făcut seară și s'a făcut dimineață ziua a șasea. Și s'a săvârșit cerul și pământul și toată podoaba lor. Și a săvârșit Dumnezeu în ziua a șasea lucrurile sale, care a făcut. Și s'a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrurile sale care a făcut. Și a bine-cuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și o a sfințit pre ea; că întru aceea s'a odihnit de toate lucrurile sale, care a început Dumnezeu a face.

Prochimen, glasul al 6-lea.

Caută și mă auzi Doamne, Dumnezeul meu.

Stih:

Până când, Doamne, mă vei uita până în sfârșit? Până când întorci fața Ta de către mine?

Și după aceasta zice Diaconul:

Poruncește!

Iar preotul luând cu amândouă mâinile cădelnița și sfeșnicul cu făclia, stă înaintea sfintei mese, căutând spre Răsărit și însemnând cruce, zice:

Cu înțelepciune drepți!

Apoi întorcându-se spre apus către popor, zice:

Lumina lui Hristos luminează tuturor.

Cetețul.

De la pilde cetire.

Diaconul: Să luăm aminte!

Cap. al 2-lea, Vers 1-iu.

Fiule! De vei primi graiurile mele şi de vei ascunde poruncile mele la tine, va auzi urechia ta înţelepciunea şi vei lipi inima ta de cunoştinţă şi o vei pune Fiului tău spre învăţătură. Că de vei chema înţelepciunea şi de vei da glasul tău cunoştinţii şi de vei căuta măestria cu glas mare; şi de o vei căuta pre dânsa ca argintul, şi de o vei cerca ca pre nişte comori, atuncea vei cunoaşte frica Domnului şi cunoştinţa lui Dumnezeu vei afla. Că Domnul dă înţelepciunea şi din gura lui iese cunoştinţa şi ştiinţa. El păstrează ajutor celor ce lucrează mântuire şi apără mergerea lor. El păzeşte căile dreptăţilor şi veghiază asupra căii celor ce se tem de dânsul. Atuncea vei cunoaşte dreptatea şi judecata şi vei face toate căile bune. De va veni înţelepciunea în gândul tău şi de va plăcea ştiinţa sufletului tău, atunci sfatul bun te va păzi şi cugetul drept te va apăra. Ca să te scape de calea rea şi de omul ce nu grăeşte nimica de crezut; de cei ce au lăsat căile cele drepte şi umblă în căile întunerecului. De cei ce se veselesc de rele şi se bucură de răutăţile celor răi. Ale căror cărări sunt întortochiate şi strâmbe umbletele lor. Aceia te vor depărta de calea dreaptă şi te vor înstreina de la gândul cel bun. Fiule, să nu te apuce pe tine sfatul rău, care lasă învăţătura tinereţilor şi uită legea lui Dumnezeu. Că şi-a pus lângă moarte casa sa şi lângă iad cu cei pământeşti cărările sale. Toţi cei ce umblă pre dânsa nu se vor întoarce, nici vor ajunge la cărări drepte; că nu-i vor apuca pre ei anii vieţii. Că de ar fi umblat pe căi bune, ar fi aflat cărările celor drepţi netede; cei buni vor fi locuitori pe pământ şi cei fără răutate vor rămânea pre el. Că drepţii vor moşteni pământul, şi cei curaţi vor rămânea pre dânsul. Iar căile necredincioşilor vor pieri de pe pământ, şi cei fără-de-lege vor pieri dintr'ânsul.

După Parimii, zice Preotul: Pace ţie!

Şi diaconul: Înţelepciune.

Şi se cântă: Să se îndrepteze rugăciunea mea...

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţită.

Cade-se a şti:

Când se face Eşirea mare cu sfintele daruri, cântăreţii cântă:

Acum puterile cereşti...

Să se ştie asemenea: când preotul poartă la Eşirea mare dumnezeeştile taine, cad jos şi se închină şi cântăreţii şi tot poporul şi fac dumnezeeasca închinăciune lui Hristos Dumnezeu, carele este desăvârşit în taine; pentrucă sunt sfinţite mai 'nainte.

După sfârşitul Heruvicului, facem trei metanii, cu capetele descoperite.

CHINONICUL

Gustaţi şi vedeţi, că bun este Domnul. Aliluia,

(de trei ori)

După deschiderea uşilor, zice Diaconul: Cu frica lui Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste să vă apropiaţi.

Iar noi făcând o metanie, cântăm:

Bine-voiu-cuvânta pre Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea. Pâinea cea cerească şi paharul vieţii gustaţi, şi vedeţi că bun este Domnul. Aliluia

(de trei ori)

După ce zice Preotul Ecfonisul:

Totdeauna acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana, Amin.

Să se umple gura noastră...

Aliluia

(de 3 ori)

După rugăciunea Amvonului, zicem:

Fie numele Domnului binecuvântat...

Şi trei închinăciuni.

Bine voiu cuvânta pre Domnul...

Şi ni se dă Anaforă, şi se face Apolisul deplin.

Această rânduială se ţine în tot sfântul post, când este Liturghia cea mai înainte sfinţită.

Iar unde nu este Liturghie, se cântă la Vecernie Stihiri 6: din Triod şi din Mineiu. Slavă, şi acum; a Născătoarei, după glasul Mineiului, Stihoavna din Triod. Idiomela zilei de două ori şi Martirica, care este la: Doamne strigat-am. Slavă, şi acum, acelaşi glas. Şi obişnuitul Apolis.

La masă ni se dă puţină mâncare uscată. Nici Joi în această săptămână masă nu punem, ci rămânem postind până Vineri, şi atunci mergând la masă, mâncăm.

Miercuri întâia săptămână LA PAVECERNIŢĂ

Inceput ca şi în zilele ce au trecut; şi cântăm acest Canon din cel mare.

Al cuviosului părintelui nostru Andrei Criteanul, Ierusalimiteanul. Şi facem la fiecare Tropar trei închinăciuni, zicând şi Stihul:

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea Irmos:

Ajutor şi acoperitor s'a făcut mie spre mântuire, acesta este Dumnezeul meu şi-L voiu slăvi pre El, Dumnezeul părintelui meu şi-L voiu „înălţa pre el, căci cu slavă S'a „preaslăvit.

(de 2 ori)

Din tinereţe, Mântuitorule, poruncile Tale am lepădat şi mi-am trecut toată viaţa cu pofte, negrijindu-mă şi lenevindu-mă; pentru aceasta strig Ţie, Mântuitorule: măcar la sfârşit, mântueşte-mă.

Pre mine, cel lepădat înaintea uşilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrâneţe, nu mă lăsa în iad deşert; ci mai 'nainte de sfârşit, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greşalelor.

Avuţia mea, Mântuitorule, cheltuindu-o în desfrânări, pustiu sunt de roduri evlavioase, şi flămânzind strig: Părinte al îndurărilor, apucând Tu înainte miluieşte-mă.

Eu sunt cel căzut în tâlhari, în cugetele mele; cu totul sunt rănit acum de dânsele şi plin de bube! Ci Tu însuţi viind de faţă, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă.

Preotul văzându-mă mai'nainte, m'a trecut, şi Levitul, văzându-mă gol întru răutăţi, nu m'a băgat în seamă, iar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venindu-mi de faţă, miluieşte-mă.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tu îmi dă dar luminător din osârdia ta cea dumnezeească de sus, ca să scap de întunerecul patimilor, şi să laud din inimă faptele vieţii tale cele frumoase, Marie.

Slavă, a Treimei.

Treime, fiinţă prea înaltă, căreea ne închinăm întru o unime, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca o milostivă dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi folositoarea celor ce te laudă pre tine, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca o stăpână curată, mă primeşte pre mine cel ce mă pocăesc.

Cântarea a 2-a, Irmos:

Ia aminte cerule şi voiu grăi şi voiu lăuda pre Hristos, „carele a venit din Fecioară „cu trup.

Alunecatu-m'am curveşte ca şi David şi m'am înoroit; ci mă spală şi pre mine cu lacrămile mele, Mântuitorule.

Nici lacrimi, nici pocăinţă nu am, nici umilinţă. Ci Tu însuţi acestea, Mântuitorule, dărueşte-mi-le, ca un Dumnezeu.

Pierdut-am frumuseţea cu care am fost zidit întâi şi nevinovăţia mea. Şi acum zac gol şi mă ruşinez.

Uşa Ta să nu mi-o închizi atuncea, Doamne, Doamne, ci să o deschizi mie, celui ce mă pocăesc către Tine.

Ascultă suspinurile sufletului meu şi primeşte picăturile ochilor mei, Doamne, şi mă mântueşte.

Iubitorule de oameni, cela ce voeşti să se mântuească toţi, Tu mă chiamă ca un bun şi mă primeşte pre mine, cel ce mă pocăesc.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceeace una eşti prea lăudată, roagă-te cu de-adinsul, ca să ne mântuim.

Alt Irmos:

Vedeţi, vedeţi! că eu sunt „Dumnezeu, carele am plouat „mană şi apă din piatră am „izvorît de demult în pustie „poporului meu, cu singură „dreapta şi cu tăria mea.

Vedeţi, vedeţi! că eu sunt Dumnezeu. Ascultă, suflete al meu, pre Domnul cel ce strigă şi te depărtează de la păcatul cel mai dinainte, şi te teme, ca de un nefăţarnic judecător şi Dumnezeu.

Cui te-ai asemănat mult păcătoase suflete? Vai de mine! lui Cain celui dintâi şi lui Lameh aceluia, ucigându-ţi cu pietre trupul, cu fapte rele, şi omorându-ţi mintea cu pornirile cele dobitoceşti.

Pre toţi cei mai 'nainte de lege trecându-i, o suflete! lui Sit nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cu mutarea, nici lui Noe. Ci te-ai arătat sărac de viaţa drepţilor.

Tu însuţi, suflete al meu, ai deschis jgheaburile mâniei Dumnezeului tău şi ţi-ai înecat trupul, ca şi tot pământul şi faptele şi viaţa, şi ai rămas afară de mântuitoarea corabie.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu toată osârdia şi cu dragoste ai alergat către Hristos, urînd calea cea dintâi a păcatului, şi în pustiile cele neumblate hrănindu-te, şi poruncile lui cele dumnezeeşti curat săvârşindu-le.

Slavă, a Treimei.

Treime fără de început, nezidită, nedespărţită Unime, primeşte-mă pre mine, cel ce mă pocăesc, şi mă mântueşte pre cel ce am greşit. A Ta zidire sunt, nu mă trece, ci mă iartă şi mă scapă de osânda focului.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine şi limanul celor înviforaţi, pre milostivul şi făcătorul şi Fiul tău, fă-L milostiv şi mie, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 3-a, Irmos:

Intăreşte, Doamne, pre peatra poruncilor Tale, inima „mea cea clătită; că însuţi „eşti Sfânt şi Domn".

Binecuvântarea lui Sim nu o ai moştenit, ticăloase suflete, şi moştenire desfătată n'ai luat ca Iafet în pământul iertării.

Din pământul Harran, adică din păcat, eşti suflete al meu, şi vino la pământul, carele izvorăşte de-a-pururea nestricăciune vie, pe care Avraam a moştenit-o.

De Avraam ai auzit, suflete al meu, carele şi-a lăsat oarecând pământul părinţilor şi s'a făcut nemernic. Ci voirii aceluia urmează.

La stejarul din Mamvri, ospătând patriarhul pre îngeri, a luat la bătrâneţe vânatul făgăduinţei.

Inţelegând de Isaac, ticăloase suflete al meu, că s'a jertfit, cu taină, jertfă nouă Domnului, urmează voinţei Lui.

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismail, că s'a gonit ca un fecior din servă; trezeşte-te, vezi ca nu cumva păcătuind, să paţi ceva asemenea.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cuprins sunt de furtuna şi de întreitele valuri ale păcatelor. Ci tu, maică, acum mântueşte-mă şi mă scoate la limanul dumnezeeştei pocăinţi.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Rugăciune cu osârdie aducând şi acum cuvioasă, către prea milostiva Născătoare de Dumnezeu; cu rugăciunile tale,

deschide-mi dumnezeeştile intrări.

Slavă, a Treimei.

Treime neamestecată, nezidită, fire fără început, care Te lauzi în Treimea feţelor, mântueşte-ne pre noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credinţă.

Şi acum a Născătoarei.

Pre Fiul cel fără de ani, din Tatăl subt vreme L-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune streină! Că aplecând, ai rămas Fecioară.

Cântarea 4-a, Irmos:

Auzit-a proorocul de veni-„rea Ta, Doamne, şi s'a „temut; că vrei să Te naşti „din Fecioară şi oamenilor să „Te arăţi şi a grăit: Auzit-am „auzul Tău şi m'am temut; „slavă puterii Tale, Doamne".

Trupul mi-am spurcat, duhul mi-am întinat, preste tot m'am rănit; ci ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăinţă le tămădueşte, spală-le, curăţeşte-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate de cât zăpada.

Trupul Tău şi sângele, răstignindu-Te, pentru toţi Ţi-ai pus Cuvinte; trupul adică, ca să mă înoeşti, iar sângele ca să mă speli. Duhul Ţi-ai dat, ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Lucrat-ai mântuire în mijlocul pământului, îndurate, ca să ne mântuim; de bună voie pe lemn Te-ai răstignit; Edemul cel ce se încuiase s'a deschis; cele de sus şi cele de jos, făptura şi toate neamurile minunându-se, se închină Ţie.

Să-mi fie mie scăldătoare sângele cel din coasta Ta, împreună şi băutură şi apa iertării ceea ce a izvorît. Ca să mă curăţesc cu amândouă, ungându-mă şi bând şi ca o ungere şi băutură, Cuvinte, cuvintele Tale cele de vieaţă.

Pahar, Biserica a câştigat coasta Ta cea purtătoare de vieaţă, din care a izvorît nouă îndoit izvorul iertării şi al cunoştinţei, spre închipuirea celei vechi şi celei nouă, a amândoror legilor, Mântuitorul nostru.

Gol sunt spre a intra în cămară, gol sunt şi de a merge la nuntă şi la cină; candela mi s'a stins, fiind fără de untdelemn, cămara mi s'a închis, dormind eu. Cina s'a mâncat; iar eu fiind legat de mâini şi de picioare, m'am lepădat afară.

Slavă, a Treimei.

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te cunosc pre Tine, Dumnezeire, una în Treime; ca pre ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu scaunul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cei de sus.

Şi acum, a Născătoarei.

Şi ai născut şi eşti Fecioară şi ai rămas întru amândouă cu firea Fecioară; Cel ce s'a născut înoeşte legile firii şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voeşte, se birueşte rânduiala firii; că face câte voeşte.

Cântarea 5-a, Irmos:

De noapte mânecând, iubitorule de oameni, mă rog „luminează-mă şi mă îndrep„tează la poruncile Tale şi mă „învaţă, Mântuitorule, să fac „voia Ta".

Greu la minte m'am făcut, Doamne, ca şi Faraon cel cumplit, Ianis şi Iamvri la suflet şi la trup, cufundat cu gândul. Ci ajută-mi mie, Mântuitorule.

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu ticălosul. Spală-mă, Stăpâne, în baea lacrămilor mele, mă rog Ţie, albă făcând haina trupului meu, ca zăpada.

De voi cerca lucrurile mele, Mântuitorule, mă văd pre mine însumi întrecând pre tot omul cu păcatele; că întru cunoştinţă gândind am greşit, iar nu întru necunoştinţă.

Milostiveşte-Te, milostiveşte-Te, Doamne, spre zidirea Ta; greşit-am, iartă-mă, cela ce eşti însuţi din fire curat, şi afară de Tine nimenea altul nu este fără pată.

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni, vindecând pre cei leproşi şi întărind pre cei slăbănogi; curgerea celeea ce-i curgea sânge o ai oprit, Mântuitorule, cu atingerea de poalele Tale.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Repejunea Iordanului trecându-o, ai aflat odihnă, fugind de dulceaţa trupească cea cu durere; din care şi pre noi scoate-ne cu rugăciunile tale cuvioasă.

Slavă, a Treimei.

Pre Tine Treime Te slăvim pre unul Dumnezeu, Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Părinte, Fiule şi Duhule, fiinţă singură prin sine, Unime căreea pururea ne închinăm.

Şi acum, a Născătoarei.

Din tine s'a îmbrăcat întru a mea frământătură, Dumnezeu, cel ce a zidit veacurile maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat, și a împreunat Lui-și firea omenească.

Cântarea a 6-a, Irmos:

Strigat-am cu toată inima mea, către înduratul Dum„nezeu și m'a auzit din iadul „cel mai de jos și a scos din „stricăciune vieața mea".

Stăi împotrivă și te oștește asupra patimilor trupești, ca Iisus asupra lui Amalic; biruind pururea gândurile cele înșelătoare, ca și pre Gavaoniteni.

Treci preste firea cea curgătoare a vremii, ca mai'nainte corabia, și te fă moștenitor pământului aceluia al făgăduinței, suflete: Dumnezeu poruncește.

Precum ai mântuit pre Petru cel ce a strigat, mântuește-mă, așa apucând înainte, Mântuitorule; scapă-mă și pre mine de fiară, tinzându-Ți mâna Ta, și mă scoate din adâncul păcatului.

Pre Tine Te cunosc liman liniștit stăpâne, stăpâne Hristoase! Ci apucând înainte, mântuește-mă dintru adâncurile păcatului, cele neumblate, și din desnădăjduire.

Slavă, a Treimei.

Treime sunt neamestecată, nedespărțită; despărțită dupre fețe și unime sunt din fire unită; Tatăl zice și Fiul și dumnezeescul Duh.

Și acum, a Născătoarei.

Pântecele tău ne-a născut nouă pre Dumnezeu, cu chipul ca și noi; deci ca pre un Ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

CONDAC

glasul al 6-lea.

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârșitul se apropie, și vei să te turburi. Deșteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, cel ce este pretutindenea și toate le plinește.

Cântarea 7-a, Irmos:

Greșit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai porun„cit nouă; ci nu ne părăsi pre „noi până în sfârșit, Dumne„zeul părinților".

Greșelile lui Manasi ți-ai

câştigat cu voinţa, suflete, puind ca nişte chipuri patimile, şi înmulţind idolii; ci pocăinţei lui râvnind cu osîrdie, câştigă umilinţă.

Necurăţiilor lui Ahaav ai râvnit, suflete al meu. Vai mie! te-ai făcut locaş spurcăciunilor trupeşti şi vas urît patimilor. Ci dintru adâncul tău suspină şi spune lui Dumnezeu păcatele tale.

Incuiatu-s'a ţie cerul, suflete, şi foamete dela Dumnezeu te-a cuprins, de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul, ca şi Ahaav oarecând. Ci Sarathencei asemănându-te, hrăneşte sufletul proorocului.

Ars-a Ilie oarecând pre cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat şi pre proorocii cei de ruşine ai Isavelei, spre mustrarea lui Ahaav. Ci fugi, suflete, de asemănarea acestor doi, şi te întăreşte.

Slavă, a Treimei.

Treime neamestecată, nedespărţită, de o fiinţă, Unime sfântă. Lumini şi lumină şi trei sfinte şi unul sfânt, se laudă Treimea Dumnezeu. Ci laudă şi preaslăveşte suflete, vieaţă şi vieţi, pre Dumnezeul tuturor.

Şi acum, a Născătoarei.

Lăudămu-te, bine-te-cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pre unul din Treimea cea nedespărţită, pre Fiul şi Dumnezeu; şi tu singură neai deschis nouă celor de pe pământ cele cereşti.

Cântarea 8-a, Irmos:

Pre cela ce-l slăvesc oştile cereşti şi de dânsul se „cutremură heruvimii şi sera„fimii, toată suflarea şi zidi„rea lăudaţi-l, bine-l-cuvân„taţi şi-l prea înălţaţi întru „toţi vecii".

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, milueşte-mă şi mă scapă de foc şi de groaza ce voiu să petrec la judecată, dupre dreptate; iartă-mă mai înainte de sfârşit, prin fapte bune şi prin pocăinţă.

Ca tâlharul strig Ţie, pomeneşte-mă; ca Petru plâng cu amar. Iartă-mă, Mântuitorule, strig ca Vameşul; lăcrimez ca păcătoasa. Primeşte-mi tânguirea, ca oarecând a Hananeencei.

Tămădueşte putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, unule tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare şi untdelemn şi vin, lucru-

rile cele de pocăință și umilință cu lacrimi.

Hananeencei și eu urmând strig, miluește-mă, Fiul lui David! Mă ating de poală, ca ceea ce-i curgea sânge; plâng ca Marta și ca Maria pentru Lazăr.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Părinte, cela ce ești fără început, Fiule cel împreună fără de început, Mângâitorule cel bun, Duhule cel drept; născătorule al lui Dumnezeu Cuvântului, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu și făcător, Treime, Unime, miluește-mă.

Și acum, a Născătoarei.

Ca din niște vopsele mohorâte s'a țesut trupul lui Emanoil, în lăuntru în pântecele tău Preacurată, ceeace ești porfiră înțelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pre tine te cinstim.

Cântarea 9-a, Irmos:

Naşterea zămislirii celei fără de sământă este ne„tâlcuită, rodul Maicii celei „fără de bărbat este nestri„cat; că nașterea lui Dumne„zeu înoește firile. Pentru „aceasta pre tine toate nea„murile, ca pre o maică mi„reasă a lui Dumnezeu, cu „dreaptă credință te slăvim".

Boalele tămăduind, săracilor bine a vestit Hristos Cuvântul. Pre șchiopi i-a vindecat, împreună cu vameșii a mâncat, cu păcătoșii s'a amestecat; sufletul fetei lui Iair, celei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameşul s'a mântuit și păcătoasa s'a înțelepțit, iar fariseul lăudându-se s'a osândit. Că vameşul striga: milostivește-Te, și păcătoasa: miluește-mă. Iar fariseul se trufia zicând: Dumnezeule, mulțămescu-Ți şi celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Zacheu vameș a fost, dar s'a mântuit; și fariseul Simon s'a smintit și păcătoasa și-a luat deslegare de iertare, de la cel ce are putere a ierta păcatele; căreia sârguește de urmează, suflete.

N'ai râvnit păcătoasei, o ticălosul meu suflet, care luând alabastru cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului și cu părul le-a șters. Căci i-a rupt înscrisul păcatelor ei celor de demult.

Cetățile cărora le-a dat Hristos bunavestire, știi, suflete

al meu, cum s'a blestemat; teme-te de pildă, să nu te faci ca acelea; care asemănându-le Stăpânul cu cele din Sodoma, până la iad le-a osândit.

Să nu te arăţi, o sufletul meu, mai rău pentru desnădăjduire, auzind credinţa Hananeencii, pentru care cu cuvântul lui Dumnezeu s'a tămăduit fica ei. Strigă din adâncul inimii, ca şi aceea lui Hristos: Fiul lui David, mântueşte-mă şi pre mine.

Slavă, a Treimei.

Pre Tatăl să-L slăvim, pre Fiul să-L prea înălţăm, dumnezeescului Duh cu credinţă să ne închinăm, Treimei celei nedespărţite, Unimii dupre fiinţă; ca unei lumini şi luminilor şi vieţii şi vieţilor făcătoarei de vieaţă şi luminătoarei marginilor.

Şi acum, a Născătoarei.

Cetatea ta păzeşte-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind, întru tine se şi întăreşte şi, prin tine biruind, înfrânge toată supărarea şi robeşte pre vrăjmaşi şi îndreptează pre supuşii ei.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite şi părinte de trei ori fericite, păstorul Critului, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să scăpăm de toată mânia, necazul şi stricăciunea şi de greşeli să ne mântuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi cântăm Irmosul în amândouă corurile:

Naşterea zămislirii...

Asemenea şi cealaltă rânduială a Pavecerniţei

Joi întâia săptămână.

LA UTRENIE

După întâia Stihologie, Sedelnele Apostolilor din Octoih, şi a Născătoarei.

Apoi cetire.

După a doua Stihologie, Sedealna, glasul al 2-lea.

Podobia: Cela ce ai înţelepţit pre pescari.

Cela ce ai arătat pre apostoli luminători în marginile lumii, Cuvinte al lui Dumnezeu, luminează prin propoveduirea lor inimile noastre cu lumina bunătăţilor şi cu postul le curăţeşte, dând pocăinţă de întoarcerea robilor Tăi; ca să Te slăvim Mântuitorule, pre Tine, cela ce eşti însuţi prea bun.

Slavă, aceeaşi.

Şi acum, a Născătoarei, asemenea.

Născătoare de Dumnezeu, nu mă trece cu vederea, pre mine cel ce am nevoe de sprijinul tău. Că întru tine a nă-

dăjduit sufletul meu, milueşte-mă.

După a treia Stihologie, Sedealna glasul al 5-lea.

Podobie: Pre tine cea mai sfântă...

Rugămu-ne vouă celor doisprezece apostoli, rugaţi-vă ca să trecem cu pace postul cel mai luminat de cât alte bunătăţi şi locuitorul cerurilor şi să luăm rodurile mântuirii. Că voi cu adevărat sunteţi întărirea pământenilor şi scăparea sufletelor noastre.

Slavă, tot aceasta.
Şi acum, a Născătoarei.

Pre tine, mai sfântă de cât heruvimii şi mai înaltă de cât cerurile, prea lăudată Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat mărturisindu-te, te avem păcătoşii mântuire şi te aflăm întru primejdii folositoare. Pentru aceasta nu înceta rugându-te pentru noi, ceea ce eşti întărirea şi scăparea sufletelor noastre.

Psalmul 50.

Şi cântăm CANONUL Mineiului pe 6; iar Tricântările dupre rânduiala lor; şi se ceteşte a 4-a cântare din Psaltire.

TRICÂNTAREA LUI IOSIF

Cântarea 4-a, glasul al 2-lea, Irmos:

Venit-ai din Fecioară..

Razele postului primindu-le, străluceşte suflete şi fugi de întunerecul păcatului; ca să-ţi răsară ţie lumina iertării prin dumnezeescul Duh.

Cu undiţa dulceţii amăgindu-mă vicleanul, rob m'a răpit; ci voi, apostolilor, cari aţi vânat lumea cu cuvântul, din răutatea lui scăpaţi-mă.

Arătatu-v'aţi raze ale soarelui slavei, prea lăudaţilor apostoli, gonind întunerecul înşelăciunii. Luminaţi-mă dar şi pre mine, cel întunecat de toată răutatea.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Striga-voiu noaptea şi ziua către tine, fiind necăjit şi mă voiu mântui şi voiu trece zidul desfătărilor, cu ajutorul şi cu puterea ta, Fecioară, fiind îngrădit.

Alt Irmos, glasul al 5-lea, al lui Teodor.
Lucrurile rânduelii Tale, Doamne...

Raze prea luminoase ale soarelui dreptăţii fiind, apostolilor, aţi luminat lumea cea pământească, gonind întunerecul înşelăciunii.

Alăută a Mântuitorului cu adevărat mişcată de Duhul, apostoli, cunoscându-vă pre pământ, cântaţi cântarea voastră cea cu glas frumos şi lumea la Dumnezeu o întoarceţi.

Slavă, a Treimei.

Pre Treimea întru o fiinţă slăvindu-o, pre unul Domnul Dumnezeu să-L lăudăm; pre

Tatăl cel născut, şi pre Duhul cel viu.

Şi acum, a Născătoarei.

Fecioara în pântece Te-a zămislit, Doamne, şi Te-a născut pre Tine, Emanoil; că ai ieşit spre mântuirea poporului Tău, ca să mântueşti pre unşii Tăi, iubitorule de oameni.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Dumnezeescule şi prea cinstite număr al celor doisprezece apostoli, roagă-te lui Hristos pentru noi, rugămu-te, ca să trecem cu putinţă măsura acestor patruzeci de zile.

Irmosul:

Lucrurile iconomiei Tale, „Doamne, au spăimântat pre „profetul Avacum; că ai ieşit „spre mântuirea poporului „Tău; ca să mântueşti pre unşii „Tăi ai venit".

Cântarea a 8-a, Irmos:
Porunca muncitorului...

Să postim de toată dulceaţa, îngrăşându-ne simţirile cu postul şi băutura umilinţei; cu căldură să bem, cântând: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

Rugaţi-vă apostolilor să mă fac părtaş stării celei deadreapta eu, cel vinovat de multe păcate şi de judecată, când veţi şedea cu Hristos să judecaţi pre oameni.

In căruţa dumnezeeştilor bunătăţi să ne suim, curăţindu-ne prin post şi să ne înălţăm gândul spre înălţimea văzduhului, cântând: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Rămas-ai Fecioară nevătămată, născând focul dumnezeirii. Deci arde patimile sufletelor celor ce strigă ţie întru credinţă, cu glasul îngerului: Tu singură eşti pricina bucuriei.

Alt Irmos: Cuvioşii Tăi tineri...

Pre trâmbiţile Duhului, pre apostolii lui Hristos lăudându-i, strigăm: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

Ca pre nişte rugători ai lumii şi surpători înşelăciunii, pre apostolii lui Hristos să-i lăudăm, strigând: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Pre Treimea cea prea sfântă în Tatăl, în Fiul şi în Duhul, lăudându-o cântăm: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

Şi acum, a Născătoarei.

Naşterea ta cea nespusă, Curată, toţi oamenii o lăudăm cu bună credinţă, strigând:

Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pre Domnul.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Apostoli rugaţi-vă, ca să săvârşim noi în pace zilele cele curăţitoare, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pre Domnul.

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Cuvioşii Tăi tineri în cuptor, „Hristoase, cântând au zis: „Binecuvântaţi toate lucrurile „Domnului pre Domnul".

Cântarea 9-a, Irmos:
Pre Dumnezeu cel neîncăput...

Aruncat fiind în luciul cel adânc al desfătărilor, chem adâncul milostivirii Tale, îndreptătorule, mântueşte-mă.

Izvorule al milostivirii, dă-mi acum umilinţă şi suspinuri, ca să plâng noianul cel fără margini al răutăţilor mele.

Cu cinstitele rugăciuni ale apostolilor Tăi, Iisuse, dă-mi să mă închin cinstitei învieri, şi dumnezeeştei Tale patimi.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ceea ce ai făcut cerească frământătura noastră cea pământească, cu sălăşluirea lui Dumnezeu întru tine; ceea ce eşti cu totul fără prihană, mântueşte-ne de primejdii.

Alt Irmos: Slăvim, Hristoase, pre cea cu totul...

Din fântânile cele mântuitoare, precum zice proorocul, scoţându-şi apostolii apa nemuririi, pre cei însetaţi adapă pururea cu învăţăturile vieţii.

Făcându-vă domni ai împăratului ceresc, apostoli, aţi supus toată lumea să-L cinstească numai pre el, să i se închine şi să-L slăvească ca pre un Dumnezeu.

Slavă, a Treimei.

Treime nedespărţită, Unime atotfăcătoare şi atotputernică, Părinte, Fiule şi Duhule Sfinte, Tu eşti Dumnezeul meu, Domn şi lumină; şi Ţie mă închin lăudându-Te.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre tine, Maică, Fecioară Curată, te fericim neamurile neamurilor; că te-ai făcut curăţitoare lumii, născând nespus pre Mântuitorul şi făcătorul.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Ceată a apostolilor, păzeşte-ne pre noi, cei ce vă lăudăm şi ne învredniceşte, ca să trecem întru umilinţa inimii, toate zilele postului celui de lumină purtător.

Irmosul:

Slăvim, Hristoase, pre cea „cu totul fără prihană, Curata „Maica Ta; că mai pre sus de „fire Te-a născut dupre trup,

„pre Tine cel ce ne-ai scos „pre noi din toată rătăcirea „şi stricăciunea“.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, dupre obiceiu, de două ori.

Glasul al 3-lea, Samoglasnica:

Doamne, Tu mi-ai pus mie păcătosului pocăinţa, vrând să mă mântueşti pre mine nevrednicul, cu mila Ta cea nemăsurată. Inaintea Ta cad rugându-mă: Smereşte cu postirile sufletul meu; căci către Tine, cel unul mult milostiv, am năzuit.

Martirica.

Ca nişte luminători, în lume luminaţi şi după moarte sfinţilor mucenici, după ce cu bună nevoinţă v'aţi nevoit. Deci având îndrăzneală, rugaţi pre Hristos să miluiască sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

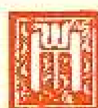
Născătoare de Dumnezeu, folositoarea tuturor celor ce se roagă ţie, la tine îndrăsnim, cu tine ne lăudăm, întru tine este toată nădejdea noastră. Roagă-te Celui ce s'a născut din tine, pentru nevrednicii robii tăi.

Şi celelalte ale Utreniei şi Apolisul.

La ceasul al şaselea.

Troparul proorociei, glasul 1.

âniueşte-ne pre noi, Doamne, de vrăjmaşii cei nevăzuţi, ca nu cândva să zică păgânii: Unde este Dumnezeul lor? Să cunoască, Stăpâne, că treci păcatele poporului Tău, celui ce se pocăeşte.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalm 13.

Când va întoarce Domnul robia poporului său

bucura-se-va Iacob şi se va veseli Israel

Stih:

Zis-a cel nebun întru inima sa, nu este Dumnezeu.

Din profeţia Isaiei cetire.

Cap. 2, Vers. 11.

nălţa-se-va Domnul însuşi în ziua aceea. Că ziua Domnului Savaot va veni preste tot semeţul şi trufaşul şi preste tot cel înalt şi măreţ; şi se vor smeri. Şi preste tot cedrul Livanului cel înalt şi prea înălţat şi preste tot stejarul Vasanului. Şi preste tot muntele înalt şi preste tot dealul înalt. Şi preste tot turnul înalt şi preste tot zidul înalt. Şi preste toată corabia mării şi preste toată vederea frumuseţii corăbiilor. Şi se va smeri tot omul şi va cădea înălţimea oamenilor şi se va înălţa Domnul însuşi în ziua aceea. Şi-şi vor ascunde toţi idolii săi, băgându-i în peşteri şi în crăpăturile pietrelor şi în găurile pământului, din naintea feţii înfricoşării Domnului şi din naintea slavei tăriei lui, când se va scula să sfărame pământul. Aşa în ziua aceea va lepăda omul idolii săi cei de argint şi de aur, cari i-a făcut lui-şi, ca să se închine celor deşarte şi liliecilor; şi îi va băga în gaură de piatră vârtoasă şi în crăpăturile pietrelor de faţa mâniei Domnului şi de slava puterii lui, când se va scula să piardă pământul.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalm 14.

Doamne, cine va locui în locaşul Tău?...

Şi cine se va sălăşlui în muntele cel sf. al Tău

Stih:

Cela ce umblă fără prihană şi lucrează dreptate.

JOI SEARA

După Psalmul începător, obişnuita Stihologie,

La Doamne strigat-am, Stihiri samoglasnice ale Triodului, a lui Iosif, glasul al doilea.

Podobie: Pre luminătorul nostru...

Pre mine, cel întunecat de înşelăciunile luptătorului, luminează-mă, Hristoase al meu, Cela ce ai întunecat oarecând soarele răstignindu-Te pre cruce şi ai strălucit cu adevărat credincioşilor lumina cea adevărată a iertării. Ca umblând întru lumina poruncilor Tale, să ajung curat la raza cea mântuitoare a învierii Tale.

Pre lemn, Mântuitorule, spânzurându-Te ca o viţă ai adăpat lumea, Hristoase, cu vinul nestricăciunii. Pentru aceasta strig: Adăpându-mă cu mustul umilinţei celei adevărate, pre mine, cel întunecat pururea cu beţia păcatelor, întăreşte-mă acum a posti de dulceţi, Mântuitorule, ca un bun şi de oameni iubitor.

Altă podobie a lui Teodor, glas acelaşi.

Podobie: O taină prea mare!

O, câtă este puterea crucii Tale! Aceasta a înflorit Bisericii înfrânarea, smulgând din rădăcină neînfrânarea lui Adam cea din Edem, oarecând. Că aceea a adus oamenilor moarte; iar aceasta fără stricăciune izvorăşte lumii nemurire, ca din alt izvor al raiului, cu vărsarea izvorâtorului de vieaţă sângele Tău şi a apei. Pentru acestea toate s'au înviat. Prin carele şi nouă îndulceşte-ne desfătarea postului, Dumnezeul lui Israil, cel ce ai mare milă.

Şi de la Minei 3.
Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalm 15.

Bine voiu cuvânta pre Domnul, cel ce m'a înţelepţit pre mine.

Stih:

Păzeşte-mă, Doamne, că spre Tine am nădăjduit.

Dela Facere cetire.
Cap. 2, vers. 4, Psalm 16.

Aceasta este cartea facerii cerului şi a pământului, când s'a făcut, în care zi a făcut Domnul Dumnezeu cerul şi pământul şi toată verdeaţa câmpiilor, mai înainte de a răsări pre pământ şi toată iarba ţarinei mai'nainte de ce s'a făcut. Că nu dăduse Dumnezeu ploaie pre pământ şi omul nu era să-l lucreze. Şi izvor ieşia din pământ şi adăpa toată faţa pământului. Şi a făcut Dumnezeu pre om, ţărână luând din pământ, şi a suflat în faţa lui suflare de vieaţă, şi s'a făcut omul cu suflet viu. Şi a sădit Dumnezeu rai în Edem spre răsărit şi a pus acolo pre omul, pre carele l-a făcut. Şi a mai făcut Dumnezeu să răsară încă din pământ tot pomul frumos la vedere şi bun la mâncare şi pomul vieţii în mijlocul raiului şi pomul ştiinţei binelui şi al răului. Şi râu eşia din Edem, spre udarea raiului, carele de acolo se împarte în patru capete. Numele unuia Fison; acesta înconjură tot pământul Evilatului; acolo este aur şi aurul pământului aceluia este bun şi acolo este rubin şi piatră verde. Şi numele râului celui de al doilea Gheon; acesta încunjură tot pământul Etiopiei. Şi râul cel de al treilea Tigrul; acesta merge împotriva Asirilor. Iar râul al patrulea Eufrat. Şi a luat Domnul Dumnezeu pre omul pre care l-a făcut şi l-a pus în raiul desfătării să-l lucreze şi să-l păzească. Şi a poruncit Dom-

nul Dumnezeu lui Adam, zicând: Din tot pomul carele este în rai să mănânce mâncare; iar din pomul cunoştinţei binelui şi al răului să nu mâncaţi dintr'însul, că ori în ce zi veţi mânca dintr'însul cu moarte veţi muri. Şi a zis Domnul Dumnezeu: Nu este bine să fie omul singur, să-i facem lui ajutor asemenea lui. Şi a mai făcut Dumnezeu încă din pământ toate pasările cerului, şi toate fiarele ţarinei şi le-a adus la Adam, să vadă cum le va numi. Şi tot sufletul viu, cum l-a numit Adam, acesta es e numele lui.

Prochimen, glasul al 4-lea.

Păzeşte-mă, Doamne, ca lumina ochiului.

Stih: Auzi, Doamne, dreptatea mea.

ia aminte cererea mea, ascultă rugăciunea mea, din buze fără de viclene.

Dela Pilde cetire

Cap. 1, vers. 2.

iule, nu uita legile mele şi cuvintele mele să le păzească inima ta. Că lungime zilelor şi anii vieţii şi pace vor adăoga ţie. Milostenia şi credinţa sa nu-ţi lipsească şi le înfăşură pre dânsele pre grumazii tăi şi le scrie pe lespezile inimii tale şi vei afla milă. Şi să gândeşti bine înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Să aibi nădejde cu toată inima în Dumnezeu şi cu înţelepciunea ta nu te mări. Intru toate căile tale să-l cunoşti pre dânsul, ca să îndrepteze căile tale şi să nu se poticnească piciorul tău. Nu fii înţelept intru tine însuţi, ci te teme de Dumnezeu şi te fereşte de tot răul. Atunci vindecare va fi trupului tău şi pază oaselor tale. Cinsteşte pre Domnul din ostenelile tale cele drepte şi-i dă lui pârgă din toate roduriile tale cele drepte. Ca să umple jitniţile tale de mulţime de grâu şi să se verse teascurile tale de vin. Fiule, nu defăima învăţăturile Domnului, nici slăbi, fiind certat de dânsul. Că pre care iubeşte Domnul, pre acela îl şi ceartă şi bate pre tot fiul pre carele primeşte. Fericit este omul, carele a aflat înţelepciunea şi muritorul carele a cunoscut ştiinţa. Că mai bună este neguţătoria acestuia, decât vistieriile aurului şi ale argintului. Că mai scumpă este decât pietrele cele de mult preţ. Nu-i stă ei nimica împotrivă ce este rău; cunoscută este tuturor celor ce o iubesc şi tot ce este scump, nu este vrednic ei. Pentru că lungimea zilelor şi anii vieţii sunt în dreapta ei şi în stânga ei bogăţie şi slavă. Din gura ei iese dreptatea, legea şi mila pre limbă le poartă. Căile ei sunt căi bune şi toate cărările ei cu pace. Pom de vieaţă este tuturor celor ce se lipsesc de dânsa şi cei ce se reazimă de ea, sunt ca pre Domnul intemeiaţi.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 4-lea, însuşi glasul.

Cei ce dorim să ne împărtăşim Paştilor dumnezeeşti, care nu se încep din Egipt, ci din Sion, să ridicăm din mijloc aluatul păcatului prin pocăinţă. Să ne încingem mijloacele noastre cu omorîrea plăcerilor. Să ne împodobim picioarele cu încălţăminte opritoare despre toată calea rea, şi să ne întărim cu toiagul credinţei; să nu râvnim vrăjmaşului crucii Stăpânului, făcându-ne pântecele Dumnezeu. Ci să urmăm celui ce prin post ne-a arătat biruinţă asupra diavolului, Mântuitorului sufletelor noastre.

Martirica.

Cela ce Te prea slăveşti întru pomenirea mucenicilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, fiind rugat de dânşii, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei.

Podobie: Ca pre un viteaz...

Dacă Te-a văzut pironit pe cruce, Doamne, mieluşeaua şi Maica Ta, s'a mirat şi a zis: Ce vedere este aceasta, prea iubite Fiule? Acestea Ţi-a răsplătit Ţie poporul cel neplecat şi fără de lege, carele s'a îndulcit din multe minunile Tale? Ci slavă smereniei Tale celei nespuse, Stăpâne!

Şi cealaltă rânduială, după obiceiu.

Joi întâia săptămână.

LA PAVECERNIȚA

Cântăm acest Canon, din cel mare, al cuviosului părintelui nostru, Andrei Criteanul Ierusalimiteanul.

Și facem la fiecare tropar trei închinăciuni, zicând Stihul acesta:

Miluește-mă, Dumnezeule, miluește-mă...

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea, Irmos:

(Irmoasele de câte două ori)

Ajutor și acoperitor s'a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu și-L voiu slăvi pre El, Dumnezeul părintelui meu, și-L voiu „înălța pre El; căci cu Slavă s'a „preaslăvit".

Mielule al lui Dumnezeu, cela ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului, și ca un milostiv dă-mi lacrimi de umilință.

Inaintea Ta cad, Iisuse, greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine; ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului, și ca un îndurat dă-mi lacrimi de umilință.

Să nu intri cu mine la judecată, văzând faptele mele, iscodind cuvintele și îndreptând pornirile; ci cu îndurările Tale trecând cu vederea răutățile mele, mântuește-mă Atotputernice.

Vremea este a pocăinții, vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și ca un îndurat dă-mi lacrimi de umilință.

Bogăția sufletului cheltuindu-o întru păcate, pustiu sunt de creștinești bunătăți și flămânzind, strig: Dătătorule de milă, apucând înainte, miluește-mă.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Plecându-te dumnezeeștilor legi ale lui Hristos, la dânsul ai venit, lăsând pornirile desfătărilor cele neoprite și toată fapta cea bună, foarte cu cucernicie, ca pre una ai săvârșit.

Slavă, a Treimei.

Treime, ființă prea înaltă, căreia ne închinăm întru o unime, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului, și ca o milostivă dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și folositoarea celor ce te laudă pre tine, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și ca o Stăpână curată mă primește pre mine, cel ce mă pocăesc.

Cântarea 2-a, Irmos:

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeu, carele am „plouat mană şi apă din piatră „am izvorît de demult, în pu- „stie, poporului Meu, cu sin- „gură dreapta şi cu tăria Mea".

Bărbat am ucis, zice, spre rană mie şi tânăr spre vătămare, Lameh plângând a strigat; iar tu nu te cutremuri, o suflete al meu, întinându-ţi trupul şi mintea spurcându-ţi.

Turn te-ai meşteşugit să zideşti, o suflete! şi întărire să faci poftelor tale, de n'ar fi oprit Ziditorul sfaturile tale, şi de n'ar fi surpat până la pământ meşteşugurile tale.

O! cum am râvnit lui Lameh, ucigătorul cel mai din'nainte; sufletul, ca pre un bărbat, mintea, ca pre un tânăr, şi ca pre un frate trupul mi-am ucis, ca şi Cain ucigaşul, cu pornirile cele poftitoare de desfătări.

Plouat-a Domnul oarecând foc din cer, arzând fărădelegea cea înfierbântată a Sodomenilor; iar tu ţi-ai aprins focul gheenei, întru carele vei să arzi o suflete!

Rănitu-m'am, vătămatu-m'am, iată săgeţile vrăjmaşului au pătruns sufletul meu şi trupul! Iată ranele şi bubele şi sdruncinăturile strigă, şi vătămăturile patimilor mele celor de bună voie.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tins-ai mâinile tale către înduratul Dumnezeu, Marie, afundându-te întru adâncul răutăţilor şi ţi-a tins mână de ajutor cu milostivire, ca şi lui Petru, cercând cu adevărat întoarcerea ta.

Slavă, a Treimei.

Treime fără început, nezidită, nedespărţită, Unime, primeşte-mă pre mine cel ce mă pocăesc, şi mă mântueşte pre mine, cel ce am greşit; a Ta zidire sunt, nu mă trece; ci mă iartă şi mă scapă de osânda focului.

Şi acum, a Născătoarei.

Preacurată stăpână, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine, şi limanul celor înviforaţi; pre milostivul şi făcătorul şi Fiul tău, fă-L îndurat şi mie cu rugăciunile tale.

Cântarea a 3-a, Irmos:

Intăreşte, Doamne, pre piatra „poruncilor Tale inima mea „cea clătită; că însu-Ţi eşti „sfânt şi Domn".

Agarei celei de demult, Egip-

tencei, te-ai asemănat, suflete, făcându-te rob de bună voia ta şi născând semeţia ca pre un nou Ismail.

Scara lui Iacov o ştii, suflete al meu, care s'a arătat de la pământ până la cer; pentruce n'ai avut treaptă tare, buna credinţă?

Preotului lui Dumnezeu şi împăratului celui înstreinat între oameni de vieaţa lumii, urmează, adică închipuirile lui Hristos.

Intoarce-te, suspină, ticăloase suflete, mai'nainte până ce nu ia sfârşit zborul vieţii; mai'nainte până ce nu-ţi încuie Domnul uşa camerii celei de nuntă.

Să nu te faci stâlp de sare, suflete, întorcându-te înapoi; să te înfricoşeze pilda Sodomului; sus în Sigor mântueşte-te.

Rugăciunea celor ce Te laudă pre Tine, Stăpâne, nu o lepăda; ci Te milostiveşte, iubitorule de oameni, şi dărueşte iertare celor ce se roagă Ţie cu credinţă.

Slavă, a Treimei.

Treime neamestecată, nezidită, fire fără început, care Te lauzi în treimea feţelor, mântueşte-ne pre noi, cari ne închinăm stăpânirii Tale cu credinţă.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre Fiul cel fără de ani, din Tatăl, sub ani l-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu; minune streină! că aplecând ai rămas Fecioară.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s'a „temut; că vrei să Te naşti din „Fecioară şi oamenilor să Te „arăţi şi a grăit: Auzit-am „auzul Tău şi m'am temut. „Slavă puterii Tale, Doamne".

Timpul vieţii mele este scurt şi plin de dureri şi de viclesug; ci întru pocăinţă primeşte-mă şi întru cunoştinţă mă chiamă; ca să nu mă fac câştigare şi mâncare celui strein; Mântuitorule, însuţi Tu mă milueşte.

Dupre vrednicia împărătească, fiind îmbrăcat cu diademă şi cu porfiră, omul cel cu multă avere şi dreptul cel îndestulat de bogăţie şi de dobitoace, degrab sărăcind de avere, de mărire şi de împărăţie, s'a stins.

De a fost acela drept şi mai fără prihană de cât toţi şi n'a

scăpat de cursele şi vicleşugurile înşelătorului, dară tu fiind iubitor de păcate, ticăloase suflete, ce vei face, de se va întâmpla să-ţi vie ţie ceva asupră din cele negândite?

Falnic sunt acuma şi semeţ cu inima, în deşert şi în zadar. Să nu mă osândeşti împreună cu fariseul; ci mai ales dă-mi smerenia vameşului, unule îndurate, drepte, Judecătorule, şi cu acesta împreună mă numără.

Ştiu îndurate că am greşit, de am ocărît vasul trupului meu; ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă chiamă; ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui strein. Mântuitorule, Tu însuţi mă milueşte.

Insu-mi idol m'am făcut, spurcându-mi cu poftele sufletul meu. Ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă chiamă; ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui strein. Mântuitorule, Tu însuţi mă milueşte.

N'am auzit glasul Tău, n'am ascultat scriptura Ta, dătătorule de lege. Ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă chiamă; ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui strein. Mântuitorule, Tu însuţi mă milueşte.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

In adânc de necuviinţe mari pogorându-te, nu te-ai oprit acolo; ci te-ai suit cu prea slăvire, vederat cu gândul mai bun, la bunătatea cea desăvârşit prin lucrare, minunând, Marie, firea îngerească.

Slavă, a Treimei.

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te cunosc pre Tine, Dumnezeire una în Treime, ca pre ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu tronul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cele de sus.

Şi acum, a Născătoarei.

Şi ai născut şi eşti Fecioară, şi ai rămas întru amândouă cu firea Fecioară. Cela ce s'a născut înoeşte legile firii, şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voeşte, se birueşte rânduiala firii; că face câte voeşte.

Cântarea a 5-a, Irmos:

De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog „luminează-mă şi mă îndreptează pre mine la poruncile „Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta“.

Celei gârbovite urmează, o suflete! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndrepteze, să umbli drept în căile Domnului.

Deşi eşti fântână adâncă, Stăpâne, izvorăşte-mi ape din prea curatele Tale vine. Ca bând, ca şi Samarineanca, să nu mai însetez. Că izvoare de vieaţă izvorăşti.

Siloam să mi se facă mie lacrimile mele, Stăpâne, Doamne, ca să-mi spăl şi eu luminile inimii şi să Te văd cu gândul pre Tine lumina cea mai înainte de veci.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu neasemănată dragoste, prea fericită, dorind să te închini lemnului crucii, te-ai învrednicit doririi; învredniceşte-mă dar şi pre mine, să dobândesc slava cea de sus.

Slavă, a Treimei.

Pre Tine, Treime, Te cântăm, pre unul Dumnezeu; sfânt, sfânt, sfânt eşti Părinte, Fiule, şi Duhule, fiinţă singură prin sine, Unime căreea pururea ne închinăm.

Şi acum, a Născătoarei.

Din tine s'a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat, şi a unit lui-şi firea omenească.

Cântarea 6-a, Irmos:

Strigat-am cu toată inima „mea către înduratul Dum„nezeu, şi m'a auzit din ia„dul cel mai de jos şi a scos „din stricăciune vieaţa mea".

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească, care o ai pierdut de demult; ci aprinzând făclie pre Mergătorul înaintea Ta, Cuvinte, caută şi află chipul Tău.

Stăi împotrivă şi te oşteşte asupra patimilor trupeşti, ca Iisus asupra lui Amalic, biruind pururea gândurile cele înşelătoare, ca şi pre Gavaoniteni.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca să stingi văpaia patimilor, ai izvorît pururea păraie de lacrămi, Marie, arzându-ţi sufletul. Al căror dar dă-mi-l şi mie, robului tău.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Nepătimire cerească ai dobândit, prin vieţuirea cea prea înaltă de pre pământ, maică; pentru aceasta roagă-te să se mântuească din patimi, cu ru-

găciunile tale, cei ce te laudă pre tine.

Slavă, a Treimei.

Treime sunt neamestecată, nedespărţită; despărţită dupre feţe şi unime sunt, din fire unită: Tatăl zice, şi Fiul şi dumnezeescul Duh.

Şi acum, a Născătoarei.

Pântecele tău ne-a născut nouă pre Dumnezeu, cu chipul ca şi noi. Deci ca pre un ziditor al tuturor roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale, să ne îndreptăm.

CONDAC

glasul al 6-lea.

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârşitul se apropie şi vei să te turburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

Cântarea a 7-a. Irmos:

Greşit-am, fără de lege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, „nici am făcut precum ne-ai „poruncit nouă; ci nu ne părăsi pre noi până în sfârşit „Dumnezeul părinţilor".

Stinsu-s'au zilele mele ca visul celui ce se deşteaptă. Pentru aceasta ca Ezechia lăcrămez pe patul meu, ca să mi se adaoge anii vieţii. Dar care Isaie va să stea pentru tine, suflete, fără numai Dumnezeul tuturor.

Cad înaintea Ta şi aduc Ţie ca nişte lacrimi cuvintele mele: Greşit-am, precum nici păcătoasa n'a greşit; şi am făcut fărădelege, ca nimenea altul pre pământ. Ci, fie-Ţi milă, Stăpâne, de făptura Ta şi iarăşi mă chiamă.

Ingropat-am chipul Tău şi am stricat porunca Ta; toată podoaba mi s'a întunecat şi cu patimile mi s'a stins făclia, Mântuitorule. Ci, milostivindu-Te, dă-mi bucurie, precum cântă David.

Intoarce-te, căeşte-te, descopere cele ascunse, grăeşte lui Dumnezeu, celui ce ştie toate. Insuţi, Mântuitorule, Tu ştii cele ascunse ale mele; ci însuţi Tu mă milueşte, precum cântă David, dupre mare mila Ta.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Strigând către Preacurata maica lui Dumnezeu, mai 'nainte ai gonit turburarea poftelor celor cu sila supărătoare şi ai ruşinat pre vrăjmaşul cel

ce te-a viclenit. Ci dă-mi acum ajutor întru necazuri şi mie, robului tău.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pre Hristos, pre carele ai iubit, de carele ai dorit, pentru carele ţi-ai topit trupul cuvioasă, roagă-L acum pentru noi robii tăi; ca fiind milostiv nouă tuturor, să ne dea vieaţă paşnică celor ce-L cinstim pre El.

Slavă, a Treimei.

Treime neamestecată, nedespărţită, de o fiinţă, unime sfântă; lumini şi lumină şi trei sfinte şi unul sfânt, se laudă Treimea Dumnezeu. Ci laudă şi prea slăveşte, suflete, vieaţă şi vieţi, pre Dumnezeul tuturor.

Şi acum, a Născătoarei.

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pre unul din Treimea cea nedespărţită, pre Fiul şi Dumnezeu şi tu singură ne-ai deschis nouă, celor de pe pământ, cele cereşti.

Cântarea 8-a, Irmos:

Pre Cela ce-L slăvesc oştile „cereşti şi de dânsul se „cutremură Heruvimii şi Se„rafimii, toată suflarea şi zidi„rea, lăudaţi-L, bine-L-cuvân„taţi şi-L prea înălţaţi întru „toţi vecii".

Alabastru cu lacrimi turnând pre capul Tău, Mântuitorule, ca nişte mir, strig ca păcătoasa care cerea milă, rugăciune aduc şi cer să iau iertare.

De n'a şi greşit nimenea precum eu, totuşi primeşte-mă, milostive Mântuitorule, şi pre mine carele cu frică mă pocăesc şi cu dragoste strig: Greşit-am Ţie unuia, nelegiuit-am, milueşte-mă.

Milostiveşte-Te, Mântuitorule, spre zidirea Ta şi mă caută ca un păstor pre mine, oaia cea pierdută, şi rătăcit fiind, răpeşte-mă de la lup şi mă fă oaie întru păşunea oilor Tale.

Când vei şedea judecător ca un milostiv şi vei arăta slava Ta cea înfricoşată, Hristoase, o, ce frică va fi atuncea, cuptorul arzând şi toţi temându-se de nesuferită judecata Ta.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Maica luminii celei neapuse, pre tine luminându-te, te-a deslegat de întunerecul păcatelor; de unde primind tu da-

rul Duhului, luminează Marie pre cei ce te laudă cu credinţă.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Minune nouă cu adevărat văzând întru tine maică, dumnezeescul Zosima, s'a spăimântat; că înger în trup vedea şi cu totul de minune s'a umplut, lăudând pre Hristos în veci.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Părinte, cela ce eşti fără început, Fiule, cel împreună fără de început, Mângâitorule, cel bun, Duhule cel drept; născătorule al lui Dumnezeu Cuvântului, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu şi făcător, Treime, unime, miluieşte-mă.

Şi acum, a Născătoarei.

Ca din nişte vopsele mohorâte, s'a ţesut trupul lui Emanuil, înlăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce eşti porfiră înţelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevătat pre tine te cinstim.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Naşterea zămislirii celei fără de sământă este netâl„cuită, rodul maicii celei fără „de bărbat este nestricat; că „naşterea lui Dumnezeu în„noeşte firile. Pentru aceasta „pre tine toate neamurile, ca „pre o maică mireasă a lui „Dumnezeu, cu dreaptă cre„dinţă te slăvim“.

Milostiveşte-Te, mântueşte-mă, Fiul lui David, miluieşte-mă, cel ce ai tămăduit cu cuvântul Tău pre cei îndrăciţi şi glasul cel milostiv ca şi tâlharului grăeşte-mi: Amin zic ţie, cu Mine vei fi în rai, când voiu veni întru slăvirea Mea.

Tâlharul Te-a hulit, tâlharul Dumnezeu Te-a cunoscut; că amândoi împreună pre cruce erau spânzuraţi. Dar, o mult Indurate! Ca şi tâlharului celui credincios, carele Te-a cunoscut pre Tine Dumnezeu, deschide-mi şi mie uşa slavei împărăţiei Tale.

Făptura s'a mâhnit, văzându-Te răstignit; munţii şi pietrele de frică s'au despicat şi pământul s'a cutremurat şi iadul s'a golit; şi s'a întunecat lumina zilei, văzându-Te pre Tine, Iisuse, cu trupul pre cruce pironit.

Roduri vrednice de pocăinţă să nu ceri de la mine; că tăria mea întru mine a lipsit. Dărueşte-mi inimă pururea umilită şi sărăcie duhovniceas-

că; ca să-Ţi aduc acestea ca o jertfă primită, unule Mântuitorule.

Judecătorul meu şi cunoscătorule, Cela ce vei să vii iarăşi cu îngerii să judeci lumea toată, atuncea văzându-mă cu ochiul Tău cel blând, să Te milostiveşti şi să mă milueşti, Iisuse, pre mine carele am greşit mai mult de cât toată firea omenească.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Toate cetele îngereşti şi adunările omeneşti le-ai spăimântat cu viaţa ta cea minunată, ca cei fără de trup vieţuind şi firea covârşind; pentru care, ca şi cum ai fost fără materie, te-ai suit cu picioarele pre apă, Marie, şi Iordanul ai trecut.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Fă milostiv pre Ziditorul pentru noi, cei ce te lăudăm pre tine, cuvioasă Maică, să ne izbăvească de răutăţi şi de necazurile care împrejur ne cuprind. Ca mântuindu-ne, să slăvim neîncetat pre Domnul, Cel ce te-a slăvit pe tine.

Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite şi părinte de trei ori fericite, păstorul Critului, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim de toată mânia, necazul şi stricăciunea, şi de greşeli necuvioase noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta cu credinţă.

Slavă.

Pre Tatăl să-L slăvim, pre Fiul să-L prea înălţăm, dumnezeescului Duh cu credinţă să ne închinăm, Treimii celei nedespărţite, unimii dupre fiinţă, ca unei lumini şi luminilor, vieţii şi vieţilor, făcătoarei de vieaţă, şi luminătoarei marginilor.

Şi acum, a Născătoarei.

Cetatea ta păzeşte-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu; că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind, întru tine se şi întăreşte şi prin tine biruind înfrânge toată supărarea şi robeşte pre vrăjmaşi şi îndreptează pre supuşii ei.

Apoi cântăm Irmosul în amândouă stranele: Naşterea zămislirii...
Şi cealaltă urmare a Pavecerniţei şi Otpustul.

Vineri întâia săptămână.

LA UTRENIE

Troicinicele. După întâia Stihologie, zicem Sedelnele Crucii, din Octoih, şi a Născătoarei de Dumnezeu. După a doua Stihologie, Sedealna lui Iosif, glasul al 2-lea.

Podobie. Iosif cel cu bun chip...

Cela ce cu patimile Tale ai dat tuturor nepătimire, omorînd patimile trupului meu cu dumnezeeasca cruce, învrednicește-mă a vedea și cinstită învierea Ta, Doamne.

Slavă, tot aceasta.
Și acum, a Crucii-Născătoarei.

Cu cinstită crucea Fiului tău fiind păziți, stăpână curată, Născătoare de Dumnezeu, toată năvala vrăjmașului, toți prea lesne o întoarcem înapoi. Pentru aceasta, dupre datorie pre tine pururea te fericim, ca pre maica lui Dumnezeu și singură nădejdea sufletelor noastre.

După a treia Stihologie, Sedelna lui chir Teodor, glasul al 2-lea.
Podobie: Ceea ce ești izvorul milei..

Cela ce ești fântâna curăției, cu postul păzește-ne pre noi, milostive; caută spre noi, cari cădem înaintea Ta. Ia aminte la ridicarea mâinilor noastre, Cel ce Ți-ai întins palmele pre lemn, răstignindu-Te pentru toți pământenii, însuți cela ce ești Domnul celor fără de trup.

Slavă, tot aceasta.
Și acum, a Crucii-Născătoarei.

Fecioara și maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort întins pre lemn, plângând cu amar a zis: Fiul meu, ce taină înfricoșată este aceasta! Cela ce dăruești tuturor vieață veșnică, cum mori de bună voie pre cruce, cu moarte de ocară?

Psalmul 50.

Canonul Mineiului, cu Irmosul pe 6, și Tricântarea după regulă.

Și se cetește a 5 a Cântare din Psaltire, după obiceiu.

TRICÂNTAREA

Cântarea a 5-a, glasul al 2-lea, Irmos:
Lumina celor ce zăreau întru...

Văzând păcatul ce este întru mine înșelătorul se silește și ajută păcatului; că se bucură cu adevărat de pierirea mea. Ci Tu îmi dă îndreptare, rogu-mă, Mântuitorule, spre rușinarea lui.

Cela ce ai biruit stăpâniile întunerecului cu crucea Ta, scoate-mă din răutatea lor pre mine, cel căzut întru adâncul păcatului și în groapa faptelor celor necuvioase; pre mine, cel ce nădăjduesc spre mila Ta, ca să mă mântuesc.

Cela ce Te-ai omorît, fiind întins pre cruce, înviază sufletul meu cel omorît cu păcatul. Și mă învrednicește, Hristoase, să ajung cu pace la cinstită învierea Ta, pre mine cel ce fac cu osârdie îndreptările Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ceea ce ești luminarea neputinței mele, mântuirea întunecatului meu suflet, Preacurată, mântuește-mă Fecioară,

mântueşte-mă pre mine cel pierdut, şi cu haina nestricăciunii îmbracă-mă pre mine, cel stricat cu greşeli cumplite.

Alt Irmos, glasul acelaşi.
Noaptea trecând...

Tu în locul căpăţânii ai primit a Te răstigni cu trupul, unule fără de moarte, făcând nemuritor neamul omenesc, şi din nou înfrumuseţându-l, Doamne.

Ocara pătimirii Tale lumea văzându-o, toată s'a schimbat, Doamne, tânguindu-se pentru uciderea Ta cea de la Iudei. Ci ai răbdat ca să mântueşti neamul nostru.

Slavă, a Treimei.

Tu eşti, o Treime prea sfântă! căreia îţi slujim noi; Tu eşti şi scăparea şi întărirea noastră. Deci trimite iertare greşelilor, celor ce Te laudă pre Tine întru o fire.

Şi acum, a Născătoarei.

Fecioară, ceea ce eşti în multe chipuri numită, bucură-te Născătoare de Dumnezeu, sicriule şi năstrapă şi masă; sfeşnice purtător de lumină, rugule cel cu chipul de foc, muntele lui Dumnezeu cel umbrit.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Lepădându-ne de lume şi de cele din lume şi împreună cu Hristos, ca şi cum ne-am răstigni acum, să răbdăm ocară, batjocori şi altele; ca împreună cu dânsul să ne proslăvim.

Irmosul :

Noaptea trecând, s'a apropiat ziua şi lumina lumii s'a arătat. Pentru aceasta Te laudă „cetele îngereşti şi toate Te „slăvesc pre Tine, Hristoase „Dumnezeule".

Cântarea a 8-a, Irmos:
In cuptorul cel de foc...

Cela ce Te-ai smerit şi Te-ai înălţat pe cruce pentru milostivirea, înălţând pre cel ce a căzut oarecând prin mâncare din lemn; pre Tine, unule prea bunule, cel ce însuţi eşti prea slăvit, Te lăudăm în veci.

Cu dormitarea nepurtării de grijă, am suferit somnul cel greu al păcatului; ci Tu, carele ai adormit pe cruce pentru mine, Hristoase al meu, ridică-mă pre mine cel căzut, ca să nu mă cuprindă noaptea morţii.

Orbindu-mă cu desfătările, îmi port sufletul întunecat şi, văzându-mă, râde de mine vrăjmaşul, născocitorul răutăţii. Pentru aceasta luminează-mă şi mă izbăveşte de răutatea lui, Hristoase în veci.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Cu lene vieaţa cheltuindu-mi, mi-am îngreuiat sufletul cu dormitarea păcatului; ci alerg la neadormită rugăciunea ta, nu mă lăsa, Fecioară Preacurată, să adorm spre moarte.

Alt Irmos: Pre cel ce a închipuit...

Cu spini încununându-Te, şi cu haină de porfiră îmbrăcându-Te, Te-ai arătat mai frumos, Hristoase, cu chipul de cât toţi fiii omeneşti, cu slavă strălucind.

Fiere şi oţet bând, două izvoare ai izvorît, al vieţii şi al nestricăciunii, din dumnezeeasca coasta Ta celor ce Te laudă cu credinţă şi Te slăvesc întru toţi vecii.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Treime, dumnezeire una, fire nedespărţită şi despărţită în feţe, stăpânie nepieritoare, Părinte, Fiule şi Duhule, pre Tine Te lăudăm întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu curată, uşa cea cerească, poarta cea de mântuire, primeşte rugăciunea tuturor creştinilor, celor ce te fericesc pre tine întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cruce, ceea ce eşti sceptrul lui Hristos, cornul Bisericii, biruinţa împăraţilor, păzitoarea creştinilor; tu eşti luminarea mea, tu şi lauda mea întru toţi vecii.

Irmosul: Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Cel ce a închipuit mai „înainte în rug lui Moisi minunea Fecioarei, în muntele „Sinai oarecând, lăudaţi-L, bine-L-cuvântaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii“.

Cântarea a 9-a, Irmos:
Pre luceafărul cel înaintea...

Sufletul cel stricat cu necuvioase gânduri, curăţeşte-l cu stropirea sângelui Tău, dumnezeeescule Cuvinte, şi mă fă părtaş slavei Tale, Hristoase, cela ce pentru mine ai răbdat neslăvită răstignire.

Cu totul m'am împilat Hristoase prin greutatea necuvioaselor fapte. Şi întristându-mă, strig către Tine, iubitorule de oameni: Vindecă cu cinstit sângele Tău ranele sufletului meu cele nevindecate, ca să laud dumnezeirea Ta.

Având răutatea ca mâncare şi lenevire a băutură, eu cel ce rămân neîndreptat în toate, în deşert mă bucur de oprirea mâncărilor; că n'a zis Domnul să fie postul de acest fel.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Pre tine, ceea ce ești pierzătoarea osândirii celei cumplite de demult şi mijlocitoarea apropierii neamului nostru către Dumnezeu şi punte către Făcătorul, Născătoare de Dumnezeu te slăvim.

Alt Irmos: Pre maica, Fecioara...

Pre lemn răstignindu-te Tu, făptura s'a clătit, că Dumnezeu fiind, ai pătimit trupeşte, pentru milostivirea îndurărilor, ca să ne mântueşti pre noi.

Puterea crucii Tale, Doamne este mare; că închipuindu-o întru noi, îndată şi gonim puterea dracilor.

Slavă, a Treimei.

Unime în trei ipostasuri, Treime prea singurită, domnească stăpânie, fire întocmai slăvită, Părinte, Fiule şi dumnezeescule Duhule, mântueşte-ne pre noi pre toţi.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te, curăţitoarea lumii, Născătoare de Dumnezeu, la carea năzuind toţi păcătoşii, aflăm pururea împăcare cu Dumnezeu.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu dumnezeeească puterea crucii Tale, Doamne, întăreştemă, ca să-Ţi aduc Ţie vremea postului fără prihană şi curată.

Irmosul:

Pre maica Fecioară, cea curată şi fără prihană, cu cân„tări de laude toţi credincio„şii, ca pre o Născătoare de „Dumnezeu, cu evlavie o slă„vim“.

Svetelna glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 8-lea, singur glasul.

Vestirea postului să o primim cu bucurie, că de l-ar fi păzit strămoşul, n'am fi suferit căderea cea din Eden. Că frumos era la vedere şi bun la mâncare rodul, carele m'a omorît. Să nu ne amăgim cu vederea, nici să se îndulcească gâtlejul nostru cu bucate scumpe, care după mâncare sunt fără de cinste. Să fugim de neînfrânare, şi după săturare să nu ne supunem patimilor. Să ne însemnăm cu sângele Celui ce s'a adus pentru noi de bună voie la moarte, şi nu se va atinge de noi pierzătorul. Şi vom mânca paştele lui Hristos cele prea sfinţite, spre mântuirea sufletelor noastre.

Martirica.

Ce vă vom numi pre voi sfinţilor? Heruvimi? Că întru voi s'a odihnit Hristos. Serafimi? Că neîncetat L-aţi slăvit pre El. Ingeri? Că de trup

v'aţi lepădat. Sau puteri? Că minuni lucraţi. Multe sunt numirile voastre şi încă mai mari darurile. Rugaţi-vă să se mântuească sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei.
Podobie: O prea slăvită minune...

Dacă Te-a văzut răstignit în locul căpăţânei, Mântuitorule, făptura toată s'a schimbat şi s'a mâhnit clătindu-se, neputând suferi. Iar Preacurata Fecioară şi maica Ta, tânguindu-se, a strigat către Tine: Vai mie, o Fiul meu! Prea dulce Mântuitorul meu! Ce este această nouă, prea slăvită şi streină vedere?

Bine este a ne mărturisi Domnului...

Şi cealaltă rânduială. Ceasul 1-iu, fără Catismă. Tot aşa şi în celelalte Vineri ale sfântului post.

Intru această Vineri.

LA AL ŞASELEA CEAS

Troparul Proorociei, glasul al 8-lea

Vieaţa noastră cea mult păcătoasă şi năravul cel nepocăit, întâmpină-le Doamne cu îndurările Tale. Că afară de Tine pre altul nu ştim să stăpânească vieaţa şi moartea; mântueşte-ne ca un iubitor de oameni.

Slavă, şi acum; tot aceasta.
Prochimen, glasul al 7-lea, Psalm. 17.

Iubi-te-voiu Doamne vârtutea mea, Domnul este întărirea mea...

Stih: Dumnezeul meu, ajutorul meu...

Din Proorocia Isaiei cetire
Cap. 3, Vers 1.

Iată stăpânul, Domnul Savaot, va lepăda din Iudeia şi din Ierusalim pre cel tare şi pre cea tare, şi puterea apei, pre uriaşul şi pre cel puternic şi pre omul ostaş şi pre judecător şi pre prooroc şi pre vrăjitor şi pre bătrân şi pre căpetenie preste cincizeci şi pre sfetnicul cel minunat şi pre mai marele meşter de lemn cel înţelept şi pre ascultătorul de întrebări cel ştiutor. Şi voiu pune lor domni tineri, şi cei batjocoritori îi vor stăpâni pre ei. Şi va năvăli popor, om asupra omului şi om asupra vecinului său, şi se va scula cu sfadă pruncul asupra celui bătrân şi cel necinstit asupra celui de cinste. Că se va apuca omul de fratele său sau de casnicul tatălui său, zicând: haină ai, fii căpetenie nouă, şi bucatele mele să fie sub tine. Şi răspunzând acela în ziua aceia va zice: nu voiu fi ţie căpetenie, că în casa mea nu este pâine, nici haină, nu voiu fi căpetenie poporului acestuia. Că s'a pustiit Ierusalimul, şi Iudeia a căzut, şi limbile lor sunt cu fărădelege, neascultând de Domnul, pentrucă acum s'a smerit mărirea lor. Şi ruşinea feţii lor a stătut împotriva lor, şi păcatul său ca al Sodomei l-a vestit şi l-a arătat. Vai sufletului lor! Că au sfătuit sfat rău ei asupra sa, zicând: să legăm pre cel drept, că nu ne este nouă de nici o treabă; drept aceea, rodurile mâinilor sale vor mânca. Vai celui fărădelege! Că rele îi vor veni după lucrul mâinilor lui. Poporul meu! Cârmuitorii voştri vă jefuesc pre voi, şi cei ce vă silesc vă stăpânesc pre voi. Poporul meu! Cei ce vă fericesc vă înşeală pre voi, şi cărarea picioarelor voastre o strică. Ci acum va sta Domnul la judecată şi va pune la judecată pre poporul său. Insuşi Domnul la judecată va veni, cu bătrânii poporului şi cu domnii lui.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalm 18.
Doamne, ajutorul meu şi Mântuitorul meu..

Stih:

Cerurile spun slava lui Dumnezeu...

In ştiinţă să fie:

Că slujba sfântului din Mineiu, care se va întâmpla Sâmbătă şi Duminică, se cântă la Pavecerniţă sau când va socoti cel mai mare.

De se va întâmpla în această Sâmbătă Aflarea capului sfântului Ioan, să se caute Tipicul dela sfârşitul cărţii, la litera (N).

VINERI SEARA

După Psalmul începător, obişnuita Stihologie La Doamne strigat am... punem Stihiri 10 şi cântăm Stihira zilei, de două ori.
Glasul al 5-lea, singur glasul.

Veniţi credincioşilor să lucrăm la lumină lucrurile lui Dumnezeu; să umblăm cu chip smerit ca ziua. Toată scrisoarea nedreaptă a celui de aproape să o lepădăm de la noi, nepuindu-i împiedecare spre sminteală. Să lăsăm desfătarea trupească, să creştem darurile sufletului, să dăm celor lipsiţi pâine şi să ne apropiem către Hristos cu pocăinţă, strigând: Dumnezeul nostru miluieşte-ne pre noi.

Apoi cântăm şi patru martirice, ale glasului ce se întâmplă la Octoih.
Şi îndată patru idiomele ale sfântului Teodor, glasul al 2-lea.

Veniţi toţi iubitorii de mucenici să ne veselim duhovniceşte şi să serbăm. Că astăzi, ne pune înainte masa de taină mucenicul Teodor, veselindu-ne pre noi iubitorii de prăznuire, şi să strigăm către dânsul: Bucură-te, purtătorule de chinuri cel nebiruit, cela ce ai surpat pe pământ îngrozirile tiranilor. Bucură-te, cela ce ţi-ai dat trupul tău cel de ţărână muncilor, pentru Hristos Dumnezeu. Bucură-te, cela ce te-ai arătat în multe feluri de primejdii ostaş iscusit al oştii celei cereşti. Pentru aceasta te rugăm pre tine, lauda mucenicilor: Roagă-te pentru sufletele noastre.

Darul cel de Dumnezeu dăruit al minunilor tale, mucenice Teodore, îl întinzi tuturor celor ce aleargă către tine cu credinţă. Pentru care te lăudăm pre tine zicând: Pre cei robiţi îi mântueşti, pre bolnavi tămădueşti, pre cei săraci îmbogăţeşti şi mântueşti pre cei ce înoată cu corăbiile. Alergarea spre cele zadarnice a robilor o opreşti, şi arăţi, pătimitorule, pagubele celor ce li s'a furat. Pre ostaşi îi înveţi să se ferească de răpire. Pruncilor dărueşti cu milostivire cererile. Fierbinte ajutător te afli celor ce săvârşesc sfinţită pomenirea ta. Pentru care, prea sfinţite pătimitorule, şi nouă celor ce lăudăm mucenia ta cere-ne de la Hristos mare milă.

Dar al lui Dumnezeu prea mare te-ai arătat, mucenice Teodore; că şi după sfârşit, ca un viu, dai cererile celor ce aleargă la tine; pentru că şi fiul femeei, răpindu-se odinioară rob în oaste păgânească, venind înaintea ta văduva

și udând cu lacrimi biserica ta, tu ca un milostiv pre cal alb încălecând ai pus pre fiul ei înaintea ei, nevăzut. Și după aceasta, și cu aceasta, n'ai încetat lucrând minuni. Ci roagă pre Hristos Dumnezeu să mântuească sufletele noastre.

Pre tine, cel numit cu numele dumnezeeștilor daruri, te cinstesc de trei ori, fericite Teodore. Că arătându-te luminător neapus al luminii celei dumnezeești, ai strălucit cu chinurile tale în toată lumea; și arătându-te de cât focul mai puternic, văpaia ai stins și capul vicleanului balaur l-ai sfărămat. Pentru aceasta spre chinurile tale Hristos uitându-se, a încununat dumnezeescul tău cap. Mare mucenice biruitorule, ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, cu deadinsul roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă, glasul al 6-lea.

Lucrând vrăjmașul cu tiranul cel ca și dânsul viclean, ca printr'un organ, prin rea izvodire se ispitia să spurce cu bucate, din jertfele cele necurate, pe prea creștinul popor, cel ce se curăția cu postul. Ci tu ai stricat meșteșugirea lui cu chibzuială mai înțeleaptă și în vis arătându-te arhiereului celui de atuncea, i-ai descoperit adâncul gândului, arătându-i meșteșugirea cea necuvioasă a vicleanului. Pentru aceasta aducându-ți ție mulțumire, te numim mântuitor și facem în toți anii pomenirea minunii ce s'a făcut. Și încă ne rugăm să ne păzim nevătămați de meșteșugirile vicleanului, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, mucenice Teodore.

Și acum; a Născătoarei, a glasului ce se va întâmpla de rând.

Eșire, fără Evanghelie.

Lumină lină...

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalm 19:
Auză-te Domnul în ziua necazului...
Stih: Scutească-te numele Dumnezeului lui Iacov.

Dela Facere cetire.

Cap. 2, Vers. 20.

Și a pus Adam nume tuturor dobitoacelor și tuturor pasărilor cerului și tuturor fiarelor pământului; iară lui Adam nu s'a aflat ajutor asemenea lui. Și a pus Dumnezeu somn în Adam și a adormit; și a luat o coastă dintru ale lui și a plinit cu carne locul ei. Și a făcut Dumnezeu coasta, care o a luat din Adam, femeie, și o a adus pre ea la Adam. Și a zis Adam: iată acum os din oasele mele și trup din trupul meu, aceasta se va chema femee, pentru că din bărbatul său s'a luat. Pentru aceea va lăsa omul pre tatăl său și pre muma sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. Și erau amândoi goi și Adam și femeia lui, și nu se rușinau. Iar șarpele era mai înțelept decât toate fiarele cele de pre pământ, care le-a făcut Domnul Dumnezeu. Și a zis șarpele către femeie: ce este, că a zis Dumnezeu să nu mâncați din tot pomul Raiului? Și a zis femeia către șarpe: din tot pomul care este în Raiu mâncăm, iară din rodul pomului, care este în mijlocul Raiului a zis Dumnezeu: să nu mâncați dintr'ânsul, nici să vă atingeți de dânsul, ca să nu muriți. Și a zis șarpele către femeie: nu veți muri cu moarte. Că știe Dumnezeu, că ori în ce zi veți mânca dintr'ânsul, se vor deschide ochii voștri și

veţi fi ca nişte dumnezei, cunoscând binele şi răul. Şi a văzut femeia că bun este pomul la mâncare şi plăcut ochilor la vedere, şi cum că frumos este a cunoaşte; şi luând din rodul lui a mâncat şi a dat şi bărbatului său şi a mâncat cu dânsa. Şi li s'au deschis ochii amândorura şi au cunoscut că erau goi. Şi au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut acoperământ împrejurul trupului. Şi au auzit glasul Domnului Dumnezeu umblând prin Raiu după amiazăzi, şi s'au ascuns Adam şi femeia lui de către faţa Domnului Dumnezeu între pomii Raiului. Şi a strigat Domnul Dumnezeu pre Adam şi a zis lui: Adame, unde eşti? Iar el a zis: glasul tău am auzit umblând prin Raiu şi m'am temut, că gol sunt şi m'am ascuns. Şi i-a zis Dumnezeu: cine ţi-a spus ţie că eşti gol? fără numai că ai mâncat din pomul, din carele ţi-am poruncit numai dintru acesta să nu mănânci. Şi a zis Adam: femeia care mi-ai dat să fie cu mine aceea mi-a dat din pom şi am mâncat. Şi a zis Domnul Dumnezeu femeei: de ce ai făcut aceasta? Şi a zis femeia: şarpele m'a amăgit şi am mâncat. Şi a zis Domnul Dumnezeu şarpelui: pentrucă ai făcut aceasta, blestemat să fii tu din toate dobitoacele şi din toate fiarele pământului; pre pieptul tău şi pre pântece te vei târî şi pământ vei mânca în toate zilele vieţii tale. Vrăjmăşie voiu pune între tine şi între femeie şi între sământa ta şi între sământa ei; acela va păzi capul tău şi tu vei păzi călcâiul ei. Femeei a zis: înmulţind voi înmulţi necazurile tale şi suspinul tău, în dureri vei naşte fii şi spre bărbatul tău va fi întoarcerea ta; şi el te va stăpâni. Iară lui Adam a zis: pentrucă ai ascultat glasul femeei tale şi ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit ţie, numai dintru acela să nu mănânci, şi ai mâncat dintr'însul, blestemat să fie pământul întru lucrurile tale; întru necazuri vei mânca dintr'însul în toate zilele vieţii tale. Spini şi pălămidă va răsări ţie, şi vei mânca iarba pământului. Întru sudoarea feţii tale vei mânca pâinea ta, până când te vei întoarce în pământ din care eşti luat: că pământ eşti şi în pământ te vei întoarce. Şi a pus Adam numele femeei sale Eva, adică Vieaţă, pentrucă ea este mumă tuturor celor vii.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalm. 20:

Înalţă-Te Doamne întru puterea Ta; cânta-vom şi vom lăuda puterile Tale.

Stih:

Doamne întru puterea Ta se va veseli împăratul.

Dela Pilde cetire.

Cap. 3, Vers. 19.

Dumnezeu cu înţelepciune a întemeiat pământul, şi a gătit cerurile cu priceperea. Întru cunoştinţa lui adâncurile s'au deschis şi norii au izvorît apă. Fiule! Să nu treci, ci păzeşte sfatul meu şi gândul. Ca să fie viu sufletul tău, şi să fie har împrejurul tău, şi va fi vindecare trupului tău, şi purtare de grije de oasele tale. Ca să umble în pace, având nădejde în toate căile tale, şi ca să nu se poticnească piciorul tău. Că de vei şedea, fără de frică vei fi, şi de vei dormi, dulce vei dormi. Şi nu te vei teme de frica ce va veni asupră-ţi, nici de năvălirile necredincioşilor cele împresurătoare. Că Domnul va fi întru toate căile tale, şi va întări piciorul tău, ca să nu te clăteşti. Nu te lepăda a face bine celui lipsit, când poate a ajuta mâna ta. Nu zice: du-te şi să te întorci şi mâine îţi voi da, putând tu face bine, că nu ştii ce va aduce ziua ce vine. Nu meşteşugi rele asupra prietenului tău, carele vine de aiurea şi nădăjdueşte spre tine. Nu fii iubitor de vrajbă împotriva omului în zadar, ca să nu-ţi facă ţie ceva rău. Nu-ţi agonisi ocările oamenilor răi, nici urma căilor lor. Că necurat este înaintea Domnului tot călcătorul de lege, şi cu cei drepţi nu se împreună. Blestemul Domnului în casele celor necredincioşi, iar curţile drepţilor bine se cuvintează. Domnul mândrilor le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă dar.

După aceasta

Să se îndrepteze rugăciunea mea...

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite.

Iar după rugăciunea Amvonului cântăm acest canon de rugăciune, al sfântului Teodor. Aducându-se 'şi coliva, începem cu:

Doamne, auzi rugăciunea mea...

Apoi

Dumnezeu este Domnul.

Şi îndată Troparul, glasul al 2-lea.

Mari sunt isprăvile credinţei, în izvorul văpăii, ca întru o apă de odihnă, sfântul mucenic Teodor s'a bucurat; căci cu foc tot arzându-se ca nişte pâine dulce Treimii s'a adus.

Pentru rugăciunile lui, Hristoase Dumnezeule, miluește-ne pre noi.

Slavă, tot aceasta.
Și acum, a Născătoarei.

Toate tainele tale sunt mai pre sus de cuget, toate sunt prea slăvite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăția fiind pecetluită și cu fecioria păzită, maică te-ai cunoscut nemincinoasă, născând pre Dumnezeu cel adevărat. Pre carele, roagă-l să mântuiască sufletele noastre.

Și îndată Psalmul 50:
Miluește-mă, Dumnezeule...

Apoi acest CANON, compunere a lui Ioan Damaschin, al cărui Acrostih, la Greci, este acesta:

Pre tine te laud cel numit Darul lui Dumnezeu.

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea, Irmos:
Apa trecându-o ca pre uscat...

Pre tine, Teodore, știindu-te iubitor de Dumnezeu și fiind legat cu dragostea ta cea nedepărtată, sufletul și trupul meu și cuvintele laudelor, ție închin.

Se scria porunca cea urîtă lui Dumnezeu, a aduce jertfe idolilor, iar nu lui Dumnezeu celui viu. Ci tu ai venit, nu ca să jertfești lor, purtătorule de biruință, ci ca să te aduci jertfă lui Dumnezeu.

Slavă.

Fiind pătruns cu dumnezeească dragoste a lui Dumnezeu celui prea înalt, mucenice Teodore, te-ai făcut ostaș Fiului, celui unuia născut și darurile nu le-ai greșit.

Și acum, a Născătoarei.

Cetele îngerești și omenești, maică ce nu știi de mire, te laudă neîncetat; pentru că ai ținut în brațele tale pre Ziditorul lor, ca pre un prunc.

Cântarea a 3-a, Irmos:
Tu ești întărirea...

Cântare din buzele mele și din sufletul meu rugăciune cu durere aduc ție, milostivește-te spre mine purtătorule de chinuri, Teodore.

Trupul ți-ai supus minții celei singure stăpânitoare, mare mucenice, și cu amândouă slujești Ziditorului.

Slavă.

Stătut-ai la judecata cea tiranească, vestind Dumnezeu pre Hristos împăratul; și te-ai lepădat a jertfi celor spurcați, Teodore.

Și acum, a Născătoarei.

Pre tine toți creștinii te-am câștigat scăpare și zid pururea; pre tine te slăvim fără tăcere, ceeace nu știi de mire.

Cântarea a 4-a, Irmos:
Auzit-am, Doamne...

Din tainele cele dumnezeești gustând cu cunoștința, mucenice Teodore, fără sfială ai propoveduit naşterea lui Dumnezeu și o ai mărturisit.

Cei ce slujiau patimilor, socotiau dumnezeirea pătimitoare, pre cari, cu duhul luminându-te, i-ai mustrat, pătimitorule Teodore.

Slavă.

Rugămu-ne, fericite Teodore, să ne fii cu rugăciunea ta ajutător nouă, celor ce te lăudăm. Scapă-ne din tot felul de primejdii şi de patimi.

Şi acum, a Născătoarei.

Ceeace, fiind brazdă nearată, ai odrăslit spicul cel de vieaţă făcător, care dărueşte lumii vieaţă, Născătoare de Dumnezeu, mântueşte pre cei ce te laudă pre tine.

Cântarea a 5-a, Irmos:
Mânecând către Tine...

Iubiţi pre Domnul, cel ce vă iubeşte! Strigat-ai, viteazule Teodore, către mucenicii cei ce au pătimit împreună cu tine.

Aprinzându-ţi inima cu râvnă, purtătorule de biruinţă, ai ars pre dumnezeoaia cea cu numire mincinoasă, împreună cu capiştea ei.

Slavă, a Treimei.

Cu puterea ta cea nebiruită purtătorule de chinuri, Teodore, pierde îndrăsneala barbarilor şi patimile mele.

Şi acum, a Născătoarei.

Fecioară, după naştere, te lăudăm pre tine, Născătoare de Dumnezeu, că tu ai născut lumii pre Dumnezeu-Cuvântul cu trup.

Cântarea a 6-a Irmos:
Curățește-mă pre mine...

Ca o slabă, ca o neputincioasă ce era întărâtarea mincinoşilor dumnezei, spre izbândirea sa cerea ajutor dela oameni; de vreme ce se biruia de împotrivirea nemincinoşilor mucenici, cari propoveduiau adevărul.

(de două ori)
Slavă, a Treimei.

Intărindu-te cu puterea lui Dumnezeu, lauda mucenicilor Teodore, muncile cele dela păgâni ca nişte săgetături de prunci, fericite, le-ai socotit, trăinicia celor viitoare mai înainte văzându-o.

Şi acum, a Născătoarei.

Fă să ne mântuim de greşeli cu rugăciunile tale, curată Născătoare de Dumnezeu, şi să aflăm Preacurată dumnezeească strălucirea Fiului lui

Dumnezeu, celui ce s'a întrupat din tine negrăit.

CONDAC

glasul al 8-lea.

Credinţa lui Hristos, ca o pavăză înlăuntru în inima ta primind, puterile cele protivnice le-ai călcat, mult pătimitorule; şi cu cunună cerească te-ai încununat în veci, Teodore, ca un nebiruit.

Cântarea a 7-a, Irmos:
Din Iudeea venind tinerii...

Rănitu-te-ai la trup, pentru Cuvântul cel ce s'a rănit dupre trup pentru noi, și acestuia cu mulţumită veselindu-te, ai strigat, mucenice Teodore: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Precum s'a pus în mormânt și de bună voie s'a pecetluit Mântuitorul tuturor, aşa te-ai sălăşluit în temniţă pecetluită, purtătorule de biruinţă, Teodore, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Omorît fiind şi de patimile trupeşti de bună voie scuturându-te, nu cu mâncarea, purtătorule de chinuri, ci cu dragostea cea dumnezeeească hrănindu-te, ai cântat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă, a Treimei.

In temniţă, ca în cuptorul tinerilor oarecând, unul din nestricata Treime arătându-se, ţi-a dat îndrăsneală ţie, purtătorule de chinuri, celui ce cântai: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum, a Născătoarei.

Când ai vrut să rânduești mântuirea noastră, Mântuitorule, te-ai sălăşluit în pântecele Fecioarei, pre care o ai arătat folositoare lumii; Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a, Irmos:
De şapte ori cuptorul...

Orbit fiind la minte, mai marele nelegiuitorilor te îngrozia pre tine păgâneşte, cinstitorule de Dumnezeu; pentru ce în deşert ţi-ai pus nădejdile nebune, spre omul carele cu sila a murit? Iar tu ai strigat: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pre Hristos în veci.

Ca un priceput şi înţelept iconom al darului, cu darul ce s'a dăruit ţie de la Dumnezeu ai strigat, Teodore, celui ce poruncia păgâneşte: Această ruşine să fie mie şi celor ce cântă: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, po-

poare prea înălţaţi pre Hristos în veci.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Vitejeşte te-ai nevoit, cu îndrăzneală ai mustrat, strigând către tiranul: Pentru ce eşti fără de minte, poruncind să lăsăm pre Făcătorul şi să slujim cu minciună fãpturilor? Iar eu cânt: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pre Hristos în veci.

Şi acum, a Născătoarei.

Cu închipuiri trupeşti, cu multe feluri de graiuri ascunse şi cu arătări însemnătoare şi închipuitoare, au vestit mai înainte grăitorii de Dumnezeu naşterea ta, Fecioară, cea mai pre sus de fire şi minunată. Pentru aceasta veselindu-ne, pre tine cu bună credinţă te lăudăm, prea înălţând pre Hristos întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a, Irmos:
Pre tine cea neispitită...

Pricina muceniciei tale, Teodore a fost dragostea lui Dumnezeu. Pentru aceasta trupul tău s'a dat focului celui material, şi prin aceasta ai mers la focul cel dumnezeesc, bucurându-te purtătorule de biruinţă, cinstitorule de Dumnezeu, Teodore.

Mucenic prea slăvit, ai ars, dar nu te-ai ars; că tu ai ars înşelăciunea, şi stai viu înaintea lui Dumnezeu, şi întru dânsul ca un mucenic te veseleşti, purtătorule de biruinţă, şi cinstitorule de Dumnezeu Teodore.

Slavă.

Pre Tine un Hristos Te ştim, pre unul din Treime în două firi desăvârşit; păzeşte pre poporul Tău acesta, pre carele l-ai câştigat cu scump sângele Tău; pentru rugăciunile lui Teodor, purtătorul de biruinţă.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre tine mântuitoare întru primejdii, ceea ce ai purtat în braţe pre Dumnezeu cel nevăzut şi lăudat în ceruri de toate puterile, şi carele pre sine s'a dăruit nouă, pururea te slăvim.

Irmosul:

Pre tine, Maica lui Dumnezeu şi Fecioara cea neispitită „de nuntă, pre tine, ceea ce „ai născut mai pre sus de „minte prin cuvânt pre Dumnezeu cel adevărat, pre cea „mai înaltă de cât prea curatele puteri, cu neîncetate „doxologii te slăvim".

Şi îndată:
Sfinte Dumnezeule...
Apoi Troparul Sfântului:
Mari sunt ispràvile credinţei...
Slavă, Condacul.

Credința lui Hristos ca o pavăză..

Și acum, a Născătoarei, glasul același.

Ca pre o folositoare și sprijineală tare, toți cei ce am greșit am câștigat ajutorul tău cel fierbinte, Preacurată Fecioară, maică Marie, mântuirea creștinilor. Pentru aceasta nu înceta rugând pre Mântuitorul, ca să ne dăruiască iertare.

Și se face binecuvântarea colivii.

Apoi:

Fie numele Domnului...

(de trei ori)

Și Bine voiu cuvânta pre Domnul...

Și se dă anaforă de Preot.

Și Apolisul.

Iar unde nu se face Liturghia cea mai inainte sfințită, sfârșim ceasurile așa:

După

Slăbește, lasă, iartă Dumnezeule...

Și după metaniile cele de pe urmă, zicem

Sfinte Dumnezeule, Tatăl nostru,

Doamne miluește

(de 12 ori)

Apoi rugăciunea aceasta:

Prea Sfântă Treime, Stăpânie...

Și incepem Vecernia:

Veniți să ne inchinăm...

(de trei ori)

Și Psalmul 103. Apoi obișnuita Catismă. Cântăm, la Doamne strigat-am... Stihirile pe 6: Martirice 3, din Octoih, ale glasului ce va fi de rând, și ale sfântului Teodor 3.

Slavă, a sfântului Teodor; Și acum, a Născătoarei, a glasului ce va fi de rând.

Eșire nu facem. Lumină lină...

Paremiile.

LA STIHOAVNĂ

Stihira idiomelă a zilei

(de două ori)

Apoi Martirica, glasul al 5-lea:

Binecuvântată este oastea..

Slavă, a sfântului Teodor, glasul al 2-lea:

Al dumnezeeștilor daruri...

(Caută la stihirile Vecerniei)

Și acum, a Născătoarei:

Toată nădejdea mea.

Acum slobozește, Sfinte Dumnezeule...

După

Tatăl nostru

Troparul

Mari sunt isprăvile credinței...

Slavă, și acum; a Născătoarei:

Toate tainele tale...

Apoi, Ecteniile și trei metanii.

Se imbracă preotul in felon mohorit și incepe:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru...

Iar noi cetim

Psalmul 142

și celelalte, precum mai inainte am arătat, Canonul pe 4.

Și după sfârșitul canonului, in loc de:

Cade-se să te fericim...

Cântăm Irmosul Cântării a 9-a:

Pre tine, Maica lui Dumnezeu...

Apoi

Sfinte Dumnezeule, Tatăl nostru

Troparul:

Mari sunt isprăvile credinței...

Slavă, Condacul:

Credința lui Hristos, ca o pavăză.

Și acum, a Născătoarei:

Ca pre folositoarea...

Apoi rugăciunea și binecuvântarea colivei. După aceasta:

Fie numele Domnului binecuvântat

Și

Bine voiu cuvânta pre Domnul..

Apolisul.

Intrând la masă, gustăm vin și untdelemn, pentru ziua sfântului.

Obiceiul acesta este luat după datinile din Lavra cuviosului părintelui nostru Sava și din Mânăstirile de obște; ale cuviosului Eftimie cel mare și altele. Dar pentru cinstea zilei, nu facem așa. Ci mâncăm prune fierte, fără de untdelemn, și varză; iar cei ce vor voi, mănâncă mâncare uscată ca și Miercuri.

Spre ştiinţă:

In Vinerile sfântului post, la Vecernie şi Pavecerniţă, nu facem metanii; numai unde sunt însemnate, la Liturghia cea mai înainte sfinţită, adică: după Să se îndrepteze rugăciunea mea, 3 metanii; după Eşirea cu Sfintele daruri, metanii 3; la Fie numele Domnului, 3 metanii.

Iar Pavecerniţa o cetim pe cea mare, la care cântăm Canonul morţilor, la gropniţă, al glasului de rând.

Iar Canoanele Mineiului, ce se vor întâmpla întru această Sâmbătă şi Duminică, le cântăm când va socoti cel mai mare; unul îl cântăm la Pavecerniţa Vinerii, iar altul la Pavecerniţa Duminicii; aşa facem la toate Vinerile seara, în tot sfântul post.

SAMBATA

ÎNTÂIA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂTULUI POST.

LA UTRENIE

După cei şase Psalmi, cântăm: Dumnezeu este Domnul pe glasul al 2-lea. Şi zicem Troparul sfântului Teodor:

Mari sunt isprăvile credinţei... pag 207

(de 2 ori)

Slavă, şi acum; a Născătoarei:

Toate tainele tale...

Şi obişnuitele Stihologii.

După întâia Stihologie, cântăm Sedelnele mucenicilor, din Octoih ale glasului de rând. După a doua Stihologie, cântăm aceste Sedelne ale sfântului Teodor, glasul al 3-lea

Podobie: Pentru mărturisirea...

Înfierbântat fiind de adevărul credinţei, ai stins înşelăciunea păgânătăţii, surpând dumnezeirea idolilor; şi jertfă dumnezeească făcându-te, cu minunile răcoreşti marginile lumii, slăvite mucenice. Roagă pre Hristos Dumnezeu, să dăruească nouă mare milă.

Slavă.

Dar dumnezeesc te-a dat pre tine, spre mântuirea a toată lumea, Domnul, cel ce te-a întărit întru pătimire; boalele noastre cele sufleteşti tămăduindu-le şi patimile trupeşti biruindu-le, Mucenice Teodore, roagă pre Hristos Dumnezeu să dăruească nouă mare milă.

Şi acum, a Născătoarei.

Fecioară curată, ceea ce ai purtat în pântecele tău pre Dumnezeu cel ce a răsărit din Tatăl fără patimă mai 'nainte de veci, pre Cuvântul cel într'un ipostas, şi Fiul cel de o fiinţă, pre acesta roagă-L, cu profeţii şi cu mucenicii, cu cuvioşii, pustnicii şi drepţii, să ne dea nouă deslegare greşalelor.

Apoi cetim vieaţa sfântului Teodor. După aceea Psalmul 50 şi canonul hramului, cu Irmosul pe 6, şi al sfântului Teodor pe 8, cântând:

Să cântăm Domnului...

CANON

al cărui Acrostih la Greci este acesta:

Tiron cel prea slăvit, lauda Sâmbetei dintâi.

Facerea lui Ioan, Mitropolitul Evhaitenilor.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea, Irmos:

Deschide-voiu gura mea...

Cel ce este mai pre sus de toate, pre tine, ceea ce L-ai născut negrăit, te-a pus mai 'nainte de cât toţi aleşii

lui; pentru aceasta astăzi lăudând pre cel încununat de dânsul, ţie prea lăudată, mai înainte începem laudă.

Pre marele între mucenici Teodor, pre viteazul cel prea luminat, pre cel prea numit şi prea slăvit, pre cel întru minuni vestit de la marginile pământului până la margini, cu cântări îl vom lăuda.

Zi de veselie a strălucit întru cele de întristare şi mâhnirea lor o a veselit, luminând de departe cu darul dumnezeescului mucenic începuturile şi zilele cele dinaintea sărbătorilor.

Cel ce s'a jertfit şi în jertfă a primit sfânta înjunghiere, stropeşte Biserica pre care o a ales, ca şi cu nişte curăţiri, cu sângele celui ce a pătimit pentru dumnezeească slăvirea lui.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Frumos lucru s'a legiuit a prăznui, măcar şi fără vreme. Pentrucă Stăpâna ceea ce împodobeşte toate, şi acum s'a arătat de faţă la pomenirea celui ce mai înainte s'a primejduit pentru dânsa prin sânge.

Alt Canon, tot al aceluiaşi părinte.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea, Irmos:

Ca pre uscat umblând Israil...

Dumnezeule, cela ce eşti minunat întru sfinţi cu adevărat, minunează întru mine milele Tale, Hristoase, dăruindu-mi cuvânt ca să laud minunile mucenicului Tău.

Tărie întru pătimire şi răbdare în dureri ai arătat, mucenice al lui Hristos; şi iarăşi grabnic ajutorul tău spre noi ţi-ai arătat, Teodore.

Slavă.

Dreapta credinţă a părinţilor din sufletul său tiranul lepădându-o, a voit a umbla deapururea în sfat păgânesc, împotrivindu-se lui Dumnezeu.

Şi acum, a Născătoarei.

Proorociile bărbaţilor, ce au grăit de Dumnezeu mai de demult, întru tine arătat s'au împlinit, Maică Fecioară, că ai născut Dumnezeu adevărat şi om adevărat, mai pre sus de fire şi cu minune.

Catavasie.

Deschide-voiu gura mea...

Cântarea a 3-a, Irmos:

Pre ai tăi cântăreţi...

Dorind creştinescul popor a vedea ziua Fiului tău, spre închipuirea ei Stăpână prăznueşte acum mai înainte, puindu-te pre tine pricina prăznuirii şi pre măritul mucenicul tău.

Biruesc în tot chipul cele mai bune; că cel prea mare între mucenici spre veselie a întors întristarea vremii, schimbând greutatea curatului post spre odihnă.

Osebit al tău şi cuvios îţi este darul; că dintru ale tale este, pătimitorule. Şi noi, pre cari ne-ai sălăşluit în această lature a ta, cu bucurie îţi aducem daruri de laude.

Pus-ai prea bună temelie cu vitejiile tale, viteazule, surpând ca pre o nimică, cu bărbăţia cea mai pre sus de fire, fiara cea a tot pierzătoare, care sufla cu foc şi cu ucideri.

Turburându-se cumplit noul vrăjmaş, întocmai ca şi cel de demult, a amestecat în bucate sângele jertfelor ca nişte otravă. Ci înşelându-se ticălosul, s'a biruit cu înţelepciunea mucenicului.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Umplutu-s'a tot pământul, Fecioară, a cunoaşte pre Domnul, cel ce s'a arătat lumii din tine. Mulţumită fie şi dumnezeeştilor mucenici, căci printr'înşii s'a întărit adevărul.

Alt Irmos:

Nu este sfânt precum Tu, Doamne...

Cela ce mai înainte a şoptit cu vicleşug în urechile Evei şi pre Adam printr'însa cu înşelăciune l-a amăgit; acela şi acum şi-a vărsat veninul răutăţii, spre înşelăciune.

Ură având în sine, hrănind turburarea împotriva celor ce drept vieţuiau, nelegiuitul căuta timp potrivit, în care cugeta să isprăvească viclenia.

Slavă.

Sosit-a începutul zilelor sfântului post, în care tot creştinul prin multă postire se curăţeşte pre sine, de toate ferindu-se.

Şi acum, a Născătoarei.

Nădejdea lumii cea tare, acoperemântul şi folosinţa, prea sfântă bună Fecioară, nu trece cu vederea rugăciunea robilor tăi, celor ce din dragoste te fericesc pre tine pururea.

Sedealna, glasul al 8 lea:

Podobie: Pre înțelepciunea și cuvântul...

Dumnezeeasca întrarmare luând şi înşelăciunea idolilor surpând, pre îngeri ai îndemnat să laude luptele tale. Căci cu dumnezeeasca dragoste aprinzându-ţi mintea, moartea prin foc, ca un viteaz, întru nimica o ai socotit. Pentru aceasta, dupre numirea numelui tău, dai dumnezeeştile daruri celor ce cer dela tine dare de tămăduiri, purtătorule de

biruinţă Teodore. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşale să dăruească, celor ce prăznuesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă.

Neplecându-te amăgirilor lui Maximin, ci cu cuvintele lui Hristos îmbărbătându-te, capiştile idoleşti prin foc în cenuşă le-ai întors, şi vitejeşte biruind pre cel protivnic, dupre zisa proorocului, ai trecut prin foc şi prin apă. Pentru aceasta, dupre vrednicia nevoinţelor, ai luat răsplătire a izvorî tămăduiri celor ce cer cu credinţă, purtătorule de biruinţă Teodore. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum, a Născătoarei.

Ca o mireasă cu totul fără prihană a Făcătorului, ca o Maică a Mântuitorului, carea nu ştii de bărbat, ca ceeace eşti locaş celui prea înalt, prea lăudată, pre mine cel ce m'am făcut sălăşluire spurcată fărădelegilor întru cunoştinţă batjocură dracilor, sârgueşte de mă scapă din răutatea acestora, şi mă fă luminată sălăşluire, prin fapta bună, Preacurată primitoare de lumină. Goneşte-mi norul patimilor, şi strălucirii celei de sus mă învredniceşte, şi luminii tale celei curate şi neînserate, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Cela ce şade în slavă...

O, nouă şi prea slăvită amestecare şi împreunare! Naşterea cu fecioria le-a unit cel ce s'a născut Dumnezeu şi om. Şi cu zilele de întristare a amestecat ziua cea veselă, cinstind pre mucenicul său.

Vezi cum a iubit pre Domnul său, cel ce era ostaş lui Hristos. Că pre vrăjmaşii lui cu râvnă şi cu foc i-a pierdut şi mai la urmă pre sine s'a adus, cu dragoste, jertfă bună şi junghiere bine primită lui.

Purtător de biruinţă a scăpat din munci viteazul, cu îndrăznirea cuvintelor şi cu defăimarea muncilor, minunând pre cei ce priveau; şi făcându-se la toată lumea nouă şi prea slăvită vedere.

Os al lui Dumnezeu şi stăpânului meu, pătimind nu s'a sfărâmat nici după moarte. O, îndelungă răbdare! tot aşa şi de ostaşul lui, primindu-l focul şi roata, s'au temut a se atinge de el şi mort fiind.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Slugile vieţii, cari au murit împreună cu stăpânul şi împreună au înviat, viază acum la dânsul veşnic şi pre maica împreună cu Fiul o slăvesc, binecuvântând pre Tatăl, pre Fiul şi pre Duhul Sfânt.

Alt Irmos:

Hristos este puterea mea...

Sfat s'a sfătuit prea păgânul, şi socotiţi cât este un adevăr de înfricoşat! că a gândit ticălosul să spurce prin bucate necurate pre poporul lui Hristos.

La îndeplinire a adus acel sfat fărădelege, poruncind să oprească mâncarea bucatelor celor curate şi să pună din cele ce le spurcase el cu sângiurile.

Slavă.

Făcut-a vestită şi cunoscută fărădelegea la toţi creştinii. Pentru aceea cum au înţeles, s'au adunat toţi împreună, în sfântă biserica Domnului.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre ceea ce Te-a născut pre Tine, cel mai înainte de veci născut din Tatăl, acum credincioşii o punem rugătoare. Deci pentru rugăciunile ei îmblânzindu-Te, fii milostiv robilor Tăi.

Cântarea a 5-a, Irmos:

Spăimântatu-s'au toate...

Astăzi se deschid uşile cele dinaintea darului. Şi această zi de odihnă acum mai înainte închipueşte învierea; cinstind aşa de luminat pre luminata Stăpână, şi pre prea slăvitul mucenic.

Dărueşte Dumnezeu dar pre Teodor cel numit cu numele darului, celor ce iubesc arătarea celui iubit ce s'a arătat, făcându-l lucrător de prea slăvite, şi săvârşitor de puteri dumnezeeşti.

Nimica nu pot asupra mucenicului arcele şi săgeţile tale, vrăjmaşule al mântuirii omeneşti; că şi mort fiind, viază şi priveghează, şi răutăţilor tale stând împotrivă, mântueşte pre tot ortodoxul.

Streină era mai 'nainte minunea ficei lui Dumnezeu; iar cu mărturisirile mucenicilor a luat credinţă neîndoită şi aceea ce se crede pururea rămâne minunată, şi cu credinţă închinată.

Alt Irmos:

Cu dumnezeească lumină...

Arhiereul cel de atunci cu totul minunându-se, dacă a cunoscut sfatul păgânului, cu laude de toată noaptea a rugat pre Dumnezeu, ca să nu

treacă cu vederea, până în sfârşit, pre poporul carele este moştenirea sa.

Dar grabnicul ajutător al celor ce l-au chemat în adevăr şi cu căldură, rugăciunile lor nu le-a trecut cu vederea nici de cum; ci degrab le-a dat lor mijlocul spre stricarea acelei viclenii.

Slavă.

Dintru înălţime s'a trimis ajutător cât mai degrab pre pământ purtătorul de biruinţe Teodor, şi mai marelui păstor arătându-se, l-a învăţat cum să strice sfatul celui fără de lege.

Şi acum, a Născătoarei.

Nimenea din cei ce aleargă cu căldură, Stăpână, la a ta folosinţă, nici odată nu se ruşinează; ci cere milă şi primeşte darul, spre folosul cel grabnic al cererii.

Cântarea a 6-a, Irmos:

Înţelepţii lui Dumnezeu...

Nu pot posti, Mântuitorule, fiii nunţii Tale şi prietenii; că fiind de faţă Tu, Mirele, cu Maica Ta şi cu prietenul Tău, pre Tine Te ospătează şi-Ţi slujesc.

Depărtatu-s'a de la Dumnezeul cel ce mântueşte, depărtatu-s'a şi din minte cel cu nume rău, şi cu nebunie s'a sculat asupra credinţii; ci în locul acesteea, a aflat pre cel cu nume mare.

Pătimind, s'a făcut mai înţelept şi lucrând viteazul, s'a făcut mai călduros; că deprinzându-se bine cu lupta şi cu biruinţa asupra tiranilor, nici după moarte nu s'a depărtat de buna faptă.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Scăpând astăzi Stăpână din primejdia cea stricătoare de suflet, prin minunea mucenicului tău, dupre dumnezeiasca ta rânduială, amânduror mulţumită vă aducem.

Alt Irmos:

Marea vieţii văzându-o...

De vederea Ta cea streină minunându-se arhiereul a întrebat: Cine eşti Tu, Doamne, cel ce grăeşti cu mine? Arată-ne şi ne învaţă, cum vom afla mai degrab ajutor.

Eu sunt însuşi Teodor mucenicul, a zis. Ci ascultă: Grâu fierbând să împărţiţi poporului; şi aşa se vor feri de bucatele cele spurcate ale vrăjmaşului.

Slavă.

Cât este de mare minunea ta, şi prea mărită folosinţa ta, Teodore! Pentru aceasta în-

drăznind toţi, alergăm către tine şi ne rugăm: mântueşte pre robii tăi.

Şi acum, a Născătoarei.

Locaş luminii şi sălăşluire curată Cuvântului te-ai făcut, cu bună voirea Tatălui, şi cu cercetarea Duhului Sfânt. Pentru aceasta luminează-mă.

CONDAC

glasul al 8-lea:

Credinţa lui Hristos ca o pavăză în lăuntru, în inima ta, primind, puterile cele protivnice le-ai călcat, mult pătimitorule. Şi cu cunună cerească te-ai încununat în veci, Teodore, ca un nebiruit.

ICOS

Pre Tine, cela ce Te porţi pre scaunul luminii, cu mulţumită întru credinţă Te lăudăm. Că dumnezeesc dar ne-ai dăruit pre Teodor cel viteaz în chinuri, pre cel în vieaţă de trei ori fericit, ca pre cel ce este apărător al adevărului. Carele cu gând creştinesc câştigând pre Hristos, s'a arătat puternic biruitor asupra înşelătorului, ca un nebiruit.

SINAXAR

IN SÂMBĂTA INTÂIA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST.

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

In aceeaşi zi, în Sâmbăta celei dintâi săptămâni a postului mare, prăznuim neobişnuita minune săvârşită cu ajutorul colivei de sfântul şi slăvitul mare mucenic Teodor Tiron.

STIHURI

Cu hrană de colivă, Tiron cetatea hrăneşte.
Şi hrana pângărită, o nimica o vădeşte.

Mare prigoană s'a pornit împotriva creştinilor, pe faţă şi pe ascuns, pe timpul lui Iulian Paravatul. El a stăpânit sceptrul împărăţiei romane după Constanţiu, fiul lui Constantin cel Mare şi trecuse dela Hristos la închinarea de idoli. Necredinciosul împărat n'a vrut să-i osândească dintr'odată nici cu cruzime şi nici cu neomenie; dimpotrivă încerca cu astfel de purtări să-i facă păgâni, căci pe de o parte îi era ruşine să se poarte crud cu ei, iar pe de altă parte se temea să nu se înmulţească mai mult creştinii. Deaceea s'a gândit vicleanul şi nelegiuitul să-i spurce oarecum pe ascuns. Şi ştiind că poporul nostru al lui Hristos mai cu seamă în săptămâna întâia a postului mare caută să se curăţească şi să se apropie mai mult de Dumnezeu, a chemat pe prefectul cetăţii şi i-a poruncit să ridice din piaţă obişnuitele cumpărături de mâncare, adică pâine şi băutură, şi să pună în locul lor altele, după ce au fost mai întâi amestecate cu sângele jertfelor idoleşti şi au fost spurcate la facerea lor. A poruncit asta cu gândul că se vor spurca mai cu seamă în aceste zile de curăţie cei ce vor cumpăra aceste mâncări de post. Prefectul a adus la îndeplinire îndată porunca: a pus în toată piaţa mâncări şi băuturi pângărite de jertfele şi spurcăciunile lor idoleşti.

Dar ochiul lui Dumnezeu, care vede totul, care prinde pe cei deştepţi în vicleniile lor şi are grijă totdeauna de noi robii lui, a răsturnat planurile cele spurcate ale Paravatului. Dumnezeu a trimis la Eudoxie, arhiereul cetăţii, care nu ştia nimic de planul împăratului, pe marele lui mucenic, pe Tiron, care a fost ostaş din ceata Tironilor, numit deaceea şi Tiron.

Tiron a stat înaintea episcopului aievea şi nu în vis şi i-a spus aşa:

— „Scoală-te cât mai repede, adună turma lui Hristos şi porunceşte cu tărie să nu cumpere nimeni nimic din cele puse în piaţă, căci sunt spurcate de necredinciosul împărat cu sângele jertfelor idoleşti!"

Episcopul, nedumerit, l-a întrebat:

— „Cu ce au să se hrănească cei cari n'au merinde acasă, dacă nu vor cumpăra din cele ce se vând în piaţă?"

— „Fă-le colivă, i-a răspuns sfântul, ca să le potoleşti nevoia!"

Episcopul, nedumerit iarăşi, şi neînţelegând

ce-i spune, l-a întrebat:

— „Ce-i asta colivă?"

— „Grâu fiert, i-a răspuns Marele Teodor. Aşa numim noi Evhaitenii grâul fiert!"

Patriarhul a vrut să ştie cine este acesta care poartă grijă de poporul creştin. Sfântul i-a spus din nou:

— „Teodor mucenicul lui Hristos, trimis de el în ajutorul vostru".

Patriarhul s'a sculat îndată şi a vestit mulţimii cele văzute. Lucrând aşa, a păzit nepângărită turma lui Hristos de planurile împăratului duşman şi paravat. El, când a văzut că este vădită viclenia lui şi că n'a putut face nimic, destul de ruşinat, a poruncit să pună din nou în piaţă obişnuitele cumpărături.

După ce a trecut săptămâna, poporul lui Hristos, înălţând mulţumiri binefăcătorului lor şi mucenicului, au săvârşit în această Sâmbătă cu colivă pomenirea lui. Şi de atunci şi până acum, noi credincioşii, înoind minunea, cinstim cu colivi pe Marele Teodor, ca să nu se uite cu timpul o faptă aşa de mare a mucenicului.

Pe acest Mare Teodor l-a muncit cumplit păgânul Vringa pe timpul împăratului Maximin. Mai întâi a fost supus la mari suferinţe. In urmă sfântul a dat foc templului zeiţei păgânilor, iar podoabele templului le-a împărţit la săraci. Cu toate că unii au venit la el cu scopul de a-l sfătui să se lepede de credinţă, totuşi n'a vrut. Aşa dar, după ce a pătimit multe, în urmă a fost aruncat într'un cuptor foarte încins. Nepătimind nimic din pricina aceluia, şi-a dat lui Dumnezeu duhul său în mijlocul cuptorului.

Cu rugăciunile lui, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuie, Amin.

Cântarea a 7 a, Irmos:

Nau slujit fapturii...

Zisa-i drepte stăpâne: că nu este lege drepţilor Tăi. Pentru aceasta maica Ta şi mult minunat robul Tău acesta, cu lumina pomenirii lor, astăzi desleagă legile postului.

Cât este de dulce, mare şi vesel praznicul de acum, carele cel mai mare şi mai viteaz din mucenici, ne-a însemnat nouă cu o minune, păzind pre poporul lui Hristos curat despre cele necurate.

Pre cel ce a stătut împotriva balaurilor celor răi şi a biruit pre cel stricător de suflete şi vătămător de trupuri însufleţite, să-l încununăm cu cântări de biruinţă şi cu cununi de laude.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Incepătorul neamului cunoscând mai înainte mâncarea cea pierzătoare de suflet, nu s'a ferit; iar credinciosul tău popor dela mucenicul tău mai înainte învăţându-se şi ferindu-se de hrana pierzătoare, cu el împreună, stăpână, jertfeşte mulţumitele cele de mântuire.

Alt Irmos:

Dătător de rouă...

Răcoritor întristării şi nor văpăiei te-ai arătat, prea lăudate, şi ai mântuit din cuptorul cel tiranesc pre toţi credincioşii, cari strigă: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Impărate prea fărădelege, ruşinează-te. Şi să se îngrădească gura ta care a gândit asupra noastră sfat fărădelege. Că Impăratul împăraţilor şi Domnul tuturor a stricat puterea ta.

Slavă.

Iuliane fără minte, inima ta toată s'a umplut de răutate; dar înţeleptul Dumnezeul nostru zădărniceşte ceeace s'a vărsat dintr'însa cu vicleşug asupra noastră, celor ce strigăm către dânsul: Dar ne dai nouă cu adevărat!

Şi acum, a Născătoarei.

Mai presus de cuvânt a fost zămislirea ta şi mai pre sus de minte naşterea ta, Preacurată; că ai născut pre Dumnezeu dupre trup, carele a mântuit pre toţi din stricăciune, ceeace eşti binecuvântată. Pentru aceasta acum, de Dumnezeu Născătoare, pre tine te mărim.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Mântuitorule al tuturor...

Ceeace a umplut de bucurie cu naşterea cele cereşti şi cele pământeşti, în această vreme de întristare, dar de folos dă celui încununat, săvârşind luminat prăznuirile.

Să ne odihnim în Sâmbăta de astăzi, oamenilor, încetând de ostenelile cele de eri, pentru Cel ce a binecuvântat această zi cu odihna şi cu prăznirea cea de acum a mucenicului.

Cu adevărat, aceasta s'ar putea zice cea întâia între Sâmbete şi Sâmbăta Sâmbetelor; plină de dar mucenicesc şi de dumnezeiască putere şi pomenire de mare mântuire.

Cu mâncările cele curate ale împăratului Dumnezeu, a făcut netrebnice cel curat spurcăciunile împărăţiei celei fărădelege şi cu preamărita mijlocire a facerii de minuni, a sfinţit a şaptea zi.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Moartea cea cu dragoste a mucenicilor adeverează taina ta, Fecioară; căci crezând ei lui Dumnezeu, cel ce s'a născut, carele a suferit de bună voie patimă, singuri pre sineşi viteji s'au jertfit.

Alt Irmos:

Din văpaie cuvioşilor...

Precum ai scăpat din văpaie, mucenice Teodore, cu dumnezeiasca putere, aşa şi acum pre noi ne-ai mântuit însuţi, cu dumnezeiască folosinţa ta, de sfatul celui fărădelege şi răului viclean.

Aseară s'a sălăşluit plângere robilor tăi, prin vicleană meşteşugirea protivnicului nostru; iar întru această dimineaţă bucurie a strălucit, mucenice răbdătorule, prin căldurosul tău ajutor.

Slavă.

Mântuitor pre tine aflându-

te noi cei ce am căzut în primejdii şi scutitor de vicleşugul vrăjmaşului, mucenice al lui Hristos, purtătorule de biruinţă Teodore, pre tine te slăvim întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Nu se pricepe mintea omenească a spune taina naşterii tale, Preacurată. Pentru aceasta cu dreaptă credinţă, ca pre o Născătoare de Dumnezeu, pre tine te cinstim şi te slăvim întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a, Irmos:
Naşterea cea nestricată...

Aleargă împreună mulţimea de pretutindenea la cortul mărturiei şi la darul cel ajutător al Celui ce a strălucit întru slavă mai mult decât toţi mucenicii; pre carele împreună cu stăpâna tuturor Il slăvim.

Imbărbătează-te, Biserica lui Hristos, şi birueşte pre cei ce se luptă cu tine în zadar. Că prietenii lui Hristos şi de faţă şi departe fiind de tine se grijesc, ca şi viteazul căruia îi cânţi laudele.

Pre cel ce se părea de demult a fi mort, lucrurile îl arată că trăeşte şi după sfârşit şi că este iarăşi părtinitor credinţei, cu aceeaşi râvnă. Pre carele câştigându-l făcător de bine, îl slăvim.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Pre tine, cartea lui Dumnezeu cea pecetluită, avându-te ca pre o pecete dumnezeească, te pun mai presus de toate cântările şi aduc la tine, Fecioară, toate laudele, aşa prea mult slăvind pre mucenicul tău.

Alt Irmos:

Pre Dumnezeu a-l vedea...

Ca un mare viteaz te-ai arătat prea lăudate şi mare sprijin nouă celor ce cinstim acum prea cinstită şi fericită pomenirea ta şi isprăvile vitejiilor tale şi dumnezeescul ajutor ce ni s'a făcut.

Minunea ta, prea fericite Teodore, ce s'a săvârşit prin sfintele tale îndestulări, în toată lumea se laudă. Pentru aceasta adunându-ne în tot anul, laudă înălţăm lui Hristos, celui ce te-a preaslăvit.

Slavă.

Văzând dragostea celor ce te laudă pre tine, mucenice al lui Hristos, dărueşte-ne şi mai mare dar. Ştiind şi credinţa câtă este, slăvite mucenice, nu înceta a fi rugător prea fierbinte şi mijlocitor către Dumnezeu pentru noi.

Şi acum, a Născătoarei.

Nu încetăm a te lăuda pre tine, Fecioară, ajutătoarea, a-

coperământul, grabnica sprijineală şi folositoarea noastră cea neruşinată. Păzeşte pre rugătorii tăi de toată răutatea, izbăvindu-ne pururea de tot vicleşugul înşelătorului.

LUMINÂNDA

Podobie: Cu apostolii să ne suim...

Purtătorule de cunună, sfinte, împreună cu îngerii stând acum înaintea scaunului lui Hristos şi de lumina cea de acolo umplându-te, biruitorule, roagă-te neîncetat pentru pacea lumii şi pentru mântuirea noastră, celor ce cu bună credinţă săvârşim purtătoarea de lumină pomenirea ta, Teodore prea fericite, mucenice prea lăudate.

(de două ori)

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

In pântecele tău, de Dumnezeu Născătoare, s'a sălăşluit Domnul precum Insuşi ştie, vrând să cheme din stricăciune lumea cea pierdută. Deci aflând toţi mântuire, strigăm ţie ca îngerul: Bucură-te prea lăudată între toate femeile binecuvântată; că ai născut bucuria la toată lumea.

LA LAUDE

Punem Stihiri 4, glasul 1-iu.

Podobia: Ceeace eşti bucuria cetelor...

Pe viteazul oştirii celei de sus, ca pre un bărbat într'armat al evseviei noastre, adunându-ne credincioşii, cu cântări de taină să-l lăudăm, zicând: Vrednicule de minune, mucenice al lui Iisus, roagă-te pentru cei ce te cinstesc pre tine.

Cu numirea ta cea dupre nume, dar lui Dumnezeu cu adevărat, tuturor celor scârbiţi mângâiere te-ai dat Teodore de trei ori fericite. Căci cu adevărat tot cel ce aleargă la biserica ta, cu bucurie luând răsplătirile minunilor tale, cinsteşte pre Hristos.

Bogăţia şi lumina creştinătăţii, cu ostenelele cele muceniceşti, adunându-o întru tine, toată tăria ta dar primit lui Dumnezeu ai adus, plinind cu osârdie prin chinuri, chemarea ta cea de Dumnezeu dăruită.

Cu prea luminată prăznuirea dumnezeescului mucenic, să ne ospătăm toţi şi cu credinţă să ne veselim, iubitorilor de prăznuire; şi cinstind luminată pomenirea sfârşitului lui, să lăudăm cu cântări pre Iisus, cel ce l-a preaslăvit.

Slavă, glasul al 6-lea:

Dar de sfinţenie şi bogăţie de dumnezeeasca vieaţă te-ai arătat lumii, Teodore; că Hristos a preaslăvit pomenirea

ta, înţelepte; întru care credincioşii bucurându-ne, cu un glas lăudăm nevoinţele ostenelelor tale.

Şi acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, carea ai odrăslit rodul vieţii. Ţie ne rugăm: Roagă-te, stăpână, împreună cu purtătorul de biruinţă şi cu toţi sfinţii, să se miluească sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Sfântului, glasul al 4-lea, singur glasul.

Dănţuesc adunările mucenicilor cu bucurie acum, în biserica ta, purtătorule de biruinţă, Teodore, şi cetele îngerilor săvârşesc nevoinţele răbdării tale; şi însuşi dătătorul de cununi, Hristos, stă de faţă, daruri bogate cântăreţilor tăi cu dreapta Sa dăruindu-le. Pre carele iubindu-L, L-ai căutat şi aflând pre acela de carele ai dorit, viezi împreună cu Dânsul. Pre carele roagă-L, să mântuească şi să lumineze sufletele noastre.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori şi ca cedrul cel din Livan...

Postul cel curat şi fără prihană, la noi acum ajungând, săvârşire de minuni muceniceşti a adus cu sine. Că prin post ne curăţim de spurcăciunile şi întinăciunile cele muceniceşti şi prin chinuri vitejeşti asupra patimilor ne îmbărbătăm. Pentru aceasta şi cu darul sfintei ajunări luminându-ne şi cu minunile mucenicului Teodor, ne întărim prin credinţă întru Hristos; cerând dela dânsul să dea mântuire sufletelor noastre.

Stih: Răsădit fiind din casa Domului, în curţile casei Dumnezeului nostru.

Cu muceniceasca ta îndrăznire cea către Dumnezeu, Teodore, ai făcut netrebnică meşteşugirea vicleanului cea împotriva credinţei lui Hristos, apărător făcându-te poporului celui creştinesc, păzindu-l, prin înştiinţarea minunată, de bucatele cele spurcate ale jertfelor idoleşti. Pentru aceasta pre tine ca pre un surpător al idolilor şi mântuitor şi păzitor şi turmei lui Hristos şi folositor al nostru lesne ascultător, cinstindu-te cu cântări, te rugăm: Să se dăruească prin tine sufletelor noastre iertare şi luminare.

Slavă, glasul al 8-lea.

Cu bărbăţie mucenicească creştineşte într'armându-te, mucenice al lui Hristos, şi slujba cea adevărată tainic apărându-o cu puterea lui, ai arătat neputincioasă păgânătatea idolilor şi cumplirea ti-

ranilor; nebăgând seamă de munci şi de focul cel vremelnic. Ci, o! cela ce eşti al dumnezeeştilor daruri şi cu fapta şi cu numele, de toată primejdia mântueşte cu rugăciunile tale, pre cei ce săvârşesc pomenirea ta.

Şi acum, a Născătoarei.

Stăpână primeşte rugăciunile nevrednicilor robilor tăi şi ne izbăveşte pre noi de toată nevoia şi necazul.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei, după orânduială; apoi Ceasul întâi şi Apolisul.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul Sfântului:
Cântarea 3-a şi a 6-a, pe 8.
Prochimen, glasul al 7-lea.

Veseli-se-va dreptul de Domnul şi va nădăjdui întru dânsul.

Stih:

Auzi Dumnezeule glasul meu, când mă rog către Tine.

Apostolul zilei şi al Sfântului.
Aliluia, glasul al 4-lea:

Dreptul ca finicul va înflori şi ca cedrul cel din Livan se va înmulţi.

Stih: Răsădit fiind în casa Domnului, în curţile casei Dumnezeului nostru va înflori.

Evanghelia dela Marcu şi a sfântului, dela Ioan.

CHINONICUL

Întru pomenire veşnică va fi dreptul.

Aliluia.

La masă cetim Cuvântul cel de laudă pentru sfântul Teodor, al sfântului Grigorie Nisis. Şi mâncăm bob fiert, măsline albe şi negre şi fierturi cu untdelemn; de se va întâmpla şi colivă, bem şi vin câte două pahare, pentru sfântul.

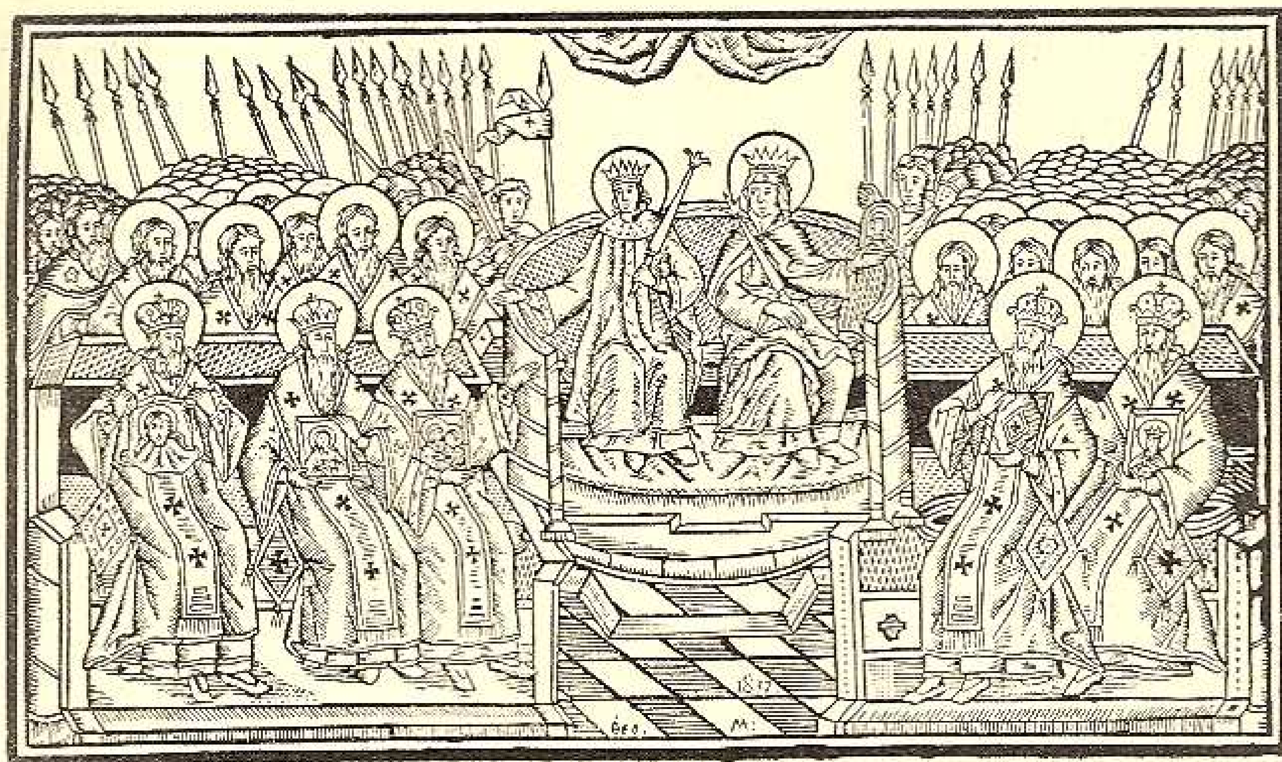
Acest obiceiu l-am luat din Lavrele cuviosului părintelui nostru Sava şi din ale purtătorului de Dumnezeu părintelui nostru Eftimie.

Cade-se a şti:

Că numai de două ori se îngăduie să mâncăm peşte întru acest mare post: la Buna Vestire şi la Duminica Floriilor.

Când Aflarea cinstitului cap al sfântului Ioan Botezătorul sau 40 de mucenici, cade în Duminica cea dintâi a postului, caută Tipicul la sfârşitul cărţii la litera O.

DUMINICA

CEA DINTÂI A SFÂNTULUI POST

ÎN CARE SE POMENEŞTE DREAPTA CREDINŢĂ.

SÂMBATA SEARA

FACEM OBICINUITA PRIVEGHERE.

LA VECERNIA MICA

Punem patru Stihiri şi cântăm podobnice, facerea lui Nicolae. Glasul I-iu.

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti...

Acum s'a întins lumina bunei credinţe spre toţi, risipind ca un nor înşelăciunea păgânătăţii şi luminând inimile celor credincioşi. Veniţi toţi să cădem cu gând bine cinstitor închinându-ne, noi dreptcredincioşii, cinstitelor icoane ale lui Hristos.

Cu sfintele icoane se luminează acum, împodobindu-se ca o mireasă, Biserica lui Hristos, şi pre toţi îi chiamă să prăznuiască duhovniceşte. Să ne adunăm dar cu un gând şi cu o credinţă, cu bucurie slăvind pre Domnul.

Lumea toată se veseleşte,

că iată Domnul a surpat din înălţime stăpânia păgânătăţii, cu nespusă rânduială; şi cei smeriţi ne-am înălţat astăzi la dreapta credinţă, fiind îndreptaţi de drept cinstitoarea Impărătească.

Cinstea icoanei se înalţă la chipul cel dintâi, zice sfântul Vasilie. Pentru aceasta cu dragoste cinstim icoanele Mântuitorului Hristos şi ale tuturor sfinţilor; ca nu cumva adunându-ne acum, să cădem despre dânsele în păgânătate.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Cel ce este nevăzut, dupre firea cea fără început şi dumnezeească, om s'a văzut, Fecioară, din prea curate sângiurile tale pentru milostivirea cea prea înaltă. A căruia asemănare trupească scriind, cu cinste ne închinăm Lui toţi credincioşii şi cu bună credinţă Il slăvim.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 2-lea.

Podobie Casa Eufratului...

De pierzarea necredincioşilor, cea făcătoare de stricăciune scăpând, cu lumina dreptei credinţe inimile să ne luminăm credincioşilor, slăvind pre Dumnezeu.

Stih: Aduceţi Domnului slavă şi cinste, aduceţi Domnului slavă numelui lui.

Inşelăciunea cea întunecată a lui Arie a încetat, a lui Macedonie, a lui Petru, a lui Sevir şi a lui Pirr; şi luminează lumina cea întreit luminătoare.

Stih: Inchinaţi-vă lui în curtea cea sfântă a lui.

Nu se mai laudă mincinoasa învăţătură a necredincioşilor. Că Dumnezeu cu drept credincioasa aşezare a Teodorei toiag de tărie dă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Inălţat-ai cornul celor smeriţi, Născătoare de Dumnezeu, născând pre Dumnezeu cuvântul. Pentru aceasta toţi cu credinţă cinstindu-te, pre tine te slăvim.

Troparul, glasul al 2-lea:

Prea curatului Tău chip...

Ectenia mică.

Apolisul.

LA VECERNIA MARE

După obişnuita stihologie

La Doamne strigat-am... punem stihiri 10, cântând: 3 stihiri ale Invierii, 3 ale lui Anatolie şi, din Triod, patru podobnice, glasul al 6-lea.

Podobia: Toată nădejdea puindu-şi...

Pre Tine cel necuprins, carele ai strălucit mai înainte decât luceafărul, fără început, din pântecele cel nematerial şi fără de trup al

Părintelui, proorocii cei însuflaţi cu Duhul Tău, Doamne, Te-au propoveduit a fi prunc întrupat, din ceeace n'a ştiut de nuntă, unit cu oamenii şi aici pe pământ văzut. Pentru cari ca un îndurat, învredniceşte luminii Tale, pre cei ce laudă învierea Ta cea nespusă şi cinstită.

Cu cuvântul propoveduindu-Te, grăitorii de Dumnezeu prooroci, şi cu lucrurile cinstindu-Te, vieaţa cea fără sfârşit au câştigat; că nesuferind a sluji fâpturii, Stăpâne, fără numai Ţie făcătorului, de lume toţi evangheliceşte s'au lepădat şi s'au făcut părtaşi patimii Tale, pe care mai înainte o au vestit. Pentru ale cărora rugăciuni învredniceşte-ne, să trecem fără prihană măsura postului, unule mult milostive.

Din firea Ta cea dumnezeească, nefiind cuprins, Stăpâne, mai pe urmă întrupându-Te, ai binevoit a Te cuprinde. Căci cu luarea trupului, ai luat şi toate osebirile lui. Pentru aceasta scriind chipul asemănării Tale, cu dor îl sărutăm, spre dragostea Ta înălţându-ne; şi dintr'însul luăm darul tămăduirilor, urmând dumnezeeştilor aşezământuri ale Apostolilor.

Prea cinstită podoabă a luat Biserica lui Hristos, din înălţarea cea prea luminată a cinstitelor şi sfintelor icoane ale Mântuitorului Hristos, ale Maicii lui Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor. Prin care se luminează şi se împodobeşte cu darul şi se leapădă de adunarea ereticilor. Şi bucurându-se, slăveşte pre iubitorul de oameni Dumnezeu, carele pentru dânsa a răbdat patimi de bunăvoie.

Slavă, glasul al 2-lea.

Strălucit-a darul adevărului; cele ce s'au însemnat de demult întunecat, acum arătat s'au săvârşit. Că iată Biserica se împodobeşte cu chipul cel dupre trup al lui Hristos ca şi cu o podoabă mai pre sus de lume, chipul cortului mărturiei cel mai de înainte însemnându-l şi credinţa cea dreaptă cinstind. Ca ţiind icoana aceluia pre carele cinstim, să nu ne înşelăm. Să se îmbrace cu ruşine cei ce nu cred aşa! Că nouă ne este spre laudă chipul celui ce s'a întrupat; căruia cu bună credinţă ne închinăm, fără să-l facem Dumnezeu. Pre acesta credincioşii sărutându-l, să strigăm: Dumnezeule, mântueşte poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta.

Şi acum, a Născătoarei glasului, din Octoih.

LA LITIE

După obiceiu, Stihira Hramului.

Slavă, glasul al 2-lea.

Bucuraţi-vă cinstiţi prooroci, cari legea Domnului bine aţi rânduit şi cu credinţă v'aţi arătat legii celei nouă a lui Hristos. Şi mutându-vă la cer, pre Acela Il rugaţi să împace lumea şi să mântuească sufletele noastre.

Şi acum, a Născătoarei, glas acelaşi.

Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu. Păzeşte-mă sub acoperământul tău.

STIHOAVNA

din Octoih.

Slavă, glasul al 2-lea, insuşi glasul.

Cei ce am trecut din necredinţă la bună credinţă şi cu lumina cunoştinţii ne-am luminat, să plesnim cu mânile, precum zice Psalmistul, aducând laudă de mulţumire lui Dumnezeu. Şi cu cinste să ne închinăm sfintelor icoane ale lui Hristos şi celor ale Preacuratei şi ale tuturor sfinţilor, care sunt însemnate pe pereţi, pe scânduri şi pe sfinţitele vase; lepădând păgâneasca credinţă a celor necredincioşi. Pentrucă cinstea icoanei, precum zice Vasilie, trece la chipul carele s'a închiput. Cerând pentru rugăciunile Precuratei maicii Tale, Hristoase Dumnezeul nostru, şi ale tuturor sfinţilor, să ne dărueşti nouă marea milă.

Şi acum, a Născătoarei.

O, minune mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fi născut maică fără bărbat şi să poarte în braţe pre cela ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu este voia, cel ce s'a născut. Pre carele ca pre un prunc, Preacurată, în braţele tale purtându-L, şi îndrăzneală ca o maică către Dânsul câştigând, nu înceta a-L ruga pentru cei ce te cinstesc; ca să miluească şi să mântuească sufletele noastre.

Troparul:

Născătoare de Dumnezeu...

Şi cealaltă urmare a Priveghierii.

Iar de nu este Priveghere, după Tatăl nostru, zicem intâi Troparul invierii, apoi Slavă, glasul al 2-lea:

Prea curatului Tău chip ne închinăm bunule, cerând iertare greşalelor noastre, Hristoase Dumnezeule. Că de voie bine ai voit a Te sui cu trupul pre cruce, ca să scapi din robia vrăjmaşului pre cari i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulţumită strigăm Ţie: toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, cela ce ai venit să mântueşti lumea.

Și acum, a Născătoarei.

Toate tainele tale sunt mai pre sus de cuget; toate sunt prea slăvite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăţia fiind pecetluită și cu fecioria păzită, maică te-ai cunoscut nemincinoasă, născând pre Dumnezeu cel adevărat. Pre carele roagă-L, să mântuească sufletele noastre.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii, de două ori.

Slavă:

Prea curatului Tău chip...

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu:

Toate tainele tale sunt...

Apoi obișnuitele Stihologii și cealaltă rânduială după obiceiu.

CANOANELE

invierii, ale Crucii invierii și al Născătoarei de Dumnezeu, toate pe 8; și din Triod pe 6 Compunerea lui Teofan. Acrostihul la Greci este acesta:

Astăzi a venit raza cea de Dumnezeu luminată a bunei credințe.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea, Irmos:

Adâncul Mării Roșii...

Săltând cu veselie astăzi noi, credincioşii, strigăm: Cât sunt de minunate lucrurile Tale, Hristoase, şi puterea cât este de mare; cela ce ai făcut înţelegerea și unirea noastră.

Veniţi gânditorilor de Dumnezeu să săvârşim ziua de bucurie; acum cerul și pământul se veselesc, cetele îngerești și adunările omenești prea ales prăznuind.

Prea mare facere de bine văzând, adică mădulările lui Hristos cele despărţite, adunate întru una, cu mânile să plesnim și să lăudăm pre Dumnezeu, cel ce a îndreptat pacea.

Slavă.

Datu-s'au astăzi Bisericii biruinţile, cu voia și cu sfatul cel din îndemnul lui Dumnezeu, al lui Mihail și al Teodorei, împăraţilor, cari au ţinut credinţa cu bună creştinătate.

Și acum, a Născătoarei.

Armele păgâneştilor eresuri adevărat au pierit; că văzând locaşul tău, Preacurată cinstită, împodobit cu icoane, dupre obiceiul creştinesc, acum cu prea sfinţenie ne bucurăm.

Catavasie.

Adâncul mării roşii, cu urme „neudate, pedestru trecându-l „Israil cel de demult cu mânile „lui Moisi în chipul crucii, puterea lui Amalic în pustie a „biruit".

Cântarea a 3-a, Irmos:

Veseleşte-te de tine...

Nu se mai înalță acum sprânceana păgânilor e-

retici; căci puterea lui Dumnezeu a întărit ortodoxia.

Norii, dupre zisa profeţiei, să ne stropească nouă din cer astăzi roua făcătoare de vieaţă, pentru înălţarea credinţei.

Cu bun vers să vestească trâmbiţile cele de taină ale apostolilor lui Hristos, mai pre sus de fire, înălţarea cinstitelor icoane.

Slavă.

Să lăudăm pre Hristos, cel ce ne-a arătat o împărăteasă bine credincioasă şi de Hristos iubitoare, împreună cu odrasla ei cea de Dumnezeu încununată.

Şi acum, a Născătoarei.

Locaşul tău cel sfinţit luându-l noi credincioşii, Preacurată, ne rugăm să ne luminăm acum cu darul cel luminos.

Catavasie.

Veseleşte-se de Tine Biserica „Ta, Hristoase, strigând: Tu „eşti puterea mea, Doamne „şi scăparea şi întărirea".

Sedealna, glasul 1-iu.
Podobie: Ceata îngerească...

Dumnezeescul Tău chip în icoană însemnându-l, naşterea Ta, Hristoase, luminat o vestim, minunile cele negrăite şi răstignirea cea de bună voie; prin care dracii se gonesc cu frică şi necredincioşii cu cutremur se tânguesc, ca nişte părtaşi ai acelora.

Slavă.

Cu chipurile profeţilor, cu feţele apostolilor, cu icoanele şi cu închipuirile sfinţilor mucenici şi ale tuturor sfinţilor, cu sfinţenie se împodobeşte; cu ale Mirelui celui netrupesc şi cu strălucirile cele înţelegătoare ale miresei se luminează maica, Sionul cel de sus.

Şi acum, a Născătoarei.

Celor ce cu dragoste cinstesc sfântă icoana ta, Preacurată şi adevărat maică a lui Dumnezeu, te vestesc cu un glas şi cu credinţă se închină ţie, arată-te păzitoare şi tare sprijineală, gonind toată răutatea departe dela dânşii, ca ceeace toate le poţi.

Cântarea a 4-a, Irmos:
Ridicat pre cruce...

Cu dumnezeeească cercetarea Mângâitorului sfinţeşte biserica Ta şi cu venirea lui goneşte înşelăciunea eresului, cuvinte al lui Dumnezeu, mult milostive.

De păgânătatea cea prea silnică mântuind pre poporul Tău, fă-l să se aprindă cu râvna creştinătăţii şi cu credinţă să

strige: Slavă puterii Tale, Doamne.

Văzând că se luminează dumnezeeştile locaşuri cu sfinţitele chipuri ale icoanelor lui Hristos şi ale Născătoarei de Dumnezeu, cu sfinţită cuviinţă ne bucurăm.

Slavă.

Impărăteasa cea împodobită cu cunună, dorind de adevărată împărăţia lui Hristos, a zugrăvit Preacurată icoana lui şi chipurile sfinţilor.

Şi acum, a Născătoarei.

Intrupat născând pre dumnezeescul cuvânt, ceeace eşti plină de daruri, sfinţenie cuvioasă lui Dumnezeu te-ai arătat; pentru aceasta Biserica ta cea luminată o înoim.

Catavasie.

Ridicat pre cruce văzându-„Te Biserica, pre Tine soarele „dreptăţii, a stătut întru a sa „rânduială, precum se cuvine, „strigând: Slavă puterii Tale, „Doamne".

Cântarea a 5-a, Irmos:

Tu Doamne lumina mea.

Pune Doamne Bisericii Tale întărire, ca să petreacă în veacul veacului, neclătită de valul eresurilor.

Preste tot pământul a strălucit lumina veseliei, şi a dumnezeescului ajutor, celui dat de sus credincioşilor.

Cela ce eşti unul bun şi izvor bunătăţii, Tu înalţă cornul drept cinstitorilor împăraţi, al celor ce cinstesc icoana Ta.

Slavă.

Lumina cea neapusă a bunei credinţe ne-a răsărit nouă, cu porunca cea de Dumnezeu însuflată a credincioşilor împăraţi, şi cu voia cea gânditoare de Dumnezeu.

Şi acum, a Născătoarei.

Inoeşte-ne nouă frumuseţea cea dintâi, Preacurată, maica lui Dumnezeu; şi casa ta aceasta sfinţeşte-o cu darul tău.

Catavasie.

Tu, Doamne, lumina mea „în lume ai venit, lumina cea „sfântă, care întorci dintru în„tunerecul necunoştinţii, pre „cei ce Te laudă pre Tine cu „credinţă".

Cântarea a 6-a, Irmos:

Jertfi-voiu Ţie cu glas de laudă...

Scrie-se şi se cinsteşte cu închinăciune credincioasă chipul Stăpânului; şi iarăşi ia îndrăsneală Biserica preaslăvind cu bună credinţă pre Mântuitorul.

Goleşte-se de întristare şi de întunerecul eresului Bise-

rica lui Hristos, şi se îmbracă cu haină de veselie, şi cu dumnezeesc şi purtător de lumină dar se acopere.

Slavă.

Bună slăvire strălucirii de demult, a dobândit adunarea drept slăvitorilor, cu voia împărătesei Teodorei şi a Fiului ei, bine credinciosului autocrator, Mihail.

Şi acum, a Născătoarei.

Cela ce a poruncit de demult să se facă cortul mărturiei, ca într'un cort cuvântător întru tine a locuit, cel singur preaslăvit, carele preaslăveşte Fecioară locaşul tău cu minuni.

Catavasie.

Jertfi-voiu Ţie cu glas de „laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele „cel curs prin milostivire din „coasta Ta".

CONDAC

glasul al 8-lea.

Cuvântul Tatălui cel necuprins, din tine, Născătoare de Dumnezeu, s'a cuprins întrupându-se şi chipul cel întinat, la chipul cel dintâi întorcându-l, cu dumnezeeasca podoabă l-a amestecat. Deci mărturisind mântuirea, îl închipuim cu fapta şi cu cuvântul.

ICOS

Această taină a rânduielii, dela Dumnezeu fiind însuflaţi, de demult proorocii, şi dobândind strălucirea ei, mai înainte o au vestit, pentru noi cei ce am ajuns la sfârşitul veacurilor. Deci luând din ea dumnezeeasca cunoştinţă, un Domn pre Dumnezeu cunoaştem în trei feţe slăvit; şi acestuia slujind, o credinţă şi un botez, întru Hristos ne-am îmbrăcat. Deci mărturisind mântuirea, cu fapta şi cu cuvântul pre acesta închipuim.

SINAXAR

LA DUMINICA INTÂIA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

In aceeaşi zi, în Dumineca întâia a postului mare, facem pomenire de înălţarea sfintelor şi cinstitelor icoane, petrecută pe timpul de veşnică pomenire a împăraţilor Constantinopolei, Mihail şi a maicei lui, Teodora, în vremea patriarhului Constantinopolei, sfântul Metodie Mărturisitorul.

STIHURI

Icoanele gonite fiind mai nainte cu necuviinţă, Mă bucur, văzându-le acum cinstite cu credinţă.

Leon Isaurul, potrivit îngăduinţei lui Dumnezeu, din păzitor de asini şi lucrător cu palmele, a pus stăpânire pe sceptrul împărăţiei Constantinopolei, pe vremea când cel întru sfinţi Gherman a luat în mână cârma Bisericii. Îndată Leon a poruncit de l-a chemat la el şi i-a zis:

— Mi se pare, Inalt Prea Sfinţite Stăpâne, că icoanele nu se deosebesc întru nimic de idoli. Porunceşte, deci, să le scoată repede din biserici. Iar dacă sunt adevărate icoanele sfinţilor, atunci să fie ridicate mai sus, pentru ca să nu le spurcăm necontenit sărutându-le şi să cădem astfel în păcat.

Patriarhul a respins aceste cuvinte groaznice ale împăratului şi i-a spus:

— Să nu fii tu acela, Împărate! Am auzit că s'a pornit odată cineva cu furie împotriva sfintelor icoane; iar numele aceluia este Conon.

— Eu mă numeam așa, a răspuns împăratul, pe când eram copil.

Pentrucă Gherman n'a vrut să asculte de porunca sa, împăratul l-a surghiunit de pe scaunul patriarhal și l-a înlocuit cu Anastasie, care-i împărtășea gândul. Și așa s'a ivit atunci lupta împotriva sfintelor icoane.

Se spune că Evreii i-au băgat în cap lui Leon aceste gânduri groaznice. Pe când Leon era sărac și-și câștiga hrana împreună cu ei păzind asinii, i-au prezis, printr'o vrăjitorie, că are să ajungă împărat.

După ce Leon și-a sfârșit rău viața, a urmat tronului împărătesc, dar mai mult încă, furiei împotriva sfintelor icoane, puiul de leu cel mai cumplit, născut din el, Constantin Copronim. Pentru ce să mai spunem câte fapte și ce fel de fapte groaznice a săvârșit și acest nelegiuit? Dar și el și-a sfârșit viața și mai rușinos și-i urmează pe tronul împărătesc fiul său născut cu Hazara. Dar pentrucă și el și-a trăit rău viața, i-au urmat la conducerea împărăției Irina și Constantin. Aceștia, sfătuiți fiind de prea sfințitul patriarh Tarasie, au adunat al șaptelea sobor ecumenic și Biserica lui Hristos a căpătat iarăși sfintele icoane. După ce au părăsit și aceștia tronul împărătesc, s'a urcat Nichifor patricianul, apoi Stavrachie, fiul lui, după care a urmat Mihail Rangabe. Toți au cinstit sfintele icoane. Lui Mihail îi urmează sălbatecul Leon Armeanul. Acesta pornește o a doua luptă împotriva icoanelor, înșelat fiind de un monah eretic ce locuia închis într'o peșteră. Și iarăși este lăsată fără podoabă Biserica lui Dumnezeu. După Leon Armeanul vine pe tronul împărătesc Mihail Amoreul. După el a venit Teofil, fiul său, care i-a lăsat în urmă pe înaintașii săi în nebunia sa împotriva icoanelor. Acest Teofil a dat la osânde și munci groaznice pe mulți dintre sfinții părinți. După ce și-a săturat cruzimea timp de doisprezece ani, s'a îmbolnăvit de disenterie; când era aproape de moarte își deschidea atât de mult gura încât i se puteau vedea măruntaiele. Împărăteasa Teodora era foarte întristată din pricina asta. Copleșită de durere a adormit și vede în vis pe preacurata Născătoare de Dumnezeu cu pruncul cel mai nainte de veci în brațe, înconjurată de îngeri strălucitori, care loveau și-și băteau joc de Teofil, bărbatul ei. Când s'a sculat din somn, Teofil și-a venit puțin în simțire și a strigat: „Vai de mine ticălosul! Din pricina sfintelor icoane sunt bătut!" Îndată împărăteasa a pus la căpătâiul lui Icoana Născătoarei de Dumnezeu și i s'a rugat ei cu lacrimi. Iar Teofil, deși-i era grozav de rău, văzând pe unul din cei ce stăteau în jurul lui că poartă engolpion i l-a smuls și l-a sărutat. Și îndată gura lui, care scrâșnea împotriva icoanelor, și nerușinatul lui gâtlej, care stătea deschis, au venit la starea lor firească de mai nainte, i s'au potolit necontenitele dureri și chinuri și a adormit mărturisind că bun lucru este a cinsti și a ne închina sfintelor icoane. Scoțând deci împărăteasa din lăzile ei cinstitele și sfintele icoane, l-a făcut pe Teofil să le sărute și să le cinstească din tot sufletul. După puțină vreme Teofil a murit. Teodora a chemat pe toți cei din surghiun, a dat drumul celor din închisori și le-a poruncit să trăiască în libertate. A izgonit de pe scaunul patriarhal pe Ioan, numit și Ianis, care era mai mult căpetenia vrăjitorilor și căpetenia dracilor, decât căpetenia creștinilor. Pe tronul patriarhal s'a suit mărturisitorul lui Hristos, Metodie, care a pătimit multe mai nainte și în groapă de viu fusese îngropat.

Așa stând lucrurile, Ioanichie cel mare, care a sihăstrit în munții Olimpului, a avut o cercetare dumnezeească. A venit la el marele sihastru Arsaachie și i-a spus:

— Dumnezeu m'a trimis la tine ca să mergem la prea cuviosul bărbat Isaia, care sihăstrește închis într'o peșteră din Nicomidia spre a învăța dela el cele ce's plăcute lui Dumnezeu și potrivite Bisericii lui.

Și intr'adevăr, când au ajuns la el, au auzit din gura lui:

— Acestea zice Domnul: „Iată s'a apropiat sfârșitul dușmanilor icoanei mele. Duceți-vă la împărăteasa Teodora, dar și la patriarhul Metodie și le grăiți așa: Să opriți pe toți cei nesfințiți și așa împreună cu îngerii să-mi aduceți jertfă, cinstind icoana chipului meu și crucea.

Când au auzit acestea s'au dus îndată la Constantinopol și au vestit cele ce li s'au spus patriarhului Metodie și tuturor aleșilor lui Dumnezeu. Iar ei adunându-se s'au dus la împărăteasă, pe care au aflat-o cu totul încredințată, căci din părinți era evlavioasă și iubitoare de Dumnezeu. Împărăteasa îndată și-a scos icoana Născătoarei de Dumnezeu ce-i atârna la gât și în văzul tuturor a sărutat-o spunând:

— Să fie anatema toți cei cari nu se închină și nu sărută icoanele, nu ca pe Dumnezeu, ci ca pe niște icoane ale acelora care au iubit pe Dumnezeu!

Toți cei care erau acolo s'au bucurat cu bucurie mare. Împărăteasa, la rândul ei, i-a rugat și ea să facă rugăciuni pentru Teofil, bărbatul ei. Au fost înduplecați din pricina credinței ei, cu toate că la început nu voiau. Și în adevăr cel întru sfinți Metodie a adunat poporul, tot clerul și pe arhierei în marea

biserică a lui Dumnezeu, printre care erau şi aceşti bărbaţi aleşi: cei din Olimp, Marele Ioanichie, Arsaachie şi Navcratie, ucenicii lui Teodor Studitul, Teofan şi Teodor scriitorii şi mărturisitorii, Mihail aghiopolitul şi sinchelul. Cu toţii au făcut toată noaptea rugăciuni către Dumnezeu pentru Teofil, rugându-se cu toţii cu lacrimi şi cu încordată rugă. Aşa au făcut timpul celei dintâi săptămâni a postului mare. Acelaş lucru l-a făcut şi împărăteasa Teodora împreună cu femeile şi cu celălalt popor.

In timp ce făceau aceste rugăciuni, Vineri, pe la revărsatul zorilor, împărăteasa a adormit şi i se părea că se găseşte la picioarele crucii şi că treceau pe cale, cu mult sgomot, niște oameni care duceau felurite unelte de chin. In mijlocul lor era dus legat cu mâinile la spate şi împăratul Teofil. Când l-a văzut, a mers şi ea după cei care-l duceau pe Teofil. Ajungând la poarta cea de aramă, a văzut un bărbat strălucitor la faţă, care sta înaintea icoanei lui Hristos. Teofil s'a oprit înaintea lui. Impărăteasa s'a atins de picioarele acelui bărbat şi se ruga pentru împărat. Dar numai ce a deschis Teodora gura, că acel bărbat i-a şi zis:

— Mare este, femee, credinţa ta! Află că pentru lacrimile şi pentru credinţa ta, încă şi pentru rugile şi rugămiţele robilor mei şi ale preoţilor mei, iert pe Teofil, bărbatul tău!

După aceea a spus şi celor care-l duceau pe Teofil:

— Deslegaţi-l şi daţi-l femeii lui!

Impărăteasa l-a luat şi a plecat bucurându-se şi veselindu-se. Şi îndată s'a trezit din somn. Acestea a văzut împărăteasa Teodora.

Iar patriarhul Metodie, în timp ce se făceau rugăciuni şi cereri pentru Teofil, a luat o hârtie curată şi a scris pe ea numele tuturor împăraţilor eretici, între care a pus şi numele lui Teofil. Această hârtie a pus-o sub sfânta Masă fără să ştie nimeni. Vineri vede şi el un înger înfricoşător că intră în biserica cea mare. Se apropie de el şi pare că-i spune:

— Ţi-a fost ascultată rugăciunea, episcope! Impăratul Teofil a căpătat iertare! Nu mai supăra pe viitor Dumnezeirea cu el!

Patriarhul vrând să ştie de-i adevărată vedenia, s'a sculat din locul unde era, a luat hârtia şi-a desfăcut-o — o, judecăţile lui Dumnezeu! — a găsit şters cu totul de Dumnezeu numele lui Teofil.

Mult s'a bucurat împărăteasa când a auzit acestea şi a cerut patriarhului să adune întreg poporul cu sfintele cruci şi cu sfintele icoane în biserica cea mare, ca s'o împodobească din nou cu sfintele icoane şi să facă tuturora cunoscută această nouă minune. Şi într'adevăr îndată s'au adunat toţi în biserică cu lumânări în mâni. A venit şi împărăteasa cu fiul ei. Şi făcând litanie au pornit de acolo până la aşa numitul Miliu, cu sfintele icoane, cu dumnezeeştile şi cinstitele lemne ale crucii, cu sfânta şi dumnezeeasca Evanghelie, strigând: „Doamne, miluieşte-ne!". Şi tot aşa s'au întors din nou în biserică şi au săvârşit dumnezeeasca Liturghie, aşezând la locul lor sfintele şi cinstitele icoane cu ajutorul unor bărbaţi cu o viaţă deosebit de sfântă. Apoi au fost proclamaţi cei evlavioşi care au crezut drept şi au fost îndepărtaţi şi anatematizaţi cei neevlavioşi şi care n'au primit cinstirea sfintelor icoane. Şi aceşti sfinţi mărturisitori au hotărît atunci ca în fiecare an să se facă aşa această sfântă prăznuire, ca nu cumva să cădem din nou în aceeaşi rătăcire.

Pentru rugăciunile sfinţilor tăi mărturisitori, Icoană întru totul asemenea Tatălui, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a, Irmos:
In cuptorul persesc...

Să dănţuiască împreună cu veselia Bisericii, întru dumnezeeasca dragoste, oastea cea îngerească, cu dumnezeesc gând, cântând: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Biserica celor întâi născuţi şi adunarea se bucură, văzând acum pre dumnezeescul popor cu un gând cântând: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Slavă.

Scăpând de negura eresului, cu voia Teodorei, împărăteasa cea vrednică de cinste, cântăm: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Şi acum, a Născătoarei.

Mai pre sus decât cetele cele de sus te-ai înălţat, Prea-

curată, tu una făcându-te maica Făcătorului tuturor. Deci bucurându-ne, strigăm: Bine ești cuvântată tu între femei, Preacurată Stăpână.

Catavasie.

In cuptorul persesc tinerii „lui Avraam, cu pofta bunei „credinţe, mai vârtos decât cu „văpaia focului fiind aprinşi, „au strigat: Bine eşti cuvân„tat în Biserica slavei Tale, Doamne".

Cântarea a 8 a. Irmos:
Mâinile întinzându-și Daniil...

Legile pământeşti ale Bisericii păzindu-le, scriem icoanele lui Hristos şi ale sfinţilor lui şi le sărutăm cu gurile, cu inima şi cu vrerea, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pre Domnul.

Cinstea şi închinăciunea icoanei, cu adevărat aducându-o la acela al cui este chipul, o cinstim, urmând învățăturilor grăitorilor de Dumnezeu şi lui Hristos cu credinţă strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pre Domnul.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Mintea luminându-și cu lumina dumnezeescului Duh cinstita împărătească și roduri dumnezeești având, a iubit bună podoaba Bisericii lui Hristos şi frumuseţea: Binecuvântând împreună cu credincioşii pre Iisus Dumnezeu şi om.

Şi acum, a Născătoarei.

Cu razele luminii celei înţelegătoare strălucindu-se casa Ta cea dumnezeească, umbrează acum pre toţi cu norul Duhului şi sfinţeşte pre cei credincioşi, cari cu glas cântă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pre Domnul.

Irmosul: Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Mâinile întinzându-şi Daniil, „gurile leilor cele deschise în „groapă le-a încuiat; şi pu„terea focului au stins, cu buna „faptă încingându-se tinerii „cei iubitori de buna credinţă, „strigând: Binecuvântaţi toate „lucrurile Domnului pre Dom„nul.

Cântarea a 9-a, Irmos:
Hristos, piatra cea nestricată...

Cu sfinţitele zugrăveli ale icoanelor împodobită văzând iarăşi cinstita Biserică, cu cucernicie toţi să alergăm şi lui Hristos să strigăm: Pre Tine Te slăvim întreit-sfinte.

Podoabă şi cinste câștigând Biserica: crucea Ta și cinstitele icoane şi închipuirile sfinţilor, cu veselie, Stăpâne, şi cu bucurie Te slăveşte.

Slavă.

Luminează cu dumnezeeasca Ta slăvire pre împărații noștri, îndurate, și cu tabere îngerești și cu tot felul de întrarmare îngrădește-i, supunându-le lor Stăpâne semeția păgânilor.

Și acum, a Născătoarei.

Ridicatu-s'a osândirea strămoașei Evei, de Dumnezeu Născătoare, că tu curată ai născut pre Stăpânul tuturor cu chip negrăit; a căruia asemănare acum pre icoane o sărutăm.

Catavasie.

Hristos, piatra cea netăiată „de mână, cea din marginea „unghiului, din tine muntele „cel netăiat, Fecioară, s'a tăiat, „adunând firile cele osebite; „pentru aceasta veselindu-ne, „pre tine Născătoare de Dum„nezeu te slăvim“.

LUMINÂNDA ÎNVIERII.

Slavă, aceasta.

Podobia: Cu apostolii să ne suim...

Săltați, bucurați-vă, cu veselie cântați strigând: Cât sunt de minunate și de slăvite lucrurile Tale, Hristoase! Și cine va putea să spună puterile Tale, Mântuitorule? Cela ce ai împreunat unirea voinței și întocmirea noastră într'o Biserică.

Și acum, a Născătoarei.

Armele vrăjmașului eres acum au lipsit și pomenirea lui a pierit cu sunet; că văzând biserica ta, Preacurată, foarte frumos împodobită cu odorul cinstitelor icoane, de bucurie toți ne umplem.

LA LAUDE

Stihiri: 4 ale Invierii, 1 a lui Anatolie, și din Triod 3 podobnice, glasul al 4-lea:

Podobia: Dat-ai semn celor ce se tem...

Intru Tine se bucură acum Biserica, iubitorule de oameni, întru mirele și Ziditorul său; carele cu dumnezeeasca voie ai scăpat de înșelăciunea idolească, și Ție însuți o ai logodit prin cinstitul Tău sânge. Cu veselie primind sfințită înnălțarea icoanelor și bucurându-se, pre Tine Te laudă și Te slăvește cu credință.

Stih: Mărturisi-mă-voiu Ție, Doamne, cu toată inima mea...

Inchipuirea trupului Tău înnălțându-o, Doamne, cu dragoste o sărutăm, arătând taina cea mare a rânduelii Tale. Că nu Te-ai arătat nouă, iubitorule de oameni prin părere, precum zic luptătorii de Dumnezeu ucenicii lui Manent; ci dupre adevăr și cu fire trupească, printr'nsa suindu-ne spre a Ta dorire și dragoste.

Stih: Veseli-mă-voiu și mă voiu bucura întru Tine...

Zi plină de bucurie și de veselie astăzi s'a arătat, că

luminează lumina dogmelor celor prea adevărate și strălucește Biserica lui Hristos, împodobindu-se acum cu înnălțarea sfintelor icoane, și cu strălucirile chipurilor, și se face credincioșilor unire de Dumnezeu dăruită.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu...
Și cântăm Stihira zilei, glasul al 6-lea.

Moisi în vremea postului a luat legea și pre popor l-a tras la sine; Ilie postindu-se, cerurile a încuiat; și cei trei tineri ai lui Avraam pre tiranul cel fără de lege prin post l-a biruit. Printr'însul și pre noi, Mântuitorule, învredniceşte-ne să ajungem la învierea Ta. Cari strigăm așa: Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluește-ne pre noi.

Slavă, tot aceasta.
Și acum:
Prea binecuvântată ești...
Doxologia mare, Ecteniile și Apolisul.
Și Litie în Pridvor, după obiceiu, cântând: Slavă, Și acum, Stihira Evangheliei.
Ceasul I și învățătura sfântului Teodor Studitul, Apolisul.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, pe 6, și din Canonul zilei Cântarea a 6-a, pe 4.
Prochimen, glasul al 4-lea, cântarea părinților:
Bine ești cuvântat Doamne Dumnezeul părinților noștri...

Stih: Că drept ești întru toate...
Apostolul, din Epistola către Evrei.
Evanghelia dela Ioan.

Și se săvârșește Liturghia marelui Vasilie. Asemenea și în celelalte Duminici ale Sfântului post, afară de Duminica Stâlpărilor.

CHINONICUL

Lăudați pre Domnul din ceruri...
Sau
Bucurați-vă drepților...

La masă mâncăm fierturi cu untdelemn, iar nu pește.

DUMINICA SEARA

După Psalmul începător, la Doamne strigat-am, Stihirile pe 10, cântând, din Octoih, 4 Stihiri de umilință, ale pocăinții, și din Triod 3 Podobnice, ale lui Iosif. Glasul al 4-lea.

Podobia: Dat-ai semn celor ce se tem...

Dă-mi umilință și înstrăinare de răutăți, și îndreptare desăvârșită, mie celui cufundat acum în patimile trupului și depărtat dela Tine, Dumnezeule împăratul tuturor; că n'am nădejde de nicăeri. Și mă mântuește pre mine desfrânatul, pentru multă bunătatea Ta, Iisuse atotputernice, Mântuitorule al sufletelor noastre.

Dumnezeescul Moisi cu postul curățindu-se, a văzut pre cel dorit. Deci acestuia râvnind smeritul meu suflet, sârguește a te curăți de răutăți în ziua postului, ca să vezi pre Domnul dându-ți ție iertare; pre cel ce este bun

și iubitor de oameni, și întru tot puternic.

Alta, a lui Teodor, glasul al 6-lea.

Podobie: Arhangheliceşte să lăudăm...

Să începem acum a doua săptămână a postului cu faţă luminată, săvârşindu-l din zi în zi fraţilor; făcându-ne căruţă de foc, ca şi Ilie Tesviteanul, cele patru bunătăţi mari: Gândul să-l înălţăm cu nepătimirea, trupul să-l întrarmăm cu curăţia, gonind şi biruind pre vrăjmaşul.

Din Mineiu, trei.

Slavă, şi acum; a Născătoarei de Dumnezeu.

Ieşire, Lumină lină...

Prochimen, glasul al 8-lea.

Dat-ai moştenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne...

Stih 1

Dela marginile pământului, către Tine am strigat.

Stih 2

Ascunde-mă-voiu întru acoperământul aripilor Tale.

Stih 3

Aşa voiu cânta numele Tău în veci...

Şi iarăşi

Dat-ai moştenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne.

Să se ştie:

Că aceste două Prochimene mari:
Să nu întorci faţa Ta... şi Dat-ai moştenire... cu stihurile lor, se cântă în tot sfântul post, unul după altul, începând de la săptămâna brânzii până la Duminica a cincea din post. Şi dela Invredniceşte-ne Doamne, se încep metaniile.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori.
Glasul al 8-lea, singur glasul.

Veniţi să ne curăţim pre noi înşine, cu milostenii şi cu îndurări spre săraci; nu trâmbiţând facerea noastră de bine. Să nu ştie stânga lucrul dreptei; să nu risipească trufia rodul milosteniei; ci întru ascuns să strigăm către cel ce ştie cele ascunse: Părinte! iartă greşalele noastre, ca un iubitor de oameni.

Martirica.

Mucenicii Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; şi acum rugaţi-vă, să se mântuească din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Cele cereşti te laudă pre tine cea plină de dar, Maică, care nu ştii de mire şi noi slăvim naşterea ta cea necuprinsă. Născătoare de Dumnezeu, roagă-te să se mântuească sufletele noastre.

Şi cealaltă rânduială, după obicei.

LUNI
LA UTRENIE

După întâia Stihologie, Sedelnele cele de umilinţă, din Octoih, şi a Născătoarei.

După a doua stihologie, Sedealna glasul al 4-lea.

Podobie: Spăimântatu-s'a Iosif...

Pre mine cel omorît cu sufletul, prin rodul călcării de poruncă, înviază-mă Hristoase ca un îndurat, prin post adevărat şi prin pocăinţă, rogu-mă; şi-mi dă să umblu pururea în căile cele drepte şi bune ale cinstitelor Tale porunci; ca dobândind dumnezeească slăvirea Ta, împreună cu toţi cei ce Te iubesc pre Tine, să laud Iisuse bunătatea Ta pentru toate.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

In întreitele valuri ale patimilor înviforat fiind eu, nepriceputul, Preacurată, te chem pre tine cu căldură: Nu mă lăsa să pier pre mine, ticălosul, ceeace ai născut adâncul milii; că afară de tine altă nădejde n'am câştigat. Să nu mă arăt dar batjocură şi râs vrăjmaşilor, eu cel ce nădăjduesc spre tine. Că poţi câte voeşti, ca ceeace eşti Maica Dumnezeului tuturor.

După a treia Stihologie, Sedealna, glasul al 6-lea.

Podobia: Doamne, milueşte-ne pre noi...

Doamne, îndreptează-ne pre noi cari începem postul săptămânii a doua; străluceşte-ne nouă sfinţenia şi lumina îndreptărilor Tale. Şi ne învredniceşte, pre noi cei ce plecăm genunchele, să aducem Ţie rugăciune bine primită; că Tu eşti Tatăl nostru şi noi fiii Tăi şi pre Tine cu frică Te lăudăm şi numele Tău chiemăm.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Incepătură mântuirii s'a făcut vorba lui Gavriil către Fecioara. Că auzind aceasta: Bucură-te! nu s'a ferit de această hiritisire; nu s'a îndoit ca Sarra în cort, ci aşa a zis: Iată roaba Domnului, fie mie dupre cuvântul tău.

Psalmul 50.

Canonul Mineiului şi Tricântarea lui Iosif.

Şi se ceteşte Cântarea 1-a, din Psaltire.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea. Irmos:

Pre Voevozii cei tari...

Unule bunule, izvorul milii, mielul lui Dumnezeu, cel ce ai ridicat păcatele lumii ca un Dumnezeu! Mântueşte-mă pre mine, cel ce mă înnec în întreitul val al păcatelor, îndreptându-mă la limanul pocăinţei.

Postul cel curat este: Depărtarea de păcate, înstreinarea de patimi, dragostea cea către Dumnezeu, nevoinţa spre rugăciune, lacrimile cu umilinţă şi grijirea de săraci; aşa a poruncit Hristos în Scripturi.

Pre mine, cel ce sunt rănit la suflet cu sabia păcatului

și vătămat cu multe răutăți, tămăduitorule al sufletelor noastre, tămăduește-mă ca un făcător de bine, puindu-mi doctoriile înțeleptelor Tale porunci, iubitorule de oameni.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ceea ce ești cort nespurcat, prea sfântă Fecioară, curățește-mă pre mine cel cuprins de asuprelele cumplitelor patimi, cu izvorul milei tale. Și-mi dă ploi de umilință, Stăpână, pierzându-mi adâncul păcatului.

Alt Irmos, glasul al 6-lea.
Al lui Teodor.
Ajutor și acoperitor...

Ca o bucurie de sărbătoare, primind, fraților, a doua săptămână a făcătorului de lumină post, cu dragoste să lăudăm pre Hristos, dumnezeește veselindu-ne.

Vremea cea de umilință a postului aflându-o acum, să plângem foarte și să suspinăm, și să tindem mâinile către însuși Mântuitorul, ca să mântuească sufletele noastre.

Slavă, a Treimei.

Unime în trei ipostasuri, prea stăpânitoare Doamnă a tuturor, desăvârșit cârmuitoare; ceea ce ești mai pre sus de toată domnia, Tu ne mântuește pre noi, Părinte, Fiule și Duhule prea sfinte.

Și acum, a Născătoarei.

Cine a născut fiu nesemănat după legea părintească? Însă pre Acesta îl naște Tatăl fără de mamă; preaslăvită minune! Că, tu, Precurată, ai născut Dumnezeu și om.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cum voiu suferi mânia Ta, Hristoase al meu, când vei veni la judecată? Și ce răspuns voiu afla să dau acolo, nelucrând, nici făcând voia Ta, Doamne? Pentru aceasta mai înainte de sfârșit iartă-mă.

Irmosul:

Ajutor și acoperitor s'a făcut mie spre mântuire. Acesta „este Dumnezeul meu și-l „voiu slăvi pre el, Dumnezeul „părintelui meu, și-l voiu înălța „pre el; căci cu slăvire s'a „preaslăvit".

Cântarea a 8-a, Irmos:
Mântuitorule al tuturor...

Trecând prin nestatornicia vieții, am căzut în gânduri tâlhărești și rănindu-mă m'am stricat. Tămăduitorule al bolnavilor, dă-mi mână de ajutor, cu rugăciunile tuturor sfinților Tăi.

Viforul cumplitului păcat turbură mintea mea; ci ca pre Petru, Iisuse, mântuește-mă

pre mine cel ce cânt: Toate lucrurile binecuvântaţi, lăudaţi pre Domnul.

Cu înfrânare să omorîm patimile, cu postul duhul, cu aripi să-l înălţăm spre cer şi să strigăm întru umilinţa inimii: Greşit-am Ţie, Dumnezeule; ca un îndurat iartă-ne.

A Născătoarei de Dumnezeu.

In pântecele tău sălăşluindu-se cel prea înalt, mai desfătată decât cerurile te-a arătat Fecioară şi părtinitoare nebiruită celor ce strigă: Toate lucrurile binecuvântaţi şi lăudaţi pre Domnul.

Alt Irmos.

Pre cel ce-l slăvesc...

Arată-mi sufletul, Doamne, nerobit de tirania patimilor, ca slobod făcând voia Ta să mă bucur şi să slăvesc stăpânirea Ta în veci.

Neînfrânarea lui Isav urăşte-o, suflete al meu, şi râvneşte celor bune ale lui Iacov; împiedecă pre Veliar prin post; îmbogăţeşte-te cu cele dumnezeeşti şi laudă în veci.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Pre un Dumnezeu dupre fiinţă cinstesc, trei ipostasuri laud cu osebire, altele, iar nu de altfel; de oarece dumnezeirea este una, stăpânire în trei feţe; pentrucă este Tatăl şi Fiul şi Duhul.

Şi acum, a Născătoarei.

Din luminatul tău pântece, ca un mire din cămară ieşind Hristos, a strălucit lumină mare celor din întunerec; că strălucind soarele dreptăţii, Preacurată, a luminat lumea.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Apă bând nu s'a nebunit nimenea, iar Noe cercând vinul s'a aflat gol; şi Lot din acesta a născut seminţile răutăţii. Deci fugi, o suflete al meu, de asemănarea acestora, lăudând pre Hristos.

Irmosul: Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre cel ce-l slăvesc oştile „cereşti şi de dânsul se cu„tremură heruvimii şi sera„fimii, toată suflarea şi zidi„rea lăudaţi-L, bine-L-cuvân„taţi şi-L prea înălţaţi întru „toţi vecii“.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Eva cu neputinţa neascultării...

Să postim de patimile mâniei, să ne ospătăm cu dragoste nemincinoasă, să hrănim pre cei săraci cu pâine, hrănindu-ne noi cu dumnezeescul dar şi cu lacrimile să stingem lacrimile răspunsului ce va să fie.

Ticăloase suflete, suspină,

mâhnește-te, arată chipuri de pocăință; acum este ziua lângă uși; Cel ce judecă fără fățărie vine să dea fiecăruia cele vrednice dupre fapte, precum este scris.

N'am câștigat fapte bune, întinatu-mi-am haina, care o am luat cu îmbrăcarea dumnezeescului botez; întru întunerecul necunoștinței umblu. Ci îndreptează-mă acum, cu lumina feței Tale, Doamne, pre mine cel desnădăjduit.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Marie, Doamnă a toate, pre mine cel ce m'am făcut rob tuturor păcatelor, scapă-mă Fecioară; că tu ai născut, mai pre sus decât tot, Cuvântul, pre Mântuitorul sufletelor noastre; pre Acel ce este bunătate în ființă.

Alt Irmos:

Nașterea zămislirii...

Să pătimim acum ca niște ostași ai lui Hristos, că pre cât trece vremea, se împletesc cununile celor ce se nevoesc, care va da Hristos, când va veni cu slavă, să judece tot pământul.

Cu totul m'am rănit, Hristoase, tot m'am umplut de bube. Vindecă-mi ranele și bubele mele, și patimile și mușcăturile cele din păcat; ca să aud și eu ca leprosul glasul Tău cel sfânt: Voesc! curățește-te.

Slavă, a Treimei.

Unule născătorule al unuia, Părinte al Fiului unul născut, și unule Fiule al unuia, lumină și raza luminii, și unul Duhule sfinte numai al unuia Dumnezeu, carele ești cu adevărat Domn al Domnului; o Treime Unime sfântă! mântuește-mă pre mine cel ce grăesc de dumnezeirea Ta.

Și acum, a Născătoarei.

Minunea nașterii tale mă spăimântează, ceea ce ești cu totul fără prihană. Cum ai zămislit fără sământă, pre Cel necuprins? Spune cum ai rămas Fecioară, după ce ai născut ca o maică? Acest lucru ce este mai pre sus de fire, primindu-l cu credință, închină-te Celui ce s'a născut; căci câte le voește le și poate.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Postul a făcut pre Moisi văzător de Dumnezeu; pre Ilie oarecând mergător în căruță de foc, și pre Pavel minunat călător la cer. Pentru aceasta, suflete al meu, să postim de răutăți, și ne vom răpi și noi la înălțimea nepătimirii.

Irmosul:

Nașterea zămislirii celei fără

„de sămânţă este netâlcuită; „rodul maicii celei fără de „bărbat, este nestricat; că naş„terea lui Dumnezeu înoeşte „firile. Pentru aceasta pre tine „toate neamurile, ca pre o „maică mireasă a lui Dumne„zeu, cu dreaptă credinţă te „slăvim“.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 5-lea.

Minunată armă este rugăciunea şi postul. Acestea pre Moisi l-au făcut scriitor de lege şi pre Ilie întru jertfe râvnitor. Intru acestea petrecând credincioşii, să strigăm Mântuitorului: Ţie unuia am greşit, miluește-ne pre noi.

(de 2 ori)

Martirica

Binecuvântată este oastea împăratului ceresc! Că de au şi fost pământeni mucenici, dar s'au nevoit a ajunge la vrednicia îngerească; de trupuri nebăgând seamă, prin pătimire s'au învrednicit cinstei celor fără de trupuri. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuește sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ţie ne rugăm ca Maicii lui Dumnezeu binecuvântată: Roagă-te să se mântuească sufletele noastre.

Şi cealaltă rânduială, după obiceiu.

La ceasul al şaselea.

Troparul proorociei, glasul al 5-lea.

Cela ce ai zidit însuţi inimile noastre, adu-Ţi aminte că ţărână suntem; nu ne osândi pre noi întru cele de desubtul pământului, Cela ce eşti fără de păcat.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 21.

Cei ce vă temeţi de Domnul, lăudaţi-l pre el.

Stih:

Dumnezeule, Dumnezeul meu, ia aminte spre mine, pentru ce m'ai lăsat.

Din proorocia Isaiei cetire.

Cap. 4, Vers. 2.

Aşa zice Domnul: In ziua aceea va lumina Dumnezeu întru sfat cu slavă pre pământ, ca să înalţe şi să slăvească rămăşiţa lui Israil. Şi va fi cel rămas în Sion şi cel rămas în Ierusalim, sfinţi se vor chema toţi cei ce s'au scris spre viaţă în Ierusalim. Că va spăla Domnul spurcăciunea fiilor şi a fetelor Sionului şi sângele Ierusalimului va curăţi din mijlocul lor cu duhul judecăţii şi cu duhul căldurii. Şi va veni şi va fi tot locul muntelui Sionului şi toate cele din prejurul lui le va umbri nor ziua, şi ca fumul şi ca lumina focului ce arde noaptea. Cu toată mărirea se va acoperi şi va fi la umbră ziua asupra căldurii şi acoperemânt şi ascundere de vifor şi de ploaie. Cânta-voiu acum celui iubit cântarea iubitului meu corn, de loc gras. Şi o am îngrădit şi am făcut împrejur şanţ, şi am sădit viţă aleasă, şi am zidit turn în mijlocul ei, şi teasc am săpat într'însa; şi am aşteptat să facă struguri şi-a făcut spini. Şi acum omule cel din Iuda, cei ce locuiţi în Ierusalim, judecaţi între mine şi între viea mea. Ce voiu face încă viei mele, ce nu i-am făcut ei? Că am aşteptat să facă struguri şi a făcut spini. Şi acum voiu spune vouă, ce

voiu face viei mele? Lua-voiu gardul ei şi va fi de jaf şi voiu surpa şanţul ei şi va fi spre călcare. Şi voiu părăsi viea mea şi nu se va tăia, nici se va săpa, şi vor creşte într'însa spini ca întru o ţelină, şi voiu porunci norilor să nu plouă preste dânsa. Că viea Domnului Savaot casa lui Israil este, şi omul din Iuda odraslă tânără şi iubită.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 22.

Toiagul Tău şi varga Ta, acestea m'au mângâiat...

Stih:

Domnul mă va paşte şi nimica nu-mi va lipsi

LUNI SEARA

După Psalmul începător, cetim Catisma:

Către Domnul când m'am necăjit...

La Doamne strigat-am... punem stihirile pe 6 şi cântăm podobiile Triodului, facerea lui Iosif. Glasul al 8-lea.

Podobie: Ce vă vom numi pre voi...

Cui te-ai asemănat, o ticăloase suflete, lenevindu-te şi nefăcând cele bune, ci primind pururea a petrece în rele? Judecata este lângă uşi, căeşte-te! Cu postul şi cu rugăciunea curăţeşte-te; şi strigă Stăpânului tău: Greşit-am Ţie, iartă-mă ca un îndurat şi-mi dărueşte mântuire.

Cela ce ai noianul bunătăţii, noianurile cele rele ale păcatelor mele usucă-le, Hristoase, ca un Dumnezeu fără de păcat, şi dă inimii mele umilinţă, oprind izvoarele nelegiuirii. Ca să laud şi să slăvesc milostivirea Ta cea nespusă, îndelung răbdătorule, făcătorule de bine al sufletelor noastre.

Altă Stihiră, a lui Teodor, glas acelaşi.

Podobie: In raiul cel din Edem...

Dumnezeule, Cela ce ne-ai adus pre noi şi acum a săvârşi stadiul cinstitului post, şi ne-ai dăruit a intra în sfânta călătorie a săptămânii a doua; însuţi Doamne învredniceşte-ne să trecem lesne şi spre cea viitoare; trupului şi sufletului nostru bine făcându-le, şi tărie dându-le. Ca săvârşind alergarea bărbăteşte, să ajungem toţi cu bucurie la stăpâneasca zi a învierii Tale, şi purtând cununi să Te lăudăm neîncetat.

Şi din Mineiu 3.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Prochimen, glasul 1-iu, Psalmul 23.

Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel tare în războaie.

Stih:

Al Domnului este pământul şi plinirea lui.

Dela Facere cetire.

Cap. 3, Vers. 21.

Şi a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam şi femeiei lui îmbrăcăminte de piele şi i-au îmbrăcat pre ei. Şi a zis Dumnezeu: iată Adam s'a făcut ca unul din noi cunoscând binele şi răul! Şi acum, ca nu cumva să-şi tinză mâna sa şi să ia din pomul vieţii şi să mănânce şi să trăească în veci. L-au scos pre el Domnul Dumnezeu din Raiul desfătării, ca să lucreze pământul din care s'a luat. Şi a scos Domnul Dumnezeu afară pre Adam şi l-a pus pre el în preajma Raiului desfătării; şi a pus Heruvimi şi sabie de foc învârtitoare, ca să păzească calea pomului vieţii. Iar Adam a cunoscut pre Eva, femeia sa, şi zămislind ea a născut pe Cain, şi a

zis: dobândit-am om prin Dumnezeu. Și a mai născut pre Avel, păstor de oi; iară Cain a fost lucrător de pământ. Și a fost după câteva zile a adus Cain din rodurile pământului jertfă lui Dumnezeu. Și a adus și Avel din cele întâi născute ale oilor sale și din grăsimea lor; și a căutat Dumnezeu spre Avel și spre darurile lui. Iară spre Cain și spre jertfele lui nu s'a uitat, și s'a întristat Cain foarte și s'a mâhnit fața lui. Și a zis Domnul Dumnezeu lui Cain: de ce te-ai întristat și pentruce s'a mâhnit fața ta? De ai fi adus drept și ai fi împărțit drept, n'ai fi păcătuit. Taci, la tine se va întoarce și tu îl vei stăpâni pre acela.

Prochimen, glasul al 6, Psalmul 24.

Caută spre mine și mă miluește.

Stih:

Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu.

De la Pilde cetire.
Cap. 3, Vers. 34.

Domnul mândrilor le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă dar. Cei înțelepți vor moșteni slavă, iar cei necredincioși au înălțat ocară. Ascultați fii învățătura părintelui și luați aminte să cunoașteți știința. Că dar bun dăruesc vouă, legea mea să nu o părăsiți. Că și eu am fost ascultător tatălui meu, și iubit înaintea feței maicii mele. Carii mă învățau și ziceau: să se întărească cuvântul nostru în inima ta, păzește poruncile și nu le uita. Agonisește-ți înțelepciune, câștigă-ți știință, nu uita, nici trece cu vederea cuvintele gurii mele, nici te abate dela graiurile gurii mele. Nu o părăsi pre dânsa, și te va ținea pre tine, iubește-o și te va păzi. Inceperea înțelepciunii este a câștiga înțelepciune, și întru toată agoniseala ta, agonisește-ți știință. Primește-o, și o cuprinde pre ea, și te va înălța, cinstește-o ca să te cuprindă. Ca să dea capului tău cunună de daruri, și să te acopere cununa mângâerei. Auzi fiule și primește cuvintele mele, și se vor înmulți anii vieții tale, ca să fie multe căile vieții tale. Că te învăț căile înțelepciunii și te îndreptez pre cărări drepte. Că de vei umbla, nu se vor împiedeca pașii tăi, și de vei alerga nu te vei osteni. Ține-te de învățătura mea, și nu o lăsa, ci păzește-o pre ea ție, spre vieața ta. In căile necredincioșilor nu merge, nici să râvnești căile celor fărădelege. Ori în care loc se adună tabăra, să nu mergi acolo, fugi dela dânșii și te depărtează. Că nu dorm până nu fac rău și se ia somnul dela dânșii și n'adorm. Că aceia se hrănesc cu bucatele necurăției, și se îmbată cu vinul călcării de lege. Iar căile drepților, ca lumina luminează, merg și luminează până când se plinește ziua. Iar căile necredincioșilor sunt întunecate, că nu știu cum se împiedecă. Fiule! Ia aminte graiurile mele și de cuvintele mele alătură-ți urechea ta. Ca să nu scadă izvoarele tale, păzește-le în inima ta. Că vieață sunt tuturor celor ce le află pre ele, și vindecare a tot trupul.

Învrednicește-ne D-ne

LA STIHOAVNĂ

Idiomela zilei, glasul al 4-lea.

Postul cel duhovnicesc să-l postim, să rupem toată încurcătura și să fugim de smintelele păcatului; să iertăm și fraților noștri datoriile, ca și nouă să se ierte greșalele noastre. Că așa vom putea striga: Să se îndrepteze rugăciunea noastră, ca tămâia înaintea Ta, Doamne.

(de două ori)

Martirica.

Proorocii și apostolii lui Hristos și mucenicii au învățat să se laude Treimea, cea de o ființă, și au luminat neamurile cele rătăcite și părtași îngerilor au făcut pre fiii omenești.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Nu uita pre săracii tăi până în sfârșit, Stăpână; ci cu rugăciunile tale scutește-ne pre noi de îngrozirea cea viitoare și de vătămarea cea de acum; și din mânia Domnului răpește pre robii tăi, Născătoare de Dumnezeu.

Să se știe

Că din această Luni, a doua săptămână a Postului, se cântă la Pavecerniță canoanele

sfinţilor din Mineiu care se întâmplă din Sâmbăta lui Lazăr până în Duminecа Tomei împreună cu canonul Născătoarei de Dumnezeu; şi anume: întâi Canonul Născătoarei de Dumnezeu şi apoi al sfântului din Mineiu.

Marţi a doua săptămână

LA UTRENIE

După întâia Stihologie, Sedelnele din Octoih. După a doua Stihologie, Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobia: Inviat-ai din morţi...

Oprind patimile cu frâul curatului post, să ne sârguim toţi să ne înălţăm mintea spre cinstite vederi dumnezeeşti, cu desăvârşită credinţă. Ca să defăimăm desfătarea vieţii celei pământeşti şi să dobândim vieaţă cerească şi strălucire dumnezeească.

Slavă, tot aceasta. Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

In noianul cel cumplit al întristării căzând, pentru mulţimea faptelor mele celor rele şi fără de lege, am venit în nepricepere şi acum sunt cuprins de desnădăjduire; stăpână Născătoare de Dumnezeu, tu mă mântueşte, tu 'mi ajută. Că tu eşti milostivire păcătoşilor şi curăţire de mântuire.

După a treia Stihologie, Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobia: Inviat-a din morţi...

Puindu-ne înainte postul, masă de taină, ne cheamă pre noi să ne săturăm din destul. Deci să mâncăm ca nişte bucate darurile Duhului cele deapururea vii; să bem ca o băutură izvoarele lacrimilor cele ce dumnezeeşte izvorăsc, şi veselindu-ne să aducem laudă lui Dumnezeu neîncetat.

Slavă, tot aceasta. Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

De toată groaza şi răutatea oamenilor mântueşte-ne pre noi, Preasfântă Fecioară; că pre tine te avem acoperemânt şi folositoare, cei ce scăpăm la tine, maica lui Dumnezeu şi la cel ce s'a născut din tine, Dumnezeul nostru. Pre carele roagă-l, să ne scutească pre noi de primejdii şi de chinuri.

Apoi, Psalmul 50.

ŞI TRICÂNTAREA LUI IOSIF.

Şi se ceteşte cântarea a doua din Psaltire.

Cântarea a 2-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeul vostru, carele „m'am născut mai înainte de „veci din Tatăl. Şi din Fecioa-„ră mai pe urmă, fără de băr-„bat, m'am născut, şi am des-„legat păcatul strămoşului „Adam, ca un iubitor de „oameni".

Suspină, lăcrimează, suflete, întoarce-te, căeşte-te; s'a a-

propiat ziua; lângă uşi este judecătorul; găteşte-te spre răspuns şi strigă: Greşit-am Ţie, îndurate, milostive, bunule, Tu mă milueşte.

Saţiul păcatului cel pierzător urăşte-l, suflete al meu, desfătează-te întru saţiul postului cu de-adinsul; fă'ţi mâncare mântuitoarele porunci, care îţi mijlocesc îndulcirea bunătăţilor celor veşnice prin credinţă.

Ingeri, puteri, căpetenii, arhangheli, domnii, scaune, voi stăpânii, heruvimi şi serafimi, rugaţi pre dătătorul de bine şi Dumnezeu, ca să ne dăruească nouă iertare de greşale, şi scăpare de patimi.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ceea ce singură ai născut pre cuvântul cel fără început, fiind cu totul fără început, fiind cu totul fără prihană, întrupându-se din tine, iar nu schimbându-se din ceea ce a fost, rămâind tu Fecioară după naştere care nu ştii de mire; roagă-te pentru toţi, să se scoată vieaţa noastră din stricăciune.

Alt Irmos, glas acelaşi:
Facerea lui Teodor.

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt...

Văzut-am, cunoscut-am că bună este nouă spre pocăinţă vremea care ai hotărît. Deci întru aceasta, Dumnezeule, primeşte rugăciunile noastre şi le îndreptează înaintea Ta, ca nişte tămâie bună, ca o jertfă primită.

Mă înfricoşez şi mă tem cugetând câte am greşit. Cum Te voiu întâmpina? Cum mă voiu arăta Ţie celui înfricoşat şi cum voiu sta înaintea nefăţarnicei Tale judecăţi? Pentru aceasta milostiveşte-Te spre mine, îndurate, în ceasul când vei vrea să judeci tot pământul.

Slavă, a Treimei.

Unime prea desăvârşită, dumnezeire prea înaltă, în trei feţe, Părinte, celace eşti nenăscut şi Fiule unule născut, Duhule, cela ce purcezi din Tatăl şi prin Fiul Te arăţi; o fiinţă şi o fire, o Domnie, o Impărăţie, mântueşte-ne pre noi pre toţi.

Şi acum, a Născătoarei.

Negrăită este minunea naşterii tale, Maică Fecioară; că în ce chip oare ai şi născut şi petreci curată precum ai fost? Cum ai născut prunc şi nu ştii nici cum ispita de bărbat? Precum ştie Cuvântul lui Dumnezeu, cel ce s'a născut din tine mai pre sus de fire, cu cuvioasă înoire.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Tu ai scos din mânia cea îngrozitoare pre Ninevitenii ce s'au pocăit şi au postit. Iar pre sodomenii desfrânaţi cu foc i-ai ars; mântueşte-mă Hristoase de groaza acestora.

Irmos:

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt „Dumnezeul vostru, carele am „sfinţit vouă început primit, „zeciuiala zilelor a tot anul; „şi aceasta o am dat poporu„lui meu, spre omorîrea pa„timilor şi spre început al „mântuirii".

Cântarea a 8-a, Irmos:

De Dumnezeu grăitorii...

Celace ai îndreptat pre vameşul, Celce a suspinat şi Te-ai milostivit spre păcătoasa, care a lăcrămat din inimă, mântueşte, milueşte, Mântuitorule, sufletele celorce Te laudă pre Tine.

Să aducem Domnului roduri de fapte bune prin post şi să ne ferim de gândurile cele vătămătoare, ca să aflăm desăvârşit dumnezeeasca desfătare.

Cetele îngereşti se roagă Ţie, adunarea apostolilor şi mulţimea mucenicilor: Iisuse, dărueşte iertare poporului Tău.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pre Fecioara ceea ce este munte netăiat, sfeşnic purtător de lumină, scară lesne de de suit şi locaş al lui Dumnezeu, credincioşii să o fericim.

Alt Irmos:

Pre celce s'a preaslăvit...

Veniţi toţi să trâmbiţăm cu laude, întru această zi bine vestită a postului şi ospătându-ne cu dumnezeeştile cântări, ca şi cu un ospăţ, să lăudăm şi să prea înălţăm pre Hristos în veci.

Cine a mâncat pre omul lui Dumnezeu odinioară? Fiara, leul; că, neascultând a primit mâncările dela profetul cel mincinos. Păzeşte-te dar, suflete al meu, să nu te înşele şarpele lăcomiei pântecelui.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Ca pre o Unime în fiinţă Te laud, ca pre o Treime în feţe Te cinstesc, Părinte, Fiule şi prea sfinte Duhule. Stăpânia cea fără de început a împărăţiei Tale o slăvesc în veci.

Şi acum, a Născătoarei.

Tu te-ai arătat munte al lui Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, întru carele Hristos sălăşluindu-se, a făcut locaşuri dumnezeeşti pre cei ce cântă: Pre Domnul lăudaţi-l

şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cinstind postul ca pre un păzitor al curăţiei şi ca pre o maică a nepătimirii, veniţi popoarelor să-l primim cu dragoste; pre Domnul lăudându-L şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Domnul, celce s'a preaslăvit în numele cel sfânt şi „în rug prin foc a arătat lui „Moisi taina naşterii pururea „Fecioarei, lăudaţi-L şi-L prea „înălţaţi întru toţi vecii".

Cântarea 9-a, Irmos:

Naşterea pururea Fecioarei...

Postul cel bun hrănind inima, odrăsleşte dumnezeeşte spic copt de bunătăţi; pre carele să-l iubim întru aceste sfinte zile, primind sfinţenie.

Văzându-mă întinat cu multe păcate, rănit şi osândit, milostive, mântueşte-mă cu mila Ta, pentru rugăciunile sfinţilor Tăi.

Vai mie, prea ticăloase suflete! Cum vrei să răspunzi? Ce frică va să te cuprindă, când va şedea judecătorul, milioane de îngeri stându-i înainte! Sârgueşte-te dar mai înainte de sfârşit, de te pocăeşte.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Pre tine căruţa cea împărătească, norul cel luminos, muntele cel prea gras, muntele cel închiegat, neispitită de nuntă Fecioară, te rugăm: Tămădueşte patimile sufletelor noastre.

Altul, Irmos acelaşi.

Post adevărat să postim Domnului, precum prin înfrânare de mâncări, aşa şi de limbă, de mânie, de minciună şi prin înstreinarea a toată altă patimă; pentruca să vedem Paştile curaţi.

Postule, tu ai înflorit rodul lui Samuil, tu ai crescut pre Samson viteazul cel mare, tu săvârşeşti preoţi şi profeţi. Tu ne sfinţeşte pre noi, cinstite postule.

Slavă, a Treimei.

Intreită lumina unei stăpâniei Tale, Doamne, străluceşte-o în mintea noastră cu străluciri de taină; ca să ne întoarcem noi de la înşelăciunea cea de multe feluri la unirea dumnezeirii.

Şi acum, a Născătoarei.

Tu eşti, Născătoare de Dumnezeu, arma noastră şi zidul, tu eşti sprijoana celor ce

aleargă la tine. Pre tine şi acum spre rugăciune te îndemnăm, ca să ne mântuim de vrăjmaşii noştri.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Având pre Duhul Sfânt în post ospătător bogat, să ne săturăm de darurile lui şi din destul să ne ospătăm, lăudându-l ca pre Dumnezeul nostru.

Irmosul:

Naşterea pururea Fecioarei, „ceea ce s'a arătat mai înainte „puitorului de lege în munte, „prin foc şi prin rug, spre „mântuirea noastră a credin„cioşilor, cu cântări neîncetat „o slăvim".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 5-lea.

Pentruce lenevindu-te, suflete al meu, slujeşti păcatului? Şi pentruce bolnav fiind, nu alergi la doctor? Iată vreme bine primită; iată acum ziua mântuirii cea adevărată. Scoală-te, spală-ţi faţa ta cu lacrimile pocăinţii, şi cu untul de lemn al facerii de bine luminează-ţi candela; ca să afli îndurare dela Hristos Dumnezeu şi mare milă.

(de două ori)

Martirica.

Mucenicii Tăi, Doamne, cetelor îngereşti urmând, ca fără trupuri, au răbdat muncile, numai singură nădejdea având, numai singură nădejdea spre desfătarea bunătăţilor celor făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, pace dărueşte lumii Tale şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Fericimu-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, şi te slăvim credincioşii dupre datorie, pre tine cetatea cea neclătită şi zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare şi scăparea sufletelor noastre.

Apoi

Bine este a ne mărturisi Domnului...

Ceasul I şi celelalte.

La ceasul al şaselea.

Troparul Profeţiei, glasul al 6-lea.

Nu putem să Te lăudăm pre Tine dupre vrednicie, ci cerem rugându-ne, să nu ne pierzi pre noi cu fără-de-legile noastre, lesne iertătorule, Doamne.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 25.

Doamne, iubit-am buna cuviinţa casei Tale şi locul locaşului slavei Tale.

Stih:

Judecă-mă, Doamne, că eu intru nerăutatea mea am umblat.

Din Proorocia Isaiei cetire.
Cap. 5, vers. 7.

șa zice Domnul: Că via Domnului Savaot casa lui Israil este, și omul din Iuda odraslă tânără și iubită. Așteptat-am ca să facă judecată și au făcut fărădelege; și nu dreptate, ci țipet. Vai, celor ce lipesc casă lângă casă și împreună țarină lângă țarină, ca să ia ceva dela vecin; au doar veți locui voi singuri pre pământ? Că s'au auzit acestea în urechile Domnului Savaot; că de se vor și face case multe, mari și frumoase, spre pustiire vor fi și nu vor fi locuitori într'însele. Că unde lucrează zece perechi de boi, vor face un urcior și cel ce seamănă șase oboroace, va face trei măsuri. Vai, celor ce se scoală dimineața și umblă după băutură bețivă, așteptând până seara, că vinul îi va arde pre ei. Că cu chitare, cu alăute, cu timpane și cu fluere beau vinul; iar spre lucrurile Domnului nu caută, și lucrurile mâinilor lui nu le socotesc. Pentru aceasta s'a luat în robie poporul meu, că n'a cunoscut pre Domnul și mulți au murit de foame și de sete de apă. Și și-a lărgit iadul sufletul său, și s'a deschis gura sa fără de încetare, și se vor pogorî în ea cei măreți și cei mari și cei avuți și cei ce se bucură, și se va smeri omul, și se va defăima bărbatul, și se vor smeri ochii cei sumeți. Și se va înălța Domnul Savaot întru judecată, și Dumnezeul cel sfânt se va slăvi întru dreptate.

Prochimen, glasul al 3-lea, Psalmul 26.

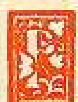
Domnul este luminarea mea și Mântuitorul meu, de cine mă voi teme.

Stih:

Domnul este scutitorul vieții mele, de cine mă voiu înfricoșa.

MARȚI SEARA

Seara, la Doamne strigat-am, Stihirile lui Iosif. Glasul 1.
Podobie: Prea lăudaților mucenici...

re cruce Ți-ai întins, Hristoase, prea curatele Tale mâini, adunând marginile. Pentru aceasta strig Ție: Mintea mea cea risipită adună-o, fiind trasă de poftă ca o roabă și părtaș patimilor Tale mă arată, curățindu-mă cu totul prin înfrânare.

Pre tineri oarecând întărindu-i postul, i-a arătat mai puternici decât focul cel arzător, precum scrie. Postește dar, smeritul meu suflet, aprinzând întru tine dragostea Stăpânului, prin care vei putea să scapi de gheena ce va să fie și să-ți arzi patimile cele pierzătoare.

Altă Stihiră a lui Teodor, Glasul al 3-lea.
Podobia: Vitejilor mucenici...

Vremea postului este veselă. Pentru aceasta săturându-ne din destul de curăția cea luminată, de dragostea cea curată, de rugăciunea cea luminoasă și de alte toate bunătăți, să strigăm luminat: Cruce a lui Hristos prea sfântă, ceea ce ai odrăslit desfătarea vieții, învrednicește-ne pre toți a ne închina ție cu inimă curată, dându-ne iertare și mare milă.

Și din Minei, trei.
Slavă, și acum; a Născătoarei.
Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 27.

Mântuește Doamne poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta.

Stih:

Către Tine Doamne voiu striga...

Dela Facere cetire.
Cap. 4, Vers 8.

Zis-a Cain către fratele său Avel: Să mergem la câmp. Şi a fost când erau ei în câmp, s'a sculat Cain asupra fratelui său Avel şi l-a omorît. Şi a zis Domnul Dumnezeu către Cain: Unde este fratele tău Avel? Iar el a zis: Nu ştiu, au doară păzitor sunt fratelui meu? Şi a zis Dumnezeu: Căci ai făcut aceasta? Glasul sângelui frăţine-tău strigă către mine de pe pământ. Şi acum vei fi tu blestemat pe pământul carele şi-a deschis gura sa şi a primit sângele fratelui tău din mâna ta; când vei lucra pământul, nu va adaoge a-ţi da puterea sa; gemând şi tremurând vei fi pre pământ. Şi a zis Cain către Domnul: Mai mare este vina mea, decât a se ierta mie? De mă scoţi astăzi de pre faţa pământului şi dela faţa ta mă voiu ascunde şi voiu fi gemând şi tremurând pe pământ şi va fi tot cel ce mă va afla, mă va omorî. Şi a zis lui Domnul Dumnezeu: Nu aşa; tot cel ce va omorî pre Cain, şeapte răsplătiri va lua. Şi a pus Domnul Dumnezeu semn lui Cain, ca să nu-l omoare, ori cine-l va afla pre el.

Prochimen, glasul al 7-lea. Psalmul 28.

Domnul tărie poporului său va da; Domnul va binecuvânta pre poporul său cu pace.

Stih:

Aduceţi Domnului fiii lui Dumnezeu...

Dela Pilde cetire.

Cap. 5, Vers 1.

Fiule! Ia aminte la înţelepciunea mea şi la cuvintele mele pleacă urechea ta. Ca să păzeşti cugetul bun şi ştiinţa buzelor mele poruncesc ţie. Nu te uita la femeia rea, că miere picâ din buzele femeiei curve, care până la o vreme îndulceşte gâtlejul tău. Iar mai pre urmă mai amară decât fierea o vei afla şi mai tăioasă decât sabia cea de amândouă părţile ascuţită. Că picioarele nebuniei pogoară pre cei ce se lipesc de dânsa cu moarte la iad. Şi urmele ei nu sunt stătătoare, că pre căile vieţii nu umblă, şi rătăciţi sunt paşii ei, şi nu bine cunoscuţi. Deci fiule ascultă-mă pre mine, şi să nu faci netrebnice cuvintele mele. Depărtează-ţi calea ta dela dânsa, şi nu te apropia de uşile casei ei. Ca să nu dai altora vieaţa ta, şi zilele tale celor nemilostivi. Ca să nu se sature streinii de averea ta, şi să nu intre ostenelele tale în casă streină. Şi-ţi va părea rău pe urmă, când se va topi carnea trupului tău. Şi vei zice: cum am urît învăţătura, şi dela mustrări s'a depărtat inima mea. N'am ascultat glasul celui ce mă certa, şi la cel ce mă învăţa nu mi-am plecat urechea mea. In puţină vreme m'am făcut întru tot răul, în mijlocul adunării şi al soborului. Fiule! Bea apă din vasele tale, şi din izvorul fântânilor tale.

LA STIHOAVNĂ Ì.v. Doamne

Stihira, de două ori; glasul al 3-lea.

Doamne, cela ce Te-ai răstignit cu trupul şi împreună cu Tine ai răstignit pre omul nostru cel vechiu; şi cu suliţa în coastă împungându-Te, ai împuns şi pre şarpele cel pierzător de oameni. Pătrunde cu frica Ta carnea mea şi cu dragostea Ta răneşte sufletul meu. Ca privind la patima Ta, cu înfrânare să săvârşesc măsura postului, oprind nu numai pântecele, ci şi alte năvăliri ale păcatului; şi să jertfesc Ţie umilinţa inimii şi smerenia duhului, pentru greşelile ce am făcut mai înainte; de care curăţeşte-mă, Iubitorule de oameni.

Martirica.

Proorocii şi apostolii lui Hristos şi mucenicii au învăţat să se laude Treimea cea de o fiinţă; şi au luminat neamurile cele rătăcite şi părtaşi îngerilor au făcut pre fiii omeneşti.

Slavă, şi acum; a Născătoarei-Crucii.
Podobie: Mare este puterea crucii Tale...

Văzând pre Cel ce s'a născut din tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, spânzurat pre lemn, te-ai tânguit strigând: Prea iubite al meu Fiule,

unde a apus frumuseţea Ta cea luminată, care a împodobit firea omenească.

Şi celelalte după obicei.

Spre ştiinţă

Pomenirea sfinţilor 40 de mucenici se începe de Marţi săptămâna cea dintâi a postului şi se sue până Luni a 6-a săptămână din post. Şi aşa de Luni din săptămâna cea dintâi a postului, cântăm Vecernia şi Liturghia cea mai înainte sfinţită, Utrenia postului şi canoanele aşa precum am arăta la Aflarea cinstitului cap al Sfântului Ioan Mergătorul înainte, la litera O.

Miercuri a doua săptămână

LA UTRENIE

Treimicile. După întâia Stihologie, Sedelnele crucii din Octoih.

După a doua Stihologie, Sedealna glasul 1-iu

Podobia: Mormântul Tău...

Doamne, întinzându-Te pre cruce Te-ai omorît, omorînd pre vrăjmaşul şi pre şarpele, începătorul răutăţii şi înviind pre cei omorâţi cu muşcarea aceluia. Pentru aceasta mă rog înviază sufletul meu cel omorît, Mântuitorule, carele caut spre Tine, cu rugăciune şi cu post.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei-Crucii.

Dacă Te-a văzut mieluşeaua, pre Tine, mielul pre cruce răstignit, Hristoase, în mijlocul făcătorilor de rele, a strigat lăcrămând şi cu amar s'a tânguit: Fiule prea iubite! Ce minune este aceasta ce se vede? Iar Tu ai răspuns: Maică Preacurată, întru aceasta se va cunoaşte vieaţa a toată lumea.

După a treia Stihologie, Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale...

Cu trâmbiţă de cântări să trâmbiţăm ziua cea vestită, trecând adică vremea postului. Şi să glăsuim strigând: Aceasta a înflorit vieaţa noastră în lume, veştejind moartea neînfrânării. Cu puterea crucii Tale, Hristoase Cuvinte, întru aceasta păzeşte pre robii Tăi.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei-Crucii.

Moarte de ocară prin răstignire de bună voie ai răbdat, Indurate; pre carele văzându-Te ceea ce Te-a născut, Hristoase, s'a rănit la inimă; că plângând ca o maică s'a tânguit. Cu ale căreia rugăciuni, pentru îndurările milii Tale, milostiveşte-Te şi ne mântueşte, Cela ce ai ridicat păcatul lumii.

CANOANELE

Mineiului şi aceste tricântări, după rânduiala lor. Şi se ceteşte Cântarea a treia din Psaltire. A lui Iosif.

Cântarea a 3-a, glasul 1, Irmos:

Să se întărească inima mea...

Pre cruce Ţi-ai întins palmele, scoţând din mijloc

– mânii –
păcatul ~~mâniei~~ lui Adam, celei ce s'a tins la pomul cunoştinţei de demult, pentru milostivirea îndurărilor, cuvinte al lui Dumnezeu prea bunule.

Intăreşte gândul meu cel clătit de pizma şarpelui, opreşte năvălirile patimilor cu patima Ta, cela ce ai pătimit şi nepătimire ai dăruit credincioşilor.

Darul postului a strălucit, gonind întunerecul neînfrânării; iată vreme bine primită şi zi de mântuire. Să arătăm roduri de pocăinţă şi vom fi vii.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ceea ce eşti îndreptarea celor ce cad, pre mine cel surpat în surpătura desfătărilor şi prin păcate cumplite căzut în prăpastie, ridică-mă Preacurată şi la vieaţă mă îndreptează.

ALTĂ TRICÂNTARE

a lui Teodor, glasul al 3-lea. Irmos:

Intăreşte Doamne inimile...

Intăreşte Doamne inimile noastre cu crucea Ta, ca să nu se abată dela Tine la cuvinte viclene sau la lucruri urîte.

Patima Ta, Stăpâne, cerul şi pământul simţindu-o, s'au schimbat arătat, Impărate al tuturor, cu adevărat pre Tine arătându-Te.

Slavă, a Treimei.

Intocmai cinstită, fără început, prea Sfântă Treime, făcătoare de vieaţă şi Unime începătoare de lumină, Părinte, Fiule şi Duhule, mântueşte-mă.

Şi acum, a Născătoarei.

Maica lui Dumnezeu, numai tu una ai născut fără bărbat pre Dumnezeu, nestricându-ţi curăţia Fecioriei, rămâind curată precum ai fost mai 'nainte de naştere.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Hainei Tale celei roşii, piroanelor şi crucii, buretelui şi suliţii, Iisuse, mă închin şi le laud, că au înviat toată lumea.

Irmosul:

Intăreşte, Doamne, inimile „robilor Tăi şi le luminează „spre lauda Ta, ca să Te slăvim „pre Tine Mântuitorule în „veci".

Cântarea a 8-a, Irmos:

Tinerii cei cuvântăreţi...

Cela ce ai primit pentru mulţimea milii a Te socoti cu cei fărădelege, şterge păcatele mele, ca să Te slăvesc cu credinţă întru toţi vecii.

Zapisul păcatelor mele rupe-l cu suliţa Ta şi tămădueşte

durerile inimii mele, Doamne, că este rănită cu săgeţile răutăţii viclenilor draci.

Inima mea cea înegrită cu întinarea păcatului, spală-o cu sângele cel ce a curs din coasta Ta, Hristoase al meu; ca să Te slăvesc întru toţi vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ceea ce ai odrăslit nearat spicul cel ceresc, carele hrăneşte toate cu dumnezeeasca putere, Fecioară, satură smeritul meu suflet cel flămând.

Alt Irmos:

Pre cel ce s'a pogorit...

Bucură-te, cruce, prin care s'a cunoscut întru o clipeală tâlharul cuvântător de Dumnezeu strigând: Pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta! Din a căruia parte fă-ne şi pre noi părtaşi.

Tu împungându-Te cu suliţa, ai întors sabia cea de văpaie Hristoase şi iarăşi ai deschis oamenilor raiul; în carele intrând, ne îndulcim pururea de vieaţa Ta cea fără de moarte.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Tatălui ne închinăm, împreună şi Fiului şi Duhului Sfânt, întru o fiinţă; fără tăcere strigând cu guri de lut: Slavă lui Dumnezeu în Treime, Celui din înălţime.

Şi acum, a Născătoarei.

Născut-ai prunc, rămâind Fecioară, numai tu una de Dumnezeu dăruită. Taina este mare, minune înfricoşată! Că ai născut pe Mântuitorul lumii Dumnezeu întrupat.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cruce a lui Hristos, nădejdea marginilor lumii, învredniceşte-ne pre noi ca să trecem lin noianul prea bunului post, mântuindu-ne din valurile păcatelor.

Irmosul: Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Cel ce s'a pogorît în „văpaie la tinerii evreeşti, cu „putere dumnezeească, pre „Domnul cel ce s'a arătat, „preoţi bine-L-cuvântaţi şi-L „prea înălţaţi întru toţi vecii."

Cântarea a 9-a, Irmos:

Izvorul cel primitor...

Postindu-se Elisei, a înviat pre pruncul cel mort, precum este scris. Şi noi postindu-ne, să ne sârguim credincioşilor a omorî gândurile cele trupeşti, ca să dobândim acolo vieaţă.

Vai mie, suflete, groaznică va fi judecata şi răspunsul judecătorului înfricoşat! Sârgueşte, pocăeşte-te, împacă-te cu Hristos, Cel ce s'a răstignit pre cruce pentru tine şi a scăpat pre credincioşi din osândă.

Deschide-mi uşile pocăinţii şi închide intrările patimilor mele, Hristoase, cela ce ai arătat tâlharului intrare în rai, fără de opreală, cu răstignirea Ta; ca să slăvesc bunătatea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Pentrucă sunt aruncat întru adâncul răutăţii şi de cugete protivnice învîforat, dracilor plecându-mă şi de desfătări fiind robit, ajută-mi, curată fecioară Maică; povăţuindu-mă la calea mântuirii.

Alt Irmos:

La muntele Sinai...

Datu-Te-ai de bună voe, şi Te-ai adus pre Tine ucigaşilor; la judecată ai stătut de faţă, bătut fiind de mânele care le-ai zidit; răstignitu-Te-ai, batjocoritu-Te-ai, împuns cu suliţa fiind, Doamne. Pătimit-ai cu trupul, toate răbdându-le cu milostivire, ca să ne mântueşti pre noi.

Adunarea îngerilor s'a cutremurat, văzându-Te pe cruce; luminătorii lumina şi-au ascuns şi pământul s'a cutremurat; clătitu-s'au toate de dosădirea Ta, Doamne; cu dumnezeeştile Tale patimi ne-ai făcut mântuire, Dumnezeule.

Slavă, a Treimei.

In fiinţă este unimea nedespărţită, Treimea, Dumnezeul cel prea înalt, care unindu-se în fire, se împarte în feţe după osebiri; că nedespărţindu-se, se desparte; una fiind se întreeşte: Aceasta este Tatăl şi Fiul şi Duhul cel viu, care păzeşte toate.

Şi acum, a Născătoarei.

Cine a auzit, Fecioară, Născătoare de prunc şi maică fără bărbat? Marie, tu ai săvârşit minunea aceasta. Dar spune-mi în ce chip? Nu cerca adâncurile naşterii de prunc; că aceasta fiind foarte adevărată, cuprinderea ei este neajunsă de mintea omenească.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu rana Ta toţi ne-am vindecat de patimile păcatelor; că pre cruce înălţându-Te, ai rănit pre vrăjmaşul începătorul răutăţii. Deci învredniceşte-ne pre noi să ajungem şi învierea fără osândă, trecând vremea postului.

Irmosul:

La muntele Sinai, în rug „Te-a văzut Moisi, pre Tine, „care ai zămislit în pântece „focul dumnezeirii, fără ar„dere; iar Daniil Te-a văzut „munte netăiat; Isaia Te-a nu„mit toiag odrăslit, din rădă„cina lui David".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, de două ori, glasul al 7-lea.

Doamne, cela ce cu crucea Ta ai stricat moartea, care a venit în lume pentru mâncarea pomului, carele l-ai oprit în raiu. Insuţi cu postul de acum fereşte-ne pre noi de toată dulceaţa cea stricătoare de suflet; şi ne învredniceşte a lucra mâncarea ce va să fie întru vieaţa veşnică; ca să dobândim cununile desfătării celei nestricăcioase, care le-ai gătit postitorilor celor adevăraţi, rugămu-ne.

Martirica.

Luminători s'au arătat lumii prea lăudaţii mucenici ai lui Hristos, strigând: Doamne, slavă Ţie.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Podobia: Nu ne vom opri...

Dacă te-a văzut Preacurata pironit pre lemn de bună voie, tânguindu-se a lăudat puterea Ta, Doamne.

Şi celelalte ale Utreniei şi Apolisul.

La ceasul al şaselea.

Troparul proorociei, glasul al 6-lea.

Inalte, cel ce locueşti în ceruri, carele ai zidit toată suflarea, mântueşte-ne pre noi, Dumnezeule; că spre Tine am nădăjduit, Mântuitorul nostru.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 5-lea, Psalmul 29.

Către Tine, Doamne voiu striga şi Dumnezeului meu mă voiu ruga.

Stih:

Inălţa-Te-voiu, Doamne, că m'ai sprijinit pre mine.

Din profeţia Isaiei cetire.

Cap. 5, vers 16.

Şi se va inălţa Domnul Savaot întru judecată, şi Dumnezeul cel sfânt se va slăvi întru dreptate. Şi vor paşte cei risipiţi ca taurii, şi pustiile celor robiţi le vor mânca mieii. Vai de cei ce-şi trag păcatele lor ca şi cu o funie lungă, şi ca şi cu o curea a unui jug de boi fărădelegile lor. Cei ce zic: degrab să se apropie cele ce va face, ca să le vedem şi să vie sfatul Sfântului lui Israil, ca să-l cunoaştem. Vai celor ce zic răului că este bun şi bunului că este rău, celor ce pun lumina întunerec şi întunerecul lumină, celor ce pun amarul dulce şi dulcele amar. Vai celor înţelepţi întru sine singuri şi 'naintea lor ştiuţi. Vai celor puternici ai voştri, celor ce beau vinul şi celor tari, cari amestecă băutura beţivă. Cei ce indreptează pre cei nedrepţi pentru daruri, lepădând dreptatea dreptului. Pentru aceasta în ce chip arde trestia de cărbunii focului, şi se aprinde de flacără; aşa rădăcina lor ca ţărâna va fi şi floarea lor ca pulberea se va inălţa; că n'au voit să facă legea Domnului Savaot, ci cuvântul sfântului lui Israil l-a întărâtat. Şi s'a mâniat Domnul Savaot cu iuţime asupra poporului său, şi şi-a pus mâna sa preste dânşii, şi i-a bătut şi s'au intărâtat munţii, şi s'au făcut morţii lor ca gunoiul în mijlocul drumului, şi întru toate acestea nu s'a întors mânia lui, ci încă mâna lui este inaltă.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 30.

Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu mă ruşinezi în veac.

Stih:

Intru dreptatea Ta mântueşte-mă şi mă scoate.

Miercuri a doua săptămână
SEARA

La Doamne strigat-am punem Stihirile pe 10,

și cântăm această Stihiră de două ori; apoi Martirica și trei Podobnice. Stihira, glasul 1, singur glasul.

Postul cel duhovnicesc primindu-l, fraților, cu limba să nu grăiți cele înșelătoare, nici să puneți împiedecarea fratelui spre sminteală; ci cu pocăința luminându-ne făclia sufletului, cu lacrimi să strigăm lui Hristos: Iartă-ne nouă greșalele noastre, ca un iubitor de oameni.

Martirica:

Prea lăudaților mucenici, pre voi pământul nu v'a tăinuit, ci cerul v'a primit; deschisu-s'au vouă ușile raiului și înlăuntru fiind, de pomul vieții vă îndulciți. Lui Hristos rugați-vă, să dăruească sufletelor noastre pace și mare milă.

Alte Stihiri podobnice, ale lui Iosif, glasul al 3-lea.

Podobie: Mare este puterea crucii...

Cu rugăciunile dumnezeeștilor apostoli, Doamne, învrednicește-ne pre noi să săvârșim bine vremea postului întru umilința gândului, ca un îndurat; că mântuindu-ne, toți să Te prea slăvim pre Tine.

Mare și înfricoșată este venirea Ta, Doamne, întru care șezând vei să faci judecată dreaptă. Deci să nu mă osândești pre mine, cel osândit; ci ca un Dumnezeu să-Ți fie milă de mine; pentru rugăciunile cele bine primite ale apostolilor Tăi.

Altă Stihiră a lui Teodor. Glasul al 6-lea. Podobia: Toată nădejdea puindu și...

Apostoli ai lui Hristos, luminătorii pământenilor, vistieriile cari ați îmbogățit lumea cu prea înțeleaptă cunoștința Dumnezeului nostru, scăpați de supărări pre cei ce vă laudă pre voi, cu sfinte rugăciunile voastre și ne îndreptați vremea postului, păstrându-ne vieață în pace și cu tărie; ca ajungând, cu bună plăcere, la patima lui Hristos, cu îndrăzneală să aducem cântări Dumnezeului nostru.

Și din Minei, patru. Slavă, și acum; a Născătoarei. Vohod. Prochimen, glasul al 6-lea. Psalmul 31.

Veseliți-vă întru Domnul și vă bucurați drepților.

Stih:

Fericiți cărora s'au iertat fărădelegile și cărora s'au acoperit păcatele.

Dela Facere cetire.

Cap. 4, vers 16.

Și a ieșit Cain dela fața lui Dumnezeu și a locuit în pământul Neid, în preajma Edemului. Și a cunoscut Cain pre femeia sa, și zămislind a născut pre Enoh; și a zidit cetate și a chemat cetatea pre numele fiului său Enoh. Și s'a născut lui Enoh Gaidad; și Gaidad a născut pre Maleleil; și Maleleil a născut pre Matusala; și Matusala a născut pre Lameh. Și a luat Lameh două femei: numele uneia Ada și numele ceilalte Sella. Și a născut Ada pre Iovil, acesta a fost

tată hrănitorilor de dobitoace, cari locuesc în colibi. Şi numele fratelui lui Iuval; acesta a fost care a izvodit canonul şi lăuta. Iară Sella a născut pre Tovel; acesta a fost bătător cu ciocane, faur de aramă şi de fier. Iară sora lui Tovel, Noema. Şi a zis Lameh femeilor sale, Adei şi Sellei; ascultaţi glasul meu, femeile lui Lameh, băgaţi în urechi cuvintele mele, că bărbat am omorit spre rană mie şi tânăr spre vătămare mie. Că de şeapte ori s'a izbândit despre Cain; iar despre Lameh de şaptezeci de ori câte şapte. Şi a cunoscut Adam pre Eva, femeia sa, şi zămislind a născut fiu; şi a chemat numele lui Sit, zicând: că mi-a ridicat mie Dumnezeu altă sământă în locul lui Avel, pre care l-a omorit Cain. Şi lui Sit s'a născut fiu şi i-a pus numele lui Enos: acesta a nădăjduit a chema numele Domnului Dumnezeu.

Prochimen, glasul 1, Psalmul 23.

Fie Doamne mila Ta spre noi, precum am nădăjduit spre Tine.

Stih:

Bucuraţi-vă drepţilor întru Domnul; celor drepţi se cuvine laudă.

Dela Pilde cetire.

Cap. 5, Vers 15.

Fiule, bea apă din vasele tale şi din izvorul fântânilor tale. Să se verse ţie apele din izvorul tău şi prin uliţile tale să treacă apele tale. Să-ţi fie avere numai ţie singur şi nimenea strein să nu se împărtăşească cu tine. Izvorul apei tale să fie al tău şi te veseleşte cu femeia cea din tinereţele tale. Cerbul dragostei şi puiul de cerb al darurilor tale să vorbească cu tine şi a ta să-ţi urmeze ţie şi să fie cu tine în toată vremea. Că petrecând împreună întru dragostea ei, te vei înmulţi. Nu fii mult cu cea streină; nici să te cuprinzi în braţele celeea ce nu este a ta. Că naintea ochilor lui Dumnezeu sunt căile omului, şi toate urmele lui le vede. Fărădelegile vânează pre omul, şi se strânge fiecare cu lanţurile păcatelor sale; aceasta se sfârşeşte cu cei neînvăţaţi, şi din mulţimea averii sale se va lepăda şi va pieri pentru nebunie. Fiule, de vei lua în chezăşie pre prietenul tău, da-ţi-vei vrăjmaşului mâna ta; că cursă tare sunt omului buzele lui, şi se vânează cu cuvintele gurii lui. Fă fiule cele ce-ţi poruncesc, şi te vei mântui.

Şi celelalte ale liturghiei celei mai 'nainte sfinţite.

Joi a doua săptămână.

LA UTRENIE

Treimicile glasului. După întâia Stihologie, Sedelnele apostolilor, din Octoih, cu a Născătoarei. După a doua Stihologie, cântăm aceste Sedelne, glasul al 3-lea.

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale...

ristos via, pre voi v'a rodit struguri frumoşi, ca să picaţi pe pământ vin de mântuire, apostoli de Dumnezeu purtători. Pentru aceasta scăpaţi-mă de beţia dulceţilor, rogu-mă, dăruind sufletului meu râuri de umilinţă în ziua cea dumnezeească a postului; ca mântuindu-mă să aflu vieaţă.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Bogăţia cea nemăsurată a milostivirii tale şi tăria cea nebiruită a puterii tale în minte luând, am alergat la acoperământul tău, de necaz fiind cuprins şi încurcat, strig dintru adâncul inimii mele cu lacrimi: Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi ceeace una eşti folositoare lumii.

După a treia Stihologie, Sedealna, glasul al 6-lea.

Podobia: Doamne, stătut-au de faţă...

Doamne, fii nouă lesne iertător, întru această dumnezeească vreme şi ne învredniceşte a izvorî Ţie pururea lacrimi din inimă, spre spălarea

necurățiilor sufletești și spre odrăslirea sfintelor porunci. Ca așa postind, dupre vrednicie să plăcem Ție. Și bine voește să vedem toți prea cinstită pătimirea Ta; pentru rugăciunile mântuitorilor lumii, apostolilor Tăi, slavă Ție.

Slavă, tot aceasta.

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Podobie: Ușa milostivirii...

Preacurată cinstită Fecioară, maică Născătoare de Dumnezeu, varsă izvorul milostivirii tale din destul spre noi, și ne dăruește iertare de greșale; că tu ești folositoarea noastră și dumnezeesc acoperemânt.

Psalmul 50.

CANOANELE.

Cântăm Canonul Mineiului și aceste Tricântări, ale lui Iosif.

Cântarea a 4-a, glasul al 3-lea, Irmos: Au doară în râuri te vei mânia...

Bețiа desfătărilor celor stricătoare de suflet stingându-o, să ne săturăm de băutura umilinții din post.

Postește suflete de neînfrânarea mâncării, desfătează-te întru privirea celor bune, ca să dobândești masa cea de sus.

Cărbuni ai focului celui fără materie fiind, ardeți materia patimilor mele, dumnezeești apostoli ai Mântuitorului.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ceea ce ai dat lui Hristos trup din trupul tău, omoară patimile trupului meu, Născătoare de vieață, Preacurată Fecioară.

Altă Tricântare, a lui Teodor, glasul al 6-lea.

Irmos: Auzit-a proorocul de venirea Ta...

Cei doisprezece apostoli: Petre, Pavele, Iacove și Ioan, Andreie, Bartolomee, Filipe, Toma și Matee și Iacove, cu Simon și cu Iuda, faceți rugăciune către Hristos, să ne mântuească pre noi.

Mrejile învățăturilor aruncându-le în marea vieții, minunat ați vânat o sută și cincizeci și trei, adică pre neamuri tainic, ca pre niște pești, ca și mai 'nainte; pre acestea aducându-le Domnului, sfinților apostoli.

Slavă, a Treimei.

Pre Fiul din Tatăl și pre Duhul slăvesc, ca din soare lumina și raza; însă pre Fiul dupre naștere, că și naștere este; iar pre Duhul dupre purcedere, că și purcedere este; pre dumnezeeasca Treime cea împreună fără de început, căreea se închină toată făptura.

Și acum, a Născătoarei.

Fecioară să nască prunc și curăția să-și păzească, numai tu cinstită te-ai arătat, născând pre Dumnezeu și omul, pre

unul şi acelaşi într'amândouă firile. Minunea ta, Fecioară Maică, minunează tot auzul şi cugetul.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Voi sunteţi lumina lumii, pre cum v'a zis Hristos, cu strălucirea cuvântului; ci rugaţi-vă apostoli, ca să trecem noi cu suflet voios măsura postului şi să ne închinăm învierii lui.

Irmosul:

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s'a temut; „că vreai să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi, şi a grăit: Auzit-am auzul „Tău şi m'am temut; slavă puterii Tale Doamne".

Cântarea a 8-a, Irmos:

n văpaia pruncilor evreeşti...

Omorându-mă cu multe păcate, aduc sufletul meu mort în vieaţă. Pentru aceasta miluiţi-mă cu purtătoarele de vieaţă rugăciunile voastre, văzătorilor de Dumnezeu ucenici ai Mântuitorului.

Cuprins fiind de negura păcatului, de iadul desnădăjduirii m'am apropiat cu adevărat. Pentru aceasta luminaţi-mă, cei ce sunteţi raze de taină ale soarelui slăvirii, văzătorilor de Dumnezeu.

Opreşte-te de patimi şi te mântueşte, ticăloase suflete. Că numai ferirea de bucate este post neprimit la cei ce cearcă dreptatea, de nu va fi şi îndreptare de greşeli.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Rug, arzând cu foc, mai înainte te-a văzut Moisi pre tine, Fecioară Maica lui Dumnezeu. Pentru aceasta stinge cuptorul patimilor mele şi din focul gheenei răpeşte-mă şi mă mântueşte.

Al Irmos: Pre cel ce-l slăvesc...

Din Tine, ca şi din Iacov cele douăsprezece seminţii, s'au arătat Hristoase în lume cei doisprezece apostoli. Prin cari s'ă născut a doua oară tot credinciosul prin cuvânt, carele Te laudă pre Tine în veci.

Căruţele lui Faraon celui ce se înţelege cu taină înecându-le, ca în marea roşie, aţi scos apostolilor pre poporul Domnului la pământul cunoştinţii de Dumnezeu, lăudându-l pre el în veci.

Bine cuvântăm pre Tatăl.

Pre un Dumnezeu dupre fiinţă cinstesc; trei feţe laud cu osebiri; altele, iar nu de altfel; de vreme ce Dumnezeirea este una, o Stăpânie în trei feţe, pentrucă este Tatăl şi Fiul şi Duhul.

Şi acum, a Născătoarei.

Din luminatul tău pântece, ca un mire din cămară ieşind Hristos, a strălucit lumină celor din întunerec; pentrucă răsărind soarele dreptăţii, a luminat lumea Preacurată.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cei ce sunteţi tăinuitori ai lui Hristos şi împreună şezători, cari vă rugaţi cu deadinsul totdeauna pentru noi, păcătoşii, rugaţi-vă şi acum să trecem tot postul întru curăţie.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre cela ce-l slăvesc oştile „cereşti şi de dânsul se cu- „tremură heruvimii şi serafimii, „toată suflarea şi zidirea lău- „daţi-L, bine-L-cuvântaţi şi-L „prea înălţaţi întru toţi vecii".

Cântarea a 9-a, Irmos:

In muntele Sinai...

Apostoli, cei ce sunteţi râuri ale izvorului Celui înţelegător şi cari vă îndestulaţi cu apa cea vie în inimă curată, uscaţi izvoarele păcatului meu cu rugăciunile voastre şi mă povăţuiţi la căile mântuirii.

Viforul păcatului înviforează ticălosul meu suflet. Tinde-mi dreapta ca şi lui Petru, ocârmuitorule bune; ca să nu mă acopere adâncul desnădăjduirii şi să nu mă fac mâncare chitului celui stricător de suflet, Hristoase mult milostive.

Ceata apostolilor Te roagă pre Tine, Iisuse împărate al tuturor, şi adunarea îngerilor, pentru mulţimea îndurărilor Tale, dărueşte poporului Tău scăpare de răutăţi, îndreptare vieţii şi împărtăşirea împărăţiei Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Fecioria şi naşterea s'au împreunat mai presus de fire, întru tine, sicriule al cinstitei sfinţenii, Maică Fecioară curată. Pentru aceasta cu credinţă strig ţie: Pre mine tot mă sfinţeşte, pre mine tot mă apără de toată lucrarea patimilor, celor ce mă necăjesc.

Alt Irmos:

Naşterea zămislirii...

In lume, ca cei fără de trupuri, şi în trup ca nişte îngeri, prin singur cuvântul, în inimă purtându-l, aţi tras pre păgâni la credinţa lui Hristos; pre cei înţelepţi şi ritori, ca pre nişte nebuni mustrându-i cu ştiinţa, prea fericiţi Apostoli.

Petre, piatra credinţii şi temelia, Pavele propoveduitorule şi învăţătorule al păgânilor, fii ai lui Zevedei, îm-

preună cu ceilalţi opt, rugaţi-vă cu deadinsul lui Hristos, ca să trecem cu bună sănătate măsura postului.

Slavă, a Treimei.

Unule născătorule al unuia, Părinte al Fiului, cel unul născut, şi unule Fiule al unuia, lumină şi raza luminii, şi unule Duhule sfinte, numai al unuia Dumnezeu, carele eşti cu adevărat Domn al Domnului; O Treime, unime sfântă! Mântueşte-mă pre mine, cel ce grăesc de dumnezeirea Ta.

Şi acum, a Născătoarei.

Minunea naşterii tale mă spăimântează, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Cum ai zămislit fără sământă pre cel necuprins? Spune, cum ai rămas fecioară, după ce ai născut ca o Maică? Acest lucru ce este mai presus de fire, cu credinţă primindu-l, celui ce s'a născut te închină; căci câte le voeşte le şi poate.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu puterea Duhului la împăraţi şi la domni mergând, nicidecum temându-vă nici de foc, nici de sabie, aţi biruit toată înşelăciunea şi aţi mântuit pre oameni, voevozi ai Domnului fiind, prea fericiţi apostoli.

Irmosul:

Naşterea zămislirii celei fără „sământă este netâlcuită, rodul „Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea „lui Dumnezeu înoeşte „firile. Pentru aceasta, pre tine „toate neamurile, ca pre o „Maică mireasă a lui Dumnezeu, „cu dreaptă credinţă te „slăvim.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira de două ori, glasul al 8-lea.

Vreme de pocăinţă şi pricinuitoare de viaţă veşnică este nouă nevoinţa postului, numai de vom tinde mâinile spre facere de bine; că nimica aşa nu mântueşte sufletul, ca darea la cei săraci; că milostenia unită cu postul scapă pre om din moarte. Pre aceasta să o cuprindem, că acesteia nimica nu este asemenea. Că puternică este să mântuească sufletele noastre.

Martirica.

Cu zaua credinţii îmbrăcându-vă bine şi cu însemnarea crucii într'armându-vă, ostaşi viteji v'aţi arătat; tiranilor bărbăteşte aţi stat împotrivă şi înşelăciunea diavolului aţi surpat; şi biruitori făcându-vă, cununilor v'aţi învrednicit. Rugaţi-vă lui Hristos pentru noi, ca să mântuească sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Fecioară sfântă, Născătoare de Dumnezeu, la acoperemântul tău alergând, ştiu că voiu afla mântuire; că poţi Preacurată să-mi ajuţi.

Şi celelalte ale Utreniei şi Apolisul.

La ceasul al şaselea.

Troparul Proorociei, glasul 1-iu.

Pre noi cei căzuţi ridică-ne; pre cei ce ne-am depărtat, întoarce-ne la Tine, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni; Cela ce împreună ţii marginile pământului.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 33.

Căutat-am pre Domnul şi m'a auzit şi din toate necazurile mele m'a scăpat.

Stih:

Bine voiu cuvânta pre Domnul în toată vremea.

Din profeţia Isaiei cetire.

Cap. 6, vers 1.

Şi a fost în anul, în care a murit împăratul Ozia, văzut-am pre Domnul şezând pre scaun înalt şi prea înălţat, şi plină casa de slava lui. Şi serafimii stau împrejurul lui, şase aripi la unul şi şase aripi la altul şi cu două îşi acopereau faţa, şi cu două îşi acopereau picioarele, şi cu două sburau. Şi striga unul către altul şi ziceau: Sfânt, sfânt, sfânt, Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava lui. Şi s'a ridicat pragul cel de sus al uşii de glasul cu care striga şi casa s'a umplut de fum. Şi am zis: O, ticălosul de mine! Că m'am umilit, fiindcă sunt om; şi buze necurate având şi locuesc intre popor, care are buze necurate, şi pre împăratul Domnul Savaot l-am văzut cu ochii mei. Şi s'a trimis la mine unul din serafimi, şi în mână avea un cărbune de foc, care il luase cu cleştele din altar. Şi l-a atins de gura mea şi a zis: Iată s'a atins acesta de buzele tale, şi va şterge fărădelegile tale, şi păcatele tale va curăţi. Şi am auzit glasul Domnului zicând: Pre cine voiu trimite? Şi cine va merge la poporul acesta? Şi am zis: Iată eu sunt, trimite-mă. Şi a zis: Mergi şi zi poporului acestuia: Cu auzul veţi auzi şi nu veţi înţelege, şi uitându-vă vă veţi uita şi nu veţi vedea. Că s'a îngroşat inima poporului acestuia şi cu urechile sale greu au auzit şi ochii săi i-au închis, ca nu cumva să vadă cu ochii şi cu urechile să audă, şi cu inima să înţeleagă şi să se întoarcă, şi să-i vindec pre ei. Şi am zis: Până când, Doamne? Şi a zis: Până când se vor pustii cetăţile, ca să nu fie cine să locuească intr'însele şi casele ca să nu fie cu oameni, şi pământul va rămânea pustiu. Şi după aceasta va îndelunga Dumnezeu oamenii şi se vor înmulţi cei ce au rămas pre pământ.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 24.

Scoală-te, Doamne, şi ia aminte spre judecata mea.

Stih:

Judecă, Doamne, pre cei ce-mi fac mie strâmbătate.

Joi a doua săptămână

SEARA

La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 6. Şi cântăm aceste trei podobnice din Triod ale lui Iosif, glasul al 4-lea.

Podobie: Dat-ai semn celor...

In coastă împuns fiind şi pre lemn răstignindu-Te, vieaţă mi-ai izvorît mie, celui omorît prin răutatea şarpelui cu mâncarea din pom. Pentru aceasta Te slăvesc pre Tine, Hristoase, şi mă rog îndurării Tale, arată-mă închinător patimilor şi învierii Tale, pre mine

carele săvârşesc cu umilinţă curgerea postului.

Izgonit-ai din rai pre cel dintâi zidit, carele a cules din pom durere. Dar pironindu-Te ca un om pre lemn, Mântuitorule, iarăşi înlăuntru l-ai sălăşluit. Pentru aceasta strig Ţie, Doamne: Scoate-mă acum din dureri, curăţindu-mă cu postul, cu pocăinţă şi cu lacrimi, Iisuse prea bunule, Mântuitorul sufletelor noastre.

Altă Stihiră a lui Teodor, glasul al 5-lea.

Podobia: Doamne pe vremea lui Moisi..

Doamne, crucea Ta cea făcătoare de vieaţă o lăudăm. Că aceasta a înflorit vieaţă în lume, moartea omorînd; care şi acum spre rugăciune o aducem Ţie. Intăreşte-ne pre noi, cari postim întru aceste sfinte zile şi ne dărueşte tărie asupra patimilor şi semn de pace, pentru mulţimea milii Tale, iubitorule de oameni.

Şi din Minei trei.

Slavă, şi acum; a Născătoarei de Dumnezeu

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 35.

Doamne în cer este mila Ta şi adevărul Tău până la nori.

Stih:

Dreptatea Ta ca munţii lui Dumnezeu, judecăţile Tale adânc mult.

Dela Facere cetire.

Cap. 5, vers 1.

Aceasta este cartea facerii oamenilor, în care zi a făcut Dumnezeu pre Adam; dupre chipul lui Dumnezeu l-a făcut pre el; bărbat şi femeie i-a făcut pre ei şi i-a binecuvântat. Şi i-a pus numele Adam, în ziua în care i-a făcut pre ei. Şi a trăit Adam două sute treizeci de ani şi a născut fiu dupre chipul şi dupre asemănarea sa şi a pus numele lui Sit. Şi au fost zilele lui Adam care le-a trăit, după ce a născut pre Sit, ani şapte sute şi a născut fii şi fete. Şi au fost toate zilele lui Adam, care le-a trăit, nouă sute treizeci de ani şi a murit. Şi a trăit Sit ani două sute cinci şi a născut pre Enos; şi a trăit Sit, după ce a născut pre Enos, ani şaptesute şapte şi a născut fii şi fete; şi au fost toate zilele lui Sit, ani nouă sute doisprezece şi a murit. Şi a trăit Enos ani o sută nouăzeci şi a născut pre Cainan. Şi a trăit Enos după ce a născut pre Cainan ani şapte sute cincisprezece şi a născut fii şi fete; şi au fost toate zilele lui Enos, ani nouă sute cinci şi a murit. Şi a trăit Cainan ani o sută şi şaptezeci şi a născut pre Maleleil. Şi a trăit Cainan, după ce a născut pre Maleleil, ani şapte sute patruzeci şi a născut fii şi fete; şi au fost toate zilele lui Cainan ani nouă sute zece, şi a murit. Şi a trăit Maleleil ani o sută şasezeci şi cinci, şi a născut pre Iared. Şi a trăit Maleleil, după ce a născut pre Iared, ani şapte sute treizeci, şi a născut fii şi fete; şi au fost toate zilele lui Maleleil ani opt sute nouă zeci şi cinci, şi a murit. Şi a trăit Iared ani o sută şasezeci şi doi şi a născut pre Enoh. Şi a trăit Iared după ce a născut pre Enoh, ani opt sute şi a născut fii şi fete; şi au fost toate zilele lui Iared ani nouă sute şasezeci şi doi şi a murit. Şi a trăit Enoh ani o sută şasezeci şi cinci şi a născut pre Matusal şi bine a plăcut Enoh lui Dumnezeu. Şi a trăit Enoh după ce a născut pre Matusal ani două sute, şi a născut fii şi fete; şi au fost toate zilele lui Enoh ani trei sute şasezeci şi cinci. Şi bine a plăcut Enoh lui Dumnezeu şi nu s'a aflat, pentrucă l-a mutat pre dânsul Dumnezeu.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 36.

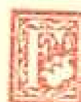
Aşteaptă pre Domnul şi păzeşte calea lui.

Stih:

Nu râvni celor ce viclenesc, nici pismui celor ce fac fărădelege.

Dela Pilde cetire.

Cap. 6, Vers 3.

Fă Fiule cele ce-ţi poruncesc eu şi te vei mântui, că vei merge în mâinile celor răi pentru prietenul tău; nu slăbi, ci lasă să se mânie prietenul tău, pre carele l-ai luat în chezăşie. Să nu dai somn ochilor tăi, nici să dormitezi cu genele tale. Ca să te mântueşti ca o căprioară din cursă, şi ca

o pasăre din laţ. Mergi la furnică, o leneşule! Şi urmează văzând căile ei, şi fii mai înţelept decât dânsa. Că aceea nefiind lucrătoare de pământ, nici având pre cineva să o îndemne, nici subt stăpân fiind, îşi găseşte vara hrană, şi multă strânsoare face în vremea secerişului. Sau mergi la albină, şi vei cunoaşte cât este de lucrătoare şi cât de curat lucru face, ale căreea ostenele împăraţii şi proştii le întrebuinţează spre sănătate, şi de toţi este iubită şi mărită, măcar de este şi slabă de putere; ci pentru înţelepciune cinstindu-o, o au adus înainte. Până când o, leneşule, zaci? Şi când te vei scula din somn? Puţin să dormi şi puţin să şezi şi puţin să dormitezi şi puţin să-ţi îmbrăţişezi pieptul cu mâinile. Că apoi îţi va veni ţie ca un călător rău sărăcia, şi lipsa ca un bun alergător. Iar de nu vei fi leneş, veni-va ca un izvor secerişul tău, şi sărăcia ca un călător rău va fugi dela tine. Omul cel fără de minte şi fără de lege umblă în căile rele, şi acela face semn cu ochiul, şi bate cu piciorul, şi învaţă ameninţând cu degetul. Şi cu inima îndărătnică meşteşugeşte rele; în toată vremea unul ca acela turburări face cetăţii. Pentru aceea fără de veste va veni la pierire, la tăiere şi la sfărâmare nevindecată. Că se bucură de toate cele ce urăşte Dumnezeu şi se va sfărâma pentru necurăţia sufletului. Ochiul semeţului, limba nedreaptă, mâinile cele ce varsă sânge nevinovat, şi inima ceea ce meşteşugeşte gânduri rele, şi picioarele cele grabnice a face rău, se vor pierde. Aţâţă minciună mărturia nedreaptă şi scorneşte judecăţi între fraţi. Fiule! Păzeşte legile tatălui tău, şi nu lepăda învăţăturile maicii tale.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 6-lea.

Nepostindu-se de pomul cunoştinţii, dupre porunca făcătorului, cei întâi zidiţi şi-au agonisit moartea cea pentru neascultare, şi s'au înstreinat de pomul vieţii şi de raiul desfătării. Pentru aceasta să postim credincioşilor de mâncările cele ce strică, şi de patimile cele pierzătoare, ca să culegem vieaţă din dumnezeeasca cruce. Şi împreună cu tâlharul cel cu minte să ne întoarcem la patria cea dintâi, luând dela Hristos Dumnezeu mare milă.

(de două ori)

Martirica.

Toate cele pământeşti defăimându-le şi spre munci bărbăteşte îndrăznind, nu v'aţi lipsit de fericitele nădejdi; ci împărăţiei cereşti v'aţi făcut moşteni, prea lăudaţilor mucenici; având îndrăsneală către iubitorul de oameni Dumnezeu, cereţi pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei.

Podobia: Bucură te cămara...

Mieluşeaua văzând pre Mielul său oarecând, grăbindu-se spre junghiere, cu osârdie i-a urmat, acestea strigând către dânsul: Unde mergi acum Fiul meu, prea dulce Hristoase? Pentru ce alergi aşa voios în această grabnică călătorie, îndelung răbdătorule? Iisuse prea dorite, Tu cela ce eşti fără de păcat, mult milostive Doamne? Dă-mi cuvânt mie, roabei Tale, Fiul meu prea iubite; nu mă trece cu vederea, tăcând, pre mine care Te-am născut prea slăvit, pre Tine Dumnezeule dătătorule de vieaţă, cela ce dărueşti lumii mare milă.

Şi celelalte ale Vecerniei, după obicei.

Vineri a doua săptămână

LA UTRENIE

Treimicile glasului. După întâia Stihologie, Sedelnele Crucii, din Octoih, cu a Născătoarei, tot de acolo.
După a doua Stihologie, cântăm aceste Sedelne, glasul al 4-lea.

Podobia: Degrab ne întâmpină...

Cu postul înălţându-ne din patimile cele râvnitoare de cele de jos, să înălţăm pre Domnul, cel ce s'a înălţat pre cruce şi lumea a înălţat; să bem în simţire băutura umilinţii; să luăm în minte ziua şi ceasul în carele avem să stăm de faţă, înaintea veşnicului judecător.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Maica Ta, ceea ce nu ştie de mire, dacă Te-a văzut înnălţat pre cruce, tânguindu-se cu amar acestea a zis: Ce minune nouă şi streină este aceasta, Fiul meu? Cum Te-a răstignit poporul cel fără de lege pre cruce, pre Tine vieaţa tuturor, lumina mea cea prea dulce?

După a treia Stihologie, Sedealna lui Teodor, glasul al 5-lea.

Podobie: Străluceşte astăzi...

Străluceşte Doamne darul crucii Tale, fulgerând în toată lumea; pierde tăria dracilor şi uşurează acum călătoria postului; prin acesta întărindu-ne, miluieşte-ne pre noi.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu glasul acelaşi.

Podobie: Cuvântul cel împreună...

Dacă Te-a văzut înălţat pre lemn maica Ta, ceea ce Te-a născut fără dureri, s'a tânguit cu plângere, şi a strigat: Vai mie! Prea dulce Fiule, mă rănesc acum la suflet, văzându-Te pre cruce pironit, ca un rău în mijlocul a doi făcători de rele.

CANOANELE

Şi cântăm Canonul din Mineiu şi aceste Tricântări, ale lui Iosif, după rânduiala lor, cetindu-se Cântarea a 5-a din Psaltire.
Cântarea a 5-a, glasul al 4-lea, Irmos:

Necredincioşii nu vor vedea...

De bună voie Stăpâne Te-ai înălţat pre cruce şi ai surpat pre vrăjmaşul. Pentru aceasta pre mine cel surpat de voia mea în prăpăstiile desfătărilor, cu milostivirea Ta ridică-mă.

Pre mine cel întunecat la suflet cu patimile cele necuvioase, luminează-mă Iisuse, cela ce ai întunecat soarele, răstignindu-Te pre cruce, şi ai luminat toate plinirile lumii.

Invredniceşte-mă, Hristoase, a trece noianul postu-

lui cu linişte, alinând valurile gândului meu, şi la limanul învierii mă îndreptează.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Pre cea curată, cu minte curată să o cinstim, pre frumuseţea lui Iacov, cu fapte dumnezeeşti împodobindu-ne, cu bună credinţă să o lăudăm, ca pre Maica Dumnezeului nostru.

Altă tricântare a lui Teodor, glasul al 5-lea, Irmos:

Pre cei ce se închină Ţie...

Tu răstignindu-Te, m'ai scos din stricăciune şi cu suliţa împungându-Te, m'ai făcut nemuritor. Laud mila Ta cea nespusă, că ai venit Hristoase să mă mântueşti.

Pre cruce întinzându-Ţi palmele, ai ucis pre Amalic cel netrupesc, mântuind pre poporul Tău, Doamne. Pentru aceasta lăudăm stăpânirea Ta.

Slavă, a Treimei.

O dumnezeire în trei feţe, o stăpânie mai presus cu fiinţa să o lăudăm, pre Tatăl cel fără început şi pre Fiul şi pre Duhul Sfânt.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre cela ce nu putea să-L încapă cerurile zămislindu-L tu în pântece, L-ai născut. O, înfricoşată şi nespusă minune! Pentru aceasta toţi te lăudăm pre tine, Preacurată.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cela ce pentru mine ai răbdat răstignire, bând oţet şi zicând: Săvârşitu-s'a! Săvârşeşte-mi măsura postului, învredniceşte-mă a vedea învierea Ta.

Irmos:

Pre cei ce se închină Ţie de „noapte, Hristoase milueşte-i, „şi le dărueşte pace; pentru„că poruncile Tale s'au făcut „lumină şi tămăduire robilor „Tăi, iubitorule de oameni".

Cântarea a 8-a, Irmos:

Pre tinerii cei bine credincioşi...

Răstignindu-Te pre cruce pentru milostivire, ai deschis tâlharului raiul; şi eu acum fiind jefuit prin răutate drăcească şi luând rană în suflet, vindecă-mă preste tot, deschizându-mi mie uşile pocăinţii, cu iubirea Ta de oameni.

Cu postul luminându-ne trupul, să ne hrănim sufletul cu fapte bune; să ospătăm pre săraci, cumpărând bogăţie nedeşartă în ceruri; şi să strigăm: Lăudaţi făpturile pre Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pentru patima Ta s'a clătit

făptura, văzându-Te pre cruce pironit, prea bune Mântuitorule. Pentru aceasta mă rog Ţie îndurate, întăreşte mintea mea cea clătită pururea de bântuelele şarpelui, pe piatra cea neclătită a voiei Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Uşa lui Dumnezeu cea încuiată, prin care singur Domnul a trecut, îndreptează-mă spre cărările cele dumnezeeşti, şi-mi deschide uşile mântuirii, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită; că la tine năzuesc Fecioară, care eşti singură folositoare neamului omenesc.

Alt Irmos:

Pre făcătorul făpturii...

Lăudând lemnul cel prea sfânt, pre carele Tu Hristoase al meu Te-ai răstignit, Te binecuvintez întru toţi vecii.

Răstignindu-Te Hristoase cei fără de lege în Golgota, Te-au omorît; dar viezi şi ne mântueşti pre noi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Cu cuviinţă luminată se desparte Treimea şi rămâne nedespărţită ca un Dumnezeu. Pre carele Il prea înălţăm întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Fă rugăciune pentru cei ce te laudă pre tine, Preacurată, să se mântuească de toate supărările şi primejdiile.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Intărindu-mă pre mine cu puterea crucii Tale, Doamne, învredniceşte-mă să sfârşesc cu veselie călătoria postului.

Irmosul: Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre făcătorul a toată făptura, de carele se spăimântează îngerii, cântaţi-L popoare şi-L prea înălţaţi întru „toţi vecii“.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Hristos piatra cea netăiată...

Piatră netăiată Te-a văzut mai înainte proorocul din muntele Fecioarei, Mântuitorule, pre Tine care ai sfărâmat pietrele cu răstignirea Ta. Pentru aceasta liberează-mă pre mine cel îngreuiat cu piatra nesimţirii, ca un prea îndurat.

Posteşte-te de răutate, suflete al meu, desfătându-te întru dumnezeeasca dragoste; deschide uşa tuturor felurilor de bunătăţi, încuind intrarea vicleniei, prin înfrânare şi prin rugăciune.

Mântueşte-mă pre mine cel osândit, Stăpâne Mântuitorul meu, Cela ce ai osândit vrajba cu crucea Ta, şi să nu mă arăţi vinovat gheenei, pre mine cel

întinat cu patimile şi întunecat cu păcatele.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Să Te înduri de mine, Hristoase, când vei veni cu slavă să judeci lumea. Risipeşte negura răutăţilor mele, pentru rugăciunile celeea ce Te-a născut, şi moştenitor mă fă împărăţiei Tale celei cereşti.

Alt Irmos:

Isaia dănţueşte...

Răstignindu-Te, mi-ai deschis îndată raiul, întru carele luând vieaţă mă bucur, scăpând de moartea cea vecinică a neascultării. Pentru aceasta, iubitorule de oameni, ca pre Dumnezeul meu Te slăvesc.

Organul blestemului s'a arătat pecete binecuvântării, crucea Ta, Doamne, cea făcătoare de vieaţă; pre care văzându-Te înviem cei ce am fost mai înainte morţi, şi lăudându-Te, ca pre un Stăpân Te slăvim.

Slavă, a Treimei.

Intru o fiinţă Te laud Treime fără de început, prea cinstită, de vieaţă începătoare, nedespărţită unime, Părinte cela ce eşti nenăscut, Cuvinte şi Fiule cel ce Te-ai născut, şi Duhule Sfinte; mântueşte-ne pre noi cei ce Te lăudăm pre Tine.

Şi acum, a Născătoarei.

Mai pre sus de minte este naşterea ta, Maica lui Dumnezeu; că întru tine zămislirea a fost fără de bărbat şi naşterea întru feciorie; că Dumnezeu este cel ce s'a născut; pre carele slăvindu-L, pre tine Fecioară te fericim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cruce cinstită, tăria mea şi scăparea, fii mie luminare acum întru acest post, veselindu-mă şi curăţindu-mă, şi păzindu-mă de ispite; ca lăudându-te pre tine, să slăvesc pre stăpânul Hristos.

Irmosul:

Isaie dănţueşte! Fecioara a „avut în pântece şi a născut „fiu pre Emanuil, pre Dum„nezeu şi omul. Răsărit este „numele lui, pre carele slăvin„du-L, pre Fecioara o fericim.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira de două ori, glasul al 8-lea.

Postul cel omorîtor de patimi fiind de faţă, vesteşte vindecare celor vătămaţi de păcate; pre carele să-l cinstim ca pre un ajutor de Dumnezeu dăruit, luând lespezile cele scrise de Dumnezeu prin Moisi. Să nu cinstim mai mult neînfrânarea care l-a sfărâmat, ca să nu ne facem părtaşi celor ce le-au căzut oasele în

pustie. Să nu ne mâhnim ca Iudeii, ci în Biserică să ne luminăm; să nu ne făţărnicim ca fariseii, ci să ne împodobim dupre cuvântul Evangheliei, lăudându-ne cu crucea lui Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Martirica.

Ce vă vom numi pre voi sfinţilor? Heruvimi? Că întru voi s'a odihnit Hristos. Serafimi? Că neîncetat L-aţi preaslăvit pre el. Sau îngeri? Că de trup v'aţi lepădat. Sau puteri? Că întru minuni lucraţi. Multe sunt numirile voastre, şi mai mari darurile! Rugaţi-vă, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei, glasul acelaşi.

Ce lucru minunat şi neauzit este acesta? Fecioara către Domnul a strigat ca o Maică: Durerile care n'am avut când Te-am născut, Fiule, iute s'au atins de inima mea. Nu sufer a Te vedea pre cruce pironit, lumina ochilor mei! Grăbeşte dar de Te scoală, ca să slăvesc împreună cu lumea înfricoşată rânduiala Ta.

Şi cealaltă rânduială a Utreniei.

La ceasul al şaselea.

Troparul Profeţiei, glasul 1-iu.

În noapte şi în zi cădem înaintea Ta, Doamne, să dai iertare de păcate sufletelor noastre; ca în pace să ne închinăm Ţie şi să Te lăudăm, iubitorule de oameni.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 87.

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pre mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi.

Stih:

Că săgeţile tale s'au înfipt în mine.

Din proorocia Isaiei cetire.

Cap. 7, Vers 1.

Fost-a în zilele lui Ahaz, feciorul lui Ioatan, feciorul lui Ozie împăratul Iudeilor, sculatu-s'au Rasin, împăratul Aramului, şi Fachee, feciorul lui Romelie, împăratul lui Israil, asupra Ierusalimului, ca să-l bată şi n'au putut să-l biruiască. Şi s'a făcut veste în casa lui David zicând: Sfătuitu-s'au Aram cu Efrem; şi s'a spăimântat sufletul lui şi sufletul poporului lui în ce chip se clăteşte în pădure copacul de vânt. Şi a zis Domnul către Isaia: Ieşi întru întâmpinarea lui Ahaz, tu şi feciorul tău, Iasub cel rămas, la fântâna drumului celui de sus din ţarina nălbitorului şi să-i zici lui: Păzeşte-te să taci şi nu te teme, nici să slăbească sufletul tău, pentru aceşti doi tăciuni de lemne ce fumegă; căci, când va fi întărirea mâniei mele tot eu voiu tămădui; şi feciorul lui Aram şi feciorul lui Romelie pentrucă au sfătuit sfat rău cu Efrem împotriva ta, zicând: Să ne suim asupra Iudei şi să-i facem rău şi vorbind cu dânşii, să-i întoarcem pre ei la noi şi vom pune împărat într'însa pre feciorul lui Saveil. Aşa zice Domnul Savaot: Nu va rămânea sfatul acesta, nici va fi. Ci capul lui Aram, Damascul şi capul Damascului, Rasin; şi încă şasezeci şi cinci de ani lipsi-va împărăţia lui Efrem din popor. Şi capul lui Efrem Somoron şi capul lui Somoron, feciorul lui Romelie. Şi de nu veţi crede, nu veţi înţelege. Şi a adaos Domnul a grăi către Ahaz, zicând: Cere ţie semn dela Domnul Dumnezeul tău, întru adânc şi întru înălţime. Şi a zis Ahaz: Nu voiu cere, nici voiu ispiti pre Domnul. Şi a zis Isaia: Ascultaţi dar casa lui David: Au doar puţin vă este vouă a da împotrivire oamenilor, pentrucă Domnului daţi împotrivire? Pentru aceasta singur Domnul va da vouă semn.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 38.

Ascultă Doamne ruga mea și rugăciunea mea.

Stih:

Zis-am, păzi-voiu căile mele, ca să nu greșesc eu cu limba mea.

VINERI SEARA

A DOUA SĂPTĂMÂNA

La Doamne strigat-am... Stihirile pe 10 și cântăm Stihira, de două ori și patru Martirice ale glasului, și din Mineiu patru. Slavă, a morților. Și acum, a Născătoarei glasului, Dogmatica.

Stihira, glasul al 4-lea, singur glasul.

Acum este vreme bine primită, acum este ziua mântuirii; cu mulțimea milei Tale cercetează sufletul meu și sarcina fărădelegilor mele ușurează-o, Unule iubitorule de oameni.

(de două ori)

Apoi Martiricile din Octoih și dela Mineiu

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 39.

Mila Ta și adevărul Tău pururea să mă sprijinească.

Stih:

Așteptând, am așteptat pre Domnul...

Dela Facere cetire.

Cap. 5, Vers 31.

Când a fost Noe de cinci sute de ani, a născut trei feciori, pre Sim, pre Ham și pre Iafet. Și a fost când au început oamenii a se înmulți pe pământ, și li s'au născut lor fete. Văzând fiii lui Dumnezeu pre fetele oamenilor că erau frumoase, și-au luat femei din toate care au ales. Și a zis Domnul Dumnezeu: Nu va petrece Duhul meu în oamenii aceștia, pentrucă trupuri sunt, și vor fi zilele lor o sută și douăzeci de ani. Și erau uriași pe pământ în zilele acelea. Și după aceea când intrau fiii lui Dumnezeu la fetele oamenilor și nășteau ele, aceia erau uriași oameni vestiți din veac. Iar văzând Domnul Dumnezeu că se înmulțise răutățile oamenilor pre pământ și cum că fiecarele gândea cu deadinsul numai rele în inima sa în toate zilele, i-a părut rău că făcuse pre om și s'a căit. Și a zis Dumnezeu: Pierde-voi pre omul carele am făcut de pe fața pământului, dela om până la dobitoc și dela vietăți până la pasările cerului; că-mi pare rău că l-am făcut. Iar Noe a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 40.

Eu am zis, Doamne, miluește-mă, vindecă sufletul meu că am greșit Ție.

Stih:

Fericit este cela ce se uită spre săracul și mișelul; în ziua cea rea îl va mântui Domnul.

Dela Pilde cetire.

Cap. 6, Vers 20.

Fiule, păzește legea tătâne-tău și nu lepăda învățăturile maicii tale. Lipește-le de inima ta pururea și le înfășoară în jurul grumazului tău. Și ori când umbli, le poartă și cu tine să fie, ca să te păzească când vei dormi și când te vei scula să vorbească cu tine. Pentrucă porunca este sfeșnic și lege și lumină; și învățătura și cercetarea este calea vieții, spre a te feri de femeia cu bărbat și de pâra limbii streine. Fiule! Sa nu te biruiască pofta frumuseții celei streine, nici să te vâneze cu ochii săi, nici să te înșele genele ei. Că prețul femeii rele este cât și al unei pâini; și femeia vânează sufletele bărbaților celor de cinste. Au doară va ascunde cineva foc în sân și să nu-și ardă hainele sale? Sau de va călca cineva pe cărbuni de foc, au doară nu-și va arde picioarele? Așa cela ce intră la femeia cu bărbat, nu va fi fără de muncă pentru răutăți. Asemenea și tot cela ce se atinge de dânsa, nu va fi fără vină. Nu este minune de prind pe cineva furând, că fură ca să-și sature sufletul său cel flămând și de se va prinde va plăti de șapte ori și toate agoniselele sale dându-le, va scăpa. Iară desfrânatul pentru lipsa minții, pieire sufletului își câștigă; dureri și ocară pătimește și batjocura lui în veac nu se va șterge. Că umplându-se de otrava mâniei bărbatului ei, nu se va milostivi în ziua judecății. Nu va lăsa vrajba nici pentru o plată, nici se va îmblânzi pentru multe daruri. Fiule, cinstește pre Domnul și te vei întări și afară de dânsul nu te teme de altul.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfințite.

Iar unde nu se face Liturghie, sfârșim Ceasurile așa:

După

Slăbește, lasă, iartă...

zicem

Tatăl nostru

Condacul zilei, al hramului și al sfântului, de va avea.

Slavă

Cu sfinții odihnește, Hristoase...

Și acum

Ceea ce ești mai cinstită...

și metaniile obișnuite.

Apoi începem Vecernia, cu:

Veniți să ne închinăm...
(de 3 ori)

Binecuvintează suflete al meu pre Domnul.

Ectenia cea mare

Catisma 18.

La Doamne strigat-am, punem 6 stihiri: 3 Martirice pe glasul de rând al Triodului și 3 din Mineiu.

Slavă, a morților.

Și acum, Dogmatica glasului de rând.

Prochimenul zilei și Parimiile.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, care este pusă întâi și cu Stihurile:

Către tine am ridicat ochii mei...

Și aceiași Stihiră.

Apoi Stih:

Miluește-ne pre noi, Doamne...

Și Martirica, după glasul Stihirei.

Slavă, și acum, a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea.

Acum slobozește pre robul Tău...

Sfinte Dumnezeule.

Troparele, glasul al 2-lea.

Apostoli, Profeți și Mucenici...

Slavă

Pomenește Doamne ca un bun...

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Maică sfântă a luminii...

Apoi preotul:

Miluește-ne pre noi, Dumnezeule...

Și trei metanii și rugăciunea:

Prea sfântă Treime...

Apoi

Fie numele Domnului binecuvântat.
(de trei ori)

Psalmul 33.

Bine voiu cuvânta pre Domnul...

Și Psalmul 144.

Inălța-Te-voi Dumnezeul meu...

Și îndată:

Cade-se să te fericim...

Și Apolisul.

Așa facem în toate Vinerile sfântului post, când nu se face Liturghia cea mai înainte sfințită.

La Pavecerniță după

Sfinte Dumnezeule cel dintâi, Troparul:

Apostolilor, Mucenicilor și Profeților.

Slavă...

Pomenește Doamne.

Și acum:

Maică sfântă. pag. 230 (Ceaslov) pag 275 (Triod)

După al doilea Sfinte Dumnezeule,

Miluește-ne pre noi, Doamne.

După Cade-se să te fericim, și după, Sfinte Dumnezeule, și Tatăl nostru, Condacul:

Cu sfinții odihnește;

și celelalte ale Pavecerniței.

Și Apolisul cel mic.

De se vor întâmpla sfinții 40 de mucenici în Sâmbăta a doua, a treia sau a patra, să se caute tipicul dela sfârșitul cărții la litera P.

Sâmbătă a doua săptămână

LA UTRENIE

Aliluia, pe glasul al 2-lea.

Stih:

Fericiți pre cari i-ai ales și i-ai primit Doamne.

Stih 2:

Și pomenirea lor în neam și în neam.

Stih 3:

Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui.

Troparele, glasul al 2-lea.

Apostolilor, mucenicilor și proorocilor, ierarhilor, cuvioșilor și drepților, cari bine ați săvârșit lupta și credința ați păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pre acela ca pre un bun, rugați-L pentru noi, ca să mântuească, rugămu-vă, sufletele noastre.

Slavă, a morților (de două ori).

Pomenește, Doamne, ca un bun sufletele robilor Tăi, și câte în vieață au greșit iartă-le. Că nimenea nu este fără de păcat, fără numai Tu, cel ce poți și celor răposați a le da odihnă.

Și acum, a Născătoarei.

Maică sfântă a luminii celei negrăite, cu îngerești cântări pre tine cinstindu-te, cu bună credință te slăvim.

Și cetim Catisma a 16. —

Zis-a Domnul, Domnului meu...

Apoi cântăm Sedealnele mucenicești din Octoih.

Slavă, a morților.

Și acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Și cetim la Exaimeron.

Apoi

Fericiți cei fără prihană, (în două stări).

Și pomenește Preotul pre cei morți dupre cum este obiceiul; iar la sfârșitul Catismei cântăm:

Bine ești cuvântat, Doamne... p. 25

Ceata sfinților a aflat izvorul vieții...

Și celelalte.

După Slavă, Și acum, Ectenia pentru cei morți.

Și rugăciunea:

Dumnezeul Duhurilor și a tot...

Și îndată Sedealna, glasul al 5-lea.

Odihnește Mântuitorul nostru cu drepții pre robii Tăi și-i sălăslueşte pre dânșii în curțile Tale, precum este scris; trecând ca un bun greșalele lor cele de voie și cele fără de voie, și toate cele întru neștiință și întru știință, iubitorule de oameni.

Slavă, sfârșitul. Și acum:

Cela ce ai răsărit din Fecioară lumii, Hristoase Dumnezeule, și fii luminii printr'însa ne-ai arătat, miluește-ne pre noi.

Psalmul 50.

CANOANELE.

Cântăm Canonul Mineiului cu Irmosul pe 6, al hramului Sfântului pe 4. Și se zice irmosul și un Tropar fără Stih și începem Stihurile dela: Atunci s'au grăbit Voievozii Edomului...

Ştiut să fie

Că nu cântăm Stihirile dintru început până la a 6-a Cântare în toate Sâmbetele sfântului post, până la Acatist.

Iar de este hramul lui Hristos sau al Născătoarei de Dumnezeu, cântăm Canonul Hramului cu Irmosul pe 6, şi al Mineiului pe 4. Iar dela Cântarea a 6-a, se începe Patru-Cântarea Triodului. Atunci se lasă Canonul hramului, cetindu-se întâi Canonul sfântului din Mineiu, cu Irmosul pe 6, şi Patru-Cântarea şi se cântă şi Stihurile.

PATRU-CÂNTAREA lui Iosif, al cărui Acrostih la Greci este acesta:

Cântarea aceasta a lui Iosif...

Cântarea a 6-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Rugăciune vărs către Domnul...

Sfinţii pentru prea multe munci s'au învrednicit asupra multor milioane de vrăjmaşi, Mântuitorule; şi aşa au dobândit multe bunătăţi ale Tale. Deci pentru rugăciunile lor, ca un bun, şterge greşalele mele cele multe.

Să lăudăm pre mucenicii lui Hristos, şi să strigăm către dânşii cu un gând: Următori ai patimilor celor stăpâneşti, tămăduiţi patimile sufletelor noastre şi ne întăriţi pre noi, să postim de obiceiul cel rău.

Schimbat-ai durerea morţii spre somn, adormind Tu în mormânt, şi ai dăruit morţilor vieaţă. Deci învredniceşte, Mântuitorule, în starea celor aleşi, pre cei ce s'au mutat; pentru rugăciunile sfinţilor mucenici.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Intăreşte-mă, Fecioară, să postesc şi să mă depărtez de tot păcatul, ceea ce ai născut negrăit întrupat pre Cuvântul cel puternic şi fără de păcat. Şi-mi dă lacrimi curăţitoare de păcate, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Altă Patru-cântare, a lui Teodor, glasul al 3-lea,

Irmos: A dâncul patimilor...

Pomenirea mucenicilor săvârşind dumnezeeşte, veniţi iubitorilor de mucenici, să ne bucurăm şi cu cântări încununându-i, să binecuvântăm pre dătătorul de biruinţă Hristos.

Luând întâi ispită prin bătăi, iar după aceea cu pietre fiind ucişi, fierăstruindu-vă, fiarelor v'aţi dat spre mâncare. Junghiatu-v'aţi ca nişte miei ai lui Hristos, dar trăiţi pururea purtătorilor de chinuri.

Slavă, a Treimei.

Pre cele trei întru o fiinţă împreunând şi pre unul în trei feţe împărţind, care este dumnezeirea, fug de prăpastiile cele de o măsură ale lui Savelie şi ale lui Arie.

Şi acum, a Născătoarei.

Fecioară te-ai arătat şi după naştere petreci curată; că amândouă ai, şi ai născut şi ai

rămas Fecioară; minunată vedere este și ceea ce se grăește și ceea ce se gândește întru tine maică Fecioară.

Stih: Minun t este Dumnezeu întru sfinții săi, Dumnezeul lui Israil.

Martirica.

Sângele răbdării voastre se roagă Domnului neîncetat pentru noi, mucenicilor; pentru aceasta și acum, rugați-vă ca să postim de patimile cele fără de cinste.

Al morților.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui...

Cela ce vei să judeci toată lumea înaintea a multe milioane de îngeri, atunci învrednicește pre cei ce au adormit întru credință, să stea fără de osândă înaintea Ta, prea îndurate.

Irmosul:

Adâncul patimilor și viscolul vânturilor celor protivnice „s'au sculat asupra mea; ci „întâmpinându-mă Tu, Mântuitorule, mântuește-mă și „mă scoate din stricăciune, „precum ai mântuit din fiară „pre proorocul".

CONDAC

glasul al 8-lea.

Cu sfinții odihnește Hristoase sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin; ci vieață fără de sfârșit.

ICOS

Tu însuți ești fără de moarte, cela ce ai făcut și ai zidit pre om; iar pământenii din pământ suntem zidiți și întru acelaș pământ vom merge, precum ai poruncit cela ce m'ai zidit și mi-ai zis: Că pământ ești și în pământ vei merge, unde toți pământenii mergem, făcând tânguirea cea de deasupra gropii, cântare: Aliluia. (de trei ori)

Cântarea a 7-a, Irmos:

Tinerii evreești în cuptor...

Cu ploile sângiuirilor voastre, prea slăviților, ați stins văpaia înșelăciunii. Deci mântuiți-ne pre noi de focul ce va să fie, cu rugăciunile cele către Hristos, mucenici ai Domnului.

Gurile leilor astupând și arderea muncilor răbdând, mucenici, ați moștenit desfătarea cea mai bună. Care rugați-vă să o dobândim și noi în veci.

Cu toată lumina duhului fiind luminați vitejilor mucenici, cereți odihnă și intrare în rai și împărtășirea vieții credincioșilor, celor ce s'au mutat.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Cântare aduc ţie Fecioară, nu mă trece pre mine cel cuprins de răutăţi; ci-mi dă Preacurată îndreptare desăvârşit, prin post şi prin toată petrecerea cea cu fapte bune.

Alt Irmos:

Cela ce ai rourat văpaia...

Focul şi sabia şi fiarele, ca nişte desfătări socotindu-le, purtători de chinuri, aţi făcut de s'au mirat ucigaşii voştri; lăudând voi pre Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu amăruntul tăindu-vă mădularele şi arzându-vă, v'aţi adus lui Hristos jertfă bine mirositoare, mucenici ai Domnului. Deci rugaţi-vă Lui, pentru noi pururea.

Slavă, a Treimei.

Pre un Dumnezeu în Treime slăvesc, pre Tatăl şi pre Fiul şi pre Duhul, unime neamestecată, Treime cinstită, începere prea fără început şi de o fiinţă.

Şi acum, a Născătoarei.

Prea sfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare, primind rugăciunile robilor tăi, le du la Dumnezeul tuturor, ca să ne mântuească pre noi de toată supărarea.

Stih: Sfinţilor cari sunt pe pământul lui, minunate a făcut Domnul toate voile sale întru dânşii.

Adunările mucenicilor din cer, viind de faţă la cei ce vă laudă pre voi, binecuvântaţi-i şi-i sfinţiţi, ca să săvârşească cu dragoste vremea postului.

Stih: Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Ertând greşalele, cele de voie şi cele fără de voie, ale celor ce s'au mutat cu credinţă la Tine, Cela ce ştii faptele oamenilor, odihneşte-i ca un Dumnezeu.

Irmosul:

Cela ce ai rourat văpaia „cuptorului şi pre tineri nearşi „i-ai păzit, bine eşti cuvântat „în veci, Doamne Dumnezeul „părinţilor noştri“.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Biruitori asupra tiranului...

Tot felul de munci cu slăbiciunea trupului răbdând, vindecători bolnavilor v'aţi arătat, purtătorilor de chinuri. Pentru aceasta strig: Tămăduiţi sufletul meu cel bolnav, prin pocăinţă în vremea postului.

Vai mie, cum au trecut toate zilele mele în lenevire! Şi iată că soseşte sfârşitul să mă ia, nesăvârşit fiind prin fapte

bune. Ci voi mucenicilor, cei ce bine aţi săvârşit călătoria, rugaţi-vă, ca să mi se dea sfârşit bun.

Cu picăturile sângiurilor voastre, aţi stins arderea dumnezeirii, dumnezeeşti mucenici; şi celor ce au ieşit din vieaţa aceasta le cereţi cu adevărat iertare de cele ce au lucrat, şi dumnezeească odihnă în veci.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Iezechil te-a văzut mai înainte pre tine, Preacurată, uşă neumblată, care deschizi uşile pocăinţii tuturor celor desnădăjduiţi. Pentru aceasta mă rog ţie: Deschide-mi şi mie cărările care duc la odihnele cele de acolo.

Alt Irmos:

Pre Dumnezeu cel ce s'a...

Munci cu multe chinuri în multe feluri răbdând, unii fiind arşi, alţii fierăstruiţi, iar alţii tăiaţi, v'aţi veselit vitejilor, cântând lui Hristos: Lăudaţi-L, bine-L-cuvântaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu sângiurile voastre, sfinţiţi marginile lumii, cu picături mici râuri de tămăduiri tuturor izvorând, prea lăudaţi mucenici. Pentru aceasta strigaţi pururea: Lăudaţi, bine cuvântaţi, şi-L prea înălţaţi, întru toţi vecii.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Unime în trei feţe, Părinte, şi Fiule, şi Duhule cel viu, o dumnezeire, o împărăţie, pre Tine lumina cea neapusă Te laudă oştile îngereşti şi noi aceştia de pe pământ Te lăudăm, bine-Te-cuvântăm, şi Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Iată toate neamurile te fericim pre tine, Preacurată, văzând slăvirile tale; că tu ai născut mai pre sus de fire pre făcătorul tuturor, pre cel ce este Dumnezeu şi om. Pentru aceasta bine-te-cuvântăm, şi te prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii săi, Dumnezeul lui Israil.

Ceată a mucenicilor, cereţi ca să ne mântuiască pre noi, făcând şi acum rugăciuni către Mântuitorul, ca să slujim lui curat prin înfrânare, strigând: Lăudaţi, binecuvântaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi sămânţa lor va moşteni pământul.

Pre cei ce au adormit cu bună credinţă întru nădejdea învierii, învredniceşte-i Doamne a se scula spre vieaţă vecinică, ca să Te laude curat şi să Te slăvească cu cântări:

Lăudaţi, binecuvântaţi, şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul: Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Dumnezeu, cel ce s'a „născut mai înainte de veci „din Tatăl, cel fără de început, „şi mai pre urmă s'a îmbră„cat cu trup din Născătoarea „de Dumnezeu; ca pre un om „desăvârşit şi Dumnezeu ade„vărat, lăudaţi-L, bine-L-cu„vântaţi, şi-L prea înălţaţi „întru toţi vecii".

Cântarea a 9-a, Irmos:

Trecut-ai preste legile firii...

Arătatu-v'aţi ca nişte cărbuni dumnezeeşti, arzând pădurea cea întunecoasă a nedumnezeirii şi cetele dracilor cu sabia tăindu-le, vitejilor mucenici cei ce sunteţi luminători inimilor noastre.

Intunerecul muncilor l-aţi trecut şi la lumina cea înţelegătoare v'aţi mutat, vitejilor mucenici; pentru aceasta luminaţi sufletul meu cel întunecat cu păcatele.

Răbdat-au dureri prea lăudaţii mucenici, aducând lui Dumnezeu durerile trupului lor; şi acum cer credincioşilor, celor ce s'au mutat, odihna cea fără de durere şi desfătarea raiului.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Arată-te, Preacurată Dumnezeească Stăpână, ajutătoare netrebnicilor robilor tăi, în vremea postirii, ducând rugăciunile noastre Domnului, celui ce împărăţeşte veacurile.

Alt Irmos:

Pre tine izvorul nemuririi.

Ca nişte foc fiind aruncaţi de la Dumnezeu pe pământ, aţi ars toată înşelăciunea idolilor, aprinzând lumina bunei credinţe în toate marginile lumii, mucenici ai lui Hristos.

Pre voi mucenicilor, nici văpăile, nici junghierile, nici roatele, nici ruperea mădularelor, nici împroşcările cu pietre, nici teascurile, nici altă muncă amară nu v'au despărţit de dragostea lui Hristos.

Slavă, a Treimei.

Una şi întreită laud dumnezeirea cu bună credinţă, unindu-o după fire, şi despărţindu-o după feţe: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, una sunt.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre tine, ceea ce ai odrăslit toiag din rădăcina lui Iesseiu şi a lui David strămoşului, prea sfântă, preacurată, te slăvim; că mântueşti sufletele noastre.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pe pământul lui, minunate a făcut Domnul toate voile sale întru dânşii.

Cinstită mulţime a mucenicilor, roagă-te lui Hristos, ca săvârşind noi cu pace călătoria postului, să vedem şi să ne închinăm patimilor Lui.

Stih: Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Cela ce ai omorît moartea celor morţi şi a celor vii, ca un Dumnezeu, şi ai dat tuturor vieaţă prin sculare Ta, Hristoase; odihneşte şi pre robii Tăi, pre cari i-ai mutat.

Irmosul:

Pre Tine, izvorul cel nemu„ritor, care prin sfinţi dărueşti „tămăduiri neamului omenesc, „Te slăvesc; că mântueşti su„fletele noastre".

LUMINÂNDA

Cela ce ai împodobit cerul cu stele, ca un Dumnezeu, şi prin sfinţii Tăi tot pământul ai luminat, făcătorule a toate, pre cei ce Te laudă pre Tine mântueşte-i.

Slavă, a morţilor.

Cela ce stăpâneşti pre cei morţi şi pre cei vii, ca un Dumnezeu, şi prin sfinţii Tăi tot pământul luminezi, ziditorule a toate, mântueşte pre cei ce Te laudă pre Tine.

Şi acum, a Născătoarei.

Ceea ce eşti veselia îngerilor bucuria celor necăjiţi, folositoare creştinilor, Fecioară Maica Domnului, apără-ne pre noi şi ne scapă de muncile cele veşnice.

LA LAUDE

Martiricile glasului, care vor fi de rând; Slavă, Idiomela pentru morţi; Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, ale glasului din Octoih, ce va fi de rând, a lui Teofan. Slavă, şi acum; a Născătoarei de Dumnezeu.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, pe 6. După eşire, Troparele:

Apostoli, mucenici...

Pomeneşte Doamne ca un bun...

Slavă

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletele...

Şi acum

Pre tine zid şi liman te avem...

Prochimen, glasul al 8-lea:

Veseliţi-vă întru Domnul şi vă bucuraţi drepţilor...

Stih: Fericiţi sunt pre cari i-ai ales...

Altul, glasul al 6-lea:

Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui.

Stih: Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu...

Apostolul zilei şi al morţilor, către Soloneni.

Aliluia, glasul al 4-lea:

Strigat-au drepţii.

Stih: Fericiţi sunt pre cari i-ai ales...

Evanghelia dela Marcu şi Evanghelia dela Ioan.

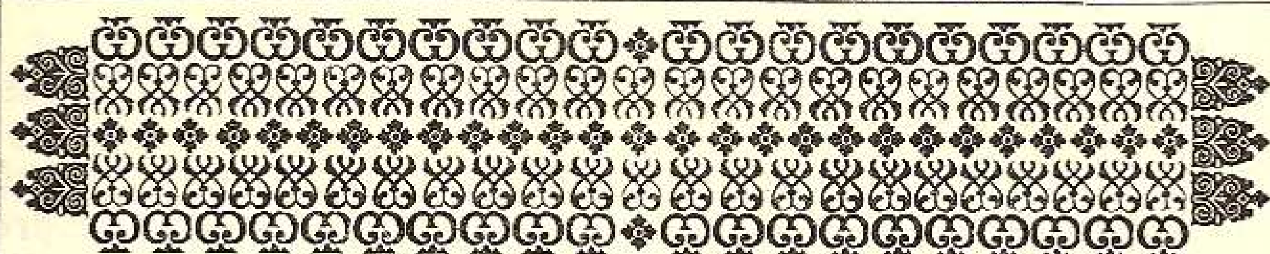
CHINONICUL

Bucuraţi-vă drepţilor întru Domnul...

Altul:

Fericiţi sunt pe cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne, şi pomenirea lor în neam şi în neam.

In acest chip se face slujba pentru cei morţi în trei Sâmbete ale sfântului post, când nu cade nici unul din aceste trei praznice: Al sfântului Ioan Inainte-Mergătorul, al Sfinţilor 40 de mucenici sau Buna Vestire.

DUMINICA
A DOUA A SFÂNTULUI POST

IN CARE SE CÂNTĂ RÂNDUIALA CELUI ÎNTRU SFINŢI PĂRINTELUI NOSTRU GRIGORIE PALAMA, ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI, FĂCĂTORUL DE MINUNI.

AŞEZATĂ DE PREA SFINŢITUL FILOTEIU.

SAMBATA SEARA

La Doamne strigat-am, punem Stihirile pe 10, cântând: trei Stihiri ale învierii, trei ale lui Anatolie şi aceste patru ale Sfântului. Glasul al 2-lea, Podobie: Cu ce cununi de laude...

Cu ce cântări de laude vom lăuda pe Ierarhul? Trâmbiţa teologiei, gura cea însuflată de focul darului, cinstitul locaş al Duhului, stâlpul Bisericii cel nemişcat, bucuria cea mare a lumii, râul înţelepciunii, sfeşnicul luminii, steaua cea luminoasă, care luminează lumea.

Cu ce flori de laude, vom încununa pre Ierarhul? Pre apărătorul creştinătăţii şi împrotivitorul păgânătăţii, pre folositorul cel călduros al credinţii, pre marele îndreptător şi învăţător; vioara cea bine tocmită a Duhului, limba cea strălucitoare ca aurul, izvorul care izvorăşte ape de vindecări credincioşilor; pre marele şi minunatul Grigorie.

Cu ce buze noi, pământenii, vom lăuda pre Ierarhul? Pre învăţătorul Bisericii, pre vestitorul dumnezeeştii lumini, pre tăinuitorul cel ceresc al Treimii. Podoaba cea mare a monahilor; pre cel ce a strălucit cu fapta şi cu gândirea la cele de sus; lauda Tesalonicului, carele are în ceruri pre cel dintru aceeaşi cetate, pre izvorîtorul de mir, dumnezeescul şi prea minunatul Dimitrie.

Slavă, glasul al 6-lea.

Cuvioase de trei ori feri-

cite, prea sfinte părinte, păstorule cel bun şi discipol al lui Hristos, mai marele păstorilor, cel ce ţi-ai pus sufletul pentru oi; însuţi şi acum Grigorie de Dumnezeu purtătorule, părintele nostru, cu rugăciunile tale, cere să se dăruiască nouă mare milă.

Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu, cea dintâi a glasului.

LA LITIE

Stihira hramului, Slavă, şi acum; a Născătoarei de Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Invierii, după Alfa-Vita.

Slavă, glasul al 8-lea.

Limba cea deşteaptă spre învăţătură, răsunând în urechile inimilor, ridică sufletele celor leneşi şi prin cuvintele tale cele grăitoare de Dumnezeu scară se află, suind pre cei de pe pământ la Dumnezeu. Pentru aceasta, Grigorie, minunea Tesaliei, nu înceta rugându-te lui Hristos, să lumineze, cu dumnezeiasca lumină, pre cei ce te cinstesc pre tine.

Şi acum, a Născătoarei.

Fecioară, ceeace nu ştii de mire...

(Caută înapoi la Duminica Lăsatului de carne, pag. 41)

Acum slobozeşte pre robul Tău.

Sfinte Dumnezeule

După

Tatăl nostru

Troparul:

Născătoare de Dumnezeu...

(de trei ori)

Şi cealaltă urmare a Privegherii.

Iar unde nu este Priveghere, zicem Troparul Invierii.

Slavă, a sfântului, glasul al 8-lea:

Luminătorule al dreptei credinţe...

Şi acum, a Născătoarei:

Cela ce pentru noi Te-ai născut.

LA UTRENIE

După cei şase Psalmi, la Dumnezeu este Domnul, troparul Invierii, de două ori.

Slavă, al sfântului, glasul al 8-lea.

Luminătorule al dreptei credinţe, întărirea Bisericii şi învăţătorule, podoaba monahilor, apărătorule cel nebiruit al teologilor; făcătorule de minuni Grigorie, lauda Tesalonicului, propoveduitorule al darului, roagă-te pururea să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum, a Născătoarei.

Cela ce pentru noi Te-ai născut...

Obişnuitele Stihologii şi cetire din Examiron

Apoi

Antifoanele glasului.

Toată suflarea.

Evanghelia Utreniei ce va fi de rând.

Invierea lui Hristos

Psalmul 50.

Slavă, glasul al 8-lea.

Uşile pocăinţii deschide-mi...

Şi acum, asemenea.

In cărările mântuirii...

Apoi, pe glasul al 6-lea:

Miluește-mă Dumnezeule...

Stihira:

La mulțimea faptelor mele.

(Caută-le înapoi, pag. 3)

CANOANELE

Din Octoih al învierii cu Irmosul pe 4, al Triodului pe 4 și al Sfântului pe 6.

Canonul Triodului.

Cântarea 1-ia, glasul al 8-lea, Irmos:

Pre Faraon cel ce se purta..

Luând noi glasul desfrânatului, cu fierbinți lacrimi cădem către Tine, părintele și Dumnezeul tuturor, strigând: Am greșit depărtându-ne dela Tine, necurăției slujind! Deci primește pocăința noastră.

Starea cea împărătească care o ai dăruit mie defăimându-o, Cuvinte, rău m'am osândit, ca cel ce iubind dulceața păcatului m'am asemănat dobitoacelor. Ci Tu, Mântuitorule, cela ce pentru mine om Te-ai făcut, păzește-mă cu îndurarea Ta.

In genunchi cad ca și de demult desfrânatul, stăpâne Doamne. Deci Tu grăbind primește-mă, și îmbrățișându-mă cu mâinile, dăruește-mi chipul mântuirii Tale, și în loc de argat, iubitorule de oameni, iarăși fiu al Tău mă fă.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Dumnezeeștii arătări, firea omenească prin tine s'a învrednicit, că tu una părtinitoare ai fost Fecioară către Dumnezeu omul. Pentru aceasta ca pre o Născătoare de Dumnezeu, toți, dupre vrednicie te slăvim.

Alt Canon al Sfântului.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea, Irmos:

Deschide-voiu gura mea...

Veniți dumnezeești ritori și cei mai aleși dintre teologi, veniți limbile cele de Dumnezeu grăitoare, adunați-vă întru una, ca să lăudați dupre vrednicie pre ritorul Duhului, pre dumnezeescul Grigorie.

Să se laude de mine stâlpul credinței, apărătorul Bisericii, marele Grigorie, prea alesul păstor al Tesalonicului, podoaba cea adevărată a cetei Ierarhilor.

Slavă.

Din pruncie ai poftit vieața cea mai bună, și din tinerețe ai iubit părinte înțelepția cea desăvârșită; și întocmai cu obiceiurile și cu gândul te-ai arătat cu cel de un nume cu tine, dumnezeescul Grigorie.

Și acum, a Născătoarei.

Fii mie, Preacurată, cale vieții mele, povățuindu-mă spre dumnezeeștile locașuri,

că am rătăcit şi m'am alunecat în surpăturile răutăţii, din care ridică-mă cu mijlocirea ta.

Catavasie.

Deschide-voiu gura mea...

Cântarea a 3-a, Irmos:

Doamne, cela ce ai făcut...

Infricoşându-mă de lucrurile mele şi de înstrăinarea cea cu depărtare şi de risipirea bogăţiei Tale, pre care am cheltuit-o în desfrânări, întru pocăinţă strig către Tine, Dumnezeule şi părintele meu: Greşit-am, mântueşte-mă.

Greşind pe pământ, mă înfricoşez de cer; că am să fiu mustrat la judecată, când toţi vor sta de faţă, Cuvinte, judecându-se cu dreapta Ta judecată.

Intunecatele şi spurcatele mele gânduri mă hrăniau, când dela Tine Mântuitorule, mă depărtasem eu, păcătosul. Iar acum strig: Greşit-am! Greşit-am, mântueşte-mă, pre cel ce cu căldură alerg la îndurarea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Frământătura lui Adam s'a îndumnezeit, Fecioară; că din pântecele tău purtător de trup s'a arătat Dumnezeu, prin carele am fost chemaţi din osânda cea de demult cei înşelaţi cu nădejdea îndumnezeirii.

Alt Irmos:

Pre ai tăi cântăreţi...

Păzind curgerile dumnezeeştilor tale învăţături, scăpăm de toată măestria celor de rea credinţă şi gonim toate cetele lor, cu sfinţitele tale scrisori, Grigorie.

Inţelepciunea nebunească a celor de rea credinţă o ai stricat, fericite, având în inima ta înţelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatică; prin care cu sunet ai sfărâmat deşarta lor întărâtare.

Slavă.

Omorându-ţi toată sburdăciunea trupului celui stricăcios, înţelepte, sihăstreşte ţi-ai înviat mişcările sufletului şi l-ai făcut pre el organ dumnezeesc al teologiei.

Şi acum, a Născătoarei.

Cu cunoştinţa minţii şi cu voinţa am iubit cu deadinsul vieaţa, cea de ruşine şi păcătoasă; ci cu dumnezeeasca dragoste, leagă-mă Fecioară, mireasă a lui Dumnezeu, prin dumnezeească rugăciunea ta.

CONDACUL

glasul al 4-lea.

Acum s'a arătat vremea cea de lucrare, lângă uşi stă jude-

cata, să ne sculăm dar postindu-ne, să aducem lacrimi de umilinţă, împreunate cu milostenie, strigând: Greşit-am mai mult decât nisipul mării. Ci slăbeşte, făcătorule al tuturor, ca să luăm cununile nestricăciunii.

Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobia: Degrab ne întâmpină...

Inşelăciunea celor rău credincioşi o ai ars înţelepte şi credinţa ortodocşilor bine o ai arătat şi ai luminat lumea. Pentru aceasta purtător de biruinţă te-ai arătat, stâlp Bisericii şi arhiereu adevărat. Deci nu înceta rugându-te lui Hristos, să ne mântuească pre noi pre toţi.

(de două ori)

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Primeşte degrab rugăciunile noastre, Stăpână, şi le du Fiului şi Dumnezeului tău, Doamnă cu totul fără prihană. Stinge supărările hulitorilor, doboară vicleniile şi surpă, Preacurată, îndrăzneala celor fără de Dumnezeu, cari se întrarmează asupra robilor tăi.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Tu eşti puterea mea...

Lepădând părinteştile porunci, dumnezeeasca bogăţie care mi-ai dăruit, în dulceţile patimilor o am cheltuit; pentru aceasta ca cel ce cu mărturisire mă căesc, nu Te scârbi asupra mea, Stăpâne.

Cu dumnezeească cuviinţă primind sărăcie, pre mine cel ce demult m'am fost depărtat, cheamă-mă către Tine; şi spre veselie mă rândueşte iubitorule de oameni, ajutând cu trupul Tău, cel dumnezeesc, Cuvinte, chemării mele.

Prin lacrimi neîncetate să ne mântuim de veşnicile munci, pre care le-a gătit Dumnezeu viclenilor duhuri. Ca fiul cel pierdut, strigând: Greşit-am Ţie, Părinte! Ci primeşte-ne pre toţi cei ce alergăm la milostivirea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Cuvântul cel ce este fără început cu Tatăl şi cu Duhul, din Fecioara cea neispitită de bărbat se naşte afară de legea firii; şi a rămas ceea ce era şi în ceea ce a primit dela noi, iarăşi a rămas. Că este un Fiu în două firi, păzind întru amândouă cele ale firii.

Alt Irmos:

Sfatul cel neurmat...

Deschizându-ţi gura ta, Părinte înţelepte, ai propoveduit înţelepciunea lui Dumnezeu la care ai gândit în inima ta pururea; şi pre Varlaam cel de-

șert, neînțelept și fără minte l-ai arătat.

Apusa-ai sub pământ, dupre legea firii, soare cel prea dulce; ci vei răsări de dimineață cu Hristos, soarele cel neapus, Cel ce caută spre toți prin rugăciunile tale.

Slavă.

Arătatu-te-a darul lui Dumnezeu, pre tine fericite, laudă și întărire prea mare ortodocșilor; păstor bun și al doilea teolog și turmei păzitor prea deștept.

Și acum, a Născătoarei.

Deschide-mi urechile sufletului, Maică a lui Dumnezeu, ceea ce ai născut pre cel ce a deschis mai înainte urechile surdului și mă învredniceşte a lua în urechi dumnezeeștile cuvinte și a le împlini.

Cântarea a 5-a, Irmos:

Pentru ce m'ai lepădat...

De bogățiile și de dumnezeeștile daruri m'am lipsit, ducându-mă departe, unde m'am topit de foamea bunătăților vieții; ci Tu Părinte ca un bun umple-mă de dulceața și mărirea cea de demult, pentru bună îndurarea Ta.

Primind gândul celui pierdut, carele și-a cheltuit vieața întru desfrânări, să alergăm către milostivul părinte cu neîndoită credință și cu inimă înfrântă, ca să primim lăsarea păcatelor.

Nu întârzia suflete al meu petrecând în locuri depărtate, ci degrab aleargă mărturisindu-te lui Dumnezeu și Tatălui, ca să iei deslegare pentru relele ce le-ai lucrat, vieața cheltuindu-ți.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Soarele dreptății, cel ce se poartă pre nour luminos, întru tine îl vedem Preacurată Fecioară purtându-se, carele gonește întunerecul nebuniei idolești și luminează cu adevărată înțelegere.

Alt Irmos:

Spăimântatu-s'au toate...

Cu secerea cuvintelor tale și cu sfințitele scrisori, ai tăiat eresurile cele spinoase și odraslele neghinelor streine; și ai semănat semințele ortodoxiei cele de bună credință, ierarhe Grigorie.

Cuvintele tale cele prea înțelepte și cinstitele scrisori sunt rouă cerească, miere din piatră, pâine îngerească celor ce aleargă la tine; mursă de miere, mâncare plină de dulceață și izvor de apă vie, Grigorie.

Slavă.

Invăţător te cunoaşte pe tine pământul şi marea, stâlp sfinţit al ortodoxiei şi cinstită cămară a dumnezeeştilor dogme, sfinţit înţelept cuvântător de Dumnezeu, împreună locuitor şi părtaş şi întocmai la obiceiu cu apostolii.

Şi acum, a Născătoarei.

Cu râurile umilinţei spală întinăciunea inimii mele, Fecioară Preacurată, şi-mi dărueşte mijloace de pocăinţă cu sfinţitele tale rugăciuni, cele către înduratul Dumnezeu, pre carele negrăit l-ai născut.

Cântarea a 6-a, Irmos:

Rugăciunea mea voiu vărsa...

Fiul Tău cel mai tânăr am fost şi bogăţia Ta prin deprinderea relei vieţuiri o am cheltuit şi darurile Tale le-am pierdut şi de bunătăţile Tale m'am lipsit. Vindeci către Tine, părintele şi Dumnezeul meu, cerându-mi iertare.

Instreinare fără omenie am aflat şi a paşte porcii m'am osândit şi bogăţia mea pre carea pentru milostivire mi-ai fost dat-o, degrab o am risipit şi am rămas gol despre toate. Ci Tu, ca Dumnezeul meu, milueşte-mă!

Nu am îndrăzneală, iubitorule de oameni, a privi şi a vedea nemăsurată înălţimea cerului, fiindcă am greşit; nici a mă numi fiu al Tău, eu păcătosul. Ci în dar mă iartă, Cel ce ai nemăsurată milă.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Negrăită este naşterea ta şi nepovestit este chipul naşterii, Fecioară, ceea ce ai născut mai pre sus de minte pre Dumnezeu, avându-ţi fecioria neîntinată. Pentru aceasta pe tine, ca pre o adevărată Născătoare de Dumnezeu, dupre vrednicie te mărim.

Alt Irmos:

Inţelepţilor de Dumnezeu...

Ruptu-s'a deşarta întărâtare şi limba lui Varlaam celui fără minte, cu cuvintele şi cu dogmele şi cu ascuţirea minţii înţeleptului împărat şi cu a ta, Grigorie.

Dumnezeeasca alăută Duhului, trâmbiţa care a vestit luminat tainele lui Dumnezeu, pre marele ierarh al Tesalonicului, limba cea de Dumnezeu cuvântătoare, cu cântări să o cinstim.

Slavă.

Povăţuind pre popor oarecând ca un stâlp de foc, ai ars pre vrăjmaşii credinţei; iar adunările credincioşilor

le-ai luminat, de Dumnezeu înţeleptite, părinte Grigorie.

Şi acum, a Născătoarei.

Stăpână Preacurată, fii mie linişte şi liman de mângâere, trecându-mă la dumnezeescul ţărm cel fără de valuri şi alinându-mi viforul patimilor mele.

CONDAC

glasul al 8-lea.

Podobia: Apărătoarei Doamne...

Pre tine, organul înţelepciunii cel sfinţit şi dumnezeesc, trâmbiţa teologiei cea luminoasă, cu un glas te lăudăm, Grigorie de Dumnezeu grăitorule. Ci cela ce stai ca o minte înaintea minţii celei dintâi, către dânsul îndreptează mintea noastră, Părinte, ca să strigăm: Bucură-te, propoveduitorule al darului.

ICOS

Inger te-ai arătat pe pământ, vestind oamenilor cele dumnezeeşti, ce nu se pot grăi. Că având minte omenească şi trup, cu glasurile ca ale celor fără de trupuri, ne-ai făcut pre noi de ne-am minunat, de Dumnezeu grăitorule, a striga ţie acestea: Bucură-te, prin carele s'a gonit întunerecul! Bucură-te, prin carele a venit lumina! Bucură-te, vestitorule al dumnezeirii cele nezidite! Bucură-te, văditorul al celei zidite şi nebune cu adevărat! Bucură-te, cela ce ai spus că firea lui Dumnezeu este înălţime neajunsă! Bucură-te, cela ce ai zis că lucrarea lui este adâncime, care nu se poate lesne vedea! Bucură-te, că slăvirea lui Dumnezeu bine o ai vestit! Bucură-te, că părerile făcătorilor de rele le-ai mustrat! Bucură-te, luminătorule, cela ce ai arătat soarele! Bucură-te, paharule, carele dai băutură nemuritoare! Bucură-te, prin carele străluceşte adevărul! Bucură-te, prin carele s'a întunecat minciuna! Bucură-te, învăţătorule al darului.

SINAXAR

LA DUMINICA A DOUA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

In aceeaş zi, în Duminica a doua a postului mare, facem pomenirea celui întru sfinţi părintelui nostru Grigorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului.

STIHURI

Spre lumina cea neinserată îl duce acum al luminii izvor,

Pe cel cu adevărat mare şi strălucitor al luminii predicator.

Acest fiu al dumnezeeştii şi neinseratei lumini, cu adevărat om al lui Dumnezeu şi minunat serv şi slujitor al lui Dumnezeu, se trăgea din Asia, din părinţi de neam şi slăviţi. S'a silit să-şi împodobească cu virtute şi învăţătură nu numai omul cel din afară şi văzut, ci cu mult mai mult pe cel lăuntric şi nevăzut. Pe când era încă în fragedă copilărie i-a murit tatăl lui. Mama sa l-a învăţat şi l-a crescut atât pe el cât şi pe fraţii şi surorile lui în învăţătura şi în legea Domnului şi în sfintele Scripturi. A ajuns încă bun cunoscător şi al învăţăturii laice, căci a

urmat la dascăli învăţaţi. Grigorie, isteţ din fire, având o râvnă potrivită, a adunat în scurtă vreme tot felul de cunoştinţe, încât ajungând la vârsta de douăzeci de ani, şi socotind pe toate o nimica şi mai înşelătoare decât visurile, căuta să alerge sus la Dumnezeu, pricina şi dătătorul oricărei înţelepciuni, şi printr'o vieţuire mai desăvârşită să-şi afierosească lui Dumnezeu toată fiinţa sa. Deaceea descopere mamei sale scopul său iubitor de Dumnezeu, dorul şi dragostea înflăcărată de Dumnezeu ce-o avea de multă vreme. Cu acest prilej a aflat că şi ea nutreşte demult aceleaşi gânduri şi că'şi găseşte desfătarea în aceleaşi lucruri ca şi el. A adunat deci mama îndată în jurul ei pe copiii săi şi le-a zis cu veselie: „Iată eu şi pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu!“ Apoi încearcă să afle ce părere au ei despre cele bune şi le descopere ţelul fratelui lor mai mare. Acesta, întrebuinţând mai mult cuvinte din inimă decât din minte, i-a convins să urmeze cu bucurie aceleaşi dorinţe ca şi el şi să fugă de lume. Deaceea după ce şi-a împărţit, după sfatul evanghelic, toată averea la săraci şi a părăsit cu suflet uşurat favorurile împărăteşti şi cinstea şi sgomotele din palatele împărăteşti, a urmat lui Hristos. Pe mama şi pe surorile sale le-a băgat într'o mânăstire de călugăriţe, iar el împreună cu fraţii săi s'a dus în muntele sfinţeniei, supranumit Atos. Dar pentrucă timpul n'a îngăduit să trăiască la un loc, a sfătuit pe fraţii săi să rămână în alte mânăstiri şi acolo să-şi ducă viaţa după plăcerea lui Dumnezeu, iar el s'a dat în ascultarea unui bătrân minunat numit Nicodim, care trăia în isihie numai pentru Dumnezeu. Dela acesta a învăţat cu fapta, în umilinţa sufletului, toată porunca şi toată virtutea. A mai dobândit aici, în descoperire tainică, şi sprijinul şi ajutorul nebiruit de nimeni al prea curatei Născătoarei de Dumnezeu. După mutarea lui Nicodim către Dumnezeu, a trăit câţiva ani în Marea Lavră cu multă râvnă şi cu minte încărunţită. De dragul isihiei, însă, pleacă din Marea Lavră şi îmbrăţişează pustia. Adăugând totdeauna dor lângă dor şi dorind necontenit cu tărie să fie cu Dumnezeu, se dă pe sineşi unei vieţi covârşitor de aspre. Înfrânându-şi de pretutindeni prin rugăciune stăruitoare simţurile, înălţându-şi mintea la Dumnezeu, petrecându-şi tot timpul în rugăciune, studiind cele dumnezeeşti şi întocmindu-şi într'un chip foarte bun viaţa, învingea cu mare putere, prin ajutorul lui Dumnezeu, luptele ce i le dau demonii; curăţindu-şi sufletul cu izvoare de lacrimi prin privegheri de nopţi întregi a ajuns vas ales al harurilor dumnezeescului Duh şi avea adeseori vedenii dumnezeeşti. Şi ceeace-i mai minunat este că nu şi-a schimbat felul lui aspru de viaţă, cu toate că a plecat, din pricina năvălirilor Ismailiţilor, în Tesalonic şi a fost silit să locuiască în unele oraşe.

După mulţi ani, după ce şi-a curăţit desăvârşit şi trupul şi sufletul, cu voia lui Dumnezeu, a primit marele har al preoţiei. Şi săvârşea tainele preoţiei ca unul care n'avea trup şi era, ca să spun aşa, în afară de el însuşi, încât sufletele celor care se uitau la el, se pocăiau numai văzându-l. Era cu adevărat mare şi era cunoscut de cei care trăiau după plăcerea lui Dumnezeu ca un purtător de Duh. Se arăta un astfel de om şi celor care vedeau faptele lui: avea putere împotriva dracilor; izbăvea pe cei cuprinşi de înşelăciunea şi uneltirea lor; făcea ca pomii neroditori să dea roade; vedea mai dinainte cele viitoare şi era împodobit şi cu celelalte haruri şi roade ale dumnezeescului Duh. Dar pentrucă săvârşirea virtuţii stă în puterea noastră, iar căderea în încercări nu stă în puterea noastră, şi fără încercări nu este nici desăvârşire şi nici arătarea credinţei noastre în Dumnezeu — căci împreună lucrarea faptei bune şi a dorinţei de bine desăvârşeşte pe omul care trăeşte după Dumnezeu — a îngăduit Dumnezeu să cadă acest mare bărbat în felurite şi necontenite încercări, pentru ca prin toate acestea să se arate cu adevărat desăvârşit. Ce minte poate să-şi închipue câte i s'au întâmplat? Ce cuvânt poate să rostească uneltirile mai mari decât cele dinainte ale cumplitului vrăjmaş şi acuzaţiile şi bârfelele aduse lui de noii luptători împotriva lui Dumnezeu? Cine poate să spună cât de mult a luptat pentru credinţă timp de douăzeci şi trei de ani, suferind din partea vrăjmaşilor vătămări şi felurite necazuri?

Fiara italiană, Varlaam din Calavria, care se credea grozav în înţelepciunea laică şi socotea în deşertăciunea propriilor lui gânduri că ştie toate lucrurile, a pornit războiu cumplit împotriva Bisericii lui Hristos, a dreptei noastre credinţe, şi a tuturor celor cari o ţineau cu tărie. Varlaam învăţa nebuneşte că harul comun Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi lumina veacului ce va să fie, prin care vor străluci şi drepţii ca soarele, în chipul în care şi Hristos a arătat-o strălucind ca soarele pe Muntele Tavorului şi pe scurt toată puterea şi lucrarea Dumnezeirii treiipostatice, este cu totul deosebită de firea dumnezeească şi este creată. Iar cei cari cugetau drept că acea dumnezeească lumină este necreată şi că toată puterea şi lucrarea dumnezeească nu sunt nicidecum însuşiri noi printre însuşirile fireşti ale lui Dumnezeu, pe toţi aceştia, prin cuvinte şi prin scrieri mari îi numea închinători la doi Dumnezei şi închinători la mai mulţi Dumnezei, după cum ne numesc şi Iudeii, Sabelie şi Arie.

Pentru a vădi rătăcirea lui Varlaam, Biserica a trimis la Constantinopol pe dumnezeescul Grigorie, ca un luptător al credinţei şi ca un cunoscut apărător, dar mai bine spus şi ca acuzator şi ca acuzat. Dumnezeescul împărat Andronic al patrulea Paleologul, apărător al dreptei credinţe, a adunat un sfânt sinod. Când a venit la acest sinod şi Varlaam — cu învăţăturile lui eretice spuse mai sus şi cu acuzaţiile aduse împotriva credincioşilor — marele Grigorie, plin de dumnezeescul Duh, şi îmbrăcat cu putere nebiruită de sus, a astupat acea gură deschisă împotriva lui Dumnezeu şi în sfârşit a biruit-o; a prefăcut în cenuşă, prin cuvântări arzătoare şi prin scrieri, ereziile lui asemănătoare spinilor. Pentrucă n'a mai putut suferi ruşinea, vrăjmaşul dreptei credinţe a fugit la Latini, de unde a şi venit. In sinod Grigorie, după ce a mustrat pe Varlaam, mustră şi pe Polichindin şi prin cuvântări contradictorii a nimicit scrierile lui. Cu toate acestea partizanii pierzaniei acelora nu încetau de a purta războiu Bisericii lui Dumnezeu. Spre a le fi stavilă, silit mai mult de sfântul sinod şi chiar de împărat, şi înainte de toate prin voia dumnezeească, Grigorie a fost înduplecat să se urce pe tron arhiepiscopal şi să fie păstor sfintei Biserici a Tesalonicului. Imbrăcat cu acest har, a dat cu bărbăţie şi stăruinţă cu mult mai multe lupte decât înainte pentru credinţa ortodoxă. Pe mulţii, cumpliţii şi vicleniî partizani ai lui Achindin şi Varlaam, care se arătau ca nişte pui înverşunaţi ai unor învierşunate fiare sălbatece, ca şi pe învăţăturile şi scrierile lor, i-a combătut cu fel de fel de argumente, prin cuvântări şi scrieri de Dumnezeu insuflate, nu odată sau de două ori sau de trei ori, ci de multe ori şi în multe împrejurări, nici numai în timpul unui împărat sau patriarh, ci în timpul a trei împăraţi, care au luat sceptrul împărăţiei unul după altul şi în timpul tot atâtor patriarhi şi a multor sinoade. Dar în sfârşit i-a biruit. Unii îndărătnici, socotind o nimica dreptatea dumnezeească, au rămas în rătăcirea lor. Aşa s'a întâmplat cu toate ereziile. Mai sunt încă şi azi din toate ereziile rămăşiţe, care n'au nicio ruşine de sfinţii care le-au pus pe fugă, ca să nu mai vorbesc de neamul obraznic al Iudeilor, care şi până azi se porneşte cu furie împotriva lui Hristos.

Pe scurt, acestea şi atât de mari sunt biruinţele marelui Grigorie împotriva necredincioşilor. Dar Dumnezeu, pe căi nespuse, îl trimite învăţător şi în răsărit. Din Tesalonic este trimis sol în Constantinopol ca să potolească certurile dintre împăraţi. A fost prins însă de Agarineni şi ţinut în stăpânirea lor un an întreg. Ca un luptător a mers din loc în loc şi din oraş în oraş, învăţând cu mult curaj Evanghelia lui Hristos. Pe cei tari îi întărea încă şi mai mult şi-i sfătuia să stărue în credinţă, iar pe cei şovăelnici, care aveau unele îndoieli şi-i puneau întrebări cu privire la cele ce se petreceau pe acea vreme, îi sprijinea cu înţelepciunea dumnezeească şi le dădea cea mai bună deslegare tuturor întrebărilor ce i le puneau. Iar cu ceilalţi necredincioşi, care s'au rupt în chip nenorocit de creştini şi-şi bat joc de dogmele noastre: de iconomia întrupării Domnului şi Dumnezeului nostru, de cinstita cruce, de cinstitele icoane cărora ne închinăm, de multe ori le vorbea cu îndrăsneală. Mai mult încă vorbia şi despre Mahomet şi despre multe alte întrebări ce-i erau puse. Prin răspunsurile pe care le dădea pe unii îi uimea, iar pe alţii îi înfuria împotriva lui, şi-şi întindeau mânile spre el şi i-ar fi pus muceniceşte capăt zilelor, dacă, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, n'ar fi fost cruţat cu nădejdea răscumpărării sale cu bani. Acest lucru s'a întâmplat şi marele Grigorie a fost eliberat de nişte creştini iubitori de Hristos. Şi aşa a plecat îndată, mucenic nesângerat, la turma sa.

Pe lângă multe şi mari daruri şi merite deosebite ce avea, a fost împodobit şi el cu semnele lui Hristos, având în el, după cum spune Pavel, lipsurile lui Hristos (Coloseni, I, 24). Iar ca să arătăm însuşirile lui deosebite le vom numi pe acestea: era peste măsură de blând şi smerit, însă nu când era vorba de Dumnezeu şi de cele dumnezeeşti; în acestea era mare luptător; era fără ură şi îngăduitor; căuta, atât cât îi sta în putinţă, să răsplătească cu bine pe cei care se purtau rău cu el; nu primea cu uşurinţă cuvintele ce se spuneau împotriva unora; era răbdător şi cu suflet mare în greutăţile ce veneau asupra lui de fiecare dată; era mai presus de orice plăcere şi slavă deşartă; era totdeauna simplu în toate trebuinţele trupului, deşi cu timpul trupul lui se slăbise cu totul; blândeţea, liniştea şi necontenita lui bunăvoinţă a tăriei sufletului său se desăvârşise atât de mult în el, încât aceste însuşiri se arătau şi pe dinafară celor care-l priveau; în toate totdeauna înţelegător, atent şi ordonat. Ca o urmare a acestor însuşiri aproape niciodată ochii lui nu-i erau seci de lacrimi, ci purtau în ei izvoare de lacrimi.

Deci aşa a luptat vitejeşte dela început până la sfârşit împotriva patimilor şi a dracilor; a alungat departe de Biserica lui Hristos pe eretici, înfăţişând limpede în cuvântări şi în scrieri credinţa ortodoxă, iar prin ele a pecetluit carecum toată Scriptura cea insuflată de Dumnezeu, după cum şi ea, care-i sfârşit şi pecete a vieţii şi cuvântului sfinţilor, a pecetluit viaţa şi cuvântul lui; a păstorit apoi, apostoleşte şi bine plăcut lui Dumnezeu,

turma lui timp de treisprezece ani, a împodobit-o cu predici morale și a condus-o spre țărla cea cerească. Și, ca să spunem așa, spre a se arăta ajutător de obște și al ortodocșilor în viață și al celor ce vor veni, s'a mutat la viața cea mai presus de lume în anul 1362 dela Hristos, trăind în total 63 de ani. Duhul și l-a dat în mânile lui Dumnezeu, iar trupul, sfintele lui moaște, le lasă turmii. Sfintele lui moaște și astăzi se păstrează în Mitropolia din Tesalonic, neobișnuit de strălucite și de slăvite, ca o moștenire și comoară neprețuită. De fiecare dată fac minuni celor ce se apropie de ele cu credință, dăruesc izbăvire de tot felul de boale, despre care povestește multe istoria sfântului Grigorie.

Cu ale lui rugăciuni, Dumnezeule, miluește-ne și ne mântuie pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a, Irmos:

Tinerii cei ce merseseră...

Indrăzneală nu am, a mă numi fiu al Tău, Părinte iubitorule de oameni, ci mă fă ca pre unul din argații Tăi, rogu-Te și nu Te îngrețoșa de mine cel ce strig: Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Spurcându-ne vieața prin viețuirea păcătoasă și pierzându-ne bunul neam cel dintâi, prin fierbinte pocăință să alergăm către cel unul părinte al nostru și Dumnezeu; ca să luăm mântuire.

Aspru stăpân este căruia m'am osândit a-i robi; tare și nesuferită foame am răbdat, plăcând porcilor. Ci întorcându-mă, strig: Mântuitorule mântuește-mă.

A Născătoarei.

Firea cea muritoare o ai înviat, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ceea ce una ai născut vieața; drept aceea, pre tine credincioșii mântuire te știm, ca ceea ce ai născut cu trup pre Dumnezeul părinților.

Alt Irmos:

N'au slujit făpturii...

Cei ce cinstesc cuvintele și scrisorile tale, Grigorie, se învață cunoștința lui Dumnezeu, plini se arată de înțelepciunea cea duhovnicească și teologicește propoveduesc darul cel nezidit și lucrarea lui Dumnezeu.

Sabia și arcele celor rău credincioși, tu de tot le-ai sfărâmat și trufia lui Varlaam și toată puterea ereticilor, ca o țesătură de păianjen o ai risipit ca și cu o piatră, prea mare Ierarhe.

Slavă.

Pecetluitu-s'a cu cuvintele și cu dogmele și cu scrisorile tale, Grigorie, credința celor binecredincioși și îndrăzneala eresurilor a contenit și amenințarea dreptei credințe și tăria celor rău crdincioși a încetat.

Și acum, a Născătoarei.

Noi cei uscați de boalele patimilor știindu-te cu adevărat izvor de tămăduiri, scoatem

ape de mântuire dumnezeeşti şi strigăm: Bine este cuvântat Preacurată rodul pântecelui tău.

Cântarea a 8-a, Irmos:

De şapte ori cuptorul...

Bogăţia cea nemăsurată şi multă milostivirea Ta o vedem, Stăpâne, cei ce credem întru Tine. Pentru aceasta toţi cu căldură împreună cu desfrânatul cădem către Tine. Primeşte pre cei ce Ţi-au greşit şi la Tine au alergat; că nu este, milostive, păcat, care să poată birui iubirea Ta de oameni.

Pentru milostivire, Stăpâne, pre sine Te-ai smerit, şi Te-ai apropiat fiilor Tăi celor căzuţi; că însuţi iubitorule de oameni pre cei căzuţi îi întâmpini şi sărutându-i, mântuire le dărueşti. Şi de şi cineva va cădea jos, milostiv fiind ca un iubitor de oameni, nu Te mânii.

Cea mai înfricoşată judecată mă va întâmpina, o, Stăpâne! Că văzându-Te fără răutate şi iubitor de oameni, nu alerg către Tine ca să strig cu glasul curvarului, ci în lenevire îmi petrec vieaţa. Tu dar fii mie milostiv şi de osânda aceea mântueşte-mă prin pocăinţă, îndurate.

Nu trei dumnezei slăvim, ci o dumnezeire, iar trei ipostasuri cinstim cu adevărat. Pre Tatăl nenăscut, pre Fiul născut din Tatăl, şi pre Duhul Sfânt purces din Tatăl, pre Dumnezeu unul în trei; de şi numirea fiecăruia, ca un Dumnezeu ce este, cu credinţă se slăveşte.

A Născătoarei.

La multe năpaste, sunt supus, şi cu viforul întristărilor înnecat. Ci cu rugăciunile tale mântueşte-mă, ceea ce eşti limanul mântuirii, Preacurată, şi din toate răpindu-mă, mă mântueşte. Ca pre tine, dupre vrednicie, ca pre o caldă folositoare, şi de Dumnezeu Născătoare, să te slăvesc întru toţi vecii.

Alt Irmos:

Tinerii cei bine credincioşi...

Stai acum împreună cu teologii lângă scaunul celui prea îndurat, fiind asemenea cu dânşii, şi întocmai la obiceiuri, prea înţelepte Grigorie, mai întâi şezătorule pe scaunul Tesalonicului, podoaba ierarchilor, luminat împodobit fiind cu mărirea arhieriei, şi servind lui Dumnezeu.

Ştiind Dumnezeu curăţia gândului tău şi mai înainte de pântece şi de zămislire, a grăit curat credinciosului şi dum-

nezeescului împărat, că erai să fii apărător nebiruit al Bisericii. Pentru aceasta, prin întărire canonicească te-ai uns cu mirul arhieriei.

Slavă.

Birueşte-se arătat şi se spulberă adunarea lui Polichindin de mâna ta, şi de înţeleptele tale cuvinte, prea lăudate Grigorie, mai întâi şezătorule pre scaunul Tesalonicului. Şi precum piere fumul, aşa a pierit adunarea cea putredă, prin limba ta cea cu glas de tunet şi de teolog.

Şi acum, a Născătoarei.

Cuvântul lui Dumnezeu din bunătatea sa cea desăvârşită, întru tine, Fecioară, a împodobit, firea omenească cea cufundată în patimi şi toată o a înoit şi o a sfinţit. Pentru aceasta cei prin tine mântuiţi, te slăvim întru toţi vecii.

Cântarea 9-a, Irmos:

Spăimântatu-s'au de aceasta...

Bucurie şi veselie se face acum pentru mine, junghiindu-se viţelul Tău; umple de aceasta şi sufletul meu cel ce nădăjdueşte spre Tine, Dumnezeule. Primeşte-mă pre mine rătăcitul, şi la vieaţă mă ridică pre mine cel omorît, şi mă îmbracă întru dumnezeească haină a mântuirii şi a nestricăciunii.

Sufletelor depărtate dela Dumnezeu şi lipsite de dumnezeeştile daruri, veniţi cu căldură, şi luând în minte întoarcerea desfrânatului, să strigăm: Părinte bunule! Cela ce eşti din ceruri, greşit-am cu toţii, curăţeşte-ne şi ne mântueşte, pre cei ce alergăm la mila Ta.

Ca unul ce ai mulţime multă de îndurări, nu Te îngreţoşa Doamne, Doamne, de mine, carele în multe desfătări am cheltuit bogăţia, şi acum alerg şi strig către Tine: Greşit-am Ţie! Mântueşte-mă, pre cel ce scap la mila Ta.

A Născătoarei.

Liman de mântuire, de călăuzire şi de părtinire, te am pre tine eu, robul tău; scapă-mă de toate împiedecările cele cumplite, ca una ce eşti bună, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, Stăpână. Că spre tine cu dragoste toată nădejdea mi-am pus; ca să te slăvesc cu credinţă.

Alt Irmos.

Tot neamul pământesc.

Oglindă dumnezeească te-ai făcut Grigorie; că pre cel dupre chipul lui neîntinat l-ai păzit, şi mintea puindu-ţi băr-

băteşte, stăpân asupra patimilor trupeşti, ai luat chipul cel dupre asemănare. Pentru aceasta te-ai şi făcut casă prea luminată sfintei Treimi.

Impăratul cel bine credincios, te-a arătat pre tine, ca şi cum ai fi fost cu aripi sburând prin văzduh; că împreună cu dânsul te-ai luptat, ca un plin de dumnezeescul Duh asupra lui Varlaam, celui cu minte deşartă şi nebun, carele a grăit nedreptate asupra înălţimii lui Dumnezeu; pre carele pre dreptate l-ai biruit.

Slavă.

Cu totul fiind plin de înţelepciunea cea bună, Mărite, ai strălucit lumină în lume, izvorînd dogmele ortodoxiei; căci cu iubirea filosofiei celei alese, Inţelepte, ai luat în pântece dumnezeeasca frică şi ai născut cuvintele Duhului.

Şi acum, a Născătoarei.

Cântare de mulţumită cu un glas aducem ţie noi credincioşii, de Dumnezeu Născătoare; că tu ai deslegat blestemul nostru cel de demult şi toţi luăm prin tine dumnezeeasca bine-cuvântare, mântuire, luminare, milă şi bucuria cea veşnică.

LUMINÂNDA INVIERII

Slavă, a sfântului.

Podobia: Cu apostolii să ne suim...

Bucură-te, lauda părinţilor, gura teologilor, sălăşluirea tăcerii, casa înţelepciunii, căpetenia învăţătorilor, adâncul cuvântului. Bucură-te, organul lucrării, înnălţimea gândirii la cele de sus, tămăduitorule al boalelor omeneşti. Bucură-te, locaşul Duhului, viu fiind şi după moarte părinte.

Şi acum, a Născătoarei.

Stăpână, a tuturor stăpână, apucă înainte întru primejdii, sârgueşte întru necazuri, fii de faţă în nevoi; ca să nu ne apuce pre noi în ziua sfârşitului nici satana, nici iadul, nici pierirea. Ci să stăm toţi nevinovaţi înaintea înfricoşatului divan al Fiului tău, o Maica lui Dumnezeu stăpână! Căci câte voeşti, le şi faci.

LA LAUDE

Punem Stihirile pe opt şi cântăm: cinci Stihiri ale Invierii şi aceste trei, glasul 1-iu.

Podobia: Ceea ce eşti bucuria...

Fericită vieaţă ai petrecut în lume şi acum te veseleşti împreună cu adunările celor fericiţi şi pre pământul celor blânzi ca un blând locueşti, ierarhe Grigorie. Imbogăţindu-te dela Dumnezeu cu darul minunilor, care dai celor ce te cinstesc.

Stih: Gura dreptului va deprinde înţelepciune şi limba lui va grăi judecata.

Dogmele dreptei credinţe le-ai sădit, trăind fericite spinii relei învăţături şi sămânţa credinţei bine îmmulţindu-o, cu ploaia cuvintelor tale spic însutit ai adus lui Dumnezeu, ca un plugar iscusit.

Stih: Auziţi acestea toate neamurile...

De strălucirea vieţii tale celei fără de prihană, s'au mirat adunările îngerilor şi ale oamenilor fericite; că de bună voie te-ai arătat tare nevoitor şi pustnic şi arhiereu; vrednic slujitor lui Dumnezeu şi prieten adevărat.

Stih: Scoală-Te Doamne Dumnezeul meu, inalţă-se mâna Ta, nu uita pre săracii Tăi până în sfârşit.

Şi Stihira Triodului, glasul al 6-lea.

Celor ce umblă întru întunerecul păcatelor, ai răsărit lumină, Hristoase, în vremea postului. Arată-ne nouă şi ziua cea vestită a patimii Tale, ca să strigăm Ţie: Scoală-Te, Dumnezeule, miluește-ne pre noi.

Slavă, tot aceasta; Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu.

Prea bine-cuvântată eşti...

DOXOLOGIA MARE

Ecteniile şi Apolisul.

Apoi Litie în Pridvor, după obiceiu, cântând Slavă, şi acum; Stihira Evangheliei.

Ceasul întâi şi învăţătura sfântului Teodor Studitul.

Apolisul depiin.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, pe 6, şi ale Sfântului.

Cântarea a treia, pe 4.

Prochimen, glasul al 6-lea.

Tu, Doamne, ne vei feri şi ne vei păzi de neamul acesta în veac.

Stih: Mântueşte-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios.

Apostolul: Din cartea cea către Evrei. Aliluia glasului.

Evanghelia dela Marcu şi a sfântului, toată slujba arhierească.

CHINONICUL

Lăudaţi pre Domnul din ceruri.

DUMINICA SEARA

După Psalmul începător

La Doamne strigat-am... punem 10 stihiri: patru din Octoih, cele de umilinţă; iar din Triod, Podobnicele lui Iosif.

Glasul al 8-lea.

Podobie: Fără de măsură este...

Fără de măsură greşind Ţie, nenumărate munci aştept, scrâşnirea dinţilor şi plângere fără mângâere; gheena focului şi întunerecul şi tartarul. Deci prea drepte judecătorule, dărueşte-mi lacrimi prin care să aflu iertare, şi deslegarea de răutăţile mele, postind şi strigând Ţie: Stăpâne Hristoase milostiveşte-Te spre mine, pentru mare şi bogată mila Ta.

Pre mine cel rătăcit în munţii relei neascultări, caută-mă Cu-

vinte, şi la Tine mă cheamă gonind departe năravurile cele rele ale gândului meu. Şi fiind mort, înviază-mă iarăşi, şi cu postul mă curăţeşte pre mine, cel ce strig cu plângere neîncetat: Stăpâne Hristoase! Milostiveşte-Te spre mine, pentru mare şi bogată mila Ta.

Altă Stihiră a lui Teodor, glasul acelaşi.

Podobie: Pre cea slăvită...

Incepând postul săptămânii a treia, pre cinstita Treime să O lăudăm credincioşii, săvârşind cu bucurie cealaltă vreme a lui; şi patimile trupeşti slăbindu-le, să culegem din sufletele noastre flori dumnezeeşti, ca să împletim cununi Stăpânei zilelor. Ca toţi purtând cununi, să lăudăm pre Hristos ca pre un biruitor.

Şi din Mineiu, trei.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

După Eşire: Lumină lină...

Prochimen, glasul al 8-lea.

Să nu întorci faţa Ta dela sluga Ta...

(Caută-l la Duminica lăsatului de brânză, cu Stihirile lui, pag. 121)

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Frâile părinteşti lepădându-le, cu minte nestatornică am vieţuit în gândurile cele dobitoceşti ale păcatului; toată vieaţa mea rău cheltuindu-o eu, ticălosul; şi de hrana care întăreşte inima lipsindu-mă, am mâncat dulceaţa poftei, care satură în scurtă vreme. Ci prea bunule Părinte, să nu-mi închizi mie milostivirile cele iubitoare de oameni; ci deschizându-le, primeşte-mă ca pre fiul cel pierdut, şi mă mântueşte.

(de două ori).

Martirica

Mucenici ai Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; şi acum rugaţi-vă, să se mântuiască din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Cele cereşti te laudă pre tine cea plină de dar, Maică, ceea ce nu ştii de mire; şi noi doxologim naşterea ta cea neurmată, Născătoare de Dumnezeu; roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Şi cealaltă rânduială, precum s'a arătat mai înainte în Duminica lăsatului de brânză.

Luni a treia săptămână.

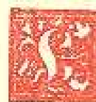
LA UTRENIE

Troişnicele glasului. După întâia Stihologie zicem Sedelnele cele de umilinţă, din Octoih, ale glasului ce se va întâmpla.

După a doua Stihologie, zicem această Sedelnă, a lui Iosif.

Glasul al 8-lea.

Podobie: Porunca cea cu taină...

u focul înfrânării să ardem toţi ca pre nişte

uscăciuni, sburdările patimilor şi văpaia cea nestinsă, să o stingem acum cu izvoare de lacrimi; strigând celui ce va să judece tot pământul: Mântuitorule milostive, Doamne, păzeşte-ne pre noi neosândiţi, dându-ne iertare de greşale.

Slavă, iar aceasta. Şi acum, a Născătoarei, asemenea.

Ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită curată binecuvântată, roagă neîncetat, pentru noi, pre cel ce s'a născut din tine pentru milostivirile îndurărilor, cu puterile cele de sus, cu arhanghelii şi cu toţi cei fără de trupuri, să ne dea nouă iertare mai 'nainte de sfârşit, şi curăţire de păcate, şi îndreptare vieţii, ca să aflăm milă.

După a treia Stihologie, Sedelna lui Chir Teodor, asemenea.

Treime sfântă şi cinstită, păzeşte-ne întregi şi neosândiţi, pre noi cei ce săvârşim postul de a treia săptămână, ca să trecem cu vrednicie şi celălalt ce urmează, şi să îndeplinim toate poruncile Tale. Ca aşa urmând, să ajungem fără osândă a vedea slăvita învierea Ta, aducându-Ţi cântare şi laudă.

Slavă, tot aceasta. Şi acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti folositoare credincioşilor şi bucuria celor necăjiţi, mângâerea prea mare celor întristaţi; roagă neîncetat, pentru noi, pre cel ce s'a născut mai pre sus de fire din pântecele tău cel prea sfânt, Fecioară, împreună cu îngerii şi cu stăpâniile, să scăpăm în ceasul întrebării de cumplita osândire.

Psalm 50.

CANONUL

Mineiului, dupre rânduiala lui,

Şi acest Tripesneţ al lui Chir Iosif. Şi se ceteşte Cântarea 1-a din Psaltire, glasul al 8-lea, Irmos:

Cântare să înălţăm popoare...

Cela ce ai milostivire ca un Dumnezeu, primeşte-mă pre mine cel ce mă pocăesc, carele mi-am cheltuit vieaţa desfrânat. Strig către Tine: greşit-am! Nu trebuiesc pârâşi, căci eu însumi vădesc ruşinea faptelor mele.

Lăsând hrana cea îngerească, m'am asemănat dobitoacelor, hrănindu-mă cu netrebnica răutate. Dar primeşte-mă pre mine cel ce mă întorc, ca pre unul din argaţii Tăi, cerescule Părinte.

Noaptea dulceţurilor care vine din desfătări lăsându-o, toţi credincioşii să ne apropiem cu osârdie spre lumina adevărului; ca să ne învrednicim mesei celei luminoase.

A Născătoarei.

Bucură-te, prea-sfântă Biserică, lâna cea de Dumnezeu rourată, izvorule cel pecetluit al râului celui fără de moarte. Păzeşte stăpână turma ta, de toţi luptătorii nebiruită.

Alt Tripesneţ, al lui Chir Teodor. Glasul acelaşi.

Irmos: Să cântăm lui Dumnezeu..

Acum întru aceasta a treia săptămână curăţindu-ne, fraţilor, ca şi Israel de demult în trei zile, să ajungem la muntele rugăciunilor şi acolo auzind dumnezeeştile glasuri, să lăudăm pre Hristos.

Veniţi popoare ca întărindu-ne cu postul ca Samson, să ucidem pre demonul pântecelui, ca pre altă fiară şi să nu-şi râdă Dalila patimilor, înşelându-ne pre noi.

Slavă, a Treimei.

Ca heruvimii te laud pre tine, Dumnezeire, trei lumini şi o lumină, vieaţă şi vieţi, pre Dumnezeu cel ce a născut, pre Dumnezeu cel ce s'a născut şi pre Dumnezeu Duhul cel viu, carele din Tatăl purcede.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te, bucuria Evei; că întristarea aceleia prin naşterea ta Curată a încetat. Bucură-te, nor luminat al luminii celei neapuse, din carele a răsărit Hristos Dumnezeu.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Intr'armându-ne şi noi ca David prin credinţă, să surpăm cu smerenia gândul cel trufaş, ca pre alt Goliat; să tăiem şi mulţimea patimilor.

Irmosul:

Să cântăm lui Dumnezeu
„Celui ce a scos pre Israil din
„robia cea amară a lui Faraon
„şi cu stâlp de foc şi cu nor
„luminat l-a povăţuit, că s'a
„prea mărit“.

Cântarea a 8-a, Irmos:

De Dumnezeu grăitorii tineri..

Cheltuindu-mi averea părintească în păcate, m'am lepădat afară din curţile darului; ci primeşte-mă, Părinte, pentru nemăsurata îndurarea Ta.

Intru prea luminată strălucirea postului, prin rugăciuni luminându-ne, să ne nevoim, ca să scăpăm de întunerecul păcatului.

Cucereşte-se Ţie ceata celor fără de trupuri, heruvimii se roagă, precum şi adunările sfinţilor; mântueşte sufletele noastre Hristoase mult îndurate.

A Născătoarei.

Ceea ce ai zămislit strugurul cel nelucrat, trezeşte-mă pre mine cel întunecat cu beţia păcatului, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, nădejdea sufletelor noastre.

Alt Irmos:

Cel ce acoperi cu ape cele...

Veniţi să ne desfătăm fraţilor cu postul, că el este odorul cel părintesc, avuţia cea minunată, maica tuturor celor ce au slujit stăpânului Hristos; că acesta întăreşte trupul, luminează gândul şi inima.

Lui Ghedeon celui minunat asemănându-te, suflete, având bunătăţi, credinţă, nădejdea şi dragostea lui Hristos; ieşi ca să ucizi patimile cele de alt neam, precum şi acela cu trei sute a ucis neamul Madiamitenilor.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Şi ca pre o Treime Te măresc şi ca pre o unime Te laud pre Tine, Dumnezeire una, Părinte atotţiitorule, însuţi stăpânitorule, Fiule, şi Duhule sfinte, putere a-tot-stăpânitoare; o fire, o împărăţie, căreia în trei feţe ne închinăm.

Şi acum, a Născătoarei.

Durerile de care a scăpat mai pre sus de fire întru naşterea Ta ceea ce Te-a născut, le-a cunoscut întru cinstită patima Ta: că s'a pătruns de durere, văzându-Te pre cruce pironit de bună voie de jidovi, pre Tine, cel ce ai întemeiat pământul pre ape.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Când vei veni întru slava Ta, cu mii şi cu milioane de puteri, să judeci tot pământul, atuncea Doamne să-Ţi fie milă de mine, să mă ierţi şi să mă cruţi de osândă; să nu mă ruşinezi, nici să mă osândeşti în focul cel veşnic.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Cela ce acoperi cu ape cele „mai pre de-asupra ale Tale, „cela ce pui mării hotar nisipul şi toate le ţii. Pre Tine „Te laudă soarele, pre Tine Te „slăveşte luna, Ţie îţi aduce „toată făptura laudă, ca făcă„torului tuturor în veci.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Pre cel ce s'a arătat în munte...

Pre mine, cel ce m'am depărtat dela dragostea Ta, Părinte, şi m'am făcut rob pornirilor celor din voie ale desfătărilor, întorcându-mă acum mă primeşte ca pre cel pierdut; că însuţi eşti mult îndurat.

Smochin neroditor m'am arătat lucrând eu ticălosul numai răutatea, care îmi pricinueşte focul; ci Tu, Doamne, fă-mă roditor, ca să-Ţi aduc roduri de fapte bune.

Posteşte-te suflete al meu de răutate şi de vicleşug, opreşte-te de mânie şi de iuţime şi de tot păcatul; că post ca acesta voeşte Iisus, prea iubitorul de oameni, Dumnezeul nostru.

A Născătoarei.

Tu eşti, Născătoare de Dumnezeu, arma noastră şi zidul; tu eşti sprijineala celor ce aleargă la tine; şi acum te îndemnăm spre rugăciune, ca să ne mântuim de vrăjmaşii noştri.

Alt Irmos:

Slăvimu-Te pre tine...

Post curat, adică lepădarea răutăţilor, ca nişte daruri bine primite să aducem lui Hristos Dumnezeului nostru.

Ştiind suflete cum a hrănit Elisei de demult pre proroci, hrăneşte-te prost, mulţumind lui Hristos.

Slavă, a Treimei.

O Treime în feţe, pre Tine Dumnezeire Te laud. Pre Tatăl fără de început, pre Fiul şi pre Duhul cel viu.

Şi acum, a Născătoarei.

Maica lui Dumnezeu, Fecioară, cămara cerescului împărat Hristos, mântueşte cu rugăciunea ta pre cei ce te laudă cu dragoste.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Daniil în groapă a îmblânzit fiarele cu zăbala postului şi noi postindu-ne să supunem patimile.

Irmosul:

Slăvimu-te pre tine, cea fără „prihană Maica lui Hristos „Dumnezeu, întru care a um„brit Duhul cel prea sfânt".

Svetilna glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 4-lea.

Imbrăcatu-m'am cu întinăciunea cea rea a greşalelor mele şi din bucuria cămării m'am izgonit. Milostiveşte-Te spre mine cu negrăită îndurarea Ta, ca spre fiul cel pierdut, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

(de două ori).

Apoi Martirica.

Cine nu se minunează, sfinţilor mucenici, văzând nevoinţa cea bună cu care v'aţi nevoit? In ce chip fiind cu trup, aţi biruit pre vrăjmaşul cel fără de trup, mărturisind pre Hristos şi cu crucea într'armându-vă? Pentru acea-

sta, dupre vrednicie v'ați arătat gonitori dracilor și luptători împotriva barbarilor. Ne'ncetat rugați-vă să se mântuească sufletele noastre.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Candelă nestinsă, scaune al dreptății, Preacurată Stăpână, roagă-te să se mântuească sufletele noastre.

La ceasul al șaselea.

Troparul Proorociei, glasul al 4-lea.

Pentrucă suntem neputincioși și slăbănogiți de păcate, vindecă sdrobirile noastre, doctore al sufletelor; cela ce știi gândul oamenilor, iubitorule de oameni.

Slavă, și acum; tot acesta.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalm 29.

Rugăciunea Dumnezeului vieții mele: Zice-voiu lui Dumnezeu, Sprijinitorul meu ești Tu.

Stih:

In ce chip dorește cerbul spre izvoarele apelor

Din Prorocia Isaiei cetire.

Cap. 8, vers 13.

Pre Domnul puterilor însuși, pre acela sfințiți și de acela vă temeți și de vei nădăjdui intr'însul, acela va fi ție spre sfințenie. Și nu vă veți apropia de el, ca de piatra cea de sminteală, nici ca de piatra cea de cădere; iar casa lui Iacov, cei ce șed în Ierusalim în laț și în surpătură. Pentru aceasta vor slăbi mulți dintr'înșii și vor cădea și se vor sfărâma și se vor încurca și se vor prinde oamenii, cei ce sunt întru întărire. Atunci se vor vădi cei ce pecetluesc legea, ca să nu învețe. Și va zice: aștepta-voiu pre Dumnezeu, cei ce și-au întors fața lor dela casa lui Iacov și voiu nădăjdui întru dânsul. Iată eu și pruncii, care mi-a dat Dumnezeu și vor fi semne și minuni în casa lui Israil dela Domnul Savaot, cel ce locuește în muntele Sionului. Și de vor zice către voi: întrebați pre vrăjitori și pre cei ce strigă din pământ, pre cei ce grăesc deșertăciuni, cari glăsuesc din pântece. Au doar nu întreabă un popor pre Dumnezeul său? Pentru ce să întrebe pre cei morți despre cei vii? Că legea o au dat spre ajutor, ca să nu zică, precum este cuvântul acesta, că atunci nu vor mai fi daruri pentru el. Și va veni asupra voastră foamete grea și va fi dacă veți flămânzi, vă veți mâhni și veți blestema pre boieri și pre cele părintești și vor căuta la cer sus și pre pământ jos vor privi. Și iată necaz, îmbulzeală, scârbă, nevoie și întunerec, ca să nu vadă și nu va lipsi cel ce este în necaz până la o vreme. Aceasta întâi bea, degrab fă țara Zavulonului, pământul Neftalimului și ceilalți, cari locuesc pre lângă mare și de cea parte de Iordan, Galileea neamurilor. Poporul cel ce umbla întru întunerec a văzut lumină mare, cei ce locuiți în laturea și în umbra morții, lumină va străluci preste voi. Mulțimea poporului o ai scos întru veselia ta și se vor veseli înaintea ta, ca cei ce se veselesc la seceriș și ca cei ce împart dobânzi. Că se va lua jugul cel pus preste dânșii și toiagul cel pus preste grumajii lor; că toiagul celor silnici l-a sfărâmat Domnul, ca și în zilele lui Madiam. Că toată haina luată cu vicleșug și îmbrăcămintea jefuită, o vor da înapoi și ar fi dorit să fi fost arse cu foc. Căci prunc s'a născut nouă, Fiul și s'a dat nouă, a căruia stăpânire s'a făcut preste umărul lui și se cheamă numele lui înger de mare sfat, sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn păcii, părinte veacului ce va să fie, că voiu aduce pace preste domni și sănătate lui. Și mare va fi stăpânirea lui și păcii lui nu va fi hotar, pre scaunul lui David și întru împărăția lui va ședea, ca să o îndrepteze și să apere cu judecata și cu dreptate, de acum și până în veac, râvna Domnului Savaot va face acestea.

Prochimen, glasul al 6 lea, Psalm 42.

Mântuirea feţii mele şi Dumnezeul meu.

Stih:

Judecă-mă Doamne şi alege dreptatea mea.

LUNI SEARA

A TREIA SĂPTAMÂNĂ

La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 6: 3 ale Triodului şi din Mineiu, trei.

Stihiri podobnice ale lui Chir Iosif, glasul 1-iu.

Podobia: Prea lăudaţilor mucenici.

Să iubim postul, carele stinge cu ajutorul Duhului patimile sufletului cele cumplite şi ne întăreşte a lucra lucruri dumnezeeşti; şi mintea o înalţă spre cer şi soleşte iertare, de cea dăruită dela Dumnezeu, de cele ce am greşit.

Cheltuindu-mi Doamne urît toată vieaţa mea eu, ticălosul, ca desfrânatul strig cu umilinţă: Părinte ceresc, greşit-am! Milostiveşte-Te şi mă mântueşte; nu mă lepăda pre mine, carele dela Tine m'am depărtat şi de lucruri dumnezeeşti acum am sărăcit.

Altă Stihiră, a lui Chir Teodor, glasul al 3-lea.

Podobia: Veniţi toate neamurile...

Veniţi toţi să glăsuim în chimvale de cântări, cuprinzând cinstitul post; că print'însul gânditor vom surpa pre şarpele, începătorul răutăţii. Pentru aceasta cu îndrăzneală să strigăm lui Hristos: Dă-ne, Mântuitorule, să vedem fără osândă prea sfântă crucea Ta şi să ne închinăm ei şi în psalmi şi în cântări să prăznuim luminat.

Şi din Mineiu, trei.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 43.

Întru Dumnezeu ne vom lăuda toată ziua şi întru numele Tău ne vom mărturisi în veac.

Stih:

Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit...

Dela Facere cetire.

Cap. 6, Vers 9.

Acestea sunt naşterile lui Noe: Noe, om drept şi desăvârşit fiind în neamul său, a plăcut lui Dumnezeu. Şi a născut Noe trei feciori: pre Sim, pre Ham şi pre Iafet. Şi se stricase pământul înaintea lui Dumnezeu şi se umpluse de nedreptate. Şi a văzut Domnul Dumnezeu pământul şi era stricat, pentrucă'şi stricase tot trupul calea sa pre pământ. Şi a zis Domnul Dumnezeu lui Noe: Sfârşitul a tot omul vine înaintea mea, că s'a umplut pământul de nedreptate dela dânşii şi iată voiu pierde pre ei-şi păpământul. Iară tu fă ţie corabie neputrezitoare în patru muchi, despărţituri vei face prin corabie; şi o vei smoli pre din lăuntru şi pre din afară cu smoală. Şi aşa vei face corabia; de 300 coţi va fi lungimea corabiei, de cincizeci de coţi lăţimea şi de treizeci de coţi înălţimea ei. Strâmtând o vei face corabia şi deasupra de un cot o vei sfârşi; şi uşa corăbiei vei face în coaste şi cămări câte cu două şi câte cu trei rânduri de poduri vei face într'însa. Şi iată eu voiu aduce potop de apă pre pământ, ca să strice tot trupul în care este suflet viu subt cer; şi ori câte vor fi pre pământ, vor muri. Şi voiu pune legătura mea cu tine; şi vei intra în corabie tu şi feciorii tăi şi femeia feciorilor tăi cu tine. Şi din toate dobitoacele şi din toate cele ce se târăsc şi din toate fiarele şi din tot trupul, câte două din toate să iei în corabie, ca să le hrăneşti cu tine, parte bărbătească şi femeiască să fie. Şi din toate pasările cele sburătoare dupre fel şi din toate dobitoacele

dupre fel şi din toate vietăţile ce se târăsc pre pământ dupre felul lor, câte două din toate vor intra la tine să se hrănească împreună cu tine, parte bărbătească şi femeiască. Şi tu să-ţi iei din toate bucatele de care mâncaţi; şi vei aduna la tine şi vor fi ţie şi lor de mâncare. Şi făcu Noe toate câte i-a poruncit lui Domnul Dumnezeu, aşa a făcut.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalm 44.

Pomeni-voiu numele Tău, întru tot neamul şi neamul.

Stih:

Răspuns-a inima mea cuvânt bun...

Dela Pilde cetire.

Cap. 8, Vers 1.

Fiule! Pentru aceea tu mărturiseşte înţelepciunea, ca înţelepciunea să te asculte pre tine. Că pre vârfurile cele înalte este, şi stă în mijlocul cărărilor. Şi la porţile celor puternici şade, şi întru intrări să audă. Pre voi o oamenilor vă rog, şi dau glasul meu fiilor omeneşti. Înţelegeţi cei fără de răutate măestria, şi cei neînvăţaţi puneţi la inimă. Ascultaţi-mă pre mine, ce lucruri de cinste voiu grăi, şi voiu scoate din buze cele drepte. Că adevărul va învăţa gâtlejul meu, şi urîte sunt înaintea mea buzele mincinoase. Cu dreptate sunt toate graiurile gurii mele, nimic nu este întru dânsele strâmb, nici încâlcit. Toate sunt netede celor ce cunosc, şi drepte celor ce află ştiinţa. Luaţi învăţătură, şi nu argint, şi ştiinţa mai vârtos decât aurul lămurit, şi agonisiţi cunoştinţa mai mult decât aurul curat. Că mai bună este înţelepciunea decât pietrele cele de mult preţ, şi tot ce este scump nu este vrednic ei. Eu, înţelepciunea am sălăşluit; sfatul şi cunoştinţa şi gândul eu l-am chemat. Frica Domnului urăşte nedreptatea şi semeţia şi căile vicleniilor şi gura cea necredincioasă o am urît eu, şi căile cele răzvrătite ale celor răi. Al meu este sfatul şi îndreptarea, a mea este înţelepciunea şi a mea este tăria. Prin mine împăraţii împărăţesc, şi cei puternici scriu dreptatea. Prin mine cei mari se măresc, şi stăpânii prin mine stăpânesc pământul. Eu iubesc pre cei ce mă iubesc pre mine, şi cei ce mă caută vor afla dar. Bogăţia şi mărirea a mea este, şi agoniseala a multora şi dreptatea. Mai bine este a mă immulţi pre mine, decât aurul şi piatra scumpă, că roadurile mele mai bune sunt decât argintul cel ales. În căile dreptăţii umblu, şi în mijlocul cărărilor adevărului petrec. Ca să împart avuţia celor ce mă iubesc, şi să umplu visteriile lor de bunătăţi.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori. Glasul al 2-lea.

Părinte bunule, de toate cele ce mi-ai dat m'a golit nebunia mea; depărtatu-m'am dela Tine şi m'am făcut rob cetăţeanului celui strein. Dobitoace necurate am păscut şi nici de mâncarea lor nu m'am săturat. Pentru aceasta am alergat la Tine, ştiind milostivirea Ta. Acopere goliciunea mea cu iubirea Ta de oameni şi mă mântueşte.

Martirica.

Sfinţii mucenici rugându-se pentru noi şi pre Hristos lăudându-L, toată înşelăciunea a încetat şi neamul omenesc prin credinţă se mântueşte.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Din coapsele tale cele fecioreşti a strălucit lumii lumină, Cuvântul prin cuvânt. Deci roagă-L pre dânsul, cinstită prea sfântă Fecioară, să scape sufletele noastre din cursele vrăjmaşului.

Marţi a treia săptămână
LA UTRENIE

Treimicile glasului. După întâia Stihologie, zicem Sedelnele de umilinţă din Octoih ale glasului ce se va întâmpla.

După a doua Stihologie, zicem această Sedealnă, a lui Chir Iosif. Glasul 1.

Podobia: Piatra fiind pecetluită...

Cu postul şi cu rugăciunea să ne curăţim şi cu gri-

ja de săracii lui Dumnezeu să slujim. Să suspinăm, să plângem cu căldură, până avem vreme de întoarcere, ca să scăpăm de plângerea cea veşnică, care va fi în văpaia gheenii; dând slăvire lui Hristos, celui ce a rânduit pocăinţă tuturor oamenilor, cari se întorc cu dreptatea gândului.

Slavă, tot aceasta.
Şi acum, a Născătoarei.

Tinzându-ţi dumnezeeştile tale mâini, cu care ai purtat pre făcătorul întrupat pentru bunătatea Lui, Fecioară Preasfântă, roagă-L să ne mântuească din supărări şi din patimi şi din primejdii pre noi care cu dragoste te lăudăm şi strigăm ţie: Slavă celui ce s'a sălăşluit întru tine, slavă celui ce a ieşit din tine, slavă celui ce ne-a slobozit pre noi prin naşterea ta.

După a treia Stihologie, Sedealna lui Teodor, Glasul al 3-lea.
Podobia: Să se veselească cele cereşti...

Cu postul veselindu-ne, cu cântări bucurându-ne şi cu rugăciunile luând putere asupra tuturor patimilor, să călcăm pânditurile lui Veliar, şi urmând lui Hristos să strigăm: Invredniceşte-ne pre noi îndurate să vedem crucea Ta, dându-ne mare milă.

Slavă, tot aceasta.
Şi acum, a Născătoarei.
Podobia: De frumuseţea Fecioriei tale...

De Dumnezeu fericită maică, care nu ştii de mire, tămădueşte sufletul meu cel bolnav, că rău sunt cuprins de păcate, Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta strig ţie din suspinul inimii mele: Primeşte-mă, ceea ce eşti cu totul fără prihană, pre mine cel ce am greşit foarte; ca să strig ţie cu îndrăzneală: Bucură-te, locaşul lui Dumnezeu.

Psalmul 50.

CANOANELE

Cântăm canonul Mineiului şi aceste tricântări, după rânduealа lor, cetindu-se Cântarca a doua din Psaltire.

Cântarea a 2-a, glasul 1-iu, Irmos:

Vedeţi, vedeţi că însumi eu „sunt, carele am poruncit „lui Moisi să povăţuiască în „pustie pre poporul cel robit „al lui Israil, şi l-am mântuit „ca un puternic, cu stăpânirea mea".

Făcându-mă fiu prin baia botezului, prea bunul părinte, m'am împodobit cu bogăţia a tot felul de bunătăţi. Dar apoi m'am făcut rob de bună voie gândurilor celor neroditoare; şi pentru aceea am sărăcit.

Milostiv, îndurat și milostiv fii mie, Doamne! Judecă judecata mea, drepte judecătorule; primește puțină suspinarea mea, Hristoase, pentru mare mila Ta, și nu mă trece cu vederea.

Desbrăcându-ne de întinatul vesmânt al neînfrânării, să ne îmbrăcăm în vesmântul cel luminat al postului și făcându-ne luminați să ajungem la luminata înviere a Mântuitorului.

A Născătoarei.

Mântuește-mă, mântuește-mă, ceea ce ai născut pre Mântuitorul; vezi Preacurată necazul meu și mulțimea nenumăratelor mele răutăți din toate zilele, și scapă ticălosul meu suflet din desnădăjduire.

Altă TRICÂNTARE a lui Chir Teodor, glasul al 3-lea, Irmos.

Vedeți, vedeți...

Vedeți, vedeți, că eu sunt cela ce v'am izvorît mântuire ca un Dumnezeu, cu care toți oamenii prin înfrânare vă adăpați.

Vedeți, vedeți, că eu sunt cela ce am hotărît vouă vremea cea sfințită și sfântă, spre veselia sufletească, adică curgerea postului.

Slavă, a Treimei.

Treimea să o lăudăm, Unimii să ne închinăm: Fiului un-născut fără început din Tatăl, cel fără de început, Duhului celui împreună pe scaun șezător și cu Tatăl împreună vecuitor.

Și acum a Născătoarei.

Roagă neîncetat pre Mântuitorul, ceea ce ești cu totul fără prihană, ca să scape din toată nevoia, pre cei ce te mărturisesc cu trupul și cu sufletul, pre tine, de Dumnezeu Născătoare.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile Tale! Că ai arătat oarecând nemâncat de lei în groapă pre Daniil, cel îngrădit cu postul.

Irmosul:

Vedeți, vedeți, că eu sunt „Mântuitorul lumii, lumina cea „adevărată, izvorul vieții, Fiul „lui Dumnezeu".

Cântarea a 8-a, Irmos:

De carele se înfricoșează...

Plâng și mă tânguesc, gândind la ceasul întru carele voiu să stau înaintea scaunului celui înfricoșat, ca să dau răspunsuri de multe răutățile mele, care prin neștiință, și prin știință le-am făcut.

Moisi aflând postul curăţitor, a cunoscut pre Dumnezeu, pre cel singur curat. Suflete al meu, curăţeşte-te şi tu cu postul, ca să te apropii de Dumnezeu iubitorul de oameni.

Să iubim postul maica bunătăţilor; să urîm desfătarea roditoare de patimi, şi să strigăm: Părinte, cela ce eşti în ceruri, mântueşte-ne pre noi, mântueşte-ne, pentru rugăciunile sfinţilor Tăi.

A Născătoarei.

Roagă pre judecătorul, pre carele L-ai născut, Preacurată Fecioară Marie, să se milostivească în ceasul judecăţii, şi să mă mântuească pre mine osânditul; ceea ce singură eşti folositoarea neamului omenesc.

Alt Irmos:

Pre Domnul cel ce s'a pogorît...

Primind darul cel prea luminat al postului să ne strălucim cu bunătăţile, arătându-ne feţele blânde şi obiceiurile line, dupre aşezământul sufletului.

Postindu-se Elisei, a dat viu Somanitencii pre fiul ei; din aceasta să cunoaştem fraţilor cât este de bun postul, cât este de mare, ca un dar de Dumnezeu dăruit.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Tatălui şi Fiului ne închinăm, şi Duhului Sfânt; Unimei în Treime, cu îngerii strigând prin guri de lut: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu celui în Treime.

Şi acum, a Născătoarei.

Născut-ai prunc, Fecioară, rămâind tu una ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită. Taina aceasta mare este, minune înfricoşată! Că ai născut pre Mântuitorul lumii, Dumnezeu întrupat.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Nimenea din noi să nu se dea lenevirii, o, fraţilor! Că vremea lucrării este, ceasul prăznuirii; cine este dar înţelept? Ca într'o zi să câştige toate veacurile!

Irmos:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre cel ce s'a pogorît în „văpaie, la tinerii evreeşti, cu „putere dumnezeeească, pre „Domnul cel ce s'a arătat, „preoţi bine-L-cuvântaţi, şi-L „prea înălţaţi întru toţi vecii“.

Cântarea a 9 a, Irmos:

Norul cel purtător de...

In noianurile păcatului, întru adâncul desnădăjduirii, în întreitele valuri ale gândurilor şi în viforul patimilor căzând, strig: Adâncule al milii, aju-

tă-mi și cu milostivirea Ta, dă-mi ploaie de iertarea păcatelor.

Prin post trupul, prin înfrânare duhul, prin lacrimi sufletul să ne curățim credincioșii; și fiind curați să întâmpinăm luminat pre Cel curat; ca să vedem mântuitoarele patimi; care le-a răbdat pentru noi Mântuitorul.

Ca vameșul suspin, ca păcătoasa lăcrimez, ca tâlharul strig: Pomenește-mă, îndurate! Ca orbul glăsuesc: Fiul lui Dumnezeu, deschide-mi ochii sufletului, cei orbiți cu răutatea vicleanului înșelător.

A Născătoarei.

Muntele cel netăiat, ușa cea neumblată, pre ceea ce este mai înaltă decât cerurile și decât toată zidirea, frumusețea lui Iacov, năstrapa cea cu totul de aur, podul și Maica Ziditorului, pre Fecioara credincioșii să o fericim.

Alt Irmos:

La muntele Sinai...

Cunoscând aceste zile de acum, mai presus decât toate zilele, sfințite rugăciuni să înălțăm lui Dumnezeu cu cunoștință curată, neîncetat plecând genunchile și zicând: Doamne primește pururea rugăciunile și cererile robilor Tăi.

Poporul a șezut precum scrie; a mâncat și a băut și s'a sculat de a jucat, slujind idolului Veelfegor. Vezi rodurile cele rele ale nesațiului pântecelui! Iar noi să postim și să ne prea mărim ca marele Moisi.

Slavă, a Treimei.

In ființă Unimea este nedespărțită, Treime, Dumnezeirea cea prea înnaltă, care unindu-se în fire, se împarte dupre fețe cu osebirile; că nedespărțită fiind, se desparte; una fiind, se întreește. Aceasta este Tatăl, Fiul și Duhul cel viu, care păzește toate.

Și acum, a Născătoarei.

Cine a auzit fecioară să fie Născătoare de prunc și maică fără de bărbat? Marie tu săvârșești minunea aceasta! Dar spune-mi în ce chip? Nu cerca adâncurile dumnezeeștei nașterii mele, că aceasta este foarte adevărată; dar înțelegerea ei este mai presus de mintea omenească.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Mânia Ta, fiind nesuferită asupra păcătoșilor, cine va suferi Doamne îngrozirea ei? Ci cela ce ai milă nemăsurată,

mântuește-mă dupre milostivirea Ta, iar nu dupre faptele mele cele multe și rele.

Irmosul:

La muntele Sinai, în rug „Te-a văzut Moisi, pre Tine „care ai zămislit în pântece „focul dumnezeirii fără ardere; „Daniil Te-a văzut munte ne„tăiat, Isaia Te-a numit toeag „odrăslit din rădăcina lui Da„vid".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 7-lea.

Greșit-am, mărturisescu-mă Ție Doamne eu păcătosul; nu îndrăznesc să privesc la cer; că de acolo căzând, m'am nenorocit. Greșit-am la cer și înaintea Ta și nu sunt vrednic să mă chem fiu al Tău; însu-mi eu mă vădesc; nu-mi trebuiesc pârîși, nici martori. Neastâmpărarea este care mă dă de față; vieața rea mă dovedește; goliciunea-mi stă înainte și mă rușinează; și spre înfruntarea mea stau hainele cele de ocară cu care sunt îmbrăcat. Milostive Părinte, Fiule unule născut, Duhule sfinte, primește-mă pre mine cel ce mă pocăesc și mă miluește.

Apoi a mucenicilor.

In mijlocul priveliștii celor fără de lege bucurându-se, strigau mucenicii: Doamne, slavă Ție.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Născutu-Te-ai negrăit din Fecioară și ai luminat Hristoase pre cei din întunerec, cari strigau: Doamne, slavă Ție.

La ceasul al șaselea.

Tropa rul Proorociei, glasul al 7-lea.

Mântuirea noastră ești Doamne și scutitor în ziua necazului; miluește-ne pre noi dupre marea mila Ta, iubitorule de oameni.

Slavă, și acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 35.

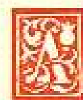
Domnul puterilor este cu noi, păzitorul nostru Dumnezeul lui Iacov.

Stih:

Dumnezeu este scăparea noastră și puterea.

Din Prorocia Isaiei cetire.

Cap. 9, Vers 9.

șa zice Domnul: Ii va cunoaște tot poporul lui Efraim și cei ce locuesc în Samaria cu semeție și cu inimă înaltă, zicând: Cărămizile au căzut, ci veniți să cioplim pietre, și să tăiem duzi și chedri, și să ne zidim nouă turnuri. Și va sfărâma Dumnezeu pre cei ce se scoală asupra muntelui Sionului și asupra Ierusalimului și pe vrăjmașii lui va risipi. Pe Siria cea despre răsăritul soarelui și pe Elinii cei despre apusul soarelui, cei ce mănâncă pre Israil cu toată gura, întru toate acestea nu s'a întors mânia, ci încă mâna este înaltă. Și poporul nu s'a întors până când s'a rănit și pre Domnul puterilor nu l-a căutat. Și va lua Domnul dela Israil capul și coada, și pre cel mare și pre cel mic într'o zi. Pre cel bătrân și pre cei

ce se minunează de fețe, acesta este capul, și pe proorocul, care învață fărădelegi, acesta este coada. Și vor fi cei ce fericesc pre poporul acesta, amăgindu-l îl vor amăgi până-l vor înghiți pre el. Pentru aceea de tinerii lor nu se va veseli Domnul, și pe cei săraci ai lor și pre văduvele lor nu va milui, că toți sunt fărădelege și răi, și toată gura grăește nedreptate. Intru toate acestea nu s'a întors mânia, ci încă mâna este înaltă. Și va arde ca focul fărădelegea, și ca niște burueni uscate se va mistui de foc, și va arde întru desișurile pădurii, și va mânca toate cele de prin prejurul dealurilor. De iuțimea mâniei Domnului a ars tot pământul, și va fi poporul ca de foc ars; omului de fratele său nu-i va fi milă. Ci se va pleca spre dreapta, că va flămânzi și va mânca din cele deastânga, și nu se va sătura omul mâncând carnea brațului său. Că va mânca Manasi a lui Efraim și Efraim a lui Manasi; că împreună se vor război asupra lui Iuda. Și întru toate acestea nu s'a întors mânia, ci încă mâna este înaltă.

Prochimen, glasul al 3-lea. Psalmul 30.

Cântați Dumnezeului nostru cântați, cântați împăratului nostru cântați.

Stih:

Toate neamurile plesniți cu mâinile...

MARȚI SEARA

A TREIA SĂPTĂMÂNĂ

La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 6: trei ale Triodului și trei din Mineiu. Stihiri podobnice, ale lui Iosif. Glasul al 3-lea. Podobia: Pus-au treizeci de arginți...

Doamne, cela ce cu crucea ai ucis pre vicleanul, ferește-mă de înșelăciunea lui, pre mine, păcătosul și amăgitul, și cu postul curățindu-mă, dă-mi să fac voile Tale; ca să văd stăpâne cinstitele Tale patimi, veselindu-mă.

Rănitu-m'am, Doamne, cu sabia desfătării, și rău de tot m'am omorît; tămădueşte, înviază sufletul meu cel smerit, stăpâne, cela ce Te-ai rănit cu sulița, și pre cei răniți cu săgeata vrăjmașului, ca un mântuitor, i-ai vindecat, și mă fă părtaș cinstitelor Tale patimi.

A tă Stihiră, a lui Teodor, glasul al 2-lea. Podobie: Să se răstignească strigau...

Cu postul luminându-se sufletele, Doamne, să ne învrednicim fără de osândă a vedea cu bucurie crucea Ta, și a ne închina ei cu frică; că aceasta vestește luminat patimile Tale cele de voie; care binevoește să le ajungem noi, ca un iubitor de oameni.

Și trei din Mineiu.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Prochimen, glasul al 3 lea, Psalmul 47.

Mare este Domnul și lăudat foarte, în cetatea Dumnezeului nostru.

Stih:

In cetatea Domnului puterilor, în cetatea Dumnezeului nostru.

Dela Facere, cetire.

Cap. 7, Vers 1.

Și a zis Domnul Dumnezeu către Noe: intră tu și toată casa ta în corabie, că pre tine te-am văzut drept înaintea mea în neamul acesta. Și din dobitoacele cele curate ia cu tine în lăuntru câte șapte, parte bărbătească și femeiască; iară din dobitoacele cele necurate câte două, bărbat și femeie. Și din pasările cerului cele curate câte șapte, parte bărbătească și femeiască; și din toate paserile cele necurate câte două, parte bărbătească și femeiască, ca să păstrezi sământă preste tot pământul. Că încă șapte zile și eu voiu aduce ploaie pre pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți, și voiu pierde de pre fața pământului tot ce viază care am

făcut. Şi a făcut Noe câte i-a poruncit lui Domnul Dumnezeu.

Prochimen, glasul al 2-lea, Psalmul 48.

Gura mea va grăi înţelepciune şi cugetul inimii mele pricepere.

Stih:

Auziţi acestea toate neamurile...

Dela Pilde cetire.

Cap. 8, vers 32.

Acum dar fiule ascultă-mă pre mine! Şi fericiţi sunt, cari păzesc căile mele. Ascultaţi înţelepciunea şi vă înţelepţiţi, şi nu vă depărtaţi dela dânsa. Fericit este bărbatul cel ce mă ascultă, şi omul, carele va păzi căile mele, şi priveghează la uşile mele pururea, şi păzeşte pragurile uşilor mele. Că ieşirile mele sunt ieşiri de vieaţă, şi se găteşte vrerea dela Domnul. Iar cei ce greşesc asupra mea, fac păgânătate în sufletele lor, şi cei ce mă urăsc pre mine, iubesc moartea. Înţelepciunea şi-a zidit eişi casa, şi a întărit şapte stâlpi. Junghiat-a jertfele sale, şi a dres în paharul său vin, şi a gătit ei masă. Trimis-a pre slugile sale să cheme cu înaltă strigare la pahar, grăind: Cel ce este neînţelept să se abată la mine, şi celor lipsiţi de înţelepciune le-a zis: Veniţi de mâncaţi pâinea mea şi beţi vinul, carele l-am dres vouă. Lăsaţi neînţelepciunea şi veţi fi vii, ca în veac să împărăţiţi, şi căutaţi înţelepciunea ca să trăiţi, şi vă îndreptaţi mintea întru cunoştinţă. Cel ce învaţă pre cei răi ia luişi ocară, şi cel ce ceartă pre cel necurat se ocărăşte pre sine, că certările la cel necurat sunt rane lui. Nu mustra pre cei răi, ca să nu te urască, mustră pre cel înţelept, şi te vei iubi pre tine. Dă pricină înţeleptului, şi mai înţelept va fi, arată dreptului, şi va adaoge a primi. Începutul înţelepciunei este frica Domnului, şi sfatul sfinţilor priceperea; iar a cunoaşte legea, este a cugetului bun. Că într'acest chip multă vreme vei trăi, şi se vor adauge ţie anii vieţii tale.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilii, de două ori, glasul al 2-lea.

Tată şi făcător, îndrăznesc a Te numi, Doamne, fiind vietate făcută din pământ, de vreme ce am luat chipul Tău, măcar că m'am scăpat de moştenirea firească, vieţuind desfrânat şi întru uitarea darurilor Tale cheltuindu-mi avuţia. Deci să nu mă lepezi pre mine, cela ce ai binevoit ca Fiul Tău, unul-născut, să rabde crucea şi moartea cu trupul pentru mine; ci îndreptându-mă mă primeşte la Tine, iubitorule de oameni.

Martirica.

Cetele mucenicilor au stătut împotriva tiranilor, zicând: Noi suntem ostaşi ai împăratului puterilor; măcar de ne-aţi da şi la foc şi la munci, nu vom tăgădui puterea Treimii.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei.

Podobia: Când de pre lemn...

Când Te-a înălţat pre lemn poporul cel fără-de-lege, Mântuitorule, pre Tine vieaţa tuturor, atuncea Maica Ta cea cinstită şi Preacurată stând de faţă s'a tânguit, plângând: Fiul meu prea dulce, lumina ochilor mei, vai mie! Cum ai suferit a Te pironi pre lemn, în mijlocul făcătorilor de rele, cela ce ai spânzurat pământul pe ape?

MIERCURI
LA UTRENIE

Treimicile glasului. După întâia Stihologie Sedealnele Crucii, din Octoih.
După a doua Stihologie, zicem aceste Sedealne ale lui Iosif.

Glasul al 3-lea.

Podobia: De frumuseţea fecioriei tale.

Cu lemnul ai stins Stăpâne văpaia neascultării, pe cruce înălţându-Te şi ai omorît pre vrăjmaşul, omorându-Te de bună voie. Pentru aceasta Te rog, omoară voile trupului meu şi înviază ticăloasa mea inimă; cu postul cel ucigător de patimi, curăţindu-mă de toată întinarea, ca un milostiv.

Slavă, tot aceasta.
Şi acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Moarte de ocară prin răstignire de bună voie ai răbdat îndurate; şi văzându-Te pre Tine ceeace Te-a născut Hristoase s'a rănit la inimă şi plângând ca o maică s'a tânguit. Cu ale căreia rugăciuni, pentru îndurarea milii Tale, milostiveşte-Te şi ne mântueşte, cela ce ai ridicat păcatul lumii.

După a treia Stihologie, Sedealna lui Teodor, glasul al 2-lea.

Podobie: Inviind din mormânt...

Vrând să săvârşim ospăţul cel vesel al postului, strigăm: Păzeşte-ne pre toţi Doamne cu pace, ferindu-ne de tot meşteşugul vrăjmaşului şi ne învredniceşte pre noi ca un prea bun, să sărutăm cu frică cinstită crucea Ta. Cela ce printr'însa dai lumii milele Tale, unule mult milostive.

Slavă, tot aceasta.
Şi acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu;
Glasul acelaşi.

Podobie: Milostivire având...

Fecioara şi maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort întins pe lemn, plângând cu amar şi strigând, a zis: Ce taină înfricoşată este aceasta? Cela ce dărueşti tuturor vieaţă veşnică, cum mori pre cruce de bună voie, cu moarte de ocară?

CANOANELE

Cântăm canonul Mineiului şi această tricântare, a lui Iosif, după rânduiala ei cetindu-se Cântarea a treia din Psaltire.

Cântarea a 3-a, glasul al 3-lea, Irmos:

Intărirea celor ce nădăjduesc..

Răstignindu-ne împreună cu cel ce s'a răstignit pentru noi, să ne omorîm toate mădularele trupului, cu posturi, cu rugăciuni şi cu cântări.

Cela ce ai smuls spinul păcatului, cu răstignirea Ta Doamne, smulge gândurile minţii mele spinoase.

Intr'armându-ne gândurile cu postul, să biruim cetele streine ale dracilor, îngrădindu-ne cu puterea crucii.

A Născătoarei.

Intrupându-se Cuvântul, a ieşit din tine, Preacurată, îndreptând căderea strămoşilor, pentru milostivirea îndurărilor.

Altă TRICÂNTARE, a lui Teodor, glasul al 2-lea, Irmos:

Intăreşte-ne pre noi...

Făcătoarea de vieaţă crucea Ta, Doamne, pecete de mântuire îmi este mie; că cu dânsa surpând pre împotrivă luptătorul, Te laud pre Tine ca pre un Dumnezeu puternic.

Lemnul crucii a adus lumii roadă de vieaţă veşnică; din carele noi gustând, ne mântuim Hristoase din moarte.

Slavă, a Treimei.

Trei feţe ale unui Dumnezeu slăvesc, pre Tatăl, pre Fiul și pre Duhul, o stăpânie a dumnezeirii; că împărăţeşte şi însuşi stăpâneşte un Dumnezeu.

Şi acum, a Născătoarei.

Naşterea ta Preacurată este înfricoşată; că Dumnezeu este cel ce s'a făcut om, carele s'a născut fără început din Tatăl şi fără de bărbat din tine mai pre urmă s'a născut.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Darul crucii mai înainte strălucind lumii, ne chiamă pre toţi spre dumnezeeştile Tale patimi, Indurate; cărora învredniceşte-ne să ne închinăm cu credinţă.

Irmosul:

Intăreşte-ne pre noi întru „Tine, Doamne, cela ce prin „lemn ai omorît păcatul şi „frica Ta o sădeşte în inimile „noastre, a celor ce Te lăudăm „pre Tine".

Cântarea a 8-a, Irmos:

Ca nesuferitul foc...

Dătătorule de lumină, cela ce cu crucea ai biruit căpeteniile şi stăpâniile întunerecului, când vei veni cu putere să judeci toată lumea, Cuvinte, să nu-mi vădeşti cele ascunse ale mele; ca să slăvesc milostivirea Ta cea multă.

Judecat ai stătut judecătorule înaintea judecăţilor, osândind vrajba cu crucea Ta, îndelung răbdătorule, drepte judecătorule. Pentru aceasta scuteşte de osândirea cea veşnică pre cei ce strigă cu frică şi prea înalţă iubirea Ta de oameni.

Cu focul postului întărindu-se tinerii cei bine credincioşi, au stins de demult cu dumnezeeasca rouă văpaia cea înălţată; şi noi postindu-ne, să stingem cuptoarele patimilor, ca să scăpăm de văpaia gheenei.

A Născătoarei.

Din tine zidindu-şi înţelepciunea lui Dumnezeu casă, s'a întrupat cu nespusă smerenie, Fecioară ceea ce nu ştii de

nuntă; că tu numai din toate neamurile te-ai ales nestricată, spre sălăşluirea cuvântului celui nestricat.

Alt Irmos:

Pre cel ce a închipuit mai 'nainte...

Ceia ce porţi toate cu cuvântul, pentru mine le-ai suferit toate, palme, scuipări şi răstignire, Hristoase; laud slăvirile iubirii Tale de oameni întru toţi vecii.

Junghiatu-Te-ai Hristoase ca un miel, împungându-Te în coasta Ta cu suliţa; ca pre mine, oaia cea pierdută, să mă mântueşti din vânătoarea diavolului şi să mă aşezi în staulul Tău cel bun, în veci.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Treime ceea ce eşti o Dumnezeire, fire nedespărţită şi despărţită dupre feţe, stăpânire vecuitoare, Părinte, Fiule şi Duhule, pre Tine, Te lăudăm întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu curată, ceea ce eşti poartă cerească, uşă de mântuire, primeşte rugăciunea tuturor creştinilor, celor ce te fericesc pre tine întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu crucea Ta, Hristoase, preoţii se laudă, împăraţii se întăresc şi tot credinciosul se luminează; învredniceşte-mă să văd, să mă închin ei şi să o laud în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre cel ce a închipuit mai „'nainte în rug lui Moisi, mi„nunea Fecioarei, în muntele „Sinai oarecând, lăudaţi-L, „bine-L-cuvântaţi şi-L prea în„nălţaţi întru toţi vecii".

Cântarea a 9-a, Irmos:

In lege, în umbră...

Inălţând Moisi şarpele pre lemn, pre Tine Te-a însemnat, Iisuse, cela ce Te-ai înălţat pe cruce de bună voie şi ai gonit departe răutatea vicleanului cea veninată şi ai tras pre oameni la Tine, iubitorule de oameni.

Cu focul temerii Tale curăţeşte-mă, aprinzând în sufletul meu dumnezeeasca Ta dragoste şi îngrădindu-mă cu crucea Ta pre mine, pre carele m'a amăgit înşelătorul cel vechiu, cu dulceţile întunecând mintea mea Hristoase.

Să postim fraţilor de gânduri urîte şi de fapte rele; să ne curăţim inimile, să ne ridicăm ca cu nişte aripi prin dumnezeeştile bunătăţi să ne ferim de pornirile răutăţii ce-

lei râvnitoare de cele de jos; ca fiind luminaţi să vedem Paştile cele mari.

A Născătoarei.

Din tine Fecioară voind s'a îmbrăcat cu sărăcia noastră Cel din fire bogat şi s'a făcut nouă văzut, Cel ce se laudă nevăzut de cetele cele de sus, înnoind cu bunătatea chipul cel sfărâmat.

Alt Irmos:

Pre tine, scara cea înţelegătoare...

Cela ce Ţi-ai întins pe cruce mâinile şi ai adunat cele patru margini ale lumii; prin carele am aflat intrare la Tatăl, Fiule al lui Dumnezeu, pre Tine toţi Te slăvim.

Pre tine, Hristoase, încununându-Te cu spini cei fără de lege, Te-au bătut şi Te-au răstignit. Pentru carele cele de sub cer toate s'au clătit; iar noi mântuindu-ne Te slăvim.

Slavă, a Treimei.

Pre Tine, sfântă dumnezeire, cea întreit strălucitoare, care cuprinzi toate şi le păzeşti pururea, pre Tatăl şi pre Fiul şi pre Duhul cel viu cu cântări netăcute Te slăvim.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre tine, norul cel luminat al Duhului, din carele a strălucit nouă lumina cea neapropiată Hristos soarele cel mare al dreptăţii, Născătoare de Dumnezeu cu cântări te slăvim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Tu eşti lumina noastră şi semnul cel sfânt, cruce, lauda biruinţii lui Hristos; tu îndulceşte postul nostru şi ne învredniceşte să ne închinăm ţie.

Irmosul:

Pre tine, scara cea gândită „şi însufleţită, pe care s'a întărit Dumnezeul nostru, prin „care am aflat suirea la cer, „cu cântări Născătoare de „Dumnezeu te slăvim".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 2-lea

1 Fiind la Tatăl cel bun în cinste fiească n'am cunoscut eu cel fără minte, ci însumi pre mine m'am lipsit de slăvire, cheltuind rău bogăţia darului. Şi fiind sărac de dumnezeeasca hrană, curtean m'am făcut la spurcatul cetăţean.
2 De acesta fiind trimis la ţarina lui cea stricătoare de suflet, vieţuind desmerdat, m'am păscut împreună cu dobitoacele şi desfătărilor făcându-mă rob, nu mă săturam. Ci întorcându-mă voiu striga către milostivul şi înduratul Părinte: Greşit-am la cer şi înaintea Ta, milueşte-mă!

Martirica.

Mulţimea mucenicilor Tăi Te roagă, Hristoase, miluește-ne pre noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă, și acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Podobie: Când de pre lemn...

Dureri multe răbdând Preacurată, la răstignirea Fiului și Dumnezeului tău, ai suspinat lăcrămând și ai strigat cu amar: Vai! Fiul meu prea dulce, cum pătimești fără de dreptate, vrând să răscumperi pre pământenii cei din Adam? Pentru aceasta, Preasfântă Fecioară, pre tine te rugăm cu credință, fă-L nouă milostiv.

La ceasul al șaselea.

Troparul Proorociei, glasul al 8-lea.

Nu este întru noi statul faptelor noastre, Doamne; milostiv ești iubitorule de oameni, nu trece lucrul mâinilor Tale Cela ce ești fără de păcat.

Slavă, și acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalm 49.

Jertfește lui Dumnezeu jertfă de laudă și dă celui prea înalt rugile tale.

Stih:

Dumnezeul dumnezeilor, Domnul a grăit și a chemat pământul.

Din proorocia Isaiei cetire.

Cap. 10. Vers 12.

Și va fi dacă va plini Domnul a face toate în muntele Sionului și în Ierusalim, va căuta spre mintea cea mare, spre împăratul Asirienilor și spre înălțimea măririi ochilor lui. Că a zis: cu tăria voiu face, și cu înțelepciunea minții voiu lua hotarele neamurilor, și puterea lor voiu prăda și voiu clăti cetățile în care locuesc. Și toată lumea cu mâna o voiu lua ca un cuib, și ca niște ouă părăsite voiu ridica, și nu va fi cine să scape de mine, sau să-mi grăiască împotrivă și să-și deschiză gura și să grăiască. Au mări-se-va securea fără de cel ce tae cu ea? Au înălța-se-va fierăstrăul fără de cel ce-l trage pre el? Așijderea de ar lua cineva toiag sau lemn, înălța-se-va lemnul? Și nu așa. Ci va trimite Domnul Savaot spre cinstea ta ocară, și spre mărirea ta, foc arzător se va aprinde. Și va fi lumina lui Israil ca focul, și-l va sfinți pre el cu foc arzător, și va mânca pădurea ca fânul. In ziua aceea se vor stinge munții și dealurile și pădurile, și va mânca dela suflet până la trup, și va fi cel ce va fugi, ca cel ce fuge de pară arzătoare. Și cei ce vor rămânea dintr'înșii, în număr puțin vor fi, și un prunc îi va scrie pre ei. Și va fi în ziua aceea, nu se va mai adaoge rămășița lui Israil, și cei mântuiți ai lui Iacov nu vor mai nădăjdui spre cei ce le făceau strâmbătate; ci vor nădăjdui spre Dumnezeul cel sfânt al lui Israil întru adevăr.

Prochimen, glasul al 6-lea.

Psalmul 50.

Miluește-mă Dumnezeule dupre mare mila Ta.

Stih:

Inimă curată zidește întru mine Dumnezeule...

MIERCURI SEARA

La Doamne strigat-am, punem Stihirile pe 10 și cântăm Stihira de două ori, apoi Martirica și trei podobnice ale Triodului.

Samoglasnica glasului al 4-lea.

Nebunește risipind părinteasca mea bogăție, pustiu m'am făcut, locuind în

locul viclenilor cetăţeni; şi prin nepriceperea mea, m'am asemănat dobitoacelor celor neînţelegătoare şi m'am golit de tot darul cel dumnezeesc. Pentru aceasta întorcându-mă strig către Tine milostivul şi înduratul Părinte: Greşit-am, primeşte-mă pre mine cel ce mă pocăesc Dumnezeule, şi mă milueşte.

(de două ori)
Apoi Martirica.

Jertfele cele însufleţite, arderile întregi cele cuvântătoare, mucenicii Domnului, junghierile cele desăvârşite ale lui Dumnezeu, oile cele ce cunosc pre Dumnezeu şi se cunosc de Dumnezeu, al cărora staul este necălcat de lupi, rugaţi-vă, ca şi noi să ne paştem împreună cu voi, la apa odihnei.

Altă Stihiră, a lui Iosif; glasul al 6-lea.

Podobia: Toată nădejdea puindu-şi.

Cei ce v'aţi arătat raze ale soarelui celui înţelegător, văzătorilor de Dumnezeu apostoli, cereţi luminare sufletelor noastre şi ne izbăviţi de întunerecul cel împâclat al patimilor şi vă rugaţi ca să vedem ziua mântuirii, prin rugăciuni şi prin cereri curăţindu-ne inimile, care vicleanul le-a rănit. Ca mântuindu-ne, cu credinţă să vă cinstim pururea, pre voi cari cu prea înţeleaptă predică aţi mântuit lumea.

In ţara răutăţii depărtându-mă eu, desfrânatul, rău am cheltuit bogăţia care mi-ai dat, milostive Părinte şi mă topesc de foamea faptelor bune. Iată că m'am îmbrăcat cu ruşinea neascultării, golindu-mă de darul cel dumnezeesc, şi strig Ţie: Greşit-am! Ci ştiu bunătatea Ta. Primeşte-mă ca pre unul din argaţii Tăi, îndurate Hristoase, pentru rugăciunile apostolilor, celor ce Te-au iubit pre Tine.

Altă Stihiră, a lui Teodor; acelaşi glas.

Podobia: Deadreapta Mântuitorului.

Apostoli ai Mântuitorului, luminători ai lumii, făcători de bine şi mântuitori, cari sunteţi vestitori ai măririi Lui ca nişte ceruri şi împodobiţi cu stelele minunilor şi cu semnele tămăduirilor, aduceţi cu deadinsul rugăciuni Domnului pentru noi, ca să primească rugăciunile noastre, ca o mireasmă preacurată şi să ne învrednicim să şi sărutăm purtătoarea de vieaţă cruce şi cu frică să o vedem toţi. Pentru închinăciunea ei, trimite-ne nouă milele Tale, Mântuitorule, ca un iubitor de oameni.

Şi din Mineiu 4.
Slavă, şi acum; a Născătoarei.
Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 51.

Nădăjduit-am spre mila lui Dumnezeu în veac și în veacul veacului.

Stih:

Ce te fălești întru răutate, puternice?

Dela Facere cetire.
Cap. 7, Vers 6.

Iară Noe era de șase sute de ani și potop de apă s'a făcut pre pământ. Și a intrat Noe și feciorii lui și femeia și femeile feciorilor lui cu dânsul în corabie, pentru apa potopului. Și din păsările cele curate și din păsările cele necurate și din fiare și din toate cele ce se târăsc pre pământ, câte două din toate au intrat la Noe în Corabie, parte bărbătească și femeiască, precum a poruncit Domnul Dumnezeu lui Noe.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 52.

Când va întoarce Dumnezeu robia poporului său.

Stih:

Zis-a cel nebun întru inima sa: Nu este Dumnezeu.

Dela pilde cetire.
Cap. 9, Vers 12.

Fiule! De vei fi înțelept, ție vei fi înțelept, și vecinilor tăi; iar de vei fi rău, numai tu singur vei lua cele rele. Fiul învățat înțelept va fi, și pre cel neînvățat slugă îl va avea. Cel ce se reazemă de minciuni, acela paște vânturile și gonește pasări zburătoare, că și-a părăsit căile viei sale, și a rătăcit din cărările agonisirii sale, și umblă prin pustie fără de apă, și prin pământ desfătat intru sete, și adună cu mâinile nerodire. Femeia nebună și fără de omenie, care nu știe de rușine, se va lipsi de pâine. Aceea care nu știe de rușine, șade în ușile casei sale pre scaun afară în uliță, chemând pre cei ce trec pre cale, și-și fac căile lor; cel ce este intru voi fără de minte abate-se la mine. Și celor lipsiți de minte, le poruncește zicând: Atingeți-vă cu dulceață de pâine ascunsă, și beți apă dulce de furișag. Și el nu știe, că pământenii la dânsa pier, și îi duce în fundul iadului. Ci fugi, nu te zăbovi la locul ei, nici întoarce ochiul tău spre dânsa, că așa o vei trece ca o apă streină. Și treci izvorul streiu, și te depărtează de apa altora, și nu bea din fântâna streină, ca să traești multă vreme, și să se adaoge ție anii vieții.

Și îndată dumnezeeasca Liturghie cea mai înainte sfințită.

Joi a treia săptămână

LA UTRENIE

Treimicele glasului. După întâia Stihologie, cântăm Sedelnele Apostolilor, din Octoih.

După a doua Stihologie, cântăm această Sedealnă a lui Iosif, glasul al 6-lea.

Podobia: Nădejdea lumii...

Luminători ai luminii nerătăciți, ucenici ai Mântuitorului, luminați-mi sufletul cel orbit cu păcatul și mă faceți părtaș zilei celei dumnezeești, ca să păzesc mântuitoarele porunci. Și mă scăpați de întunerecul cel neluminat de acolo, ca să vă măresc pre voi.

Slavă, tot aceasta.

Și acum, a Născătoarei.

Sfântă Stăpână, Maica lui Hristos, Dumnezeul nostru, ca ceea ce ai născut negrăit pre făcătorul tuturor, roagă-te pururea cu sfinții apostoli bunătății Lui, să ne mântuească de patimi și să ne dea iertare păcatelor.

După a treia Stihologie, Sedelnele lui Teodor, glasul al 6-lea.

Podobie: Puterile îngerești...

Cei ce sunteți luminători strălucitori lumii, dumnezeești apostoli, luminați pre cântăreții voștri, ca să treacă vremea postului; și vă rugați ca

să vedem toţi, dupre vrednicie, lemnul crucii celei de vieaţă făcătoare şi să-l sărutăm cu buze şi cu ochi nespurcaţi, strigând: Doamne, slavă Ţie!

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, singură folosinţa ta cea înfricoşată o cerem. Milostiveşte-te spre poporul cel lesne privejduitor. Roagă pre milostivul Dumnezeu să izbăvească sufletele noastre de toată groaza; ceea ce eşti singură binecuvântată.

CANOANELE

Canonul Mineiului şi această Tricântare, a lui Iosif, cetindu-se Cântarea a 4-a din Psaltire.

Cântarea a 4-a, glasul al 6-lea, Irmos:

Hristos este puterea mea...

Post, lacrimi, rugăciuni, milostivire, obiceiu bine umilit, minte dreaptă, curăţire vieţii, să arătăm noi credincioşii, ca să dobândim mărire.

Luminători v'aţi arătat, apostoli, strălucind luminat pe tăria cinstitei Biserici. Pentru aceasta, luminaţi inimile noastre cu dumnezeescul Duh.

Ca nişte cărbuni dumnezeeşti, aprinşi de focul cel fără materie, ardeţi uscăciunile cele de patimi ale inimilor noastre, înţelepţi apostoli ai Dumnezeului nostru.

A Născătoarei.

Făclie neatinsă, cămară cu totul luminoasă, ceea ce eşti mai pre sus de serafimi; căruţă de heruvimi cu totul fără prihană, liberează-mă din patimile cele rele şi din primejdii.

Altă Tricântare, a lui Teodor, glasul acelaşi.

Irmos: Auzit-a proorocul...

Luminători ai dumnezeeştei arătări, arătându-vă apostoli ai Mântuitorului, aţi stricat noaptea necunoştinţei şi Biserica strălucindu-o, luminaţi lumea prin învăţăturile voastre cele cu vorbe ca focul.

Lumea înconjurând, unul într'o parte, altul într'alta, întru o credinţă aţi adunat apostoli pre toţi; şi dobândind cele cereşti dănţuiţi, rugând pre Hristos neîncetat, să ne mântuească pre noi toţi.

Slavă, a Treimei.

Pre Fiul din Tatăl şi pre Duhul slăvesc; ca din soare lumina şi raza; însă pre Fiul dupre naştere, că şi naştere este; iar pre Duhul dupre purcedere, că şi purcedere este; o fiinţă împreună fără început, căreia se închină toată făptura.

Şi acum, a Născătoarei.

Fecioară, prunc născând şi curăţia păzindu-ţi, tu cinstită te-ai arătat, născând Dumne-

zeu şi om, pre acelaşi unul întru amândouă chipurile. Minunea ta, Fecioară Maică, spăimântează tot auzul şi gândul.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Prin rugăciunile voastre cele sfinte, apostoli ai Domnului, să ne învrednicim cu ochi şi cu buze curate a săruta făcătoarea de vieaţă cruce, careia este pusă înaintea celor din lume şi la toată făptura, spre închinăciune.

Irmosul:

Auzit-a profetul de venirea „Ta, Doamne, şi s'a temut; că „vrei să Te naşti din Fecioară „şi oamenilor să Te arăţi; şi „a grăit: Auzit-am auzul Tău „şi m'am temut. Slavă puterii „Tale, Doamne".

Cântarea a 8-a, Irmos:

Din văpaia cuvioşilor...

Pre Moisi postul l-a arătat văzătorul de Dumnezeu, şi pre Ilie cu căruţă de foc l-a luat. Sârgueşte-te suflete de te opreşte de gânduri vătămătoare, ca să scapi de amăgirea cea vătămătoare a celor de jos.

Alunecându-mă am căzut întru cele mai rele şi mi s'a adaos rană preste rană; vindecă-mi, Hristoase, învârtoşarea inimii cea împietrită, pentru rugăciunile apostolilor Tăi îndurate.

Cei ce sunteţi luminători ai lumii, de Dumnezeu luminaţi, risipiţi norii patimilor noastre şi ne arătaţi închinători luminatei învieri, pre noi cari lăudăm pre soarele slavei.

A Născătoarei.

Neamurile neamurilor pre tine te fericesc de Dumnezeu fericită, precum ai profeţit de demult; că tu una ai născut oamenilor pre Cuvântul cel fericit, negrăit din tine întrupându-se.

Alt Irmos:

Cuvioşii Tăi tineri...

Pre cei ce înotau întru adâncul răutăţii vânându-i cu trestia credinţei apostoli ai Domnului, i-aţi adus pre ei, ca bine să cuvinteze şi să laude şi să prea înalţe pre Domnul în veci.

Mare este tăria Ta întru apostoli, că umbrele şi ştergarele lor tămăduesc pre bolnavii, cari binecuvintează şi laudă şi prea înalţă pre Domnul în veci.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Naşterii celei fără de început şi purcederii mă închin: Tatălui celui ce a născut, slăvesc pre Fiul, cel ce s'a născut, laud

pre Duhul Sfânt, cel ce străluceşte cu Tatăl şi cu Fiul.

Şi acum, a Născătoarei.

Nu înceta rugând Fecioară, pururea pre cel ce L-ai născut cu taină negrăit, ca pre un iubitor de oameni, să mântuească din primejdii pre cei ce scapă la tine.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cei doisprezece sfinţi apostoli învredniciţi-mă să mă închin cinstitei cruci fără osândă, binecuvântându-o, lăudându-o şi prea înălţându-o întru toţi vecii.

Irmosul: Să lăudăm, bine să cuvântăm.

Cuvioşii Tăi tineri în cuptor, „heruvimilor au urmat strigând cântarea cea întreit „sfântă: Binecuvântaţi, lăudaţi „şi prea înălţaţi pre Domnul „întru toţi vecii“.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Pre Dumnezeu a-l vedea...

Dumnezeule şi Doamne mult milostive, curăţeşte ranele inimii mele, aşezându-mi leacuri de pocăinţă. Greşit-am, greşit-am Ţie! Indură-Te şi mă mântueşte, pentru rugăciunile apostolilor Tăi ca un mult milostiv.

Pornirilor celor fără de cale am urmat, vătămându-mi mintea şi însumi cu totul mi-am ieşit din fire, hrănindu-mă cu acrimea desfătărilor şi lipsindu-mă de mântuitoarele mâncări, eu desmerdatul; Hristoase, îndură-Te şi mă mântueşte.

Necurăţindu-te de răutate şi nedepărtându-te de desfătările cele stricăcioase, pentru ce te veseleşti, suflete, postindu-te fără socoteală? Că acest post nu-l primeşte Domnul, carele însuşi voeşte îndreptarea noastră.

A Născătoarei.

Luminează-mă cu lumina cea dumnezeească, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut lumina, şi goneşte întunerecul sufletului meu; ca să te fericesc pre tine, pre care te fericesc toate neamurile omeneşti, precum ai proorocit.

Alt Irmos:

Naşterea zămislirii...

Cei proşti la vorbă, înţelepţi s'au arătat cu ştiinţa, deslegând împleticirile cuvintelor filosofilor, îndoirile ritorilor şi meşteşugirile astronomilor. Pentru aceasta, apostoli ai lui Hristos, singuri voi v'aţi arătat, învăţători a toată lumea.

Frumos vorbeşte Petru, iar Platon tace; învaţă Pavel, iar

Pitagora se ascunde. Şi încă grăind de dumnezeire adunarea apostolilor, îngroapă vestirea cea moartă a Elinilor, şi lumea o ridică spre închinarea lui Hristos.

Slavă, a Treimei.

Unule, născătorule al unuia, Părinte al Fiului celui un-născut; unule, Fiule al unuia, lumină şi rază luminii şi unule Duhule Sfinte, numai al unui Dumnezeu, carele eşti cu adevărat Domn al Domnului; o Treime, Unime sfântă, mântueşte-mă pre mine, cel ce grăesc de dumnezeirea Ta.

Şi acum, a Născătoarei.

Minunea naşterii Tale mă spăimântează, ceea ce eşti cu totul fără prihană; cum ai zămislit fără de sământă pre cel necuprins? Spune-mi cum ai rămas Fecioară, după ce ai născut ca o Maică? Acest lucru mai presus de fire, cu credinţă primindu-l, Celui ce s'a născut, te închină, căci câte voeşte le şi poate.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cinstita cruce, pre sfântul lemn carele a înflorit mântuirea lumii, să ne învrednicim toţi a o vedea şi a ne închina ei, şi cu buze curate şi cu sufletul, prin rugăciunile voastre, ale tuturor sfinţilor apostoli ai lui Hristos.

Irmosul:

Naşterea zămislirii celei fără „sământă este netâlcuită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoeşte „firile. Pentru aceasta pre tine „toate neamurile, ca pre o „Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te „slăvim".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 6-lea.

Din moştenirea fiească căzând eu, desfrânatul, ca un rob împreună cu porcii am petrecut şi nici de hrana lor săturându-mă, mă întorc la Tine, părintele cel milostiv, de unde am ieşit rău, mă întorc bine, cu pocăinţă strigând: Greşit-am la cer şi înaintea Ta, Părinte, dărueşte-mi întru întoarcere mare milă.

Martirica.

Pre cei aleşi şi pre cei sfinţi minunaţi i-a făcut Dumnezeul nostru; bucuraţi-vă şi vă veseliţi toate slugile lui, că v'a gătit vouă cunună şi împărăţia sa. Deci vă rugăm pre voi, să nu ne uitaţi pre noi.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieţii; ţie ne rugăm, roagă-te, stăpână, cu

apostolii şi cu toţi sfinţii, să miluească sufletele noastre.

La ceasul al şaselea.

Troparul Proorociei, glasul al 7-lea.

Ce te vei uita la fărădelegile noastre, iubitorule de oameni, ce nădejde de mântuire va fi nouă? Ci trimite ajutorul Tău, cel dintru înălţime poporului Tău, ca un îndurat, Doamne.

Slavă, şi acum; tot aceasta.
Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 53.

Dumnezeule, întru numele Tău mântueşte-mă şi întru puterea Ta mă judecă.

Stih:

Dumnezeule, auzi rugăciunea mea, ia în urechi graiurile gurii mele.

Din proorocia Isaiei cetire.
Cap. 11, vers 10.

Aşa zice Domnul: Şi va fi în ziua aceea rădăcina lui Iessi, şi cei ce se vor scula să stăpânească neamurile; spre dânsul neamurile vor nădăjdui şi va fi odihna lui cinstea. Şi va fi în ziua aceea, adaoge-va Domnul a-şi arăta mâna sa, ca să râvnească rămăşiţa poporului său, care va rămânea dela Asirieni, dela Egipteni, dela Vavilon, dela Elamiteni, dela răsăriturile soarelui şi dela Aravia. Şi va ridica semn întru neamuri şi va aduna pre cei pierduţi ai lui Israil; şi pre cei risipiţi ai lui Iuda îi va strânge din patru laturi ale pământului. Şi se va şterge pisma dela Efraim şi vrăjmaşii lui Iuda vor pieri. Efraim nu va mai pismui asupra lui Iuda şi Iuda nu va mai necăji pre Efraim. Şi vor sbura în corăbiile celor de alt neam. Marea împreună vor prăda şi pe cei dela răsăritul soarelui şi Idumeea, şi întâi pre Moav îşi vor pune mâinile, fiii lui Amon întâi se vor supune. Şi va pustii Domnul marea Egipetului, şi-şi va pune mâna sa preste râu cu vânt iute, şi va lovi şapte văi, cât va trece el încălţat. Şi va fi trecerea poporului meu celui rămas în Egipet, şi va fi lui Israil, ca în ziua când a ieşit din pământul Eghipetului. Şi vei zice în ziua aceea: bine te voiu cuvânta, Doamne: că te-ai mâniat pre mine şi ţi-ai întors mânia ta, m'ai şi miluit pre mine. Iată Dumnezeul meu, mântuitorul meu, nădăjduivoiu şi mă voiu mântui şi nu mă voiu teme, pentrucă mărirea mea şi lauda mea este Domnul şi s'au făcut mie spre mântuire.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 54.

Auzi Dumnezeule rugăciunea mea şi nu trece cu vederea ruga mea.

Stih:

Ia aminte spre mine şi mă ascultă...

JOI SEARA

La Doamne strigat-am, punem Stihirile pe 6: 3 ale Triodului şi trei dela Mineiu, glasul al 5-lea.

Podobia: Bucură-te cămara...

Mântuitorule dulceaţa cea adevărată, Cela ce ai îndulcit oarecând apele Merrei cele amare, închipuind atuncea lemnul dumnezeeştii cruci, pre carele Te-ai întins precum bine ai voit; şi ai gustat şi fiere, în coastă împungându-Te, din care ai izvorît lumii apa iertării spre înnoirea frământăturii omeneşti. Pentru aceasta slăvim puterea Ta cea negrăită şi ne rugăm: Dă-ne, Doamne, frica Ta în vremea postului şi iertare păcatelor şi mila cea mare.

Cuvinte, cela ce Te-ai întins

pre cruce, adunând cele ce erau depărtate dela Tine; înnălţând gândul meu din gunoiul patimilor, cu tot felul de bunătăţi îmbogăţeşte-l, dând inimii mele frica Ta, cea prea curată şi sufletului meu dragostea cea desăvârşită, care desparte de dragostea cea trupească; ca să plac Ţie întru aceste zile prin post, prin rugăciune şi prin cerere şi să văd luminat ziua învierii Tale, luând mila cea mare.

Altă Stihiră podobnică, a lui Teodor, glasul 1-iu

Podobie: Pre Tine nor luminos...

Trecând a treia săptămână a cinstitului post, Hristoase, Cuvinte, învredniceşte-ne să vedem lemnul crucii celei făcătoare de viaţă, şi cu cinste să ne închinăm şi să cântăm dupre vrednicie; să slăvim stăpânirea Ta, să lăudăm patimile Tale, să ajungem curat la slăvita şi sfânta înviere, la Paştile cele de taină, prin care Adam iarăşi a intrat în rai.

Şi din Mineiu trei.
Slavă, şi acum; a Născătoarei.
Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 55.

Miluieşte-mă, Dumnezeule, că m'a călcat omul.

Stih:

Călcatu-m'au vrăjmaşii mei toată ziua.

Dela Facere cetire.
Cap. 7, Vers 11.

In anul şase sute din viaţa lui Noe, în luna a doua, în douăzeci şi şapte ale lunii, în ziua aceea s'au desfăcut toate izvoarele adâncului, şi jghiaburile cerului s'au deschis. Şi a căzut ploae pre pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. In ziua aceea intrat-au Noe, Sim, Ham, Iafet feciorii lui Noe şi femeia lui Noe şi trei femei ale feciorilor lui cu dânsul în corabie. Şi toate fiarele dupre fel şi toate dobitoacele dupre fel şi toată vietatea ce se mişcă pre pământ dupre fel şi toată pasărea sburătoare dupre felul său. Au intrat la Noe în corabie câte două, parte bărbătească şi femeiască din tot trupul în care este suflet viu. Şi cele ce intraseră, parte bărbătească şi femeiască din tot trupul au intrat dupre cum au poruncit Dumnezeu lui Noe; şi au încuiat Domnul Dumnezeu corabia pe dinafară. Şi a fost potop patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi pre pământ, şi s'a immulţit apa şi a ridicat corabia şi o a înălţat de pre pământ. Şi creştea apa şi se immulţea foarte pre pământ, şi se purta corabia pre deasupra apei. Iar apa se întărea foarte pre pământ, şi a acoperit toţi munţii cei înalţi, care erau sub cer. De cincisprezece coţi s'a înălţat apa în sus şi a acoperit toţi munţii cei înalţi. Şi a murit tot trupul ce se mişca pre pământ al păsărilor şi al dobitoacelor şi al fiarelor şi toată vietatea ce se mişca pre pământ. Şi tot omul şi toate câte aveau suflare de viaţă şi tot ce era pre uscat au murit. Şi a pierit tot ce era viu pre faţa a tot pământul dela om până la dobitoc şi cele ce se târăsc şi păsările cerului şi s'au stins de pre pământ; şi a rămas Noe singur şi cei ce erau cu el în corabie. Şi s'a înălţat apa pe pământ o sută cincizeci de zile. Şi şi-a adus aminte Dumnezeu de Noe şi de toate fiarele, de toate dobitoacele şi de toate păsările şi de toate vietăţile, care erau cu dânsul în corabie. Şi a adus Dumnezeu vânt pe pământ şi a încetat apa şi s'au încuiat izvoarele adâncului şi jgheaburile cerului; şi s'a oprit ploaia din cer. Şi cădea apa scurgându-se de pe pământ. Şi s'a împuţinat apa după o sută cincizeci de zile.

Prochimen, glasul al 7-lea, Psalmul 56.

Miluieşte-mă Dumnezeule, miluieşte-mă, că spre Tine a nădăjduit sufletul meu.

Stih:

Şi în umbra aripilor tale voiu nădăjdui.

Dela Pilde cetire.
Cap. 10, Vers 1.

Fiul înţelept veseleşte pre tatăl său, iar fiul nebun întristează pe mama sa. Nu vor folosi avuţiile celor fărăde-lege; iar dreptatea îi va izbăvi de moarte. Nu va omorî Domnul cu foame sufletul dreptului; iar vieaţa necredincioşilor o va surpa. Sărăcia smereşte pre om; iar mâinile celor vred-

nici se imbogăţesc. Fiul certat înţelept va fi, şi pre cel neinvăţat slugă-l va avea. Scapă de zăduf fiul înţelept; iar fiul cel călcător de lege se strică de vânt in vremea secerişului. Binecuvântarea Domnului pre capul dreptului; iar gura necredincioşilor o acopere plângere fără de vreme. Pomenirea drepţilor cu laude; iar numele necredincioşilor se stinge. Cel înţelept cu inima primeşte poruncile; iar cel neascultător impiedecându-se cu buzele alunecă. Cel ce umblă drept, umblă cu nădejde; iar cel ce strâmbează căile sale, se va cunoaşte. Cel ce face cu ochiul cu înşelăciune, adună intristare oamenilor, iar cel ce mustră cu îndrăzneală, face pace. Izvor de vieaţă este in mâna dreptului; iar gurile necredincioşilor le va acoperi pierirea. Ura scorneşte sfadă; iar dragostea acopere pre toţi cei ce nu iubesc sfăzile. Cel ce scoate din buze înţelepciune, bate cu toiag pre omul cel fără de inimă. Inţelepţii tăinuesc in sine ştiinţa; iar gura celui fără de socoteală se apropie de sfărâmare. Agoniseala bogaţilor este cetate tare; iar sfărâmarea necredincioşilor este sărăcia. Faptele drepţilor vieaţă fac; iar roadele necredincioşilor păcate. Căile vieţii le păzeşte învăţătura; iar învăţătura nemustrată rătăceşte. Buzele cele drepte acopere vrajba; iar cei ce grăesc ocări, prea fără de minte sunt. Din vorba multă nu vei scăpa de păcat; iar cel ce-şi ţine buzele, înţelept va fi. Argint lămurit este limba dreptului; iar inima necredinciosului se va stinge. Buzele drepţilor ştiu lucruri inalte; iar cei fără de minte întru lipsă se vor sfârşi. Binecuvântarea Domnului pre capul dreptului, aceasta il imbogăţeşte, şi nu se va adauge lui intristare in inimă.

Învredniceşte-ne Doamne

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 6-lea.

Hristoase Dumnezeule, vieaţa tuturor cea spânzurată pre lemnul crucii, înviează sufletul meu cel omorît de greşeli şi să nu laşi să piară până în sfârşit oaia Ta, Păstorule cel bun; că m'am depărtat dela poruncile Tale, şi bogăţia nepăcătuirii care mi-ai dăruit, o am risipit cu voinţă iubitoare de păcate, şi m'am stricat şi urît m'am făcut cu lucrurile desmierdării. Ci mă înoeşte, trăgându-mă spre pocăinţă, Cela ce unul eşti mult milostiv.

(de două ori).

Martirica.

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s'au lepădat de Tine, nici s'au depărtat dela poruncile Tale. Pentru rugăciunile lor miluieşte-ne pre noi.

Slavă, şi acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Podobia: A treia zi ai inviat..

Văzându-Te pre Tine, Hristoase, răstignit, ceea ce Te-a născut a strigat: Ce taină streină este aceasta ce o văd eu, Fiule! Cum mori pe lemn cu trupul fiind spânzurat, dătătorule de vieaţă.

Să se ştie

că inainte-prăznuirea Bunei Vestiri se incepe din Joi a treia Săptămână din postul mare şi se sue până in Sâmbăta lui Lazăr.

De se va intâmpla inainte-prăznuirea Bunei-Vestiri ori in ce zi afară de Sâmbătă şi Duminică, să se caute Tipicul la sfârşitul cărţii, la litera R.

Vineri a treia Săptămână
LA UTRENIE

Treimicile glasului. După intâia Stihologie, zicem Sedelnele crucii, din Octoih.
După a doua Stihologie, cântăm această Sedelnă a lui Iosif, glasul al 5-lea.

Podobie: Pre Cuvântul cel împreună...

Prin lemnul mâncării fiind omorîţi de demult noi oamenii, prin crucea Ta iarăşi am înviat, îndurate; cu a căreia putere bunule, întăreşte-ne pre noi, să trecem vremea postului cu umilinţă, făcând voia Ta şi să vedem ziua cea luminoasă a învierii.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Pre cruce văzându-Te, Hristoase, Maica Ta, spânzurat de bună voie în mijlocul tâlharilor şi durând-o la cele din lăuntru, ca o Maică a zis: Fiule, cela ce eşti fără de păcat, cum Te-ai pironit pre cruce fără dreptate, ca un făcător de rele? Vrând să înviezi neamul omenesc, ca un îndurat.

După a treia Stihologie, Sedealna lui Teodor, glasul 1-iu.

Podobia: Piatra fiind pecetluită...

Trupul curăţindu-se cu înfrânarea şi cu rugăciunile luminându-ne sufletele, Doamne, învredniceşte-ne să vedem cinstită şi sfânta crucea Ta şi cu frică să ne închinăm ei cu cântări cântând şi zicând: Slavă purtătoarei de viaţă crucii Tale; slavă dumnezeeştei suliţii Tale, prin care iarăşi am înviat, unule iubitorule de oameni.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Mieluşaua văzându-Te pre Tine, Mielul, îndelung răbdătorule Cuvinte, răstignit pe lemn împreună cu tâlharii, şi cu suliţa în coastă împuns, ca o Maică s'a tânguit, strigând: Ce taină minunată şi înfricoşată este aceasta, Iisuse al meu? Cum Te acoperi în mormânt, Dumnezeule cel necuprins? Negrăit este lucrul, care se săvârşeşte! Nu mă lăsa singură pre mine ceea ce Te-am născut, Fiul meu cel prea dulce.

CANOANELE

Canonul Mineiului şi această tricântare a lui Iosif, cetindu-se Cântarea a 5-a, din Psaltire.

Cântarea a 5-a, glasul al 5-lea, Irmos:

Cela ce Te îmbraci cu lumina...

Vindecă-mă, Doamne, şi mă voiu vindeca, cu rana Ta curăţind ranele sufletului meu, Hristoase, cela ce ai luat patimi cu trupul.

Pre Tine, Hristoase dacă Te-a văzut soarele spânzurat pe lemn cu trupul, şi-a schimbat lumina întru întunerec şi pământul s'a clătit şi pietrele s'au despicat.

Sufletul meu cel roditor de spini şi înţelenit cu tot felul de patimi, curăţeşte-l Doamne, cela ce Te-ai încununat cu

spini, pentru bunătatea cea desăvârşită.

A Născătoarei.

Ca pre un prunc tânăr ai născut Preacurată pre Ziditorul meu; pre carele roagă-L să mă înoească pre mine, cel învechit în multă răutate, rogu-mă.

Altă tricântare a lui Teodor, glasul 1-iu

Irmos:

De noapte mânecând...

In locul căpăţânei răstignindu-Te pre Tine, Hristoase, Iudeii au clătit cu capetele râzând şi batjocorindu-Te; iar Tu ai suferit, ca să ne mântueşti pre noi.

In tituluşul crucii Tale scriind Pilat în trei feluri, Te-a arătat pre Tine, unul din Treime, carele de bună voie ai pătimit pentru mântuirea tuturor, Hristoase.

Slavă, a Treimei.

Pre soarele cel întreit al prea luminatei Treimi, să-L lăudăm credincioşii, lumină pre Fiul slăvind, lumină şi pre Duhul vestind.

Şi acum, a Născătoarei.

Cela ce s'a născut din tine curată, te-a arătat mai înaltă decât îngerii; că pre acela, de carele ei se cutremură a privi la dânsul ca la un Dumnezeu, tu L-ai purtat în braţe, ca pre un Fiu al tău, Preacurată.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cruce prea cinstită, păzitoarea lumii cea de mântuire, păzeşte-mă pre mine cel ce mă pocăesc şi mă arată vrednic prea curatei închinării tale.

Irmosul:

De noapte mânecând, Te „lăudăm pre Tine, Hristoase „Dumnezeule, carele pentru „noi ai sărăcit şi crucea şi „moartea ai răbdat cu trupul „Tău“.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Pre tine, făcătorule...

Pre cruce Ţi-ai întins palmele Tale, Hristoase, pierzând neoprirea mâinii strămoşului; şi cu lemnul ai tămăduit blestemul lemnului; pentru aceasta, Te lăudăm întru toţi vecii.

Inaintea Ta, voitorului mântuirii cad, Cuvinte; potoleşte degrab voile cele prea viclene din inima mea, Cela ce ai răbdat de bună voie cruce şi patimi.

Vieaţă desmerdată şi traiu spurcat iubind eu, păcătosul, m'am întunecat; străluceşte-mi raza întoarcerii, Cuvinte,

cela ce ai întunecat, când ai pătimit, lumina soarelui.

A Născătoarei.

Potoleşte toată răutatea inimii mele cea cu multă durere, Maica lui Hristos Dumnezeu; sfărâmă săgeţile şi arcele dracilor, celor ce se ostesc asupra smeritului meu suflet.

Alt Irmos:

Pre cel ce a mântuit în cuptor...

Ce-ţi vom aduce noi păcătoşii Ţie, Stăpânul tuturor cel ce ai pătimit? Că pentru noi Hristoase ai primit crucea. Lăudăm darul nemăsuratei milei Tale.

Pre lemnul cel de blestem Hristoase, ucigându-Te Iudeii din pismă, n'au împuţinat călcătorii de lege puterea slavei Tale; că eşti Stăpân al tuturor, pătimind de bună voie.

Binecuvântăm pre Tatăl, pre Fiul şi pre sfântul Duh, Domnul.

Trei feţe cinstesc ale dumnezeirii celei prea înalte în fiinţă; pre Tatăl cel fără început, pre Fiul şi pre Duhul Sfânt. O fiinţă nedespărţită dupre fire slăvesc în veci.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre cea mai înaltă decât cerurile şi mai presus decât heruvimii, pre Fecioara cea mai întâi cu sfinţenia şi neîntinata, Maica Dumnezeului tuturor, o lăudăm şi o prea înălţăm întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

De trei ori fericită cruce a lui Hristos, biruinţa cea scrisă pe cer, carea din pământ ai odrăslit nouă, fă-ne vrednici închinării tale, pre noi pre toţi cari cu postul ne curăţim.

Irmosul: Să lăudăm bine să cuvântăm..

Pre Cela ce a mântuit în „cuptor pre tinerii cei cuvân„tători de cântare şi cuptorul „cel cu văpaia ca de tunet, „întru răcoreală l-a schimbat: „Pre Hristos Dumnezeu, lău„daţi-L şi-L prea înălţaţi întru „toţi vecii".

Cântarea a 9-a, Irmos:

Isaia dănţueşte...

Orbirea cea împietrită a sufletului meu, spală-o îndurate Mântuitorule, şi-mi dă, bunule, izvorul dumnezeeştii umilinţe, Cel ce mi-ai izvorât vieaţă din coastă şi ai tras Doamne la Tine firea omenească.

Insu-mi eu m'am aruncat întru adâncurile păcatelor, lăsând înălţimile bunătăţilor; ci mă trage, Doamne, şi mă mântueşte, cela ce Te-ai suit pe cruce şi ai tras la Tine firea omenească.

Dulceaţă fiind, Doamne, şi îndulcire ca un făcător, fiere ai gustat, Hristoase, îndreptând căderea cea din dulceaţă, a celor din Adam. Pentru aceasta, Te lăudăm noi cei mântuiţi cu patimile Tale.

A Născătoarei.

Prea sfântă stăpână, nădejdea şi scăparea mea, vindecă ranele sufletului meu, luminează mintea mea. Ca şi eu bucurându-mă, să laud măririle tale, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Alt Irmos:

Pre Tine care te-a văzut...

Pre Tine, Hristoase, pre carele Te-au îmbrăcat cei fără de lege în chip de batjocură, cu porfiră şi cu cunună ca pre un împărat, şi cu trestie preste cap Te-au bătut, răstignindu-Te din pismă şi cu fiere adăpându-Te; noi toţi credincioşii cu cântări Te slăvim.

Pre Tine, pre carele văzându-Te soarele pătimind pre cruce, şi-a ascuns lumina, şi toată făptura împreună s'a clătit, pentru ocările Tale, stăpâne, şi s'au despicat pietrele, cu cântări Te slăvim Hristoase, Mântuitorule.

Slavă, a Treimei.

Lumină şi vieaţă şi făcătoare tuturor este Unimea cea întreit luminătoare, Dumnezeu şi Domnul; întru o lumină strălucind şi dând împreună raze prin trei feţe întru o Dumnezeire; pre aceasta toţi credincioşii O slăvim.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre tine, pre care mai 'nainte te-a numit David cântăreţul Sion, întru carele s'a sălăşluit cel neîncăput în ceruri, şi a zidit din pântecele tău curăţirea lumii, cu cântări, maică curată, te slăvim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Crucea Ta cea mântuitoare şi luminătoarea credincioşilor, învredniceşte-ne Doamne prin post alergând, să ajungem să o vedem şi să ne închinăm ei, spre sfinţirea noastră; ca printr'însa să Te slăvim pre Tine.

Irmosul:

Pre tine carea te-a văzut
„Moisi rug nears, scară însu-
„fleţită, pre care te-a văzut
„Iacov şi uşă cerească prin
„care a trecut însuşi Hristos,
„Dumnezeul nostru, cu cântări,
„Maică curată, te slăvim".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Risipind bogăţia darului părintesc, în desfrânări mi-am cheltuit vieaţa, dându-mă după

gândurile cele rele ale păcatului; şi cu dulceaţa poftei îndulcindu-mă, m'am asemănat dobitoacelor celor neînţelegătoare, prin călcarea mântuitoarelor porunci. Ci cela ce bine ai voit a Te răstigni pentru mine pre cruce, Hristoase Dumnezeule, nu mă lepăda din moştenirea Ta cea fiească, ci mă primeşte pre mine cel ce mă întorc, ca pre fiul cel pierdut şi mă mântueşte.

(de două ori)

Martirica.

Doamne, întru pomenirea mucenicilor Tăi, toată făptura prăznueşte. Cerurile se bucură cu îngerii şi pământul se veseleşte cu oamenii. Pentru rugăciunile lor, miluește-ne pre noi.

Slavă, şi acum; a Născătoarei, glasul ~~acelaşi~~ 6.

Podobie: A treia zi ai înviat..

Preacurata, dacă Te-a văzut pre cruce spânzurat, plângând a strigat ca o maică: Fiul meu, şi Dumnezeul meu, prea dulcele meu Fiu, cum suferi patimă de ocară?

La ceasul al şaselea.

Troparul Proorociei, glasul al 8-lea.

Prin cuvânt toate le-ai săvârşit cu puterea Ta, Dumnezeule, şi din nefiinţă întru fiinţă ne-ai adus pre noi, pentru fărădelegile noastre, Cela ce eşti fără de păcat, Doamne, rugămu-ne.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 57.

Veseli-se-va dreptul, când va vedea izbândă.

Stih:

De grăiţi adică dreptate..

Din Proorocia Isaiei cetire.

Cap. 13, Vers 2.

Ridicaţi semn pe vârful muntelui, inălţaţi glas lor, nu vă temeţi, chemaţi cu mâna, deschideţi boieri. Eu voiu rândui şi voiu povăţui pre dânşii, uriaşi vor veni să plinească mânia mea, bucurându-se şi semeţindu-se. Glas de neamuri multe pre munţi asemenea cu neamuri multe, glas de împăraţi şi de neamuri adunate. Domnul Savaot a poruncit neamului intrarmat, ca să vie din pământ de departe, de a marginea temeliei cerului, Domnul şi intrarmaţii lui să strice toată lumea. Plângeţi, că aproape este ziua Domnului şi sfărâmare dela Dumnezeu va veni. Pentru aceea toată mâna va slăbi şi tot sufletul omului se va spăimânta. Turbura-se-vor solii, şi-i vor cuprinde dureri, ca pre femeia ceea ce naşte, şi se vor plânge unul către altul şi se vor spăimânta, şi-şi vor schimba faţa lor în chipul focului. Că iată ziua Domnului vine nevindecată de mânie şi de iuţime ca să facă lumea pustie şi să piardă pre păcătoşi dintr'însa. Că stelele cerului şi Orionul şi toată podoaba cerului nu-şi vor da lumina, şi se va intuneca soarele răsărind şi luna nu-şi va da lumina sa. Şi voiu porunci la toată lumea răutăţi şi celor necuraţi păcatele lor, şi voiu pierde semeţia celor fără de lege şi trufia mândrilor o voiu smeri. Şi vor fi cei rămaşi mai scumpi decât aurul nelămurit şi omul mai scump va fi decât piatra Safirului. Că cerul se va turbura şi pământul se va clăti din temeliile sale pentru aprinderea mâniei Domnului Savaot, în ziua în care va veni mânia lui.

Prochimen, glasul al 7-lea, Psalmul 58.

Dumnezeule, sprijinitorul meu eşti Tu şi mila Ta mă va întâmpina.

Stih:

Scoate-mă dela vrăjmaşii mei, Dumnezeule.

VINERI SEARA

La Doamne strigat-am... punem Stihiri 10 şi cântăm Stihira zilei de două ori, glasul al 7-lea.

Ca un desmierdat m'am depărtat dela darul Tău, Doamne. Şi bogăţia bunătăţii risipindu-o, am alergat la Tine îndurate, strigând către Tine: Dumnezeule greşit-am! Miluieşte-mă.

Apoi patru Martirice ale glasului şi patru din Mineiu.

Slavă, a morţilor.

Şi acum, a Născătoarei, cea întâia a glasului.

Eşire: Lumină lină...

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 59.

Dă-ne nouă ajutor din necaz şi deşartă este mântuirea omului.

Stih:

Dumnezeule, lepădatu-ne-ai pre noi şi ne-ai surpat.

Dela Facere cetire.

Cap. 8, Vers 4.

Şi a şezut corabia în luna a şaptea, în douăzeci şi şapte de zile ale lunii, pre munţii Ararat. Iar apa a scăzut până la luna a zecea; iară în luna a zecea, în ziua cea dintâi a lunii, s'au ivit vârfurile munţilor. Şi a fost după patruzeci de zile, deschis-a Noe fereastra corăbiei, care o făcuse. Şi a trimis corbul să vadă de a scăzut apa, şi ieşind nu s'a mai întors, până când s'a uscat apa de pre pământ. Şi a trimis porumbul după dânsul, să vadă de a scăzut apa de pre pământ. Şi neaflând porumbul odihnă picioarelor sale, s'a întors la dânsul în corabie, că era apă preste toată faţa pământului; şi tinzând mâna l-a luat şi l-a băgat la sine în corabie. Şi aşteptând încă şi alte şapte zile, iar a trimis porumbelul din corabie. Şi s'a întors la dânsul porumbul către seară şi avea în gura sa stâlpare de măslin cu frunză; şi a cunoscut Noe, că a scăzut apa de pre faţa pământului. Şi aşteptând încă alte şapte zile, iar a trimis porumbul şi nu s'a mai întors la dânsul. Şi a fost în anul şase sute şi unul din vieaţa lui Noe, în luna dintâi, în ziua dintâi a lunii, scăzuse apa de pre pământ; şi a descoperit Noe acoperişul corăbiei, care făcuse, şi a văzut că a scăzut apa de pre faţa pământului. Iară în luna a doua, în ziua a douăzeci şi şaptea, s'a uscat pământul. Şi a grăit Domnul Dumnezeu către Noe zicând: ieşi din corabie tu şi femeia ta şi feciorii tăi şi femeile feciorilor tăi cu tine. Şi toate fiarele, câte sunt cu tine, şi tot trupul dela pasări până la dobitoace, şi toată vietatea care se mişcă pre pământ, scoate-le cu tine, şi creşteţi şi vă înmulţiţi pre pământ. Şi a ieşit Noe şi femeia lui şi feciorii lui şi femeile feciorilor lui cu dânsul. Şi toate fiarele şi toate dobitoacele şi toată pasărea şi toată vietatea, ce se mişcă pre pământ după felul său, au ieşit din corabie. Şi a zidit Noe altar Domnului; şi a luat din toate dobitoacele cele curate şi din toate pasările cele curate; şi a adus ardere de tot pre altar şi au mirosit Domnul Dumnezeu, miros de bună mireasmă.

Prochimen, glasul al 6-lea. Psalmul 60.

Auzi Dumnezeule cererea mea, ia aminte rugăciunea mea.

Stih:

Dela marginile pământului către Tine am strigat...

Dela Pilde cetire.

Cap. 10, Vers 32.

Din gura dreptului pică înţelepciune; iar limba nedreptului va pieri. Din buzele oamenilor drepţi pică daruri; iar gura celor necredincioşi se răzvrăteşte. Cumpenele viclene, urîciune sunt înaintea Domnului; iar cumpăra dreaptă primită este lui. Ori unde intră strâmbătatea, acolo şi ocara; iar gura smeriţilor cugetă înţelepciune. Săvârşirea drepţilor va îndrepta pre dânşii; iar împiedecarea călcătorilor de lege, îi va prăda pre ei. Nu vor folosi averile în ziua mâniei, iar dreptatea va izbăvi din moarte; murind dreptul lasă grija, iar pierirea necredincioşilor este urîtă şi de râs. Dreptatea nevinovatului îndreptează căile; iar necredinţa cade întru nedreptate. Dreptatea oamenilor drepţi va izbăvi pre ei; iar cei fără de lege se vânează de păgânătatea lor. Sfârşindu-se omul drept nu-i pierde nădejdea; iar lauda necredincioşilor va pieri. Dreptul din cursă va scăpa, şi în locul lui se va da cel necredincios. În gura celor necredincioşi laţul cetăţenilor; iar chibzuirea drepţilor cu bună sporire. Întru bunătăţile drepţilor se îndreaptă cetatea, şi întru pierirea necredincioşilor bucurie. Întru

binecuvântarea drepţilor se va inălţa cetatea; iar cu gura necredincioşilor se va săpa. Batjocoreşte pre cetăţeni cel lipsit de minte; iar bărbatul înţelept linişte aduce.

SAMBATA
A TREIA SĂPTĂMÂNĂ
LA UTRENIE

Aliluia, pe glasul al 2-lea, cu Stihurile şi Troparele, glasul al 2 lea.

A postoli mucenici şi prooroci... p. 275

Slavă.

P omeneşte Doamne...

Şi acum.

M aică Sfântă...

După întâia Stihologie, trei Sedelne ale mucenicilor, din Octoih, ale glasului ce se va întâmpla, a Născătoarei; apoi cetire din Exaimeron.

Şi îndată:

F ericiţi cei fără prihană...

Apoi Sedealna morţilor, glasul al 5-lea:

O dihneşte Mântuitorul nostru...

Şi a Născătoarei:

C ela ce ai răsărit...

(Pentru toate acestea am arătat în Sâmbăta ce a trecut).

CANOANELE

Apoi cântăm Canonul Mineiului, al hramului şi Patru-cântarea, după rânduiala lor.

Nu zicem:

S ă cântăm Domnului...

Ci îndată zicem Irmosul Mineiului, precum am arătat în Sâmbăta a doua.

PATRU-CÂNTAREA

Al cărei Acrostih, la Greci, este acesta:

C ântă acestea Iosif...

Facerea lui Iosif.

Şi se cetesc Cântările din Psaltire.

Cântarea a 6-a, glasul al 4-lea, Irmos:

V enit-am întru adâncul mării...

Cu picăturile sângiurilor aţi adăpat inimile celor bine credincioşi, iar taberile necredincioşilor de faţă le-aţi înnecat într'însele, purtătorilor de biruinţă, cei ce sunteţi vrednici de laude.

P rea slăvind cu mădularele voastre pre Stăpânul tuturor, acum vă prea măriţi neîncetat, lauda credincioşilor, fiind voi mucenicilor şi mari sprijinitori.

I n groapă prea adâncă Te-au pus, Cuvinte; pentru aceasta dărueşte odihnă şi iertare de greşeli, celor ce au murit cu credinţă; pentru sfinţitele rugăciuni ale mucenicilor.

A Născătoarei.

C a să te lăudăm Fecioară cu glasuri neîncetate, primeşte aceste glasuri ale noastre şi roagă pre Fiul tău să luăm curăţire de greşeli.

Altă tricântare a lui Teodor, glasul al 8-lea Irmos:

P re mine cel cuprins...

A cum este prăznuirea mucenicilor; să ne adunăm şi fericind vitejiile lor cele prea cinstite, să lăudăm pre Hristos, cel ce i-a încununat pre dânşii.

C u dumnezeească dragostea lui Hristos, fiind aprinşi, preste cărbuni de foc aţi trecut

ca preste nişte rouă, lăudându-l pre dânsul fericiţi mucenici.

Slavă, a Treimei.

Pre Tine, Treimea cea mai pre sus cu stăpânia şi dumnezeească Unime, lumină şi lumini Te laud, vieaţă şi vieţi; Mintea, Cuvântul şi Duhul Sfânt, întreit sfinte şi unul Dumnezeu.

Şi acum, a Născătoarei

Iesee, strămoşule, saltă, că din rădăcina ta, din curata Fică a răsărit floarea vieţii, cel ce a mântuit lumea, Hristos Dumnezeu.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii săi, Dumnezeul lui Israil.

De foc, de sabie şi de moarte netemându-vă, aţi păzit mărturisirea mântuirii, fiind întăriţi de Hristos, fericiţilor.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Cela ce eşti slobod întru cei morţi, fiind stăpânitor vieţii şi morţii, odihneşte pre cei ce i-ai luat şi-i sălăşlueşte în curţile Tale, iubitorule de oameni.

Irmosul:

Primeşte-mă pre mine cel „cuprins de multe păcate, iu„bitorule de oameni, carele „cad la îndurările Tale şi ca „pre proorocul, Doamne, mă „mântueşte".

Apoi Ectenia şi Condacul morţilor.

Cu sfinţii odihneşte...

ICOS

Tu însuţi eşti fără de moarte...

Acestea să se caute în Sâmbăta a doua.

Cântarea a 7-a, Irmos:

Cei trei tineri în Babilon...

Cui te-ai asemănat, suflete, poftind patimile cele cu adevărat dobitoceşti? Pre cine ai avut să te întreacă cu păcatele? Strigă dar, lui Hristos: Mântueşte-mă, bunule.

Sfinţilor, rugaţi cu deadinsul pre Cel ce se odihneşte întru sfinţi, ca să sfinţească întru aceste sfinţite zile gândurile tuturor celor binecredincioşi.

Prea înalte, Cela ce eşti bogat întru milă şi bun, dă iertare robilor Tăi celor ce au adormit mai înainte, rânduindu-i pre ei în cetele sfinţilor, ca un iubitor de oameni.

A Născătoarei.

Născut-ai afară de legile firii pre Ziditorul, Cel ce s'a făcut om. Pre acela dar roagă-L, Preacurată, să treacă cu vederea nelegiuirea şi păcatele tuturor.

Alt Irmos:

Cela ce ai mântuit prin înger...

Cela ce ai arătat pomenirile cinstiţilor mucenici a fi bucu-

rie Bisericii Tale şi veselie sufletului, bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Nu minţim Ţie, Hristoase, nici Te tăgăduim, strigat-au mucenicii în mijlocul muncilor, spăimântând pre judecătorii cei fără de lege; bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă, a Treimei.

O fiinţă în trei feţe cinstim: a Tatălui, a Fiului şi a Duhului, strigând cu proorocul: Bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum, a Născătoarei.

Cum ai născut ca o maică şi Fecioară ai rămas? Pre Dumnezeu am născut, nu cerca în ce chip, căci câte voeşte face, zice dumnezeeasca fică.

Stih: Sfinţilor cari sunt pe pământul lui, minunate a făcut Domnul toate voile sale întru dânşii.

Ceată a mucenicilor de Dumnezeu aleasă, învredniceşte pre robii tăi a fi închinători dumnezeeştei şi de vieaţă făcătoarei cruci a Mântuitorului.

Stih: Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Impărate fără de moarte, vistierul vieţii, învredniceşte vieţii Tale celei veşnice pre robii Tăi, pre cari i-ai ales, întru credinţă şi întru nădejde.

Irmosul:

Cela ce ai mântuit prin în„ger pre tineri din foc şi cup„torul, cel ce suna ca tunetul, „l-ai prefăcut în rouă; bine „eşti cuvântat, Dumnezeul pă„rinţilor noştri".

Cântarea a 8-a, Irmos:

Mântuitorule al tuturor...

Cu minte fără de temere, mergând la luptele cele cu durere, mucenicilor, aţi suferit dureri trupeşti şi mutându-vă la desfătarea cea fără de durere, uşuraţi toată durerea inimii.

Cei ce aţi luat cele de sus în locul acestor stricăcioase, pre mine cel stricat cu patimi trupeşti mântuiţi-mă prin post şi prin nevoinţa rugăciunilor, dumnezeeşti mucenici, rugând pre Dumnezeul tuturor.

Cu rugăciunile mucenicilor Tăi, Hristoase, trimite milele Tale tuturor; şi celor ce s'au mutat din vieaţă la Tine cel milostiv, dărueşte-le iertare datoriilor şi odihnă dumnezeească.

A Născătoarei.

Ca ceea ce ai născut pre Dumnezeu cel fără de păcat, Născătoare de Dumnezeu, şterge păcatele noastre cu rugăciunile tale cele de maică şi ne mântueşte pre noi cei ce strigăm: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

Alt Irmos:

Tinerii cei grăitori...

Muncile cele arzătoare ca focul, suferindu-le ca nişte răcoreală, mucenicilor, cu bucurie aţi strigat: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

Tabăra mucenicilor cea din oastea lui Dumnezeu învingând înşelăciunea, ca nişte biruitori au strigat: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Fiului împreună şi Tatălui să ne închinăm şi prea sfântului Duh; şi toţi cu credinţă să strigăm: Treime cea întru o unime, mântueşte sufletele noastre.

Şi acum, a Născătoarei.

Tu, Preacurată, Fecioară şi maică te-ai arătat, născând fără bărbat pre Dumnezeul tuturor. Deci roagă-L, să mântuească pre robii Săi.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii săi, Dumnezeul lui Israil.

Cu rugăciunile mucenicilor învredniceşte, Hristoase Mântuitorule, pre robii Tăi, să se închine şi să vadă făcătoarea de vieaţă cruce a bunătăţii Tale.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui...

Cela ce ai stricat puterea morţii cu învierea Ta cea din morţi, odihneşte cu aleşii Tăi, pre cei ce s'au mutat, ca să Te laude pre Tine, Doamne.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Tinerii cei de Dumnezeu „cuvântători în cuptor, împre„ună cu focul şi văpaia căl„cându-o au săltat: Binecu„vântaţi toate lucrurile Dom„nului pre Domnul".

Cântarea a 9-a, Irmos:

Eva cu adevărat...

Intărindu-vă mintea pre piatra cea înţelegătoare, mucenicilor, aţi rămas nebiruiţi de toate meşteşugurile vrăjmaşului. Pentru aceasta întăriţi-mă pre mine, cel pornit spre patimile cele stricătoare de suflet, cu rugăciunile voastre cele către Dumnezeu.

Dumnezeescule şi cu adevărat luminatule cor al mucenicilor, roagă pre Stăpânul cel prea bun, să ne dăruească

tuturor, în vremea postului, iertare greşalelor şi bucurie veşnică.

Iubitorule de oameni, Cela ce însuţi eşti bun, învredniceşte pre robii Tăi, cei ce au adormit întru nădejdea învierii, a se împărtăşi luminii Tale celei neînserate şi veşnice şi desfătării celei dulci; ca să Te slăvim pre Tine, cu frică.

A Născătoarei.

Locaş luminii s'a făcut prea sfântul tău pântece, Preacurată. Pentru aceasta cu credinţă strig către tine: Luminează luminile ochilor sufletului meu şi-mi arată cărarea cea dreaptă, mie celui ce cu inimă curată te fericesc.

Alt Irmos:

Slăvimu-Te pre Tine...

Să săvârşim credincioşilor pomenirea mucenicilor, ca să ne împărtăşim măririi acelora, lăudând luptele nevoinţelor lor.

De bărbăţia voastră foarte s'au temut fiarele, focul s'a stins, arcele s'au sfărâmat; întru voi mucenicilor minunat este Dumnezeu.

Slavă, a Treimei.

Fire mai presus de toată stăpânia, Unime în trei feţe, Părinte şi Fiule şi Sfinte Duhule, lumină şi vieaţă, Stăpânie dumnezeească, păzeşte pre cei ce Te prea slăvesc pre Tine.

Şi acum, a Născătoarei.

Bine-Te-cuvântăm pre Tine, Dumnezeul lui Israil, cel ce Te-ai arătat lumii din Fecioară şi ai ridicat cornul mântuirii noastre.

Stih: Sfinţilor, celor ce sunt pre pământul lui, minunate a făcut Domnul toate voile sale întru dânşii.

Cei ce sunteţi rugători pentru lume, mucenici ai lui Hristos, învredniciţi-ne pre toţi să vedem şi să ne închinăm crucii Lui, cu rugăciunile voastre.

Stih: Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Unde izvorăşte izvorul vieţii şi cercetează lumina feţei Tale, Fiule al lui Dumnezeu, acolo aşează pre cei ce s'au mutat la Tine.

Irmosul:

Slăvimu-te pre tine, Maica „lui Dumnezeu şi te lăudăm „Născătoare de Dumnezeu, „Fecioară; că ai născut pre „Mântuitorul sufletelor noas-„tre“.

LUMINÂNDA.

Cel ce ai împodobit...

Slavă.

Cela ce stăpânești pre cei morți...

Și acum.

Ceea ce ești bucuria îngerilor...

(Invățătura pentru Laude și pentru Stihoavnă, caut-o în Sâmbăta a doua a sfântului post).

Bine este a ne mărturisi...

Ceasul 1-iu și Otpustul.

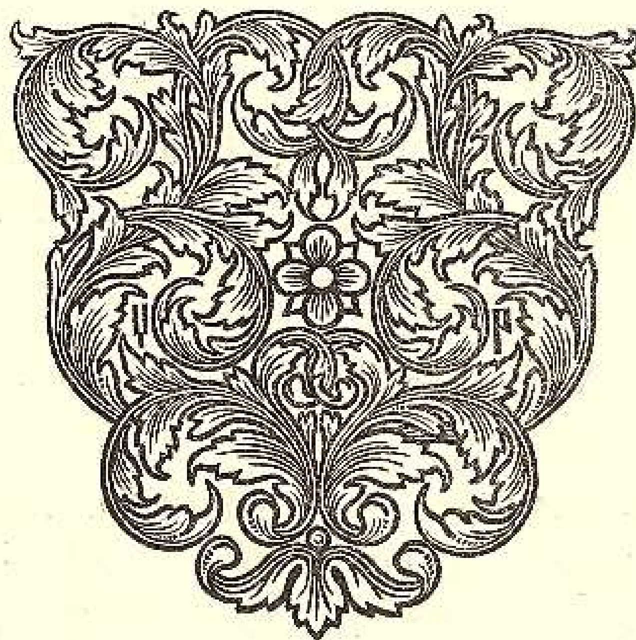
LA LITURGHIE

Fericirile glasului; Prochimenul zilei și al morților.

Apostol către Evrei și altul al morților.

Evanghelia dela Marcu și alta a morților.

Chinonicul zilei și al morților.

DUMINICA

A TREIA A SFÂNTULUI POST

ÎN CARE SERBĂM ÎNCHINAREA CINSTITEI ŞI DE VIAŢĂ FĂCĂTOAREI CRUCI

SÂMBĂTA SEARA

LA VECERNIA CEA MICĂ

Patru Stihiri podobnice, glasul al 6-lea.

Podobia: Ingereştile puteri...

Acum oştile îngereşti cuprind lemnul cel cinstit, cu bună cucernicie înconjurându-l şi cheamă pre toţi credincioşii spre închinăciune. Deci veniţi cei ce vă luminaţi cu postul, să cădem la dânsul cu bucurie şi cu frică, strigând cu credinţă: Bucură-te, cinstită cruce, întărirea lumii.

(de două ori)

Ca să pierzi blestemul lui Adam, ai luat trupul nostru, fără de păcat şi Te-ai răstignit şi ai murit, Iisuse prea bunule. Pentru aceasta, cinstim cu credinţă crucea Ta şi suliţa, buretele, trestia şi cuele; şi cerem să vedem învierea Ta.

Incuiat-a Edemul cel de demult şarpele, prin lemn; iar lemnul crucii l-a deschis pre acesta tuturor celor ce voesc să se curăţească prin post şi prin lacrimi. Deci, văzându-l

pre acesta pus înainte, veniţi să cădem la dânsul cu frică credincioşii, strigând: Deschide cruce, porţile cerurile celor ce te iubesc pre tine.

Slavă, şi acum; asemenea.

Când Te-a văzut pre Tine pironit pre cruce, Cuvinte al lui Dumnezeu, ceea ce Te-a născut fără de sământă, s'a tânguit strigând: Vai mie, Fiul meu prea dulce! Ce smerenie este aceasta, Dumnezeul meu? Cum rabzi patimă cu judecată nedreaptă, Cela ce eşti fără de patimă? Laud cu cântări înfricoşata şi nespusă pogorîrea Ta.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri prosomice, glasul al 2-lea.

Podobia: Casa Eufratului...

Deslegându-ne de legăturile osândirii celei de demult, noi credincioşii, prin lemnul crucii, să slăvim pre Hristos, Cel ce s'a pironit pre dânsa.

Stih: Inălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru, şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor lui, că sfânt este.

Vino acum împreună cu noi, Davide, mişcă-ţi alăuta cântând, înălţaţi pre Hristos, credincioşilor, şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui.

Stih: Iar Dumnezeu, împăratul nostru, mai înainte de veac a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Să înălţăm, popoare, lemnul cel ce este pus înainte, prin carele ne dă nouă Hristos mântuire, şi cu credinţă să-l sărutăm.

Slavă, şi acum; a Crucii Născătoarei de Dumnezeu, asemenea.

Înălţat pe cruce, pentru oameni, văzând pre Fiul Tău, Fecioară, ai strigat tânguindu-te: Slavă milostivirii Tale!

Apoi

Acum slobozeşte pre robul Tău...

Sfinte Dumnezeule, şi după Tatăl nostru:

Troparul, glasul 1-iu.

Mântueşte Doamne poporul Tău, şi binecuvintează moştenirea Ta; biruinţă binecredinciosului nostru Rege, asupra celor protivnici dărueşte şi cu crucea Ta păzeşte pre poporul Tău.

Ectenia mică şi Otpustul.

Iar după Otpust, intră preotul cu diaconul şi cu eclesiarhul în Veşmântarie şi se îmbracă preotul şi diaconul: şi cadind cinstita cruce, zice diaconul:

Binecuvintează Stăpâne!

Iar preotul:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru...

Apoi

Sfinte Dumnezeule

Şi după:

Tatăl nostru

Troparul Crucii:

Mântueşte, Doamne, poporul Tău...

Slavă, şi acum;

Condacul.

Apoi, ridică preotul cinstita Cruce cu discul pe cap şi o duce la sfânta masă, mergând înainte paraclisierul cu două făclii aprinse. O aşează pe sfântul Antimis, în locul Evangheliei, pe care o pune mai sus. Inaintea cinstitei Cruci arde lumânare toată noaptea.

SÂMBĂTĂ SEARA

LA PRIVEGHERE

Binecuvântând Preotul, cântăm după obiceiu Psalmul începător; apoi cetim Catisma întâia. La Doamne strigat-am... punem 10 Stihiri: cântând trei Stihiri ale învierii, din Octoih, trei ale lui Anatolie și patru ale cinstitei Cruci. Glasul al 5-lea.

Podobie: Bucură-te cămara...

Străluceşte, cruce a Domnului, luminate fulgerile darului tău în inimile celor ce te cinstesc pre tine şi cu dragoste dumnezeească te primesc, ceea ce eşti de lume dorită; prin carea s'a pierdut mâhnirea lacrimilor, din cursele morţii am scăpat şi la veselia cea neîncetată ne-am mutat. Arată bună cuviinţa frumuseţii tale, dăruind răsplătirile postirii robilor tăi, celor ce cer cu credinţă folosinţa ta cea bogată şi mila cea mare.

Bucură-te, cruce purtătoare de vieaţă, raiule cel frumos al Bisericii, pomul nestricăciunii, carele ne-ai înflorit desfătarea. Slavă celei veşnice, prin carea se gonesc taberile dracilor şi împreună se veselesc cetele îngerilor şi adunările credincioşilor prăznuesc. Arma cea nebiruită, tăria cea neclătită, biruinţa împăraţilor, lauda preoţilor. Dă-ne şi nouă acum să ajungem la patimile lui Hristos şi la înviere!

Bucură-te, cruce purtătoare de vieaţă, semnul cel nebiruit al creştinătăţii, uşa raiului, întărirea credincioşilor, zidul cel dimprejurul Bisericii; prin carea s'a pierdut şi a încetat blestemul, s'a înghiţit puterea morţii şi ne-am înălţat de pe pământ la cele cereşti. Armă nebiruită, împotrivirea dracilor, mărirea mucenicilor, podoaba cuvioşilor cu adevărat, limanul mântuirii, ceea ce dărueşti lumii mare milă.

Veniţi amândoi cei întâi zidiţi, cari aţi căzut din ceata cea de sus, prin pisma ucigaşului de oameni, pentru gustarea cea amară a mâncării din pomul cel de demult. Iată vine prea cinstitul lemn cu adevărat, la carele alergând cu bucurie îmbrăţişaţi-l şi strigaţi către dânsul cu credinţă: Tu eşti sprijinul nostru, cruce prea cinstită, din al căreia fruct gustând, am dobândit nestricăciune, luând adevăratul Edem cel dintâi şi mare milă.

Slavă, glasul al 3-lea.

Hristoase Dumnezeul nostru, cela ce ai primit răstignire de bună voie, spre învierea cea de obşte a nea-

mului omenesc, şi prin trestia crucii sângerându-Ţi degetele cu vopsele roşii, Te-ai milostivit a iscăli pentru noi, ca un împărat, cele ce sunt de iertare; nu ne trece cu vederea pre noi cei ce suntem ameninţati iarăşi cu depărtarea cea dela Tine. Ci Te milostiveşte, unule îndelung răbdătorule, spre poporul Tău, cel ce este în nevoi, şi Te scoală şi birueşte pre cei ce se luptă cu noi, ca un atotputernic.

Şi acum, a Născătoarei.

Dogmatica glasului.

Eşire:

Lumină lină...

Prochimenul:

Domnul a împărăţit.

Ecteniile şi celelalte, după obiceiu.

LA LITIE

Stihirile hramului, Slavă, şi acum; glasul al 5 lea.

Văzându-Te toată făptura răstignit pre cruce gol, pre Tine, Făcătorul şi Ziditorul tuturor, s'a schimbat de frică, şi s'a tânguit; soarele şi-a oprit lumina şi pământul s'a clătit; pietrele s'au despicat şi catapeteasma bisericii s'a rupt; morţii din mormânturi s'au sculat şi puterile îngereşti s'au spăimântat, zicând: O, minune! Judecătorul se judecă şi pătimeşte voind, pentru mântuirea şi înoirea lumii.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului după Alfa Vita.

Slavă, şi acum; glasul al 4-lea.

Doamne, cela ce ai ajutat în războiu prea blândului David, ca să supuie pre cel de alt neam, fii împreună, în războiu, cu credinciosul nostru Rege şi cu arma crucii surpă pre vrăjmaşii noştri. Arată milostive spre noi milele Tale cele de demult; şi să cunoască adevărat, că Tu eşti Dumnezeu şi că spre Tine nădăjduind, biruim; rugându-se dupre obiceiu Preacurată maica Ta, să se dăruiască nouă mare milă.

Troparul, glasul 1-iu:

Născătoare de Dumnezeu.

(de două ori)

Şi al Crucii, odată.

Mântueşte, Doamne, poporul Tău.

Şi cealaltă urmare a Priveghierii.

Iar de nu este Priveghiere, zicem Troparul învierii; Slavă, a Crucii, Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu a învierii.

De se va întâmpla Inainte-prăznuirea Bunei Vestiri în Duminica Crucii, să se caute Tipicul dela sfârşitul cărţii, la litera R. De se va întâmpla praznicul Bunei-Vestiri în Duminica închinării Crucii, să se caute Tipicul dela sfârşitul cărţii la litera S.

LA UTRENIE

După cei şase psalmi, Dumnezeu este Domnul... pe glasul Octoihului. Şi cântăm Troparul învierii de două ori.

Slavă, a Crucii.

Şi acum, a Născătoarei.

Gavriil zicând ţie, Fecioară...

Şi obişnuitele Stihologii.

Sedelnele, le cântăm pe ale Invierii. De este hramul cinstitei Cruci, după Polieleu, sedealna Crucii, glasul al 8-lea.

Podobia: Porunca cea cu taină...

In rai, cu lemnul a golit întâi vrăjmaşul, pentru mâncare aducând moarte; iar lemnul crucii, înfingându-se în pământ, a adus oamenilor îmbrăcăminte de vieaţă şi toată lumea s'a umplut de toată bucuria. Pre care văzându-o pusă spre închinăciune, împreună să strigăm popoare lui Dumnezeu cu credinţă: Plină este de slavă casa Lui.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Antifoanele glasului.

Toată suflarea...

Evanghelia Utreniei, ce va fi de rând, a Invierii.

Invierea lui Hristos văzând...

Psalmul 50.

Slavă, glasul al 8-lea.

Uşile pocăinţii deschide-mi...

Şi acum.

In cărările mântuirii...

Apoi, pe glasul al 6-lea, Stih:

Miluește-mă Dumnezeule după mare...

La mulţimea faptelor mele...

(Caută înapoi, la pagina 3-a)

CANOANELE

Ale Invierii şi ale Născătoarei de Dumnezeu pe 6 şi din Triod, pe 8.

Facerea sfântului părintelui nostru Teodor Studitul.

Cântarea 1-a, glasul 1-iu, Irmos:

Ziua învierii.

Ziua aceasta de prăznuire este că prin învierea lui Hristos moartea s'a arătat deşartă; razele vieţii au răsărit, Adam sculându-se dănţueşte cu bucurie; pentru aceasta strigăm, cântând, cântare de biruinţă.

Ziua aceasta este a închinării cinstitei cruci; veniţi toţi la dânsa. Că revărsând razele cele luminoase ale învierii lui Hristos, le pune înainte. Să o sărutăm deci, sufleteşte bucurându-ne.

Arată-te crucea Domnului cea mare; arată-mi acum dumnezeescul chip al frumuseţii tale, învrednicindu-mă a fi închinător laudei tale; că strig către tine ca şi către o însufleţită şi te sărut.

Să laude cu un glas cerul şi pământul, că pusă este înaintea tuturor prea fericita cruce, pe care pironindu-se trupeşte, Hristos s'a jertfit. Pre aceasta să o sărutăm, sufleteşte bucurându-ne.

Slavă, a Treimei.

O Treime dupre feţe, Unime dupre chip, Părinte, Fiule şi Duhule; Unime întocmai puternică în sfat, în voinţă şi în

stăpânirea puterii, păzeşte lumea Ta, pace dăruindu-i.

Şi acum, a Născătoarei.

Neştiind nici cum ispită de bărbat, Fecioară, ai născut prunc fără sământă; şi prin acea prea curată naştere aduci pre făcătorul tuturor, pre Hristos Dumnezeu. Deci pre Acela roagă-L, să împace toată lumea.

Catavasie. 1 glas 1

Dumnezeescul Moisi a însemnat mai înainte de demult „în marea roşie crucea Ta, „când a trecut pre Israil, tăind „marea cu toiagul, cântându-Ţi „cântare de ieşire, Hristoase „Dumnezeule".

Cântarea a 3-a, Irmos:

Veniţi să bem băutură nouă...

Veniţi să cântăm cântare nouă, prăznuind pierzarea iadului; că Hristos s'a sculat din mormânt, omorînd moartea şi mântuind toată lumea.

Veniţi credincioşilor să scoatem apă nu din fântâna care izvorăşte apă stricăcioasă, ci din izvorul luminării; închinându-ne crucii lui Hristos, întru care ne şi lăudăm.

Sărutând acum crucea Ta, pe care a închipuit-o oarecând Moisi cu palmele, biruim Stăpâne, Hristoase, pre Amalic cel netrupesc şi ne şi mântuim prin ea.

Cu ochi şi cu buze curate, începând cântare de bucurie, să ne închinăm credincioşilor cu bucurie crucii Domnului, întru cântări lăudându-o.

Slavă, a Treimei.

Pre un Dumnezeu fără început, în trei ipostasuri, cinstesc, pre cel nedespărţit dupre chipul fiinţii: Pre Tatăl, pre Fiul şi pre Duhul cel viu, întru carele ne-am botezat.

Şi acum, a Născătoarei.

Moisi a văzut de demult în rug, cu închipuire, taina ta, Curată; că precum pre acela văpaia nu l-a ars, aşa nici pântecele tău focul dumnezeirii.

Catavasie. 3.

Intăreşte-mă, stăpâne Hristoase, cu crucea Ta pe piatra credinţei, ca să nu se „clătească gândul meu de năvălirile răului vrăjmaş; că „numai Tu însuţi eşti sfânt".

Sedealna, glasul al 6-lea.

Crucea Ta, Doamne, s'a sfinţit, căci cu dânsa se fac tămăduirile celor bolnavi întru păcate; printr'însa cădem înaintea Ta, miluieşte-ne pre noi.

Stih: Inălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor lui, că sfânt este.

Astăzi s'a plinit cuvântul proorocului; că iată ne închinăm la locul unde au stătut picioarele Tale, Doamne. Şi gustând din lemnul mântuirii, am aflat mântuire din patimile păcatului. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule iubitorule de oameni.

Slavă.

Numai cât s'a înfipt lemnul crucii Tale, Hristoase, temeliile morţii s'au clătit, Doamne; că pre carele l-a înghiţit iadul cu poftă, l-a liberat cu cutremur. Arătat-ai nouă mântuirea Ta, sfinte; pentru care Te slăvim pre Tine, Fiul lui Dumnezeu, milueşte-ne pre noi.

Şi acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, roagă pre Fiul tău, carele de bună voie s'a pironit pe cruce şi a înviat din morţi, pre Hristos, Dumnezeul nostru, să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea a 4-a, Irmos:

La dumnezeeasca streajă...

Iată a înviat Hristos! zis-a îngerul mironosiţelor femei; nu plângeţi; ci mergând spuneţi apostolilor: Bucuraţi-vă! Astăzi este mântuirea lumii; tirania vrăjmaşului a pierit cu moartea.

Bucuria cea pentru închinarea crucii Tale, cea purtătoare de vieaţă, astăzi întâmpinându-o Hristoase, întâmpinare facem prea sfintelor Tale patimi, pe care le-ai suferit pentru mântuirea lumii, Mântuitorule, ca un puternic a toate.

Astăzi se face bucurie în cer şi pre pământ, că se arată lumii semnul lui Hristos, întreit fericita cruce; că aceasta puindu-se înainte, izvorăşte celor ce se închină ei dar pururea curgător.

Ce-ţi vom aduce Ţie, Hristoase? Că ne-ai dat cinstita cruce să ne închinăm ei, pre care s'a vărsat sângele Tău cel prea sfânt şi s'a ţintuit trupul Tău cu piroane; pre care acum sărutându-o îţi mulţumim.

Slavă, a Treimei.

Laud trei ipostasuri ale unei Dumnezeiri, ale firii adică celei singure prin sine fără despărţire; mărturisind pre Tatăl fără început, pre Fiul şi pre Duhul sfânt, o Domnie pe un scaun, o Impărăţie întocmai, o Stăpânie veşnică.

Şi acum, a Născătoarei.

Numai tu, curată, te-ai arătat între femei odor prea minunat, lucru înfricoşat; că tu ai înoit firea, născând fără sământă, rămâind iarăşi Fecioară ca şi mai 'nainte; că Cel ce s'a născut din tine este Dumnezeu adevărat.

Catavasie. 4

Pre cruce văzându-Te pre „Tine, puternice, luminătorul „cel mare de cutremur cuprinzându-se, şi-a strâns şi şi-a „ascuns razele şi toată zidirea „a lăudat, cu frică, îndelungă „răbdarea Ta; că s'a umplut „pământul de lauda Ta“.

Cântarea a 5-a, Irmos:

Să mânecăm, cu mânecare adâncă...

Răsărit-ai din mormânt lumii, lumina cea neapusă, strălucind nestricăciune şi micşorând, Doamne, mâhnirea cea de moarte din marginile lumii, ca un îndurat.

Să ne apropiem curăţiţi cu postul, cu căldură să sărutăm lemnul cel prea sfânt cu laude; pe carele Hristos răstignindu-se, a mântuit lumea ca un milostiv.

Dănţuesc cu veselie astăzi cetele îngerilor, pentru închinarea crucii Tale; căci cu dânsa ai sfărâmat taberile dracilor, Hristoase, mântuind neamul omenesc.

Alt rai s'a cunoscut, Biserica, ca şi cel mai din 'nainte, având lemn purtător de vieaţă, crucea Ta, Doamne, din care prin atingere luăm nemurire.

Slavă, a Treimei.

Trei împreună fără de început slăvesc, pre un Dumnezeu întru o fiinţă; pre Tatăl, pre Fiul şi pre Duhul, o lumină întreit strălucitoare, o împărăţie întocmai stăpânitoare, în unime neamestecată.

Şi acum, a Născătoarei.

Născut-ai dupre legea firii, dar mai presus de lege; că numai naşterea ta a fost fără de sământă. Felul naşterii tale este înfricoşat şi gândindu-se ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Catavasie. 5

Mânecând, Te lăudăm pre „Tine, Mântuitorule îndurate, „aflând pace prin crucea Ta, „prin care ai înoit neamul „omenesc, ducându-ne pre noi „la lumină neînserată“.

Cântarea a 6 a, Irmos:

Pogoritu-Te-ai în cele de desubt...

Sfărâmând moartea, Hristoase, ai înviat ca un împărat, chemându-ne pre noi

din cămările iadului, spre desfătarea împărăţiei cerurilor, în pământul nemuririi.

Bucurându-ne întru cântări dumnezeeşti, să strigăm lui Dumnezeu credincioşii, sărutând crucea Domnului; că izvorăşte izvor de sfinţenie tuturor celor din lume.

Se plineşte glasul scriitorului de cântări: Că iată ne închinăm aşternutului preacuratelor Tale picioare, atotputernice, cinstitei cruci, lemnului celui prea dorit.

Lemnul pre carele l-a văzut băgat în pâinea Ta proorocul cel plângător, adică crucea Ta îndurate sărutându-o, lăudăm legăturile Tale, îngroparea, suliţa şi piroanele.

Sfânta cruce, pe care ai primit, Hristoase, să o porţi pe umere şi să Te înalţi pe dânsa şi cu trupul să Te răstigneşti, sărutându-o, luăm putere asupra nevăzuţilor vrăjmaşi.

Slavă, a Treimei.

Unime în trei feţe o laud şi Treimei întru o fiinţă mă închin; unui Dumnezeu, unime întreită, unei lumini întreit strălucitoare, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Şi acum, a Născătoarei.

Minune mai mare decât toate minunile întru tine s'a arătat, ceea ce eşti mieluşea neîntinată. Că ai născut pre Mielul, cel ce a şters păcatul lumii. Pe carele roagă-L cu deadinsul, pentru cei ce te laudă pre tine.

Catavasie. 6

Chipul dumnezeeştei cruci, „Iona mai 'nainte l-a însemnat „în pântecele chitului, cu pal„mele întinse, şi a ieşit din „fiară, mântuindu-se cu pute„rea Ta Cuvântule“.

CONDAC

glasul al 7-lea.

Nu mai păzeşte încă sabia cea de văpaie uşa Edemului. Că într'însa a venit prea slăvita legătură, lemnul crucii; acul morţii şi biruinţa iadului s'a gonit; că de faţă ai stătut Mântuitorul meu, strigând celor din iad: Intraţi iarăşi în rai.

ICOS

Trei cruci a înfipt Pilat în Golgota: două tâlharilor şi una dătătorului de vieaţă. Pe care, văzându-o iadul, a zis celor de jos: O! Slugile mele şi puterile mele, cine este cel ce a înfipt piron în inima mea? Cu suliţă de lemn m'a împuns fără de veste şi mă rup. La cele din lăuntru ale mele mă

doare, pântecele meu se chinueşte, simţirile-mi turbură duhul şi mă silesc a lepăda din mine pre Adam şi pre cei din Adam, cari îmi sunt daţi prin lemn; că lemnul pre ei iarăşi îi duce în rai.

SINAXAR

LA DUMINECA A TREIA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi, în Dumineca a treia a postului mare, prăznuim închinarea cinstitei şi de viaţă făcătoarei cruci.

STIHURI

Tot pământul să se'nchine crucii Cele sfinte,
Prin care-a cunoscut a ţi se'nchina, Cuvinte!

Pentrucă în timpul postului celui de patruzeci de zile ne răstignim şi noi oarecum, morţi fiind faţă de patimi, cu simţurile adormite şi potolite, din pricina amărăciunii postului, ni se pune înainte cinstita şi de viaţă făcătoare cruce ca să ne îmbărbăteze, să ne sprijine, să ne aducă aminte de patima Domnului nostru Iisus Hristos şi să ne mângâie. Dacă Dumnezeu a fost răstignit pentru noi, oare nu trebue ca şi noi să lucrăm mai mult pentru el? Nevoinţele noastre ni se uşurează când ni se aduce aminte şi de nădejdea slavei ce ni s'a dat prin cruce. Căci după cum Mântuitorul nostru urcându-se pe cruce, a fost slăvit prin felul necinstit prin care s'au purtat oamenii cu el şi prin amărăciunile ce i-au pricinuit tot aşa trebue să facem şi noi ca să fim slăviţi împreună cu el, cu toate că îndurăm cu greu nevoinţele postului.

Se mai explică prăznuirea de azi şi în alt chip. După cum cei care călătoresc pe o cale aspră şi lungă, sdrobiţi de oboseală, dacă întâlnesc pe cale un copac umbros, se odihnesc puţin, aşezându-se sub el, şi oarecum întineriţi termină şi restul drumului, tot aşa şi acum în timpul postului, a fost sădită de sfinţii Părinţi la mijlocul acestei căi obositoare crucea cea aducătoare de viaţă, spre a ne odihni, a ne răsufla şi a ne face pe noi cei osteniţi sprinteni şi uşori pentru restul ostenelii.

Sau altă explicaţie. După cum la venirea unui împărat sânt purtate înainte steagurile lui şi sceptrul, iar în urmă vine şi el, plin de veselie şi de bucurie pentru biruinţa avută, iar împreună cu el se bucură şi supuşii, tot aşa şi Domnul nostru Iisus Hristos, vrând să arate biruinţa asupra morţii şi că are să vină cu slavă în ziua învierii, a trimis înainte sceptrul lui, semnul lui cel împărătesc, crucea cea de viaţă făcătoare, care ne umple de multă bucurie, ne dă foarte mare uşurare şi ne pregăteşte să fim gata să-l primim pe Împărat şi să scoatem strigăte de bucurie întru întâmpinarea Biruitorului.

A fost aşezată sfânta cruce în săptămâna dela mijloc a postului celui de patruzeci de zile pentru următoarea pricină: Sfântul post de patruzeci de zile se aseamănă cu izvorul cel din Mera, din pricina asprimii, amărăciunii şi lipsei de trai bun ce ne face postul. După cum dumnezeescul Moisi, când a băgat lemnul în mijlocul izvorului, l-a îndulcit, tot aşa şi Dumnezeu, care ne trece prin Marea Roşie cea spirituală şi ne scoate dela nevăzutul Faraon, prin lemnul cel de viaţă făcător al cinstitei şi de viaţă făcătoarei cruci, îndulceşte amărăciunea postului celui de patruzeci de zile şi ne mângâie pe noi cari trăim ca în pustie până ce ne va duce, prin învierea lui, la Ierusalimul cel spiritual.

Sau altă explicaţie. Deoarece crucea se numeşte şi este pomul vieţii, iar acel pom a fost sădit în mijlocul raiului, în Edem, în chip potrivit şi dumnezeeştii Părinţi l-au sădit pe acesta în mijlocul postului celui de patruzeci de zile ca să ne amintească şi de lăcomia lui Adam, dar în acelaşi timp să ne arate, prin pomul acesta şi înlăturarea osândei lui. În adevăr dacă mâncăm din el nu mai murim, ci trăim.

Prin puterea crucii, Hristoase Dumnezeule, păzeşte-ne de ispitele celui viclean, învredniceşte-ne să ne închinăm dumnezeeştilor tale patimi şi învierii celei purtătoare de viaţă, ducând la capăt cu uşurinţă calea acestui post de patruzeci de zile şi ne miluieşte pe noi ca un singur bun şi de oameni iubitor. Amin.

Cântarea a 7-a, Irmos:

Cela ce ai izbăvit pre tineri din cuptor...

Înviat-ai din mormânt a treia zi, Doamne, ca cel ce doarme, ucigând pre portarii iadului cu dumnezeeasca putere şi ai sculat pre strămoşii cei de demult, Dumnezeul părinţilor, Cel ce însuţi eşti binecuvântat şi prea slăvit.

Dănţuind cu alăuta de cântări, să ne bucurăm astăzi popoare întru închinarea crucii, slăvind pre Hristos, Cel ce s'a răstignit pre dânsa, pre Dumnezeul părinţilor, Cel singur binecuvântat şi prea slăvit.

Cela ce ai arătat organul morţii vistierie de vieaţă, pe care lumea o sărută, adică crucea Ta, împărate al tuturor; sfinţeşte pre cei ce se închină ei, Dumnezeul părinţilor, Cela ce însuţi eşti binecuvântat şi prea slăvit.

Cela ce însuţi eşti milostiv şi îndurat, Iisuse, luminează, sfinţeşte pre cei ce se închină cu credinţă crucii Tale şi dumnezeeştilor patimi; Dumnezeul părinţilor, Cel ce însuţi eşti binecuvântat şi prea slăvit.

Slavă, a Treimei.

Laud unimea, Dumnezeirea cea în trei ipostasuri; că lumină este Tatăl, lumină Fiul, lumină Duhul, rămâind lumină nedespărţită dupre unimea cea firească şi cu trei raze ale feţelor strălucind.

Şi acum, a Născătoarei.

Tu eşti propoveduirea cea cu multe numiri a tuturor proorocilor; că uşă a lui Dumnezeu, năstrapă de aur, pământ sfânt te-ai arătat, Fecioară dumnezeească mireasă, născând cu trup pre Iisus Hristos, Dumnezeul părinţilor, cel prea slăvit.

Catavasie. 7.

Cela ce ai mântuit pre tineri „din văpaie, ai venit pre pă„mânt luând trup şi pe cruce „pironindu-Te, mântuire ne-ai „dăruit nouă, Hristoase, Cel „singur binecuvântat, Dumne„zeul părinţilor şi prea slăvit“.

Cântarea a 8-a, Irmos:
A ceastă numită şi sfântă zi...

Pentru ce ţineţi acum miresme în mâini şi pre cine căutaţi? Cel ce s'a arătat acum femeilor la mormânt, a strigat: S'a sculat Hristos, Dumnezeul nostru, ridicând firea noastră cea omenească din temniţele iadului.

Bucură-te, lemn de trei ori fericit şi dumnezeesc, cruce, lumina celor din întunerec, care arăţi mai înainte cu strălucirea ta razele învierii lui Hristos, în lumea cea cu patru părţi; învredniceşte pre toţi credincioşii să ajungă Paştile.

Intru această zi miros miresmele dumnezeescului vas de mir, lemnul cel cu mireasmă de vieaţă, crucea lui Hristos. Să mirosim mirosul cel de Dumnezeu însuflat, închinându-ne ei cu credinţă în veci.

Vino Elisee proorocule, spune de faţă ce lemn a fost acela pe care l-ai băgat în apă? Crucea lui Hristos, prin care ne-am tras din adâncul stricăciunii, închinându-ne ei cu credinţă în veci.

Mai 'nainte închipuind Iacov de demult crucea Ta, s'a închinat vârfului dumnezeescului toiag al lui Iosif, cunoscându-o mai 'nainte a fi aceasta sceptrul cel înfricoşat al împărăţiei Tale, Hristoase; căreia acum ne închinăm cu credinţă în veci.

Binecuvântăm pre Tatăl...

O fiinţă în trei feţe slăvesc, fără amestecare, câte trele osebite dupre ipostasuri; că dupre chipul firii nu despart pre Tatăl şi pre Fiul şi pre Duhul; că un Dumnezeu este preste toate în veci.

Şi acum, a Născătoarei.

Tu una dumnezeeească mireasă, Marie, te-ai arătat între maici Fecioară, născând fără bărbat pre Mântuitorul Hristos şi păzind pecetea curăţiei; pre tine te fericim credincioşii în veci.

Catavasie. 8

Să lăudăm bine să cuvântăm...

In groapa leilor aruncat fiind „oarecând marele între proo„roci Daniil, mâinile, în chipul „crucii întinzându-şi, nevătă„mat s'a păzit de mâncarea „acelora; binecuvântând pre „Hristos în veci".

Cântarea 9-a, Irmos:

Luminează-te, luminează-te...

In mormânt Te-ai pogorît, dătătorule de vieaţă, Dumnezeule, şi ai sfărâmat toate încuetorile şi zăvoarele şi pre morţi i-ai înviat, cari strigau: Slavă învierii Tale, Hristoase Mântuitorule, Atotputernice.

Mormântul Tău, Hristoase, mi-a izvorît vieaţă; că viind Tu de faţă cel ce ţii vieaţa, ai strigat celor ce locuiau în mormânturi: Cei din legături deslegaţi-vă, că eu am venit în lume răscumpărare.

Să salte cu laude toate lemnele pădurii, văzând lemnul crucii, cel de un nume cu dânsele, sărutându-se astăzi; pre carele Hristos şi-a înălţat capul, precum profeţeşte dumnezeescul David.

Eu, cel ce am murit prin pom, te-am aflat pre tine pom de vieaţă, purtătoare de Hristos, crucea mea, păzitoarea mea cea nebiruită, puterea cea tare asupra dracilor; ţie mă închin astăzi strigând: Sfinţeşte-mă cu mărirea ta.

Veseleşte-te, bucură-te Biserica lui Dumnezeu, închinându-te astăzi de trei ori fericitului lemn al prea sfintei cruci a lui Hristos, căreia slujesc cetele îngereşti, şi cu frică îi stau înainte.

Slavă, a Treimei.

Inchinu-mă Ţie, Dumnezeire sfântă, Treime dupre feţe, Unimei dupre fire, Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt, unei Stăpânii şi unei împărăţii, care stăpâneşte toate.

Şi acum, a Născătoarei.

Tu eşti Fecioară muntele cel mare, întru carele s'a sălăşluit Hristos, precum strigă dumnezeescul David: prin care noi ne-am înălţat de pe pământ la cer, făcându-ne fii prin Duhul, întru tot fericită.

Catavasie. 9.

O, Maică Fecioară şi ade- „vărată Născătoare de Dumne- „zeu, ceea ce ai născut fără „sământă pre Hristos, Dum- „nezeul nostru, Cel ce s'a „înălţat cu trupul pe cruce, „toţi credincioşii Il slăvim şi „te mărim acum dupre vred- „nicie".

Luminânda Invierii; Slavă, a crucii.

Podobia:

Cu ucenicii să ne suim...

Văzând astăzi pusă înainte cinstită crucea lui Hristos, să ne închinăm ei şi să ne veselim cu credinţă, cu dragoste sărutându-o; şi rugând pre Domnul, Cel ce s'a răstignit pre dânsa de bună voie, să ne învrednicească pre noi pre toţi a ne închina cinstitei cruci şi a ajunge învierea fără osândire.

Şi acum, a Născătoarei.

Lemnului, pe carele şi-a întins prea curatele palme Fiul tău, Preacurată, răstignindu-se pentru noi, acum cu credinţă ne închinăm; dărueşte-ne nouă pace, ca să ajungem şi la prea cinstitele patimi cele de mântuirea lumii şi să ne închinăm zilei Paştilor celei luminoase şi lumii de bucurie, celei numite Doamnă şi purtătoare de lumină.

LA LAUDE

Punem Stihiri 8, cântând: 4 Stihiri ale Invierii, din Octoih, şi 4 podobii, din Triod, repeţind pe cea dintâi; glasul al 4-lea.

Podobia:

Ca pre un viteaz între mucenici..

Cu glasuri să strigăm şi cu cântări să slăvim cinstita cruce, sărutându-o şi către dânsa să strigăm: Prea cinstită cruce, sfinţeşte sufletele şi trupurile noastre, cu puterea ta, şi ne păzeşte nerăniţi de toată vătămarea protivnicilor, pre cei ce ne închinăm ţie cu bună credinţă.

Apropiaţi-vă de scoateţi ape neîmpuţinate, care se toarnă înaintea voastră, prin darul crucii. Iată că vedem pus înainte lemnul cel sfânt, izvorul darurilor cel adăpat cu sângele şi cu apa Stăpânului tuturor, Cel ce s'a înălţat pre dânsa de bună voie şi a înălţat pre oameni.

Stih: Inălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor lui, că sfânt este.

Intărirea Bisericii, puterea împăraţilor, lauda monahilor şi mântuirea tu eşti preacinstită cruce. Pentru aceasta închinându-ne ţie, ne luminăm astăzi inimile şi sufletele cu dumnezeescul dar, al Celui ce s'a pironit pre tine şi a surpat puterea vicleanului şi blestemul l-a pierdut.

Stih: Iar Dumnezeu, împăratul nostru, mai 'nainte de veac a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Repetă Stihira cea dintâi.

Apoi zicem Stihul:

Scoală-Te Doamne Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pre săracii Tăi, până în sfârşit.

Şi cântăm Stihira zilei.

Glasul al 8-lea, singur glasul.

Domnul tuturor ne-a învăţat cu pildă, ca să ne ferim de gândul cel măreţ al fariseilor celor prea răi şi tuturor le-a arătat să nu gândească trufaş, mai mult de cât se cade a gândi. Că însuşi făcându-se pildă şi asemănare, s'a micşorat pre sine până la cruce şi la moarte. Deci, mulţămindu-i cu vameşul, să zicem: Dumnezeule, Cela ce ai pătimit pentru noi şi fără patimă ai rămas, izbăveşte-ne pre noi de patimi şi mântueşte sufletele noastre.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum:

Prea binecuvântată eşti...

DOCSOLOGIA CEA MARE

Iar când încep cântăreţii să cânte:

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...

Preotul se îmbracă în toate veşmintele cele preoţeşti (sau unde va fi mai mare, este dator cel mai mare să o facă) şi luând cădelniţa, cădeşte sfânta masă şi cinstita cruce, apoi luându-o pe disc, iese pe partea stângă, pe uşa dinspre miazănoapte, mergând înaintea lui cu două sfeşnice şi cu cădelniţa şi merge drept spre uşile împărăteşti; şi sfârşindu-se Docsologia şi Aghiosul, zice Preotul:

Cu înţelepciune drepţi...

Şi cântăm Troparul:

Mântueşte Doamne poporul Tău...

(de trei ori)

Şi vine Preotul, purtând cinstita cruce, înaintea sfintelor uşi şi fiind acolo gătit analog, pune deasupra lui cinstita cruce, apoi luându-i acoperemântul, cădeşte în chipul crucii, în patru părţi.

Şi îndată, cântă Troparul, glasul al 6-lea.

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi sfântă învierea Ta slăvim.

(de trei ori)

Apoi îl cântă şi stranele, cu glas mare, tot de trei ori.

De va fi în mânăstire, Egumenul sau locţiitorul său trece între preoţii slujitori şi fac împreună două metanii înaintea sfintei cruci de pe analog. Apoi sărută sfânta cruce, întâi cel mai mare şi pe urmă ceilalţi, încheind cu a treia metanie. Asemenea fac ceilalţi preoţi din strana dreaptă şi stângă, ca şi fraţii, în-

chinându-se câte doi, după rânduealä. In timpul cât se închină fraţii, cântăreţii cântă aceste Stihiri, pe glasul al 2-lea:

Veniţi credincioşii să ne închinăm lemnului celui de viează făcător, pre carele Hristos, împăratul slavei, de bună voie mâinile tinzându-şi, ne-a înălţat la fericirea cea dintâi, pre cari mai înainte vrăjmaşul, prin dulceaţă amăgindu-ne, a făcut să fim goniţi dela Dumnezeu. Veniţi credincioşilor, lemnului să ne închinăm, prin carele ne-am învrednicit a sfărâma capetele nevăzuţilor vrăjmaşi. Veniţi toate moştenirile neamurilor, crucea Domnului cu cântări să o cinstim. Bucură-te cruce, scăparea cea desăvârşită a lui Adam celui căzut; întru tine prea credincioşii Impăraţii noştri se laudă, căci cu puterea ta pre popoarele păgâne tare le supun. Pre tine acum cu frică creştinii sărutându-te, şi pre Dumnezeu Cel ce s'a pironit pre tine, îl slăvim grăind: Doamne, cel ce Te-ai răstignit pre dânsa, milueşte-ne pre noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

Altă Stihiră, glasul al 6-lea:

Astăzi Stăpânul făpturii şi Domnul slavei pe cruce s'a pironit şi în coastă s'a împuns, fiere şi oţet a gustat, dulceaţa Bisericii! Cu cunună de spini s'a încununat, cel ce acopere cerul cu nori. Cu haină de ocară s'a îmbrăcat şi preste obraz s'a bătut cu mâna de ţărână, cel ce a zidit pre om cu mâna. Pre spate s'a bătut, cel ce îmbracă cerul cu nori. Scuipări şi rane a luat şi ocări şi pumni şi toate le-a răbdat pentru mine cel osândit, Mântuitorul meu şi Dumnezeu, ca să mântuească lumea de înşelăciune, ca un milostiv.

Slavă, glasul acelaşi.

Astăzi, cel neapropiat dupre fiinţă, mie apropiat s'a făcut şi a pătimit patimi, Cel ce m'a slobozit pre mine din patimi. Cel ce dă lumină orbilor, de buzele celor fără de lege a fost scuipat şi şi-a dat spatele spre răni, pentru cei robiţi. Pre carele Curata şi Maica lui pre cruce văzându-L, cu durere a zis: Vai mie, Fiul meu! De ce ai făcut aceasta? Cel împodobit cu frumuseţea mai mult decât toţi oamenii, fără suflare şi fără podoabă Te arăţi, neavând chip, nici frumuseţe. Vai mie, lumina mea! Nu pot să Te văd adormit; la cele din lăuntru mă rănesc şi cumplită sabie prin inima mea trece. Laud patimile Tale, închinu-mă milostivirii Tale, îndelung răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Şi acum, acelaşi glas.

Astăzi s'a plinit cuvântul proorocesc; că iată ne închinăm la locul unde au stătut picioarele Tale, Doamne. Şi din lemnul mântuirii gustând, slobozire din patimile păcatului am dobândit. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, unule iubitorule de oameni.

Apoi, Ecteniile şi Otpustul.

Stihira Evangheliei, în pridvor, şi Ceasul întâi, la carele se citeşte învăţătura lui Teodor Studitul şi

Otpustul deplin.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului pe 6 şi din Canonul crucii Cântarea a 3-a, pe 4. In loc de Sfinte Dumnezeule.., cântăm:

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi sfântă învierea Ta slăvim.

Prochimenul Apostolului, glasul al 6-lea.

Mântueşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta...

Stih: Către Tine, Doamne, voiu striga, Dumnezeul meu să nu taci de către mine.

Apostolul: din Epistola către Evrei.

Aliluia, glasul al 4-lea.

Aduţi aminte de adunarea Ta, pe care o ai câştigat din început.

Stih: Iar Dumnezeu, Impăratul nostru, a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Evanghelia: de la Marcu.

CHINONICUL

Insemnatu-s'a preste noi lumina feţei Tale, Doamne.

Aliluia.

DUMINICA SEARA

La Doamne strigat-am... punem 10 Stihiri: cântând 4 stihiri de umilinţă, din Octoih, şi podobnice din Triod; ale lui Iosif.

Glasul al 8-lea.

Podobia: Doamne, de ai i stătut...

Doamne, Cela ce Ţi-ai întins mâinile pre cruce de bună voie, învredniceşte-ne pre noi să ne închinăm ei, întru umilinţa inimii, luminându-ne bine cu postirile, cu rugăciunile şi cu înfrânarea şi cu facerea de bine, ca un bun şi de oameni iubitor.

Doamne, curăţeşte mulţimea păcatelor mele, dupre mulţimea milei Tale, prea Indurate, şi mă învredniceşte a vedea cu suflet curat crucea Ta şi a o săruta întru această săptămână a postului, ca un iubitor de oameni.

Altă Stihiră podobnică a lui Teodor, Glasul al 3-lea.

Podobie: Mare minune...

Mare minune! Se vede lemnul pre carele s'a răstignit Hristos cu trupul. Lumea se închină lui şi luminându-se strigă: O, putere a crucii! Că numai văzându-se, arde pe draci! Şi închipuindu-se se arată arzându-i; fericescu-te pre tine, lemnule prea curate; cinstescu-te şi mă închin ţie,

cu frică, și slăvesc pre Dumnezeu, carele prin tine mi-a dăruit vieaţă fără de sfârșit.

Şi din Mineiu trei.

Slavă, și acum ; a Născătoarei.

Ieșire:

Lumină lină...

Prochimen, glasul al 8-lea.

Dat-ai moștenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne.

Stih 1:

Dela marginile pământului, către Tine am strigat.

Stih 2:

Acoperi-mă-voiu întru acoperământul aripilor Tale.

Stih 3:

Așa voiu cânta numele Tău în veci.

Şi iarăși:

Dat-ai moștenire celor ce se tem.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea, singur glasul

Nu cutez, eu ticălosul, să privesc cu ochii la cer, pentru faptele mele cele viclene. Ci ca vameșul suspinând, strig Ţie: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine păcătosul, și de făţărnicia cea fariseiască mă scapă, ca un milostiv.

(de două ori)

Martirica.

Mucenicii Domnului, tot locul sfinţiţi și toată boala tămăduiţi; și acum rugaţi-vă, să se mântuească din cursele vrăjmașului sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă, și acum ; a Născătoarei.

Cele cerești te laudă pre tine, ceea ce ești plină de dar, Maică, care nu știi de mire, și noi prea mărim nașterea ta cea neurmată. Născătoare de Dumnezeu, roagă-te să se mântuească sufletele noastre.

De se va întâmpla Buna-Vestire în Lunea a 4-a sau a 5-a sau a 6-a, să se caute Tipicul dela sfârșitul cărţii, la litera T.

Luni a patra săptămână

LA UTRENIE

Treimicile glasului. După întâia Stihologie, zicem Sedelnele cele de umilinţă din Octoih, ale glasului ce se va întâmpla.

După a doua Stihologie, zicem aceasta Sedealnă a lui Iosif, glasul al 8-lea.

Podobia: Inviat-ai din morţi...

Să ne închinăm credincioșii prea cinstitului lemn, pe carele s'a înălţat făcătorul tuturor; că stă înainte sfinţind pre cei ce se apropie de dânsul cu sufletul și cu trupul, curăţind spurcăciunea păcatului celor ce postesc cu credinţă și laudă pururea pre Hristos, pre Unul făcătorul de bine.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Cuvântul Tatălui pre pământ s'a pogorît și îngerul luminii a strigat către Născătoarea de Dumnezeu: Bucură-te, bine-

cuvântată, ceea ce ai păzit tu singură cămara, zămislind întru tine pre Dumnezeu şi Domnul cel mai înainte de veci, ca să mântuească din rătăcire neamul omenesc ca Dumnezeu.

După a treia Stihologie, Sedealna lui Teodor, glasul al 3-lea.

Podobia: De frumuseţea fecioriei...

Injumătăţind acum postul şi ajungând, Hristoase al meu, la închinarea purtătoarei de vieaţă crucii Tale, căzând înaintea Ta, strigăm către Tine: Mare eşti iubitorule de oameni şi mari sunt lucrurile Tale; că ai arătat cinstită crucea Ta, căreia cu frică închinându-ne strigăm: Slavă marei milostivirii Tale.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Ca o viţă nelucrată ai odrăslit Fecioară strugurul cel prea frumos, carele izvorăşte nouă vinul cel de mântuire, veselind sufletele şi trupurile tuturor. Pentru aceasta, ca pre o pricină a bunătăţilor, fericindu-te pre tine, pururea cu îngerul strigăm ţie: Bucurăte, cea plină de dar.

Psalmul 50.

CANOANELE

Şi cântăm Canonul Mineiului şi această Tricântare. Şi se citeşte Cântarea I-a din Psaltire.

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Pre gonaciul Faraon...

Inchinarea cea de lumină purtătoare a crucii s'a arătat tuturor, împrăştiind ca un soare raze de mântuire şi luminând pre toţi cei cuprinşi de întunecarea patimilor. Deci, să alergăm împreună, să o sărutăm pre dânsa cu curăţie.

Curăţindu-ne cu darul postului, veniţi cu gând preacurat să strigăm glas de mulţămită celui singur curat: Tu, Cuvinte, Ţi-ai dat sângele pentru noi toţi, Tu şi cu crucea ne sfinţeşte.

Impiedicându-mă de năvălirile şarpelui, zac pururea în cădere necuvioasă, Mântuitorule. Cela ce ai îndreptat căderea celor întâi zidiţi, prin patimă şi prin cruce, îndreptează-mă şi mă povăţueşte spre plinirea voilor Tale.

A Născătoarei.

Stând lângă crucea Ta, Doamne, ceea ce nu ştie de nuntă, şi văzând ranele Tale, Stăpâne, rănindu-se a zis: Vai mie, Fiule! ceea ce am scăpat întru naşterea Ta, de durere, acum cu dureri mă chinuesc.

Altă tricântare a lui Teodor. Glasul al 3-lea, Irmos:

Să cântăm Domnului...

Această sfântă şi luminată

săptămână puind cinstita cruce înaintea lumii, veniţi să o sărutăm cu frică şi cu dragoste, luminându-ne sufletele şi slăvind cu cântări pre Hristos, Cel ce s'a pironit pre dânsa.

Crucii Tale, Hristoase, toţi ne închinăm, făcând întâmpinare mai 'nainte învierii Tale. Lăudăm piroanele Tale, cinstim şi suliţa Ta, curăţindu-ne cu acestea buzele şi ochii sufletului şi ai trupului.

Slavă, a Treimei.

Treime, ceea ce eşti lăudată întru o fiinţă, Părinte, Fiule, împreună cu Duhul Sfânt, Dumnezeire fără început, pururea vecuitoare, nezidită, izvorule al luminii şi vieaţă, Ţie, Ceea ce ai înfiinţat toate, ne închinăm toţi oamenii.

Şi acum, a Născătoarei.

Lăudămu-te pre tine, Fecioară curată, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti căruţă de heruvimi, din care s'a născut Dumnezeu; că numai tu te-ai făcut izvor de nestricăciune, izvorând vieaţă tuturor, din carele scoţând, luăm tămăduiri.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Injumătăţind curgerea celor patruzeci de zile ale postului, veniţi să mergem cu dragoste împreună cu Hristos la dumnezeeasca patimă. Ca împreună cu dânsul răstignindu-ne, să ne facem părtaşi şi învierii lui.

Irmosul:

Să cântăm Domnului Celui „ce a făcut minuni înfricoşate „în Marea Roşie. Căci cu „marea a acoperit pre cei protivnici şi a mântuit pre Israil. „Aceluia Unuia să-I cântăm, „că S'a preaslăvit".

Cântarea a 8-a, Irmos:

De şapte ori cuptorul...

Doamne, miluește-mă şi Te milostiveşte spre mine, cel ce mi-am rănit şi sufletul şi mintea cu patimi veninate; şi cu crucea Ta, ca şi cu o platoşă mă într'armez şi cu picăturile cele vărsate din coasta Ta. Ca să cântăm cu osârdie: Preoţi bine-L-cuvântaţi, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Pre tine, prea cinstită cruce, te-a închipuit mai 'nainte Moisi oarecând în munte, înălţându-şi mâinile şi biruind pre Amalic. Căreia închinându-ne astăzi, înfrângem taberile dracilor cele streine, şi cu credinţă cântăm: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi-l întru toţi vecii.

Pre mine, cel împilat de pa-

timi şi de vrăjmaşi împiedecat şi de obiceiul meu cel rău tras, milostive, miluieşte-mă şi cu crucea Ta mă într'armează, ca să cânt cu inimă întreagă: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

A Născătoarei.

Cu durere suspinând, ca o Maică tânguindu-te, şi jalea cea dela inimă nerăbdându-o, la cruce te-ai uitat, strigând către Cel ce s'a născut din pântecele tău: Fiule! Ce vedere este aceasta? Cum pătimeşti Cela ce eşti din fire fără patimă, vrând cu adevărat să liberezi din stricăciune neamul omenesc?

Alt Irmos:

Pre Dumnezeu cel ce slăveşte...

Văzând crucea lui Hristos, pusă în biserică, să ne apropiem cu frică şi cu credinţă fraţilor şi să ne închinăm ei, strigând: tu ai înflorit vieaţă oamenilor, ceea ce eşti purtătoare de lumină.

Purtătoare de biruinţă în războae te-a arătat pre tine cerul, făcătoare de vieaţă crucea noastră, ceea ce eşti armă nebiruită a împăraţilor, surpare vrăjmaşilor, corn bisericii şi mântuire credincioşilor.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Pre Tatăl cel sfânt slăvesc, pre Fiul cel sfânt cinstesc şi pre Duhul sfânt laud, pre Treimea cea de o fiinţă şi singură prin sine; pre fiecare din acestea Dumnezeu, lumină şi lumini, care ies ca dintr'un soare.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te, uşă neumblată; bucură-te, rug nears; bucură-te, năstrapă de aur; bucură-te, munte netăiat; bucură-te, Născătoare de Dumnezeu; nădejdea cea tare şi zidul celor ce nădăjduesc spre tine.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Injumătăţind postul, să luăm îndrăzneală prin Duhul, bine şi bărbăteşte călătorind fraţilor cu Dumnezeu spre cealaltă vreme a lui; ca să vedem cu bucurie şi Paştile lui Hristos, Cel ce a înviat.

Irmosul: Să lăudăm, bine să cuvântăm.

Pre Dumnezeu, Cel ce se „slăveşte de îngeri neîncetat „întru cei de sus, cerurile ce„rurilor, pământul şi munţii, „dealurile şi adâncul şi tot „neamul omenesc, cu cântări, „ca pre Făcătorul şi Mântuito„rul, bine-l-cuvântaţi şi-l prea „înălţaţi întru toţi vecii“.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Înfricoşatu-s'a tot auzul...

Binecuvântând Iacov de demult pre nepoţi, arătat a închipuit mai înainte cinstită crucea Ta, prin care îndurate binecuvintează-ne pre noi, dăruindu-ne darul cel dătător de sfinţenie, celor ce ne închinăm ei şi pre Tine, Răscumpărătorul tuturor, Te slăvim.

Cu apa postului curăţindu-ne credincioşilor sufletul şi mintea, să sărutăm lemnul cel dătător de viaţă şi dumnezeesc; că iată stă de faţă înaintea tuturor, izvorând dumnezeească iertare şi lumină cerească, vieaţă şi adevărată bucurie.

Ştiu că vrei să vii, Doamne, judecător înfricoşat, întru slava Dumnezeirii şi vei să vădeşti, atuncea, ascunsul tuturor. Pentru aceasta strig Ţie, Bunule: Greşit-am, iartă-mă! Să nu vădeşti păcatele mele cele multe şi rele.

A Născătoarei.

Mieluşeaua văzând de demult pre Mieluşelul trăgându-se la junghiere şi lumina soarelui întunecându-se, plângând a zis: Soare al slavei, Iisuse, ai spus, murind; să răsară lumina învierii celor ce Te iubesc pre Tine.

Alt Irmos:

La muntele Sinai...

Să ne închinăm toţi astăzi la locul unde a stătut picioarele stăpânului şi Dumnezeu, adică prea cinstitei cruci, precum strigă David cel de Dumnezeu grăitor; căci Cel ce ţine toate în palmă, s'a înălţat pre dânsa.

Cei ce locuiţi pre pământ apropiaţi-vă curaţi prin post şi văzând astăzi pusă înainte prea cinstita cruce, închinaţi-vă cu frică şi cu credinţă vă veseliţi şi vă bucuraţi împreună, luând sfinţire sufletelor.

Slavă

In fiinţă, Unime nedespărţită este Treimea, Dumnezeirea cea preste toate, care unindu-se în fire, se împarte dupre feţe cu osebirile; că nedespărţindu-se se desparte, una fiind se întreieşte; aceasta este: Tatăl, Fiul şi Duhul cel viu, care păzeşte toate.

Şi acum, a Născătoarei.

Cine a auzit, Fecioară să fie Născătoare de prunc şi Maică fără de bărbat? Marie, tu săvârşeşti minunea aceasta. Dar spune-mi în ce chip? Nu cerca adâncurile naşterii lui Dumnezeu. Aceasta este foarte adevărată, dar înţelegerea ei este mai presus de mintea omenească.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.

Să aducem laudă de mulţumită lui Dumnezeu tot poporul; că văzând acum prea sfânta cruce, o sărutăm. Deci, cunoaşteţi şi vă biruiţi de dânsa dracilor; neamurile cele păgâne, cunoaşteţi şi vă plecaţi, că printr'însa cu noi este Dumnezeu.

Irmosul:

La muntele Sinai, în rug „Te-a văzut Moisi, pre tine, „care ai zămislit în pântece „focul Dumnezeirii fără de ar„dere; iar Daniil te-a văzut „munte netăiat, Isaia te-a nu„mit toiag odrăslit din rădă„cina lui David".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 6-lea.

Calea prea bună a înălţării ai arătat, Hristoase, a fi smerenia; micşorându-Te însuţi pre Tine şi chip de rob luând, neprimind rugăciunea fariseului cea mult falnică, iar suspinul cel umilit al vameşului primindu-l ca o jertfă fără prihană întru cele de sus. Pentru aceasta şi eu strig către Tine: Milostiveşte - Te, Dumnezeule, milostiveşte-Te Mântuitorul meu şi mă mântueşte.

Martirica.

Doamne, întru pomenirea mucenicilor Tăi toată lumea prăznueşte, cerurile se bucură cu îngerii şi pământul se veseleşte cu oamenii; pentru rugăciunile lor milueşte-ne pre noi.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Cuvântul Arhanghelului ai primit şi scaun de heruvimi te-ai arătat şi în braţele tale ai purtat, Născătoare de Dumnezeu, pre nădejdea sufletelor noastre.

La ceasul întâi, facem închinăciune cinstitei cruci, ca şi Duminică, după felul arătat, şi în loc de:

Paşii mei îndreptează-i...

Cântăm:

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne...

Tatăl nostru:

Condacul crucii...

Nu va mai păzi arma cea de văpaie.

La fel Miercuri şi Vineri, întru aceste patru zile. Iar Vineri luăm cinstita cruce, precum acolo vom arăta.

La ceasul al şaselea

Troparul Proorociei, glasul al 7-lea.

Doamne, să nu mustri cu mânia Ta pre poporul cel greşit; nici cu iuţimea Ta să ne certi pre noi, cela ce eşti bun; că pre Tine Te laudă tot pământul. Şi ne rugăm, milostiveşte-Te spre noi, Sfinte.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 61:

Intru Dumnezeu este mântuirea şi mărirea mea.

Stih:

Au nu lui Dumnezeu se va supune sufletul meu?

Din proorocia Isaiei cetire.
Cap. 14, Vers 24.

Acestea zice Domnul Savaot: precum am zis, aşa va fi şi in ce chip am sfătuit, aşa va rămânea. Ca să pierd pre Asirieni din pământul meu, şi din munţii mei, şi vor fi spre călcare, şi se va lua dela ei jugul lor, şi se va lua sarcina lor de pe umerii lor. Acesta este sfatul, care l-a sfătuit Domnul asupra a toată lumea, şi aceasta este mâna cea înaltă asupra tuturor neamurilor. Că cele ce a sfătuit Dumnezeu cel sfânt, cine le va strica? Şi mâna lui cea înaltă, cine o va întoarce? În anul, în care a murit împăratul Ahaz, s'a făcut cuvântul acesta. Nu vă veseliţi toţi cei de alt neam, că s'a sfărâmat jugul celui ce vă bătea pre voi; că din sămânţa şarpelui vor ieşi pui de aspidă, şi puii lor vor ieşi şerpi sburători. Şi se vor paşte cei săraci printr'însul, şi oamenii cei săraci în pace se vor odihni, şi va omorî cu foamea sămânţa ta şi rămăşiţa ta o va pierde. Văitaţi-vă porţile cetăţilor, să strige cetăţile cele turburate, cei de alt neam toţi, că fum vine dela miazănoapte şi nu este scăpare. Şi ce vor răspunde împăraţii neamurilor? Pentrucă Domnul a întemeiat Sionul şi printr'însul se vor mântui cei smeriţi ai poporului.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 62:

Aşa bine Te voiu cuvânta în viaţa mea.

Stih:

Dumnezeule, Dumnezeul meu, către Tine mânec..

LUNI SEARA

A PATRA SĂPTĂMÂNĂ

La Doamne Strigat-am... Stihiri podobnice glasul al 8-lea.

Podobie: Ce vă vom numi pre voi...

În mijlocul zilelor înfrânării viind astăzi cu puterea crucii, să preaslăvim pre Cel ce s'a înălţat pre dânsa, în mijlocul pământului, ca pre Mântuitorul şi Dumnezeul cel puternic, strigând: Arată-ne pre noi, Stăpâne văzători patimilor Tale şi cinstitei învieri, dăruindu-ne curăţire şi mare milă.

Să smerim patimile cele trupeşti cu ferirea de mâncări şi cu urîrea desfătărilor, şi lemnul crucii cu credinţă să-l sărutăm; că se vede întru arătare închinat şi pre toţi sfinţeşte cu dumnezeescul dar. Domnului să strigăm: Mulţumim Ţie, îndurate, Cel ce mântueşti printr'însa sufletele noastre.

Altă Stihiră a lui Teodor, glasul acelaşi.

Podobie: Pre Născătoarea de Dumnezeu.

Acum crucii închinându-ne, să strigăm toţi: Bucură-te, pomul vieţii; bucură-te, sceptrul cel sfânt al lui Hristos: bucură-te, mărirea cerească a oamenilor; bucură-te, lauda împăraţilor; bucură-te, tăria credinţei; bucură-te, arma cea nebiruită; bucură-te, izgonirea vrăjmaşilor; bucură-te, strălucirea cea luminată de mântuirea lumii; bucură-te, lauda mucenicilor; bucură-te, întărirea drepţilor; bucură-te, luminarea îngerilor; bucură-te, prea cinstită.

Şi din Mineiu trei.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 63:

Auzi Dumnezeule glasul meu, când mă rog către Tine.

Stih:

Dela frica vrăjmașului scoate sufletul meu.

Dela Facere cetire.

Cap. 8, vers 20.

Și a zis Domnul Dumnezeu: am socotit și nu voiu adauge mai mult a blestema pământul pentru faptele oamenilor, pentrucă se pleacă cugetul omului cu deadinsul spre rele din tinerețele lui; deci nu voi mai adaoge a omorî tot trupul viu, precum am făcut. In toate zilele pământului: semănătura și secerișul, frigul și căldura, vara și primăvara, ziua și noaptea, nu vor inceta. Și a binecuvântat Dumnezeu pre Noe și pre feciorii lui și le-a zis lor: creșteți și vă inmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți pre el. Și groaza și frica voastră va fi preste toate fiarele pământului și preste toate pasările cerului și preste toți peștii mării; sub mâinile voastre le-am dat. Și tot ce se mișcă și viază vor fi vouă de mâncare; ca pre niște buruieni de ierburi le-am dat vouă toate. Fără numai carne cu sângele sufletului să nu mâncați. Pentrucă și sângele sufletelor voastre il voiu cere din mâna tuturor fiarelor, și din mâna fratelui omului voiu cere sufletul omului. Cel ce va vărsa sângele omului, pentru sângele aceluia sângele lui se va vărsa, că după chipul lui Dumnezeu am făcut pre om. Iară voi creșteți și vă inmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți pre el.

Prochimen, glasul al 6-lea. Psalm 64.

Auzi-ne pre noi Dumnezeule, Mântuitorul nostru.

Stih:

Ție se cuvine cântarea Dumnezeule in Sion.

Dela Pilde cetire.

Cap. 11, Vers 19.

Fiul drept se naște spre viață; iar urmarea celui necredincios spre moarte. Urîciune sunt inaintea Domnului căile strâmbe; iar primiți sunt lui toți cei nevinovați in cale. Cel ce-și pune mâinile in mână cu strâmbătate, nu va fi necertat; iar cel ce seamănă dreptate, va lua plata drepților. Precum este cercelul de aur in nările porcului, așa este frumusețea femeii cei cu nărav rău. Pofta drepților toată este bună; iar nădejdea necredincioșilor va pieri. Sunt cari semănând ale sale mai multe fac; sunt și cari adunând cele străine săracesc. Tot sufletul drept este binecuvântat; iar omul mânios nu este cu bună cuviință. Cel ce strânge grâul il ține neamurilor, și pre cel ce vinde grâul scump il blesteamă poporul; iar binecuvântarea este preste capul celui darnic. Cel ce face bine, caută dar bun; iar cel ce caută rele, relele il vor ajunge pre el. Cel ce nădăjduește intru avuția sa, acela va cădea; iar cel ce sprijinește pre cei drepți, acela va răsări. Cel ce nu poartă grijă de casa sa, va moșteni vânturi, și va sluji cel neințelept celui ințelept. Din rodul dreptății crește pomul vieții; iar sufletele călcătorilor de lege se vor lua fără de vreme. Că de vreme ce dreptul abia se mântuește, dar necredinciosul și păcătosul unde se va afla? Cel ce iubește invățătura, iubește știința; iar cel ce urăște certarea, este fără de minte. Cel bun află milă dela Domnul Dumnezeu; iar omul cel fără de lege, uitat va fi. Nu se va ferici omul din fărădelege; iar rădăcinile drepților nu se vor smulge. Femeia harnică cunună este bărbatului său; că precum este viermele in lemn, așa femeia cea făcătoare de rău iși pierde bărbatul. Gândurile drepților sunt adevăruri; iar necredincioșii isprăvesc inșelăciuni. Cuvintele necredincioșilor sunt cu vicleșug spre sânge; iar gura drepților va izbăvi pre dânșii.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Fariseul multe grăind lăudându-se, urît s'a făcut; iar vameșul cel smerit, prin tăcere rugându-se, s'a îndreptat. Pentru aceasta cunoscând osebirea amândorura, suflete al meu, primește smerenia și o cuprinde; că Hristos a făgăduit smeriților să le dea dar, ca un iubitor de oameni.

(de două ori)

Martirica

Mucenici ai Domnului, rugați pre Dumnezeul nostru și cereți sufletelor noastre mul-

țimea îndurărilor și iertare de multe greșeli, rugămu-vă.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Sub acoperământul tău alerg Fecioară sfântă, Născătoare de Dumnezeu; că știu că voiu dobândi mântuire; că poți curată să-mi ajuți mie.

Marți a patra săptămână

LA UTRENIE

Treimicile glasului. După intâia Stihologie, cântăm Sedelnele cele de umilință, din Octoih. După a doua Stihologie, zicem această Sedealnă, glasul al 8-lea.

Podobia: Intărirea cea neclătită...

Cu postirea luminându-ne sufletele, să ne închinăm crucii celei mântuitoare, pe care Hristos s'a pironit și să strigăm către dânsa: Bucură-te, desfătarea celor ce postesc și ajutorul cel tare. Bucură-te, pierzarea patimilor, împotrivitoarea dracilor; cucură-te lemn fericit.

Slavă, tot aceasta.

Și acum, a Născătoarei

Pre ceea ce este neclătită, întărirea credinței și cinstit dar al sufletelor noastre, pre Născătoarea de Dumnezeu cu cântări să o slăvim credincioșii: Bucură-te, ceea ce ai încăput piatra vieții în pântecele tău; bucură-te, nădejdea marginilor lumii și sprijinul celor necăjiți; bucură-te, mireasă care nu știi de mire.

După a treia Stihologie, Sedealna glasul același.

Podobia: Ca niște pârgă a firii.

Ca o vieață a făpturii stând înainte crucea Ta, Doamne, lumea o sărută și închinându-se, strigă către Tine: Cu lucrarea ei păzește, în pace adâncă, pre cei ce Te laudă și Te binecuvintează prin înfrânare, mult milostive.

Slavă, tot aceasta.

Și acum, a Născătoarei.

Bucură-te, ceea ce prin înger ai luat bucuria lumii; bucură-te, ceea ce ai născut pre făcătorul tău și Domnul; bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi Maică lui Dumnezeu.

CANOANELE

Cântăm canonul Mineiului și aceste tricântări, ale lui Iosif, și se citește

Cântarea a 2-a din Psaltire.

Cântarea a 2-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Vedeți, vedeți că eu sunt Dumnezeu, carele am trecut de demult pre Israel prin „Marea Roșie și l-am hrănit „și l-am mântuit și din robia „cea amară a lui Faraon l-am „liberat".

Crucii Tale, care ai răbdat

în mijlocul făpturii Cuvinte al lui Dumnezeu, astăzi întru înjumătăţirea postului cu credinţă ne închinăm, cerând ca să vedem şi învierea Ta.

Cu toiagul puterii, cel mai înainte închipuit de Moisi, tăind marea patimilor, să ajungem la pământul făgăduinţei şi să ne săturăm din destul de mana cea înţelegătoare.

Cine nu te va tângui, cine nu te va plânge pre tine, suflete, carele ai iubit cele rele şi n'ai căutat cu dragoste cele bune şi ai defăimat pururea pre judecătorul cel drept, carele îndelung a răbdat pentru tine.

A Născătoarei.

Pre Hristos, cel ce s'a făcut trup, fără schimbare L-ai născut, Fecioară. Pre acela roagă-L cu deadinsul, să scape de patimile trupeşti pre cei ce se închină crucii, pe care cu trupul a răbdat-o.

Alt Irmos: glasul acelaşi.

Vedeţi, vedeţi...

Vedeţi, vedeţi că eu sunt Dumnezeu, carele am dat lumii crucea mea armă de mântuire, să se închine ei acum, ca cei ce o vor săruta, să strice vicleniile vrăjmaşului.

Mare eşti, Doamne, şi mult milostiv! Că ai dat făcătoare de viaţă crucea Ta să ne închinăm ei acum, pre care s'a pironit mâinile Tale şi picioarele. Pe care s'a vărsat sângele din preacurata coasta Ta, izvorîndu-ne nouă vieaţă.

Slavă, a Treimei.

Unime prea desăvârşită, Dumnezeire prea înaltă, ceea ce eşti în trei feţe, Părinte cel nenăscut, Fiule unul născut şi Duhule cel ce purcezi din Tatăl şi prin Fiul Te arăţi: o fiinţă şi o fire, o domnie, o împărăţie, mântueşte-ne pre noi pre toţi.

Şi acum, a Născătoarei.

Negrăită este minunea naşterii tale, maică Fecioară! Că în ce chip ai născut şi petreci curată? Cum ai născut prunc şi nu ştii nici cum ispita de bărbat? Precum ştie Cuvântul lui Dumnezeu, cel ce s'a născut din Tine mai presus de fire, cu înoire cuvioasă.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pre tine, cruce, te-a închipuit nouă mai 'naite marele Moisi, întinzându-şi mâinile şi biruind pre Amalic; pre tine şi noi în corturi şi în aer închipuindu-te, întoarcem înapoi şi biruim pre vrăjmaşul, începătorul răutăţii, lăudând pre Hristos.

Irmosul

Vedeţi, vedeţi că eu sunt „Dumnezeul vostru, carele „m'am născut mai 'nainte de „veci din Tatăl şi din Fecioa„ră, mai pe urmă, fără de „bărbat m'am născut și am „deslegat păcatul strămoşu„lui Adam, ca un iubitor de „oameni“.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Cel ce ai acoperit cu ape...

Cela ce ai cutremurat temeliile a tot pământul ca un Dumnezeu, înălţându-Te pre lemn, neclătită întărire ai dăruit tuturor credincioşilor, Doamne, arma cea de mântuire a crucii Tale. Căreia închinându-ne, pre Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Văzând lemnul crucii strălucind mai mult decât razele soarelui, veniţi acum să-l sărutăm, luminaţi fiind prin post, luând dar luminos, carele micșorează întunerecul celor ce prea înalţă pre Hristos în veci.

Apă vie curgătoare în viaţa veşnică fiind Tu, Cuvinte, ai izvorît din coastă sânge și apă, Stăpâne, pre cruce, oprind curgerile păcatului. Pentru aceasta mă rog Ţie, usucă și viclenele curgeri ale patimilor mele.

A Născătoarei.

Ca o sfinţenie înţelegătoare, sfântă curată Maica lui Dumnezeu Fecioară, ai născut pre Dumnezeu cel ce se odihneşte întru sfinţi, carele sfinţește astăzi toate marginile lumii cu dumnezeeasca închinăciune a prea sfântului lemn, pre carele cu trupul s'a pironit.

Alt Irmos:

Ingerii și cerurile...

Veniţi popoarelor să vedem pus înainte acum lemnul cel purtător de viaţă, pre carele s'a pironit Hristos, Dumnezeul nostru; şi cu frică lăudându-L, să ne închinăm Lui întru toţi vecii.

Crucea cea alcătuită din trei lemne să o lăudăm ca pre un semn al Treimii şi închinându-ne ei cu frică să strigăm: Binecuvântaţi, lăudaţi şi prea înălţaţi pre Hristos în veci.

A Treimei:

Binecuvântăm pre Tatăl...

Un Dumnezeu este Treimea, nici Tatăl mutându-se în ipostasul Fiului, nici Fiul schimbându-se în purcedere: ci osebite şi împreună, pre aceste trei, ca pre un Dumnezeu slăvesc în veci.

Şi acum, a Născătoarei.

Numai tu ai născut fără

stricăciune, numai tu ai aplecat prunc fără dureri; tu una ai născut pre făcătorul şi stăpânul tău. Deşi eşti şi Maică şi slujitoare, pre tine Maică Fecioară te lăudăm întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cela ce ai deschis cu cuvântul ochii celui orb din naştere, deschide încă şi ochiul inimii mele cel orbit, ca să văd lumina poruncilor Tale, Hristoase, în veci.

Irmos:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Ingerii şi cerurile pre cela „ce se poartă pe scaunul sla„vei şi ca un Dumnezeu se „laudă neîncetat, bine-L-cu„vântaţi, lăudaţi-L şi-L prea „înnălţaţi întru toţi vecii".

Cântarea a 9-a, Irmos:

Bine este cuvântat Domnul...

Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeul lui Israil, carele cu crucea Ta ai deslegat blestemul cel dintâi şi o ai dăruit nouă tărie şi scăpare şi temelie neclătită; prin aceasta acum pre vrăjmaşii noştri, ca şi cu nişte coarne, îl împungem.

Pentrucă sunt strâns cu legăturile răutăţilor mele celor nemăsurate şi nu voiu să cunosc din voia mea cărările Tale cele mântuitoare, Hristoase, întoarce-mă cu crucea Ta, stricând orbirea mea, pentru mila cea negrăită a milostivirii Tale.

Inălţării fariseului urmând, rău am căzut cădere cumplită şi rea şi zac spre călcarea vrăjmaşilor. Ci milostivindu-Te, Hristoase, mântueşte-mă, cela ce pentru îndurare Te-ai smerit pre Tine însuţi, Impărate, prea înalte al slavei.

A Născătoarei.

Toate neamurile te fericesc pre tine, curată; că însuşi Iisus, cel ce s'a născut din pântecele tău, acela precum ştie, a făcut măriri cu tine Fecioară Maică. Pre carele roagă-L să se mântuească turma şi poporul Său.

Alt Irmos: acelaşi.

Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul lui Israil, carele ai deslegat cu crucea Ta blestemul cel dintâi şi o ai pus nouă spre închinăciune; pre aceasta cu credinţă sărutându-o, pre aceasta şi mărindu-o, neîncetat lăudăm mare mila Ta.

Tu eşti cinstită cruce lauda Bisericii, arma împărăţiei şi dătătoare de pace a toată lumea, de Dumnezeu lucrată;

cruce, bucuria drept măritorilor, păzitoarea lumii, păzește, sfințește, pre cei ce se închină ție.

Slavă, a Treimei.

Treime sfântă, slavă Ție, Unime întocmai cinstită, fire dumnezeească, o împărăție înfricoșată, Părinte, Fiule, împreună cu Duhul, lumină neapropiată de nimenea, Dumnezeire fără început, mântuește pre cei ce slujesc Ție, făcătorul a toate.

Și acum, a Născătoarei.

Când a stătut mielușaua Ta, Iisuse, văzându-Te pre Tine Păstorul și Stăpânul său pre cruce, cu amar s'a tânguit și umilindu-se a strigat către Tine, Hristoase: Ce vedenie minunată este aceasta? Cum mori Cela ce ești vieața?

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, Slavă Ție.

Precum ai mântuit Dumnezeule pre Manasi pocăindu-se, mântuește-mă și pre mine, cel ce mă pocăesc cu lacrimi și nu mă lepăda pre mine robul Tău, că mi-am depărtat dela Tine sufletul, precum de demult Israil acela, în toate zilele mele vețuind întru desmierdare.

Irmosul:

Bine este cuvântat Domnul „Dumnezeul lui Israil, cel ce „a ridicat nouă corn de mân„tuire, în casa lui David slu„gii sale, întru care ne-a cer„cetat pre noi răsăritul cel „dintru înălțime și ne-a în„dreptat pe calea păcii".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 2-lea.

Cugetând, suflete al meu, la osândirea cea din trufie a fariseului celui mult falnic, și știind îndreptarea cea prin mărturisirea păcatelor a vameșului cel cu gând smerit, nevoește-te a lepăda înălțarea aceluia, cea pentru fapte bune și a primi mărturisirea acestuia pentru cele ce ai greșit. Indeamnă-te a-ți câștiga prin umilință înălțarea cea smerită dela Hristos, cel ce are mare milă.

(de două ori)

Martirica.

Foarte tare v'ați nevoit, mucenicilor, răbdând vitejește munci dela cei fără de lege, pre Hristos mărturisind înaintea împăraților și mutându-vă din vieață, iarăși lucrați în lume puteri și pre cei bolnavi tămăduiți din patimile lor, Sfinților; rugați-vă să se mântuească sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Acoperământul tău, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, este cămară de doctorie duhovnicească; că la dânsul scăpând, ne mântuim de boalele cele sufleteşti.

La ceasul al şaselea

Troparul Profeţiei, glasul al 6-lea.

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi sfântă învierea Ta slăvim.

Slavă, şi acum; tot acesta.

Prochimen, glasul al 4-lea. Psalm 65:

Bine este cuvântat Dumnezeu, carele n'a depărtat rugăciunea mea şi mila sa dela mine.

Stih:

Binecuvântaţi neamuri pre Dumnezeul nostru.

Din Proorocia Isaiei cetire.

Cap. 25, Vers 1.

Doamne Dumnezeul meu, mări-te-voiu şi voiu lăuda numele tău, că ai făcut lucruri minunate; sfatul cel din început adevărat, fie Doamne. Că ai prefăcut cetăţi în ţărână, cetăţi tari, ca să nu stea pe temeliile lor; cetatea necredincioşilor în veac nu se va zidi. Pentru aceasta bine te va cuvânta poporul cel sărac şi cetăţile oamenilor celor năpăstuiţi te vor binecuvânta. Că te-ai făcut ajutor la toată cetatea smerită, şi acoperământ celor slăbiţi de lipsă, izbăvi-i-vei pre ei de oamenii răi, răcoreală celor însetaţi şi duhul oamenilor celor necăjiţi bine te va cuvânta. Ca nişte oameni puţini la suflet, însetaţi în Sion, că-i vei mântui pre ei de oamenii cei fără de lege cărora ne-ai dat pre noi. Şi va face Domnul Savaot tuturor neamurilor în muntele acesta, ospăta-vor întru veselie, bea-vor vin. Ungese-vor cu mir în muntele acesta; dă acestea toate neamurile că sfatul acesta este preste toate neamurile. Inghiţit-a moartea biruind, şi iarăşi a luat Dumnezeu toată lacrăma dela toată faţa, ocara poporului o a luat de preste tot pământul, că gura Domnului a grăit aceastea. Şi vor zice în ziua aceea: iată Dumnezeul nostru întru carele am nădăjduit, şi ne va mântui pre noi. Acesta este Domnul, aşteptatu-l-am pre el, şi ne vom bucura, şi ne vom veseli de mântuirea noastră.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 66:

Binecuvintează-ne pre noi, Dumnezeule Dumnezeul nostru, binecuvintează-ne Dumnezeule.

Stih:

Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi şi ne binecuvintează.

MARŢI SEARA

IN SĂPTĂMÂNA CEA DIN MIJLOC

La Doamne strigat-am, punem Stihiri 6. Şi cântăm Stihiri podobnice ale Triodului, glasul al 6-lea.

Podobia: Toată nădejdea puindu-şi...

In mijlocul pământului ai răbdat cruce şi patimă, îndurate, tuturor nepătimire şi mântuire dăruind. Pentru aceasta astăzi la înjumătăţirea postului, toţi o punem înainte spre închinăciune şi cu bucurie o sărutăm, ca să ne învrednicim toţi a vedea patimile Tale şi învierea cea de viaţă purtătoare, luminaţi fiind cu dumnezeeşti fapte bune, Cuvinte al lui Dumnezeu, Unule mult milostive.

Mort ai fost pre cruce întins, cu suliţa împuns şi cu fiere adăpat, îndelung răbdătorule Stăpâne, Cela ce ai prefăcut întru dulceaţă apele Merrei, prin mâna lui Moisi. Pen-

tru aceasta mă rog Ţie şi mă cuceresc, smulge patimile cele prea amare din gândul meu şi îndulcind mintea mea cu mierea pocăinţii, fă-mă închinător cinstitei Tale patimi.

Alta, glasul I-iu.

Podobie: Cela ce de demult lui Moisi.

Pre care mai 'nainte închipuindu-o Moisi de demult cu mâinile, a biruit cu dânsa pre Amalic, crucea cea mare văzându-o astăzi popoare pusă înaintea ochilor noştri, cu frică să ne atingem de dânsa, prin curăţia minţii şi a buzelor. Că pre dânsa s'a înălţat Hristos, omorînd moartea; şi unui dar ca acesta toţi învrednicindu-ne, slăvind pre Mântuitorul tuturor cu cântări de Dumnezeu însuflate, să ne rugăm să ajungem şi la însăşi învierea cea mântuitoare.

Alte Stihiri podobnice, glasul al 4-lea.

Podobie: Dat-ai semn celor ce se tem...

Veniţi să ne închinăm lemnului ce s'a arătat astăzi mijlocitor vieţii noastre, crucii lui Hristos, Dumnezeul nostru, prin care s'a rănit moartea şi s'a înoit scularea, nouă celor căzuţi cu adevărat; strigând Celui ce ne-a mântuit pre noi: Cela ce ai pătimit de bună voie pentru noi, ca să mântueşti toate, Dumnezeul nostru slavă Ţie.

Putere nebiruită s'a dat nouă, creştinilor, crucea Ta Mântuitorul nostru. Prin care se birueşte mulţimea neamurilor celor păgâne şi pacea bine umbrează Biserica Ta drept măritoare, Hristoase. Pre aceasta sărutându-o acum, cu căldură strigăm către Tine: învredniceşte-ne şi pre noi în partea sfinţilor Tăi.

Cu lacrimi curăţindu-ne simţirile sufletului şi cu postul sfinţindu-ne, veniţi să ne închinăm lemnului crucii, prin carele cu înfrânarea se opresc sburdările trupului cele stricătoare de suflet, strigând celui ce s'a răstignit: Invredniceşte-ne, Mântuitorule, să ne închinăm strălucirii învierii Tale celei de a treia zi.

Slavă, şi acum; glasul al 8-lea.

Astăzi Stăpânul făpturii şi Domnul slavei pe cruce s'a pironit, în coastă S'a împuns; fiere şi oţet a gustat, dulceaţa Bisericii! Cu cunună de spini S'a încununat, cel ce acopere cerul cu nori; cu haină de ocară s'a îmbrăcat şi preste obraz s'a lovit cu ţărână, Cel ce a zidit pre om cu mâna. Pre spate S'a bătut, Cel ce îmbracă cerul cu nori; scui-

piri şi rane a luat, ocări şi toate le-a răbdat, pentru mine cel osândit, Mântuitorul meu şi Dumnezeu; ca să mântuească lumea de înşelăciune, ca un milostiv.

Iar Mineiul îl lăsăm, şi-l cântăm seara la Pavecerniţă.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 67:

Cântaţi Domnului, lăudaţi numele lui.

Stih:

Cale faceţi celui ce s'a suit preste apusuri.

Dela facere cetire.

Cap. 9, vers 8.

Şi a grăit Dumnezeu lui Noe şi feciorilor lui cu dânsul, zicând: Iată eu pun legătura mea cu voi şi cu seminţia voastră după voi. Şi cu tot sufletul viu, ce este cu voi din pasări şi din dobitoace şi din toate fiarele pământului, câte sunt cu voi din toate, care au ieşit din corabie. Şi voiu pune legătura mea cu voi; şi nu va mai muri niciun trup de apa potopului şi nu va mai fi potop de apă care să strice tot pământul. Şi a zis Domnul Dumnezeu către Noe: Acesta este semnul legăturii, care îl dau eu între mine şi între voi şi între tot sufletul viu, care este cu voi între neamuri veşnice. Curcubeul meu îl pun în nori; şi va fi semn de legătură între mine şi pământ. Şi va fi când voiu aduce eu nori pre pământ se va arăta curcubeul meu în nori. Şi-mi voiu aduce aminte de legătura mea, care este între mine şi între voi şi între tot sufletul viu în tot trupul; şi nu va mai fi potop de apă, ca să piară tot trupul. Şi va fi curcubeul meu pre nori şi-l voi vedea, ca să-mi aduc aminte de legătura cea veşnică între mine şi între pământ şi între sufletul viu, care este în tot trupul pre pământ. Şi a zis Dumnezeu lui Noe: Acesta este semnul legăturii, care l-am pus între mine şi între tot trupul ce este pre pământ.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 68:

Mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească.

Stih:

Vadă săracii şi să se veselească.

Dela Pilde cetire.

Cap. 11, Vers 8.

Gura înţeleptului o laudă omul; iar pre cel împietrit la inimă îl batjocoreşte. Mai bun este omul fără de boierie, carele slujeşte luişi, decât cel cu boieria şi lipsit de pâine. Dreptul are milă de viaţa dobitoacelor sale; iar rărunchii necredincioşilor sunt nemilostivi. Cel ce lucrează pământul său, se va sătura de pâine, iar cei ce umblă după deşertăciuni sunt lipsiţi de minte. Celui ce-i place a-şi petrece cu vinul în curţile sale lasă ocară. Poftele necredincioşilor sunt rele; iar rădăcina credincioşilor întru tării. Pentru păcatul buzelor cade în laţ păcătosul, iar dreptul scapă de el; cel ce se uită lin se va mântui, iar cel ce întâmpină în porţi, necăjeşte sufletele. Din rodurile gurii sufletul omului se va sătura de bunătăţi, şi plata buzelor lui se va da lui. Căile nebunilor drepte sunt înaintea lor; iar cel înţelept ascultă sfaturile. Nebunul numai decât îşi arată mânia sa; iar cel iscusit îşi ascunde ocara sa. Credinţa adevărată o spune dreptul; iar mărturia nedrepţilor este înşelătoare. Sunt cari grăesc şi rănesc ca şi cu sabia; iar limbile înţelepţilor vindecă. Buzele adevărate îndreptează mărturisirea; iar martorul grabnic are limbă nedreaptă. Vicleşug este în inima celui ce meşteşugeşte rele; iar cei ce voesc pace, se vor veseli. Nu place dreptului nimic ce este strâmb; iar cei necredincioşi se vor umplea de rele. Urâciune sunt Domnului buzele mincinoase; iar cel ce face credinţă primit este la dânsul.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 3-lea.

Întrecând pre vameşul cu greşelile, nu râvnesc pocăinţii lui; şi îndreptările fariseului necâştigându-le, urmez trufiei lui. Ci Tu, Hristoase Dumnezeule, cela ce cu prisosinţa smereniei Tale prin cruce ai surpat drăceasca înălţare, schimbă-mă de răutatea cea dintâi a vameşului şi din înălţarea cea de pre urmă a fariseului; întărind în sufletul meu dintre amândoi aceştia, voinţa cea mai bună, şi mă mântueşte.

Martirica.

Proorocii şi apostolii lui Hristos şi mucenicii au învăţat să se laude Treimea cea de o fiinţă şi au luminat neamurile cele rătăcite şi părtaşi cu îngerii au făcut pre fiii omeneşti.

Slavă, şi acum; glasul al 5-lea, singur glasul.

Văzându-Te toată făptura răstignit pe cruce gol, pre Tine, făcătorul şi ziditorul tuturor, s'a schimbat de frică şi s'a tânguit; soarele şi-a întunecat lumina şi pământul s'a clătit, pietrele s'au despicat şi catapeteasma bisericii s'a rupt; morţii din mormânturi s'au sculat şi puterile îngereşti s'au spăimântat, zicând: O minune! Judecătorul se judecă şi pătimeşte voind, pentru mântuirea şi înoirea lumii.

Şi celelalte, după obicei.

MIERCURI

IN SĂPTĂMANA DIN MIJLOC

LA UTRENIE

Treimicile glasului. După întâia Stihologie, zicem Sedealnele crucii, din Octoih. După a doua Stihologie, cântăm această Sedealnă, a lui Iosif. Glasul al 6-lea.

Podobie: Nădejdea lumii, ceea ce eşti...

Vremea postului sfinţindu-o, dumnezeeasca şi prea cinstita cruce se pune spre închinăciune; să ne apropiem cu cunoştinţă curată, să luăm sfinţenie şi luminare şi cu frică să strigăm: Mântuitorul nostru, iubitorule de oameni, slavă milostivirii Tale.

(de două ori)

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei

Maica, ceea ce nu ştie de nuntă, stând lângă crucea Celui ce S'a născut dintr'însa fără de sământă, a strigat: Sabie a trecut prin inima mea, o, Fiule, nesuferind a Te vedea spânzurat pre lemn; de Carele se cutremură toate, ca de Făcătorul şi Dumnezeul; îndelung răbdătorule, slavă Ţie.

După a treia Stihologie, Sedealna lui Teodor, glasul 1-iu.

Podobie: Pre cea nădăjduită..

Luminându-ne cu bunătăţile, câştigând curăţia înfrânării, să ne apropiem şi să ne închinăm cinstitei cruci, strigând: Sfinţeşte-ne nouă sufletele şi trupurile, învredniceşte-ne pre noi şi prea curatei Tale patimi, unule Dumnezeul tuturor, dăruindu-ne şi milele Tale.

(de două ori).

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei.

Glasul acelaşi.

Podobia: Mormântul Tău...

Văzându-Te pre Tine, Hristoase, Maica Ta cea cu to-

tul fără prihană, întins pre cruce mort, a strigat: Fiul meu cel fără început împreună cu Tatăl şi cu Duhul, ce este această rânduială a Ta nespusă? Prin care ai mântuit îndurarea zidirii mâinilor Tale, celor prea curate.

Psalmul 50.

CANONUL CRUCII

Al cărui Stih de pre margini este:

Lemnului celui întru tot cinstit ne închinăm.

Facerea lui Teofan.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea, Irmos:

Deschide-voiu gura mea şi se va umplea de Duhul „şi cuvânt voiu răspunde îm„părătesii Maicii şi mă voiu „arăta luminat prăznuind şi „voiu cânta minunile ei bucu„rându-mă".

Să ne închinăm lemnului celui sfânt, pre carele Şi-a întins palmele Hristos, biruind stăpâniile cele protivnice, luminându-ne cu postul spre slava şi lauda Atotţiitorului.

Se vede pusă înainte mântuitoarea Cruce, dăruind sfinţenie; să ne apropiem către dânsa, curăţindu-ne trupul şi inima, ca să luăm dar de mântuire.

Slavă.

Curăţeşte-mă, iubitorule de oameni, cu focul poruncilor Tale şi-mi dă acum să văd mântuitoarele Tale patimi şi să mă închin cu dragoste, îngrădindu-mă cu crucea şi păzindu-mă.

Şi acum, a Născătoarei.

Văzând ceea ce Te-a născut înălţarea Ta pre cruce, iubitorule de oameni, s'a tânguit strigând: In ce chip se vede spânzurat ca un osândit Domnul slavei, Cel ce va să judece pre toţi.

Cântarea a 3-a, Irmos:

Pre ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu ceea „ce eşti izvor viu şi îndestu„lat, cari s'au împreunat cea„tă duhovnicească, întăreşte-i; „şi întru dumnezeească slava „ta, cununilor slavei învred„niceşte-i".

Spălându-ne inimile cu apa postului, să sărutăm cu credinţă lemnul crucii, pe carele răstignindu-Se Hristos, ne-a izvorît nouă apa nemuririi cu crucea Sa.

Ca şi cu nişte aripi sub umbrirea crucii mergând, iată că am înjumătăţit înotarea postului cea de mântuire, Hristoase, Iisuse Dumnezeule; prin carea îndreptează-ne pre noi, la limanul patimii Tale.

Inchipuitu-te-a Moisi în munte, spre uciderea neamu-

rilor pre Tine cruce; iar noi văzându-te, te închipuim în inimă şi închinându-ne ţie, biruim pe vrăjmaşii cei fără de trup, cu puterea ta.

A Născătoarei.

Om Te-ai făcut din voia Ta, fiind Dumnezeu şi făcător tuturor; şi acum Te văd pe cruce răstignit, Fiul meu, Hristoase, şi la inimă mă rănesc, zis-a ceea ce Te-a născut pre Tine.

TRICANTARE

Cântarea a 3-a, glasul al 6-lea, Irmos:

Domn fiind al tuturor.

Domn al tuturor fiind şi făcător, Dumnezeule, în mijlocul pământului Te-ai înălţat pre cruce, înălţând spre Tine firea omenească cea căzută prin sfatul cel rău al vrăjmaşului; pentru aceasta cu credinţă Te slăvim, întărindu-ne cu patima Ta.

Curăţindu-ne simţirile cu lumina postului, să ne luminăm din destul credincioşii, cu razele crucii celei înţelegătoare şi văzându-o că stă astăzi pusă înaintea noastră, să ne închinăm ei cu cucernicie, cu buze curate, cu gura şi cu inima.

La locul unde au stătut picioarele lui Hristos, să ne închinăm dumnezeeştei cruci, rugându-ne să se întărească picioarele noastre, pre piatra poruncilor lui Dumnezeu şi să se îndrepteze umbletele sufletului nostru în calea păcii, cu dumnezeescul dar.

A Născătoarei.

Din Fecioară fără de bărbat ai ieşit, Hristoase, luând dintr'însa trup înţelegător şi însufleţit; şi cu crucea Ta pierzând pre vrăjmaşul, iarăşi ai înoit firea omenească cea stricată; pentru aceasta slăvim milostivirea Ta.

Alt Irmos, glasul 1-iu:

Intăreşte, Doamne, biserica Ta.

Plesniţi din mâini cu cântări, toate marginile lumii, văzând închinarea lemnului, pe carele s'a răstignit Hristos şi diavolul s'a rănit.

Astăzi se pune înainte bucuria cea purtătoare de viaţă; veniţi toţi să ne închinăm cu frică crucii Domnului nostru, ca să luăm Duhul sfânt.

Slavă, a Treimei.

Dumnezeule, Cela ce eşti soare cu trei raze, Lumină întreit lăudată, Părinte, Fiule şi sfinte Duhule, fire şi mărire fără început, scapă din primejdii pre cei ce Te laudă pre Tine.

Şi acum, a Născătoarei.

Cetele îngereşti te laudă binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, întru tot lăudată Fecioară. Cu cari împreună neamul omenesc te mărim acum, ca pre ceea ce nu ştii de mire.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Venind să mă ating de tine purtătoare de vieaţă Cruce, cu limba şi cu gândul mă înfricoşez, ştiind că pre tine s'a vărsat dumnezeescul sânge al Domnului meu.

Irmosul:

Intăreşte Doamne Biserica „Ta, care o ai câştigat cu puterea crucii Tale, căci cu „dânsa ai biruit pre vrăjmaşi „şi ai luminat lumea.

Şezânda, glasul al 6-lea, însăşi podobia.

Astăzi s'a plinit cuvântul cel proorocesc; că iată ne închinăm la locul unde au stătut picioarele Tale, Doamne, şi din lemnul mântuirii gustând, am aflat deslegare din patimile păcatului, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, unule iubitorule de oameni.

Slavă.

Crucea Ta, Doamne, s'a sfinţit; căci cu dânsa se fac tămăduirile celor ce bolesc întru păcate. Deci, printr'însa cădem înaintea Ta, miluește-ne pre noi.

Şi acum, a Născătoarei.

Numai cât s'a înfipt lemnul crucii Tale, Hristoase, temeliile morţii s'au clătit, Doamne; că pre carele l-a înghiţit cu poftă iadul, l-a înapoiat cu frică; arătat-ai nouă mântuirea Ta, sfinte; pentru care Te slăvim pre Tine Fiul lui Dumnezeu, milueştene pre noi.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Cel ce şade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe „nour uşor, a venit Iisus cel „mai presus de Dumnezeire, „prin palmă curată, şi a mântuit pre cei ce strigă: Slavă, „Hristoase, puterii Tale".

Inchipuind semnul crucii, Iacov cel lăudat şi-a întins mâinile cruciş, preste nepoţii săi de demult, binecuvântându-i şi însemnând binecuvântarea cea de mântuire, care a venit preste noi toţi.

Păziţi fiind cu pecetea crucii şi întru bucuria Duhului sărutându-o, fiind ea pusă înainte, să ne sârguim spre mântuitoarele patimi, omorînd patimile trupului cele pierzătoare.

Slavă.

Pre tine te sărutăm, arma cea de mântuire, steagul cel nebiruit, semnul bucuriei, prin carele s'a omorît moartea; lăudându-ne cu slava Celui ce s'a pironit pe tine, cruce prea cinstită.

Şi acum, a Născătoarei.

Arătat Te-ai văzut de mine Tu, acela de care îngerii nu se pot apropia, Iisuse, Fiul meu, Cel ce ai luat din mine trup; şi acum văzându-Te pe lemn pironit, mă tânguiesc, zis-a maica lui Hristos.

Cântarea a 5-a, Irmos:

Spăimântatu-s'au toate de dumnezeească slava ta; „că tu Fecioară neispitită de „nuntă, ai avut în pântece „pre Dumnezeu, cel preste „toate, şi ai născut Fiu, pre „cel fără de ani, dăruind pa-„ce tuturor, celor ce te laudă „pre tine".

Murit-ai pironindu-Te pe cruce, Cela ce eşti vieaţa şi mântuirea tuturor. Deci, pre aceasta dă-ne-o să o sărutăm cu suflet curat, Mântuitorule, şi să vedem mântuitoarele Tale patimi, bucurându-ne.

Stau înaintea ta cetele celor fără de trupuri cutremurându-se, lemnule, cela ce eşti de viaţă dătător; că pre tine şi-a vărsat Hristos cinstitul său sânge, oprind sângele cel spurcat, - care se aducea dracilor spre pierzarea zidirii.

Slavă,

Pre mine cel rănit cu sabia vrăjmaşului, vindecă-mă Cuvinte cu sângele Tău şi cu suliţa rupe degrab înscrisul păcatelor mele, Mântuitorule, strig Ţie, scriindu-mă în cartea celor mântuiţi, ca un milostiv.

Şi acum, a Născătoarei.

Cela ce eşti strugurul cel copt, cum Te-ai spânzurat pe lemn? Soarele slavei, cum Te-ai înălţat, întunecând lumina soarelui cu patima Ta, Mântuitorule? Mieluşeaua, ceea ce Te-a născut a strigat către Tine de demult, ca o Maică tânguindu-se.

Cântarea a 6-a, Irmos:

Strigat-am mai 'nainte...

Înfigându-te, ai cutremurat locaşul iadului şi credincioşilor te-ai făcut întărire neclătită şi acoperământ tare, preacinstită cruce a Domnului.

Făcându-ne roditori de bunătăţi, să culegem roduri de vieaţă, aducătoare din dumnezeescul lemn, care le-a o-

drăslit întinzându-se pre dânsa Iisus, viţa cea roditoare.

Slavă.

Lăudăm, Iisuse, bunătatea Ta cea multă, închinându-ne crucii Tale, suliţei, trestiei; că printr'însele ai sfărâmat îndurate păretele vrajbei cel din mijloc.

Şi acum, a Născătoarei.

Râu de ape curgătoare de vieaţă Te-a născut Fecioara, ca un izvor al înoirii noastre, pre Tine, carele Te-ai întins pre cruce şi ne-ai izvorît nouă izvor de mântuire.

Irmosul:

Strigat-a mai 'nainte, închi„puind îngroparea Ta cea de „trei zile, proorocul Iona în „chit, rugându-se: Din strică„ciune mă scapă, Iisuse Impă„rate al Puterilor".

CONDAC

glasul al 7-lea.

Nu mai păzeşte încă sabia cea de văpae uşa Edemului; că într'însa a venit preamărita legătură, lemnul Crucii; acul morţii şi biruinţa iadului s'a gonit. Că de faţă ai stat Mântuitorul meu, strigând celor din iad: Intraţi iarăşi în rai.

ICOS

Trei cruci a înfipt Pilat în Golgota: două tâlharilor şi una dătătorului de vieaţă; pe care văzându-o iadul, a zis celor de jos: O, slugile mele şi puterile mele! Cine este cel ce a înfipt piron în inima mea? Cu suliţă de lemn m'a împuns fără veste şi mă sfâşii; mă doare la cele din lăuntru ale mele; pântecele meu se chinueşte; simţirile mele îmi turbură duhul; şi mă silesc a lepăda din mine pre Adam şi pre cei din Adam, cari sunt daţi mie prin lemn. Că lemnul iarăşi îi duce în rai.

Cântarea a 7-ea, Irmos:

N'au slujit făpturii, înţelepţii lui Dumnezeu, fără nu„mai Făcătorului; ci groaza „focului bărbăteşte călcân„du-o, se bucurau cântând: „Prea lăudate, Dumnezeul „părinţilor şi Doamne, bine „eşti cuvântat".

Securea, pe care a scos-o Elisei din Iordan, Hristoase, crucea Ta a închipuit; prin care ai scos dintru adâncul deşertăciunii neamurile care strigă: Domnul şi Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Impreună se bucură cele cereşti cu pământul de închinarea ta, cruce; că prin tine

s'a făcut închinarea îngerilor şi a oamenilor, celor ce strigă: Prea puternice Doamne, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Slavă.

In loc de chiparis, milostivire; în loc de cedru, credinţă cu dulce miros; în loc de pevc, adevărată dragoste aducând, să ne închinăm crucii Domnului, lăudând pre Mântuitorul, Cel ce pre dânsa S'a pironit.

Şi acum, a Născătoarei.

Neclătind cele cereşti, s'a sălăşluit Dumnezeu în pântecele tău, cetate aleasă a lui Dumnezeu; iar pe cruce spânzurându-Se, a clătit făptura. Pre acesta roagă-L, să mă păzească pe piatra cea neclătită.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Pre tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea „Născătoarei de Dumnezeu „i-a mântuit; atuncea fiind „închipuită, iar acum lucrată; „pre toată lumea ridică să-ţi „cânte ţie: Pre Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea „înălţaţi întru toţi vecii".

Tinsu-Ţi-ai mâinile pre lemn, deslegând păcatul mâinii celei neînfrânate şi cu suliţă Te-a împuns, rănind cu dânsa pre vrăjmaşul, Doamne, şi fiere ai gustat, alungând răutatea cea din dulceaţă; cu oţet Te-ai adăpat cela ce eşti veselia tuturor.

Cu minte şi cu cunoştinţă curată fiind luminaţi, să ne apropiem, să ne închinăm cinstitului şi prea curatului lemn, ce stă pus înainte; prin carele a răbdat Hristos moarte necinstită, aducând cinste prea înaltă celor rău necinstiţi prin călcarea poruncii.

Cu lemnul păcatului m'am omorît şi cu gustarea dulceţii m'am îngropat; înviază-mă, Doamne; ridică-mă pre mine cel ce zac; fă-mă închinător patimilor Tale şi părtaş dumnezeeştei învieri şi împreună moştean cu cei ce Te iubesc.

A Născătoarei.

Văzându-Te pre Tine înălţat, neavând nici frumuseţe, nici chip întru pătimirea Ta, pre carele Te-am cunoscut întrupându-Te mai frumos decât fiii oamenilor, unule născut Fiule, Preacurata Fecioară a strigat: Arată-mi slava Ta, Cela ce eşti mântuirea tuturor.

TRICÂNTAREA

Alt Irmos: Pentru legile părinteşti.

Intru amiazăzi răstignin-

du-Te în mijlocul pământului de bună voie, ai tras marginile lumii îndurate din mijlocul gâtlejului balaurului. Pentru aceasta închinându-ne în mijlocul săptămânii dumnezeescului post, slăvim cinstită crucea Ta, strigând: Pre Domnul lăudaţi-l şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Ceea ce eşti semn de bucurie, armă nesfărâmată, părete Bisericii, lauda mucenicilor, podoaba apostolilor, puterea arhiereilor, întărind sufletul meu cel slăbit, învredniceşte-mă să mă închin Ţie, şi să cânt, strigând: Lăudaţi pre Domnul lucrurile şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Plâng şi mă tânguesc şi mă jălesc, când îmi aduc aminte de judecata cea nemitarnică, îndelung răbdătorule, fiind vrednic de osândire. Pentru aceasta îndură-Te şi-mi uşurează lanţul cel pus asupra sufletului meu, ca bucurându-mă să strig: Pre Domnul lăudaţi-l lucrurile şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei.

Rugul închipuia taina naşterei Tale celei mai pre sus de minte, Fecioară cu totul fără prihană; că ai rămas ca şi acela nearsă, născând focul, pre Hristos Mântuitorul cel ce s'a înălţat pe cruce. Pre acesta roagă-l, să mă scape de focul cel veşnic, pre mine carele strig: Pre Domnul lăudaţi-l şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Alt Irmos:

Aceasta numită şi sfântă zi.

Curăţindu-ne cu postul, veniţi să sărutăm cu dragoste crucea Domnului, cea pusă înainte; că ne este bogăţie de sfinţenie şi de putere; prin care lăudăm pre Hristos în veci.

Aceasta este crucea, cea cu trei părţi şi mare, care măcar că mică se vede, dar este ca cerul de înaltă, pentru puterea sa, şi ridică pururea pre oameni către Dumnezeu. Prin care, binecuvântăm pre Hristos în veci.

Binecuvântăm pre Tatăl...

O fiinţă în trei feţe slăvesc fără amestecare, câte trele osebite dupre feţe; că dupre chipul firii nu despart pre Tatăl şi pre Fiul şi pre Duhul. Căci preste toate unul este Dumnezeu în Treime.

Şi acum, a Născătoarei.

Tu una, dumnezeească mireasă, Marie, te-ai arătat între maici Fecioară, născând fără bărbat pre Mântuitorul

Hristos şi păzind pecetea curăţiei; pre tine te fericim credincioşii în veci.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Să se cinstească preasfântul lemn acesta, pentru carele a strigat profetul de demult, că era să se bage în pâinea lui Hristos, de Israilitenii cei ce l-au răstignit; pre carele îl prea înălţăm în toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

In groapa leilor aruncat fiind „oarecând, marele între proo- „roci Daniil, mâinile în chipul „crucii întinzându-şi, nevătă- „mat s'a păzit de mâncarea „acelora, binecuvântând pre „Hristos în veci“.

Cântarea a 5-a, Irmos:

Tot neamul pământesc să salte cu Duhul, fiind lu- „minat; şi să prăznuească fi- „rea minţilor celor fără de trup, „cinstind sfinţita prăznuire a „Maicii lui Dumnezeu şi să „strige: Bucură-te, prea fe- „ricită Născătoare de Dum- „nezeu, curată pururea „Fecioară“.

Cu suliţa în coastă Te-ai împuns, destupându-mi izvoarele iertării; şi pre lemn Te-ai pironit în mijlocul pământului iubitorule de oameni, potolind osândirea cea prin lemn, pre carele noi îl sărutăm acum la înjumătăţirea postului, lăudând bunătatea Ta.

Picaţi munţilor dulceaţă cu dragoste; dealurile, veselie; lemnele ţarinelor şi cedrii Livanului, dănţuiţi astăzi, întru închinarea crucii celei purtătoare de vieaţă; proorocii, apostolii, mucenicii şi duhurile drepţilor, săltaţi!

Caută Doamne spre poporul şi spre aleşii Tăi, cari Te laudă cu frică, pentru care ai răbdat moarte de bună voie; să nu biruească mulţimea răutăţilor noastre, nemăsurata Ta milostivire; ci ne mântueşte pre toţi prea bunule cu crucea Ta, ca un iubitor de oameni.

A Născătoarei.

Născătoarea de Dumnezeu plângând a zis: Vrând Hristoase să scoţi cuiele gândurilor celor de patimi ale celui întâi zidit şi să vindeci sdrobirea lui cu bunătatea Ta, cu voinţa Ta ai clătit lumea cea văzută, răstignindu-Te şi rămâind spânzurat.

Alt Irmos:

Nu se pricepe toată limba...

Scoţând Elisei de demult

securea din râu cu lemnul, te-a închipuit pre tine cruce, lemnul cel de viaţă dătător, prin carele a scos Hristos pre păgâni din adâncul nebuniei idoleşti, pironindu-se pre tine. Pentru aceasta închinându-ne ţie, slăvim puterea lui.

Lumina soarelui, Mântuitorule, s'a schimbat întru întunerec pentru răstignirea Ta şi strălucirea lunei s'a stins şi stihiile toate s'au schimbat cu cutremur. Pentru aceasta strig Ţie, Cuvinte, luminează-mă pre mine cel schimbat de întunerecul patimilor, schimbând gândurile mele cu dreapta Ta şi mă mântueşte.

Cu rana Ta tămădueşte patimile sufletului meu; cu împungerea coastei Tale, potoleşte îmbolditurile dracilor cele cu durere; cu piroanele Tale, Hristoase, scoate-mi piroanele poftelor celor cu dulceaţă şi cu patimă, dându-mi ca să mă închin fără de patimă, cinstitelor Tale patimi şi învierii.

A Născătoarei.

Pre Tine cel împodobit cu frumuseţea, Fecioara cea frumoasă Te-a născut; pre carele văzându-Te, neavând frumuseţe nici chip când ai pătimit, Mântuitorule, tânguindu-se a zis: Mă minunez de smerenia Ta, cea mai pre sus de minte, Fiul meu, prin care mântueşti firea omenească, ceea ce se smereşte.

Alt Irmos:

Luminează-te, luminează-te..

Mergi înainte, luminează-te tot poporul lui Dumnezeu şi văzând lemnul crucii pus înainte, sărută-l cu frică şi ia bucurie, slăvind pururea pre Domnul slavei, Cel ce s'a înălţat pre dânsa.

Tu eşti arma cea dumnezeească a vieţii mele, cinstită cruce, că pre tine înălţându-se Stăpânul, m'a mântuit; şi împungându-se a izvorît sânge şi apă din coastă. Căruia împărtăşindu-mă, mă bucur lăudându-l.

Slavă a Treimii.

Inchinu-mă Ţie, Dumnezeire sfântă, Treime dupre feţe, Unime dupre fire, Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt, unei stăpânii şi unei împărăţii, care stăpâneşti toate.

Şi acum, a Născătoarei.

Munte mare eşti Fecioară, întru carele s'a sălăşluit Hristos, precum dumnezeescul David strigă. Prin care noi ne-am înălţat la cer, făcându-

ne fii prin Duhul, întru tot fericită.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cruce, sceptrul cel dumnezeesc al împăratului, vitejia oştilor, întru nădejdea ta înfrângem pre vrăjmaşi; dă-ne nouă, celor ce ne închinăm ţie, biruinţă pururea asupra barbarilor.

Irmosul:

O maică Fecioară şi adevărat Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut fără sămânţă pre Hristos, Dumnezeul nostru, Cela ce s'a înălţat cu trupul pre cruce, toţi credincioşii te slăvim pre tine şi pre Dânsul dupre vrednicie".

LUMINÂNDA

Podobie: Cu Duhul stând bătrânul...

Lemnul cel prea cinstit, întru înjumătăţirea postului cheamă la închinare pre toţi câţi îşi răstignesc patimile lor, dupre vrednicie, împreună cu patimile lui Hristos. Veniţi toţi credincioşii, să ne închinăm lemnului Tainei celei înfricoşate.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei:

Maica, ceea ce nu ştie de mire şi cea Preacurată a lui Dumnezeu Cuvântul, a strigat tânguindu-se şi cu plângere jelindu-se: Oare, de acest fel de vestiri de bucurie mi-a adus Gavriil? Fiul meu! Mergi de plineşte sfatul cel nespus şi dumnezeeasca rânduială.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Injumătăţind calea postului care duce la cinstită crucea Ta, bine voeşte ca şi noi cei mântuiţi de vrăjmaşi prin credinţă, să vedem ziua Ta, care o a văzut Avraam şi s'a bucurat, luând pre Isaac viu din munte ca din mormânt; şi să ne împărtăşim şi cinei celei de taină, cu pace strigând: Luminarea şi Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

(de două ori).

Martirica.

Mucenicii lui Hristos cei nebiruiţi, biruind rătăcirea cu puterea crucii, aţi luat darul vieţii celei veşnice. De îngrozirile tiranilor nu v'aţi spăimântat şi chinuiţi fiind cu munci, v'aţi veselit. Şi acum sângiurile voastre s'au făcut tămăduire sufletelor noastre. Rugaţi-vă, să se mântuească sufletele noastre.

Slavă, Stihira glasul al 8-lea.

Injumătăţind noianul postului, aşteptăm limanul mântuirii, adică vremea pătimirii

Tale Doamne, celei de bună voie. Ci ca un milostiv şi îndurat, învredniceşte-ne să vedem cu pace şi ziua măritei învierii Tale, iubitorule de oameni.

Şi acum, tot aceasta.

Apoi se face închinăciune cinstitei cruci, la ceasul întâiu. La carele cântăm Troparele cele de Duminică, ce s'au scris mai 'nainte.

Glasul al 2-lea, singur glasul:

Veniţi credincioşii, să ne închinăm...

Celelalte şi Otpustul.

La ceasul al şaselea

Troparul Proleţiei, glasul al 6-lea.

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi sfântă învierea Ta slăvim.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalm 69:

Să se bucure şi să se veselească de Tine, toţi cei ce Te caută pre Tine, Dumnezeule.

Stih:

Să se întoarcă înapoi şi să se ruşineze.

Din proorocia Isaiei cetire.

Cap. 26, vers 21.

Că iată Domnul din cel sfânt va aduce mânia sa preste cei ce locuesc pre pământ, şi va descoperi pământul sângele său, şi nu va mai ascunde pre cei ucişi. In ziua aceea aduce-va Dumnezeu sabia cea sfântă şi mare şi tare asupra balaurului, şarpele ce fuge, şi asupra balaurului celui încolăcit şi va ucide pe balaurul cel din mare. In ziua aceea viea cea bună, dorirea lui, ca să o stăpânească pre ea. Eu, cetate tare, cetate înconjurată de oştire, în zadar o voiu adăpa pre ea, că se va lua noaptea şi ziua va cădea zidul ei. Că nu este care să nu se fi apucat de ea; cine mă va pune să păzesc paiele în ţarină? Pentru bătaia aceasta o am lepădat pre ea. Pentru aceasta făcut-a Domnul toate, câte a rânduit, arsu-m'am, strigavor toţi, cei ce locuesc într'însa, să facem pace cu dânsul, să facem pace. Fiii lui Iacov, cei ce vin, va odrăsli şi va înflori Israil, şi se va umplea lumea de rodul lui. Au nu precum el a bătut, şi el însuşi aşa se va răni? Sau precum ei a ucis, aşa şi el se va omorî? Certându-i şi ocărându-i va slobozi pre ei. Nu erai tu, cel ce cugetai cu duh aspru să-i ucizi pre ei cu duh de mânie? Pentru aceasta se va lua fărădelegea lui Iacov, şi aceasta este binecuvântarea lui, când voiu lua păcatul lui, când vor sdrobi toate pietrele capiştelor ca praful mărunte, şi nu vor rămânea copacii lor şi idolii lor tăieţi ca o dumbravă departe.

Prochimen, glasul al 6-lea. Psalmul 70:

Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu mă ruşinez în veac.

Stih: Intru depărtarea Ta mântueşte-mă şi mă scoate.

MIERCURI SEARA

IN SĂPTĂMÂNA DIN MIJLOC

La Doamne strigat-am, punem Stihiri 10: cântând aceste 6 Stihiri şi din Mineiu 4.

Stihira glasul al 4-lea, singur glasul.

Postul, pricinuitorul bunătăţilor, şi-a adus acum înjumătăţirea sa, arătându-se bine plăcut prin zilele ce au trecut şi spre cele ce urmează puindu-şi de faţă folosinţa; căci îndemnarea spre lucruri bune face mai mult bine. Pentru aceasta făcând spre plăcere lui Hristos, dătătorul tuturor bunătăţilor, să strigăm: Cela ce ai postit pentru noi şi ai răbdat crucea, învredniceşte-ne fără osândă, să ne împărtăşim dumneze-

eştelor Tale Paşti, vieţuind în pace şi cu vrednicie slăvindu-Te pre Tine, împreună cu Tatăl şi cu Duhul.

Altă Stihiră, glasul al 5-lea.

Cei ce săvârşesc faptele bune în taină, aşteptând răsplătirile duhovniceşti, nu le vestesc în mijlocul uliţelor, ci mai vârtos le poartă în lăuntrul inimilor lor. Şi cel ce vede toate, câte se fac în taină, ne dă plata înfrânării. Să săvârşim dară postul, nemâhnindu-ne la feţe, ci în cămările sufletelor noastre rugându-ne neîncetat, să strigăm: Tatăl nostru, Carele eşti în ceruri, nu ne duce pre noi în ispită, rugămu-ne; ci ne scapă de cel rău.

Martirica.

Cu dragoste sufletească fără de saţiu, nelepădându-vă de Hristos sfinţilor mucenici, cari multe feluri de chinuri prin patimi răbdând, semeţia tiranilor aţi surpat şi credinţa neclătită şi nevătămată păzind, la ceruri v'aţi mutat. Pentru aceasta şi îndrăzneală către Dânsul dobândind, cereţi să dea lumii pace şi sufletelor noastre mare milă.

Alte Stihiri, glasul 1-iu.

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Să ne spălăm sufletele cu apa postului şi apropiindu-ne de cinstita şi preacurata cruce a Domnului, să ne închinăm ei cu credinţă; luând acum dumnezeeasca luminare şi dobândind veşnică mântuire, pace şi mare milă.

Cruce, lauda apostolilor, pre carea te înconjură căpeteniile, puterile şi arhanghelii, mântueşte-ne pre noi, cei ce ne închinăm ţie, de toată vătămarea; şi ne învredniceşte să trecem cu bine dumnezeeasca măsură a postului şi să ajungem ziua cea mântuitoare, prin care ne şi mântuim.

Altă Stihiră, glasul al 7-lea:

Podobie: Astăzi priveghează Iuda...

Astăzi închinându-ne crucii Domnului, să strigăm: Bucură-te, pomul vieţii, stricătorul iadului! Bucură-te, bucuria lumii, pierzătoarea stricăciunii! Bucură-te, ceea ce risipeşti dracii cu puterea ta! Intărirea credincioşilor, arma cea nesfărâmată, păzeşte, sfinţeşte, rugămu-ne, pre cei ce te sărută pre tine.

Şi din Mineiu patru.

Slavă, şi acum; glasul al 8-lea.

Astăzi Cel neapropiat dupre fiinţă, mie apropiat S'a făcut şi a pătimit patimi, Cel ce m'a slobozit din patimi; Cel ce dă lumină orbilor, de buzele ce-

lor fărădelege a fost scuipat; şi şi-a dat spatele spre răni pentru cei robiţi. Pre Carele cea curată şi Maica Lui, pe cruce văzându-L, cu durere a zis: Vai mie, Fiul meu! Căci ai făcut aceasta? Cel împodobit cu frumuseţea mai mult decât toţi oamenii, fără suflare şi fără podoabă Te arăţi, neavând chip, nici frumuseţe? Vai mie, Lumina mea! Nu pot să Te văd adormit; la cele din lăuntru mă rănesc şi cumplită sabie trece prin inima mea! Laud patimile Tale, închinându-mă milostivii Tale, îndelung răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Eşire: Lumină lină...

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 71:

Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil, cel ce face minuni însuşi.

Stih:

Dumnezeule, judecata Ta dă-o împăratului şi dreptatea Ta fiului împăratului.

Dela Facere, cetire.

Cap. 9, Vers 18.

Şi erau feciorii lui Noe, cari au ieşit din corabie: Sim, Ham si Iafet; iară Ham era tată lui Hanaan. Aceşti trei sunt feciorii lui Noe. Şi dintr'aceştia s'au împrăştiat preste tot pământul. Şi a început Noe a fi om lucrător de pământ şi a sădit vie. Şi a băut din vin şi s'a îmbătat şi s'a golit în casa sa. Şi a văzut Ham, tatăl lui Hanaan, goliciunea tatălui său. Şi ieşind afară, a spus celor doi fraţi ai săi; iară Sim şi Iafet luând o haină, o au pus pre amândoi umerii lor, şi s'au dus cu dosul înainte şi au acoperit goliciunea tatălui lor, şi feţele lor căutau înapoi şi n'au văzut goliciunea tatălui lor. Şi s'a trezit Noe de vin şi a cunoscut câte i-a făcut lui feciorul său cel mai tânăr şi a zis: Blestemat să fie Ham pruncul, slugă va fi fraţilor săi; şi a zis: Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul lui Sim; şi va fi Hanaan slugă lui. Immulţească Dumnezeu pre Iafet şi să fie Hanaan slugă lui. Şi a trăit Noe după potop ani trei sute cincizeci. Şi au fost toate zilele lui Noe nouă sute cincizeci de ani; şi a murit. Acestea sunt neamurile fiilor lui Noe: a lui Sim, a lui Ham şi a lui Iafet; şi s'au născut lor fii după potop.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 72:

Iar mie a mă lipi de Dumnezeu, bine este.

Stih:

Cât este de bun Dumnezeul lui Israil!

Dela Pilde cetire.

Cap. 12, Vers 24.

Omul priceput este omul ştiinţei; iar inima nebunilor va întâmpina blestemuri. Mâna celor aleşi lesne stăpâneşte; iar cei vicleni vor fi de pradă. Cuvântul cel înfricoşat turbură inima omului drept; iar vestea bună, îl veseleşte pre dânsul. Cunoscătorul drept lui însuşi va fi prieten; iar gândurile necredincioşilor fără blândeţe; pre cei ce păcătuesc, îi vor ajunge relele, şi calea necredincioşilor îi va înşela pre dânşii. Nu va dobândi vicleanul vânat; iar omul curat, agoniseală scumpă. In căile dreptăţei este viaţa, iar căile celor ce ţin minte râul, sunt spre moarte. Fiul înţelept ascultă pre tatăl său; iar cel neascultător întru pierzare. Din rodurile dreptăţii va mânca cel bun; iar sufletele călcătorilor de lege, vor pieri fără de vreme. Cel ce-şi păzeşte gura sa, îşi păzeşte sufletul său; iar cel ce nu-şi opreşte buzele, frică, şi va face luişi. Intru poite este tot cel leneş; iar mâinile celor harnici sunt intru nevoinţă. Urăşte dreptul cuvântul nedrept; iar necredinciosul se ruşinează şi nu are îndrăzneală. Dreptatea păzeşte pre cei fără de răutate; iar pre cei necredincioşi, îi face răi păcatul. Sunt care se îmbogăţesc singuri pe sine, nimic având; şi sunt cari se smeresc pre sine, în multă bogăţie. Răscumpărarea sufletului omului este bogăţia lui; iar săracul nu sufere certarea. Lumina drepţilor este pururea; iar lumina necredincioşilor se va stinge. Sufletele viclene rătăcesc intru păcate; iar drepţii se îndură şi miluesc.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite.

Din această zi rosteşte preotul (sau diaconul, de este) şi celelalte Ectenii, ale celor gătiţi spre Luminare, şi rugăciunea, şi se zic până în Miercurea cea mare, afară de Sâmbătă şi Duminică.

Joi a patra săptămână

LA UTRENIE

Cântăm Treimicile glasului.

După întâia Stihologie, zicem Sedelnele apostolilor din Octoih.

După a doua Stihologie, zicem această Sedealnă a lui Iosif, glasul 1-iu.

Podobia: Ceata îngerească...

u puterea crucii întărindu-vă, toată înşelăciunea vrăjmaşului o aţi stricat cu adevărat, măriţilor apostoli cei ce sunteţi rugători pentru sufletele noastre. Pentru aceasta, astăzi întru închinarea ei vă bucuraţi, rugând pentru noi pre Unul iubitorul de oameni.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Marie, ceea ce eşti locaş cinstit al Stăpânului, ridică-ne pre noi cei căzuţi în prăpastia desnădăjduirii celei cumplite şi a greşalelor şi a necazurilor; că tu eşti mântuirea păcătoşilor şi ajutătoare şi folositoare tare, şi mântueşti pre robii tăi.

După a treia Stihologie, Sedealna lui Teodor, glasul al 7-lea.

Podobia. Doamne, noi suntem.

Doamne, văzând pusă înainte crucea Ta astăzi, ne apropiem cu credinţă, sărutându-o cu cântări şi cu laude, cu frică şi cu bucurie; sfinţeşte pre robii Tăi şi împacă lumea Ta, cu arătarea ei, Unule mult milostive.

Slavă, tot aceasta.

Slavă, a Născătoarei, însăşi podobia.

Doamne, noi suntem poporul Tău şi oile păşunii Tale, întoarce-ne pre noi cei cufundaţi în stricăciune; adună-ne ca un păstor pre noi cei rătăciţi şi miluește turma Ta, iubitorule de oameni. Milostiveşte-Te, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Cela ce Insuţi eşti fără de păcat.

Psalmul 50.

CANOANELE

Apoi cântăm Canonul mineiului şi aceste Tricântări ale lui Iosif, cetind cântarea a 4-a din Psaltire.

Cântarea a 4-a, glasul 1-iu, Irmos:

La dumnezeeasca strajă...

Dar dătător de sfinţenie, dăruindu-ne nouă sfântă cruce, ceea ce eşti întărirea şi lauda apostolilor, astăzi eşti pusă înaintea a toată lumea spre închinăciune, uşurându-ne nouă vremea postului.

Insemnând umbrit crucea, Moisi întinzându-şi mâinile, a biruit pre Amalic; carea închipuindu-o şi noi, să întindem

mâinile cu posturi și cu rugăciuni, ca să biruim tabăra dracilor, cari se oștesc împotriva noastră totdeauna cu pizmă.

Cu plugul cel dumnezeesc al crucii ați arat pământul dumnezeeşti apostoli, făcându-l roditor și odrăslind buna credință. Pentru aceasta lăudându-vă pre voi cu glasuri în toți anii, slăvim pre Hristos pururea.

A Născătoarei.

Maica Dumnezeului celui bun fă-mi bun sufletul meu, pre carele l-a umplut de răutate cel viclean, înşelândumă mişeleşte cu răul obicei; ca să te laud pururea, ca pre o pricină a mântuirii mele, pre tine cea mult lăudată.

Alt Irmos, glasul al 7-lea:

Venirea Ta, cea trupească, Hristoase...

Astăzi se pune înainte prea sfânta cruce; să ne apropiem și să o sărutăm pre dânsa, pentrucă este cornul mântuirii noastre.

Darul tău vine prin însemnarea ta, alungând negura dracilor, cruce a lui Hristos, arma cea nebiruită.

Slavă, a Treimei.

Unime dupre fire Te laud și întreirea fețelor cinstesc, Părinte, Fiule și prea sfinte Duhule.

Și acum, a Născătoarei.

Născut-ai fără de păcat, Fecioară ceea ce ești cu totul fără prihană, pre Dumnezeu cel ce cuprinde cu mâna marginile lumii, pre Cel mai de demult decât toate.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Apostoli, rugători ai lumii, rugați-vă să ne mântuim și noi, cari ținem armă crucea lui Hristos.

Irmosul:

Venirea Ta cea cu trup, „Hristoase, încredințându-o „proorocul Avacum, a strigat: „Slavă puterii Tale, Doamne".

Cântarea a 8-a, Irmos:

Aceasta numită și sfântă zi...

Bucură-te, cruce cea din trei părți și dumnezeească, pe care s'a pironit unul din Treime, Cel ce a luat trup, luminându-ne pre noi cei înfipți în adâncul necredinței, cari Il prea înălțăm întru toți vecii.

Câștigând crucea putere tare, a liberat pre cei robiți din cumplita putere a vrăjmașului, apostolii Cuvântului cântând: Pre Tine Te prea înălțăm întru toți vecii.

Vai! Cât va fi de înfricoşat scaunul acela, pe carele şezând, Cuvântule, vrei să vădeşti faptele mele ascunse, mustrând nesimţirea mea; ci Cela ce eşti milostiv din fire, să Te înduri de mine atunci.

A Născătoarei.

Din sânurile cele părinteşti nedepărtându-Te, Te-ai sălăşluit în sânul Fecioarei, pentru chemarea neamului omenesc; întru a cărui asemănare Te-ai îmbrăcat, Iisuse, pentru milostivirea Ta. Pentru aceasta Te lăudăm noi oamenii în veci.

Alt Irmos:

Pre unul, împăratul slavei...

Pre tine te cinstim săptămână purtătoare de cruce, ca pre o vrednică de închinare; că întru tine închinându-ne lemnului celui curat, strigăm: Preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pre Hristos în veci.

O, ce minune, împărate al veacurilor! Că ne-ai învrednicit pre noi, robii Tăi, a vedea şi a ne închina lemnului pe carele Te-ai răstignit. Pentru aceasta cu frică, Te lăudăm în veci.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl, pre Fiul şi pre sfântul Duh, Domnul.

O Dumnezeire de o fiinţă; o Treime prea sfântă: Părinte, Fiule, şi prea sfinte Duhule, slăvesc stăpânia Ta nedespărţită şi laud o împărăţie întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre Cela ce a zidit pre Adam dupre chipul Său şi S'a întrupat din frământătura Lui şi a deslegat blestemul cel de demult, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L în veci.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cei ce sunteţi ca o vioară a Bisericii cu douăsprezece strune, ca cei ce dulce aţi cântat cuvântul înţelepciunii, Apostolilor, rugaţi-vă pentru noi cei ce vă lăudăm, ca să vedem pătimirea Domnului şi să o lăudăm în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre împăratul slavei cel „unul fără început, pre carele „bine-L-cuvintează puterile „cerurilor, de care se cutre„mură cetele îngerilor, lăuda„ţi-L preoţi, popoare prea „înălţaţi-L în veci“.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Luminează-te, luminează-te...

Veseleşte-te, luminează-te Biserica lui Dumnezeu cu razele crucii, pre care o aduci înaintea tuturor credin-

cioşilor spre închinăciune; iar tu toată mulţimea drăcească fugi, umplându-te de întunerec.

Tăria postului este dumnezeeasca cruce, ajutătoare celor ce priveghează, întărire celor ce postesc, apărătoare celor ce se războesc. Deci, adunându-ne noi credincioşii, să ne închinăm ei cu dragoste, bucurându-ne.

Cei ce sunteţi temelii dumnezeeşti ale Bisericii lui Hristos, păziţi-ne pre noi întru întărirea bunei credinţe şi ne întăriţi pe piatra cea tare, a Celui ce v'a ales pre voi, măriţilor Apostoli.

A Născătoarei.

Ceea ce ai zămislit bucuria, prin glasul arhanghelului, pierde acum întristarea inimii mele cea stricătoare de suflet, şi-mi dă Preacurată plângere făcătoare de bucurie, ca să aflu acolo dumnezeeasca mângâiere.

Alt Irmos:

Pre tine, Preacurată Maică...

Tu închipuindu-te prea cinstit lemn, ai îndulcit apele Merrei de demult; tu, cruce a lui Hristos, căreia ne închinăm astăzi, îndulceşte-mi şi mie postul.

Pre tine cruce a lui Hristos, ceea ce eşti armă nebiruită a împărăţiei, tăria oştilor, puterea sfetnicilor, cu cântări te slăvim.

Slavă, a Treimei.

Pre Tine Tatăl cel fără început şi Stăpânul şi pre Cuvântul, cel împreună fără început şi pre Duhul sfânt, cu bună credinţă toţi credincioşii Te slăvim.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre tine cea mărită și singură Născătoare de Dumnezeu, care ai încăput în pântece pre Cuvântul cel neîncăput și L-ai născut dupre trup, cu laude te slăvim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pre voi apostoli, ca pre cei ce aţi fost cu glas ca de foc, cari aţi ars toată uscăciunea înșelăciunii și aţi sădit în lume buna credinţă, cu cântări vă mărim.

Irmosul:

Pre tine cea Preacurată „Maică şi Fecioară, care ai „încăput în pântece pre Cu„vântul cel neîncăput şi L-ai „născut dupre trup, cu cân„tări te slăvim".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 7-lea.

Să râvnim pocăinţii vameşului, noi credincioşii, şi să nu ne lăudăm ca fariseul; ci să aducem suspinare dintru adâncul inimii făcătorului de bine, Dumnezeului tuturor; că El însuşi ne-a poruncit zicând: Că tot cel ce se înalţă pre sine, se va smeri, iar cel ce se smereşte pre sine, se va înălţa. Pentru aceasta cu un gând să strigăm Lui: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi păcătoşii şi ne mântueşte.

(de două ori.)

Martirica.

Un lucru mirosind, spre un lucru uitându-se mucenicii cei purtători de chinuri, o cale a vieţii aflând, adică moartea cea pentru Hristos, fiecarele râvnind la sfârşitul altuia; o, minune! Intrecându-se a răpi chinurile ca nişte avuţii, zicea unul către altul: De nu vom şi muri acum, dar tot vom muri şi vom sluji firii dupre datorie; să primim dar nevoia în loc de mare cinste, socotind lucrul cel de obşte, ca şi cum ar fi al nostru; cu moartea să cumpărăm vieaţa. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluește-ne pre noi.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu împacă vieaţa noastră, a celor ce strigăm către Tine: Milostive Doamne, slavă Ţie.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 6-lea.

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi sfântă învierea Ta slăvim.

Slavă, şi acum; tot acesta.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 73:

Iar Dumnezeu, Impăratul nostru, mai înainte de veac a făcut mântuire in mijlocul pământului.

Stih:

Pentru ce, Dumnezeule, ne-ai lepădat până în sfârşit?

Din proorocia Isaiei cetire.

Cap. 28, Vers 14.

Pentru aceea ascultaţi cuvântul Domnului, bărbaţi necăjiţi şi boierii poporului celui din Ierusalim. Că aţi zis: făcut-am legătură cu iadul, şi aşezământ cu moartea; vifor iute de va trece, nu va veni preste noi, pus-am minciuna nădejdea noastră, şi cu minciună ne-am acoperit. Pentru aceasta aşa zice Domnul: Iată, eu voiu pune în temeiile Sionului piatră de mult preţ, aleasă în capul unghiului, cinstită întru temeliile ei, şi cel ce va crede într'însa nu se va ruşina. Şi voiu pune judecată întru nădejde; iar mila mea în cumpene, şi cei ce nădăjduiţi în zadar spre minciună că nu va trece preste voi vifor. Şi nu va strica legătura voastră cu moartea, şi nădejdea voastră cea cu iadul nu va rămânea, vifor învăluindu-se de va veni, veţi fi lui spre călcare. Când va trece, va ridica pre voi; dimineaţa de dimineaţă va trece ziua, şi noaptea va fi nădejdea rea; învăţaţi-vă a auzi cei din necaz. Nu putem să ne batem, şi înşi-ne am slăbit a ne aduna. Ca un munte al necuraţilor sculase-va Domnul, şi va fi în valea Gavaonului, cu mânie va face lucrurile sale, lucruri de amărăciune şi mânia lui streină va lucra, şi amărăciunea lui streină Şi voi nu vă veseliţi nici să se întărească

legăturile voastre, pentrucă lucruri săvârşite şi rânduite am auzit dela Domnul Dumnezeul Savaot, care va face preste tot pământul.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 74:
Iar eu mă voiu bucura în veac, cânta-voiu Dumnezeului lui Iacov.

Stih:
Mărturisi-ne vom Ţie, Dumnezeule, mărturisi-ne-vom Ţie.

JOI SEARA

A PATRA SĂPTĂMÂNĂ

La Doamne strigat-am, punem Stihiri 6: cântând 3 podobnice ale Triodului şi 3 din Mineiu. Stihiri, glasul al 4-lea.

Podobia: Dat-ai semn celor ce se tem..

Învrednicindu-ne a săruta noi credincioşii crucea Ta, Doamne, cea pururea fericită, prin care ne-ai mântuit pre noi, lăudăm milostivirea Ta şi ne rugăm cu deadinsul: Dărueşte, Mântuitorule, tuturor bucuria mântuirii Tale prin pocăinţă, dându-ne să vedem învierea Ta şi cinstitele patimi.

Omorîre ai răbdat, răstignindu-Te pe cruce, Cela ce ai omorît moartea şi ai înviat pre morţi cu cuvântul cel de vieaţă aducător. Pentru aceasta mă rog Ţie, înviază Doamne sufletul meu cel omorît de păcat, dându-mi umilinţă şi scutire de răutăţi în sfintele zile ale postului, Iubitorule de oameni.

Altă Stihiră a lui Teodor, glasul al 4-lea:
Podobia: Pre diamantul cel înţelegător..

Învredniceşte-ne cu bucurie a vedea şi a săruta crucea Ta cea sfântă; Te rugăm pre Tine, Dumnezeule Mântuitorul nostru, să ajungem şi la prea curatele Tale patimi, cu postul întărindu-ne; ca închinându-ne, să lăudăm răstignirea Ta, suliţa, buretele şi trestia, prin care făcându-ne nemuritori, iarăşi ne-ai ridicat la vieaţa cea dintâi a desfătării, ca un iubitor de oameni. Pentru aceasta acum, cu mulţumită, pre Tine Te slăvim.

Şi 3 din Mineiu.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Prochimen, glasul al 8-lea, Psalmul 75:
Rugaţi-vă şi răsplătiţi Domnului, Dumnezeului nostru.

Stih:
Cunoscut este în Iudea Dumnezeu, în Israil mare este numele lui.

Dela Facere, cetire.

Cap. 10, Vers 32.

Acestea sunt neamurile feciorilor lui Noe după naşterile lor şi după seminţiile lor. Dintr'aceştia s'au împărţit hotare neamurilor pre pământ după potop. Şi era în tot pământul o limbă şi un glas tuturor. Şi a fost după ce au purces ei dela răsărit, au aflat câmp în pământul Senaar şi au descălicat acolo. Şi a zis omul către vecinul său; veniţi să facem cărămizi şi să le ardem în foc; şi le-au fost cărămida în loc de piatră şi lutul le era în loc de var. Şi au zis: veniţi să ne zidim nouă cetate şi turn, al cărui vârf să fie până la cer; şi să ne facem nouă nume mai înainte de ce ne vom risipi pre faţa a tot pământul. Şi s'au pogorît Domnul să vadă cetatea şi turnul, care zideau fiii oamenilor. Şi a zis Domnul: iată un neam este

şi o limbă tuturor; şi aceasta au început a face şi acum nu vor înceta dintr'acele toate câte se vor apuca a face. Veniţi şi pogorându-ne să amestecăm acolo limba lor, ca să nu înţeleagă niciunul glasul deaproapelui său. Şi i-au împrăştiat pre ei Domnul de acolo preste faţa a tot pământul; şi au încetat a zidi cetatea şi turnul. Pentru aceea s'a chemat numele locului aceluia amestecare, că acolo a amestecat Domnul limbile a tot pământul; şi de acolo i-a risipit pre ei preste faţa a tot pământul.

Prochimen, glasul al 8-lea, Psalmul 76.

Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Dumnezeu, şi a căutat spre mine.

Stih:

În ziua necazului meu, pre Dumnezeu am căutat.

Dela Pilde cetire.

Cap. 13, Vers. 20.

Poftele credincioşilor îndulcesc sufletul; iar lucrurile necredincioşilor, departe sunt de cunoştinţă. Cel ce umblă împreună cu cei înţelepţi, înţelept va fi: iar cel ce umblă cu cei fără de minte, se va cunoaşte. Pre cei ce păcătuesc, îi vor ajunge relele; iar pre cei drepţi, îi va ajunge binele. Omul bun va lăsa moşteni pre fiii fiilor; iar bogăţia necredincioşilor se strânge drepţilor. Drepţii vor petrece mulţi ani întru bogăţie: iar nedreptăţii vor pieri degrabă. Cel ce cruţă toiagul, urăşte pre fiul său; iar cela ce-l iubeşte, îl ceartă cu deadinsul. Dreptul mâncând va sătura sufletul său; iar sufletele necredincioşilor vor fi lipsite. Femeile cele înţelepte au zidit case; iar cea fără de minte le-a surpat cu mâinile sale. Cel ce umblă drept, se teme de Domnul; iar cel ce umblă strâmb pre căile sale, se va defăima. Din gura nebunilor toiag de ocară; iar buzele înţelepţilor îi păzesc pre ei. Unde nu sunt boi, ieslea este deşartă; iar unde sunt holde multe, arătată este tăria boului. Mărturia credincioasă nu minte, iar mărturia strâmbă aţâţă minciuni. Căuta-vei înţelepciune la cei răi, şi nu o vei afla: iar la cei înţelepţi, lesne este simţirea.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 6-lea.

Dela Domnul cel ce s'a smerit pre sine, până la moartea crucii pentru tine, învăţându-te suflete al meu, din înălţare umilinţa şi din umilinţă înălţarea, nu te înălţa pentru bunătăţile tale, nici socotindu-te pre tine drept, să osândeşti pre aproapele tău, ca fariseul cel lăudăros; ci cu gând plecat aducându-ţi aminte numai de păcatele tale, ca vameşul strigă: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine păcătosul şi mă mântueşte.

(de două ori).

Martirica.

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s'au lepădat de Tine, nici s'au depărtat dela poruncile Tale. Cu rugăciunile lor, miluește-ne pre noi.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei.

Podobia: A treia zi ai înviat...

Preacurata, dacă Te-a văzut pre cruce răstignit, a strigat: Ce taină streină este aceasta ce văd, Fiul meu? Cum mori răstignindu-Te pe lemn cu trupul, dătătorule de viaţă?

Vineri a patra săptămână

LA UTRENIE

Treimicile glasului. După întâia Stihologie, Sedelnele crucii din Octoih. După a doua Stihologie, cântăm această Sedealnă a lui Iosif, glasul al 4-lea.

Podobie: Cela ce Te-ai înălţat pe cruce.

Prea cinstita cruce, ceea ce sfinţeşte vremea postului,

se vede; căreia închinându-ne astăzi, să strigăm: Stăpâne, iubitorule de oameni, dă-ne nouă prin ajutorul ei să trecem şi cealaltă vreme a postului, cu umilinţă, şi să vedem şi dătătoarele de vieaţă patimi, prin care ne-am mântuit.

Slavă, tot aceasta; Şi acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Pre Tine, cela ce Te-ai născut din Tatăl cel fără de început, dacă Te-a văzut pe cruce răstignit, ceea ce Te-a născut mai pe urmă, Hristoase, a strigat: Vai mie, prea iubite Iisuse! Cum Te-ai răstignit de bună voe acum, Fiule, de oamenii cei fără de lege? Cela ce eşti slăvit de îngeri, ca un Dumnezeu, Te laud pre Tine, îndelung răbdătorule.

După a treia Stihologie, Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Lumina sufletelor noastre văzând-o acum Hristoase, adică prea curată crucea Ta, şi închinându-ne ei cu bucurie, strigăm luminat: Slavă Ţie, Cela ce ai voit a Te înălţa pre dânsa; slavă Ţie, Cela ce ai luminat printr'însa toată făptura; prin care neîncetat, cu cântări, Te slăvim.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Crucii-Născătoarei.

Dacă Te-a văzut pre Tine înălţat pe cruce Maica Ta, care nu ştie de mire, Cuvinte al lui Dumnezeu, ca o maică plângând, a zis: Ce minune nouă şi streină este aceasta, Fiul meu? Cum, cela ce eşti vieaţa tuturor, Te împreunezi cu moartea, vrând să înviezi pre cei ce au murit, ca un milostiv?

Psalmul 50.

Şi Canonul crucii; pentrucă Mineiul se cântă la Pavecerniţă.

CANONUL

Al cărui acrostih, la Greci, este acesta:

Toţi să lăudăm lemnul cel de închinăciune.

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Pre Faraon, cela ce se purta în căruţă, la cufundat toiagul lui Moisi, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul crucii lovind şi despărţind marea şi pre Israil fugătorul şi mergătorul pedestru l-a mântuit; pre cel ce cântă cântare lui Dumnezeu".

Adunându-ne astăzi cu gând curat şi cu minte credincioasă, veniţi să ne închinăm crucii Domnului; că stă de faţă, dăruind celor ce se închină ei sfinţenie mântuitoare, luminare, slavă şi mare milă.

Dătătoarea de viaţă cruce, stând înainte de faţă şi văzându-se aruncă razele darului luminoase. Să mergem şi să luăm lumină de veselie,

mântuire şi iertare, aducând laudă Domnului.

Stă cinstita cruce înaintea celor ce privesc, ca o vedere minunată şi ca un izvor izvorăşte daruri sufleteşti, opreşte păcatele, desleagă boalele şi întăreşte gândurile celor ce se apropie de dânsa cu curăţie.

Slavă.

Toiagul cel ce a tăiat marea închipuia semnul crucii, prin care noi fără înecare înotând prin credinţă, trecem apa cea fără stare a vieţii, scăpăm din toate curgerile păcatului şi ne umplem de dumnezeeasca linişte.

Şi acum, a Născătoarei.

Când Te-am născut negrăit, Fiule, am scăpat de dureri şi cum mă umplu acum cu totul de chinuri? Că Te văd spânzurat pe lemn, ca pe un făcător de rău, pre Cel ce ai spânzurat pământul, fără nicio ţinere, zis-a cea Curată, plângând.

Cântarea a 3-a, Irmos:

Cela ce ai întărit dintru început...

Crucea, dătătoarea de toate bunătăţile se vede, căreia ne închinăm şi toată făptura prăznueşte cu bucurie, luminându-se cu darul Dumnezeului nostru, cel ce s'a înălţat de bună voie pe dânsa.

Strălucindu-ne cu lumina razelor crucii, întru înjumătăţirea sfântului post, să fugim de întunerecul păcatului şi să strigăm: Luminarea tuturor, îndurate Doamne, slavă Ţie.

Slavă.

Lăudămu-te cu cântări pre tine cruce şi cu credinţă te sărutăm rugându-ne, scoate-ne pre noi din cursele vrăjmaşului, cu puterea ta; şi ne îndreptează pre noi pre toţi, cari te cinstim, la limanul mântuirii.

Şi acum, a Născătoarei.

Văzând vieaţa omorîtă pe cruce şi nesuferind durerea pântecelui, s'a tânguit preacinstita Fecioară strigând: Vai mie, Fiul meu! Ce Ţi-a răsplătit Ţie poporul cel fără de lege!

Irmosul:

Cela ce ai întărit dintru început cerurile întru pricepere „şi pământul pre ape l-ai întemeiat, pre piatra poruncilor Tale, Hristoase, mă întăreşte, că nu este sfânt afară de Tine, unule iubitorule de oameni".

Sedealna, glasul al 6-lea.

Numai cât s'a înfipt lemnul crucii Tale, Hristoase, teme-

liile morţii s'au clătit, Doamne; că pre carele l-a înghiţit cu poftă iadul, l-a slobozit cu frică. Arătat-ai nouă mântuirea Ta, sfinte, pentru care Te slăvim pre Tine, Fiul lui Dumnezeu, miluește-ne pre noi.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Astăzi s'a împlinit cuvântul cel proorocesc; că iată ne închinăm la locul unde au stătut picioarele Tale, Doamne; şi din lemnul mântuirii gustând, scăpare din patimile păcatului am dobândit. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, unule iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu „Dumnezeul meu, Tu bucuria „mea, Cela ce n'ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră „sărăcie o ai cercetat. Pentru „aceasta, cu profetul Avacum, „strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oa-„meni".

Acoperământul cel puternic şi îndreptarea oamenilor, arma credinţei cea nebiruită, crucea cea mântuitoare, iată că se vede pusă înainte şi sfinţeşte inimile tuturor credincioşilor, cari se apropie de dânsa şi le luminează cu darul.

La înjumătăţirea postului stând pusă înainte în mijlocul tuturor, ca în mijlocul pământului, prea cinstita cruce, prea bunule, pre care Te-ai înălţat de bună voie, iubitorule de oameni, sfinţeşte lumea cu închinarea ei şi goneşte taberile dracilor.

Cerul şi tot pământul împreună se veseleşte, mucenicii cei purtători de chinuri, apostolii şi sufletele drepţilor cu dragoste acum se bucură, văzând pus în mijloc lemnul cel dătător de vieaţă, carele mântueşte pre toţi şi pre credincioşi îi sfinţeşte cu darul.

Slavă.

Legile Tale, Doamne, nepăzindu-le eu neînţelegătorul, voiu să mă osândesc, când vei veni din cer să judeci faptele oamenilor. Pentru aceasta strig către Tine: Intorcându-mă, mântueşte-mă cu puterea crucii Tale, dându-mi lacrimi de pocăinţă.

Şi acum, a Născătoarei.

Din pântece fecioresc Te-am născut, Fiule, şi văzându-Te pe lemn spânzurat, nu mă pricep şi nu mă pot cuprinde

înălțimea tainei și adâncul judedecăţilor celor multe, strigat-a cea Preacurată; pre care cu glasuri fără tăcere, ca pre o Maică a lui Dumnezeu, o fericim.

Cântarea a 5-a, Irmos:

Pentru ce m'ai lepădat dela fața Ta, Cela ce ești lu„mină neapusă și m'a acope„rit întunerecul cel strein, „pre mine ticălosul? Ci mă „întoarce, şi la lumina porun„cilor Tale îndreptează căile „mele, rogu-mă".

Strigaţi neamuri, glăsuiţi, cântaţi seminţii şi săltaţi înaintea lui Dumnezeu, Celui ce ne-a dat crucea întărire neclătită; cari ne desfătăm acum în vremea postului, ospătându-ne sufletul și gândul.

Toate oştile cele fără de trup te înconjură pre tine cruce preasfântă şi noi oamenii astăzi atingându-ne de tine, cu buze de lut, luăm cu dragoste sfinţire şi binecuvântare, slăvind pre cel ce s'a pironit pre tine.

Tămăduește patimile sufletului meu, cele de preste ani, îndurate Doamne, și mă învrednicește a fi închinător sfintelor Tale patimi, făcându-mă mai bun în vremea postului, ca să arăt şi părăsirea de răutăţi, prea bunule.

A Născătoarei.

Pre cruce văzând pre Cel ce s'a născut din tine, mai presus de minte, pentru bunătatea Sa, Preacurată te-ai rănit la inimă şi ai zis: Vai mie, dumnezeescule Fiu! Cum suferi durere pentru toţi? Inchinu-mă milostivirii Tale, Doamne.

TRICÂNTARE

Glasul al 4-lea, Irmos:

Spăimântatu-s'au toate.

Luminătorii şi-au ascuns lumina lor, văzându-Te pre lemn pironit fără dreptate, pre Tine, Cela ce unul eşti drept şi îndelung răbdător; Carele ai îngrozit întunecatele stăpâniri ale vicleanului, cu puterea Ta, Mântuitorule.

Să ne spălăm feţele cu apa postului şi să sărutăm lemnul pre carele s'a înălţat însuşi Hristos, înbrăcându-Se cu trup muritor, ca să omoare pre cel ce ne-a omorît pre noi.

Cruce preacinstită, lauda apostolilor, arma purtătorilor de chinuri, slava preoţilor, îngrădirea cuvioşilor, păzitoarea tuturor credincioşilor, păzeşte, sfinţeşte pre cei ce se închină ţie cu credinţă.

A Născătoarei.

Fecioara, viţa cea adevă-

rată, văzând spânzurat pre lemn strugurul pre carele l-a odrăslit, a strigat: Fiule, varsă din Tine must, carele să opească beţia vrăjmaşilor, celor ce în deşert Te-au răstignit pre Tine, cel îndelung răbdător întru toate.

Alt Irmos, glasul acelaşi:

Luminează-mă pre mine...

Astăzi se pune înainte crucea Ta, lemnul vieţii cel vrednic de închinăciune şi lumea se bucură pentru venirea Duhului, sărutându-o.

Văzând crucea Ta pusă înainte, slujitorii cei cereşti pre Tine, Doamne, Te laudă şi dracii se cutremură nesuferind puterea Ta.

Slavă, a Treimii.

Să slăvim Treimea cu dreaptă credinţă, împreună cu Tatăl şi cu Fiul, pre Duhul Sfânt, pre o Dumnezeire care este Unime în trei ipostasuri.

Şi acum, a Născătoarei.

Maică şi Fecioară, te mărturisim noi credincioşii cu dreaptă credinţă, pre tine ceea ce ai născut negrăit pre Hristos, Dumnezeul nostru, pre Unul cel mult milostiv.

Slăvă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cela ce Te-ai răstignit pe Pevc, pe Chedru şi pe Chiparis, Fiule al lui Dumnezeu' sfinţeşte-ne pre noi pre toţi şi ne învredniceşte a vedea patima Ta cea purtătoare de vieaţă.

Irmosul:

Luminează-mă pre mine, „cela ce mânec de noapte, „făcătoare de viaţă cruce a lui „Hriistos, pre cel ce mă închin „Ţie cu frică, răsărindu-mi „pururea zi de mântuire".

Cântarea a 6-a, Irmos:

Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Infigându-se crucea în pământ, s'a făcut cădere dracilor, care văzându-o noi acum pusă înainte cu slavă şi sărutându-o, ne sculăm din căderile păcatului.

Inălţându-Te pre Tine, Hristoase, ca pre un împărat şi domn, sărutăm crucea care ne-ai dăruit, să ne fie ca un zid nesurpat, întru înjumătăţirea dumnezeescului post, bucurându-ne.

Mari daruri dându-ne nouă tuturor, se vede crucea Domnului, cea pusă înainte. Deci, să ne apropiem oamenilor, să luăm lumina inimii şi a sufletului.

Şi acum, a Născătoarei.

Intăreşte-ne pre noi Preacurată, ca să postim de toată

răutatea şi ne dă putere pururea să ne oprim de faptele cele rele şi viclene, ceea ce eşti folositoarea tuturor oamenilor.

Irmosul:

Curăţeşte-mă, Mântuitorule, „că multe sunt fărădelegile „mele şi mă ridică dintru a„dâncul răutăţilor, rogu-mă; „căci către Tine am strigat, „şi mă auzi Dumnezeul mân„tuirii mele".

CONDAC

glasul al 7-lea.

Nu mai păzeşte încă sabia cea de văpaie uşa Edemului; că într'însa a venit preaslăvită legătură, lemnul crucii; acul morţii şi biruinţa iadului s'a gonit; că de faţă ai stătut, Mântuitorul meu, strigând celor din iad: Intraţi iarăşi în rai!

ICOS:

Trei cruci a înfipt Pilat în Golgota: două tâlharilor şi una dătătorului de vieaţă, pe care a văzut-o iadul şi a zis celor de jos: O, slugile mele şi puterile mele, cine este cel ce a înfipt piron în inima mea? Cu suliţă de lemn m'a împuns fără veste şi mă rup. La cele din lăuntru ale mele mă doare, pântecele meu se chinueşte, simţirile-mi turbură duhul; şi mă silesc a lepăda din mine pre Adam şi pre cei din Adam, cari'mi sunt daţi prin lemn; că lemnul iarăşi îi duce în rai.

Cântarea a 7-a, Irmos:

De pogorîrea lui Dumnezeu, focul s'a ruşinat în Vavilon „oarecând; pentru aceasta ti„nerii în cuptor cu bucuros „picior, ca într'o grădină ver„de, săltând, au cântat: Bine „eşti cuvântat Dumnezeul pă„rinţilor noştri".

Cel mai presus decât vremile se arată sub timp îmbrăcat în trup şi tămădueşte patimile noastre cele din toată vremea, pentru bunătatea sa, în vremea postului în care este pusă înainte dumnezeeasca cruce, sfinţindu-ne pre noi.

Lăudăm, ne închinăm şi slăvim Doamne puterea Ta, că ne-ai dat nouă, robilor Tăi, dumnezeeasca cruce, desfătare neîmpuţinată şi păzitoare sufletelor şi trupurilor noastre.

Să nu mă arăţi, Doamne, defăimat în ziua întrebării pentru răutăţi, nici să mă lepezi ruşinat dela faţa Ta; ci să Te înduri şi să mă mântueşti cu cinstită crucea Ta, ca Un prea bun.

Slavă.

Indulcind Moisi apele cele

amare cu lemnul, a închipuit darul tău, cruce; că ne-am scăpat cu puterea ta de amărăciunea patimilor. Pentru aceasta îndulceşte-ne acum pre noi, cari te sărutăm, cu umilinţa sufletelor.

Şi acum, a Născătoarei.

Lărgeşte strâmtoarea minţii mele cu rugăciunea ta Stăpână, ceea ce ai strâmtorat toate meşteşugurile luptătorului, şi mă povăţueşte să merg pre calea cea strâmtă, spre desfătarea vieţii, Maica lui Dumnezeu.

Cântarea a 8-a, Irmos:

De şapte ori cuptorul, mun-„citorul haldeilor, l-a ars ne-„buneşte pentru cinstitorii de „Dumnezeu; iar văzându-i pre „aceştia cu putere mai bună „mântuiţi, făcătorului şi răs-„cumpărătorului au strigat: „Tineri bine-L-cuvântaţi, pre-„oţi lăudaţi-L, popoare prea „înălţaţi-L întru toţi vecii".

Tras-a oarecând cu lemnul securea din râu dumezeescul Eliseu, mai 'nainte însemnându-te de departe, cruce prea cinstită; că prin tine scoţându-ne din adâncul înşelăciunii la credinţa cea adevărată, ne învrednicim a te vedea în ziua de astăzi şi a ne închina ţie cu credinţă, culegând mântuire.

Mai înainte te-a însemnat de demult Iacov prea arătat pre tine, prea cinstită cruce, prin binecuvântare; iar noi cu darul învrednicindu-ne a te vedea, ne apropiem toţi cu credinţă neîndoită şi atingându-ne luăm binecuvântare din destul, luminare, mântuire şi deslegare de păcate.

Albindu-ne cu fapte bune, să ne apropiem prin înjumătăţirea postului, veselindu-ne, şi să sărutăm cu credinţă crucea Domnului; ca îndreptându-ne cu putera ei, să săvârşim călătoria cu bună dragoste şi să ajungem luminaţi la dumnezeeasca patimă.

A Treimei.

Firea cea de o fiinţă, cea împreună vecuitoare, cea de un scaun şi singură prin sine, despărţită dupre feţe, pre Tatăl cel nenăscut, pre Fiul şi pre Duhul Sfânt, fiinţa cea nezidită şi Dumnezeirea toţi lăudându-o, să o slăvim zicând: preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi-o pre dânsa în veci.

A Născătoarei.

Văzându-Te acum ca un miel fără de răutate răstignit şi pironit pre cruce de cei fără de lege, Fiul meu, Cela ce eşti fără de început, mă sfâşii la

inimă şi sunt cuprinsă de dureri ca o Maică, strigat-a cea Preacurată; pre care o lăudăm cu glasuri fără tăcere, dupre datorie întru toţi vecii.

Alt Irmos:

Pre tinerii cei binecredincioşi.

Văzând făptura patima Ta, cela ce eşti fără patimă, a pătimit împreună cu Tine, îndelung răbdătorule; soarele s'a stins şi pietrele s'au despicat, tot pământul s'a clătit cu frică strigând: Pre Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Indurate, Dumnezeul meu, ceartă fiarele trestiei cele cumplite, care mă necăjesc în lăuntru Mântuitorule, Cela ce ai răbdat ocară fără de cinste, bătut fiind cu trestia, Hristoase, vrând să cinsteşti pre toţi cei necinstiţi, pentru călcarea poruncii celei de demult.

Când îmi aduc aminte de înfricoşata Ta judecată, prea drepte judecătorule, mă cutremur şi mă spăimântez şi mă tânguiesc, cugetând la lucrurile mele cele vrednice de osândă; pentru aceasta, Mântuitorule, să nu biruiască mulţimea răutăţilor mele milostivirea Ta cea multă.

A Născătoarei.

Cela ce Te-am născut pre Tine fără dureri, rabd dureri întru răstignirea Ta; mi se aprind toate cele din lăuntru; căci cu piroane Te-ai pironit, cu suliţa în coaste împungându-Te îndelung răbdătorule, strigat-a prea curata Fecioară. Pre care, ca pre Născătoarea de Dumnezeu, cu un glas să o lăudăm.

Alt Irmos:

Toate lucrurile lui Dumnezeu.

Să izvorască munţii dreptate înţelegătoare şi dealurile să se veselească, că astăzi ne închinăm lemnului crucii, pre carele îl prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Darul crucii este înfricoşat, că goneşte taberile dracilor, dăruind oamenilor ape de tămăduiri. Pentru aceasta Te lăudăm pre Tine, Hristoase, în veci.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Să lăudăm pre Tatăl cel fără de început şi pre Fiul împreună cu Duhul Sfânt, pre Treimea cea de o fiinţă, o stăpânie şi un Dumnezeu lăudând şi cântând întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Toată limba pământenilor te laudă pre tine, Fecioară, că ai răsărit lumina cea neapropiată care luminează lumea,

pre Hristos Dumnezeu, pre carele îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Se bucură marginile pământului de închinarea crucii Tale, iubitorule de oameni. Ingerii în ceruri astăzi dănţuesc împreună cu noi lăudându-Te, Hristoase, în veci.

Irmosul: Să lăudăm, bine să cuvântăm.

Toate lucrurile lui Dumnezeu şi toată zidirea binecuvântaţi pre Domnul, că oamenilor pe pământ a răsărit „lumina şi toată lumea a luminat şi viaţă veşnică lumii „a dăruit; cântaţi-L popoare „şi-L prea înălţaţi pre El în „veci".

Cântarea a 9-a, Irmos:

Spăimântatu-s'a de aceasta „cerul şi marginile pământului s'au minunat. Că Dumnezeu s'a arătat oamenilor „trupeşte şi pântecele tău s'a „făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea pre tine, „Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti „şi omeneşti te slăvim".

Vindecat-ai prea Bunule sdruncinătura mea, pre cruce oarecând pironindu-Ţi mâinile şi picioarele cu piroane, Impărate al tuturor; şi în coastă împungându-Te, cu oţet şi cu fiere fiind adăpat, veselia tuturor, dulceaţa, slava şi mângâierea cea veşnică.

Mai frumoasă eşti decât safirul şi decât aurul şi luminoasă ca soarele, dumnezeească cruce; că de şi stai cuprinsă în loc, dar pururea eşti înconjurată cu frică de puterile cele netrupeşti; şi cu dumnezeeştile raze ale puterii tale luminezi plinirile lumii.

Crucea este liman celor înviforaţi, povăţuire şi întărire celor rătăciţi, slava lui Hristos, puterea apostolilor şi a proorocilor, întărirea mucenicilor, scăparea tuturor oamenilor; pre aceasta văzându-o toţi pusă în mijloc, cu înfrânare o sărutăm.

Când vei vrea să vii pre pământ să judeci lumea, pe care ai zidit-o, Doamne, mergând înaintea Ta oştile îngereşti şi crucea strălucind înainte mai mult decât razele soarelui, atuncea cu puterea ei să Te milostiveşti şi să mă miluești pre mine, carele am greşit mai mult decât toţi oamenii.

A Născătoarei.

Fără stricăciune Te-am născut pre Tine, pre carele Te-a născut Tatăl din pântece mai

înainte de veci; şi cum Te desfaci? Oamenii Te rup pre Tine, Fiule, şi-Ţi pătrund coasta cu suliţa, mâinile şi picioarele îţi pironesc fără omenie? Strigat-a cea Preacurată, pre care dupre vrednicie o slăvim.

Alt Irmos:

Tot neamul pământesc...

Cu lemnul crucii ai stins, Hristoase, văpaia păcatului şi pironindu-Ţi mâinile, ai scăpat din mâna luptătorului pre Cel ce şi-a întins fără opreală mâinile spre mâncarea rodului, de a cărui mâncare numai ai poruncit să se ferească, Hristoase mult milostive.

Invredniceşte-ne să vedem curat patimaTa, Hristoase, care a izvorât nepătimirea tuturor oamenilor, trecând cu vederea păcatele noastre, ale celor ce ne închinăm fără patimă cinstitei crucii Tale şi făcându-ne fii adevăraţi ai învierii.

Cu învierea Ta ne-ai înălţat pre noi cei căzuţi în moarte, moartea stricând; şi ne-ai împăcat pre noi cu Părintele Tău, vărsându-Ţi pentru noi sângele, făcătorule de bine. Pentru aceasta Te slăvim ca pre un Dumnezeu mântuitor, atotputernic.

Şi acum, a Născătoarei.

Ceea ce una ai născut înţelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatică, înţelepţeşte-mă, rogu-mă, ca să scap de vicleşugurile, pândirile şi de meşteşugirile maestrului răutăţii, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, care nu ştii de nuntă, scăparea cea tare a credincioşilor.

Alt Irmos:

Pre cel născut al tău..

Cinstitei crucii Tale pre care o înconjură oştile îngereşti, închinându-ne şi noi, o slăvim.

Lemnul cel preacurat prin carele am luat vieaţă, noi cei mai dinainte omorîţi, crucea Mântuitorului să o slăvim.

Slavă, a Treimei.

Pre Tatăl cel fără de început, pre Fiul cel împreună fără de început şi pre Duhul, cel de un scaun, pre sfânta Treime să o slăvim.

Şi acum, a Născătoarei.

Maică, care nu ştii de mire, şi Fecioară, toţi Preacinstită te lăudăm, că fără sământă ai născut pre Ziditorul.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pre cei ce s'au învrednicit a te vedea pre tine, cruce a lui Hristos, şi a te săruta, în-

dreptează-i să ajungă la preasfânta patimă.

Irmosul:

Pre cel născut al tău fără „sămânţă, Născătoare de Dumnezeu Preacurată, pre Hristos „Dumnezeul nostru, cu cântări „fără tăcere Il slăvim".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 4-lea.

Cercătorule al adevărului şi cunoscătorule al celor ascunse, Doamne, pre fariseul cel ce se biruia de trufie şi cu bunătăţile cele din fapte se îndrepta l-ai osândit; iar pre vameşul cel ce se ruga cu umilinţă şi se osândia l-ai îndreptat. Pocăinţii acestuia şi pre noi arată-ne râvnitori, Cel ce Te-ai răstignit pentru noi şi ne învredniceşte iertării, ca un iubitor de oameni.

(de două ori).

Martirica.

Cine nu se minunează, sfinţilor mucenici, văzând nevoinţa cea bună cu care v'aţi nevoit? In ce chip fiind cu trup, aţi biruit pe vrăjmaşul cel fără de trup? Pre Hristos mărturisind şi cu crucea într'armându-vă. Pentru aceasta, dupre vrednicie v'aţi arătat izgonitori dracilor şi barbarilor împotrivă luptători; rugaţi-vă neîncetat, să se mântuească sufletele noastre.

Slavă, şi acum; glasul al 8-lea.

Astăzi Stăpânul făpturii şi Domnul slavei pre cruce S'a pironit şi în coastă s'a împuns, fiere şi oţet a gustat, dulceaţa Bisericii! Cu cunună de spini S'a încununat, Cel ce acoperă cerul cu nori; cu haină de ocară s'a îmbrăcat şi preste obraz S'a bătut cu mână de ţărână, Cel ce a zidit pe om cu mâna; pre spate S'a bătut, cel ce îmbracă cerul cu nori; scuipări şi rane a luat, ocări şi pumni şi toate le-a răbdat pentru mine, cel osândit, Răscumpărătorul meu şi Dumnezeu, ca să mântuească lumea de înşelăciune, ca un milostiv.

Ceasul 1-iu şi Apolisul.

La ceasul al şaselea.

Troparul Proorociei, glasul al 6-lea.

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi sfântă învierea Ta slăvim.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 77:

Iar el este îndurat şi curăţeşte păcatele lor.

Stih:

Luaţi aminte poporul meu la legea mea.

Din proorocirea Isaiei cetire.

Cap. 29, Vers 13.

Şi a zis Domnul: apropie-se de mine poporul acesta cu gura sa, şi cu buzele sale mă cinsteşte, iar inima lor departe este dela mine; iar în zadar mă cinsteşte învăţând porunci omeneşti şi învăţături. Pentru aceasta eu voiu adaoga a muta pre poporul acesta şi îi voiu muta pre ei, şi voiu pierde înţelepciunea înţelepţilor, şi mintea celor pricepuţi o voiu ascunde. Vai celor ce fac sfat adânc! Şi nu prin Domnul, vai celor ce fac sfat într'ascuns! Şi vor fi întru întunerec lucrurile lor, şi vor zice: Cine ne-a văzut pre noi? Şi cine ne va cunoaşte pre noi? Sau cele ce le facem noi? Au doar nu vă veţi socoti ca lutul olarului? Au doar va zice zidirea celui ce o a zidit pre ea: nu m'ai zidit tu? Sau făptura celui ce o a făcut: nu înţelepţeşte m'ai făcut? Au nu încă puţin, şi şi se va muta Livanul ca muntele Hermei şi Hermelul ca o dumbravă se va socoti? Şi vor auzi în ziua aceea surzii cuvintele cărţii, şi cei dintru întunerec şi cei din negură; ochii orbilor vor vedea. Şi se vor bucura săracii pentru Domnul cu veselie, şi cei fără de nădejde dintre oameni se vor umplea de bucurie. Lipsit-a cel fără de lege şi s'a sfârşit cel trufaş şi au pierit cei ce fac fărădelege întru răutate. Şi cei ce fac de păcătuesc oamenii cu cuvântul, şi pre toţi cei ce mustră în porţi, piedică le vor pune; pentrucă au abătut pe cel drept la cei nedrepţi. Pentru aceasta aşa zice Domnul asupra casei lui Iacov, care o a ales din Avraam: nu acum se va ruşina Iacov, nici îşi va schimba acum faţa Israil. Ci când vor vedea fiii lor lucrurile mele, pentru mine vor sfinţi numele meu şi vor sfinţi pre sfântul lui Iacov şi de Dumnezeul lui Israil se vor teme.

Prochimen, glasul al 5-lea, Psalmul 77:

Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru.

Stih:

Dumnezeule, venit-au neamurile în moştenirea Ta.

Şi se face închinarea crucii, întocmai ca şi Duminică. După Apolisul ceasurilor, cântăm Stihirile, glasul al 2-lea:

Veniţi credincioşii să ne închinăm...
(Caută-le înapoi, Duminică dimineaţa).

Apoi se ia cinstita cruce şi se duce în sfântul altar.

VINERI SEARA

A PATRA SĂPTĂMÂNĂ

La Doamne strigat-am, punem Stihiri 10: cântăm Stihira zilei, de două ori; apoi 4 martirice ale glasului şi 4 din Mineiu.

Stihira glasului al 6-lea, singur glasul:

Făcând vrednicia sufletului meu roabă patimilor, m'am făcut ca un dobitoc şi nu mă pot uita spre Tine, Prea Inalte; ci plecându-mă în jos, Hristoase, ca vameşul mă rog strigând către Tine: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine şi mă mântueşte.

Patru martirice din Octoih şi patru din Mineiu. Slavă, a morţilor, a lui Ioan Damaschin. Şi acum, a Născătoarei, cea întâi a glasului, dogmatica.

Eşire, Lumină lină...

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 79:

Cela ce paşti pre Israil, ia aminte, Cela ce povăţueşti ca pe o oaie pre Iosif.

Stih:

Cela ce şezi pre Heruvimi, arată-Te.

Dela Facere cetire.

Cap. 12, Vers 1.

Şi a zis Domnul lui Avraam: ieşi din pământul tău şi din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în pământul care voiu arăta ţie. Şi te voiu face pre tine neam mare; şi te voiu binecuvânta şi voiu mări numele tău şi vei fi binecuvântat. Şi voiu binecuvânta pre cei ce te vor binecuvânta şi voiu blestema pre cei ce te vor blestema; şi se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului. Şi s'a dus Avraam precum i-a zis lui Domnul; şi s'a dus cu el şi Lot. Şi era Avraam de şaptezeci şi cinci de ani, când a ieşit din Haran. Şi a luat Avraam pre Sara, femeia sa, şi pre Lot, feciorul fratelui său, şi toate averile sale care agonisise şi tot sufletul, care-l dobândise în Haran,

şi a ieşit ca să meargă în pământul Hanaan. Şi au venit în pământul Hanaan; şi a străbătut Avraam pământul în lungimea lui până la locul Sihem, la stejarul cel înalt; şi Hananeii locuiau atunci pre pământul acela. Şi s'a arătat Domnul lui Avraam, şi i-a zis lui: seminţiei tale voiu da pământul acesta; şi a zidit acolo Avraam altar Domnului, cel ce s'a arătat lui.

Prochimen, glasul al 2-lea, Psalmul 80:

Bucuraţi-vă lui Dumnezeu, ajutorului nostru.

Stih:

Luaţi Psalmi şi daţi tâmpină...

Dela Pilde cetire.

Cap. 14, Vers. 15.

Omul cel fără de răutate crede tot cuvântul; iar cel înţelept vine la pocăinţă. Înţeleptul temându-se, se fereşte de rău; iar cel fără de minte nădăjduindu-se în sine, se amestecă cu cel fără de lege. Cel grabnic la mânie lucrează fără de socoteală, iar omul înţelept multe rabdă. Nebunii împart răutatea; iar cei cu minte se ţin de ştiinţă. Luneca-vor cei răi înaintea celor buni; şi cei necredincioşi vor sluji la uşile celor drepţi. Prietenii vor urî pre prietenii cei săraci; iar prietenii celor bogaţi sunt mulţi. Cel ce nu cinsteşte pre cel mişel, păcătueşte; iar cel ce milueşte pe săraci, fericit este. Fiind rătăciţi cei nedrepţi, lucrează rele; iar cei buni fac milă şi adevăr. Nu ştiu mila şi credinţa făcătorii de rele; iar mila şi credinţa este la cei ce lucrează cele bune. Tot cel ce poartă grijă, are de prisosit; iar cel desmierdat şi nepurtător de grijă în lipsă va fi. Cununa înţelepţilor este bogăţia lor; iar vieaţa nebunilor este rea. Mântueşte din rele sufletul mărturia credincioasă; iar cel viclean aţâţă minciună. Întru frica Domnului este nădejdea celui tare, şi fiilor săi va lăsa reazem de pace.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite. Iar când nu este Liturghie, am arătat în Vinerea a doua.

SAMBATA

A PATRA SĂPTĂMÂNĂ

LA UTRENIE

Aliluia, şi Troparele glasului al 2-lea:

Apostoli, mucenici şi prooroci...

(de 2 ori). pag. 275

Slavă.

Pomeneşte, Doamne...

Şi acum.

Maică sfântă...

Şi Catisma 16. Apoi Şezândele martirice, din Octoih, ale glasului.

După

Fericiţi cei fără prihană...

Cântăm:

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Ceata sfinţilor a aflat izvorul...

Apoi zicem Sedealna morţilor, glasul al 5-lea:

Odihneşte, Mântuitorul nostru...

Slavă, şi acum.

Cela ce ai răsărit din Fecioară...

Pentru aceasta caută în Sâmbăta a 2-a.

CANOANELE

Cântăm Canonul Mineiului şi al hramului şi patrucântarea dupre rânduială, al cărei Stih de pre margine este:

Cântarea mucenicilor...

Şi se cetesc cântările din Psaltire, facerea lui Iosif.

Cântarea a 6-a, glasul al 4-lea, Irmos:

In luciul valurilor vieţii.

Trecut-aţi mucenicilor hotarele trupului, suferind cu multă răbdare munci şi dureri; pentru aceasta uşuraţi toată durerea şi necazul celor ce vă laudă pe voi.

Oastea sfinţilor mucenici s'a împreunat cu întunerece de îngeri şi se roagă Preasfântului Dumnezeu, ca să ne scape pre noi de întunerece, de greşeli, ca cei ce au plăcut lui Hristos.

Omorîndu-Te şi adormind

în mormânt Hristoase, ai ridicat pre cei morţi şi celor ce au adormit întru credinţă le dai bogăţie de bunătate, Hristoase, odihna cea cu toţi sfinţii.

A Născătoarei.

Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, căutând să îndumnezeească pre om, S'a întrupat din tine, Preacurată, şi Se vede om; pre acesta roagă-L neîncetat, să aflăm noi milă în vremea răspunsului.

Altă tricântare, a lui Teodor, glas acelaşi.

Irmos:

Cufundat fiind...

Nepărtinind trupului şi sângelui sfinţilor, la toată munca aţi stătut fără temere, netăgăduind pre Hristos. Pentru aceasta, Hristos v'a trimis vouă cununi din cer.

Să întâmpinăm prăznuirea mucenicilor, împodobiţi fiind cu fapte bune şi să strigăm cu cântări de Dumnezeu însuflate: Voi sunteţi cu adevărat luceferi pe pământ, mucenici ai lui Hristos.

Slavă, a Treimei.

Treime sfântă, pre Tine Te slăvesc, firea cea fără de început, un Dumnezeu, un Domn, trei feţe: a Tatălui şi a Fiului şi a Duhului; nenăscut, născut şi purcezător, pre Tine cea singură şi pururea veşnică.

Şi acum, a Născătoarei.

Fericită mireasă a lui Dumnezeu, cum ai născut fără de bărbat şi ai rămas ca şi mai înainte? Că ai născut pre Dumnezeu, minune înfricoşată! Deci, roagă-L să se mântuească cei ce te laudă pre tine.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii săi, Dumnezeul lui Israil.

Tăierile mădulărilor voastre văzându-le, vă veseliţi de sângiuirile voastre, bucurându-vă; rugaţi-vă cu deadinsul Domnului pentru noi, mucenici pururea măriţi.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Cela ce m'ai zidit din pământ şi m'ai înviat şi mi-ai zis iarăşi să mă întorc în pământ, odihneşte pre robii Tăi, pe cari i-ai luat şi-i ridică din stricăciunea morţii, Doamne.

Irmosul:

Cufundat în viforul păca-
„telor şi ca în pântecele chi-
„tului fiind ţinut, strig către
„Tine cu proorocul: Doamne,
„scoate vieaţa mea din stri-
„căciune şi mă mântueşte".

CONDAC

Glasul al 8-lea.

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase...

ICOS

Tu însuţi eşti fără de moarte...
(caută în Sâmbăta a doua).

Cântarea a 7-a, Irmos:

In văpaia focului fiind tinerii.

Imbrăcându-vă, mucenicilor, dumnezeeşte întru nestricăciune, prin desbrăcarea trupului celui stricăcios, acum staţi luminaţi înaintea Celui ce a luat pentru noi trup din Fecioară nestricată; pentru aceasta îmbrăcaţi-mă în haină sfinţită, pre mine cel rău desgolit.

Cu înfrânare vieţuind, adunarea purtătorilor de chinuri, ne întăreşte pre noi să alergăm neoprit curgerea postului, de vreme ce aceştia au predicat pre Hristos în privelişte, vitejeşte, şi stând înaintea scaunului purtând cununi, se veselesc cu îngerii duhovniceşte.

Prin rugăciunile sfinţilor Tăi mucenici, Dumnezeule, fă locuitori raiului pre cei ce au adormit întru credinţă, şi-i învredniceşte luminii celei înţelegătoare, ca să strige Ţie neîncetat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

A Născătoarei.

Pre tine te rugăm Fecioară, ceea ce una eşti bună, îmbunătăţeşte-ne pre noi cei plini de răutate şi cu deadinsul roagă pre Hristos, cel ce este din fire bun, să săvârşim vremea postului făcând cele bune; noi cari cântăm Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Alt Irmos:

Cela ce ai grăit cu Moisi...

Cela ce ai mărit pre toţi sfinţii Tăi, minunaţi făcându-i pre ei în lume, prin semne; bine eşti cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Prin tot felul de chinuri trecând şi neîngăduind să vă plecaţi genunchile lui Baal, aţi luat cununile slăvirii dela Dumnezeu, mucenici ai lui Hristos.

Slavă, a Treimei.

Treime căreia ne închinăm întru Unimea fiinţei, Părinte, Fiule şi Duhule păzeşte pre cei ce Te laudă pre Tine, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum, a Născătoarei.

Fecioară, Maică curată cu totul luminată, ceea ce una eşti mijlocitoare către Dumnezeu, nu înceta Stăpână a te ruga, să ne mântuească pre noi.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pe pământul lui, minunate a făcut Domnul toate voile sale întru dânşii.

Impăratului celui fără de moarte fiind ostaşi şi arătând

către dânsul credinţă desvârşit, v'aţi vărsat sângele, mucenici, pentru dânsul.

Stih: Fericiţi sunt pre care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Unde izvorăşte lumina vieţii, acolo pune pe credincioşii robii Tăi, pe care i-ai mutat din ceste vremelnice, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Irmosul:

Cela ce ai grăit cu Moisi în „munte şi chipul Fecioarei în „rug l-ai arătat, bine eşti cu„vântat Dumnezeul părinţilor „noştri".

Cântarea a 8-a, Irmos:

In văpaia focului fiind tinerii...

Mucenici ai lui Hristos, cei cu nume mare şi cinstiţi întru Dumnezeu, feriţi pre toţi, cei ce laudă pomenirile voastre, de greşeli mari şi de muncile cele de acolo, cu mari rugăciunile voastre către dânsul.

Oaste a lui Hristos-Dumnezeu cea sfântă, aleasă şi tare cu adevărat, adunările mucenicilor, sfinţiţi mintea noastră şi inima întru aceste sfinte zile ale postului, cu sfintele voastre rugăciuni.

Scapă Doamne de viermele cel muncitor, de scrâşnirea dinţilor şi de neluminatul întunerec, cel mai dinafară, pre toţi pre cari i-ai primit întru credinţă, şi-i rândueşte unde străluceşte lumina feţei Tale, Hristoase, în veci.

A Născătoarei.

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, învredniceşte-ne cu rugăciunile tale cele către Stăpânul, pre noi cari am văzut cinstită crucea lui Hristos şi din inimă ne-am închinat ei, să vedem şi cinstitele patimi, fiind curăţiţi de patimi.

Alt Irmos:

Pământul şi toate...

O, ce neguţătorie bună, cu care prin moarte aţi aflat vieaţa, sfinţiţi mucenici ai lui Hristos! Nici cum spăimântându-vă de foc şi de sabie, de ger şi de fiară, aţi strigat: Lăudaţi pre Domnul şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Sus ceata îngerească, iar jos noi cei de pe pământ lăudăm, mucenici ai lui Hristos, patimile cele înfricoşate şi nevoinţele bărbăţiei voastre: Binecuvântând, lăudând pre Domnul şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Lumină, vieaţă şi vieţi, Te cinstesc pre Tine, Tatăl şi pre

Fiul şi pre Duhul cel purcezător; o fire şi trei feţe, pre un Dumnezeu cântând: Bine-Te-cuvintez, Te laud, Doamne, şi Te prea înalţ întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Cine din pământeni nu te va lăuda pre tine, neîntinată, preacurată porumbiţă? Că tu ai născut nouă lumina cea mare, bogăţia vieţii, pre Iisus Mântuitorul, pre carele, cântând, Il lăudăm ca pre un Domn şi-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii săi, Dumnezeul lui Israil.

Nevoinţele voastre cele minunate, mucenicilor, slăvindu-le, binecuvântăm pre făcătorul de bine Dumnezeu şi ne închinăm Celui ce v'a întărit pre voi întru privelıştea nevoinţelor, şi pre acesta Il prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih. Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui.

Tu, cela ce eşti Domn şi Dumnezeu morţii şi vieţii, ridicând pre cei ce s'au mutat cu bună credinţă, pune-i în corturile drepţilor; ca bine să Te cuvinteze, să Te laude pre Tine, Doamne, şi să Te prea înalţe întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pământul şi toate cele ce „sunt pe dânsul, mările şi toa„te izvoarele, cerurile ceruri„lor, lumina şi întunerecul, „gerul şi arşiţa, fiii oamenilor „şi preoţi binecuvântaţi pre „Domnul, şi-l prea înălţaţi pre „el în veci".

Cântarea a 9-a Irmos:
Că mi-a făcut mie mărire...

Cei ce sunteţi luminători nerătăciţi, mucenici ai lui Hristos, luminaţi gândurile noastre şi ne întăriţi ca să facem luminatele şi curatele voi ale lui Dumnezeu.

Săbii să vedeţi a fi, cari junghiaţi pre vrăjmaşi, viteji mucenici ai lui Hristos. Mântuiţi-ne deci de săgeţile vicleanului, cu folosinţele voastre.

Odihneşte Îndurate în sânurile lui Avraam pre robii Tăi, cari s'au mutat dela noi întru credinţă, la Tine făcătorul tuturor cel prea bun.

A Născătoarei.

Omoară sburdările trupului meu, ceea ce ai născut pre Dumnezeu cu trup, mai pre sus de gând, şi dă luminare gândului meu, ceea ce eşti norul cel preacurat al luminii.

Alt Irmos:

Slăvim toţi iubirea Ta de...

Toţi lăudăm pomenirile voastre, prea lăudaţilor mucenici, văzând nevoinţele sfinţitelor voastre chinuri şi, minunându-ne, slăvim pe Hristos.

Chinuindu-se mucenicii, ziceau unul către altul: Să nu ne fie milă de trupurile noastre; veniţi să murim pentru Hristos, ca să fim vii în tot veacul, dănţuind fără de sfârşit.

Slavă, a Treimei.

Treime, pre cei ce Te laudă pre Tine întru o fire Părinte, cel nenăscut, Fiule, cel ce Te naşti şi Duhule, cel purcezător, păzeşte-i cu mila Ta nevătămaţi.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te, preacinstită curată, ceea ce eşti lauda fecioriei, întărirea maicilor, oamenilor ajutătoare şi lumii bucurie, Marie, Maică şi slujitoarea Dumnezeului nostru.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pe pământul lui, minunate a făcut Domnul...

Ceată a sfinţilor, primeşte rugăciunea mea şi precum m'am învrednicit a săruta crucea, rugaţi pre Hristos să mă învrednicească a mă închina şi mântuitoarei patimi.

Stih: Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Lasă, iartă îndurate, celor ce s'au mutat la Tine, iubitorule de oameni, şi-i odihneşte în locaşurile celor aleşi; că Tu eşti vieaţa şi învierea.

Irmosul:

Să slăvim toţi iubirea Ta de „oameni, Hristoase, Mântuito„rul nostru, Cela ce eşti lauda „robilor Tăi şi cununa credin„cioşilor; Carele ai slăvit po„menirea celeia ce Te-a născut „pre Tine“.

Luminândele ce sunt scrise în Sâmbăta a doua.

LA LAUDE

Martiricele glasului, din Octoih.

LA STIHOAVNĂ

Podobnicele lui Teodor.

LA LITURGHIE

Tipicul şi fericirile glasului; Prochimenul zilei şi al morţilor. Apostolul zilei, din Cartea către Evrei, şi al morţilor, către Corinteni.

Evanghelia zilei, dela Marcu, şi a morţilor, dela Ioan.

CHINONICUL

Bucuraţi-vă drepţi întru Domnul...

Şi al morţilor:

Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit Doamne; Aliluia.

VEZI. De se va întâmpla Buna-Vestire în Duminica a 4-a sau a 5-a, să se caute Tipicul dela sfârşitul cărţii, la litera U.

DUMINICA

A PATRA A SFÂNTULUI POST

SAMBATA SEARA

După obişnuita Stihologie, cântăm trei Stihiri ale invierii, patru ale lui Anatolie şi trei din Mineiu.

Alţii mai în urmă au aşezat să se cânte slujba sfântului Ioan Scărarul, din muntele Sinai.

Stihirile sfântului, glasul al 8-lea, Podobie: O, preamărită minune..

Părinte Ioane cuvioase, pururea ai purtat cu adevărat în gura ta înălţările lui Dumnezeu, cugetând cu multă lucrare la cuvintele cele de Dumnezeu însuflate, prea înţeleptule, şi cu darul cel ce izvorăşte de acolo te-ai îmbogăţit făcându-te fericit, surpând sfaturile tuturor necredincioşilor.

Părinte Ioane, mărite, curăţindu-ţi sufletul cu izvoarele lacrimilor şi cu stările cele de toată noaptea îmblânzind pre Dumnezeu, te-ai înălţat spre dragostea şi frumuseţea lui, fericite; întru care, dupre vrednicie, te desfătezi acum, neîncetat bucurându-te cu cei ce s'au nevoit împreună cu tine, cuvioase, de Dumnezeu înţelepte.

Părinte Ioane cuvioase, ridicându-ţi gândul prin credinţă spre Dumnezeu, ai urît nestatornicia turburării celei lumeşti, şi crucea ta, luând-o ai urmat celui ce vede toate, rob făcând minţii trupul cel neînfrânat cu deprinderile sihăstriei, prin puterea dumnezeescului Duh.

Slavă, glasul al 5-lea.

Cuvioase părinte, ascultând glasul Evangheliei Domnului, ai părăsit lumea, bogăţia şi mărirea întru nimic socotindu-le. Pentru aceasta ai strigat tuturor: Iubiţi pre Dumnezeu şi veţi afla dar veşnic; nimic să nu cinstiţi mai mult decât dragostea lui, ca să aflaţi odihnă împreună cu toţi sfinţii, când va veni întru mărirea sa. Cu ale cărora rugăciuni, Hristoase, păzeşte şi mântueşte sufletele noastre.

Şi acum, a Născătoarei, glasul din Octoih

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului, după Alfa Vita.

Slavă, a Cuviosului, glasul al 2-lea:

Pre îngerul cel de pre pământ şi pre omul lui Dumnezeu cel din ceruri, podoaba cea frumoasă a lumii, desfătarea bunătăţilor şi a faptelor bune, lauda sihaştrilor, pre Ioan să-l cinstim. Că acesta fiind sădit în casa lui Dumnezeu, a înflorit dupre dreptate, şi ca un chedru în pustie, a înmulţit turmele lui Hristos, ale oilor celor cuvântătoare, întru prea cuviinţă şi dreptate.

Şi acum, a Născătoarei, glasul acelaşi.

O minune, mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fi născut maică fără bărbat, şi să poarte în braţe pre cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu este voia, Cel ce s'a născut; pre Carele ca pre un prunc, Preacurată, în braţele tale purtându-L şi îndrăzneală ca o Maică către dânsul câştigând, nu înceta a-L ruga, pentru cei ce te cinstesc, ca să miluească şi să mântuească sufletele noastre.

Troparul Învierii; Slavă, al Cuviosului, glasul 1-iu:

Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, de Dumnezeu purtătorule, părintele nostru Ioane; cu postul, cu privegherea şi rugăciunea cereştile daruri luând, vindeci pre cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Şi acum, a Născătoarei, acelaşi glas:

Gavriil zicând ţie, Fecioară...

DUMINICA
LA UTRENIE

După obicinuita urmare, Canoanele Invierii şi ale Născătoarei de Dumnezeu pe 6; ale Triodului pe 4 şi al sfântului pe 4.

CANONUL TRIODULUI

Cântarea 1-a, glasul al 5-lea, Irmos:

Mântuitorului Dumnezeu...

Asemănatu-m'am, Hristoase, celui ce a căzut în mâinile tâlharilor şi am rămas mai mult mort dela dânşii pentru bătăi; aşa şi eu, Mântuitorule, sunt rănit de păcatele mele.

Nu mă trece cu vederea pre mine, cel foarte neputincios, strigat-a tânguindu-se, Mântuitorule, cel ce a cheltuit bogăţia Ta cu tâlharii; aşa şi eu mă rog, milostiveşte-Te şi mă mântueşte.

Tămăduindu-mă pre mine, cel ucis la minte, cu bătăile păcatelor, de tâlharii cei nedrepţi şi de gândurile cele viclene, Hristoase Mântuitorule, mântueşte-mă ca un mult îndurat.

A Născătoarei.

Preacurată, Maica lui Hristos, roagă neîncetat pre Dumnezeu, Cel ce s'a întrupat din tine, şi din sânurile Născătorului nu S'a depărtat, să mântuească, pre cei ce i-a zidit, din toată nenorocirea.

Alt Canon al Cuviosului.

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Apa trecându-o ca pre uscat...

Cela ce te-ai înălţat dela grija celor trupeşti la lumina cea fără materie şi înţelegătoare, Ioane cuvioase, luminează-mă cu rugăciunile tale cele către Domnul.

Sugând dulceaţa postului, ai lepădat amărăciunea desfătărilor; pentru aceasta, părinte, îndulceşti simţirile noastre, mai mult decât mierea şi fagurul.

Slavă.

Suindu-te la înălţimea bunătăţilor şi scuipând dulceţile cele râvnitoare de jos, te-ai arătat dulceaţă de mântuire turmei tale, cuvioase părinte.

Şi acum, a Născătoarei.

Ceia ce ai născut înţelepciunea şi Cuvântul Tatălui negrăit, tămădueşte rana cea rea a sufletului meu şi durerea inimii mele o alină.

Catavasie:

Deschide-voiu gura mea...

Cântarea a 3-a, Irmos:

Intăreşte-ne pre noi, Dumnezeule...

Călătorind pre calea vieţii, Hristoase, m'am rănit cum-

plit de tâlhari, prin patimi; ci mă ridică, rogu-mă.

Jefuitu-mi-au mintea mea tâlharii, și m'au lăsat în ranele păcatelor mai mult mort; ci mă vindecă, Doamne.

Golitu-m'au patimile, Hristoase Mântuitorule, de poruncile Tale, şi m'am rănit cu desfătările: ci varsă spre mine mila Ta.

A Născătoarei.

Roagă preacurată neîncetat pre Cel ce a ieşit din coapsele tale, să se mântuească de înşelăciunea diavolului cei ce te laudă pre tine, Maica lui Dumnezeu.

Alt Irmos:

Tu eşti întărirea...

Ars-ai cu cărbunele sihăstriei spinul patimilor, prea lăudate, şi încălzeşti adunările călugărilor.

Mir de sfinţenie, prin miresmele pustniciei, cu totul te-ai făcut, cuvioase, spre miros cu bună mireasmă lui Dumnezeu.

Slavă.

Cugetând la legile sihăstriei, ai înecat acum patimile, ca pre alţi Faraoni, în izvorul lacrimilor tale.

Şi acum, a Născătoarei.

Opreşte turburarea cea necontenită a gândurilor mele, preacurată Maica lui Dumnezeu, îndreptându-mi mişcarea cea către Fiul tău.

Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobia: De streina feciorie...

Ţiind ca o armă de mântuire, preacurată, crucea Ta, Mântuitorul nostru, printr'însa strigăm Ţie: Mântueşte-ne pre noi, Cela ce ai pătimit de bună voe pentru noi, Dumnezeul tuturor, ca un mult milostiv.

Slavă, a Cuviosului, glasul al 4-lea:

Podobia: Cel ce te-ai înălţat...

Intărind ca nişte trepte bunătăţile, spre cer te-ai suit cu adevărat, prin buna credinţă, la adâncul cel nemăsurat al privirii la cele de sus, biruind toate pânditurile dracilor, şi păzeşti pre oameni de vătămarea lor, o, Ioane, scara bunătăţilor; şi acum te rogi, să se mântuească robii tăi.

Şi acum, a Născătoarei.

Cela ce şade pe scaun de heruvimi şi petrece în sânurile Tatălui, ca pre scaunul Său cel sfânt şade trupeşte în sânurile tale, Stăpână; că aşa a stătut împărat, Dumnezeu, preste toate neamurile şi înţelepţeşte-I cântăm acum; pre

carele roagă-L să mântuească pre robii tăi.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Auzit-am, Doamne, auzul Tău...

Tâlharii au furat lucrarea mea cea dumnezeească şi m'au lăsat muncindu-mă în rane.

Desbrăcatu-m'au de poruncile Tale, Mântuitorule, gândurile mele cele nestătătoare; pentru aceasta rănit sunt de greşeli.

Levitul, dacă m'a văzut rănit de bătăi, m'a trecut Mântuitorule; ci Tu mă mântueşte.

A Născătoarei.

Cu adevărat te mărim pre tine, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce nu ştii de mire, şi la limanul tău scăpăm, noi credincioşii.

Alt Irmos:

Auzit-am, Doamne, taina...

Ca o livadă prea mirositoare şi ca o grădină însufleţită de bunătăţi ai înflorit cu postirea cu care ai hrănit pre toţi, cei ce te cinstesc pre tine.

Legiuitor bunei obişnuinţe şi dreptar prea blând sihaştrilor, ca pre un Moisi şi ca pre David câştigându-te părinte, după adevăr te fericim.

Slavă.

Sădit fiind lângă apele înfrânării, te-ai arătat, fericite părinte, viţă bine înflorită, rodind strugurii bunei credinţe.

Şi acum, a Născătoarei.

Născut-ai nouă sub vreme pre Cel ce a strălucit fără de vremi din Tatăl, Maica lui Dumnezeu; pre carele roagă-L să mântuească pre cei ce te laudă pre tine.

Cântarea a 5-a, Irmos:

Mânecând, strig Ţie..

Isuse, cercetează ranele sufletului meu, precum ai cercetat de demult pre cela ce a căzut în mâinile tâlharilor, şi vindecă, Hristoase, durerea mea rogu-mă.

De ranele păcatelor cele cu durere a slăbit sufletul meu, Hristoase, şi din aceea zac gol de dumnezeeştile bunătăţi; ci Te rog, mântueşte-mă.

Preotul şi levitul dacă m'au văzut, n'au putut cu adevărat, că m'au trecut: ci însuţi Tu, ca un milostiv, acum mi-ai dat mântuire şi m'ai mântuit.

A Născătoarei.

Nu mă trece cu vederea, Stăpâne, rogu-mă, pre mine ticălosul şi rănitul, cel rănit la minte de tâlhari, ci Te milostiveşte Mântuitorule, pentru

rugăciunile celeia ce Te-a născut.

Alt Irmos:

Pentru ce m'ai lepădat...

Stingând toate patimile cu roua nevoinţelor tale, părinte fericite, din destul te-ai aprins cu focul credinţei şi al dragostei, şi te-ai făcut sfeşnic înfrânării, lumină nepătimirii și fiu al zilei.

Strugurul credinţei l-ai hranit cu dumnezeeasca ta lucrare, părinte, în linuri l-ai pus şi l-ai stors cu ostenelele nevoinţei şi umplând paharul cel duhovnicesc al postirei, veseleşti inimile turmei tale.

Slavă.

Răbdând vitejeşte năvălirile şi ranele vrăjmaşilor celor protivnici, te-ai arătat stâlp răbdării, întărind turma ta cu toiag dumnezeesc şi hrănindu-o, fericite, cu păşunile şi cu apa înfrânării.

Şi acum, a Născătoarei.

Urmând graiurile buzelor tale, Preacurată, te fericim; că făcând în adevăr Domnul cu tine măriri, te-a slăvit pre tine şi te-a făcut adevărat Maică lui Dumnezeu, născându-Se din pântecele tău.

Cântarea a 6-a, Irmos:

Inconjuratu-m'a adâncul...

Intru pofte mi-am cheltuit vieaţa cea dumnezeească, Stăpâne, şi fiind rănit rău preste tot de greşeli, am scăpat la Tine; milostiveşte-Te spre mine, rogu-mă.

Jefuitu-mi-au bogăţia şi m'au lăsat ca pre un mort tâlharii, rănindu-mi mintea cu patimile; ci îndurându-Te, mântuește-mă, Doamne.

Dacă a văzut levitul durerea bătăilor mele, nesuferindu-mi ranele, m'a trecut; iar Tu, iubitorule de oameni, ai vărsat preste mine mila Ta cea bogată.

A Născătoarei.

Pre tine rugul cel nears, muntele şi scara cea însufleţită, uşa cea cerească, dupre vrednicie te lăudăm, Preacurată Marie, ceea ce eşti lauda drept slăvitorilor.

Alt Irmos:

Curăţește-mă, Mântuitorule...

Luat-ai în suflet dumnezeească bogăţia Duhului, rugăciunea cea fără prihană, curăţia, cinstea, privegherea neîncetată, ostenelele postului, prin care te-ai cunoscut casă lui Dumnezeu.

Prostimea materiei celei de jos o ai trecut, înţelepte, şi

cu rugăciune fără materie ţi-ai înălţat gândul şi te-ai arătat moştenitor odihnei celei de sus, pentru săvârşirea vieţii.

Slavă.

Cu sudorile pustniceşti ai stins, cu adevărat, cărbunii săgeţilor vrăjmaşului şi aprinzând focul credinţei, ai ars întărâtările necredinţei eresurilor.

Şi acum, a Născătoarei.

Strălucit-a din Sion bună podoaba celui Preaînalt, îmbrăcându-se cu îmbrăcămintea trupului din tine, ceea ce nu ştii de nuntă, prin negrăită unire, şi a luminat lumea.

CONDAC

glasul al 4-lea.

Podobia: A rătatu-Te-ai astăzi lumii...

Intru înălţimea înfrânării te-a pus Domnul, pre tine, ca pre o stea adevărată şi nerătăcită, luminând marginile, învăţătorule Ioane, părintele nostru.

ICOS:

Casă lui Dumnezeu te-ai făcut cu adevărat pre tine însuţi, părinte, cu dumnezeeştile tale bunătăţi, împodobind arătat ca şi cu nişte aur strălucitor, credinţa, nădejdea şi dragostea cea adevărată; aşezând dumnezeeştile legi, nevoindu-te cu înfrânarea ca un fără de trup; înţelepciunea, bărbăţia şi curăţia câştigându-ţi şi smerenia prin care te-ai înălţat. Pentru aceasta te-ai şi luminat cu rugăciuni neîncetate şi ai ajuns la locaşurile cereşti învăţătorule Ioane, părintele nostru.

SINAXAR

LA DUMINICA A PATRA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

Trebue să se ştie că dacă va cădea Dumineca aceasta în ziua de 30 Martie, când se prăznueşte pomenirea cuviosului, se citeşte numai sinaxarul din Minei şi se lasă acesta, deoarece e acelaşi sinaxar.

În aceaşi zi, în Dumineca a patra a postului mare, facem pomenirea cuviosului părintelui nostru Ioan Scărarul.

STIHURI:

Ioan cel mort cu trupul, din timpul vieţii sale,
Trăeşte veşnic totuşi, deşi-i făr' de suflare!

Iar când la ceruri s'a urcat
O carte: SCARA, ne-a lăsat;
Iar ea i-a arătat şi lui
Urcarea'n slava cerului.

Acesta, pe când era de şasesprezece ani fiind isteţ la minte, s'a adus pe sineşi jertfă cu totul sfântă, suindu-se în muntele Sinai. Apoi, după nouăsprezece ani, a plecat de aici, a luat calea isihiei şi s'a aşezat la o depărtare de cinci mile de biserica mare a muntelui Sinai într'un loc numit Tolas. Aici a petrecut patruzeci de ani într'o înflăcărată dragoste de Dumnezeu, pururea fiind aprins de focul dragostei dumnezeeşti. Mânca tot ceeace-l făcea neprihănit faţă de sfatul evangheliei: puţin de tot, nu până la saţiu; dar cred că şi în asta înfrângea cu mare înţelepciune cornul mândriei. Dar ce minte ar putea să spună izvorul lacrimilor lui? Se împărtăşea de somn atât numai cât firea minţii să nu-i vateme privegherea. Tot drumul vieţii sale era o rugăciune neîntreruptă şi o neasemănată dragoste către Dumnezeu. Trăind prin toate aceste fapte mari în chip

bine plăcut lui Dumnezeu, scriind SCARA, alcătuind cuvinte de învăţătură pline de folos sufletesc, s'a odihnit cu vrednicie în Domnul în anul 603, în vârstă de optzeci de ani, lăsând încă şi alte multe scrieri.

Pomenirea lui se săvârşeşte la 30 Martie. Dar se prăznueşte şi azi, poate din pricină că dela începutul sfântului post de patruzeci de zile începe în chip obişnuit să se citească în sfintele mânăstiri Scara cuvintelor lui.

Pentru rugăciunile lui, Dumnezeule, miluește-ne şi ne mântue, Amin.

Cântarea a 7-a, Irmos:

Prea înălţate Dumnezeule...

Tâlharii au căzut asupra mea, ticălosul, şi rănindu-mă, m'au lăsat ca pre un mort, fără suflare; pentru aceasta mă rog Ţie, Dumnezeule, cercetează-mă.

Jefuitu-mi-au mintea gândurile cele nestătătoare, şi cu patimile rănindu-mă, m'au lăsat mort întru mulţimea greşalelor; ci mă vindecă, Mântuitorule.

Dacă m'a văzut levitul chinuindu-mă în rane, nesuferind bubele, pentru nevindecarea lor, m'a trecut, Mântuitorul meu; ci Tu Insuţi mă tămădueşte.

A Născătoarei.

Tu m'ai mântuit, cel ce Te-ai întrupat din Fecioară, vărsând preste ranele mele mila cea bogată a îndurărilor Tale, Hristoase. Pentru aceasta pre Tine Te slăvesc.

Alt Irmos:

Din Iudeea, mergând tinerii...

La verdeaţa împărăţiei celei de sus ţi-ai hrănit părinte turma şi cu toiagul învăţăturilor gonind fiarele eresurilor, ai cântat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Intrat-ai la ospăţul de nuntă cel de sus, al împăratului Hristos, fiind îmbrăcat cu veşmânt vrednic Celui ce te-a chemat; la carele ai şi şezut strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă.

Izvor înfrânării te-ai arătat părinte, neudat fiind de păcate, înecând cugetele şi curăţind spurcăciunea celor ce strigă cu credinţă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum, a Născătoarei.

Din pântecele tău a ieşit Domnul tuturor, Fecioară, întrupându-Se; pentru aceasta cunoscându-te Născătoare de Dumnezeu, cu dreaptă credinţă strigăm Fiului tău: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Pre Tine, Făcătorule a toate...

Cu ranele greşalelor dela tâlhăreştile mele gânduri mi-am stricat viaţa mea, Mântuitorule; pentru aceasta m'am

golit de dumnezeescul Tău chip, iubitorule de oameni, Dumnezeule; ci milostiveşte-Te spre mine.

Venit-ai pe pământ din cele de sus, Mântuitorule, milostivindu-Te spre mine cel rănit de bătăi preste tot, cu ranele păcatelor, şi ai turnat, Hristoase îndurate, preste mine mila Ta.

Trupul şi sufletul, Tu Stăpâne, Mântuitorule, Ţi-ai dat răscumpărare pentru mine, şi m'ai mântuit pre mine, cel cu totul rănit cu rane netămăduite, din mulţimea păcatelor, ca un milostiv.

A Născătoarei.

Pre tine, Fecioară, ceea ce mai presus de gând ai născut pre Domnul prin cuvânt, cu dumnezeeasca bărbăţie, şi ai rămas Fecioară, toate lucrurile bine te cuvântăm şi te prea înălţăm întru toţi vecii.

Alt Irmos:

Pre Împăratul ceresc...

Stâlp însufleţit, cu adevărat, şi chip înfrânării câştigându-te pre tine, părinte, toţi cinstim pomenirea ta, Ioane.

Mulţimea călugărilor se bucură şi saltă adunarea cuvioşilor şi a drepţilor; că ai luat cunună dupre vrednicie, împreună cu dânşii.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Fiind împodobit cu bunătăţile, ai intrat în cămara cea de nuntă a mărirei celei nespuse, cântând laudă lui Hristos în veci.

Şi acum, a Născtoarei.

Pre cei ce le trebue ajutorul cel dela tine, nu-i trece cu vederea, Fecioară, care te laudă şi te prea înalţă întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Isaia dănţueşte...

Nepăzind poruncile Tale, Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, m'am golit de dar şi pentru rane zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântueşte-mă.

N'a putut levitul să şteargă ranele mele; ci ai venit Tu, bunule, la mine cu milostivire şi ai turnat preste mine mila îndurărilor Tale, Mântuitorule, ca un doctor prea ales, tămăduindu-mă.

Ca cel ce eşti milostiv, îndurându-Te, Hristoase, m'ai mântuit pre mine cel rănit de tâlhari cu bătăi, şi Ţi-ai dat sufletul şi trupul Tău, Mântuitorule, ca doi dinari, pentru a mea răscumpărare.

A Născătoarei.

Mai pre sus de gând este naşterea ta, Maică a lui Dumnezeu, că zămislirea întru tine a fost fără de bărbat şi s'a făcut naştere de Fecioară, că cel ce s'a născut este Dumnezeu; pre carele slăvindu-L, pre tine Fecioară te slăvim.

Alt Irmos:

Pre cea curată...

Tămăduitor te-ai arătat dela Dumnezeu, fericite, celor ce bolesc întru păcate şi pierzător şi izgonitor duhurilor celor viclene. Pentru aceasta te fericim.

Părăsit-ai pământul, părinte, ca pre un locaş al stricăciunii şi te-ai sălăşluit în pământul celor blânzi; şi împreună cu dânşii te veseleşti, îndulcindu-te de desfătarea cea dumnezeească.

Slavă.

Astăzi este ziua de sărbătoare care cheamă pre toate turmele sihaştrilor la danţ duhovnicesc, la masă şi la mâncare de viaţă nestricăcioasă.

Şi acum, a Născătoarei.

Cel ce s'a sălăşluit în tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, surpând pre ucigaşul de oameni, carele a amăgit dintâi pre începătorii neamului cu sfatul rău, născându-se din tine, ne-a mântuit pre noi pre toţi.

LUMINÂNDA

A învierii; slavă, a cuviosului.

Podobia: Femei auziţi glasul...

Depărtatu-te-ai de desfătarea lumească, cuvioase, ca de ceva vătămător şi veştejindu-ţi trupul cu nemâncarea, ai înoit tăria sufletului şi ai câştigat mărire cerească, prea mărite. Pentru aceasta nu înceta rugându-te pentru noi, Ioane.

Şi acum, a Născătoarei.

Cu adevărat te mărturisim, Stăpână Născătoare de Dumnezeu, noi cei ce ne-am mântuit prin tine, că ai născut cu mijlocire nespusă pre Dumnezeu, Cel ce a stricat moartea prin crucea Sa, şi la sine a tras mulţimile cuvioşilor, cu cari împreună te lăudăm, Fecioară.

LA LAUDE

Punem opt Stihiri şi cântăm, din Octoih, Stihirile lui Anatolie.

Apoi cântăm Stih:

Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pre săracii Tăi până în sfârşit.

Şi cântăm Idiomela, glasul al 2-lea:

Veniţi să lucrăm în via cea de taină, făcând într'însa roduri de pocăinţă; nu ostenindu-ne cu mâncări şi cu băuturi,

ci cu rugăciuni şi cu posturi săvârşind bunătăţile. Că aceasta plăcând Stăpânului lucrului, dărueşte dinarul, prin carele scapă sufletele de datoria păcatului, unul cel mult îndurat.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum:

Prea bine cuvântată eşti...

DOCSOLOGIA CEA MARE

Apoi Ecteniile şi Apolisul. Ceasul 1 şi învăţătură pentru credinţă; şi cealaltă rânduealâ, după obiceiu.

LA LITURGHIE

Tipica şi Fericirile glasului; Prochimenul glasului de rând şi al cuviosului, glasul al 7-lea:

Lăuda-se-vor cuvioşii intru slavă şi se vor bucura întru aşternuturile sale.

Stih: Cântaţi Domnului cântare nouă.

Apostolul zilei, din cartea către Evrei, şi altul al cuviosului, către Efeseni. Aliluia al glasului, şi al Cuviosului: Răsădit fiind în casa Domnului...

Evanghelia zilei, dela Marcu, şi a cuviosului, dela Mateiu.

CHINONICUL

Lăudaţi pre Domnul..

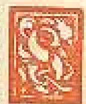
şi

Intru pomenire veşnică va fi...

DUMINECA SEARA

După Psalmul cel începător, la Doamne strigat-am, punem Stihiri 10. Şi cântăm patru Stihiri de umilinţă, din Octoih, şi ale Triodului podobnicele lui Iosif, glasul al 8-lea.

Podobie: Mare este puterea crucii...

ă arătăm, credincioşilor, ostenele mari în vremea postului, ca să dobândim laudă, cu mila marelui Dumnezeu, mântuindu-ne de văpaia gheenei.

Trecând acum înjumătăţirea postului, să arătăm dupre adevăr începerea slăvirii celei dumnezeeşti şi să ne sârguim cu căldură, să ajungem la desăvârşirea vieţii îmbunătăţite; ca să luăm desfătarea care nu îmbătrâneşte.

Altă Stihiră, a lui Teodor, glasul al 7-lea:

Podobia: Sub acoperământul tău...

Trecând înjumătăţirea acestei sfinţite încunjurări a postului, să ne îndreptăm cu bucurie călătoria către cel viitor, ungându-ne sufletul cu untul de lemn al facerii de bine; ca să ne învrednicim, să ne închinăm şi dumnezeeştilor patimi ale lui Hristos Dumnezeul nostru, şi să ajungem şi la înfricoşata şi sfânta înviere a Lui.

Şi 3 din Mineiu.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Eşire. Prochimen, glasul al 8-lea:

Să nu întorci faţa Ta dela sluga Ta...

Caută-l în Duminica brânzii seara, cu Stihurile lui, pagina 121.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 7-lea:

Aproape este Mântuitorul, cel ce a sădit via şi a chemat lucrătorii; veniţi nevoitorii

postului să luăm plată, că dătătorul este bogat şi îndurat. Puţin lucrând, vom câştiga milă sufletului.

Altă Stihiră, glasul al 6-lea, însuşi glasul.

Căzând Adam în tâlhăreştile gânduri, i s'a furat mintea, rănindu-se la suflet; şi a zăcut gol de ajutorinţă. Nici preotul cel mai înainte de lege n'a căutat de dânsul, nici levitul cel din lege nu s'a uitat la dânsul; fără numai Tu, Dumnezeule, Cel ce ai venit, nu din Samaria, ci din Născătoarea de Dumnezeu, Doamne, slavă Ţie.

Martirica.

Mucenicii Tăi, Doamne, nu Te-au tăgăduit, nici nu s'au depărtat dela poruncile Tale; cu rugăciunile lor miluește-ne pre noi.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ca arhanghelii să lăudăm, credincioşilor, cămara cea cerească şi uşa cea pecetluită cu adevărat; bucură-te, din care a odrăslit nouă Mântuitorul tuturor, Hristos, dătătorul de vieaţă şi Dumnezeu. Surpă, Stăpână, pre tiranii, vrăjmaşii noştri cei fără Dumnezeu, cu mâna ta, preacurată, nădejdea creştinilor.

Şi cealaltă rânduială, după obiceiu. La Pavecerniţă cântăm slujba sfântului ce se va întâmpla în Joia Canonului celui mare.

Luni a cincia săptămână

LA UTRENIE

Treimicile glasului ce se va întâmpla.

După întâia Stihologie, cântăm Sedelnele cele de umilinţă din Octoih şi a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua stihologie, aceste Sedelne, ale lui Iosif, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale...

Vremea cea prea frumoasă a sosit, ziua cea vrednică de laudă a postului a strălucit; să ne grăbim, fraţilor, a ne curăţi; ca să ne arătăm curaţi Făcătorului, şi să dobândim frumuseţea Lui. Pentru rugăciunile celei ce L-a născut pre el, ale uneia curate Maicii lui Dumnezeu.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voiu aduce ţie? Ce te voiu numi pre tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta precum mi s'a poruncit strig ţie: Bucură-te cea ce eşti plin de dar!

După a treia Stihologie, Sedealna, glasul al 7-lea.

Podobie: Doamne, noi suntem...

Doamne, cela ce ne-ai dat să ajungem ziua de astăzi,

sfânta săptămână care străluceşte luminat mai 'nainte de minunata sculare a lui Lazăr din morţi, învredniceşte-ne pre noi, robii Tăi, să umblăm întru frica Ta, săvârşind toată curgerea postului.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Mai cinstită eşti decât mărirţii heruvimi, prea sfântă Fecioară; că aceia nesuferind dumnezeeasca putere, slujesc acoperindu-şi feţele cu aripele; iar tu, văzând cu ochii tăi, ai ţinut pre Cuvântul întrupat. Pre carele neîncetat roagă-L, pentru sufletele noastre.

Psalmul 50.

CANOANELE

Şi cântăm Canonul Mineiului şi Tricântarea lui Iosif: cetindu-se cântarea 1-a din Psaltire.

Cântarea 1-a, glasul al 3-lea, Irmos:

Cela ce a impreunat apele...

Ogorând gândurile noastre cu dumnezeescul plug al sfântului post, să rodim spic de bunătăţi, ca să nu flămânzim în veci, îndulcindu-ne cu desfătarea cea necheltuită şi veselindu-ne.

Patimi de mulţi ani port înlăuntru, care întunecă ticălosul meu suflet; cad dar cu inimă umilită la puterea Ta cea mai pre sus de vremi şi nebiruită, Cuvinte al Tatălui, Cel fără de început, şi mă rog, îndură-Te şi mă mântueşte.

Postul prea bun hrăneşte inimile, îngrăşând gândurile cele plăcute lui Dumnezeu; şi uscând adâncul patimilor, curăţeşte cu ploile umilinţei pre cei ce aduc laudă cu credinţă, atotţiitorului.

A Născătoarei.

Curată, care eşti cu multe numiri, bucură-te preasfântă Fecioară Marie, Născătoare de Dumnezeu, lauda credincioşilor, nimicirea blestemului, scară cerească, minunea cea necuprinsă cu mintea, rugul cel nears şi pământul cel nelucrat.

Altă Tricântare a lui Teodor, glasul al 7-lea, Irmos:

Să cântăm Domnului..

După ce ne-am închinat lemnului celui purtător de vieaţă, să mergem de aicea pe calea postului, spre patima lui Hristos, bucurându-ne.

Urmând lui Hristos, să ne lepădăm de lume şi să luăm crucea pe umere, asemănându-ne dumnezeeştilor Lui patimi.

Slavă, a Treimei.

Să lăudăm toţi o Dumnezeire mai pre sus de fiinţă, în trei feţe, pre Tatăl, pre Fiul şi pre Duhul sfânt.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre Iisus Mântuitorul, pre carele L-ai născut fără cuprindere de minte, necunoscând stricăciune, fă-L îndurat, Curată, acum spre robii tăi.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Când vei veni întru slavă, cu îngerii, să judeci toate, învredniceşte-ne ca să dăm răspuns bun, Hristoase.

Irmosul:

Să cântăm Domnului, Cel „ce a cufundat toată puterea „lui Faraon în mare, cântare „de biruinţă, că S'a preaslăvit.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Cuptorul Babilonului...

Trăgându-mă de amăgirile vătămătoare ale şarpelui şi înşelându-mi gândul în toate zilele, adaog ranei mele rană, Mântuitorule; pentru aceasta strig către Tine: Doctorul bolnavilor, întoarce-mă şi mă mântueşte.

Postind Elisei odinioară şi întărindu-se adevărat cu duhul, a înviat pre fiul Samaritencei; iar noi fiind omorîţi de dulceţile patimilor, să înviem credincioşilor, cu postul cel de vieaţă aducător.

Pre Ninevitenii, cari s'au pocăit de demult cu plângere şi cu post, i-ai mântuit, Doamne, iubitorule de oameni, ca un milostiv. Şi spre noi, cari nu ne pricepem a ne mărturisi Ţie prin fapte, milostiveşte-Te cu mila Ta.

A Născătoarei.

Rugămu-ne ţie, Preacurată cu totul fără prihană, ceea ce ai rămas după naştere nestricată; scoate din stricăciune pre robii tăi, cari cântă cu credinţă întru o unire a sufletului; Binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

Alt Irmos:

Pre Domnul cel înfricoşat...

Ţiindu-ne cu Dumnezeu de dreptarul înfrânării, să alergăm bătrâneşte, credincioşilor, spre rămăşiţa curgerii sfântului post, ca să ne încununăm.

Văzând nerodirea sufletului meu cel tare bolnav, mai îngădueşte Hristoase şi nu mă tăia ca pre smochinul cel blestemat.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Treime singură stăpânitoare şi Unime în trei ipostasuri, Părinte, Fiule şi Duhule, scoate pre cei ce Te laudă pre Tine din toate supărările şi primejdiile.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te, muntele lui Dumnezeu; bucură-te, făclie pururea luminoasă; bucură-te, cerul cel nou; bucură-te, minte strălucitoare; bucură-te, întru tot lăudată.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Gândind la întrebarea Ta, Hristoase, cea înfricoşată, mă îngrozesc, mă cutremur şi strig: Cela ce ai nemăsurată mare milă, mântueşte-mă pre mine ticălosul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Domnul cel înfricoşat „heruvimilor şi minunat sera„fimilor şi făcător al lumii, „preoţi, robi şi duhurile drepţi„lor, lăudaţi-L, şi-L prea înăl„ţaţi întru toţi vecii".

Cântarea a 9-a, Irmos:

Minune nouă...

Dumnezeesc pahar de umilinţă umplând acum darul postului, cheamă pre toţi credincioşii, strigând cu veselie: Veniţi de vă îndulciţi lepădând beţia patimilor, ca să vă învredniciţi mângâerii ce va să fie.

Aproape este judecata, ia aminte suflete! Grijeşte-ţi cunoştinţa de ale tale şi lucrează bine cele ce te păzesc pururea neosândit. Că de ne-am judeca pre noi înşine aicea, nici cum nu ne-am osândi acolo, unde se osândesc cei vinovaţi, fără mărturii.

Stăpânii, puteri, scaune, serafimi, domnii, căpetenii, heruvimi, îngeri şi arhangheli, rugaţi pre Dumnezeu, ca să săvârşim noi vremea postului, făcând cele plăcute lui şi să dobândim laudă ca nişte slugi bine plăcute lui.

A Născătoarei.

Primeşte Hristoase pre ceea ce Te-a născut pre Tine, care se roagă Ţie pururea, Mântuitorule, împreună cu mucenicii, cu proorocii şi cu toţi cuvioşii, pentru robii cei ce Te-au mâniat cu păcatele, pre Tine Stăpânul Cel singur iubitor de oameni şi făcătorul tuturor, de Carele se cutremură cetele cereşti.

Alt Irmos:

Pre ceea ce este mai presus...

Trecând înotarea cea lină a postului cu vântul Duhului, să ne rugăm ca să ajungem la limanul patimilor lui Hristos.

Asemănându-mă Hananiencei, strig Ţie: Milueşte-mă, Dumnezeule, Fiul lui David, şi tămădueşte sufletul meu cel bolnav, ca pre fiica aceea.

Slavă, a Treimei.

Fiinţa Dumnezeirii, Unimea cea singuratică şi întreită după trei feţe, pre Tatăl, pre Fiul şi pre Duhul cu cântări să slăvim.

Şi acum, a Născătoarei.

Ceea ce ai zămislit în pântece pre Cuvântul cel necuprins şi L-ai născut cu trup fără de sământă, roagă-L cu deadinsul să mântuească sufletele noastre.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cela ce ai îndreptat pe vameşul, cel ce a strigat Ţie: curăţeşte-mă! fii milostiv şi mie păcătosului, judecătorule al tuturor, iertându-mi greşalele.

Irmosul:

Pre ceea ce este mai pre sus „de fire Maică şi dupre fire „Fecioară, pre cea una între „femei binecuvântată Născă„toare de Dumnezeu, cu laude „să o slăvim".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 8-lea:

Eu, Stăpâne al tuturor, asemănatu-m'am celui ce a căzut în tâlhari, căzând în păcatele mele şi m'am rănit de dânşii fără milă; ci nu mă lăsa nevindecat, cela ce ai venit nu din Samaria, ci din preacurata Fecioară; Iisuse, numele cel mântuitor, milueşte-mă.

Martirica:

Ce vă vom numi pre voi, sfinţilor? Heruvimi, că întru voi s'a odihnit Hristos; Serafimi, că neîncetat L-aţi preaslăvit; Ingeri, că de trup v'aţi lepădat; sau Puteri, căci cu minuni lucraţi. Multe sunt numirile voastre şi mai mari darurile; rugaţi-vă să se mântuească sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Cele cereşti te laudă pre tine cea plină de dar, Maică nenuntită, şi noi mărim naşterea ta cea ne urmată, Născătoare de Dumnezeu roagă-te, să se mântuească sufletele noastre.

La ceasul al şaselea

Troparul Proorocici, glasul al 3-lea:

Scoală-te Doamne şi ne ajută nouă, pentrucă s'au ridicat împotriva noastră fărădelegile noastre; că Tu eşti Tatăl nostru, afară de Tine pre altul nu ştim.

Slavă, şi acum; tot acesta.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 83:

Altarele Tale, Doamne al puterilor, Impăratul meu şi Dumnezeul meu.

Stih:

Cât sunt de iubite locaşurile Tale, Doamne al puterilor.

Din proorocia Isaiei cetire.

Cap. 37, Vers 33.

Pentru aceea aşa zice Domnul asupra împăratului Asirienilor: nu va intra în cetatea aceasta, nici va slobozi asupra ei săgeata, nici va pune asupra ei pavăză, nici o va inconjura cu şanţ. Ci pre calea, pre care a venit, pre aceea se va înapoia şi in cetatea aceasta nu va intra. Acestea zice Domnul: apăra-voiu cetatea aceasta, ca să o mântuesc pentru mine şi pentru David, sluga mea. Şi a ieşit îngerul Domnului şi a ucis din oştirea Asirienilor o sută şi optzeci şi cinci de mii şi sculându-se dimineaţa a aflat toate trupurile moarte. Şi înapoindu-se s'a dus Senaherib, împăratul Asirienilor şi a locuit în Ninevi. Şi când s'a închinat el în casa lui Nasarah, dumnezeul lui, domn al părinţilor lui, Adrameleh şi Sarasar, feciorii lui L'au omorît cu săbiile şi ei au fugit în Armenia şi a împărăţit Asordan, feciorul lui, în locul lui. Şi a fost în vremea aceea, bolnăvitu-s'a Ezechia de moarte şi a venit la dânsul proorocul Isaia feciorul lui Amos şi i-a zis lui: aşa zice Domnul: rândueşte-ţi casa ta, că vei muri tu şi nu vei trăi. Şi s'a întors Ezechia cu faţa la perete, şi s'a rugat către Domnul zicând: Adu-ţi aminte, Doamne, cum am umblat înaintea ta cu dreptate şi cu inimă curată şi cele plăcute înaintea ta am făcut. Şi a plâns Ezechia cu plângere mare. Şi a fost cuvântul Domnului către Isaia, zicând: Mergi şi zi lui Ezechia: acestea zice Domnul Dumnezeul tatălui tău David: auzit-am rugăciunea ta şi am văzut lacrămile tale, şi iată adaog vieţii tale cincisprezece ani. Şi din mâna împăratului Asirienilor te voiu izbăvi pre tine şi cetatea aceasta şi te voiu scuti pentru cetatea aceasta.

Prochimen, glasul al 8-lea, Psalm 75:

Arată, Doamne, mila Ta şi mântuirea Ta o dă nouă.

Stih:

Bine ai voit, Doamne, pământul Tău; întors-ai robimea lui Iacov.

LUNI SEARA

A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ

In locul Catismei a 18-a, cetim Catisma a 10-a, a rândului.

La Doamne strigat-am, punem 6 Stihiri, cântând 3 podobnice ale Triodului şi 3 ale Mineiului.

Stihirile Triodului, ale lui Iosif, glasul al 3-lea.

Podobia: Cu arătarea crucii...

Cela ce ne-ai dat vremea postului ca să ne întoarcem şi să fim vii şi nici cum să pierim, Cuvinte al lui Dumnezeu, învredniceşte-ne pre toţi să ne facem bine plăcuţi Ţie şi cu umilinţă fierbinte să-Ţi slujim, Hristoase, ca femeia cea înţeleaptă, care pentru mir şi pentru vărsarea lacrămilor celor fierbinţi, oarecând, a luat iertare de greşale.

Ca orbul strig Ţie, din inimă: Fiul lui Dumnezeu, luminează ochii inimii mele; ca Hananeianca cea credincioasă plâng către Tine: Milueşte-mă, îndurate! Că am suflet ~~îndrăcit~~ vinovat de pofte, pre carele apărându-l de întunerecul patimilor, fă-l să vieţuiască curat de acum înainte, ca să slăvesc bunătatea Ta cea multă.

Altă Stihiră, a lui Teodor, glasul al 8-lea

Podobia: Mucenicii Tăi, Doamne...

Darul cel luminat de Dumnezeu al postului, astăzi strălucindu-ne nouă mai luminat decât soarele, luminează sufletele noastre, gonind patimile păcatului ca pre nişte nori. Pentru aceasta să alergăm cu bucurie toţi cuprin-

zându-l și bucurându-ne, să săvârșim dumnezeeasca lui călătorie; și cu dânsul, întru veselie, ospătându-ne, să strigăm lui Hristos: Sfințește, Bunule, pre cei ce-l săvârșesc cu credință.

Și din Mineiu trei.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 85:

Povățuește-mă, Doamne, în calea Ta și voiu merge întru adevărul Tău.

Stih:

Pleacă, Doamne, urechea Ta și mă auzi.

Dela Facere, cetire.

Cap. 13, Vers 13:

Și Avraam s'a sălășluit în pământul Hanaan; iar Lot s'a sălășluit în cetatea ținuturilor și și-a pus lăcașul în Sodoma. Iar oamenii cei din Sodoma erau răi și păcătoși înaintea lui Dumnezeu foarte. Și a zis Dumnezeu lui Avraam, după ce s'a despărțit Lot de dânsul: ridică ochii tăi și caută, din locul în care ești tu acum, spre miazănoapte și spre miazăzi și spre răsărit și spre mare. Că tot pământul care il vezi, ție il voiu da și seminției tale până în veac. Și voiu face sămânța ta ca nisipul pământului; și de poate cineva număra nisipul pământului, și sămânța ta va număra. Scoală-te și umblă pământul în lung și în lat, că ție îl voiu da pre el și seminției tale în veac. Și ridicându-și Avraam corturile a venit și a locuit lângă stejarul lui Mamvri, care era în Hevron; și a zidit acolo altar Domnului.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 86:

Iubește Domnul porțile Sionului mai mult decât toate locașurile lui Iacov.

Stih:

Temeliile lui în munții cei sfinți.

Dela Pilde, cetire.

Cap. 14, Vers 28.

Frica Domnului este izvor de vieață și pre cel ce o are il face a se feri de lanțul morții. Mărirea împăratului este în popor mult; iar în popor puțin, este pierderea celui puternic. Omul cel mai răbdător este cu mare înțelepciune, iar cel foarte fricos este neînțelept. Omul blând este doftor inimii; iar cariul oaselor este inima simțitoare. Cel ce grăește de rău pre săracul, mânie pre cel ce l-a făcut pre el; iar cel ce miluește pre sărac, cinstește pre cel ce l-a făcut pre el. Întru răutatea sa va pieri necredinciosul; iar cel ce nădăjduește spre Domnul, drept este întru bunătatea sa. Inima cea bună a bărbatului odihnește înțelepciunea; iar inima nebunilor nu se cunoaște. Dreptatea înalță neamul; iar păcatele împuținează semințiile. Primită este împăratului sluga înțeleaptă; și cu păstrarea sa leapădă dela sine ocara. Mânia pierde și pre cei înțelepți; iar răspunsul cucernic întoarce mânia și cuvântul aspru aprinde mânia. Limba înțelepților știe cele bune; iar gura celor neînțelepți spune rele. În tot locul ochii Domnului văd pre cei răi și pre cei buni. Vindecarea limbii este pom de vieață și cel ce o păzește, acesta se va umplea de duh.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Ca cel ce a căzut în tâlhari și s'a rănit, așa am căzut și eu pentru păcatele mele și sufletul meu este rănit; către cine voiu scăpa să mă tămăduesc? Fără numai către Tine, vindecătorul sufletelor și al trupurilor; varsă preste mine, Dumnezeule, mila Ta cea mare.

Altă Stihiră, glasul al 4-lea.

Alunecându-ne dela desfătarea și îndulcirea cea dintâi a raiului, pentru călcarea poruncii, am căzut în vieață necinstită; că desbrăcându-ne de petrecerea cea cuvioasă și lăudată a bunătăților, am căzut în păcate, ca între niște tâlhari, și suntem mai mult morți, abătându-ne dela mântuitoarele Tale învățături. Ci

Te rugăm pre Tine, Stăpâne, cel ce Te-ai arătat din Maria şi ai primit patimi fără pătimire, leagă ranele noastre cele pricinuite de păcate şi varsă preste noi milostivirea Ta cea neasemănată şi purtarea Ta de grijă cea tămăduitoare, ca un iubitor de oameni.

Martirica.

Cela ce ai primit răbdarea sfinţilor mucenici, primeşte şi dela noi laudă, Iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă cu rugăciunile lor mare milă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Păzeşte pre robii tăi, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, de toate primejdiile, ca să te slăvim pre tine, nădejdea sufletelor noastre.

Marţi a cincea săptămână

LA UTRENIE

Treimicile. Apoi cetim Catisma a 11-a, a 12-a şi a 13-a.

După întâia Stihologie, zicem Sedelnele cele de umilinţă, din Octoih, şi a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Stihologie, cântăm aceste Sedelne, ale lui Iosif, glasul al 3-lea.

Podobie: Pentru mărturisirea...

Cu căldura credinţei, prin înfrânare, să ardem patimile neînfrânării şi să fugim de prăpastia păcatului şi cu pâraele lacrimilor noastre să stingem văpaia cea veşnică, strigând: Greşit-am Ţie, prea bunule! Milostiveşte-Te şi ne dărueşte nouă mare milă.

Şi tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Ceea ce tu una te-ai făcut cort dumnezeesc al Cuvântului, Preacurată Fecioară Maică, întrecând pre îngeri cu curăţia, curăţeşte-mă prin rugăciunile tale cu dumnezeeştile ape, pre mine cel ce m'am spurcat cu păcatele trupului mai mult decât toţi, dăruindu-mi, Preacinstită, mare milă.

După a treia Stihologie, zicem această Sedealnă a lui Teodor, glasul al 2-lea:

Podobie: Prea binecuvântată eşti...

Prea proslăvit este darul cinstitului post; că printr'însul Ilie proorocul a aflat căruţă de foc şi Moisi a luat lespezile, Daniil s'a făcut minunat, Eliseu a înviat pre mort, tinerii au stins focul, şi fiecare printr'însul se face al lui Dumnezeu. Deci, cu acesta desfătându-ne să strigăm: Bine eşti cuvântat, Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce bine ai voit aşa, slavă Ţie.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Rugăciunea ta cea nebiruită câştigându-o în nevoi, scap cu

minune mai pre sus de nădejde de cei ce mă necăjesc, o, Maica lui Dumnezeu! Că totdeauna mai 'nainte întâmpini pre cei ce se roagă ţie cu credinţă şi sfărâmă desele ispite ale vrăjmaşilor. Pentru aceasta cu mulţumită strig către tine: Primeşte, Stăpână, aceste scurte mulţumiri, pentrucă-mi eşti întru toate ajutătoare, Fecioară.

CANOANELE

Canonul Mineiului şi această Tricântare a lui Iosif. Şi se ceteşte Cântarea a 2-a, din Psaltire

Cântarea a 2-a, glasul al 3-lea, Irmos:

Ia aminte pământule şi cerule, şi ascultă graiurile „mele, că am să spun pe pă„mânt minunile lui Dum„nezeu".

Să ne ridicăm ca şi cu nişte aripi sufletele, cu rugăciuni neîncetate şi cu înfrânarea şi cu gândirea, spre dragostea cea dumnezeească.

Fugind de gerul neînfrânării, să ne încălzim toţi cu căldura înfrânării, întru dumnezeescul Duh.

Prin sarea dumnezeeştilor bunătăţi, lepădând viermii păcatului, suflete, lipeşte-te de Dumnezeu.

A Născătoarei.

Odihnitu-s'a Hristos întru tine, cea singură binecuvântată şi S'a îmbrăcat din tine cu trupul Său.

Alt Irmos, glasul al 2-lea:

Luaţi aminte, popoare...

Post curat, rugăciuni, lacrimi, gândire de cele dumnezeeşti şi toată altă faptă bună agonisind, să le aducem lui Dumnezeu, Stăpânului.

Eva roabă s'a făcut pentru rod; vezi suflete al meu să nu te amăgeşti şi tu, de te va ispiti şarpele cândva, sfătuindu-te să mănânci rodurile poftei.

Slavă, a Treimei.

Slăvesc trei feţe ale unei firi, pre Tatăl şi pre Fiul şi pre Duhul; o stăpânie a Dumnezeirii, o Impărăţie a tuturor şi o Dumnezeire.

Şi acum, a Născătoarei.

Naşterea ta preacurată este înfricoşată, că Cel ce a făcut pre om Dumnezeu este, carele s'a născut fără început din Tatăl şi din tine, mai pe urmă, fără de bărbat S'a zămislit.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pre ceea ce-i curgea sânge ai tămăduit-o cu atingerea de poala Ta, Hristoase al meu; fă-mă sănătos de patimi şi pre mine, carele mă ating cu credinţă de mila Ta.

Irmosul:

Luaţi aminte popoare minu-
„nile lucrurilor puterii Mele
„celei dumnezeeşti şi întru
„aceasta veţi cunoaşte, că In-
„sumi Eu sunt Dumnezeul
„tuturor".

Cântarea a 8-a, Irmos:

Pre Cela ce se slăveşte...

Intru ascuns pândindu-mă în toate zilele, cel prea viclean caută să mă prindă si să mă facă mâncare luişi. Mântueşte-mă de răutatea lui, Mântuitorule, Cel ce ai mântuit pre Iona din chit.

Prin post curănţindu-ne, să ne suim în muntele bunătăţilor şi să auzim luminat, ce va grăi nouă Dumnezeu. Că va grăi pace şi luminare şi tămăduire sdrobirilor sufleteşti.

Orbindu-mă în toate zilele cu întunecarea păcatelor, nu pot cunoaşte minunile Tale, Doamne. Pentru aceasta, deschide-mi ochii inimii mele, Iisuse, Dătătorule de lumină.

A Născătoarei.

Cu picăturile îndurărilor tale spală spurcăciunile cele din patimi ale inimii mele, pururea Fecioară, nespurcată, dăruindu-mi izvoare aducătoare de lacrimi, spre curăţirea sufletească.

Alt Irmos:

Pre Domnul, cel ce a răcorit...

Focul nu se va stinge şi viermele, zice, nu se va sfârşi; teme-te de îngrozire, o, suflete al meu! Roagă-te lui Hristos, ca să afli desfătare, unde este locuinţa tuturor celor ce se veselesc.

Doamne! Ridică, rogu-mă, sufletul meu cel aprins de arşiţa poftelor, prin atingerea Ta, ca pre soacra lui Petru; ca să se afle slujindu-Ţi cu plăcere, mărturisindu-se întru toţi vecii.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Pre Tatăl cel pururea veşnic şi fără început să-L lăudăm credincioşii şi pre Fiul, Cel împreună fără început şi pre Duhul, Cel ce împreună străluceşte din Tatăl, feţe ce sunt de o fiinţă ale unei Stăpânii şi Puteri prea înalte.

Şi acum, a Născătoarei.

Marie, cea chemată de Dumnezeu, care eşti cu adevărat curăţirea credincioşilor, că prin tine se dă iertare tuturor din destul, nu înceta îmblânzind pre Fiul tău şi Domnul, pentru cei ce te laudă.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Deschide-mi, Hristoase, urechile sufletului cele asurzite,

și-mi limpezește limba mea ca odinioară acelui mut și surd. Ca auzind glasul Tău, să cânt și cu limba să Te laud în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Domnul, cel ce a răcorit „de demult în văpae pre tinerii „evreilor și a ars într'însa „pre haldei, cu prea slăvire „să-l lăudăm zicând: Bine- „cuvântați și-l pre înălțați întru „toți vecii“.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Pre tine, rugul cel nears...

Văpaia focului celui nestins luând în gând, să ne apropiem acum de focul pocăinții, cu cuget prea călduros, patimile arzând.

Cuvânt aprins cu râvnă ieșind din gura ce s'a postit de demult, a clătit stihiile: Acestuia râvnește suflete și bine viază.

Cugetând, prea ticălosul meu suflet la judecata cea înfricoșată, gătește-ți cărările tale pururea, spre plinirea voilor Mântuitorului.

A Născătoarei.

Luminează sufletul meu cel întunecat cu negreala poftelor, Preacurată, ceea ce ai născut lumina; ca să te slăvesc pururea, cu credință.

Alt Irmos:

Pre ceea ce mai pre sus...

Toate mădulările trupului nostru, se zice, să le punem înaintea lui Hristos arme dreptății, ridicând mâini cuvioase, fără mânie și fără prigoniri.

Tu fiind de față la apostoli oarecând în corabie, Hristoase al meu, ai potolit marea cea sălbăticită. Alinează și întreitele valuri ale gândurilor mele.

Slavă, a Treimei.

Unei firi mă închin, trei fețe laud: pre un Dumnezeu al tuturor, pre Tatăl și pre Fiul și pre sfântul Duh, Stăpânia cea pururea veșnică.

Și acum, a Născătoarei.

Curată fiind, ai născut prunc; Fecioară fiind, ai aplecat. In ce chip au fost amândouă de odată, să rămâi Fecioară după ce ai născut? Dumnezeu este Acela ce a făcut aceasta; nu mă întreba în ce chip.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Tămăduește-mă, Hristoase al meu, pre mine cel ce mi-am spurcat sufletul cu tâlhărești patimi, turnând preste mine mila Ta, ca preste cel ce a căzut în mâinile tâlharilor.

Irmosul:

Pre ceea ce mai presus de

„fire cu trup a zămislit în „pântece pre Cuvântul Cel fără „de ani, carele mai 'nainte a „strălucit din Tatăl, cu neîncetate laude să o slăvim „credincioşii".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 7-lea:

Sufletul meu cel rănit şi smerit cercetează-l, Doamne, cela ce eşti doctorul celor bolnavi şi al celor desnădăjduiţi liman neînviforat; că Tu eşti cela ce ai venit mântuitor lumii, ca să ridici din stricăciune pre cel căzut; ridică-mă şi pre mine carele cad înaintea Ta, pentru mare mila Ta.

(de două ori).

Martirica:

In mijlocul priveliştii celor fără de lege, bucurându-se purtătorii de chinuri, au strigat: Doamne, slavă Ţie.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Lăudămu-te pre tine, Preacurată Născătoare de Dumnezeu şi slăvim pre Dumnezeu Cuvântul pre Carele L-ai născut, strigând: Slavă Ţie!

La ceasul întâi, cetim Catisma 14; la ceasul al treilea, Catisma 15, iar la ceasul al şaselea, Catisma 16.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 3-lea:

Sprijinitor este nouă Dumnezeul lui Iacov şi apărător în ziua necazului.

Slavă, şi acum; tot acesta.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalm 87:

Sărac sunt eu şi întru ostenele din tinereţele mele.

Stih:

Doamne, Dumnezeul mântuirii mele.

Din Proorocia Isaiei, cetire.

Cap. 40, Vers. 18.

Aşa zice Domnul: cu cine aţi asemănat pre Domnul? Şi cu ce asemănare l-aţi asemănat pre el? Au doară teslarul a făcut chipul? Au doară argintarul topind aurul l-a poleit pre el, şi asemănare l-a făcut pre dânsul? Că teslarul alege lemnul neputregăios, şi inţelepţeşte chibzueşte cum va tocmi chipul lui ca să nu se clătească N'aţi ştiut? N'aţi auzit? Nu s'a vestit vouă din început? N'aţi cunoscut temeliile pământului? Cel ce ţine înconjurarea pământului, şi a pus pre cei ce locuesc pre dânsul ca nişte lăcuste; cel ce a pus cerul ca o boltă, şi l-a întins ca un cort spre locuinţă. Cel ce a dat pre Domnul, ca şi cum nimic n'ar stăpâni, şi pământul l-a făcut ca un nimic. Că nu vor semăna, nici vor sădi, nici se va rădăcina în pământ rădăcina lor; suflat-a asupra lor şi s'a uscat, şi viforul ca pre nişte pleve îi va ridica pre dânşii. Acum dar cu cine m'aţi asemănat, şi mă voiu înălţa? Zis-a cel sfânt. Căutaţi în sus cu ochii voştri, şi vedeţi cine a făcut aceste toate? Cel ce scoate după număr podoaba sa, şi toate pre nume le cheamă dintru multa slavă, şi cu puterea tăriei sale nimic n'a ascuns de tine. Că au doară zice-vei, Iacove, şi ce grăit-ai Israile? Ascuns-a calea mea dela Dumnezeu, şi Dumnezeul meu a a luat judecata mea, şi s'a depărtat? Şi acum au n'ai cunoscut, sau n'ai auzit? Dumnezeul cel veşnic, Dumnezeu cel ce a aşezat marginile pământului, nu va flămânzi, nici se va osteni, nici este aflarea înţelepciunii lui. Cel ce dă flămânzilor întărire, şi celor fără de durere întristare. Că vor flămânzi pruncii, şi vor osteni tinerii şi cei aleşi vor slăbi. Iar cei ce aşteaptă pre Dumnezeu vor muta tăria,

și vor lua aripi ca vulturii, alerga-vor și nu vor osteni, umbla-vor și nu vor flămânzi.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 88:

Fericit este poporul, carele știe strigarea.

Stih:

Doamne, întru luminarea feței Tale vom merge.

La al noulea ceas, Catisma 18.

MARȚI SEARA

A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ

In locul Catismei a 18-a, cetim Catisma 19. La

Doamne strigat-am...punem 6 Stihiri, cântăm 3 Stihiri podobnice ale Triodului și 3 ale Mineiului.

Podobnicele lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobia: Ce vă vom numi pre voi...

Având noi dragostea mâncare, cu post să înfrânăm patimile; și să ne sârguim a viețui cu bună plăcere lui Dumnezeu, Celui ce s'a înălțat pre cruce pentru noi și cu sulița S'a împuns în coasta sa. Ca să ne împărtășim desfătării celei mai bune și veșnice, slăvind pre Mântuitorul sufletelor noastre.

Prin lemn am aflat moarte de demult și acum iarăși prin lemnul crucii am dobândit vieață. Să omorîm dar pornirile patimilor noi credincioșii și să rugăm pre făcătorul de bine al tuturor, să ajungem la învierea cea mântuitoare, luminați fiind cu fapte dumnezeești și împodobiți cu bunătăți, slăvind pre Mântuitorul sufletelor noastre.

Altă Stihiră a lui Teodor, glasul al 2-lea:

Podobia: Bunătăților celor mai pre sus...

Lăudăm crucea Ta, Doamne, cea purtătoare de vieață și sfintele patimi ale trupului Tău, cele pentru noi: sulița, junghierea, ocările, scuipările, lovirile cu palma și bătăile cu pumnul, haina cea roșie și cununa cea împletită de spini; prin care scăpându-ne din blestem, ne-ai mântuit pre toți. Pentru aceasta Te rugăm pre Tine, dă-ne să săvârșim cu pace vremea postului.

Și trei dela Mineiu.

Slavă, și acum, a Născătoarei.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalm 89:

Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă în neam și neam.

Stih:

Mai înainte de ce s'au făcut munții și s'a zidit pământul și lumea...

Dela Facere, cetire.

Cap. 15, vers 1.

Iară după cuvintele acestea fost-au cuvântul Domnului către Avram în vedenie, zicând: nu te teme Avrame, eu te voiu păzi pre tine și plata ta va fi foarte multă. Și a zis Avram: Stăpâne Doamne, ce-mi vei da? Că eu mor fără de feciori, și feciorul slujnicei mele Masec, acesta este Eliezer din Damasc. Și a mai zis Avram: De vreme ce mie nu mi-ai dat sământă, iată sluga mea va fi după mine moștenitor. Și îndată s'a făcut cuvântul Domnului către dânsul, zicând: Nu va fi acesta moștean după tine; ci cel ce va ieși din tine, acesta va fi moștenitor. Și l-a scos pre el afară și i-a zis lui: Caută la cer și numără stelele, de le vei putea număra pre ele. Și i-a zis lui: Așa va fi seminția ta. Și a crezut Avram lui Dumnezeu, și s'a socotit lui spre dreptate. Și a zis către dânsul: Eu sunt Dumnezeul cel ce te-am scos din țara Haldeilor, ca să-ți dau

ţie pământul acesta să-l moşteneşti pre el. Şi a zis: Stăpâne Doamne! Cum voiu cunoaşte că-l voiu moşteni pre el. Şi i-a zis lui: ia o junice de trei ani şi o capră de trei ani şi un berbec de trei ani şi o turturea şi un porumb. Şi luând el acestea toate, le-a despicat în două şi le-a pus pre ele cu faţa una către alta; iar păsările nu le-a despicat. Şi s'au pogorît păsările pre trupurile cele despicate, şi a şezut Avram lângă ele. Iar când apunea soarele, uimirea a căzut pre Avram, şi iată frica mare şi întunecată l-a cuprins pre dânsul. Şi s'a zis către Avram: ştiind vei şti că nemernică va fi sămânţa ta în pământ strein, şi o vor supune pre ea robiei, şi o vor chinui şi o vor smeri pre ea patru sute de ani. Iară pre neamul acela căruia vor sluji, îl voiu judeca Eu; iară după aceea vor ieşi aicea cu avere multă. Şi tu vei merge la părinţii tăi în pace, ajungând la bătrâneţe bune.

Prochimen, glasul al 5-lea, Psalm 90:

Cel ce locueşte întru ajutorul celui de sus, întru acoperământul Dumnezeului ceresc se va sălăşlui.

Stih:

Zice-va Domnului, sprijinitorul meu eşti.

Dela Pilde, cetire.

Cap. 16, Vers 7.

Buzele drepţilor se leagă cu pricepere iar inima celor neînţelepţi nu este întărită. Jertfele necredincioşilor urîciune sunt Domnului; iar rugăciunile celor ce se îndrepteazá sunt primite de dânsul. Urîciune sunt Domnului căile necredincioşilor; iar pre cei ce umblă după dreptate îi iubeşte. Învaţatura celui fără de răutate se cunoaşte dela cei ce trec; iar cei ce urăsc certarea să sfîrşesc grozav. Iadul şi pierzarea de faţă sunt la Domnul, cum dar nu şi în inimile oamenilor? Cel neînvăţat nu va iubi pre cei ce-l ceartă pre el, şi cu cei înţelepţi nu va vorbi. Inima veselindu-se înfloreşte faţa; iar fiind întru scârbă se mâhneşte. Inima dreaptă caută ştiinţă; iar gura celor neînvăţaţi caută cele rele. În toată vremea ochii celor răi primesc cele rele, iar cei buni sunt în linişte pururea. Mai bună este o părticică mică cu frica Domnului, decât vistierii mari fără frică. Mai bun este ospăţul cu legume spre dragoste şi spre prieteşug, decât viţelul dela ieslea cu vrajbă. Omul mânios aţâţă gâlcevi; iar cel ce rabdă mult, potoleşte şi ceeace va să fie. Omul cel îndelung răbdător împacă vrăjbile; iar cel necredincios mai vârtos le întărâtă. Căile celor leneşi sunt aşternute cu spini, iar ale celor harnici sunt netede.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 5-lea.

Împingându-mă de patimi, eu ticălosul, m'am surpat de la calea Ta cea dreaptă în prăpastie; şi adunându-se levitul şi preotul, au trecut pre lângă mine; iar Tu, Hristoase, m'ai miluit şi cu arma crucii Tale, spărgând zapisul păcatului, m'ai luminat cu nepătimirea şi m'ai făcut împreună şezător cu Tatăl. Pentru aceasta strig: Cela ce eşti necuprins de minte, Doamne, slavă Ţie.

Altă Stihiră, glasul al 8-lea.

Din Ierusalim m'am pogorît, alunecând dela poruncile Tale, cele scrise întru dânsul pentru neamuri şi în Ierihon mergând şi de bunăvoe urmând celor ce au fost într'însul, cari s'au dat de demult de Tine spre uciderea poporului Tău, pentru răutatea lor şi pentru neascultare, m'am dat patimilor celor stricătoare, ca unor tâlhari; de cari rănit fiind şi mai mult mort rămâind, Cela ce Ţi-ai rănit trupul de bună voie cu piroanele şi cu suliţa, pentru păcatul oamenilor, şi ai săvârşit mântuirea cea de obşte, prin cruce, în Ierusalim, tămădueşte-mă, Doamne, şi mă mântueşte.

Martirica.

Mucenicii Tăi, Doamne, ui-

tând cele din viaţă şi nebăgând seamă de munci, pentru viaţa ce va să fie, aceleia s'au făcut moştenitori. Pentru aceasta, împreună cu îngerii se bucură; cu rugăciunile lor, dărueşte poporului Tău mare milă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Doamne, când Te-a văzut soarele pre cruce răstignit, pre Tine soarele dreptăţii, razele şi-a ascuns şi luna şi-a schimbat lumina întru întunerec; iar Maica Ta cea cu totul fără prihană la inimă s'a rănit.

MIERCURI

LA UTRENIE

Treimicele. Apoi Catisma 20,1,2. După întâia Stihologie, zicem Sedelnele crucii, din Octoih, şi a Născătoarei-crucii.

După a doua stihologie, zicem această Şezândă, a lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobia: Porunca cea cu taină..

Gustând Adam din lemn, fără de cuviinţă, cu amar a cules rodurile neînfrânării; iar Tu înălţându-Te pe lemn, îndurate, l-ai scăpat de osânda cea cumplită. Pentru aceasta strigăm Ţie: Dă-ne nouă, Stăpâne, să ne oprim dela rodul cel făcător de stricăciune şi să facem voia Ta, ca să aflăm milă.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu

Pre cel ce s'a întrupat din curat sângele tău şi mai presus de gând s'a născut din tine, Curată, văzându-L pe lemn răstignit în mijlocul făcătorilor de rele, te-a durut la inimă şi, ca o Maică, plângând ai strigat: Vai mie, Fiul meu! Ce este această dumnezeească şi nespusă rânduială a Ta, prin care ai înviat zidirea Ta! Laud milostivirea Ta.

După a treia Stihologie, zicem această:

Sedealnă, a lui Teodor, glasul al 2-lea.

Podobie: Prea curatului Tău chip..

Lăudând lemnul crucii cel prea sfânt, ne închinăm pururea bunătăţii Tale celei desăvârşite, Hristoase, Dumnezeul nostru; căci cu aceasta ai ruşinat puterile vrăjmaşului şi ai dat semn celor ce cred întru Tine. Pentru aceasta strigăm Ţie, cu mulţumită: Invredniceşte-ne pre toţi, să plinim cu bucurie vremea postului, în pace petrecând.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Văzându-Te mieluşaua ridicat pe lemn, pre Tine păstorul cel fără prihană, plângând, ca o Maică, a strigat: Spre moarte Te-a osândit pre Tine,

Fiule, poporul cel nemulţumitor, pentru care ai tins norul spre trecerea lor. Vai mie! Mă lipsesc de Fiu, ceea ce nu ştiu de bărbat; ci înviază şi străluceşte, soare, şi mă voiu slăvi între fiii pământenilor.

Psalmul 50.

CANOANELE

Şi cântăm Canonul Mineiului şi această Tricântare a lui Iosif, şi se citeşte cântarea a 3-a, din Psaltire.

Cântarea a 3-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Doamne, cela ce ai făcut...

Osândind vrajba, Ţi-ai tins pe cruce palmele Tale, drepte Judecătorule; mântueşte-mă acum şi pre mine, desfrânatul, cel osândit pentru păcate, Mântuitorule; carele Te-am amărît pre Tine, cel îndelung răbdător.

Poftind vieaţă dobitocească şi făcătoare de patimi, m'am depărtat dela poruncile Tale, prea bunule Mântuitorule, rob făcându-mă cetăţenilor celor streini şi necuraţi; iar acum întorcându-mă, primeşte-mă şi mă mântueşte.

Precum ai deschis de demult urechile gângavului, deschide şi urechile sufletului meu, cele asurzite de voia mea, şi mă învredniceşte să aud cuvântul Tău cel de mântuire, Iisuse, unule iubitorule de oameni.

A Născătoarei.

Ceea ce eşti uşa mântuirii, pod către Dumnezeu, părtinitoare creştinilor, Preacurată Stăpână, cârmueşte-mă, Fecioară, pre mine cel înconjurat cu primejdiile vieţii şi înviforat.

Altă Tricântare a lui Teodor, glasul al 2-lea, Irmos:

Mintea mea cea neroditoare...

Pentru milostivirea îndurărilor, suindu-Te pe cruce, m'ai tras dintru adâncurile patimilor şi m'ai înălţat, Hristoase, la cele cereşti.

Tinzându-Ţi, Hristoase, pe cruce palmele, ai cuprins toate neamurile, cele depărtate de Tine, ca să stea aproape de stăpânirea Ta.

Slavă, a Treimei.

Unime în trei feţe, Treime mai presus de fiinţă, o Dumnezeire, Părinte, Fiule şi Duhule cel drept, mântueşte pre cei ce Te cinstesc pre Tine.

Şi acum, a Născătoarei.

Cine este putincios din cei pământeşti să te laude dupre vrednicie, Maică Fecioară? Că tu singură te-ai arătat aleasă între femei şi prea fericită.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pe cruce Te-ai înălţat, în coastă Te-ai împuns şi ai gus-

tat fiere pentru mine, Iisuse, carele Te-am amărît prin neascultare.

Irmosul:

Mintea mea cea neroditoare „aducătoare de roadă arată-o, „Dumnezeule, lucrătorul bună-„tăţilor şi săditorul celor cu-„vioase, cu milostivirea Ta“.

Cântarea a 8-a, Irmos:

De şapte ori cuptorul l-au ars...

Căutând cu ochiul cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormirea trândăviei şi carele slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce Ţi-ai plecat capul pe cruce şi ai adormit de bună voie, micşorând, Hristoase, noaptea păcatului, Cel ce eşti lumina dreptăţii.

Cu daruri îmbogăţitoare din botez fiind împodobit, am iubit mai mult sărăcia răutăţilor şi m'am înstreinat de bunătăţi, eu ticălosul, ducându-mă în loc depărtat al răutăţii. Pentru aceasta întorcându-mă, îmbrăţişează-mă, Mântuitorule, îngrădindu-mă cu crucea Ta întru toţi vecii.

Leapădă, suflete, beţia patimilor şi cearcă vinul lacrămilor cel curăţitor prin post; carele veseleşte inima şi veştejeşte poftele şi prefă în cenuşă cuptoarele trupului; şi te sârgueşte a te răstigni împreună cu Hristos, Cel ce pentru tine S'a pironit pe lemn ca să viezi în veci.

A Născătoarei.

Prea curată Născătoare de Dumnezeu, curăţeşte ranele sufletului meu şi bubele păcatului, spălându-le cu izvoarele cele din coasta Celui ce s'a născut din tine şi cu pâraele cele dintr'însa curăţindu-le; căci către tine strig şi către tine scap şi pre tine te chem, cea plină de dar.

Alt Irmos:

Pre Domnul cel slăvit...

Pre Iisus, Cel ce s'a răstignit trupeşte, Iar dumnezeeşte n'a pătimit, îl laudă îngerii şi noi pământenii întru toţi vecii.

Intru răstignirea Ta, Hristoase, luând moartea de ocară şi de blestem, ne-ai mântuit pre noi, scoţându-ne din stricăciune.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Ca heruvimii Te laud pre Tine, o Treime! strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt! Care eşti o Dumnezeire fără început, singură prin Tine şi de nimenea necuprinsă.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre tine, Preacurată, te cinstesc luminat toate neamurile cu laude, că ai născut pre Ziditorul. O minune înfricoşată şi lucru prea fericit!

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Toate le-ai suferit să le pătimeşti pentru unul, ca să mă mântueşti pre mine, Hristose; laud răstignirea Ta, piroanele şi junghierea, întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Domnul cel slăvit în „ceruri cu glasuri îngereşti, „să-L lăudăm toţi pământenii „întru toţi vecii".

Cântarea a 9-a, Irmos:

Înfricoşatu-s'a de aceasta...

Văzându-Te soarele pre cruce întins şi-a ascuns razele şi tot pământul s'a clătit cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cela ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta Te rog, Hristoase: Tămădueşte ca un doctor patimile sufletului meu.

Părăsind căile cele de mântuire, am umblat pre cele ce duc la iad, având împrejurul meu întuneric adânc, desfătările, alunecarea patimilor şi viforul ispitelor; pentru aceasta, Te rog, Hristoase, mântueşte-mă cu crucea Ta, ca un milostiv.

Cuprins fiind de iarna ispitelor, înecat de întreitele valuri ale patimilor şi înviforat cumplit de viforul desmierdărilor, am ajuns la noianul postului cel blând şi lin, întru carele ocârmuindu-mă cu crucea Ta, Indurate, îndreptează-mă spre mântuire.

A Născătoarei.

Zămislit-ai, Fecioară, fără de sământă şi fără de voile trupeşti pre Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce a zidit toate şi L-ai născut fără stricăciune şi fără durere de Maică; pentru aceasta mărturisindu-te pre tine Născătoare de Dumnezeu, cu limba şi cu inima te mărim.

Alt Irmos:

Fecioria ta, Născătoare de Dumnezeu...

De voie ai răbdat a Te răstigni, Mântuitorul nostru, ca să dai vieaţă tuturor, izbăvindu-ne din moarte.

Prin lemn m'am omorît şi prin lemnul crucii am înviat; pre carele pironindu-Te, Hristoase, ai omorît pre vrăjmaşul meu.

Slavă, a Treimei.

Fiului, ca Celui ce este împreună cu Tatăl şi Duhului

Sfânt, Celui dimpreună, cu un gând să ne închinăm.

Şi acum, a Născătoarei.

Minune prea slăvită şi auzire înfricoşată: In ce chip ai născut ca o Maică preacurată şi ca o Fecioară n'ai cunoscut stricăciunea.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Laud suliţa, slăvesc şi piroanele Tale, buretele, trestia şi crucea, prin care m'am mântuit, Iisuse Dumnezeule.

Irmosul:

Fecioria ta, Născătoare de „Dumnezeu, ceea ce eşti ne„întinată, care nu o a ars fo„cul Dumnezeirii, cu cântări „fără tăcere o slăvim".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 3-lea.

Inălţimea bunătăţilor părăsind, suflete al meu, te-ai pogorît întru adâncul păcatului, căzând în tâlhari cumpliţi; şi umplându-te de rane grozave, zaci lepădat şi nebăgat în seamă. Pentru aceasta strigă lui Hristos, Dumnezeului celui ce S'a răstignit pentru tine şi a primit rane de bună voie: Fie-Ţi grijă de mine, Doamne, şi mă mântueşte.

Alta, glasul al 8-lea.

De gândurile cele tâlhăreşti rănit fiind eu, ticălosul, m'am făcut mort, Doamne, şi ceata proorocilor m'a trecut cu vederea, văzându-mă că sunt mai mort şi nevindecat de meşteşugurile omeneşti. Pentru aceasta chinuindu-mă rău, întru smerenia inimii strig Ţie, Hristoase Dumnezeule: Varsă preste mine, ca un îndurat, mare mila Ta!

Martirica.

Mucenici ai lui Hristos cei nebiruiţi, biruind rătăcirea cu puterea crucii, aţi luat darul vieţii celei veşnice. De îngrozirile tiranilor nu v'aţi spăimântat; cu muncile fiind chinuiţi, v'aţi veselit. Şi acum sângiuirile voastre s'au făcut tămăduiri sufletelor noastre. Rugaţi-vă, să se mântuească sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Cea preacurată, dacă Te-a văzut, Cuvinte, cu trupul spânzurat pre lemn, s'a rănit la inimă şi lăcrămând s'a tânguit: Unde ai apus, prea iubitul meu Iisuse, Fiul meu şi Doamne? Nu mă lăsa singură, Hristoase, pre mine, care Te-am născut.

La ceasul întâi, cetim Catisma 3-a; la ceasul al treilea, Catisma 4-a; iar la ceasul al şaselea, Catisma 5-a.

La ceasul al şaselea

Troparul Proorociei, glasul 1-iu.

Pentru durerile sfinţilor, cari au pătimit pentru Tine, fii milostiv, Doamne, şi vindecă toate durerile noastre, iubitorule de oameni, rugămu-ne Ţie.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalmul 91:

Bine este a lăuda pe Domnul şi a cânta numele Tău, Preaînalte.

Stih:

A vesti dimineaţa mila Ta şi adevărul Tău în toată noaptea.

Din Proorocia Isaiei, cetire.

Cap. 41, Vers 4—14.

Aşa zice Domnul; Eu, Domnul cel dintru început, acelaşi totdeauna în vremurile ce vin. Ostroavele îl văd şi sunt cuprinse de spaimă, marginile pământului tremură, se apropie, vin, intră la judecată! Fiecare se ajută unul pe altul şi-şi zic: „curaj!" Turnătorul îmbărbătează pe argintar şi cel ce bate aurul pe cel care bate pe nicovală zicând: „Imbinarea este bună". Şi îl întăreşte cu cuie ca să nu se clatine. Dar tu, Israile, sluga mea, Iacov pe care te-am ales, sământa lui Avraam, iubitul meu!... Pe tine care te-am smuls din cele mai depărtate margini ale pământului şi te-am chemat din cele mai depărtate colţuri, şi ţi-am zis: tu eşti robul meu, pe tine te-am ales şi nu te-am lepădat; nu te teme, căci eu sunt cu tine, nu privi cu îngrijorare, căci eu sunt Dumnezeul tău. Eu îţi dau tărie şi te ocrotesc şi dreapta mea cea tare te va sprijini! Iată că se vor ruşina şi de ocară se vor face, toţi cei ce se încruntă la luptă împotriva ta; toţi vor fi nimiciţi şi vor pieri cei ce se fac vrăjmaşi ai tăi! Căuta-vei şi nu vei găsi pe cei ce te urăsc pe tine şi ca o nimica vor fi cei ce vor să se lupte cu tine. Căci Eu sunt Dumnezeul tău, Eu întăresc dreapta ta şi îţi zic ţie: „Nu te teme, căci Eu sunt ajutorul tău!" Nu-ţi fie frică, vierme al lui Iacov, viermişor al lui Israil, Eu sunt ajutorul tău, zice Domnul, Mântuitorul tău şi sfântul lui Israil.

Prochimen, glasul al 6-lea, Psalmul 92:

Domnul împărăţeşte şi e îmbrăcat cu slavă.

Stih:

Imbrăcatu-s'a Domnul cu slavă şi s'a încins cu puterea.

La al noulea ceas, Catisma a 6-a.

Spre ştiinţă:

De se va întâmpla Buna-Vestire în Joia canonului celui mare, se mută Canonul cel mare şi-l cântăm mai înainte Marţi, tot în această săptămână. Iar Joi se cântă slujba praznicului Bunei-Vestiri, cu tricântarea Apostolilor. Să se caute tipicul dela sfârşitul cărţii, la litera V

MIERCURI SEARA

Cetim în locul Catismei a 18-a, Catisma a 7-a.

La Doamne strigat-am... Stihira Idiomelă, pe care o zicem de două ori. Şi începem Stihurile dela Căde-vor în mreaja sa păcătoşii...

Glasul al 8-lea.

In tâlharii gândurilor mele căzând, m'am prădat de minte eu ticălosul; şi cumplit bătându-mă, tot sufletul mi s'a rănit şi pentru aceasta zac gol de bunătăţi în calea vieţii. Preotul văzându-mă că mă chinuesc de rane, pentru neputinţa tămăduirii trecându-mă, n'a căutat spre mine; şi levitul iarăşi nesuferind durerea cea stricătoare de suflet, văzându-mă şi el, a trecut pre lângă mine. Iar Tu, Cela ce bine ai voit a Te întrupa, nu din Samaria, ci din Maria, Hristoase Dumnezeule, dărueşte-mi tămăduire, cu iubirea

Ta de oameni, vărsând preste mine mare mila Ta.

Stih: Cu glasul meu către Domnul am strigat

Şi tot aceasta.

Apoi zicem Stihul: Vărsa-voiu înaintea lui, rugăciunea mea...

Martirica.

De este vreo bunătate, de este vreo laudă, se cuvine sfinţilor. Că săbiilor şi-au plecat grumazii pentru Tine, Cela ce ai plecat cerurile şi Te-ai pogorît; vărsatu-şi-au sângele pentru Tine, Cela ce Te-ai micşorat Insuţi şi ai luat chip de rob; smeritu-s'au până la moarte, sărăciei Tale asemănându-se. Pentru ale cărora rugăciuni, dupre mulţimea îndurărilor Tale, Dumnezeule, milueşte-ne pre noi.

Alte Stihiri ale lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobia: Doamne, de ai şi stătut înaintea divanului...

Stih: Când lipsea dintru mine duhul meu.

Doamne, Tu ai arătat pre sfinţii Tăi ucenici ceruri cuvântătoare; cu sfinţitele mijlociri ale acestora, scapă-mă din răutăţile pământeşti, înălţând pururea gândul meu, prin înfrânare şi prin cunoştinţa patimilor mele; ca un îndurat, şi de oameni iubitor.

Stih:

In calea aceasta, in care am umblat...

Având vremea postului toţi ca un ajutor spre lucrurile cele dumnezeeşti, să plângem din toată inima şi să strigăm Mântuitorului: Doamne mult milostive, pentru ucenicii Tăi, mântueşte pre cei ce Te laudă cu frică, ca un îndurat şi iubitor de oameni.

Altă Stihiră, a lui Teodor, glasul acelaşi

Podobia: Pre cea preamărită...

Stih:

Luat-am seama de-a-dreapta şi am privit...

Apostoli prea lăudaţi, rugători ai lumii, tămăduitorii bolnavilor, păzitorii sănătăţii, în acestea amândouă păziţi-ne pre noi, cari trecem vremea postului; să fim împăcaţi dumnezeeşte unul cu altul, ferindu-ne gândul neturburat de patimi; ca să cântăm toţi laudă lui Hristos, Celui ce a înviat, ca Unui biruitor.

Alte 24 Stihiri ale Canonului cel mare; facerea lui Andrei Criteanul.

Glasul al 4-lea.

(La Greci, după Alfa-Vita).

Podobia: Cu lacrimi voiam a spăla...

Stih:

Pierit-a fuga dela mine...

Toată vieaţa mea o am cheltuit cu desfrânatele şi cu vameşii. Oare putea-voiu măcar la bătrâneţe să mă pocăesc de cele ce am greşit? Făcătorule al tuturor şi doctore al celor bolnavi, Doamne, mai'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

La fiecare Stih facem câte trei închinăciuni.

Stih: Strigat-am către Tine, Doamne, zis-am: Tu ești nădejdea mea...

De greutatea nepurtării de grijă sunt cuprins, tăvălindu-mă în noroiu, săgetându-mă cu săgeata lui Veliar, şi-mi spurc pre cel făcut dupre chip; întorcătorule al celor nepurtători de grijă, şi Mântuitorul celor greşiţi, Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Ia aminte spre rugăciunea mea...

Făcutu-m'am sminteală oamenilor, lucrând ca un pământean cele pământeşti. Cu nunta m'am împreunat, din porunca Ta, şi am călcat porunca, spurcându-mi patul; Cel ce m'ai zidit din pământ, nu trece zidirea Ta; Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Mântueşte-mă de cei ce mă gonesc...

Ucigaş m'am făcut sufletului meu, grijindu-mă numai de trup. Făcutu-m'am batjocură dracilor, slujind poftelor şi necuviinţelor. Ci cu milostivirea Ta, îndură-Te muncitorule al dracilor; Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Scoate din temniţă sufletul meu...

De bună voie am greşit mai mult decât toţi; pentru aceasta sunt părăsit. Am protivnic sufletului meu gândul trupesc şi mă întunecă. Luminătorule al celor din întunerec şi povăţuitorule al celor rătăciţi, Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Pre mine mă aşteaptă drepţii...

Viu va fi sufletul meu, Doamne, zis-a proorocul, şi Te va lăuda; caută-mă pre mine, oaia cea pierdută şi mă rândueşte în turma Ta; dă-mi vreme de pocăinţă, ca suspinând să strig Ţie: Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne, Doamne...

Greşit-am, greşit-am nebăgând în seamă poruncile Tale, Hristoase Dumnezeule; fii milostiv făcătorule de bine, ca să văd cu ochii cei dinăutru şi să fug de întunerec, şi să strig Ţie cu frică: Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Fie urechile Tale luând aminte...

Fiare sălbatice m'au înconjurat, ci mă scoate dela dânsele, Stăpâne; că vrei să se mântuească toţi şi să vie la cunoştinţa adevărului; mântueşte pre toţi oamenii, ca un Ziditor, şi împreună cu

ei şi pre mine. Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: De Te vei uita la fărădelegi Doamne, Doamne, cine va suferi..

Fii mie tămăduire făcătorule de bine, şi nu mă lepăda Mântuitorul meu; vezi-mă pre mine zăcând întru fărădelegi şi mă ridică ca un atotputernic, ca să vestesc şi eu faptele mele şi să strig Ţie: Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Pentru numele Tău, Te-am răbdat, Doamne...

Ascuzând talantul cel ce mi s'a dat, ca o slugă nemulţumitoare l-am îngropat în pământ; deci, ca un netrebnic m'am osândit, şi nu mai îndrăznesc să mă rog Ţie; iară Tu, ca Cela ce nu ţii minte răul, milostiveşte-Te spre mine, ca şi eu să strig Ţie: Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Din streaja dimineţii, până în noapte..

Uscat-ai lacul patimilor celeia ce-i curgea sânge, cu atingerea de poala Ta; lua-voiu şi eu iertarea greşalelor, apropiindu-mă de Tine cu credinţă neîndoită; primeşte-mă şi pre mine ca pre aceea, şi-mi tămădueşte durerea. Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Că la Domnul este mila şi multă mântuire la el..

Vrei să şezi pe scaun Cela ce ai făcut cu cuvântul cerul şi pământul; vom sta înaintea Ta, toţi, spuindu-Ţi păcatele noastre; mai înainte de ziua aceea primeşte-mă întru pocăinţă. Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Lăudaţi pre Domnul toate neamurile...

Caută cu ochiul cel mult îndurat şi fii mie milostiv, unule Mântuitorule; dărueşte ape de tămăduiri ticălosului şi dosăditului meu suflet. Spală-mă de spurcăciunea faptelor mele, ca să cânt: Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Că s'a întărit mila lui preste noi...

Sabie a gătit Veliar, sârguindu-se să vâneze sufletul meu cel smerit; strein m'am făcut, Indurate, de cunoştinţa luminii feţei Tale; Cela ce eşti puternic întru tărie, scoate-mă din ghiarele lui. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cela ce locueşti în cer...

Tuturor patimilor m'am făcut rob, părăsind legea şi

dumnezeeştile scripturi; tămădueşte-mă preste tot, Făcătorule de bine, Cela ce pentru mine Te-ai făcut ca mine, Bunule; întoarce-mă, Indurate, stricătorule al patimilor. Domne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Miluește-ne pre noi, Doamne, miluește-ne, că prea mult...

Păcătoasa a udat cu lacrămi cinstitele şi preacuratele Tale picioare, pre toţi îndemnându-i să alerge şi să-şi ia deslegare de greşalele lor. Dărueşte-mi credinţa aceleia şi mie, Mântuitorule, ca să strig Ţie: Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie...

Curăţeşte spurcăciunea sufletului meu, Cela ce ai sărăcit dupre trup pentru mine şi ai fost prunc; trimete-mi picătura milei Tale, mie celui neputincios şi sdrobit, Hristoase; spală-mă de întinăciune, vindecă-mă de boală. Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie...

Intăreşte, Stăpâne, sufletul meu, ca să alerge la Tine şi să slujesc Ţie pururea; că Tu eşti acoperitorul meu şi păzitorul, sprijinitorul şi ajutorul; învredniceşte-mă, Dumnezeule Cuvinte, ca să strig cu îndrăzneală: Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie...

Fii nouă zid nebiruit, Iisuse Mântuitorule şi milostive Dumnezeule! Că am căzut în năravuri şi lucruri înşelătoare. Ci ridică zidirea Ta, ca un făcător de bine, şi Te milostiveşte spre dânsa ca un îndurat. Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie...

Fiu desfrânat m'am făcut, risipind bogăţia şi mă topesc acum de foame; ci alerg sub acoperământul Tău, primeşte-mă ca pre acela, Părinte bunule, şi mă învredniceşte a fi părtaş mesei Tale; ca să strig Ţie: Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie...

Pentru pismă a scos din rai începătorul răutăţii pre cel întâi zidit, iară tâlharul, cel ce a strigat pre lemn: pomenşte-mă! a luat raiul. Pentru aceasta şi eu cu credinţă şi cu frică strig: Pomeneşte-mă; Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie..

Tinde-mi mâna ca lui Petru şi mă scoate dintru adânc, Dumnezeule; dărueşte-mi har şi milă cu rugăciunea celei cu totul fără prihană Maicii Tale, care Te-a născut fără sământă, şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie..

Primeşte-mă pre mine, carele cânt în toate zilele; Mielule, Cela ce ai ridicat păcatul lumii, dau în mâinile Tale sufletul şi trupul meu; şi în toată ziua şi noaptea, dupre datorie, strig Ţie: Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi sfântului Duh.

O, milostivirea Ta cea negrăită; prea Bunule, Cela ce nu ţii minte răul, Doamne! O, Cela ce eşti fără de păcat şi îndurat, nu mă lepăda pre mine dela faţa Ta, ca şi eu cu mulţumită bucurându-mă şi cântând să strig Ţie: Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

negrăită smerenia Ta! O, naşterea Ta cea prea minunată şi streină! O, cum Te-a purtat Fecioara prunc în braţele sale, pre Tine făcătorul şi Dumnezeul, Cel ce ai primit a Te întrupa dintr'însa, făcătorul de bine! Doamne, mai 'nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântueşte-mă.

Eşire: Lumină lină..

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalm 93:

Dumnezeule al răzbunării! Doamne, Dumnezeul răzbunării, arată-Te întru mărirea Ta.

Stih:

Scoală-te, judecătorule al pământului, şi dă celor mândri după faptele lor.

Dela Facere, cetire.

Cap. 17, vers. 1—9.

Iar când era Avram de nouăzeci şi nouă de ani, i s'a arătat Domnul şi i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic; fă ce-i plăcut înaintea mea şi fii fără prihană; şi voiu încheia legământ cu tine şi te voiu înmulţi foarte, foarte tare". Atunci a căzut Avram cu faţa la pământ, iar Dumnezeu a mai grăit şi a zis: „Eu sunt şi iată care-i legământul meu cu tine: vei fi tată a mulţime de popoare, şi nu te vei mai numi Avram, ci Avraam va fi numele tău, căci am să te fac tată a mulţime de popoare. Am să te înmulţesc foarte, foarte tare, şi am să ridic din tine popoare, şi regi se vor ridica din tine. Voiu pune legământul meu între mine şi între tine şi urmaşii tăi de după tine din neam în neam să fie legământ veşnic, aşa că eu voiu fi Dumnezeul tău şi al urmaşilor tăi de după tine. Şi-ţi voiu da ţie şi urmaşilor tăi de după tine pământul în care pribegeşti acum ca străin, tot pământul Canaanului, ca moştenire veşnică, şi vă voiu fi Dumnezeu". Apoi a mai zis Dumnezeu lui Avraam: „Iar tu şi urmaşii tăi de după tine din neam în neam să păziţi legământul meu".

Prochimen, glasul al 4-lea, Psalm 94:

Veniţi să cântăm cu veselie Domnului.

Stih:

Să ieşim întru întâmpinarea Lui cu laude şi cu cântările noastre să-L preamărim.

Dela Pilde, cetire.

Cap. 15, vers. 20. — Cap. 16, vers. 9.

Fiul înțelept bucură pe tatăl său, iar fiul nebun nu bagă în seamă pe maica lui. Nebunia este o bucurie pentru omul neînțelegător, iar cel înțelept merge pe calea dreaptă. Punerile la cale nu se înfăptuesc unde lipsește chibzuirea, dar ele își iau ființă cu mulți sfătuitori. Omul se bucură pentru un răspuns bun ieșit din gura lui, și cât e de bună vorba spusă la locul ei! Înțeleptul merge pe cărarea vieții ce duce în sus, ca să ocolească drumul iadului, care merge în jos. Domnul prăbușește casa celor mândri și întărește hotarul văduvei. Gândurile cele rele sunt urîciune înaintea Domnului, iar cuvintele frumoase sunt curate (în ochii lui). Cel ce umblă după câștig nedrept își surpă casa lui, iar cel ce urăște mituirea va via. Inima celui drept chibzuește ce să răspundă, iar gura celor nelegiuiți revarsă răutăți. Domnul se ține departe de cei nelegiuiți, dar ascultă rugăciunea celor drepți. O căutătură prietenească înveselește inima și o veste bună îngrașă oasele. Urechea care ascultă o dojană îmbunătățitoare asupra vieții, își are lăcașul printre cei înțelepți. Cel ce nu vrea să știe de mustrare își urgisește sufletul său, iar cel ce ia aminte la dojană se face mai înțelept. Frica de Dumnezeu este învățătură și înțelepciune, iar smerenia vine înaintea măririi. În putere stă omului să plăsmuiască planuri în inimă, dar răspunsul limbii vine dela Domnul. Toate căile omului sunt curate în ochii lui, dar numai Domnul este cel ce cercetează duhul. Înfățișează Domnului lucrările tale și gândurile tale vor izbuti. Pe toate le-a făcut Domnul fiecare cu țelul său, așijderea și pe nelegiuit pentru ziua nenorocirii. Toată inima semeață este urîciune înaintea Domnului; aveți răbdare — nu va rămânea nepedepsită. Prin iubire și credință se ispășește păcatul, și prin frica lui Dumnezeu te ferești de rele. Când căile omului sunt plăcute înaintea Domnului, chiar și pe vrăjmașii lui îi silește la pace. Mai de grabă puțin și cu dreptate, decât agoniseală multă cu strâmbătate. Inima omului gândește la calea lui, dar numai Domnul poartă pașii lui.

Apoi:

Să se îndrepteze rugăciunea mea...

Și cealaltă urmare a Liturghiei mai înainte sfințită.

Iar de nu va fi Liturghie, la Doamne strigat-am... cântăm 3 podobii ale Triodului și 24 Stihiri ale Canonului cel Mare.

Prochimenul și citirile.

LA STIHOAVNĂ

Idiomela zilei, de două ori, și Martirica.

Slavă, și acum; a Născătoarei de Dumnezeu.

Și celelalte.

La masă, deslegăm la vin și untdelemn, pentru osteneala privegherii.

Pavecernița cea mică o citim în chilie.

După

Sfinte Dumnezeule...

Zicem Condacul sfântului Andrei dela Canonul Mare.

Asemenea, Utrenia o citim în chilie.

VEZI:

De vor cădea 40 de Mucenici în Joia Canonului Mare, slujba lor se cântă în întregime înainte, în Marțea acestei săptămâni.

Joi a cincea săptămână

A SFÂNTULUI POST

Tocăm pe la al patrulea ceas din noapte și adunându-ne în biserică, preotul face începutul după obiceiu, iar noi zicem:

Împărate ceresc, Sfinte Dumnezeule.

După

Tatăl nostru,

Doamne miluește

(de 12 ori)

Slavă, Și acum.

Veniți să ne închinăm...

Și Utrenia, după rânduială.

După Psalmi, cântăm Aliluia și Podobnicele glasului și cetim Catisma a 8-a.

Apoi cetim viața cuvioasei Maria Egipteanca, în două stări.

Psalmul 50. Miluiește Dumnezeule... apoi Pr.: Cu ...

(Nu cântăm stihurile: Să cântăm Domnului).

Începem, îndată, Canonul Mare, pe care-l zicem rar, cu glas umilit și cu inimă înfrântă, făcând la fiecare tropar câte 3 închinăciuni.

CANONUL CEL MARE

Compus de sfântul părintele nostru Andrei Criteanul Ierusalimiteanul.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea, Irmos:

Ajutor şi acoperitor s'a făcut mie spre mântuire, „acesta este Dumnezeul meu „şi-L voiu mări pre El; Dumnezeul părintelui meu şi-L „voiu înălţa pre El, căci cu „slavă S'a preaslăvit".

(de două ori)

Pripeală:

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

De unde voiu începe a plânge faptele vieţii mele celei ticăloase? Care începere voiu pune, Hristoase, tânguirii cestei de acum? Ci ca un milostiv, dă-mi iertare greşalelor.

Vino ticăloase suflete împreună cu trupul tău, de te mărturiseşte la Ziditorul tuturor. Şi te părăseşte de acum de dobitocia cea mai dinainte şi du lui Dumnezeu lacrimi de pocăinţă.

Râvnind neascultării lui Adam celui întâi zidit, m'am cunoscut pre mine desbrăcat de Dumnezeu şi de împărăţia cea vecuitoare şi de desfătare, pentru păcatele mele.

Vai! ticăloase suflete. Pentru ce te-ai asemănat tu Evei celei dintâi? că ai căzut rău şi te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom şi ai gustat cu îndrăzneală dobitocească mâncare.

In locul Evei celei trupeşti, făcutu-s'a mie Evă înţelegătoare: cugetul cel cu poftă trupească, arătându-mi cele dulci şi gustând pururea din băutura cea amară.

Dupre dreptate s'a lepădat Adam din Edem, nepăzind o poruncă a Ta, Mântuitorule. Dară eu, ce voiu pătimi, nebăgând seamă totdeauna de cuvintele Tale cele de viaţă?

Covârşind eu uciderea lui Cain, din bună voinţă m'am făcut ucigaş sufleteştei cunoştinţe, hrănindu-mi trupul şi oştind asupra lui cu faptele mele cele viclene.

Nu m'am asemănat, Iisuse, dreptăţii lui Avel. Daruri primite nu Ţi-am adus Ţie nici odinioară, nici fapte dumnezeeşti, nici jertfă curată, nici vieaţă fără prihană.

Precum Cain, aşa şi noi, ticăloase suflete, am adus fapte spurcate Făcătorului tuturor şi jertfă cu prihană şi vieaţă netrebnică; pentru acestea ne-am şi osândit împreună.

Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup şi oase şi suflare şi vieaţă; ci, o! Făcătorul meu, Mântuitorul

meu şi Judecătorule, primeşte-mă pre mine cel ce mă pocăesc.

Mărturisesc Ţie, Mântuitorule, păcatele care am făcut şi ranele sufletului şi ale trupului meu, care tâlhăreşte mi-au pus mie asupră cugetele cele ucigătoare din lăuntru.

De am şi greşit, Mântuitorule, dar ştiu că eşti iubitor de oameni; baţi cu milă şi Te milostiveşti fierbinte; pre cel ce plânge îl vezi şi alergi ca un părinte, chemând pre cel pierdut.

Pre mine cel lepădat înaintea uşilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrâneţe nu mă lăsa în iad deşert, ci mai 'nainte de sfârşit, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greşalelor.

Eu sunt cel căzut în tâlhari, în cugetele mele; cu totul sunt rănit acum de dânsele şi plin de bube; ci Tu însuţi viind de faţă, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă.

Preotul văzându-mă mai înainte, m'a trecut şi Levitul văzându-mă gol întru răutăţi, nu m'a băgat în seamă; iar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venindu-mi de faţă, miluește-mă.

Mielule al lui Dumnezeu, Cela ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Vremea este a pocăinţei, vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un îndurat, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Să nu mă urăşti, Mântuitorule, să nu mă lepezi dela faţa Ta; ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un milostiv, dă-mi iertare păcatelor.

Greşalele mele cele de voie şi cele fără de voie, Mântuitorule, cele vădite şi cele ascunse, cele ştiute şi cele neştiute toate iertându-le, ca un Dumnezeu, milostiveşte-Te şi mă mântuește.

Din tinereţe, Mântuitorule, poruncile Tale am lepădat şi mi-am trecut toată viaţa cu pofte, negrijindu-mă şi lenevindu-mă; pentru aceasta strig Ţie, Mântuitorule: măcar la sfârşit mântuește-mă.

Bogăţia sufletului cheltuind-o întru păcate, pustiu sunt de creştineşti bunătăţi şi flămânzind strig: Dătătorule de

milă, apucând înainte, miluește-mă.

Inaintea Ta cad, Iisuse; greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine; ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și, ca un îndurat, dă-mi lacrimi de umilință.

Să nu intri cu mine la judecată, vădind faptele mele, iscodind cuvintele și îndreptând pornirile; ci cu îndurările Tale, trecând cu vederea răutățile mele, mântuește-mă, Atotputernice.

Alt Canon, al cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca. Glas și Irmos aceleași.

Acrostihul acestui canon este:

Cuvioasă Marie, tu ne ajută...

Pripeală:

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tu-mi dă har luminător din osârdia Ta cea dumnezeească de sus, ca să scap de întunerecul patimilor; și să laud din inimă faptele vieții tale cele frumoase, Marie.

Plecându-te dumnezeeștilor legi ale lui Hristos, la Dânsul ai venit, lăsând pornirile desfătărilor cele neoprite și toată fapta cea bună foarte cu cucernicie, ca pre una, ai săvârșit.

Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu rugăciunile tale, Andreie, scapă-ne de patimile cele fără de cinste și ne arată părtași acum împărăției lui Hristos, pre noi cei ce te lăudăm pre tine, slăvite, cu credință și cu dragoste, rugămu-ne.

Slavă, a Treimei.

Treime, Ființă prea înaltă, căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și, ca o milostivă, dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și folosirea celor ce te laudă pre tine, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și, ca o stăpână, Curată mă primește pre mine, cel ce mă pocăesc.

Și iarăși cântăm Irmosul:

Ajutor și acoperitor...

In amândouă stranele.

Cântarea a 2-a, Irmos:

Ia aminte cerule și voiu grăi; și voiu lăuda pre Hristos, „Carele a venit din Fecioară „cu trup".

(de două ori).

Miluește-mă, Dumnezeule, miluește-mă.

Ia aminte cerule și voiu grăi; pământule, primește în urechi glasul celui ce se pocăește lui Dumnezeu și-L laudă pre Dânsul.

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând, şi-mi primeşte mărturisirea mea cea călduroasă.

Greşit-am mai mult decât toţi oamenii, însumi am greşit Ţie; ci Te milostiveşte Mântuitorule, ca un Dumnezeu, spre făptura Ta.

Viforul răutăţilor m'a cuprins, milostive Doamne; ci, ca lui Petru, tinde-mi şi mie mâna Ta.

Lacrimile desfrânatei, Indurate, şi eu le vărs înaintea Ta; milostiveşte-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Intunecatu-mi-am frumuseţea sufletului cu dulceţile poftelor şi cu totul toată mintea ţărână mi-am făcut.

Ruptu-mi-am acum vestmântul cel dintâi, carele mi l-ai ţesut mie, Ziditorule, din început; şi pentru aceasta zac acum gol.

Imbrăcatu-m'am acum în haină ruptă, care mi-a ţesut mie şarpele cu sfătuirea şi mă ruşinez.

Căutat-am spre frumuseţea pomului şi mi s'a amăgit mintea; şi acum zac gol şi mă ruşinez.

Lucrat-au pre spatele mele toţi începătorii răutăţilor, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Pierdutu-mi-am frumuseţea cea întâi zidită şi podoaba mea; şi acum zac gol şi mă ruşinez.

Cusutu-mi-a hainele de piele păcatul, golindu-mă de haina cea dintâi ţesută de Dumnezeu.

Imbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de ruşine, ca şi cu nişte frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele celor din bună voia mea.

Imbrăcatu-m'am urît cu haină împiestrită şi sângerată, prin curgerea vieţii celei cu patimi şi iubitoare de desfătări.

Intinatu-mi-am haina trupului meu şi mi-am spurcat podoaba cea dupre chipul şi dupre asemănarea Ta, Mântuitorule.

Căzut-am întru întristarea patimilor şi în stricăciunea cea trupească; şi pentru aceasta acum vrăjmaşul mă necăjeşte.

Vieaţă iubitoare de cele pământeşti şi iubitoare de averi, prin neînfrânare, alegând eu, Mântuitorule, m'am împresurat acum cu sarcină grea.

Impodobitu-mi-am chipul trupului cu îmbrăcămintea de multe feluri a cugetelor grozave şi mă osândesc.

Grijitu-m'am cu deadinsul numai de podoaba mea cea din afară, nebăgând seamă de cortul din lăuntru, cel de pre chipul lui Dumnezeu.

Chip făcând grozăviei patimilor mele cu pofte iubitoare de desmierdare, mi-am stricat frumuseţea minţii.

Ingropat-am, Mântuitorule, cu patimile frumuseţea chipului celui dintâi; ci precum drahma oarecând, aşa mă caută şi mă află.

Greşit-am, ca şi păcătoasa, strig Ţie, însumi am greşit! Primeşte, Mântuitorule, ca nişte mir şi lacrimile mele.

Alunecat-am în desfrânare ca David şi m'am umplut de noroiu; ci mă spală şi pre mine cu lacrimile mele, Mântuitorule.

Fii mie milostiv, strig Ţie, ca şi vameşul; Mântuitorule, curăţeşte-mă; că nimenea din cei din Adam n'au greşit Ţie, precum eu.

Nici lacrimi, nici pocăinţă nu am, nici umilinţă; ci Tu Insuţi acestea, Mântuitorule, durueşte-mi-le, ca un Dumnezeu.

Uşa Ta să nu mi-o închizi atuncea, Doamne, Doamne! Ci să o deschizi mie, celui ce mă pocăesc către Tine.

Iubitorule de oameni, cela ce voeşti să se mântuească toţi, Tu mă cheamă, ca un bun, şi mă primeşte pre mine, cel ce mă pocăesc.

Ascultă suspinurile sufletului meu şi primeşte picăturile ochilor mei, Doamne, şi mă mântueşte.

A Născătoarei.

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti prea lăudată, roagă-te cu deadinsul, ca să ne mântuim noi

Alt Irmos:

Vedeţi, vedeţi! că Eu sunt „Dumnezeu, Carele am plouat „mană şi apă din piatră am „izvorît de demult, în pustie, „poporului meu, cu singură „dreapta şi cu tăria mea".

Vedeţi, vedeţi! că Eu sunt Dumnezeu; ascultă suflete al meu pre Domnul, Celce strigă, şi te depărtează dela păcatul cel mai dinainte; şi te teme, ca de un nefăţarnic judecător şi Dumnezeu.

Cui te-ai asemănat, mult păcătoase suflete? Vai mie! lui Cain celui dintâi și lui Lameh aceluia. Ucigându-ți cu pietre trupul, cu fapte rele, și omorîndu-ți mintea cu pornirile cele dobitocești.

Pre toți cei mai 'nainte de lege trecându-i, o, suflete! lui Sit nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cu mutarea, nici lui Noe; ci te-ai arătat sărac de viața drepților.

Tu însuți, suflete al meu, ai deschis jghiaburile mâniei Dumnezeului tău și ți-ai înecat trupul, ca și tot pământul, și faptele și vieața; și ai rămas afară de mântuitoarea corabie.

Bărbat am ucis, zice, spre rană mie, și tânăr spre vătămare, Lameh plângând a strigat; iar tu, nu te cutremuri, o, suflete al meu! întinându-ți trupul și mintea spurcându-ți.

O! Cum am râvnit lui Lameh, ucigătorului celui mai dinainte. Sufletul ca pre un bărbat, mintea ca pre un tânăr și, ca pre un frate, trupul mi-am ucis, ca și Cain ucigașul, cu pornirile cele poftitoare de desmierdări.

Turn te-ai meșteșugit să zidești, o suflete! și întărire să faci poftelor tale, de n'ar fi oprit Ziditorul sfaturile tale, și de n'ar fi surpat până la pământ meșteșugirile tale.

Plouat-a Domnul oarecând foc din cer, arzând fărădelegea cea înfierbântată a Sodomenilor; iar tu ți-ai aprins focul gheenei, întru carele vrei să arzi, o suflete.

Rănitu-m'am, vătămatu-m'am, iată săgețile vrăjmașului au pătruns sufletul meu și trupul. Iată ranele și bubele și sdruncinăturile strigă și vătămăturile patimilor mele cele de bună voie.

Cunoașteți și vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Cel ce ispitesc inimile, înfrânez cugetele și vădesc faptele, ard păcatele, judec pre cel sărac și pre cel smerit și pre mișelul.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tins-ai mâinile tale către înduratul Dumnezeu, Marie, afundându-te întru adâncul răutăților și ți-a întins mână de ajutor cu milostivire, ca și lui Petru, cercând cu adevărat întoarcerea ta.

Cu toată osârdia și cu dragoste ai alergat către Hristos, urând calea cea dintâi a păcatului; și în pustiile cele neumblate hrănindu-te și porun-

cile lui cele dumnezeeşti curat săvârşind.

Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Vedem, vedem, o suflete, iubirea de oameni a lui Dumnezeu şi Stăpânului; pentru aceasta, mai'nainte de sfârşit să cădem înaintea lui cu lacrimi, strigând: Cu rugăciunile lui Andrei, Mântuitorule, miluește-ne pre noi.

Slavă, a Treimei.

Treime fără început, nezidită, nedespărţită Unime, primeşte-mă pre mine cel ce mă pocăesc, şi mă mântueşte pre mine, cel ce am greşit; a Ta zidire sunt, nu mă trece; ci mă iartă şi mă izbăveşte de osânda focului.

Şi acum, a Născătoarei.

Preacurată Stăpână Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine şi limanul celor învіforaţi, pre Milostivul şi Făcătorul şi Fiul tău, fă-L îndurat şi mie cu rugăciunile tale.

Şi iarăşi zicem Irmosul al doilea:

Vedeţi, vedeţi...

În amândouă stranele.

Cântarea a 3-a, Irmos:

Pre piatra cea neclătită a „poruncilor Tale, Hristoa-„se, întăreşte mintea mea".

(de două ori).

Foc dela Domnul ploând, oarecând, a ars Domnul de demult pământul Sodomenilor.

In munte scapă, suflete, ca Lot acela şi fugi în Sigor.

Fugi de aprindere, o suflete! Fugi de arderea Sodomului! Fugi de stricăciunea dumnezeeştei văpăi!

Mărturisescu-mă Ţie, Mântuitorule; greşit-am Ţie fără măsură; ci lasă-mi, iartă-mi ca un îndurat.

Greşit-am Ţie singur eu, greşit-am mai mult de cât toţi; Hristoase Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Tu eşti Păstorul cel bun; caută-mă pre mine mielul şi rătăcit fiind, nu mă trece cu vederea.

Tu eşti dulcele Iisus, Tu eşti Ziditorul meu; întru Tine, Mântuitorule, mă voiu îndrepta.

A Treimei.

Prea sfântă Treime, Dumnezeul nostru, miluește-ne pre noi.

O Treime, Unime Dumnezeule! mântueşte-ne pre noi de înşelăciune şi de ispite şi de primejdii.

A Născătoarei.

Prea sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântueşte-ne pre noi.

Bucură-te, pântece primitor

de Dumnezeu! Bucură-te, scaunul Domnului! Bucură-te, Maica vieţii noastre.

Alt Irmos:

Intăreşte, Doamne, pre piatra poruncilor Tale inima „mea cea clătită; că Insuţi „eşti sfânt şi Domn".

Izvor de vieaţă Te-am câştigat pre Tine surpătorul morţii, şi strig Ţie din inima mea mai 'nainte de sfârşit: Greşit-am! Milostiveşte-Te şi mă mântueşte.

Păcătoşilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moştenind osândirea acelora întru cufundarea potopului.

Greşit-am, Doamne, greşit-am Ţie! Milostiveşte-Te spre mine. Că nu este cineva între oameni, din cei ce au greşit, pre carele să nu-l fi întrecut eu cu păcatele.

Lui Ham aceluia, batjocoritorul de tată, urmând suflete, n'ai acoperit ruşinea celui de aproape, cu faţa înapoi întorcându-te.

Binecuvântarea lui Sim nu ai moştenit, ticăloase suflete, şi moştenire desfătată n'ai luat, ca Iafet în pământul iertării.

Din pământul Harran, adică din păcat, ieşi, suflete al meu, şi vino la pământul carele izvorăşte deapururea nestricăciune vie, pe care Avraam a moştenit-o.

De Avraam ai auzit, suflete al meu, carele şi-a lăsat oarecând pământul părinţilor şi s'a făcut nemernic. Urmează şi tu voirii aceluia.

La stejarul din Mamvri ospătând patriarhul pre îngeri, a luat la bătrâneţe vânatul făgăduinţii.

Inţelegând de Isaac, ticăloase suflete al meu, că s'a jertfit cu taină jertfă nouă Domnului, urmează voinţii lui.

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismail, că s'a gonit ca un fecior din slujnică; trezeşte-te, vezi, ca nu cumva păcătuind, să paţi asemenea ceva.

Agarei celei de demult, Egiptencii, te-ai asemănat suflete, făcându-te rob de bună voia ta şi născând semeţia ca pre un nou Ismail.

Scara lui Iacov o ştii, suflete al meu, care s'a arătat dela pământ până la cer; pentruce n'ai avut treaptă tare, buna credinţă?

Preotului lui Dumnezeu şi împăratului celui înstreinat între oameni de viaţa lumii, ur-

mează, adică: închipuirii lui Hristos.

Să nu te faci stâlp de sare, suflete, întorcându-te înapoi; să te înfricoşeze pilda Sodomului, sus în Sigor mântueşte-te!

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca şi Lot. Fugi de Sodoma şi de Gomora; fugi de văpaia a toată pofta cea dobitocească.

Miluieşte-mă, Doamne, miluieşte-mă strig Ţie, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplăteşti tuturor dupre vrednicia faptelor.

Rugăciunea celor ce Te laudă pre Tine, Stăpâne, nu o lepăda; ci Te milostiveşte, Iubitorule de oameni, şi dărueşte iertare celor ce se roagă Ţie cu credinţă.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cuprins sunt de furtună şi de întreitele valuri ale păcatelor. Ci tu, Maică, mântueşte-mă acum şi mă scoate la limanul dumnezeeştii pocăinţe.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Rugăciune cu osârdie aducând şi acum, Cuvioasă, către prea milostiva Născătoare de Dumnezeu; cu rugăciunile tale, deschide-mi dumnezeeştile intrări.

Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu rugăciunile tale dărueşte-mi şi mie iertare datoriilor, o Andreie, arhiereule al Critului; că tu eşti învăţător prea ales al pocăinţii.

Slavă, a Treimei.

Treime neamestecată, nezidită, Fire fără început, care Te lauzi în Treimea feţelor, mântueşte-ne pre noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credinţă.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani l-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune streină! Că aplecând, ai rămas Fecioară.

Şi iar Irmosul:

Intăreşte Doamne...

Şezânda lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobia: Inviat-ai din morţi..

Luminători de Dumnezeu luminaţi, cei ce singuri aţi fost văzători ai Mântuitorului, luminaţi-ne pre noi cari suntem întru întunerecul vieţii, ca să umblăm acum, ca în zi, cu bună cuviinţă, întru lumina postului; gonind patimile cele de noapte, şi să vedem lumi-

natele patimi ale lui Hristos, bucurându-ne.

Slavă, altă Sedealnă, glasul al 8-lea:

Podobia: Porunca cea cu taină...

Apostoli, cei doisprezece de Dumnezeu aleşi, aduceţi acum rugăciune lui Hristos, ca să trecem toţi curgerea postului săvârşind rugăciuni cu umilinţă şi făcând bunătăţi cu osârdie; ca în acest chip să ajungem să vedem învierea cea slăvită a lui Hristos Dumnezeu, slavă şi laudă aducând.

Şi acum, a Născătoarei de Dumnezeu; asemenea.

Născătoare de Dumnezeu, roagă-te împreună cu Apostolii, Fiului şi Cuvântului lui Dumnezeu, cel necuprins, ce s'a născut negrăit din tine mai presus de gând, să dăruească lumii pace curată şi să ne dea nouă iertare păcatelor mai înainte de sfârşit, şi să învrednicească pre robii tăi împărăţiei cereşti, pentru bunătatea sa cea prea multă.

Apoi cetim vieaţa prea cuvioasei Mariei Egipteanca, de la jumătate. După aceasta, Tricântarea cea de Joi, fără metanii.

Cântarea a 4-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m'am temut, înţe„les-am lucrurile Tale şi am „slăvit, Stăpâne, puterea Ta".

Apostolii lui Hristos cei luminaţi, care au vieţuit cu înfrânare, uşurează nouă vremea postului cu dumnezeeştile lor mijlociri.

Organul cel cu douăsprezece strune, ceata cea Dumnezeească a ucenicilor, a cântat cântarea de mântuire, turburând cântările cele viclene.

Cu ploile Duhului aţi adăpat toată lumea, alungând, prea fericiţilor, seceta mulţimei dumnezeilor.

A Născătoarei.

Mântueşte-mă pre mine, cel ce mă smeresc, carele am vieţuit cu gând înalt, ceea ce ai născut pre Cel ce a înălţat firea cea smerită, Preacurată.

Altă Tricântare, glas acelaşi:

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Prea cinstită ceată a Apostolilor, îndeamnă-te a ruga pre Ziditorul tuturor, ca să ne miluească pre noi, care te lăudăm pre tine.

Fiind ca nişte lucrători ai lui Hristos, apostoli, şi lucrând cu dumnezeescul Cuvânt, totdeauna i-aţi adus roduri toată lumea.

Vie v'aţi făcut lui Hristos, Celui cu adevărat iubit; că aţi izvorît în lume vinul Duhului, apostoli.

A Treimei.

Prea sfântă Treime Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Sfântă Treime, carea ești mai pre sus stăpânitoare, cea întru una prea puternică, Părinte, Cuvântule și Duhule sfinte, Dumnezeule, lumină și vieață, păzește turma Ta.

A Născătoarei.

Prea sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuește-ne pre noi.

Bucură-te, scaun în chipul focului! Bucură-te, sfeșnic purtător de făclie. Bucură-te, muntele sfinției, sicriule al vieții, cortul cel sfânt al sfintelor.

Alt Irmos al Canonului celui mare:

Se cîntă

Auzit-a proorocul de venirea ta, Doamne, și s'a temut: „că vreai să Te naști din Fecioară și oamenilor să Te „arăți, și a grăit: Auzit-am „auzul Tău și m'am temut; „slavă puterii tale, Doamne".

de două ori.

Stihuiește-mă...

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea Ta nu o părăsi, drepte Judecătorule; că de am și greșit eu însumi ca un om și mai mult decât tot omul, iubitorule de oameni, dar ai putere ca un Domn al tuturor a ierta păcatele.

Se apropie, suflete, sfârșitul, se apropie și nu te grijești, nu te gătești; vremea se scurtează, scoală-te, aproape lângă uși este judecătorul: ca nu vis, ca o floare trece vremea vieții. Pentruce în deșert ne turburăm?

Deșteaptă-te, o sufletul meu! In seama faptelor tale, ce ai făcut, și le du pre ele înaintea ochilor tăi; varsă picături de lacrimile tale; spune cu îndrăzneală faptele tale și cugetele tale lui Hristos și te îndreptează.

N'a fost în viață păcat, nici faptă, nici răutate, pe care să nu le fi săvârșit eu, Mântuitorule, cu mintea și cu cuvântul, cu voința și cu gândul și cu știința; și cu fapta păcătuind, ca altul nimenea nici odinioară.

Dintru aceasta m'am judecat, dintru aceasta m'am osândit eu, ticălosul, adică din cunoștința mea, de cât carea, nimic nu este în lume mai silnic; judecătorule Mântuitorul meu și cunoscătorule, milostivește-Te și mă scapă și mă mântuește pre mine robul Tău.

Scara pe care a văzut-o de demult marele între patriarhi, suflete al meu, este arătarea suirii celei de lucrare și a înălțării gândului; deci, de voești

să vieţueşti cu lucrarea şi cu cunoştinţa şi cu înălţarea gândului, înoeşte-te.

Arşiţa zilei a răbdat patriarhul pentru lipsă şi gerul nopţii a suferit, în toate zilele făcând câştigarea; păstorind, trudindu-se şi slujind ca să-şi ia amândouă femeile.

Două femei să înţelegi: lucrarea şi cunoştinţa întru gândire; însă prin Lia, lucrarea ca pre ceea ce a fost cu mulţi copii. Iar prin Rahil, gândirea, ca pre cea cu multă osteneală. Că fără de ostenele nici lucrarea, nici gândirea nu se va săvârşi, suflete.

Priveghiază, o suflete al meu! şi te fă lăudat, ca cel mare între patriarhi; ca să dobândeşti lucrarea cu gândirea cea înaltă; ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu, să ajungi în norul cel neapus, cu gândirea, şi să te faci neguţător de lucruri mari.

Pre cei doisprezece patriarhi născându-i cel mare între patriarhi, ţi-a făcut ţie cu taină, suflete al meu, scară spre suirea cea de lucrare; pre fiii săi, ca pre nişte temeiuri şi trepte, ca nişte suişuri prea înţelepţeşte aşezându-le.

Lui Isav celui urît asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău întâia naştere, a frumuseţii cei dintâi; şi de la binecuvântarea părintească ai căzut şi îndoit te-ai amăgit, ticăloase, cu lucrarea şi cu gândirea; pentru aceasta acum pocăeşte-te.

Edom s'a chemat Isav, pentru marea învierşunare a amestecării cu femei. Căci cu neînfrânarea pururea aprinzându-se şi cu desmierdările spurcându-se, Edom s'a numit, care va să zică: înfierbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

De Iov cel din gunoi auzind o! suflete al meu, că s'a îndreptat, n'ai râvnit bărbăţiei aceluia, n'ai avut întărirea gândului lui, întru toate care ai cunoscut, în cele ce ai ştiut şi în cele ce te-ai ispitit; ci te-ai arătat nerăbdător.

Cel ce era mai 'nainte pe scaun, acum se vede gol în gunoi, cu rane; cel cu mulţi fii şi mărit, de năprasnă fără de fii şi de casă lipsit; că socotea gunoiul palat şi ranele mărgăritar.

Dupre vrednicia împărătească fiind îmbrăcat că diademă şi cu porfiră, omul cel cu multă avere şi dreptul cel îndestulat de bogăţie şi de dobitoace, degrab sărăcind de

avere şi de stare şi de împărăţie, s'a stins.

De a fost acela drept şi fără prihană de cât toţi şi n'a săpat de cursele şi vicleşugurile înşelătorului, dar tu, fiind iubitor de păcate, ticăloase suflete, ce vei face de se va întâmpla să-ţi vină ţie ceva asupră din cele negândite?

Trupul mi-am spurcat, duhul mi-am întinat, preste tot m'am rănit; ci ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăinţă le tămădueşte. Spală-le, curăţeşte-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Trupul Tău şi sângele, pentru toţi Ţi-ai pus, Cuvinte, răstignindu-Te; trupul, adică ca să mă înoeşti, iar sângele ca să mă speli. Duhul Ţi-ai dat, ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Lucrat-ai mântuirea în mijlocul pământului, Îndurate, ca să ne mântuim; de bunăvoie pre lemn Te-ai răstignit, Edemul, cel ce se încuiase, s'a deschis; cele de sus şi cele de jos, făptura şi toate neamurile mântuindu-se, se închină Ţie.

Să-mi fie mie scăldătoare sângele cel din coasta Ta, împreună şi băutură şi apa iertării ceeace a izvorît, ca să mă curăţesc cu amândouă, ungându-mă şi bând şi ca o ungere şi băutură, Cuvinte, cuvinte Tale cele de vieaţă.

Gol sunt spre a intra în cămară, gol sunt şi de a merge la nuntă şi la cină; candela mi s'a stins, fiind fără de untdelemn, cămara mi-s'a închis dormind eu. Cina s'a mâncat; iară eu fiind legat de mâini şi de picioare, m'am lepădat afară.

Pahar biserica a câştigat coasta Ta cea purtătoare de vieaţă, din care a izvorît nouă îndoit izvorul iertării şi al cunoştinţei; spre închipuirea celei vechi şi celei noi, a amândorora legilor, Mântuitorul nostru.

Timpul vieţii mele este scurt şi plin de dureri şi de vicleşug, ci întru pocăinţă primeşte-mă şi întru cunoştinţă mă chiamă, ca să nu mă fac câştigare şi mâncare celui strein; Mântuitorule, însuţi Tu mă milueşte.

Falnic sunt acuma şi semeţ cu inima în deşert şi în zadar. Să nu mă osândeşti împreună cu fariseul; ci mai ales dă-mi smerenia vameşului, unule îndurate, drepte Judecătorule şi

cu acesta împreună mă numără.

Ştiu, Îndurate, că am greşit de am ocărît vasul trupului meu; ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă chiamă, ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui strein. Mântuitorule, Tu însuţi mă milueşte.

Insumi idol m'am făcut, spurcându-mi cu poftele sufletul meu. Ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă chiamă, ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui strein. Mântuitorule, Tu însuţi mă milueşte.

N'am auzit glasul Tău, n'am ascultat scriptura Ta, dătătorule de lege. Ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă chiamă, ca să nu mă fac câştigare , nici mâncare celui strein. Mântuitorule, Tu însuţi-mă milueşte.

Cuvioasa maică maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi

Petrecând vieaţă fără de trup, cuvioasă, fiind cu trup, ai luat mare dar dela Dumnezeu cu adevărat, ca să foloseşti celor ce te cinstesc cu credinţă. Pentru aceasta ne rugăm ţie, mântueşte-ne pre noi cu rugăciunile tale de toate supărările.

Cuvioasa maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Intru adânc de necuviinţe mari pogorîndu-te, nu te-ai oprit acolo, ci te-ai suit cu preamărire, cu gând mai bun arătat, la bunătatea cea desăvârşită prin lucrare, minunând, Marie, firea îngerească.

Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie, lauda părinţilor, nu uita, rugându-te cu rugăciunile tale, stând lângă Treimea, Dumnezeirea cea prea înaltă, ca să ne mântuim de muncă, cei ce te chiemăm pre tine dumnezeescul folositor si podoaba Critului.

Slavă, a Treimei.

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te cunosc pre Tine Dumnezeire, una în Treime, ca pre ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu tronul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit, întru cele de sus.

Şi acum, a Născătoarei.

Şi ai născut şi eşti Fecioară, şi ai rămas întru amândouă cu firea Fecioară. Cela ce s'a născut înoeşte legile firii, şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voeşte, să birueşte rânduiala firii; că face câte voeşte.

Şi iarăşi cântăm Irmosul:

Auzit-a proorocul de venirea Ta...

Cântarea a 5-a, Irmos:

De noapte mânecând, Iubitiorule de oameni, „mă rog luminează-mă şi mă „îndreptează la poruncile Tale „şi mă învaţă, Mântuitorule, „să fac voia Ta“.

de două ori

In noapte vieaţa mea mi-am trecut pururea; că întunerec s'a făcut mie şi negură adâncă noaptea păcatului; ci ca pre un fiu al zilei arată-mă, Mântuitorule.

Lui Ruvim asemănându-mă eu ticălosul, făcut-am sfat necuvios şi călcător de lege asupra lui Dumnezeu celui înalt, spurcându-mi patul meu, precum acela al tătâne-său.

Mărturisescu-mă Ţie, Hristoase Impărate; greşit-am, greşit-am ca mai 'nainte fraţii lui Iosif, vânzând rodul curăţiei şi al înţelepţiei.

De cei de un sânge s'a dat, s'a vândut în robie dulcele suflet, cel drept, spre închipuirea Domnului; iară tu, suflete, cu totul te-ai vândut răutăţilor tale.

Lui Iosif cel drept şi minţii lui celei curate urmează ticăloase şi neiscusite suflete, şi nu te spurca cu pornirele cele fără pricepere pururea făcând fărădelege.

De s'a şi sălăşluit în groapă oarecând Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării şi a ascultării Tale a fost aceasta; iar eu ce-Ţi voiu aduce Ţie întru acest chip vreodată?

Auzit-ai de scriul lui Moisi, suflete, cel purtat de apele şi de valurile râului, că s'a păzit de demult ca întru o cămară, fugind de lucrul cel amar al sfatului lui Faron.

De ai auzit, ticăloase suflete, de moaşele ce ucideau oarecând lucrarea curăţiei cea bărbătească, fără de vârstă, suge acum înţelepciune ca marele Moisi.

Nu ţi-ai omorît mintea lovind-o, precum marele Moisi pre egipteanul, ticăloase suflete; şi cum te vei sălăşui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăinţă?

In pustietăţi a locuit marele Moisi. Vino dar, suflete, de urmează vieţii lui, ca să te învredniceşti a vedea şi arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Toiagul lui Moisi te închipueşte, suflete, carele a lovit marea şi a închegat adâncul,

cu însemnarea dumnezeeştei cruci; prin care vei putea şi tu să săvârşeşti lucruri mari.

Aaron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleşug; iară Ofni şi Finees, ca şi tine, suflete, au adus lui Dumnezeu viaţă spurcată şi streină.

Greu la minte m'am făcut, Stăpâne, ca şi Faraon acel cumplit; Ianis şi Iamvri la suflet şi la trup, cufundat cu gândul! Ci ajută-mi mie, Mântuitorule.

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu ticălosul. Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele mă rog Ţie, albă făcând haina trupului meu ca zăpada.

De voi cerca lucrurile mele, Mântuitorule, mă văd pre mine însumi întrecând pre tot omul cu păcatele; că întru cunoştinţă gândind am greşit, iar nu întru necunoştinţă.

Milostiveşte-te, milostiveşte-te, Doamne, spre zidirea Ta. Greşit-am, iartă-mă, Cela ce eşti însuţi din fire curat şi afară de Tine nimenea altul nu este fără pată.

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumezeu fiind; arătat-ai minuni, vindecând pre cei leproşi şi întărind pre cei slăbănogi; curgerea celeia ce-i curgea sânge o ai oprit, Mântuitorule, cu atingerea de poalele Tale.

Celeea ce-i curgea sânge, urmează, ticăloase suflete, năzueşte, ţine-te de poalele lui Hristos, ca să te izbăveşti de bătăi şi să auzi dela Dânsul: credinţa ta te-a mântuit!

Celei gârbovite urmează, o suflete! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndrepteze, să umbli drept în căile Domnului.

Deşi eşti fântână adâncă, Stăpâne, izvorăşte-mi ape din precuratele Tale vine. Ca bând, ca şi Samarineanca, să nu mai însetez. Că izvoare de viaţă izvorăşti.

Siloam să mi se facă mie lacrimile mele, Stăpâne Doamne, ca să-mi spăl şi eu luminile inimii şi să Te văd cu gândul pre tine, lumina cea mai nainte de veci.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu neasemănată dragoste, prea fericită, dorind să te închini lemnului crucii, te-ai învrednicit doririi; învredniceşte-mă dară şi pre mine, să dobândesc slava cea de sus.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Repejunea Iordanului tre-

cându-o, ai aflat odihnă, fugind de dulceaţa trupească cea cu durere; din care şi pre noi, cuvioasă, scoate-ne cu rugăciunile tale.

Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca pre un păstor prea ales, înţelepte Andreie, pre tine cel prea cinstit, cu dragoste multă te rog şi cu frică, să dobândesc mântuire şi viaţă veşnică, prin rugăciunile tale.

Slavă, a Treimei.

Pre Tine, Treime, Te cântăm, pre unul Dumnezeu; sfânt, sfânt, sfânt eşti, Părinte, Fiule şi Duhule, Fiinţă singură prin sine, Unime, căreia purrea ne închinăm.

Şi acum, a Născătoariei.

Din tine s'a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat, şi a unit lui firea omenească.

Şi iarăşi Irmosul:

De noapte mânecând...

Cântarea a 6-a, Irmos:

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu şi m'a auzit din iadul „cel mai de jos; şi a scos din „stricăciune viaţa mea“.

(de două ori).

Lacrimi din ochii mei, Mântuitorule, şi suspinuri dintru adânc curat aduc Ţie, strigând inima mea: Dumnezeule, greşit-am Ţie, milostiveşte-te spre mine.

Instreinatu-te-ai, suflete, de la Domnul tău, ca Datan şi ca Aviron; ci din toată inima strigă: Iartă-mă! Ca să nu te împresoare pre tine prăpastia pământului.

Ca o junice sălbăticită, asemănatu-te-ai, suflete, lui Efrem; ca o căprioară, păzeşte-ţi vieaţa de curse, înălţându-ţi mintea cu aripi, cu lucrarea şi cu gândirea.

Mâna lui Moisi ne va face să credem, suflete, cum că Dumnezeu poate să albească şi să cureţe viaţa cea leproasă; nu te desnăjdui dar, măcar că eşti lepros.

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roşie, întorcându-se, m'au acoperit degrab, ca oarecând pre Egipteni şi pre Voievozi.

Voie slobodă, fără pricepere, ai avut, suflete, ca şi Israil mai 'nainte; că mai mult decât dumnezeeasca mană ai ales, neînţelepţeşte, lăcomia patimilor cea iubitoare de dulceţuri.

Cărnurile cele de porc şi căldările şi bucatele cele egip-

tenești, mai vârtos de cât cele cerești, ai voit, suflete al meu; ca și de demult nemulțumitorul popor în pustie.

Puțurile hananeeștelor gânduri mai mult ai cinstit, suflete, de cât vâna pietrei, din care izvorul ințelepciunii varsă curgerile Teologiei.

Când a lovit Moisi, sluga Ta, piatra cu toiagul, cu închipuire, mai 'nainte a însemnat coasta Ta cea de viața făcătoare; din care toți băutură de viață scoatem, Mântuitorule.

Cearcă, suflete și iscodește ca Iisus al lui Navi, ce fel este pământul făgăduinței și locuește într'însul cu bună legiuire.

Stăi împotrivă și te oștește asupra patimilor trupești, ca Iisus asupra lui Amalic; biruind pururea gândurile cele înșelătoare, ca și pre Gavaoniteni.

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, ca mai 'nainte corabia și te fă moștenitor pământului aceluia al făgăduinței, suflete, Dumnezeu poruncește.

Precum ai mântuit pre Petru, cel ce a strigat: mântuește-mă! așa apucând înainte Mântuitorule, scapă-mă și pre mine de fiară, tinzându-ți mâna Ta, și mă scoate din adâncul păcatului.

Pre Tine Te cunosc liman liniștit, Stăpâne, Stăpâne Hristoase! Ci apucând înainte, mântuește-mă dintru adâncurile păcatului cele neumblate și din deznădăjduire.

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească pe care ai pierdut-o de demult; ci aprizând făclie, pre Mergătorul înaintea Ta, Cuvinte, caută și află chipul Tău.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca să stingi văpaia patimilor, ai izvorît pururea pârae de lacrimi, Marie, arzându-ți sufletul! Al cărora dar dă-mi-l și mie, robului tău!

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Nepătimire cerească ai dobândit, prin viețuirea cea prea înaltă de pre pământ, maică; pentru aceasta roagă-te, să se mântuiască din patimi, cu rugăciunile tale, cei ce te laudă pre tine.

Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cunoscându-te păstor și arhiereu al Critului, și rugător pentru lume pre tine Andreie, alerg și strig ție; scoate-

mă, părinte, dintru adâncul păcatului.

Slavă, Treimei,

Treime sunt neamestecată, nedespărţită; despărţită dupre feţe, şi unime sunt din fire unită: Tatăl zice şi Fiul şi dumnezescul Duh.

Şi acum, a Născătoarei.

Pântecele tău ne-a născut nouă pre Dumnezeu, cu chipul ca şi noi; deci ca pre un ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

Şi iarăşi Irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea...

CONDAC

glasul al 6-lea.

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârşitul se apropie şi vei să te turburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

ICOS:

Cămara cea de doctorie a lui Hristos văzând-o deschisă, privind şi sănătatea care izvoreşte dintr'însa lui Adam, a pătimit şi s'a rănit diavolul şi ca în primejdie s'a tânguit şi a strigat către prietenii săi; Ce voi face Fiului Mariei? mă ucide Vitleemiteanul, Cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

SINAXAR

IN JOIA DIN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A POSTOLUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi aceasta.

In aceeaşi zi, in Joia din săptămâna a cincea a postului mare, după o veche predanie, cântăm slujba marelui canon de umilinţă.

STIHURI:

Dă, Iisuse-al meu, chip de umilinţă,

Celora ce-ţi cântă canonul cu credinţă.

Acest canon, cel mai mare într'adevăr din toate canoanele, l-a compus şi l-a scris foarte frumos şi cu mult meşteşug cel intru sfinţi părintele nostru Andrei arhepiscopul Cretei, numit şi Ierusalimleanul. Acesta era de loc din Damasc. La vârsta de patrusprezece ani, după ce a fost dat la şcoală şi a învăţat toate ştiinţele care-i dădeau o educaţie desăvârşită, s'a dus la Ierusalim şi a îmbrăţişat viaţa monahică. Trăind cu cuvioşie şi bine plăcut lui Dumnezeu, într'o viaţă liniştită şi neturburată, a lăsat Bisericii lui Dumnezeu şi alte multe scrieri folositoare vieţii, cuvântări şi canoane, dar a fost mai cu deosibire iscusit în cuvântări de laudă în cinstea sfinţilor, a Maicii Domnului şi a Domului nostru Iisus Hristos. Impreună cu alte multe canoane, a alcătuit şi acest Mare Canon plin de foarte mare umilinţă. Culegând şi strângând la un loc toată istoria Vechiului şi Noului Testament, a alcătuit cântarea aceasta dela Adam până la înălţarea lui Hristos şi predica Apostolilor. Prin canonul acesta îndeamnă tot sufletul să râvnească şi să urmeze, după putere, toate faptele bune ale istoriei Vechiului şi Noului Testament, să fugă de toate faptele rele şi să alerge totdeauna la Dumnezeu, prin pocăinţă, prin lacrimi şi mărturisire şi prin alte fapte bine plăcute lui Dumnezeu. Atât este de curgător şi de armonios acest Mare Canon, încât poate să moaie şi cea mai învârtoşată inimă şi să o deştepte spre săvârşire binelui, chiar numai dacă-l cântă cineva cu inima sdrobită şi cu potrivită luare aminte. Andrei Criteanul a alcătuit acesta canon pe timpul când şi Marele Sofronie, patriarhul Ierusalimului, a scris viaţa Mariei Egipteanca. In adevăr şi această viaţă ne pune înainte o mare pildă de umilinţă şi

dă multă mângâiere celor ce greşesc şi păcătuesc, numai dacă ar voi să se depărteze de rele.

Si s'a rânduit să se cânte şi să se citească Marele Canon şi viaţa cuvioasei Maria Egipteanca în ziua aceasta pentru următoarea pricină. Pentrucă sfântul post de patruzeci de zile se apropie de sfârşit şi pentru ca nu cumva oamenii, lenevindu-se, să se îngrijească mai puţin de nevoinţele cele duhovniceşti şi să se depărteze cu totul de a trăi în cumpătare, Marele Andrei, ca un adevărat învăţător, prin cântările Marelui Canon, în care istoriseşte virtuţile marilor bărbaţi, precum şi întoarcerea la credinţă a celor răi, pregăteşte pe cei care se nevoesc cu postul să se poarte cu mai mult curaj şi să se îndrepte cu bărbăţie spre nevoinţele postului ce-l mai au în faţă. Iar sfântului Sofronie, prin minunata povestire despre viaţa Mariei Egipteanca, înduplează pe oameni să ajungă din nou cumpătaţi, îi ridică spre Dumnezeu, îi sfătueşte să nu mai cadă şi să nu se desnădăjduiască chiar dacă au căzut înainte în unele păcate. Şi într'adevăr povestirea vieţii Mariei Egiptence înfăţişează cât este de mare iubirea de oameni şi dragostea lui Dumnezeu faţă de cei cari doresc din tot sufletul să se întoarcă dela păcatele lor de mai nainte.

Canonul lui Andrei Criteanul se numeşte Canonul cel Mare poate şi din pricina ideilor şi gândurilor înalte ce le cuprinde, căci într'adevăr alcătuitorul lui este iscusit şi l-a compus într'un chip nespus de frumos, dar şi pentrucă acest canon, spre deosebire de celelalte canoane care au câte treizeci de tropare şi chiar mai puţine, are două sute cinzeci de tropare şi fiecare din tropare pricinueşte nespusă plăcere. Prin urmare cu foarte bună socoteală şi potrivit a fost aşezat în marele post de patruzeci de zile acest Mare Canon, care are multă umilinţă. Părintele nostru Andrei a fost cel dintâi care a adus la Constantinopol acest prea frumos şi mare canon odată cu viaţa cuvioasei Maria, când a fost trimis de Teodor, patriarhul Ierusalimului, să fie de ajutor la al şaselea sobor ecumenic. Cu acest prilej a luptat în chipul cel mai strălucit împotriva monoteliţilor, şi cu toate că era simplu monah a fost rânduit în clerul Bisericii din Constantinopol. Apoi a fost făcut diacon şi a fost însărcinat cu purtarea de grijă a orfanilor. După puţină vreme a ajuns arhiepiscopul Cretei. Mai pe urmă ajungând aproape de locul numit Ieriso din Mitilina, a călătorit spre Domnul, tocmindu-şi bine scaunul său.

Pentru rugăciunile sfântului Andrei, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuie, Amin.

După aceasta cântăm Fericirile, cu închinăciuni, Glasul al 6-lea:

Intru împărăţia Ta, pomeneşte-ne pre noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Pre tâlharul l-ai făcut, Hristoase, locuitor raiului; pre cel ce a strigat pe cruce către Tine: Pomeneşte-mă! Invredniceşte-mă şi pre mine, nevrednicul, pocăinţei acestuia.

Stih: Fericiţi cei săraci cu duhul...

Auzit-ai, suflete al meu, de Manoe, că a ajuns la arătare dumnezeească şi a luat atuncea rodul făgăduinţei din cea stearpă; să urmăm bunei credinţe a acestuia.

Stih: Fericiţi cei ce plâng...

Râvnind lenevirii lui Samson, suflete, ţi-ai tuns tăria lucrurilor tale, dându-ţi celei de alt neam vieaţa întreagă şi fericită, pentru iubirea poftei.

Stih: Fericiţi cei blânzi...

Cel ce a biruit mai 'nainte cu falca măgarului pre cei de alt neam, acum se află prădat de patimă; ci fugi, suflete al meu, de asemănare, de fapta şi de slăbirea lui.

Stih: Fericiţi cei ce flămânzesc...

Varac şi Ieftaie, voievozii, s'au ales judecătorii lui Israil, cu cari împreună şi Debora cea cu minte bărbătească. Deci, îmbărbătându-te, suflete, cu vitejiile acelora, întăreşte-te.

Stih: Fericiţi cei milostivi...

De Iaila cea vitează ai înţeles, suflete al meu, care a înţepat pre Sisara mai 'nainte şi a făcut mântuire; auzi parul, prin carele ţie crucea se însemnează.

Stih: Fericiţi cei curaţi cu inima...

Jertfeşte, suflete, jertfă de laudă, adă fapta bună ca o fiică mai curată decât a lui Ieftaie; şi junghie ca o jertfă Domnului tău patimile cele trupeşti.

Stih: Fericiţi făcătorii de pace...

Inţelege, suflete al meu, ce este lâna lui Ghedeon; primeşte rouă din cer şi te pleacă, precum câinele, de bea apă, care curge din lege prin stoarcerea Scripturii.

Stih: Fericiţi cei ce se gonesc pentru dreptate...

Osânda lui Ili, preotul, ai luat, suflete al meu, pentru lipsa minţii, suferind a lucra întru tine patimile. ca şi acela pre feciorii cei fără de lege.

Stih: Fericiţi veţi fi când vă vor ocări pre voi...

Intre judecători, levitul cu socoteală şi-a împărţit femeia la cele douăsprezece neamuri, suflete al meu; ca să vădească spurcăciunea cea fără de lege a neamului lui Veniamin.

Stih: Bucuraţi-vă şi vă veseliţi...

Iubitoarea de curăţie Anna, rugându-se numai buzele, şi-a mişcat spre laudă, iar glasul ei nu se auzia; şi de aceea, măcar că era stearpă, a născut fiu vrednic rugăciunii ei.

Stih: Pomeneşte-ne pre noi, Doamne...

Număratu-s'a între judecători feciorul Annei, marele Samuil, carele s'a hrănit în casa Domnului. Aceluia râvneşte, suflete al meu; şi judecă lucrurile tale mai 'nainte de cât ale altora.

Stih: Pomeneşte-ne pre noi, Stăpâne...

Alegându-se David spre împărăţie, ca un împărat s'a uns, din corn, cu dumnezeescul mir. Deci şi tu, suflete al meu, de pofteşti împărăţia cea de sus, în loc de mir, te unge cu lacrimi.

Stih: Pomeneşte-ne pre noi, Sfinte...

Milueşte zidirea Ta, milostive; milostiveşte-Te spre făptura mâinilor Tale şi iartă tuturor greşiţilor şi mie, celui ce am călcat poruncile Tale mai mult decât toţi.

Slavă, a Treimei.

Impreună şi naşterii cei fără de început şi purcederii mă închin: Tatălui, Cela ce a născut, slăvesc pre Fiul, Cela ce s'a născut, laud pre Duhul

Sfânt, Cel ce străluceşte împreună cu Tatăl şi cu Fiul.

Şi acum, a Născăroarei.

Naşterii tale, celei mai presus de fire, ne închinăm, nedespărţind slava cea dupre fire a pruncului tău, Născătoare de Dumnezeu; că Cel ce este unul dupre faţă, se mărturiseşte îndoit dupre fire.

Cântarea a 7-a, Irmos:

Greşit-am; fără delege am făcut; nu ne-am îndreptat înaintea Ta; nici am păzit, „nici am făcut precum ne-ai „poruncit nouă. Ci nu ne „părăsi pre noi până în sfârşit, „Dumnezeul părinţilor“.

(de două ori).

Greşit-am; păcătuit-am şi am lepădat porunca Ta; că întru păcate m'am zămislit şi am adus ranelor mele rană. Ci Tu mă milueşte, ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Cele ascunse ale inimii mele, le-am mărturisit Ţie, Judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi şi necazul meu şi ia aminte acum la judecata mea; şi Tu mă milueşte, ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Saul oarecând, dacă a pierdut asinii tătâne-său, suflete, degrab a aflat împărăţia dupre întâmplare; ci păzeşte-te, să nu greşeşti, alegând mai cu deadinsul poftele tale cele dobitoceşti, decât împărăţia lui Hristos

David, dumnezeescul părinte, de a şi greşit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata preacurviei săgetându-se şi cu suliţa robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu cu mai grele lucruri boleşti, din pornirile cele din voia ta.

Impreunat-a David oarecând nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat preacurvia cu uciderea; dar îndată îndoită pocăinţă a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

David oarecând a însemnat cântarea, scriind-o ca într'o icoană, prin care'şi mustră fapta care a lucrat, strigând: Milueşte-mă! Că Ţie unuia am greşit, Dumnezeului tuturor; Insuţi mă curăţeşte.

Purtându-se sicriul în car, când s'au întors junincile, numai cât s'a atins Zan acela de dânsul, s'a certat de mânia lui Dumnezeu. Deci, de îndrăzneala aceluia fugind, suflete, cinsteşte bine cele dumnezeeşti.

Auzit-ai de Avesalom cum s'a sculat împotriva firei. Cunoscut-ai faptele lui cele spurcate, cu care a batjocorit patul lui David, tătâne-său; ci şi tu ai urmat pornirilor lui celor de patimi şi iubitoare de desfătări.

Supus-ai trupului tău vrednicia ta cea nerobită şi ca alt Ahitofel aflând pre vrăjmaşul, suflete, te-ai plecat după sfaturile lui; ci le-a risipit pre acestea Însuşi Hristos, ca tu să te mântueşti adevărat.

Solomon cel minunat, cel plin de darul înţelepciunii, acesta făcând vicleşug înaintea lui Dumnezeu oarecând, s'a depărtat dela Dânsul; căruia şi tu ţi-ai asemăna blestemata ta viaţă, suflete.

De desfătările poftelor sale silindu-se, s'a întinat, vai mie! iubitorul înţelepciunii, iubitor de femei desfrânate făcându-se şi înstreinat dela Dumnezeu; căruia tu, o, suflete, ai urmat cu gândul, prin desmierdări spurcate.

Lui Rovoam, celui ce n'a ascultat sfatul tătâne-său, ai râvnit, suflete, împreună şi lui Ierovoam, slugii celei rele, ce s'a viclenit oarecând; ci fugi de asemănarea lor şi strigă lui Dumezeu: Greşit-am, milueşte-mă!

Necurăţirilor lui Ahaav ai râvnit, sufletul meu! Vai mie! Te-ai făcut locaş spurcăciunilor trupeşti şi vas urît patimilor. Ci dintru adâncul tău suspină şi spune lui Dumnezeu păcătele tale.

Ars-a Ilie oarecând pe cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat şi pre proorocii cei de ruşine ai Isabelei, spre mustrarea lui Ahaav. Ci fugi, suflete, de asemănarea acestor doi şi te întăreşte.

Incuiatu-s'a ţie cerul, suflete, şi foamete dela Dumnezeu te-a cuprins, de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul ca şi Ahaav oarecând. Ci Sarathencei asemănându-te, hrăneşte sufletul proorocului.

Greşalele lui Manasi ţi-ai câştigat cu voinţa, suflete, puind ca nişte chipuri patimile şi înmulţind idolii; ci pocăinţii lui râvnind cu osârdie, câştigă-ţi umilinţă.

Cad înaintea Ta şi aduc Ţie, ca nişte lacrimi, cuvintele mele; greşit-am, precum nici păcătoasa n'a greşit; şi am făcut fărădelege ca nimenea altul pre pământ. Ci fie-Ţi

milă, Stăpâne, de făptura Ta şi iarăşi mă cheamă.

Ingropat-am chipul Tău şi am stricat porunca Ta; toată podoaba mi s'a întunecat şi cu patimile mi s'a stins făclia, Mântuitorule. Ci milostivindu-Te, dă-mi bucurie, precum cântă David.

Intoarce-te, căeşte-te, descopere cele ascunse, grăeşte lui Dumnezeu Cel ce ştie toate. Însuţi Mântuitorule, Tu ştii cele ascunse ale mele; ci Însuţi Tu mă milueşte, precum cântă David, după mare mila Ta.

Stinsu-s'au zilele mele ca visul celui ce se deşteaptă. Pentru aceasta ca Ezechia lăcrămez pre patul meu, ca să mi se adauge anii vieţii. Dar care Isaie va să stea pentru tine, suflete? Fără numai Dumnezeul tuturor.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Strigând către preacurata Maica lui Dumnezeu mai'nainte, ai gonit turbarea poftelor celor cu sila supărătoare şi ai ruşinat pe vrăjmaşul cel ce te-a viclenit. Ci dă-mi acum ajutor întru necazuri şi mie, robului tău.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pre Hristos, pre Carele ai iubit, de Carele ai dorit, pentru Carele ţi-ai topit trupul, cuvioasă, roagă-L acum pentru noi, robii tăi; ca fiind milostiv nouă tuturor, să ne dea vieaţă paşnică, celor ce-L cinstim pre El.

Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pre piatra credinţei întăreşte-mă cu rugăciunile tale, părinte, îngrădindu-mă cu frica cea dumnezeeească şi pocăinţă dărueşte-mi mie acum, rogumă, Andreie; şi mă mântueşte de cursa vrăjmaşilor celor ce mă caută pre mine.

Slavă, a Treimei.

Treime neamestecată, nedespărţită, de o fiinţă, Unime sfântă; lumini şi lumină, şi trei sfinte, şi unul sfânt, se laudă Treimea, Dumnezeu. Ci laudă şi preaslăveşte, suflete, vieaţa şi vieţi, pre Dumnezeul tuturor.

Şi acum, a Născătoarei.

Lăudămu-te, bine-te-cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pre unul din Treimea cea nedespărţită, pre Fiul şi Dumnezeu; şi tu singură ne-ai deschis nouă celor de pre pământ cele cereşti.

Şi iarăşi Irmosul:

Greşit-am, fărădelege am făcut...

TRICANTAREA - se citește
(fără metanii).

Cântarea a 8-a, Glasul al 8-lea, Irmos:

Pre Împăratul slavei, Cel fără început, de Carele se „înfricoşează puterile cereşti „şi se cutremură cetele înge-„reşti, preoţi lăudaţi-L, popoa-„re prea-înălţaţi-L întru toţi „vecii".

Ca nişte cărbuni ai focului celui fără materie ardeţi patimile mele cele uscăcioase, aprinzând întru mine acum dorul dragostei cei dumnezeeşti, apostoli.

Să cinstim trâmbiţile cuvântului, cele cu glasuri bune, prin care au căzut zidurile cele neîntărite ale vrăjmaşului şi s'au întărit turnurile cunoştinţei de Dumnezeu.

Sfărâmaţi chipurile patimilor sufletului meu, cei ce aţi sfărâmat capiştile şi idolii vrăjmaşului, apostoli ai Domnului, cei ce sunteţi biserici sfinte.

A Născătoarei.

Încăput-ai pre Cel neîncăput din fire; purtat-ai pre Cel ce poartă toate; hrănit-ai cu lapte, curată, pre Cel ce hrăneşte făptura, pre Hristos dătătorul de vieaţă.

Altă Tricântare, Irmos acelaşi:

Cu meşteşugirea cea înaltă a Duhului, aţi zidit toată Biserica, apostoli ai lui Hristos; întru care binecuvântaţi pre Hristos în veci.

Trâmbiţând cu trâmbiţa învăţăturilor, au surpat apostolii toată înşelăciunea idolească, înălţând pre Hristos întru toţi vecii.

Apostoli, cei ce sunteţi bună adunare, păzitori ai lumii, locuitori cereşti, mântuiţi-ne din primejdii pre noi, cari vă lăudăm pururea.

A Treimei.

Dumnezeească stăpânie cea întreit strălucitoare şi prea luminată, fire întocmai slăvită şi de un scaun, Părinte Atotfăcătorule, Fiule şi Duhule cel dumnezeesc; pre Tine Te laud în veci.

A Născătoarei.

Ca pre un scaun cinstit şi prea înălţat, să lăudăm neîncetat, popoare, pre Maica lui Dumnezeu, pre ceea ce singură este după naştere maică şi fecioară.

Alt Irmos, al Canonului celui mare.
se cântă

Pre Cela ce-L slăvesc oştile „cereşti şi de Dânsul se cutre-„mură heruvimii şi serafimii, „toată suflarea şi zidirea, lău-„daţi-L, bine-L-cuvântaţi, şi-L „prea înălţaţi întru toţi vecii".

(de două ori).

„Miluește-mă...”

Miluește-mă pre mine cel ce am greșit; Mântuitorule, ridică-mi mintea mea spre întoarcere. Primește-mă pre mine, cel ce mă pocăesc; miluește-mă pre mine cel ce strig: greșit-am Ție, mântuește-mă; nelegiuit-am, miluește-mă.

Ilie, cela ce s'a purtat în car, suindu-se în căruța bunătăților, s'a înălțat ca spre cer oarecând, mai pre sus de cele pământești; deci la suirea acestuia cugetă, suflete al meu.

Curgerea Iordanului oarecând a stătut de o parte și de alta, prin lovirea cojocului lui Ilie prin Elisei; iar tu, o, suflete al meu, acestui dar nu te-ai învrednicit, pentru neînfrânare.

Elisei luând oarecând cojocul lui Ilie, a luat dela Domnul dar îndoit; iar tu, o suflete al meu, acestui dar nu te-ai împărtășit, pentru neînfrânare.

Somaniteanca oarecând a primit pre cel drept cu gând bun; iar tu, o, suflete, n'ai adus în casă nici străin, nici călător. Pentru aceasta te vei lepăda afară din cămară, tânguindu-te.

Minții cei spurcate a lui Ghiezi pururea te-ai asemănat, ticăloase suflete; a căruia iubire de argint leapădă-o măcar la bătrânețe. Fugi de focul gheenei! depărtându-te de răutățile tale.

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepra lui întru tine îndoit o ai luat; că cele necuvioase cugeți și cele fără de lege faci; lasă cele ce ai și aleargă la pocăință.

De Niniviteni ai auzit, suflete, că s'au pocăit către Dumnezeu cu sac și cu cenușă; acestora n'ai urmat, ci te-ai arătat mai rău decât toți cei ce au greșit mai 'nainte de lege și după lege.

De Ieremia cel din groapa cu noroi ai auzit, suflete, carele a plâns cu tânguire cetatea Sionului și lacrimi a vărsat. Urmează vieții lui cei plângătoare și te vei mântui.

Iona a fugit în Tars, cunoscând mai 'nainte întoarcerea Ninivitenilor, că a cunoscut ca un prooroc milostivirea lui Dumnezeu; pentrucă se feria să nu mintă proorocia lui.

De Daniil ai auzit, o, suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai înțeles cum tinerii cei ce au fost cu Azaria au stins prin credință văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pre toți cei din legea veche i-am adus ție, suflete, spre pildă; urmează faptelor iubite

de Dumnezeu ale drepţilor şi fugi de păcatele celor vicleni.

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluește-mă și mă scapă de foc şi de groaza ce voiu să petrec la judecată, dupre dreptate; iartă-mă mai 'nainte de sfârşit, prin fapte bune şi prin pocăinţă.

Ca tâlharul strig Ţie: pomeneşte-mă, ca Petru plâng cu amar: iartă-mă, Mântuitorule! strig ca vameşul, lăcrămez ca păcătoasa. Primeşte-mi tânguirea, ca oarecând a Hananeencii.

Tămăduește putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, unule tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare şi untdelemn şi vin: lucrurile cele de pocăinţă şi umilinţă cu lacrimi.

Hananeencii şi eu urmând, strig: miluește-mă, Fiul lui David! Mă ating de poală, ca ceea ce-i curgea sânge; plâng ca Marta şi ca Maria pentru Lazăr.

Alabastru cu lacrămi turnând pre capul Tău, Mântuitorule, ca nişte mir, strig ca păcătoasa care cerea milă; rugăciune aduc şi cer să iau iertare.

De n'a şi greşit nimenea precum eu, totuşi primeşte-mă milostive, Mântuitorule, şi pre mine carele cu frică mă pocăesc şi cu dragoste strig: greşit-am Ţie unuia, nelegiuit-am, miluește-mă.

Milostiveşte-Te, Mântuitorule, spre zidirea Ta şi mă caută ca un păstor pre mine, oaea cea pierdută, şi rătăcit fiind, răpeşte-mă dela lup şi mă fă oae întru păşunea oilor Tale.

Când vei şedea Judecător, ca un milostiv, şi vei arăta slava Ta cea înfricoşată, Hristoase, o! ce frică va fi atuncea. Cuptorul arzând şi toţi temându-se de nesuferită judecata Ta.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Maica luminii cei neapuse, pre tine luminându-te, te-a deslegat de întunerecul păcatelor; de unde primind tu darul duhului, luminează Marie pre cei ce te laudă cu credinţă.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Minune nouă, cu adevărat, văzând întru tine, Maică, dumnezeescul Zosima s'a spăimântat; că înger în trup vedea şi cu totul de minune s'a umplut, lăudând pre Hristos în veci.

Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Ca cela ce ai îndrăzneală către Domnul, Andreie cinstite, lauda Critului, pre tine te rog: roagă-te, ca să aflu acum deslegare de legătura fărădelegii prin rugăciunile tale, ca cela ce ești învățător pocăinței și mărirea cuvioșilor.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl, pre Fiul și pre Sfântul Duh, Domnul.

Părinte Cela ce ești fără început, Fiule cel împreună fără de început, Mângâitorule cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu și făcător, Treime unime, miluește-mă.

Și acum, a Născătoarei.

Ca din niște văpsele mohorîte s'a țesut trupul lui Emanuil înlăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce ești porfiră înțelegătoare; pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pre tine te cinstim.

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântând și prea înălțându-L pre Dânsul întru toți vecii.

Irmosul:

pre Cela ce îl măresc...

Pre Născătoarea... Ceea ce ești mai cinstită...

[illegible] TRICÂNTARE citită

apoi

Cântarea a 9-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Cu adevărat, Născătoare de „Dumnezeu te mărturisim „pre tine, Fecioară curată, cei „mântuiți prin tine, cu cetele „cele fără de trupuri slăvindu-te pre tine".

Apostoli, cei ce v'ați arătat izvoare de ape mântuitoare, răcoriți sufletul meu cel topit de setea păcatului.

Pre mine, cela ce înot în noianul pierzării și sunt cufundat, mântuește-mă, Doamne, cu dreapta ta, ca și pre Petru.

Ca cei ce sunteți sarea învățăturilor celor dulci, uscați putrejunea gândului meu și goniți întunerecul necunoștinței.

A Născătoarei.

Ca una ce ai născut bucuria, dă-mi plângere, prin carea să pot afla mângâere, dumnezeească Stăpână, în ziua cea viitoare.

Alt Irmos:

Pre tine, ceea ce ești mijlocitoare între cer și între „pământ, toate neamurile te „fericim; că trupește a locuit „întru tine plinirea Dumnezeirii, Fecioară".

Cu cântări te slăvim pre tine, adunare lăudată a apostolilor, că v'ați arătat lumii luminători, depărtând înșelăciunea.

Cu mreaja voastră cea evanghelicească vânând peşti cuvântători, îi aduceţi pururea mâncare lui Hristos, fericiţi apostoli.

Aduceţi-vă aminte pentru noi, apostoli, întru rugăciunea voastră către Dumnezeu, ca să ne ferim de toată ispita, rugămu-vă, noi cari vă lăudăm cu dragoste.

A Treimei.

Pre Tine, Unimea cea în trei feţe, Părinte, Fiule şi Duhule, pre un Dumnezeu de o fiinţă laud; pre Treimea cea întocmai puternică şi fără început.

A Născătoarei.

Pre tine, Născătoare de prunc şi Fecioară, toate neamurile te fericim, ca cei ce am scăpat prin tine din blestem; că ai născut pre Domnul, bucuria noastră.

Alt Irmos, al Canonului cel mare.

Naşterea zămislirii cei fără „de sământă este netâlcuită; „rodul Maicii cei fără de băr„bat este nestricat; că naşterea „lui Dumnezeu înoeşte firile. „Pentru aceasta pre tine toate „neamurile, ca pre o Maică „mireasă a lui Dumnezeu, cu „dreaptă credinţă te slăvim“.

Mintea s'a rănit, trupul s'a trândăvit, duhul boleşte; cuvântul a slăbit, vieaţa s'a omorît, sfârşitul este lângă uşi. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face când va veni Judecătorul să cerce ale tale?

Adusu-ţi-am aminte, suflete, de la Moisi facerea lumii, şi toată Scriptura cea aşezată de acela; care îţi povesteşte ţie de cei drepţi şi de cei nedrepţi; din cari celor de al doilea, adică celor nedrepţi ai urmat, o, suflete! greşind lui Dumnezeu, iară nu celor dintâi.

Legea a slăbit, nu lucrează Evanghelia, şi toată Scriptura întru tine nu este băgată în seamă; profeţii au slăbit şi tot cuvântul celui drept. Şi ranele tale, o, suflete, s'au înmulţit, nefiind doctor să te vindece.

Pildele Scripturii cei nouă îţi aduce ţie, ca să te ducă pre tine, suflete, spre umilinţă; râvneşte dar drepţilor, iară de păcătoşi te leapădă şi îmblânzeşte pre Hristos cu rugăciunile, cu postul, cu curăţia şi cu smerenia.

Hristos s'a făcut om, chemând la pocăinţă pre tâlhari şi pre desfrânate. Suflete, pocăeşte-te, că s'a deschis uşa

împărăţiei acum şi o apucă mai 'nainte fariseii şi vameşii şi preacurvarii, pocăindu-se.

Hristos s'a făcut om, împreunându-se cu mine prin trup şi toate câte sunt ale firii cu voia le-a plinit, afară de păcat; arătându-ţi ţie, o, suflete, pilda şi închipuirea smereniei sale.

Hristos pre vrăjitori i-a mântuit, pre păstori i-a chemat, mulţimea pruncilor o a făcut mucenici, pre bătrânul l-a slăvit, şi pre văduva cea bătrână. Cărora n'ai râvnit, suflete, nici lucrurilor, nici vieţii; ci vai ţie, când te vei judeca!

Postind Domnul patruzeci de zile în pustie, mai pre urmă a flămânzit, arătând firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi; de va năvăli asupra ta vrăjmaşul, cu postul departe îl goneşte dela picioarele tale.

Hristos s'a ispitit, diavolul Il ispitea, arătându-I pietrele ca să le facă pâini. In munte L-a suit să vadă toate împărăţiile lumii într'o clipeală. Teme-te, o, suflete, de înşelăciune; trezeşte-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeşnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă a glăsuit, predicând pocăinţă: Irod a făcut fără de lege cu Irodiada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fără de lege, ci cuprinde pocăinţa.

In pustie a locuit Mergătorul Înainte al darului, şi Iudeea toată şi Samaria auzind au alergat, şi şi-au mărturisit păcatele lor, botezându-se voioşi; cărora tu, suflete, n'ai urmat.

Nunta cinstită este şi patul neîntinat, că Hristos amândouă le-a binecuvântat mai 'nainte, ospătându-se trupeşte şi în Cana Galileei la nuntă apa în vin prefăcând; arătând întâia minune, ca tu să te prefaci, o, suflete.

Hristos a întărit pre slăbănogul cel ce şi-a ridicat patul şi pre tânărul cel mort l-a înviat; pre fiul văduvei şi pre al sutaşului şi Samarinencei, arătându-se, a închipuit mai 'nainte ţie, suflete, slujba cea întru Duhul.

Pre ceea ce-i curgea sânge a tămăduit-o Domnul cu atingerea de poala Lui; pre cei leproşi i-a curăţit, pre orbi i-a luminat şi pre cei şchiopi i-a îndreptat; pre surzi, pre muţi şi pre cea gârbovită până la pământ i-a tămăduit

cu cuvântul; ca tu să te mântuești, ticăloase suflete.

Boalele tămăduind, săracilor bine a vestit Hristos-Cuvântul. Pre șchiopi i-a vindecat, împreună cu vameșii a mâncat, cu păcătoșii s'a amestecat; sufletul fetei lui Iair, cei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameșul s'a mântuit și păcătoasa s'a înțelepțit; iară fariseul lăudându-se, s'a osândit. Că vameșul striga: milostivește-Te; și păcătoasa: miluește-mă. Iară fariseul se trufia strigând: Dumnezeule, mulțumescu-Ți, și celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Zacheu vameș a fost, dară s'a mântuit: și fariseul Simon s'a smintit și păcătoasa și-a luat deslegare de iertare, dela Cel ce are puterea a ierta păcatele; căreia sârguește de urmează, suflete.

N'ai râvnit păcătoasei, o, ticălosul meu suflet, carea luând alavastrul cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului și cu părul le-a șters. Căci i-a rupt zapisul păcatelor ei celor de demult.

Cetățile cărora le-a dat Hristos buna vestire, știi, suflete al meu, cum s'au blestemat; teme-te de pildă, să nu te faci ca acelea; care asemănându-le Stăpânul cu Sodoma, până la iad le-a osândit.

Să nu te arăți, o, suflete al meu, mai rău pentru desnădăjduire, auzind credința Hananiencei, pentru care cu cuvântul lui Dumnezeu s'a tămăduit fica ei. Strigă din adâncul inimii, ca și aceea lui Hristos: Fiul lui David, mântuește-mă și pre mine.

Milostivește-Te, mântuește-mă, Fiul lui David, miluește-mă Cel ce ai tămăduit cu cuvântul Tău pre cei îndrăciți, și glasul cel milostiv, ca și tâlharului, grăește-mi: Amin zic ție, cu Mine vei fi în rai, când voiu veni întru slava Mea.

Tâlharul Te-a hulit; tâlharul ca Dumnezeu Te-a cunoscut! Că amândoi împreună pre cruce erau spânzurați. Dară, o, mult Îndurate! Ca și tâlharului celui credincios, carele Te-a cunoscut pre Tine Dumnezeu, deschide-mi și mie ușa slăvitei Tale împărăției.

Făptura s'a mâhnit văzându-Te răstignit; munții și pietrele de frică s'au despicat, pământul s'a cutremurat și iadul s'a golit; și s'a întunecat lumina zilei văzându-Te pre Tine, Iisuse, cu trupul pre cruce pironit.

Roduri vrednice de pocăință să nu ceri dela mine; că tăria mea întru mine a lipsit. Dărueşte-mi inimă pururea umilită şi sărăcie duhovnicească; ca să-Ţi aduc acestea ca o jertfă primită, unule Mântuitorule.

Judecătorul meu şi cunoscătorule, Cela ce vei să vii iarăşi cu îngeri să judeci lumea toată; atunci văzându-mă cu ochiul Tău cel blând, să Te milostiveşti şi să mă milueşti, Iisuse, pre mine carele am greşit mai mult de cât toată firea omenească.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Toate cetele îngereşti şi adunările omeneşti le-ai spăimântat cu viaţa ta cea minunată; ca cei fără de trup viețuind și firea covârşind; pentru care ca şi cum ai fi fost fără materie, te-ai suit cu picioarele pe apă, Marie, şi Iordanul ai trecut.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Fă milostiv pre Ziditorul pentru noi, cei ce te lăudăm pre tine, cuvioasă Maică, să ne ferească de răutăţi şi de necazurile care ne împresoară. Ca mântuindu-ne, să slăvim neîncetat pre Domnul, Cel ce te-a slăvit pre tine.

Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite şi părinte de trei ori fericite, păstorul Critului, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să ne ferim de toată mânia, nacazul şi stricăciunea şi de greşeli necuvioase, noi cei ce cinstim pururea pomenirea ta cu credinţă.

Slavă, a Treimei.

Treime sfântă, Ceea ce eşti de o fiinţă, Unime în trei ipostasuri, pre Tine Te lăudăm; pre Tatăl lăudând, pre Fiul slăvind şi Duhului închinându-ne, unui Dumnezeu într'o fire cu adevărat; vieţii şi vieţilor, împărăţiei celei fără de început.

Şi acum, a Născătoarei.

Cetatea ta păzeşte-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu; că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind, întru tine se şi întăreşte, şi prin tine biruind, înfrânge toată supărarea, robeşte pre vrăjmaşi şi îndreptează pre supuşii ei.

Şi iarăşi Irmosul:

Naşterea zămislirii...

Ectenie. Ecfonis.

Luminânda glasului, de trei ori.

Toată suflarea. Doxologia. Mulțumește- Să plinim...

LA STIHOAVNĂ

Stihira de două ori, glasul al 8-lea:

Căzând în căile cele tâlhăreşti, suflete al meu, rău te-ai

rănit de păcatele tale, dându-te vrăjmaşilor celor neînţelegători; ci având vreme acum cu umilinţă: Nădejdea celor fără de nădejdie, vieaţa celor desnădăjduiţi, Mântuitorule, ridică-mă şi mă mântueşte.

Martirica.

Cu platoşa credinţei îmbrăcându-vă bine şi cu chipul crucii într'armându-vă, ostaşi viteji v'aţi arătat; tiranilor bărbăteşte aţi stătut împotrivă şi înşelăciunea diavolului aţi surpat; biruitori făcându-vă, cununilor v'aţi învrednicit. Rugaţi-vă lui Hristos pentru noi, ca să mântuească sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Primeşte suspinurile robilor tăi, Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, şi te roagă neîncetat, să se dăruească nouă pace şi deslegare de păcate.

Şi cetim şi Ceasul întâi, fără Catismă.

După

Sfinte Dumnezeule...

zicem la toate Ceasurile Condacul:

Suflete al meu, suflete al meu...

La Ceasul al treilea, Catisma a 9-a, iar la Ceasul al şaselea, Catisma a 10-a.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 6-lea:

Indurate, îndelung răbdătorule, atotputernice Doamne, trimite mila Ta preste poporul Tău.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Domnul a împărăţit, să se bucure pământul.

Stih:

Să se veselească ostroave multe.

Din proorocia Isaiei, cetire.

Cap. 42, vers. 5—16.

Aşa grăeşte Domnul cel Atotputernic, Care a creiat cerurile şi le-a întins, Care a zidit pământul şi toate rodurile lui, Care a dat suflare norodului de pe el şi duh celor ce umblă pe întinsul lui: „Eu, Domnul, te-am chemat întru dreptatea mea şi te-am luat de mână şi te-am ocrotit şi te-am dat ca legământ al poporului meu, lumină noroadelor; ca să deschizi ochii celor orbi, să scoţi din temniţă pe cei robiţi şi din adâncul închisori pe cei ce locuiesc întru întunerec. Eu sunt Domnul şi acesta este numele Meu. Nu voiu da nimănui slava Mea şi nici chipurilor cioplite cinstirea mea". Cele prorocite altădată s'au plinit şi altele mai nouă vi le vestesc: înainte ca să ia fiinţă vi le dau de ştire. Cântaţi Domnului cântare nouă, cântaţi în strune laudele lui până la marginele pământului! Marea să se sbuciume cu tot ce este în ea, ostroavele şi locuitorii lor! Pustia glasul să-l ridice şi cetăţile ei, satele în care are sălaş Chedar! Locuitorii din Sela să chiotească de veselie; şi din vârfurile munţilor de bucurie să strige! Să proslăvească pe Domnul şi lauda Lui s'o vestească în depărtatele ostroave. Domnul iese ca un viteaz, ca un războinic îşi aţâţă râvna Lui; strigă puternic, un strigăt de războiu. Impotriva vrăjmaşilor Lui El luptă ca un viteaz! Tăcut-am multă vreme, stat-am liniştit şi mi-am stăpânit tăcerea; acum ca o femeie care naşte, voiu suspina, voiu striga şi-mi voiu trage suflarea! Munţii îi voiu pustii, la fel şi dealurile, toată verdeaţa lor o voiu usca; pâraiele în insule le voiu preface şi bălţile fără apă le voiu lăsa. Îndrepta-voiu pe cei orbi pe drumuri pe care nu le cunosc, pe poteci neştiute îi voiu povăţui; întunerecul îl voiu preface înaintea lor în lumină şi povârnişurile în câmpie întinsă. Acestea sunt făgăduinţele mele pe care le voiu plini şi cu vederea nu le voiu trece.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Cântaţi Domnului cântare nouă, că lucruri minunate a făcut Domnul; mântuitu-l-a pre el dreapta lui.

Stih:

Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru.

La ceasul al noulea, Catisma a 11-a.

JOI SEARA

A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ

După Psalmul cel începător, cetim în locul Catismei a 18-a, Catisma a 12-a

Şi tocăm mai devreme, pentru osteneala privigherii ce a fost.

La Doamne strigat-am... punem stihirile pe 10 şi cântăm Stihirile zilei, glasul al 8-lea, singur glasul:

Insumi de voia mea m'am desbrăcat de podoaba bunătăţilor, pentru neascultarea mea cea dintâiu; iară acum m'am îmbrăcat într'însa prin pogorîrea Ta la mine, Cuvinte al lui Dumnezeu; că nu m'ai trecut cu vederea, pre mine cel rănit de cumplitele patimi şi călcat în cale ca de nişte tâlhari; ci cu puterea Ta cea prea tare ajutându-mă, m'ai învrednicit folosinţei Tale, mult milostive.

(de două ori).

Martirica.

Mucenicii Domnului tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; şi acum rugaţi-vă, să mântuească sufletele noastre din cursele vrăjmaşului, rugămu-vă.

Alte Stihiri, glasul 1-iu.

Podobia: Prea lăudaţilor mucenici...

Pironindu-Te, Doamne, pe cruce, ai rupt zapisul lui Adam cu dumnezeeasca suliţă; pentru aceasta rupe legăturile mele, Cuvinte, ca să jertfesc Ţie, cu credinţă, jertfă de laudă, bucurându-mă; că am aflat acum vremea cea bine primită a postului pe care ai dat-o spre mântuirea tuturor.

Luminându-se Moisi oarecând cu lumina postului, a văzut slava lui Dumnezeu. Acestuia râvnind, smeritul meu suflet, cinsteşte cu faptele postului şi ale rugăciunii pre Cel ce şi-a întins palmele pre cruce pentru tine, din bunătatea Sa; ca să dobândeşti desfătarea cea dumnezeească.

Altă Stihiră, glasul al 6-lea:

Podobie: Cu Arhanghelii să cântăm...

Inchinându-ne, Hristoase, crucii Tale celei făcătoare de vieaţă, pentru bunătatea Ta, spre noi, cea nespusă şi nemăsurată; şi cu dânsa luminându-ne sufletele, Te lăudăm neîncetat, rugându-Te să săvârşim curgerea postului cu veselie şi cu bucurie; şi să ajungem să lăudăm patimile Tale, Doamne, prin care ne-ai mântuit pre noi.

Şi patru din Minei.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei.

IEŞIRE.

Lumină lină...

Prochimen, glasul al 7-lea:

Înălțați pre Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Stih:

Domnul a împărățit, să se mânie popoarele.

Dela Facerea, cetire.

Cap. 18, Vers 20 33.

Zis-a deci Domnul: „Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare și păcatul lor cumplit de greu. Pogori-mă-voiu deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s'a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu". De acolo doi din oamenii aceia plecând, s'au îndreptat spre Sodoma, în vreme ce Avraam stătea încă înaintea Domnului. Și apropiindu se Avraam, a zis: „Pierde-vei oare pe cel drept ca și pe cel păcătos, încât să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui nelegiuit? Poate în cetatea aceea să fie cincizeci de drepți: pierde-i-vei oare și nu vei cruța tot locul acela pentru cei cincizeci de drepți, de se vor afla intr'însa? Nu se poate ca tu să faci una ca asta și să pierzi pe cel drept ca și pe cel fără de lege și să se întâmple celui drept ce se întâmplă necredinciosului! Departe de tine una ca asta! Judecătorul a tot pământul, face-va oare nedreptate?" Zis-a Domnul: „De se vor găsi în cetatea Sodomei cincizeci de drepți, voiu cruța pentru ei toată cetatea și tot locul acela". Și răspunzând Avraam, a zis: „Iată, cutez să vorbesc Stăpânului meu, eu, care sunt pulbere și cenușă! Poate că lipsesc cinci din cincizeci de drepți; poate să fie numai patruzeci și cinci; pentru lipsa a cinci pierde-vei oare toată cetatea?" Zis-a Domnul: „Nu o voiu pierde de voiu găsi acolo patruzeci și cinci de drepți". Și a adaos Avraam să grăiască Domnului și a zis: „Dar de se vor găsi acolo numai patruzeci de drepți?" Și Domnul a zis: „Nu o voiu pierde pentru cei patruzeci". Și a zis iarăși Avraam: „Să nu se mânie Stăpânul meu de voiu mai grăi: dar de se vor găsi acolo numai treizeci de drepți?" Zis-a Domnul: „Nu o voiu pierde de voiu găsi acolo treizeci". Și a zis Avraam: „Iată, mai cutez să vorbesc Stăpânului meu! Poate că se vor găsi acolo numai douăzeci de drepți". Răspuns-a Domnul: „Nu o voiu pierde pentru cei douăzeci". Și a mai zis Avraam: „Să nu se mânie Stăpânul meu de voiu mai grăi încă odată: dar de se vor găsi acolo numai zece drepți?" Iar Domnul i-a zis: „Pentru cei zece nu o voiu pierde". Și contenind Domnul de a mai grăi cu Avraam, s'a dus, iar Avraam s'a întors la locul său.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Strigați Domnului tot pământul.

Stih:

Slujiți Domnului întru veselie.

Dela Pilde, cetire.

Cap. 16, Vers 16-33. Cap. 17, vers 1—16.

Dobândirea înțelepciunii este mai bună decât aurul, iar câștigarea priceperii este mai de preț decât argintul. Calea celor drepți este ferirea de rău, ci numai acela care ia aminte la mersul lui își păzește sufletul său. Înaintea prăbușirii merge trufia și semeția înaintea căderii. Mai bine să fii smerit cu cei smeriți, decât să împarți prada cu cei mândri. Cel care bagă de seamă la vorbă află fericirea, iar cel ce nădăjduește în Domnul — bine e de el! Cel ce este înțelept se cheamă priceput; dulceața buzelor înmulțește știința. Înțelepciunea este un izvor de viață pentru cine o are: pedeapsa celui nebun e nebunia. Inima celui înțelept dă înțelepciune gurii lui și pe buzele sale sporește știința. Cuvintele frumoase sunt un fagure de miere, dulceață pentru suflet și tămăduire pentru oase. Omului i se pare câte un drum drept în ochii lui, dar la capătul lui încep căile morții. Muncitorul lucrează pentru el, căci gura lui îl silește. Omul de nimic pregătește nenorocirea și pe buzele lui este asemenea unui foc arzător. Omul cu gând rău ațâță ceartă, și defăimătorul desparte pe prieteni. Omul aprig înșeală pe prietenul său și-l îndreaptă pe un drum care nu-i bun. Cel care închide din ochi născocește viclenii, cine își mușcă buzele a și săvârșit răul. Bătrânețea este o cunună strălucită, ea se află mergând pe calea cuvioșiei. Cel încet la mânie e mai de preț decât un viteaz, iar cel ce își stăpânește duhul mai de ales decât cuceritorul unei cetăți. Se aruncă sorții în pulpana hainei, dar hotărîrea toată vine dela Domnul. Mai bună este o bucată de pâine uscată în pace, decât o casă plină cu carne de jertfe, dar cu vrajbă. Un slujitor înțelept e mai presus decât un fecior aducător de rușine, acela va împărți moștenirea cu frații. În tigaie se lămurește argintul și în cuptor aurul, dar cel ce ispitește inimile este Domnul. Făcătorul de rele ia aminte la buzele nedrepte, mincinosul pleacă urechea la limba cea rea. Cel ce-și bate joc de sărac, defaimă pe ziditorul lui; cel ce se bucură de o nenorocire nu va rămâne nepedepsit. Cununa bătrânilor sunt nepoții, iar mărirea fiilor sunt părinții lor. Nebunului nu-i sunt dragi cuvintele alese, cu atât mai mult unui om de seamă vorbele mincinoase. Piatră nestemată este darul în ochii celui ce-l are, oriunde se întoarce (totul) îi merge în plin. Cel ce tăinuește un păcat

caută prietenie, iar cine scoate la iveală un lucru (uitat) desparte pe prieteni. Certarea înrăureşte mai adânc pe omul înţelept, decât o sută de lovituri pe cel nebun. Omul rău aţâţă răsvrătirea, un sol aprig va fi trimis la el. Mai degrabă să întâlneşti o ursoaică lipsită de puii ei, decât un nebun în nebunia lui. Cel ce răsplăteşte cu rău pentru bine, nu va vedea depărtându-se nenorocirea din casa lui. Inceputul unei certe e ca slobozirea apei (dintr'un iezer); înainte de a se aprinde, dă-te la o parte! Cel care achită pe cel vinovat şi cel ce osândeşte pe cel drept, amândoi sunt urîciune înaintea Domnului. De ce folos sunt banii în mâna unui nebun? Ar putea dobândi înţelepciune, dar nu are pricepere.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei mai înainte sfinţite; la care ne împărtăşim cei vrednici cu sfintele Taine ale lui Hristos.

Cade-se a şti

Că de se va întâmpla sărbătoarea Bunei-Vestiri întru această zi, să se mute Canonul cel mare şi să se cânte mai 'nainte: Luni seara; iar praznicul să se cânte întru această zi neschimbat, precum se arată la litera V.

Vineri a cincea Săptămână

LA UTRENIE

Treimicile glasului. Apoi Catisma a 13-a, a 14-a şi a 15-a. După întâia Stihologie, zicem Sedelnele Crucii, din Octoih, precum şi a Născătoarei de Dumnezeu. După a doua Stihologie, zicem această Sedelnă, glasul 1-iu.

Podobia: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Tinsuţi-Ţi-ai, Hristoase, palmele pe lemn, vindecând rana lui Adam cu ranele Tale. Pentru aceasta Te rog, vindecă ranele mele, pe care le-a pus în sufletul meu înşelătorul, şi mă învredniceşte a sluji Ţie, Mântuitorule, cu rugăciune şi cu post.

Slavă, tot aceasta

Şi acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta cea cu totul fără prihană tins pe cruce mort, a strigat: Fiul meu, cel fără început împreună cu Tatăl şi cu Duhul, ce este această rânduială a Ta nespusă? Prin care ai mântuit, Îndurate, zidirea mâinilor Tale cele preacurate.

După a treia Stihologie, Sedelna, glasul al 6-lea.

Podobia: Nădejdea cea bună a lumii...

Cruce, păzitoarea lumii, îngrozirea dracilor, învredniceşte-ne a trece rămăşiţa postului cu cunoştinţă curată, pre noi cei ce te avem în toată vremea folositoare nebiruită, îndreptând sufletele noastre înaintea lui Hristos, lemnule binecuvântat!

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Fecioară curată şi cinstită, mărirea îngerilor, când ai stătut înaintea crucii Fiului şi Dumnezeului tău, nesuferind a vedea ocările vrăjmaşilor ai strigat cu durere, ca o Maică: Cum rabzi, o, Iubitorule de oameni, îngrozirile tuturor? Slavă îndelung răbdării Tale.

Psalmul 50.

TRICÂNTAREA

facerea lui Iosif, scriitorul de cântări.

Se cetește Cântarea a 5-a din Psaltire.

Cântarea a 5-a, glasul 1-iu, Irmos:

Cela ce ai luminat...

Cela ce ai întins cerul ca o piele Ți-ai întins palmele pe cruce, prea bunule Iisuse. Pentru aceasta mă rog Ție: milostivește-Te spre mine cel întins de bântuelile vrăjmașului.

Adormit-ai pre cruce, Iisuse prea bunule, dându-ne privegherea mântuirii, nouă celor ce zăceam întru pierderea cea mai de jos, Doamne. Pentru aceasta pre Tine cu credință Te slăvim.

Învrednicește, Mântuitorule, pre robii Tăi, ca luminându-se cu lumina inimii, să vadă ziua patimii Tale și purtătoarea de vieață învierea Ta, lăudând puterea împărăției Tale.

A Născătoarei.

Văzându-Te pre cruce ridicat, Preacurata s'a tânguit, fiind rănită la inimă, și a zis: pentru milostivirea îndurărilor Tale, Doamne, ai răbdat patimi, dăruind nepătimire tuturor.

Altă Tricântare, a lui Teodor, glasul al 6-lea.

Irmos: De noapte mânecând...

Pre cruce au întins și au pironit Iudeii mâinile Tale, iubitorule de oameni, împungând și coasta Ta cu sulița; și toate le-ai suferit, Hristoase, ca să ne mântuim noi.

Prin mâncarea din lemn a murit oarecând Adam, iară prin lemnul crucii iarăși a aflat vieața, prin care, Îndurate, se îndulcește iarăși cu desfătarea înlăuntrul raiului.

Slavă, a Treimei.

Una în fire Treime, Te laud pre Tine, Unimea cea fără început, cea nezidită, cea stăpânitoare și împărățitoare și prea desăvârșit; pre Dumnezeu, lumina și viața, și Făcătorul lumii.

Și acum, a Născătoarei.

Întru nașterea ta cea mai presus de fire cinstită, legile firii prin tine arătat se desleagă; că fără de sămânță ai născut pre Dumnezeu, Cel ce s'a născut din Tatăl mai 'nainte de veci.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cinstesc crucea, sulița și piroanele Tale, Stăpâne; că prin ele ne-ai liberat din stricăciune, cu patima Ta, Hristoase, făcându-ne nemuritori.

Irmosul:

De noapte mânecând iubito„rule de oameni, mă rog, lumi-

„nează-mă şi mă îndreptează „la poruncile Tale, şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta".

Cântarea a 8-a, Irmos:

Minunea cea mai presus de fire...

Tâmpit-ai, Mântuitorule, boldurile vicleanului, pironindu-Te pe lemn cu piroane; cu cunună de spini Te-ai încununat cu ocară, desrădăcinând spinii călcării de poruncă. Pentru aceasta cântând, strigăm: bine să cuvinteze toată făptura pre Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Tinsu-Ţi-ai, Hristoase, pe cruce palmele, adunând neamul omenesc spre cunoştinţa Ta; şi ai primit a se împunge cu suliţa coasta Ta, izvorînd izvorul mântuirii, nouă celor ce cântăm: bine să cuvinteze toată făptura pre Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Cu izvoarele milostivirii Tale, Îndurate, curăţeşte-mi inima mea cea spurcată şi întinată cu muşcarea păcatului; şi mă învredniceşte, Hristoase Iisuse, a izvorî râuri de umilinţă, ca să strig Ţie: bine să cuvinteze toată făptura pre Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

A Născătoarei.

Năstrapă dumnezeească te cunoaştem pre tine, Fecioară, care ai avut întru tine mana cea prea cinstită a Dumnezeirii; sicriu, masă, sfeşnic, scaun al lui Dumnezeu, palat şi pod, carele duce la viaţa cea dumnezeească, pre cei ce cântă: bine să cuvinteze toată făptura pre Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Alt Irmos:

Urmând cântării tinerilor...

Hristos se răstigneşte, şi eu, vieţuind, cânt împreună cu tinerii: binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Lumea scăpând din stricăciune prin răstignirea Ta, cântă împreună cu tinerii: binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Treime întocmai slăvită, Unime de o fiinţă, Părinte, Fiule şi Duhule, mântueşte-mă pre mine, carele cu credinţă Te laud pre Tine şi Te prea înalţ întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Închinu-mă naşterii curatei Născătoarei de Dumnezeu, cântând împreună cu tinerii: binecuvântaţi lucrurile Dom-

nului pre Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Laud crucea Ta, Mântuitorule, prin care m'am mântuit, cântând împreună cu tinerii: binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Urmând cântării tinerilor, „strig împreună cu dânşii: „binecuvântaţi lucrurile Dom- „nului pre Domnul şi-L prea „înălţaţi întru toţi vecii".

Cântarea a 9-a, Irmos

Chipul naşterii Tale, cei curate...

Văzut-a Ilie pre Domnul în vânt prea subţire, subţiindu-şi mai 'nainte trupul cu adăogirea rugăciunilor şi cu postul; căruia râvnind, suflete al meu, leapădă grosimea desfătărilor, ca să vezi pre cel dorit.

Inălţând mai 'nainte Moisi şarpele pre lemn, Mântuitorule, a închipuit înălţarea Ta cea de pre cruce, prea bunule; prin care ai vindecat de veninul răutăţii şarpelui toate neamurile, care se închină Ţie.

In groapa trândăviei zăcând şi având piatra nepriceperii, care mă împresoară, ca să nu înţeleg, Mântuitorule, cuvântul Tău cel pururea viu şi să nu simt frica Ta; milostiveşte-Te şi mă mântueşte cu mila Ta, mult îndurate.

A Născătoarei.

Stăpână, ceea ce eşti mai presus de toţi, arată-mă mai presus de răutatea patimilor, pre mine carele te slăvesc pre tine, adevărat Născătoare de Dumnezeu, şi laud naşterea ta ceea ce se cinsteşte cu necuprinderea de minte, Preacurată de Dumnezeu dăruită.

Alt Irmos:

Naşterea zămislirii...

Te răstigneşti, şi pre mine mă mântueşti; mori, şi pre mine mă înviezi; o, ce milostivire! O, iubirea Ta de oameni! Cine a văzut, cine a auzit? Stăpânul să ia moarte văzută pentru robi? Drept aceasta, laudă fie nespusei bunătăţii Tale, Doamne.

Soarele a apus, dacă Te-a văzut răstignit; cum n'ar fi apus, văzând ocara Făcătorului său? Ba încă şi toată făptura clătindu-se împreună cu răstignitorii, au strigat: Tu eşti Dumnezeul tuturor!

Slavă, a Treimei.

Unule Născătorule al Unuia, Părinte al Fiului celui Unul născut şi unule Fiule al Unuia,

lumină şi raza luminii, şi unule Duhule Sfinte, numai al unuia Dumnezeu, carele eşti cu adevărat Domn al Domnului; o Treime, Unime sfântă, mântueşte-mă pre mine cel ce grăesc de Dumnezeirea Ta.

Şi acum, a Născătoarei.

Minunea naşterii tale mă spăimântează, ceea ce eşti cu totul fără prihană; cum ai zămislit fără de sământă pre cel necuprins? Spune, cum ai rămas Fecioară, după ce ai născut ca o Maică? Acest lucru care este mai presus de fire, cu credinţa primindu-l, Celui ce s'a născut te închină; căci câte voeşte, le şi poate.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pentru noi au răbdat patimă toate mădularele Tale: capul, pumni; obrazul, palme; mâinile, piroane şi coasta, suliţă şi mai ales crucea. Slavă nespusei milostivirii Tale, Mântuitorul nostru.

Irmosul:

Naşterea zămislirii cei fără „de sământă este netâlcuită, „rodul Maicii cei fără de băr„bat este nestricat; că naş„terea lui Dumnezeu înoeşte „firile. Pentru aceasta pre tine „toate neamurile, ca pre o „Maică mireasă a lui Dumne„zeu, cu dreaptă credinţă te „slăvim".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 8-lea.

Cela ce Te-ai pironit împreună cu tâlharii pre cruce Hristoase Dumnezeule, şi cu rana Ta ai tămăduit firea omenească, nu mă trece cu vederea pre mine, carele am căzut în ţiitorii cei fără materie ai drumurilor şi între tâlharii cei fără de trupuri; m'am desbrăcat printr'înşii de bogăţia bunătăţilor şi rău m'am rănit, şi nu pot să mă tămăduesc dela niciunul din curioşi; căci sunt mai mort, având prea scurtă rămăşiţă de vieaţă; fără numai singură nădejdea mea fiind spre Tine, Cela ce dai vieaţă morţilor, leagă-mi ranele, izvorându-mi bunătatea Ta, unule iubitorule de oameni.

Martirica:

Ce vă vom numi pre voi, sfinţilor? Heruvimi? Că întru voi s'a odihnit Hristos; Serafimi? Că neîncetat L-aţi slăvit pre El; sau îngeri? Că de trup v'aţi lepădat; sau puteri? Căci cu minuni lucraţi. Multe sunt numirile voastre şi mai mari darurile; rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă, și acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Podobia: O, prea slăvită minune...

O, preaslăvită minune! O, taină nouă! O, lucru înfricoşat! Fecioara a zis, dacă Te-a văzut răstignit pre cruce, în mijlocul a doi tâlhari, pre Tine, carele Te-a născut fără durere şi fără stricăciune: cum Te-a pironit pre cruce poporul cel fără de lege şi nemulţumitor, inima mea, Iisuse prea dulce!

La Ceasul întâi, Catismă nu este; la Ceasul al treilea, Catisma a 19-a, iar la Ceasul al șaselea, Catisma a 20-a.

La ceasul al șaselea

Troparul proorociei, glasul al 6-lea:

Prea lăudat ești Hristoase, Dumnezeul nostru, Cela ce clătești pământul, ca să se întoarcă și să se mântuească cei ce locuesc pre dânsul; și iarăși îl întărești, pentru bunătatea Ta și pentru nespusa milostivire. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluește-ne pre noi.

Slavă, și acum; tot acesta.

Prochimen, glasul al 8-lea:

Milă și judecată voiu cânta Ție, Doamne.

Stih:

Cânta-voiu și voiu înțelege în cale fără prihană..

Din proorocia Isaiei, cetire.

Cap. 45, Vers 11—18.

Așa zice Domnul, Sfântul lui Israil și Ziditorul său: „Indrăzniți voi oare să mă întrebați despre cele viitoare și să dați poruncă lucrului mâinilor mele? Eu am făcut pământul, și omul de pe el eu l-am zidit. Eu cu mâinile am întins cerurile și la toată oștirea lor eu îi dau poruncă. Eu l-am ridicat întru dreptatea mea, și toate căile lui le voiu netezi. El va zidi cetatea mea și va trimite intr'însa pe robii mei, fără răscumpărare și fără daruri", zice Domnul Savaot. Așa zice Domnul: „Felahii Egiptului și neguțătorii Etiopiei, Sabeenii cei înalți la stat, vor trece la tine și ai tăi vor fi; în lanțuri iți vor sluji ție și vor cădea înaintea ta și rugându-se ție vor zice: „Numai tu ai un Dumnezeu tare, și nu este altul, niciun dumnezeu afară de el. Cu adevărat tu ești Dumnezeu ascuns; Dumnezeul lui Israil este Mântuitor! Toți sunt de rușine și de ocară, laolaltă toți fac de râs facătorii de idoli. Israil este mântuit de Domnul cu mântuire veșnică, și nu se vor rușina, nici de ocară nu se vor face în veac de veac!" Căci așa zice Domnul, care a creat cerurile.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Doamne, auzi rugăciunea mea și strigarea mea la Tine să vie.

Stih:

Nu întoarce fața Ta dela mine.

La Ceasul al noulea, Catismă nu este.

VINERI SEARA

A CINCIA SĂPTĂMANĂ

După Psalmul de seară cel obișnuit, cetim Catisma a 18-a.

La Doamne strigat-am, punem Stihirile pe 10 și cântăm Stihira zilei, glasul al 6-lea, singur glasul.

Ieșind din dumnezeeștile Tale porunci, ca din Ierusalim, și ajungând la patimile Ierihonului, târându-mă de deșarta slavă a grijilor lumești, am căzut în tâlharii gândurilor. Desbrăcându-mă aceia de veșmântul darului moștenirii fiești, zac în rane ca și cum aș fi fără suflare; și preotul viind și văzându-mi căderea, nu s'a uitat la

mine; levitul asemenea îngreţoşându-se, a trecut alăturea. Iară Tu, Doamne, Cela ce Te-ai întrupat din Fecioară negrăit, prin vărsarea mântuitorului sânge şi a apei ce s'a vărsat de bună voie din coasta Ta, picând ca nişte untdelemn, Hristoase Dumnezeule, preste ranele mele, înfăşurându-le cu legături, rândueşte-mă în ceata cerească, ca un milostiv.

(de două ori).

Martirica:

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s'au lepădat de Tine, nici s'au depărtat dela poruncile Tale; pentru rugăciunile lor, miluieşte-ne pre noi.

După acestea, cântăm trei Stihiri podobnice ale Prea Sfintei de Dumnezeu Născătoare, făcându-le pe 7; glasul al 6-lea.

Podobia: Toată nădejdea puindu-şi...

Sfatul cel mai'nainte de veci descoperindu-l ţie, Fecioară, Gavriil a stătut înaintea ta, închinându-se şi zicând: Bucură-te pământul cel nesemănat! Bucură-te, rugul cel nears! Bucură-te adâncul cel cu anevoie a se vedea! Bucură-te, podul carele ne trece la ceruri, şi scara cea înaltă pe care a văzut-o Iacov! Bucură-te, dumnezeească năstrapă cu mană! Bucură-te, deslegarea blestemului! Bucură-te, chemarea lui Adam, Domnul este cu tine!

(de trei ori).

Te arăţi mie ca un om, zis-a curata Fecioară către Arhistratig; şi cum vesteşti graiuri mai pre sus de om? Zis-ai că va fi Dumnezeu cu mine, şi se va sălăşlui în pântecele meu; dar cum voiu fi sălaş desfătat, spune-mi, şi loc sfinţirii Celui ce este mai pre sus de Heruvimi? Nu mă înşela cu înşelăciune; că n'am cunoscut dulceaţa nunţii, sunt neîmpreunată; dar prunc cum voiu naşte?

(de două ori).

Dumnezeu unde voeşte, se birueşte rândueala firii, zis-a Cel fără de trup şi se lucrează cele ce sunt mai pre sus de om; crede cuvintelor mele cele adevărate, ceea ce eşti cu totul sfântă şi fără prihană. Iar ea a strigat: Fie mie acum dupre cuvântul tău şi voiu naşte pre Cel fără de trup, carele va lua din mine trup; ca prin această unire să ridice ca un puternic pre om la cinstea cea dintâi.

(de două ori).

Slavă, şi acum; glasul al 2-lea.

Compunerea lui Teofan.

Taina cea din veci se descopere astăzi şi Fiul lui Dumnezeu, fiu omului se face; ca luând ce este mai prost, să-mi dea mie ce este mai bun. Amăgitu-s'a de demult Adam, poftind să fie Dumnezeu şi

n'a fost. Iară Dumnezeu se face om, ca să facă pre Adam Dumnezeu. Să se veselească făptura și să salte firea, că arhanghelul stă cu frică înaintea fecioriei și îi aduce bucurie împotriva întristării. Cela ce Te-ai făcut om pentru milostivirea milii, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

IEȘIRE

Lumină lină...

Prochimen, glasul al 4-lea:

Îndurat și milostiv este Domnul, îndelung răbdător și milostiv.

Stih:

Binecuvintează suflete al meu pre Domnul și toate cele dinlăuntrul meu numele cel sfânt al lui.

Dela Facere, cetire.

Cap. 22, vers. 1—18.

După acestea, Dumnezeu a cercat pe Avraam și i-a zis: „Avraame, Avraame!" Iar el a răspuns: „Iată-mă!" Și Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe unicul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și adă-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voiu arăta eu". Sculându-se deci Avraam disdedimineață, a pus samarul pe asinul său și a luat cu sine două slugi și pe Isaac, fiul său; și tăind lemne pentru jertfă, s'a ridicat și a plecat la locul de care-i grăise Dumnezeu. Iar a treia zi ridicându-și Avraam ochii, a văzut în depărtare locul acela. Atunci a zis Avraam slugilor sale: „Rămâneți aci cu asinul, iar eu și copilul ne ducem până acolo și închinându-ne, ne vom întoarce la voi". Luând deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său; iar el a luat în mâini foc și cuțitul, și s'au dus amândoi împreună. Atunci a grăit Isaac lui Avraam, tatăl său, și a zis: „Tată!" Iar acesta a răspuns: „Ce este, fiul meu?" Zis-a Isaac: „Iată, foc și lemne avem; dar unde-i oaia pentru jertfă?" Avraam însă a răspuns: „Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei sale!" Și s'au dus mai departe amândoi împreună. Iar dacă au ajuns la locul, de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a așezat lemnele pe el și legând pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor. Apoi și-a tins Avraam mâna și a luat cuțitul ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și a zis: „Avraame, Avraame!" Răspuns-a acesta: „Iată-mă!" Iar îngerul a zis: „Să nu-ți ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu, și pentru mine n'ai cruțat nici pe singurul fiu al tău". Și ridicându-și Avraam ochii, a privit, și iată la spate un berbece încurcat cu coarnele într'un tufiș. Și ducându-se Avraam, a luat berbecele și l-a adus jertfă în locul lui Isaac, fiul său. Avraam a numit locul acela Iahve-Ire și de aceea se zice astăzi: „In munte Domnul se arată". Și a strigat a doua oară îngerul Domnului din cer către Avraam și a zis: „Juratu-m'am pe mine însu-mi, zice Domnul, că de vreme ce ai făcut aceasta și n'ai cruțat nici pe fiul tău unic pentru mine, de aceea te voiu binecuvânta cu binecuvântarea mea, și voiu înmulți foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și va stăpâni neamul tău cetățile neprietenilor săi; și se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentrucă ai ascultat glasul meu".

Prochimen, glasul al 4-lea:

Cât s'au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate întru întru înțelepciune le-ai făcut.

Stih:

Binecuvintează suflete al meu pre Domnul, Doamne Dumnezeul meu măritu-Te-ai foarte.

Dela Pilde, cetire.

Cap. 17—18, vers. 17—5.

Prietenul (adevărat) iubește în orice vreme, iar în nenorocire el e ca un frate. Omul fără pricepere se prinde prin dărnicia mâinii lui; el se pune chezaș pentru aproapele lui. Cine iubește cearta iubește păcatul, cel ce deschide ușa în lături caută prăbușirea lui. Cel ce are o inimă vicleană nu află fericirea și cel ce are o limbă șireată dă peste necaz. Cel ce dă naștere unui nebun va avea o mare supărare, și părintele nu are nicio bucurie pentru un fiu sărit din minte. O inimă veselă este un leac minunat, pe când un duh fără curaj usucă oasele. Nelegiuitul primește daruri scoase (pe ascuns) din sân, ca să înfrângă cărările dreptății. Omul priceput are înaintea lui înțelepciunea, iar ochii celui nebun sunt la capătul pământului. Feciorul nebun este necaz pentru tatăl lui și amărăciune pentru maica lui. Nu se cuvine să pui la gloabă pe omul drept, nici să osândești pe cei de seamă din pricină că umblă

drept. Cel ce-şi stăpâneşte cuvintele sale are ştiinţă şi cel ce-şi ţine cumpătul este un om priceput. Chiar şi nebunul, când tace, trece drept înţelept, când închide gura — ca om priceput.

Cel ce se ţine deoparte caută să-şi mulţumească pornirea pătimaşă; împotriva oricărui sfat înţelept se porneşte. Celui nebun nu-i place înţelepciunea, ci darea pe faţă a gândurilor lui. Când vine cel nelegiuit, vine şi defăimarea şi odată cu ruşinea şi batjocura. Vorbele (ieşite) din gura omului sunt ape fără fund; izvorul înţelepciunii este un şuvoi care dă peste maluri. Nu este cu cale să cauţi la faţa celui fără de lege şi să nu faci dreptate celui drept la judecată.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite.

Iară de nu va fi Liturghie, punem Stihirile Născătoarei de Dumnezeu pe 8.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei de două ori, şi Martirica.

Slavă, şi acum:

Limba care nu o ştia...

(Caut-o Sâmbătă, la Utrenie).

Şi celelalte.

La masă bem vin, pentru osteneala Privegherii ce va să fie.

Pavecerniţa mică şi Mezonoptica le cetim în chilii. Canonul morţilor, al glasului, îl cântăm la cimitir.

Cade-se a şti:

De se va întâmpla Buna-Vestire în Sâmbăta Acatistului, să se caute Tipicul dela sfârşitul cărţii, la litera X.

SÂMBATA

A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ

LA UTRENIE

Tocăm la al patrulea ceas din noapte, pentru rânduiala Acatistului. Şi adunându-ne în biserică, binecuvântând preotul, începem Utrenia, precum mai înainte s'a scris la Canonul cel mare, Joi.

După cei 6 Psalmi, cântăm: Dumnezeu este Domnul, şi cântăm Troparul rar, de trei ori, glasul al 8-lea.

Porunca cea cu taină luându-o întru cunoştinţă cel fără trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorîrea, încape fără schimbare tot întru tine. Pre carele şi văzându-L în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Apoi cetim Catisma a 16-a:

Zis-a Domnul, Domnului meu:

După sfârşitul Catismei, Ectenia cea mică. Apoi Stranele cântă pe mare Condacul, cu cântare dulce; şi preotul cădeşte sfintele icoane şi pre toţi fraţii.

Condac, glasul al 8-lea.

Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Şi se cetesc din cele 24 Icose şi Condace, câte sunt, acestea şase. Se cetesc de preot, fiind îmbrăcat în felon; iară noi nu şedem atuncea în strane, ci stând în picioare, ascultăm.

Icosul 1-iu:

Îngerul cel mai întâiu stătător din cer a fost trimis, să zică Născătoarei de Dumne-

zeu: Bucură-te! Şi împreună cu glasul cel netrupesc, văzându-Te Doamne întrupat, s'a spăimântat şi a stătut strigând către dânsa unele ca acestea:

Bucură-te, prin care răsare bucuria; bucură-te, prin care piere blestemul!

Bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut; bucură-te, ştergerea lacrimilor Evei!

Bucură-te, înălţime întru care cu nevoie se suie gândurile omeneşti; bucură-te, adâncime care nu te poţi lesne vedea nici cu ochii îngereşti!

Bucură-te, că eşti scaun împăratului; bucură-te, că porţi pre Cel ce poartă toate!

Bucură-te, steaua care arăţi Soarele; bucură-te, pântecele dumnezeeştei înfrupări!

Bucură-te, prin care se înnoeşte făptura; bucură-te, prin care prunc se face Făcătorul!

Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Condacul al 2-lea.

Văzându-se pre sine sfânta întru curăţie, zis-a lui Gavriil cu îndrăznire: Prea slăvit glasul tău se arată a fi cu anevoie primit sufletului meu; că naştere cu zămislire fără sământă, cum îmi spui? Strigând:

Aliluia.

Icosul al 2-lea.

Inţelegerea cea neînţeleasă, căutând Fecioara să o înţeleagă, a strigat către cel ce slujia: din pântece curat, cum este cu putinţă să se nască Fiu, spune-mi? Către care el a zis cu frică, însă strigând aşa:

Bucură-te, tăinuitoarea sfatului celui nespus; bucură-te, încredinţarea celor ce au trebuinţă de tăcere!

Bucură-te, începutul minunilor lui Hristos; bucură-te, capul poruncilor Lui!

Bucură-te, scara cerească, pe care s'a pogorît Dumnezeu; bucură-te, podul carele treci la cer pre cei de pre pământ!

Bucură-te, minunea care de îngeri eşti mult slăvită; bucură-te, cea ce eşti rană diavolilor de mult plâns!

Bucură-te, ceea ce ai născut lumina cea nespusă; bucură-te, ceea ce n'ai învăţat pre nimenea în ce chip a fost!

Bucură-te, ceea ce întreci mintea celor înţelepţi; bucu-

ră-te, ceea ce luminezi gândul celor credincioşi!

Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Condacul al 3-lea.

Puterea Celui de sus a umbrit atuncea, spre zămislirea celeia ce nu ştia de nuntă; şi pântecele ei cel cu bună roadă, ca o ţarină dulce, l-a arătat tuturor, celor ce vor avea să secere mântuire, când vor cânta aşa:

Aliluia.

Icosul al 3-lea.

Având Fecioara în pântece pre Dumnezeu primit, a alergat la Elisavet; iară pruncul celeia îndată cunoscând închinarea ei, s'a bucurat, şi cu jucările ca şi cu nişte cântări a strigat către Născătoarea de Dumnezeu:

Bucură-te, viţa mlădiţei celei neveştejite; bucură-te, câştigarea rodului celui fără de moarte!

Bucură-te, ceea ce ai lucrat pre lucrătorul cel iubitor de oameni; bucură-te, ceea ce ai născut pre săditorul vieţii noastre!

Bucură-te, brazdă care ai crescut înmulţirea milelor; bucură-te, masă care porţi îndestularea milostivirilor!

Bucură-te, ceea ce înfloreşti ca raiul desfătării; bucură-te, ceea ce găteşti adăpostire sufletelor!

Bucură-te, tămâia rugăciunii cea bine primită; bucură-te, curăţirea a toată lumea!

Bucură-te, voia lui Dumnezeu cea bună către noi cei nemuritori; bucură-te, ceea ce eşti îndrăznirea celor muritori către Dumnezeu!

Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Condacul al 4-lea.

Vifor de gânduri necredincioase având înlăuntru întreg înţeleptul Iosif, s'a turburat uitându-se spre tine, cea neamestecată cu nunta, şi gândind că eşti furată de nuntă, ceea ce eşti fără prihană; iar dacă a cunoscut că zămislirea ta este dela Duhul Sfânt, a zis:

Aliluia.

Apoi iarăşi Condacul:

Apărătoarei Doamne...

Şi cetim cuvântul Acatistului, în două stări, (Este pus la sfârşitul cărţii).

Cetim apoi

Catisma 17:

Fericiţi cei fără prihană..

Şi după aceasta iarăşi cântăm Condacul:

Apărătoarei Doamne...

Şi cetim trei Icoase şi trei Condace.

Icosul al 4-lea.

Auzit-au păstorii pre înger lăudând venirea trupească a lui Hristos, şi alergând ca şi către un păstor, văzutu-l-au pre acesta, ca pre un miel fără prihană, în pântecele Mariei păscându-se, pre care lăudând-o, au zis:

Bucură-te, Maica Mielului şi a Păstorului; bucură-te, staulul oilor celor cuvântătoare!

Bucură-te, muncirea vrăjmaşilor celor nevăzuţi; bucură-te, deschizătoarea uşilor raiului!

Bucură-te, că cele cereşti împreună se bucură cu cele pământeşti; bucură-te, că cele pământeşti împreună dănţuesc cu cele cereşti!

Bucură-te, gura apostolilor cea netăcută; bucură-te, îndrăznirea cea nebiruită a purtătorilor de chinuri!

Bucură-te, temeiul cel tare al credinţei; bucură-te, cunoştinţa darului cea luminoasă!

Bucură-te, pentru care s'a golit iadul; bucură-te, pentru care ne-am îmbrăcat cu slavă!

Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Condacul al 5-lea.

Steaua cea cu dumnezeească mergere, văzând-o Inţelepţii, mers-au pre urma luminii ei şi ţinându-o ca o făclie, cu dânsa căutau pre tarele împărat; şi ajungând pre cel neajuns, s'au bucurat, strigând lui:

Aliluia.

Icosul al 5-lea.

Văzut-au pruncii Haldeilor în mâinile Fecioarei pre Cela ce a zidit pre oameni cu mâinile şi cunoscându-L a fi Stăpân, măcar că a luat chip de rob, s'au nevoit cu daruri a-I sluji şi a striga celei binecuvântate:

Bucură-te, Maica stelei celei neapuse; bucură-te, raza zilei celei tainice!

Bucură-te, ceea ce ai stins cuptorul înşelăciunii; bucură-te, ceea ce luminezi pre tăinuitorii Treimii!

Bucură-te, ceea ce ai lepădat din dregătorie pre muncitorul cel fără de omenie; bucură-te, ceea ce ai arătat pre Domnul Hristos, iubitorul de oameni!

Bucură-te, ceea ce ne-ai mântuit din slujba păgânească; bucură-te, ceea ce curăţeşti de lucrurile cele spurcate!

Bucură-te, ceea ce ai stins închinarea focului; bucură-te,

ceea ce ne-ai schimbat văpaia chinurilor!

Bucură-te, îndreptătoarea înţelepciunii celor credincioşi; bucură-te, veselia tuturor neamurilor!

Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Condacul al 6-lea.

Mărturisitori, purtători de Dumnezeu fiind Filosofii, s'au întors în Vavilon, săvârşind proorocia Ta şi mărturisindu-Te pre Tine, Hristoase, tuturor, lăsat-au pre Irod ca pre un mincinos, că nu ştia să cânte:

Aliluia.

Icosul al 6-lea.

Strălucind Tu în Egipt lumina adevărului, ai gonit întunerecul minciunii. Că idolii lui, Mântuitorule, nerăbdând tăria Ta, au căzut; iară cei ce au scăpat de dânşii, strigau către Născătoarea de Dumnezeu:

Bucură-te, îndreptarea oamenilor; bucură-te, căderea dracilor!

Bucură-te, ceea ce ai călcat rătăcirea înşelăciunii; bucură-te, ceea ce ai vădit înşelăciunea idolească!

Bucură-te, mare care ai înecat pre Faraon cel netrupesc; bucură-te, piatră, care ai adăpat pre cei însetaţi de vieaţă!

Bucură-te, stâlp de foc carele povăţueşti pre cei ce sunt întru întunerec; bucură-te, acoperământul lumii cel mai lat decât norul!

Bucură-te, hrană şi năstrapă cu mana; bucură-te, slujitoarea desfătării celei sfinte!

Bucură-te, pământul făgăduinţii; bucură-te, din care curge miere şi lapte!

Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Condacul al 7-lea.

Vrând Simeon să se mute dintru acest veac de acum înşelător, Te-ai dat lui ca un prunc, dar Te-ai cunoscut lui şi Dumnezeu desăvârşit. Pentru aceea s'a mirat de înţelepciunea Ta cea nespusă, strigând:

Aliluia.

Apoi iarăşi cântăm Condacul:

Apărătoarei Doamne...

Şi cetim celălalt cuvânt al Acatistului. Apoi Psalmul 50, şi Canoanele:

Al hramului cu Irmosul, pe 6, şi al Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, pe 6,

Facerea lui Iosif.

Stihul de pe margini al acestui canon este:

Ceea ce eşti locaş bucuriei, ţie unei a se cade să te bucuri.

Iară de este hramul Născătoarei de Dumnezeu, cântăm Canonul praznicului Născătoarei de Dumnezeu, cu Irmosul pe 12: Irmosul de două ori și Troparele pe 10.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea, Irmosul:

Deschide-voiu gura mea și se va umplea de Duhul și cuvânt răspunde-voiu „împărătesei Maicii și mă „voiu arăta luminat, prăznuind, și voiu cânta minunile „ei, bucurându-mă".

Pre tine, cartea lui Hristos cea însuflețită, pecetluită cu Duhul, văzându-te marele Arhanghel, Curată, a strigat către tine: Bucură-te, ceea ce ești locaș bucuriei, pentru care se strică blestemul strămoașei.

Bucură-te, Fecioară, mireasă dumnezeească, îndreptarea lui Adam și omorîrea iadului. Bucură-te, palatul împăratului tuturor cea cu totul fără prihană! Bucură-te, scaunul cel de foc al Celui ce este atotțiitor!

Bucură-te, floarea cea neveștejită, care una ai crescut mărul cel cu miros bun! Bucură-te, ceea ce ai născut mirosul cel bun al împăratului tuturor! Bucură-te, mântuirea lumii, ceea ce nu știi de nuntă!

Bucură-te, comoara curăției, prin care ne-am sculat din căderea noastră! Bucură-te, Stăpână, ceea ce ești crin cu dulce miros, care umpli de bună mireazmă pre cei credincioși; tămâia cea cu miros bun și mirul cel de mult preț!

Catavasia.

Deschide-voiu gura mea...

Cântarea a 3-a, Irmos:

Pre ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea „ce ești izvor viu și îndestu„lat, cari s'au împreunat ceată „duhovnicească, întărește-i și „întru dumnezeeasca slava ta, „cununilor măririi învrednicește-i".

Ceea ce ai răsărit spicul cel dumnezeesc cu adevărat, ca o holdă nearată, bucură-te, masa cea însuflețită în care a încăput pâinea vieții! Bucură-te, Stăpână, care ești izvorul apei vieții cel nedeșertat!

Bucură-te, pruncă, ceea ce ai născut pre pruncul cel fără prihană credincioșilor; bucură-te, mielușea, care ai născut pre mielușelul lui Dumnezeu, carele a ridicat păcatele a toată lumea! Bucură-te, curățitoare caldă!

Bucură-te, luceafărul dimineții cel prea luminat, care ești singură locașul luminii, ceea ce ai purtat pre soarele Hristos; bucură-te, ceea ce ai stricat întunerecul și ai gonit

de pretutindeni pre dracii cei întunecaţi!

Bucură-te, ceea ce eşti singura uşă prin care a trecut singur Cuvântul, Stăpână care ai sfărâmat cu naşterea ta încuetorile şi uşile iadului! Bucură-te, dumnezeeasca intrare a celor ce se mântuesc, ceea ce eşti cu totul lăudată!

Catavasia:

Pre ai tăi cântăreţi..

Apoi Ectenia cea mică, şi după Ecfonis, cântăm Condacul:

Apărătoarei Doamne...

Şi cetim trei Icoase şi trei Condace.

Icosul al 7-lea:

Arătat-a făptura nouă, arătându-se Făcătorul nouă, celor ce suntem făcuţi de Dânsul, răsărind din pântecele cel fără de sământă şi păzindu-l întreg, precum a fost; ca noi văzând minunea, să o lăudăm pre dânsa, strigând:

Bucură-te, floarea nestricăciunii; bucură-te, cununa înfrânării!

Bucură-te, ceea ce ai strălucit chipul învierii; bucură-te, ceea ce ai arătat vieaţa îngerească!

Bucură-te, pomul cel cu luminoasă roadă, din carele se hrănesc credincioşii; bucură-te, copacul cel înfrunzit cu bună umbră, cu carele se acoper mulţi!

Bucură-te, ceea ce ai născut pre Indreptătorul celor rătăciţi; bucură-te, ceea ce ai născut pre Mântuitorul celor robiţi!

Bucură-te, îmblânzirea judecătorului celui drept; bucură-te, iertarea a multor greşiţi!

Bucură-te, haina celor goli de îndrăzneală; bucură-te, dragostea care birueşte toată dorirea!

Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Condacul al 8-lea.

Văzând naştere streină, să ne înstreinăm din lume, mutându-ne mintea la cer; că pentru aceasta Dumnezeu cel preaînalt pe pământ s'a arătat om plecat, vrând să tragă la înălţime pre cei ce strigă Lui:

Aliluia.

Icosul al 8-lea.

Cu totul a fost întru cei de jos şi de cei de sus nici cum nu s'a depărtat Cuvântul cel necuprins; că pogorîre lui Dumnezeu n'a fost, cu mutare din loc, ci naştere din Fecioară primitoare de Dumnezeu, care aude acestea:

Bucură-te, încăperea lui Dumnezeu Celui neîncăput;

bucură-te, uşa tainei cei cinstite!

Bucură-te, auzirea cea cu nepricepere a celor necredincioşi; bucură-te, lauda cea fără îndoire a celor credincioşi!

Bucură-te, căruţa cea prea sfântă a Celui ce este pre Heruvimi; bucură-te, sălaşul cel prea slăvit al Celui de pre Serafimi!

Bucură-te, ceea ce ai adunat lucruri protivnice întru una; bucură-te, ceea ce ai unit fecioria şi naşterea!

Bucură-te, petru care s'a deslegat călcarea poruncii; bucură-te, prin care s'a deschis raiul!

Bucură-te, cheia împărăţiei lui Hristos; bucură-te, nădejdea bunătăţilor celor veşnice!

Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Condacul al 9-lea.

Toată firea îngerească s'a minunat delucrul cel mare al întrupării Tale; că pre Cel neapropiat, ca Dumnezeu L-au văzut om apropiat tuturor; petrecând împreună cu noi şi auzind dela toţi aşa:

Aliluia.

Icosul al 9-lea.

Pre ritorii cei mult vorbitori, îi vedem, Născătoare de Dumnezeu, a fi despre tine ca nişte peşti fără de glas; că nu se pricep să spună în ce chip şi Fecioară ai rămas şi ai putut naşte. Iară noi de o taină ca aceasta minunându-ne, cu credinţă strigăm:

Bucură-te, sălaşul înţelepciunii lui Dumnezeu; bucură-te, comoara rânduielii lui!

Bucură-te, ceea ce arăţi pre filosofi neînţelepţi; bucură-te, ceea ce ai vădit pre cei meşteri la cuvânt a fi necuvântători!

Bucură-te, că au nebunit întrebătorii cei cumpliţi; bucură-te, că s'au veştejit făcătorii de basme!

Bucură-te, ceea ce ai rupt vorbele cele încurcate ale Atineilor; bucură-te, ceea ce ai umplut mrejile pescarilor!

Bucură-te, ceea ce ne-ai tras dintru adâncul necunoştinţei; bucură-te, ceea ce pre mulţi i-ai luminat la minte!

Bucură-te, corabia celor ce vor să se mântuească; bucură-te, limanul celor ce umblă cu corăbiile acestei vieţi!

Bucură-Te, mireasă pururea Fecioară!

Condacul al 10-lea.

Vrând să mântuească lumea împodobitorul tutu-

ror la dânsa însuşi de sine fiind făgăduit a venit şi păstor fiind, ca un Dumnezeu, pentru noi s'a arătat om ca noi. Căci cu asemănare chemând pre cel asemenea, ca un Dumnezeu aude:

Aliluia.

Şi iarăşi cântăm Condacul:

Apărătoarei Doamne...

Apoi Sedelna, glasul 1-iu.

Podobia: Mormântul Tău...

Voievodul cel mare al îngerilor celor fără de trupuri venind în cetatea Nazaret şi stând înaintea ta, ţi-a vestit, curată, pre împăratul şi Domnul veacurilor, zicând către tine: Bucură-te, binecuvântată Marie, adâncimea cea neajunsă şi netălmăcită, chemarea oamenilor.

Slavă, şi acum; tot aceasta. Şi iarăşi cetire.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Cela ce şade întru mărire pre scaunul Dumnezeirii, „pre nor uşor a venit Iisus, „Dumnezeul cel prea înalt, „prin palmă curată, şi a mântuit pre cei ce strigă: Slavă „Hristoase, puterii Tale!"

Intru glasuri de cântări, cu credinţă strigăm către tine: Ceea ce eşti cu totul lăudată, bucură-te, munte gras şi închegat cu Duhul! Bucură-te, sfeşnic şi năstrapă, ceea ce porţi mana, care îndulceşte simţirile tuturor credincioşilor!

Bucură-te, Preacurată stăpână, care eşti curăţirea lumii; bucură-te, scară, care a înălţat cu darul pre toţi de pre pământ; bucură-te, pod, carele cu adevărat treci din moarte la vieaţă pre toţi cei ce te laudă pre tine!

Bucură-te, Preacurată ceea ce eşti mai înaltă decât cerurile, care fără de osteneală ai purtat în pântecele tău temelia pământului; bucură-te, roşală, care ai vopsit din sângele tău veşmântul cel dumnezeesc al împăratului puterilor!

Bucură-te, Stăpână, care ai născut pre dătătorul de lege cel adevărat, carele curăţeşte în dar fărădelegile tuturor; adâncimea cea necuprinsă cu mintea, înălţimea cea nespusă, ceea ce nu ştii de nuntă, pentru care noi toţi ne-am îndumnezeit!

Pre tine, ceea ce ai împletit lumii cununa cea neîmpletită de mână, te lăudăm: Bucură-te, strigând către tine Fecioară, păzitoarea tuturor, îngrădirea, întărirea şi scăparea cea sfinţită.

Catavasia:

Cela ce șade în slavă...

Cântarea a 5-a, Irmos:

Spăimântatu-s'au toate de „dumnezeească mărirea „ta; că tu, Fecioară neispitită „de nuntă, ai avut în pântece „pre Dumnezeu Cel ce este „preste toate și ai născut Fiu „pre Cel fără de ani, Cel ce „dăruește mântuire tuturor „celor ce te laudă pre tine".

Bucură-te, prea nevinovată, care ai născut calea vieții și ai mântuit lumea din potopul păcatului; bucură-te, mireasă dumnezeească, ceea ce ești auzire și graiu înfricoșat; bucură-te, petrecerea Stăpânului făpturii!

Bucură-te, Preacurată, ceea ce ești tăria și întărirea oamenilor, loc de sfințire măririi, omorîrea iadului, cămară cu totul luminoasă. Bucură-te, bucuria îngerilor! Bucură-te, ajutătoarea celor ce se roagă ție cu credință!

Bucură-te, Stăpână, căruța cuvântului cea în chipul focului, raiule însuflețite, carele ai în mijloc pomul vieții pre Domnul, a cărui dulceață înviază pre cei ce se împărtășesc Lui cu credință și au fost supuși stricăciunii.

Intăriți fiind cu puterea ta, cu credință strigăm ție: Bucură-te, cetatea Impăratului tuturor, de care s'a grăit luminat cele prea slăvite și vrednice a se auzi, muntele cel netăiat! Bucură-te, adâncul cel nemăsurat!

Ceea ce ești sălaș desfătat cuvântului, bucură-te, Preacurată, vasul carele ai scos mărgăritarul cel dumnezeesc! Bucură-te, împăcarea cea către Dumnezeu, cu totul minunată, a tuturor celor ce pururea te fericesc pre tine, Născătoare de Dumnezeu!

Catavasia:

Spăimântatu-s'au toate...

Aicea rămâne Canonul Hramului.

Cântarea a 6-a. Irmos:

Ințelepții lui Dumnezeu cari „faceți acest praznic dum-„nezeesc și cu totul cinstit al „Maicii lui Dumnezeu, veniți „să plesnim cu mâinile, slă-„vind pre Dumnezeu, Cel ce „s'a născut dintr'însa".

Ceea ce ești cămară nespurcată a Cuvântului și pricină îndumnezeirii tuturor, bucură-te, Preacurată, chemarea proorocilor; bucură-te, podoaba apostolilor!

Din tine a picat roua care a stins văpaia mulțimii dumnezeilor; pentru aceea strigăm ție: Bucură-te, lâna cea

plină de rouă pe care, Fecioară, Ghedeon mai înainte o a văzut!

Iată, Fecioară, bucură-te, strigăm ţie: fii nouă adăpostire şi linişte celor ce ne învăluim întru adâncul scârbelor şi al tuturor smintelelor protivnicului!

Ceea ce eşti pricina bucuriei, umple de dar gândul nostru, ca să strigăm ţie: Bucură-te, rugul cel nears şi norul cel cu totul luminos, carele neîncetat umbreşti pre cei credincioşi!

Apoi începem Patrucântarea, al cărei Stih de pre margini este:

Aceasta este cântarea lui Iosif.

Cântarea a 6-a, glasul al 6-lea, Irmos:

Marea vieţii văzând-o...

Pătimind mucenicii şi ca nişte pietre alese tăvălindu-se pre pământ, toată zidirea vrăjmaşului de tot o au surpat şi s'au făcut biserici lui Dumnezeu Celui viu.

Rugămu-vă pre voi, mucenicilor, cari aţi săvârşit călătoria cea bună, întăriţi-ne să alergăm bine călătoria postului, strălucind cu săvârşirea bunătăţilor.

A morţilor.

Pre robii Tăi, Stăpâne, cari s'au mutat de pre pământ la Tine, Cel prea bun, fă-i părtaşi împărăţiei Tale, cu sfintele mijlociri ale dumnezeeştilor mucenici, mult îndurate!

A Născătoarei.

Ceea ce eşti una întru tot lăudată, roagă pre Cuvântul cel prea sfânt, să dea iertare de păcate şi partea dumnezeeştilor daruri celor ce te lăudăm cu credinţă, Maică Fecioară!

Alt Irmos, glasul al 2-lea:

Din chit, pre proorocul...

Săvârşind pomenirea mucenicilor, să trimitem cântări Domnului, astăzi dumnezeeşte veselindu-ne.

De săbii şi de foc netemându-vă şi îndrăznind întru credinţă, mucenicilor, cu dânsa aţi spăimântat pre tirani.

Slavă, a Treimei.

Treime dupre feţe, Te laud; Unimii cei dupre fiinţă, mă închin: Ţie, Părinte, Fiule şi Duhule Sfinte.

Şi acum, a Născătoarei.

Lauda îngerilor şi a oamenilor eşti Fecioră, că ai născut pre Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Luând vieaţă în locul morţii, săltaţi locuind în locaşu-

rile cele cereşti, prea lăudaţilor mucenici ai lui Hristos Dumnezeu.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui.

Cela ce stăpâneşti moartea şi vieaţa, odihneşte cu sfinţii Tăi, Hristoase, pre cei ce s'au mutat din vieaţă cu credinţă.

Irmosul:

Din chit pre proorocul l-ai „izbăvit şi pre mine dintru „adâncul păcatelor mă scoate, „Doamne, şi mă mântueşte".

Apoi Ectenia cea mică, şi după Ecfonis, cântăm iarăşi Condacul:

Apărătoarei Doamne...

Si cetim Icoasele şi Condacele ce au mai rămas.

Icosul al 10-lea.

Zid eşti fecioarelor, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, şi tuturor celor ce aleargă la tine. Că Făcătorul cerului şi al pământului te-a gătit pre tine, Curată, sălăşluindu-se în pântecele tău, şi învăţând pre toţi să strige ţie:

Bucură-te, turnul fecioriei; bucură-te, uşa mântuirii!

Bucură-te, începătoarea prefacerii cei înţelegătoare; bucură-te, dătătoarea darului celui dumnezeesc!

Bucură-te, că tu ai înoit pre cei zămisliţi cu ruşinea; bucură-te, că tu ai învăţat pre cei urîţi de minte!

Bucură-te, ceea ce ai stricat pre stricătorul gândurilor; bucură-te, ceea ce ai născut pre semănătorul curăţiei!

Bucură-te, cămara nunţii cei fără de sămânţă; bucură-te, ceea ce ai împreunat Domnului pre cei credincioşi!

Bucură-te, ceea ce din fecioare una ai fost bună hrănitoare de prunc; bucură-te, cămara cea împodobită a sufletelor sfinţilor!

Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Condacul al 11-lea.

Împărate sfinte, de Ţi-am aduce cântări şi psalmi la număr tocmai ca nisipul, nimica nu plinim cum se cade; că se birueşte toată cântarea, care va să se tindă către mulţimea milelor Tale cele multe, care ai dat celor ce-Ţi strigă:

Aliluia.

Icosul al 11-lea.

Făclie primitoare de lumină, arătată celor ce sunt întru întunerec, vedem pre Prea Sfânta Fecioară; că aprinzând în sine focul cel netrupesc, îndreptează spre cunoştinţa cea dumnezeească pre toţi, care luminează min-

tea cu raza şi cu chemarea se cinsteşte cu acestea:

Bucură-te, raza soarelui celui înţelegător; bucură-te, raza luminii cei neapuse!

Bucură-te, fulger carele luminezi sufletele; bucură-te, ceea ce îngrozeşti pre vrăjmaşi ca tunetul!

Bucură-te, că din tine a răsărit strălucirea cea cu multă lumină; bucură-te, că ai izvorît izvorul cel ce curge cu ape multe!

Bucură-te, ceea ce ai zugrăvit chipul spălării; bucură-te, ceea ce curăţeşti spurcăciunea păcatului!

Bucură-te, bae care speli conştiinţa: bucură-te, pahar carele dregi bucuria!

Bucură-te, mireazma mirosului celui bun al lui Hristos; bucură-te, vieaţa veseliei cei de taină!

Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Condacul al 12-lea.

Vrând să dea har datoriilor celor de demult, deslegătorul tuturor datoriilor omeneşti, venit-a singur la cei ce se depărtaseră de harul Lui şi rupând zapisul, aude dela toţi aşa:

Aliluia!

Icosul al 12-lea.

Cântând naşterea ta, te lăudăm toţi ca pre o biserică însufleţită, Născătoare de Dumnezeu. Că locuind în pântecele tău Domnul, Care ţine toate cu mâna, a sfinţit, a slăvit şi a învăţat pre toţi să strige către tine:

Bucură-te, locaşul lui Dumnezeu şi al Cuvântului; bucură-te, sfântă care eşti mai mare decât sfinţii!

Bucură-te, ladă poleită cu Duhul; bucură-te, comoara vieţii cea nedeşertată!

Bucură-te, coroana cea scumpă a împăraţilor celor credincioşi; bucură-te, lauda cea de cinste a preoţilor celor cuvioşi!

Bucură-te, stâlpul bisericii cel neclătit; bucură-te, zidul împărăţiei cel nemişcat!

Bucură-te, prin care se ridică biruinţele; bucură-te, prin care cad vrăjmaşii!

Bucură-te, tămăduirea trupului meu; bucură-te, mântuirea sufletului meu!

Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Condacul al 13-lea.

O! Maică prea lăudată, care ai născut pre Cuvântul cel ce este mai sfânt

decât toţi sfinţii, primind acest dar de acum, izbăveşte din toată ispita şi scoate din munca ceea ce va să fie pre toţi, cei ce-ţi cântă ţie:

Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori. Şi iarăşi cetim Icosul întâiu:

Ingerul cel mai întâiu stătător...

Şi Condacul:

Apărătoarei Doamne...

SINAXAR

IN SÂMBĂTA DIN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

In aceeaşi zi, în Sâmbăta din săptămâna a cincea a postului mare, prăznuim imnul Acatist al Prea Sfintei Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria.

Stihuri.

Prin cântări neincetate, cu mulţumire cetatea

Cântă pe Apărătoare, ce'n război i-ajutătoare.

De timpul domniei lui Iraclie, împăratul Bizanţului, Horsoe, împăratul Perşilor, a văzut că împărăţia Bizantinilor este cu totul slăbită în urma domniei împăratului Foca, tiranul. De asta a trimis pe unul din satrapii săi, Sarvar cu numele, cu multe mii de ostaşi ca să-i supună lui răsăritul. Horsoe şi mai nainte dusese la pieire ca la o sută de mii de creştini; îi vânduse Evreilor, iar aceştia i-au omorît. Cucerind deci satrapul Sarvar tot răsăritul, a ajuns chiar până la Hrisopole, numit azi Scutari.

Impăratul Iraclie, pentrucă avea lipsă de bani în vistieria statului, a prefăcut vasele sfinte ale bisericilor, cu făgăduinţa că va da înapoi mai multe şi mai desăvârşite sfinte vase. Iraclie porneşte deci cu corăbiile prin Marea Neagră şi intră în ţinuturile Persiei; nimiceşte Persia; iar Horsoe, împreună cu întreaga sa oaste, este bătut cumplit. Nu după multă vreme Sirois, fiul lui Horsoe, s'a răsculat împotriva tatălui său, a luat el conducerea împărăţiei, a omorît pe Horsoe, tatăl lui, şi a făcut pace cu Iraclie.

Hagan, conducătorul Misienilor şi al Sciţilor, când a auzit că împăratul Iraclie străbătea Marea Neagră spre a se duce în Persia, a stricat pacea cu Bizantinii. A strâns nenumărate oşti şi a năvălit din părţile de miazănoapte asupra Constantinopolei, scoţând strigăte de hulă împotriva lui Dumnezeu. Marea s'a umplut îndată de corăbii şi uscatul de pedeştri şi călăreţi. Patriarhul Serghie îndemna poporul Constantinopolei să nu-şi piardă curajul, ci să-şi pună din tot sufletul întreaga nădejde în Dumnezeu şi în prea curata lui Maică, Născătoarea de Dumnezeu. La fel şi Vonu patriciul, care era pe atunci în fruntea cetăţii, pregătea tot ce trebuia pentru izgonirea vrăjmaşilor. „Trebue, spunea el, ca împreună cu ajutorul cel de sus să facem şi noi cele ce se cuvin". Patriarhul, purtând împreună cu tot poporul dumnezeeasca icoană a Maicii Domnului, mergea împrejurul cetăţii, pe deasupra zidurilor. Iar când Sarvar dinspre răsărit şi Hagan dinspre apus au început să dea foc locuinţelor dimprejurul cetăţii, patriarhul umbla pe deasupra zidurilor cetăţii, purtând icoana cea nefăcută de mână a lui Hristos, cinstitele şi de viaţă făcătoarele lemne ale crucii. Hagan a năvălit pe uscat asupra zidurilor cetăţii Constantinopolei cu o mulţime nenumărată de ostaşi, înarmaţi foarte tare, încât trebuia să lupte un soldat bizantin cu zece soldaţi sciţi. Dar nebiruita Apărătoare a ucis pe cei mai mulţi din Sciţi prin puţinii ostaşi ce se găseau în biserica Izvorul Tămăduirii. Din pricina asta Bizantinii, prinzând îndrăzneală şi curaj, îi biruia mereu sub conducerea Maicii lui Dumnezeu, cea nebiruită. Cu toate că Sciţii au văzut că sunt respinşi, au cerut locuitorilor Constantinopolei să ceară pace; dar ei n'au vrut. Atunci Hagan le-a răspuns: „Nu vă înşelaţi cu Dumnezeul în care credeţi! Neapărat mâine voiu lua cetatea voastră!" La auzul acestor cuvinte locuitorii cetăţii şi-au întins mâinile către Dumnezeu. Hagan şi Sarvar s'au înţeles să atace şi pe uscat şi pe mare. Dar au fost atât de cumplit bătuţi de Bizantini, încât nu mai dovedeau cei vii să îngroape morţii. Corăbiile cele făcute dintr'un singur lemn pline cu soldaţi, care se îndreptau, prin golful numit Cornul de Aur, spre biserica din Vlaherna a Născătoarei de Dumnezeu din pricina unei puternice furtuni ce s'a pornit pe neaşteptate pe mare, le-a despărţit pe unele de altele şi le-a sfărâmat împreună cu toate corăbiile duşmanilor. Şi se putea vedea minunata lucrare a prea curatei Maicii lui Dumnezeu, căci pe toţi i-a aruncat la ţărmul mării lângă Vlaherne. Poporul, deschizând iute porţile, cu femei şi cu copii, năvălind vitejeşte asupra lor, i-a ucis pe toţi fără deosebire. Conducătorii vrăjmaşilor s'au întors plângând şi tânguindu-se. Poporul cel iubitor de Dumnezeu al Constan-

tinopolei, dând mulţumită Maicii Domnului, a făcut priveghere şi a cântat toată noaptea imnul Acatist, ca uneia ce a privegheat pentru ei şi a biruit pe duşmani prin puterea ei cea mai presus de fire.

Şi de atunci, spre pomenirea acestui fapt şi a minunii acesteia mai presus de fire, Biserica a rânduit să se afierosească Maicii Domnului această sărbătoare în acest timp când a avut loc biruinţa prin ajutorul Maicii Domnului. L-au numit Acatist, pentrucă întreg poporul şi clerul Constantinopolei a cântat atunci acest imn stând în picioare.

După trecere a treizeci şi şase de ani, pe timpul împărăţiei lui Constantin Pogonatul, Agarinenii venind cu nenumărată oaste au atacat din nou Constatinopolul. Şi au ţinut înconjurată cetatea timp de şapte ani, în care timp au iernat în părţile Cizicului, şi au murit mulţi oameni de-ai lor. Apoi au plecat şi s'au întors cu corăbiile lor; când au ajuns la locul numit Sileo, cu ajutorul prea curatei Maicii lui Dumnezeu, a fost toţi înecaţi în mare.

Dar a mai făcut Născătoarea de Dumnezeu şi o a treia minune. Pe timpul lui Leon Isaurul, Mahomedanii, urmaşii lui Agar, în număr de foarte multe zeci de mii, au nimicit mai întâi împărăţia Perşilor, apoi Egiptul şi Libia şi au atacat pe Indieni, Etiopieni şi Spanioli. Mai pe urmă au pornit cu opt sute de corăbii pline de ostaşi şi împotriva oraşelor împărătesei. Au înconjurat Constantinopolul şi aveau de gând să-l nimicească îndată. Poporul cel sfânt al cetăţii a luat cinstitul lemn al cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci şi cinstita icoană a Maicii lui Dumnezeu Povăţuitoarea şi au mers de jur împrejurul zidului cetăţii, rugând pe Dumnezeu cu lacrimi să se îndure de ei. Agarenilor le-a venit în gând să-şi împartă oştile în două părţi: o parte au pornit-o împotriva Bulgarilor, unde au căzut mai mult de douăzeci de mii, iar altă parte a rămas ca să cucerească Constantinopolul. Fiind însă împiedecaţi de un lanţ de fier care se întindea dela Galata până la zidurile cetăţii, au ocolit şi au ajuns aproape de locul numit Sosten. Acolo a izbucnit un vânt dela miazănoapte, încât cele mai multe din corăbiile lor s'au sfărâmat şi s'au înecat. Cei care au mai rămas au căzut în mare foamete, încât au mâncat şi carne omenească şi muiau băligar şi-l mâncau. Apoi au plecat şi când au ajuns în Marea Egee, toate corăbiile lor împreună cu toţi ai lor s'au dus în fundul mării, căci căzând din cer grindină puternică şi înfierbântând marea a topit corăbiile lor şi aşa acel stol nenumărat de corăbii au pierit şi au rămas numai trei ca să dea de veste.

Aşa dar prăznuim sărbătoarea de astăzi pentru toate aceste minuni mai presus de fire ale prea curatei Maicii lui Dumnezeu. Se numeşte Acatist, pentrucă atunci întreg poporul a cântat în noaptea aceea imnul Maicii Cuvântului stând în picioare şi pentrucă la toate celelalte icoase obişnuim să şedem, în timp ce icoasele acestea ale Maicii lui Dumnezeu le ascultăm cu toţi în picioare.

Pentru rugăciunile Apărătoarei şi nebiruitei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule, slobozeşte-ne pe noi din toate nevoile ce stau în jurul nostru şi ne mântueşte ca un singur iubitor de oameni, Amin.

Cântarea a 7-a, Irmos:

N'au slujit fǎpturii înţelepţii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza „focului bărbăteşte călcându-o „s'au bucurat, cântând: Prea „lăudate Domnul părinţilor şi „Dumnezeule, bine eşti cuvân„tat".

Pre tine te lăudăm strigând: Bucură-te, căruţa soarelui celui înţelegător şi viţa cea adevărată, care ai crescut strugurul cel copt, din carele curge vinul, cel ce veseleşte sufletele celor ce te slăvesc pre tine cu credinţă.

Ceea ce ai născut pre vindecătorul tuturor oamenilor, bucură-te, mireasă dumnezeească, toiagul cel de taină, carele ai înflorit floarea cea neveştejită! Bucură-te, Stăpână prin care ne umplem de bucurie şi moştenim vieaţa!

Nu poate, Stăpână, limba cea cu podoabă vorbitoare să te laude pre tine; că te-ai înălţat mai presus de serafimi,

născând pre împăratul Hristos; pre Carele roagă-L, să ne mântuim din toată nevoia, cei ce ne închinăm ţie cu credinţă.

Marginile lumii te laudă şi te fericesc şi cu dragoste strigă către tine: Bucură-te, carte întru care s'a scris Cuvântul cu degetul Tatălui, ceea ce eşti curată; pre Carele roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, să scrie în cartea vieţii pre robii tăi.

Plecăm genunchii inimii noastre, noi robii tăi, şi ne rugăm ţie: pleacă urechea ta, ceea ce eşti curată, şi ne mântueşte pre noi, cei ce suntem cufundaţi pururea în scârbe; şi apără de toată robia vrăjmaşului cetatea ta, Născătoare de Dumnezeu.

Alt Irmos, glasul al 6-lea:

Dătător de rouă...

Prea luminata adunare a dumnezeeştilor Tăi mucenici, mult milostive, întru lumina Ta cea neapusă acum vieţuesc; cu rugăciunile lor dărueşte tuturor luminarea şi iertarea păcatelor, Hristoase.

Cât este de frumoasă vremea postului, care ne-ai dat nouă, Doamne! Intru care milostiveşte-Te spre sufletele noastre ca un bun; pentru rugăciunile sfinţilor mucenici, cari au iubit patimile Tale cele frumoase şi cinstite.

A morţilor.

Pre robii Tăi, cari au trecut viforul vieţii cel cu multă durere, îndreptează-i la limanul vieţii, Stăpâne, ca să strige cu toţi aleşii Tăi: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei,

Ceea ce ai născut pre dătătorul legii, roagă-L, pururea Fecioară, să ridice acum toate fărădelegile celor ce binevoesc a săvârşi nevoinţa dumnezeescului post.

Alt Irmos, glasul al 5-lea:

Bine eşti cuvântat Dumnezeul...

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cel ce ai arătat viteji pre mucenicii cei ce au pătimit pentru Tine, Carele eşti lăudat şi preaslăvit.

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cela ce ai dat nouă rugători către Tine pre purtătorii de chinuri, Carele eşti lăudat şi preaslăvit.

Slavă, a Treimei.

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cel ce eşti cunoscut unul după fire şi în trei feţe, Cel prea lăudat şi preaslăvit.

Şi acum, a Născătoarei.

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cela ce Te-ai născut fără sământă şi pre ceea ce Te-a născut o ai arătat curată, Cel prea lăudat şi preaslăvit.

Stih:

Sfinţilor cari sunt pre pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într'inşii...

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cela ce ai astupat gurile fiarelor şi ai stins focul, spre lauda sfinţilor Tăi, Cel prealăudat şi preaslăvit.

Stih:

Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cela ce ai mutat dela moarte la viaţa cea fără sfârşit pre cei ce Ţi-au slujit Ţie cu credinţă în vieaţă.

Irmosul:

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cela ce vezi adâncurile „şi şezi pre scaunul slavei, cel „prea lăudat şi preaslăvit".

Cântarea a 8-a, Irmosul:

Pre tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea „Născătoarei de Dumnezeu i-a „mântuit; atuncea fiind închipuită, iar acum lucrată, pre „toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pre Domnul lucrurile „lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi „întru toţi vecii".

In pântece ai primit pre Cuvântul şi ai purtat pre Cela ce poartă toate şi ai hrănit cu lapte, ceea ce eşti curată, pre Cela ce hrăneşte toată lumea cu buna voire; Căruia cântăm: pre Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Moisi a cunoscut în rug taina cea mare a naşterii tale, prea sfântă Curată Fecioară, iară tinerii mai înainte au închipuit aceasta mai luminat, în mijlocul focului stând şi fiind nearşi; pentru aceea te lăudăm pre tine întru toţi vecii.

Cei ce mai 'nainte, pentru înşelăciune, eram dezbrăcaţi, acum ne-am îmbrăcat în haina nestricăciunii, prin naşterea ta; şi cei ce şedeam întru întunerecul păcatelor, am văzut lumină, Fecioară, ceea ce eşti locaş luminii; pentru aceea te lăudăm întru toţi vecii.

Cei morţi prin tine viază, că ai născut vieaţa cea într'un ipostas; cei ce mai înainte erau muţi, acum grăesc bine, stricaţii se curăţesc, boalele se gonesc şi mulţimea duhurilor celor din văzduh se birueşte, Fecioară, ceea ce eşti mântuirea oamenilor.

Ceea ce ai născut mântuirea lumii, prin care ne-am ridicat de pre pământ la înălţime, bucură-te cea cu totul binecuvântată, care eşti acoperământ şi putere, zid şi tărie celor ce cântă, Curată: pre Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Alt Irmos:

Din văpae, cuvioşilor...

Minţile cele cereşti prea s'au minunat de isprăvile sfinţilor mucenici; pentru rugăciunile lor, minunează întru noi, Stăpâne îndurate, din destul, milele Tale.

Cei ce aţi călcat focul cu roua cea dumnezeească, vitejii Domnului cei vrednici de minune, izbăviţi-ne pre noi de focul cel muncitor, cu rugăciunile noastre cele fierbinţi către Stăpânul.

Prea bunule Cuvinte, pre cei ce s'au mutat dela noi cu dreaptă credinţă învredniceşte-i vieţii cereşti şi luminii cei sfinte; prin rugăciunile mucenicilor celor bine biruitori.

A Născătoarei.

Cu rugăciunile celeia ce Te-a născut pre Tine, Indurate, ale sfinţilor mucenici şi ale apostolilor Tăi, luminează sufletele noastre; ca să Te slăvim pre Tine cu bucuria sufletului, întru toţi vecii.

Alt Irmos:

Pre Făcătorul făpturii...

Sfinte cete ale mucenicilor, aduceţi-vă aminte de cei ce vă laudă pre voi cu dragoste şi prea înalţă pre Hristos în veci.

Cu sabie tăindu-se mucenicii, se bucurau lăudând pre Hristos şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Cu minunată cuviinţă se împarte Treimea şi rămâne neîmpărţită ca un Dumnezeu. Pre aceasta o prea înălţăm întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Fecioara a născut prunc; căci Dumnezeu s'a făcut om dintr'însa. Tot trupul să-L laude întru toţi vecii!

Stih:

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Stâlpi ai vitejiei s'au arătat mucenicii, veselindu-se pentru căderea diavolului, lăudând pre Hristos şi prea înălţându-L în veci.

Stih:

Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui.

Invredniceşte, Doamne, în sânul lui Avraam pre robii Tăi,

cari cu credinţă şi cu nădejde s'au mutat la Tine.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Făcătorul a toată făptura, de care se spăimântează „îngerii, cântaţi-L popoare şi-L „prea înălţaţi întru toţi vecii“.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Tot neamul pământesc să „sălteze cu Duhul, fiind „luminat, şi să prăznuească fi„rea minţilor celor fără de „trup, cinstind sfinţita präz„nuire a Maicii lui Dumnezeu „şi să strige: Bucură-te, prea „fericită Născătoare de Dum„nezeu, curată, pururea Fe„cioară“.

Să strigăm ţie credincioşii, bucură-te! prin tine făcându-ne părtaşi bucuriei cei deapururea; mântueşte-ne pre noi de ispitele robiei păgâneşti şi de toată altă bătae, Fecioară, care vine oamenilor celor ce greşesc, pentru mulţimea păcatelor.

Arătatu-te-ai luminarea şi întărirea noastră, pentru aceasta strigăm către tine: Bucură-te, steaua cea neapusă, care ai adus în lume pre soarele cel mare; bucură-te, Curată, ceea ce ai deschis raiul cel încuiat; bucură-te, vasul, carele ai primit mirul cel nedeşertat, ce s'a vărsat deasupra ta.

Să stăm cu cuvioasă temere în casa Dumnezeului nostru şi să strigăm: Bucură-te, Stăpâna lumii; bucură-te, Marie, Doamna noastră a tuturor; bucură-te, ceea ce una eşti între femei fără prihană şi bună; bucură-te, stâlpul cel de foc carele conduci firea omenească la vieaţa cea de sus.

Porumbiţă, ceea ce ai născut pre cel milostiv, bucură-te, pururea Fecioară! Bucură-te, lauda tuturor cuvioşilor; bucură-te cununia mucenicilor; bucură-te, frumuseţea cea dumnezeească a tuturor drepţilor şi mântuirea noastră a credincioşilor.

Fie-Ţi milă, Doamne, de moştenirea Ta, trecând cu vederea acum toate păcatele noastre; având rugătoare spre aceasta către Tine, pre ceea ce Te-a născut pre pământ fără de sămânţă, pre Tine, Hristoase, Carele ai voit de Te-ai închipuit în firea omenească, pentru marea mila Ta.

Alt Irmos:

Pre Dumnezeu a-L vedea...

Ca lumina, ca soarele răsărind, mucenicii au luminat tot pământul cu razele bunei cre-

dinţe şi cu strălucirile minunilor; şi au pierdut întunerecul mulţimii dumnezeilor. Cu ale cărora rugăciuni, Dumnezeule, milueşte-ne pre noi.

Oaste nebiruită a mucenicilor, întăreşte-ne pre noi pre toţi, ca bine să ne nevoim şi să săvârşim curgerea postului; ca săvârşind lucrul dumnezeeştei vieţi, să ne facem părtaşi vieţii, bucurându-ne.

A morţilor.

Să ajungă bunătatea Ta, Doamne, pre cei ce s'au mutat dela noi, cu înfricoşată porunca Ta; să-i înconjure pre dânşii mila Ta şi să-i îndrepteze la locaşurile cele luminate de lumina feţii Tale.

A Născătoarei.

Prin glasul îngerului ai născut, Născătoare de Dumnezeu, negrăit, pre vestitorul voiei Tatălui. Deci primeşte glasurile robilor tăi, cele ce aducem în vremea postului şi le du lui Dumnezeu ca nişte tămâie.

Alt Irmos:

Isaie dănţueşte...

Săvârşind praznic mucenicesc, să săltăm astăzi cu cântări, popoare, cântând lui Hristos, rânduitorul nevoinţelor, Celui ce le-a dat lor biruinţă asupra vrăjmaşilor. Pre Carele cu cântări să-L slăvim.

Cu unghii de fier zgâriaţi fiind şi cu săbii tăiaţi din toate mădularele, v'aţi unit cu Hristos prin dragoste, prea lăudaţilor mucenici. Pentru aceasta bucurându-vă acum în ceruri, rugaţi-vă pentru noi toţi.

Slavă, a Treimei.

Intocmai în fiinţă, Te laud pre Tine Treime, ceea ce eşti fără de început, cinstită, de vieaţă începătoare, nedespărţită Unime. Părinte Cela ce eşti nenăscut, Cuvinte şi Fiule Cel născut şi Duhule sfinte; mântueşte-ne pre noi, cei ce Te lăudăm pre Tine.

Şi acum, a Născătoarei.

Mai presus de minte este naşterea ta, Maica lui Dumnezeu; că întru tine zămislirea s'a făcut fără de bărbat şi naştera întru feciorie. Dumnezeu este Cel ce s'a născut; pre Carele mărindu-L, pre tine Fecioară te fericim.

Stih:

Sfinţilor cari sunt pre pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Oastea mucenicilor cea vitează a împăratului şi Dumnezeului tuturor, cu cântări să o încununăm popoare, că aceea a biruit taberile drăceşti. Pre carii lăudându-i, slăvim pre Stăpânul.

Stih:

Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Când vei scula toată făptura să se judece, Hristoase, miluеşte pre credincioşii robii Tăi, pre cari i-ai luat acum; iartă greşalele lor cele din viaţă şi cu sfinţii Tăi odihneşte-i în veci.

Irmosul:

Isaie dănţueşte! Fecioara a „avut în pântece şi a născut „Fiu pre Emmanuil, pre Dum- „nezeu şi omul; răsărit este „numele Lui, pre Carele slă- „vindu-L, pre Fecioara o fe- „ricim".

LUMINÂNDA

Podobia: Femei, auziţi glas de veselie...

Taina cea din veci se cunoaşte astăzi; că Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, se face fiu Fecioarei Mariei, pentru milostivirea, şi Gavriil vesteşte bucuria bunei vestiri. Cu carele împreună să strigăm toţi: Bucură-te, Maica Domnului!

(de trei ori).

LA LAUDE

Punem Stihirile pe 4; şi cântăm aceste Stihiri, glasul al 4-lea.

Podobia: Ca pre un viteaz...

Taina cea ascunsă şi neştiută de îngeri, arhanghelului Gavriil i se încredinţează şi către tine acum vine, ceea ce eşti bună şi curată porumbiţă, chemarea neamului nostru; şi strigă către tine, prea sfântă: Bucură-te, şi te găteşte prin cuvântul acesta, să primeşti pre Dumnezeu-Cuvântul în pântecele tău.

(de două ori).

Palat purtător de lumină s'a gătit Ţie, Stăpâne, pântecele cel curat al dumnezeeştei fiice. Pogoară-Te şi vino la dânsa şi miluеşte făptura Ta, care a dobândit război pentru pizmă, s'a ţinut în robia celui viclean, şi-a pierdut frumuseţea cea dintâi şi aşteaptă pogorîrea Ta cea mântuitoare.

Gavriil arhanghelul de faţă vine către tine şi strigă ţie, ceea ce eşti cu totul nevinovată: Bucură-te, deslegarea blestemului şi învierea celor căzuţi; bucură-te, ceea ce singură ai fost aleasă lui Dumnezeu; bucură-te, norul cel însufleţit al soarelui, care primeşti pre Cel neîncăput, ce va să se sălăşluească în pântecele tău.

Slavă, şi acum; Stihira, glasul al 4-lea, singur glasul.

Auzit-a Născătoarea de Dumnezeu limba care nu o ştia; că grăia către dânsa arhanghelul graiuri de veste bună; şi ea primind vestirea cu credinţă, Te-a zămislit pre

Tine, Dumnezeule Cel mai înainte de veci. Pentru aceea şi noi bucurându-ne, strigăm Ţie: Dumnezeule, cela ce Te-ai întrupat dintr'însa fără schimbare, dărueşte lumii pace şi sufletelor noastre mare milă.

DOXOLOGIA MARE

Ectenia şi Apolisul. Apoi ceasul întâiu şi Apolisul deplin.

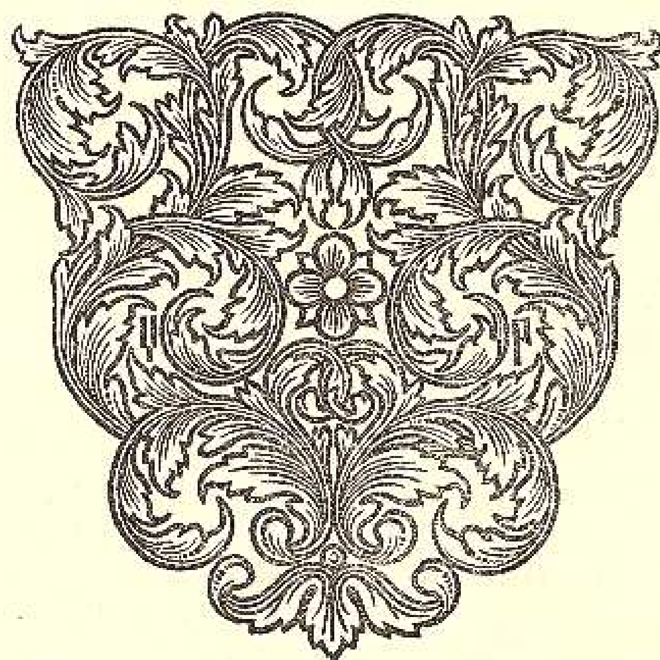
LA LITURGHIE

Tipica şi din Canonul Acatistului: Cântarea a 3-a şi a 6-a: Apostolul zilei, din Epistola către Evrei, şi al Născătoarei de Dumnezeu, din aceeaşi epistolă. Evangelia zilei, dela Marcu, şi a Născătoarei de Dumnezeu dela Luca.

CHINONICUL

Paharul mântuirii voiu lua şi numele Domnului voiu chema.

La masă mâncăm două fierturi cu undelemn şi bem vin, mulţumind Prea sfinţitei noastre Născătoarei de Dumnezeu, pentru minunile cele făcute de dânsa.

DUMINICA

A CINCEA A SFANTULUI POST

Rândueala este asemenea ca și în celelalte Duminici, cântând și rândueala sfântului dela Mineiu, ce se va întâmpla.

Iar alţii mai pre urmă au așezat să se cânte în această Duminică slujba cuvioasei Maicii noastre Maria Egipteanca.

După Psalmul începător și obișnuita Stihologie, la Doamne strigat-am, punem Stihirile pe 10: cântând trei Stihiri ale învierii, din Octoih, trei ale lui Anatolie și patru ale Cuvioasei, repetând una. Glasul al 6-lea.

Podobia: Toată nădejdea puindu-și în ceruri...

Te opria de vederea celor cinstite, întinăciunea cea mai dinainte, ce se trăgea din spurcăciuni; dar înţelepciunea ta şi cunoştinţa de cele ce s'au lucrat de tine, maică de Dumnezeu înţelepţită, s'a făcut ţie întoarcere spre cele mai bune; că privind spre icoana binecuvântatei ficei lui Dumnezeu și căindu-te de toate păcatele tale de mai înainte, prea lăudată, cu îndrăzneală te-ai închinat cinstitului lemn.

Inchinându-te sfintelor locuri cu bucurie, ai luat de acolo darul călătoriei spre fapta bună cea de mântuire; ai alergat grabnic cu bună călătorie și trecând râul Iordanului, în locașul Botezătorului te-ai sălășluit cu osârdie;

și sălbăticia patimilor o ai întunecat cu vieața ta cea bună, împuținând prin înfrânare înfierbântările trupului, maică pururea fericită.

Locuind în pustie, ai lepădat chipurile patimilor din sufletul tău, întipărindu-ți închipuirea lui Dumnezeu, cuvioasă, prin feluri de bunătăți; și atâta ai strălucit, încât și preste ape ușor ai trecut, fericită, și te-ai ridicat de pre pământ cu rugăciunile tale către Dumnezeu; și acum stând cu îndrăzneală înaintea lui Hristos, prealăudată Marie roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă, glasul al 4-lea.

Puterea crucii Tale, Hristoase, a făcut minune; că și ceea ce mai înainte era căzută de tot, s'a nevoit cu nevoință pustnicească. De unde și lepădând neputința, vitejește a stătut împotriva diavolului. Pentru aceasta luând și dar de biruință, se roagă pentru sufletele noastre.

Și acum, a Născătoarei, cea întâia a glasului; Dogmatica.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului, Slavă, a Cuvioasei, glasul al 2-lea.

Vânările sufletului și patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului; greșalele gândului cu izvorul sihăstriei le-ai înecat; și cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat toată pustia și ne-ai odrăslit nouă roduri de pocăință. Pentru aceasta cinstim pomenirea ta, Cuvioasă.

Și acum, a Născătoarei, glas acelaşi:

O minune mai nouă...

Troparul Învierii.

Slavă, a Cuvioasei, glasul al 8-lea.

Intru tine Maică cu osârdie s'a mântuit Cel dupre chip, că luând crucea ai urmat lui Hristos și lucrând ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură, Cuvioasă Marie, duhul tău.

Și acum, a Născătoarei.

Cela ce pentru noi Te-ai născut...

Acestea le zicem și la Dumnezeu este Domnul.

Și cealaltă rânduială, după obiceiu.

LA UTRENIE

După toată rânduiala obișnuită, trei Canoane: Al Învierii cu al Născătoarei de Dumnezeu, pe 6; acesta al Triodului, pe 4, și al Cuvioasei, pe 4.

Canon asupra bogatului și a lui Lazăr.

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Apa trecându-o ca pre uscat...

ăsatu-m'ai în bogăția dulceților, veselindu-mă în toate zilele cu desfătarea bo-

gatului. Dar Te rog pre Tine, Mântuitorule, scapă-mă de foc ca pre Lazăr.

Imbrăcatu-m'am, Mântuitorule, cu desfătările, ca cel ce se îmbracă cu vison și cu haină aurită; ci să nu mă trimiți pre mine în foc, ca pre acela.

Se veselea bogatul dedemult cu bogăţia şi cu desfătarea, în vieaţa cea stricăcioasă; pentru aceasta s'a osândit la munci; iară Lazăr cel sărac s'a răcorit.

A Născătoarei.

Cetele îngereşti și omeneşti te laudă neîncetat, Maică, care nu știi de mire; că ai ţinut pre Făcătorul ca prunc în braţele tale.

Alt Canon al Cuvioasei, pe 5.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea, Irmos:

Valul mării...

Trimite-mi lumină mie, celui ce prăznuesc cu dragoste pomenirea ta cea purtătoare de lumină şi dumnezeească, Cuvioasă, ceea ce stai înaintea lui Hristos, lumina cea neapropiată, mântuindu-mă din toate ispitele vieţii.

Cela ce ai venit cu trupul la Egipteni, Cel necuprins și mai înainte de veci Te-a arătat din Egipt stea prea luminoasă Domnul, Cel ce știe toate mai înainte de facerea lor.

Slavă.

Neștiind dumnezeeștile porunci, prea cinstită, ai întinat chipul cel dumnezeesc; dar prin dumnezeească purtare de grijă, iarăși L-ai curăţit, îndumnezeindu-te, Cuvioasă, prin faptele tale cele dumnezeești.

Și acum, a Născătoarei.

O! Milostivirea Ta cea multă, Dumnezeul meu, și smerenia Ta cea nespusă. Cum ai asemănat cu îngerii pre păcătoasa de mai înainte, ca pre o curată și fără prihană? Prin rugăciunile Maicii Tale.

Catavasie:

Deschide-voiu gura mea...

Cântarea a 3-a, Irmos:

Tu ești intărirea celor ce...

Precum ai mântuit, Hristoase, pre Lazăr din văpaie, așa să mă mântuești și pre mine nevrednicul robul Tău din focul gheenei.

Bogat sunt, Doamne, de patimi și de desfătări; dar sărac ca Lazăr de averea bunătăților; ci mă mântueşte!

Cu roșu și cu vison se îmbracă cel bogat, adică cu desfătările și cu păcatele; pentru aceasta arde în văpaie.

A Născătoarei.

Dă-ne nouă ajutor cu rugăciunile tale Preacurată, gonind năvălirile primejdiilor celor cumplite.

Alt Irmos:

Pre Tine, Cela ce ai spânzurat...

Către porţile pierzării apropiindu-te prin faptele cele necuvioase, ţi-a deschis ţie porţile pocăinţei prea cinstită, Cel ce a sfărâmat mai 'nainte cu puterea Dumnezeirii porţile iadului; fiind însuşi poarta vieţii.

Pre ceea ce se făcuse mai-'nainte armă păcatului o ai arătat, prin închinarea armei dumnezeeştei cruci, atotbiruitoare tuturor armelor şi vicleniilor drăceşti, îndelung răbdătorule îndurate.

Slavă...

Cela ce şi-a vărsat sângele mai 'nainte pentru mântuirea tuturor, cu baia lacrămilor te-a făcut curată pre tine, ceea ce boleai cumplit cu stricăciunea faptei celei rele; Cela ce a dat cu adevărat fiinţă tuturor.

Şi acum, a Născătoarei.

Mai presus de tot cuvântul este minunea ce s'a făcut întru tine Fecioară; că cuvântul Tatălui întru tine dumnezeeşte s'a sălăşluit; dând numai cu Cuvântul, tuturor celor ce păcătuesc, deslegarea greşalelor.

Sedelna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pre Inţelepciunea şi Cuvântul...

Toate săltările trupului înfrânându-ţi cu ostenelile sihăstreşti, ţi-ai arătat înţelepciunea sufletului tău, vitează; că poftind să vezi crucea Domnului, te-ai răstignit singură pre tine lumii, preamărită. Drept aceea şi spre râvna vieţii îngereşti cu dragoste te-ai îndemnat singură, preafericită; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruească iertare de greşale, celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Pre ceea ce este uşă cerească şi scriu, munte cu totul sfânt, nor strălucit, să o lăudăm; scară cerească, raiu cuvântător, mântuirea Evei şi vistierie mare a toată lumea; că într'însa s'a lucrat mântuirea lumii şi iertarea greşalelor celor dedemult. Pentru aceasta strigăm către dânsa: Roagă pre Fiul tău şi Dumnezeu, să dăruească iertare de greşale celor ce se închină cu credinţă preasfintei naşterii tale.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Auzit-am, Doamne, taina...

Se desmierda bogatul cu mâncarea şi cu îmbrăcă-

mintea, veselindu-se; iară Lazăr poftea să se sature din sfărâmăturile mesei acestuia.

Câinii lingeau ranele lui Lazăr săracul, făcându-se mai milostivi decât mintea bogatului către sărac.

Inaintea porţii bogatului se tăvălea de demult Lazăr, Mântuitorule, muncindu-se în nevoile sărăciei; pentru aceasta acum se preamăreşte.

A Născătoarei.

Roagă, Preacurată, pre Cel ce L-ai născut, să scoată din robia vrăjmaşului pre cei ce te laudă; că tu singură eşti folositoarea noastră.

Alt Irmos:

Dumnezeeasca Ta plecăciune...

Ca un ziditor al firii omeneşti, ca un izvor al milei şi ca o bogăţie a milostivirii, Te-ai milostivit iubitorule de oameni, spre ceea ce a năzuit la Tine; şi o ai răpit dela fiara cea pierzătoare.

Sârguindu-te să vezi crucea, te-ai luminat Marie cu lumina crucii Celui ce a pătimit pre cruce; răstignindu-te lumii, cu voia dumnezeească, ca o vrednică de minuni.

Slavă.

Ceea ce era mai nainte pricina răutăţilor a multora, pentru pofta cea rea, ca soarele strălucind s'a arătat povăţuitoare cuvioasă celor ce greşesc.

Şi acum, a Născătoarei.

Covârşit-ai mintea celor cereşti, cerule cel înţelegător al împăratului tuturor; că afară de legile firii ai născut, Preacurată, pre dătătorul de lege şi făcătorul tuturor.

Cântarea a 5-a, Irmos:

Pentru ce m'ai lepădat...

Dacă a văzut bogatul pre Lazăr în sânurile lui Avraam, în lumină şi în slavă veselindu-se, a strigat: Părinte Avraame, milueşte-mă pre mine, cel ce sunt osândit din foc şi cumplit mi se arde limba.

Avraam a zis bogatului: Te-ai desmierdat, veselindu-te cu bogăţie lumească; pentru aceasta aicea te munceşti în foc, în veci, iară Lazăr cel sărac se bucură întru veselia cea nesfârşită.

Bogat m'am făcut cu înşelăciunea lumii, cheltuindu-mi toată vieaţa întru pofte ca şi bogatul, iubitorule de oameni, ci mă rog îndurărilor Tale, să mă mântuesc de foc, precum s'a mântuit Lazăr.

A Născătoarei.

Având îndrăzneală către

Fiul tău, Preacurată, ca o maică, nu trece cu vederea purtarea de grijă cea pentru noi cei de un neam, rugămu-ne; că pre tine singură te punem rugătoare bine primită, noi, creştinii, către Stăpânul.

Alt Irmos:

Dumnezeeasca arătare, Hristoase...

Moisi s'a preamărit oarecând în Sinai, văzând tainic ~~dosul lui~~ Dumnezeu, prealăudatul, însemnând taină streină; iar acum Maria cu osârdie căzând la preacurata icoană a năstrapei care ţine mană, a luat vieaţă îngerească.

Dorind să vadă frumuseţea casei Tale, precum zice psalmistul, ceea ce a spurcat sălăşluirea Ta, s'a făcut locaş înţelegător slavei Tale. Prin rugăciunile cele înţelegătoare, ale celei ce nu ştie de bărbat, care s'a făcut locaş al Tău, Hristoase, fă-mă şi pre mine locaş Duhului celui atotfăcător.

Slavă.

Ceea ce a vânat pre mulţi cu undiţa trupului, adecă cu ochii, şi i-a făcut mâncare diavolului, prin scurtă dulceaţă, s'a vânat cu tot adevărul de dumnezeescul dar al cinstitei cruci, făcându-se mâncare dulce lui Hristos.

Şi acum, a Născătoarei.

O taină cunoscând ceata profeţilor, taina ce s'a făcut întru tine, Preacurată, în multe chipuri mai 'nainte au grăit de tine cu dumnezeeşti cuvinte de taină; iar acum căzând Maria la preacurată icoana năstrapei, care a ţinut mana, te-a rugat pre tine să fii chezăşuire păcătoşilor către Dumnezeu.

Cântarea a 6-a, Irmos:

Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Bogatul s'a osândit pre sine la văpaia focului, prin vieaţa cea desmierdată; iară Lazăr cel sărac, alegându-şi sărăcia în vieaţa de aici, s'a învrednicit bucuriei celei nesfârşite.

Lazăr s'a învrednicit în sânurile lui Avraam, desfătându-se Hristoase, cu vieaţa cea veşnică; iară bogatul s'a osândit, să se muncească în foc cu trupul şi cu sufletul.

Bogatul s'a osândit în foc pentru Lazăr; iară pre mine păcătosul rogu-mă să nu mă osândeşti, Doamne, iubitorule de oameni; ci mă învredniceşte ca pre Lazăr, luminii Tale.

A Născătoarei.

Să ne mântuim de greşalele cele cumplite, Curată, prin ru-

găciunile tale, Născătoare de Dumnezeu, şi să dobândim, Preacurată, strălucirea cea dumnezeeească a Fiului lui Dumnezeu, Celui ce s'a întrupat din tine, precum nu se poate spune.

Alt Irmos.

Adâncul cel mai de jos...

Bucură-se, Marie, oştile îngereşti, văzând întru tine preacuvioasă vieaţă întocmai cu a lor şi strigă: slavă fie Domnului.

Infricoşază-se adunările întunecaţilor draci de tăria ta cea răbdătoare; că femeie fiind, goală şi singură, cu preamărire i-ai ruşinat.

Slavă.

Strălucit-ai ca soarele, prealăudată Marie, şi toată pustia o ai luminat cu minunile; pentru aceasta luminează-mă şi pre mine cu lumina ta.

Şi acum, a Născătoarei.

Luminându-se îngerii cu slava Celui născut al tău, Fecioară, au strigat: Pace nouă tuturor şi pre pământ oamenilor bunăvoire.

CONDAC

glasul al 3-lea.

Podobie: Fecioara astăzi...

Ceea ce erai plină de tot felul de păcate mai 'nainte, astăzi te-ai arătat aleasă lui Hristos, prin pocăinţă urmând vieţii îngereşti, şi cu arma crucii pierzi pe draci. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă împărăţiei, Marie prealăudată.

ICOS:

Pre tine, mieluşeaua şi fiica lui Hristos, astăzi cu cântări te lăudăm, Marie pururea slăvită, care te-ai arătat crescând între Egipteni şi din toată rătăcirea lor ai scăpat; şi de acolo te-ai adus bună şi desăvârşit odraslă Bisericii, prin post şi prin rugăciune. Că nevoindu-te mai presus de măsura firii omeneşti, te-ai înălţat întru Hristos, prin vieaţă şi prin fapte. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă împărăţiei cerurilor, Marie prealăudată.

In loc de Sinaxar, cetim vieaţa Cuvioasei maicei noastre Maria Egipteanca.

(Caut-o la sfârşitul cărţii).

Cântarea a 7-a, Irmos:

Din Iudeea, mergând tinerii...

Precum a fost dedemult Iov în rane, cu viermi şi în gunoiu, aşa a şezut şi Lazăr înaintea porţii bogatului, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Zăcând înaintea porţii nemilostivului bogat, Lazăr dedemult aştepta măcar fărâmături din masa lui şi nime-

nea nu-i da; dar în locul acelora a aflat sânul lui Avraam.

Izbăveşte-mă de partea nemilostivului bogat, Hristoase al meu, rogu-mă şi, rânduindu-mă împreună cu Lazăr cel sărac, mă învredniceşte a striga Ţie cu mulţumită: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

A Născătoarei.

Intrupându-Te din pântece fecioresc, Te-ai arătat spre mântuirea noastră; pentru aceasta ştiind pre Maica Ta Născătoare de Dumnezeu, strigăm Ţie cu mulţumită: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Alt Irmos:

Tinerii, în Vavilon, au călcat..

Marele între părinţi, înţeleptul Zosima, înconjurând pustia, s'a învrednicit a vedea pre Cuvioasa şi a strigat: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Pentru ce ai venit, părinte, să vezi o femeie înstreinată de toată bunătatea cea lucrătoare? strigat-a către bătrânul Cuvioasa şi a cântat: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă.

Omorîndu-ţi, fericită, săltările patimilor tale, te odihneşti acum în limanul nepătimirii, strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum, a Născătoarei.

Zămislit-ai cu chip negrăit, rămânând Fecioară preacurată, şi ai născut mântuirea lumii, pre Hristos Dumnezeul nostru. Pentru aceasta toţi credincioşii pre tine cu cântări te slăvim.

Cântarea a 8-a, Irmos:

De şapte ori cuptorul...

Cu veşmânt roşu, cu vison şi cu porfiră se îmbrăca de demult, luminat, bogatul cel ticălos; iară Lazăr cel sărac rău zăcea la poarta lui, poftind să sature din fărâmăturile ce cădeau din masă şi nimenea nu-i da lui; pentru aceasta împărăţeşte acum întru slavă împreună cu Hristos.

La poarta bogatului zăcea Lazăr cu trupul putred de rane şi poftea să se sature de fărâmături şi nimenea nu-i da lui; iară câinii cu milostivire îi lingeau cu limba bubele lui şi ranele. Pentru aceasta s'a învrednicit raiul desfătării.

Imbogăţitu-m'am şi eu, mult milostive, cu dulceţuri, întru desfătarea vieţii acesteia, ca şi bogatul de demult, ce se îm-

brăca în toate zilele în porfiră; şi însumi eu mă judec spre pierzare, pentru desfătările şi înşelăciunile mele. Pentru aceasta, Hristoase, mă rog Ţie, să mă scuteşti de focul cel veşnic întru toţi vecii.

A Treimei.

Pre Dumnezeirea cea întreit luminătoare, care slobozeşte o rază din o fire în trei feţe, pre Tatăl cel fără început, pre Cuvântul Tatălui, cel de o fire, şi pre Duhul cel de o fiinţă, carele împreună împărăţeşte, tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Alt Irmos:

Înfricoşează-te şi te teme...

Cela ce cerci adâncurile inimii şi ştii toate ale noastre mai nainte de a fi, Mântuitorule, ai răpit din vieaţa cea silnică pre ceea ce a alergat la iubirea Ta de oameni, care strigă neîncetat: Preoţi binecuvântaţi, popoare preaînălţaţi pre Hristos în veci.

O! Cât este de cinstită schimbarea mutării tale către cele mai bune, cuvioasă! O! Dragoste dumnezeească a ta, care ai urît dulceţile trupeşti! O! Credinţa ta cea fierbinte şi dumnezeească, prealăudată Marie! Care cu o credinţă o lăudăm şi o preaînălţăm întru toţi vecii.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Aflat-ai plata durerilor şi răsplătirea ostenelilor tale, cinstită Marie, prin care ai surpat pre vrăjmaşul cel ucigaş; şi acum strigi împreună cu îngerii cântare fără tăcere, lăudând şi prea înălţând pre Hristos întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre mine tot m'a înoit pentru bunătate, în pântecele tău, Preacurată; nestricând osebirile amândoror firi, ca un Stăpân al tuturor vecilor. Pentru aceasta pre tine, ca pre o pricină a mântuirii noastre, cu cântări te lăudăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Pre tine, cea neispitită...

Fă-mă, Hristoase, sărac ca Lazăr, rogu-mă, fugărind poftele desfătărilor mele, ca un Dumnezeu din fire; iar întru bunătăţi mă fă bogat; ca prin credinţă, cu cântări să Te slăvesc.

Bogat şi nemilostiv fiind, nu m'am uitat prin credinţă la mintea mea, lepădat fiind înaintea porţilor poruncilor Tale, iubitorule de oameni; ci ca un îndurat şi iubitor,

ridică-mă ca şi de demult pre Lazăr, prietenul Tău cel mort de patru zile.

Toţi am înţeles pilda Stăpânului; deci, toţi credincioşii să urîm nemilostivirea bogatului, ca să scăpăm de muncă şi să săltăm pururea în sânurile lui Avraam.

A Născătoarei.

Pre tine, ceea ce ai ţinut în braţe pre Dumnezeu cel nevăzut, Carele este lăudat în cer de toată făptura şi prin tine ne dărueşte nouă pururea mântuire, cu credinţă te slăvim.

Alt Irmos:

Nu te tângui pentru mine...

Lesne ai răbdat Maică osteneala pustiei, îndreptându-te cu puterea cea tare a lui Hristos; că gândurile cele spurcate ce-ţi veneau le-ai stins, preacinstită, cu izvoarele dumnezeeştilor lacrimi, ceea ce eşti vârful sihaştrilor, lauda cuvioşilor.

Cu raze prea luminoase te-a luminat pre tine Fecioara şi Preacurata, ceea ce una a născut pre Hristos lumina, făcându-te înfricoşată vrăjmaşilor pre tine, cinstită. Şi tuturor arătându-te, Marie, a fi podoaba pustnicilor, întărirea cuvioşilor.

Slavă.

Lăsând înţelepţeşte toate cele pământeşti, te-ai arătat sălăşluire cinstită Duhului; ci roagă pre singur Mântuitorul Hristos să scape de răutăţile lumeşti pre cei ce săvârşesc cu credinţă dumnezeească pomenirea ta.

Şi acum, a Născătoarei.

Tăindu-te de legile fireşti, Fecioară, ai născut curată mai presus de fire prunc tânăr pre pământ, pre Cel ce este dătător de lege şi Vechi de zile, ceea ce eşti cer înţelegător al Făcătorului tuturor. Pentru aceasta cu credinţă şi cu dragoste pre tine te fericim.

LUMINÂNDA INVIERII

Apoi Slavă, a Cuvioasei.

Podobia: Cela ce ai impodobit cerul...

Pildă de pocăinţă avându-te pre tine, cuvioasă Marie roagă pre Hristos să ne dăruească nouă aceasta în vremea postului; ca prin credinţă şi prin dragoste să te lăudăm pre tine cu cântări.

Şi acum, a Născătoarei.

Ceea ce eşti îndulcirea îngerilor, bucuria celor scârbiţi, părtinitoare creştinilor, Fecioară, Maica Domnului, sprijineşte-mă şi mă izbăveşte de muncile cele veşnice.

LA LAUDE

Patru Stihiri ale Învierii, din Octoih, şi patru ale lui Analolie; apoi cântăm, Stih:

Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pre săcii Tăi până în sfârşit.

Glasul I-iu, singur glasul.

Nu este împărăţia lui Dumnezeu mâncarea şi băutura, ci dreptatea şi nevoinţa cu sfinţenie. Pentru aceasta, nici bogaţii nu vor intra într'însa, ci numai câţi pun averile lor în mâinile săracilor; acestea învaţă şi David proorocul, zicând: Bărbat drept este cel ce milueşte în toate zilele, cel ce se desfătează întru Domnul, umblă în lumina Lui şi carele nu se va poticni. Acestea toate s'au scris, spre învăţătura noastră; ca postind, să facem bunătate şi aşa va da nouă Domnul, în locul celor pământeşti, cele cereşti.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum:

Prea binecuvântată eşti...

DOXOLOGIA MARE

Ecteniile şi Apolisul.

LA LITIE

Stihira Evangheliei şi celelalte.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, Prochimenul glasului şi al sfintei, glasul al 4-lea.

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Stih:

Intru adunări binecuvântaţi pre Dumnezeu.

Apostolul zilei, din cartea către Evrei, şi al Cuvioasei, din cartea cea către Galateni. Evanghelia zilei, dela Marcu, şi a cuvioasei, dela Luca.

CHINONICUL

Lăudaţi pre Domnul...

Altul:

Intru pomenirea veşnică va fi...

Iară la masă ne ospătăm ca şi în celelalte Duminici.

DUMINICA SEARA

La Doamne strigat-am, punem Stihirile pe 10 şi cântăm patru ale glasului, din Octoih, cele de umilinţă, trei podobnice ale Triodului şi trei din Mineiu, glasul 1-iu.

Podobia: Prea lăudaţilor mucenici...

Sărăcind, Hristoase, Cela ce eşti bogat, ai îmbogăţit pre oameni cu nemurirea şi cu strălucirea; pentru aceasta îmbogăţeşte-mă cu bunătăţi pre mine, cel ce am sărăcit de dulceţile lumii şi mă împreună cu Lazăr cel sărac, izbăvindu-mă de munca bogatului şi de gheena care mi s'a gătit.

Imbogăţitu-m'am cumplit în răutate şi am iubit desmierdarea, m'am îndestulat de desfătări în lume, Doamne, şi m'am făcut vinovat focului gheenei, neuitându-mă, ca şi Lazăr, la mintea mea cea flămândă; şi lepădat fiind înaintea uşilor faptelor celor dumnezeeşti, milostiveşte-Te spre mine, Stăpâne.

Altă Stihiră, a lui Teodor, glasul 1-iu:

Podobia: Nor luminos pre Tine...

Incepând cu dragoste a şasea săptămână a cinstitului post, să aducem, credincioşilor, cântare, înaintea prăznuirii stâlpărilor, Domnului Celui ce vine în slavă cu puterea Dumnezeirii, în Ierusalim, ca să omoare moartea. Pentru aceasta să gătim cu bună credinţă semnele biruinţei, ramurile bunătăţilor, strigând: Osana! făcătorului tuturor.

Şi trei dela Mineiu.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

IEŞIRE:

Lumină lină...

Prochimen, glasul al 8-lea:

Dat-ai moştenire celor ce se tem...

cu Stihirile lui.

(Caută-le la Duminica întâia a postului, seara, la pag. 239).

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori,

Glasul I-iu, singur glasul.

Minunat este obiceiul cel milostiv al Mântuitorului pentru noi, că având cunoştinţa celor ce vor să fie, ca şi a celor ce sunt de faţă, a vădit viaţa lui Lazăr şi a bogatului. Deci, privind noi la sfârşitul amândorora acelora, să fugim de cumplirea şi de urîrea de oameni a aceluia şi să râvnim răbdării şi aşteptării cei îndelungate a celuilalt, ca încălzindu-ne împreună cu dânsul în sânurile lui Avraam, să strigăm: Drepte judecătorule, Doamne, slavă Ţie.

Martirica.

Pentru rugăciunile tuturor sfinţilor, Doamne, şi ale Născătoarei de Dumnezeu, dă-ne nouă pacea Ta şi ne miluește, ca un îndurat.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.
Insăşi Podobia.

Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pre pământ, oamenilor, tare folositoare; Preacurată Fecioară, mântueşte-ne pre noi, cei ce scăpăm la tine; că spre tine, după Dumnezeu, nădejdile ne-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

In Lunea stâlpărilor

LA UTRENIE

Cântăm treimicile glasului.

După întâia Stihologie, cântăm Sedelnele cele de umilinţă, din Octoih, şi a Născătoarei.

După a doua Stihologie, zicem această Sedelnă, glasul I-iu.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Răsturnând piatra împietririi de pe inima mea, Doamne, ridică sufletul meu cel omorît de patimi, bunule, şi mă învredniceşte să-Ţi aduc, Stăpâne, cu umilinţă stâlpări de fapte bune, ca Biruitorului iadului; ca să dobândesc viaţa cea veşnică, lăudând

puterea și milostivirea Ta, unule iubitorule de oameni.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Minunea minunilor văzând întru tine, făptura se bucură, ceea ce ești plină de dar; că ai zămislit fără sămânță și ai născut negrăit pre Cel ce nu pot să-L vadă mai marii cetelor îngerești. Pre Carele roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, pentru sufletele noastre.

După a treia stihologie, Sedelna glasul I-iu:

Podobia: Piatra fiind pecetluită...

Incepând a șasea săptămână a postului, să aducem cântare, mai 'nainte de prăznuirea Stâlpărilor, lui Hristos, Celui ce vine pentru noi să șează pre mânzul asinei, ca să spună Tatălui dobitocia păgânilor, ca un împărat. Deci, să-I gătim toți ramuri de bunătăți, ca să vedem și învierea Lui, bucurându-ne.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Mâinile tale, cele dumnezeești, cu care ai ținut pre Făcătorul întrupat pentru bunătatea Lui, tinzându-le Fecioară preasfântă, roagă-L să ne izbăvească de supărări, de patimi și de primejdii, pre cari cu dragoste te lăudăm și strigăm ție: Slavă Celui ce S'a sălășuit întru tine; slavă Celui ce a ieșit din tine; slavă Celui ce ne-a slobozit pre noi, prin nașterea ta.

Psalmul 50.

Şi cântăm Canonul Mineiului. Şi această

TRICÂNTARE

Cântarea 1-a, glasul 1-iu, Irmos:

Cântare de biruință...

Să omorîm patimile cu postul, să înviem duhul prin faptele dumnezeești, ca să vedem cinstita patimă a lui Hristos cu gând curat.

Pre mine, cel ce am urmat năravului nemilostivului bogat, îndurate iubitorule de oameni, rânduește-mă împreună cu Lazăr cel sărac, rogu-mă; izbăvindu-mă din văpaie și din focul cel nestins.

Postit-am, de toate faptele bune și m'am ospătat până la sațiu cu greșalele, Doamne; ci mă satură de mâncarea cea mântuitoare și cinstită, pre mine cel ce rău am flămânzit.

A Născătoarei.

Pre mine, cel osândit și aruncat în pedeapsă pentru faptele mele, Preacurată Stăpână, îndură-te de mă mântuește, ceea ce ai născut pre Dumnezeu Cel prea îndurat.

Alt Irmos, glasul același:

Lui Dumnezeu, Celui ce a...

Să întâmpinăm credincioșii

praznicul Stâlpărilor de astăzi şi mai 'nainte, prăznuindu-l luminat; ca să ne învrednicim a vedea şi patima cea de vieaţă purtătoare.

Vine şi merge Hristos la Ierusalim, ca un împărat, şezând pre mânzul asinei; ca să supună dobitocia păgânilor sub jugul Tatălui.

Slavă, a Treimei.

Unime, ceea ce eşti întru o Dumnezeire în trei feţe, Dumnezeule Părinte Cel nenăscut şi Fiule unule născut şi unule Duhule Sfinte, împărăţie întocmai stăpânitoare, miluește-ne pre noi.

Şi acum, a Născătoarei.

Preaslăvite s'au grăit de tine pretutindenea, că ai născut cu trup pre Făcătorul tuturor, Născătoare de Dumnezeu, Marie, ceea ce nu ştii de mire şi eşti neispitită de nuntă.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Iată, vine Hristos la cetatea Vithfagi, bucură-te Vitanie, patria lui Lazăr; că ţie-ţi va arăta minunea mare, înviind pre Lazăr din morţi.

Irmosul:

Lui Dumnezeu, Celui ce a „ajutat în Egipt lui Moisi şi „printr'însul a cufundat pre „Faraon cu toată oastea lui, „să-I cântăm cântarea de bi-„ruinţă, că S'a prea slăvit.

Cântarea a 8-a, Irmos:

De carele se înfricoşează...

Cu gânduri neroditoare m'am îmbogăţit eu, ticălosul; sufletul mi-am spurcat cu pofte nelegiute şi mă înconjură întunerecul desnădăjduirii; străluceşte-mi, Dumnezeul meu, lumina pocăinţei.

Precum ai luminat de demult pre orbul cel din naştere, luminează-mi şi sufletul meu, carele nu vede lumina Ta, milostive, ci este îngropat întru întunerecul uitării cei rele şi în grijile lumii.

Postind Ilie, a deschis cerurile şi a adăpat cu ploi pământul cel însetat. Să postim şi noi vărsând izvoare de lacrimi sufleteşti, ca să ne miluim.

A Născătoarei.

Ca o viţă însufleţită ai înflorit nouă strugurul cel copt, Preacurată Fecioară, carele a izvorît vinul iertării şi a uscat beţia păcatului.

Alt Irmos:

Cântarea celor fără de trup...

Deschisu-s'au uşile cele din 'naintea învierii lui Lazăr; că vine Hristos să ridice pre cel mort, ca din somn, şi să biruească cu vieaţa pre moarte.

Mare este lauda ta, o! Vitanie, că te-ai învrednicit a primi oaspe pre Făcătorul, strigând: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Pre tine, Unimea cea întreită, mai presus de fiinţă, ceea ce Te uneşti dupre chip întru despărţirea feţelor, pre Tatăl, pre Fiul şi pre Duhul cel dumnezeesc slăvim.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te, strigăm ţie împreună cu îngerul, că ai ridicat bucurie în lume, pre Mântuitorul lumii; pre Carele roagă-L, Fecioară prealăudată.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cântare aducem Ţie, că ai încălecat pre mânz, Cela ce şezi pre heruvimi întru înălţime, ca să supui pre toţi, Hristoase, stăpânirii Tale.

Irmosul: Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Cântarea celor fără de trupuri aducem Ţie, ca şi tinerii în cuptor şi cântând „zicem: Binecuvântaţi şi prea „înălţaţi pre Hristos în veci".

Cântarea a 9-a, Irmos:

Izvorul cel primitor...

Omorît fiind de greşale multe, sunt cuprins în mormântul lenevirii, având deasupra mea pusă piatra desnădăjduirii; pe care ridicându-o, Hristoase, cu mila Ta, înviază-mă ca şi mai 'nainte pre Lazăr.

Să fugim de asemănarea bogatului, cel osândit în văpaia cea nestinsă, să iubim răbdarea lui Lazăr cea cu dureri, ca să ne mângâe pre noi Iisus şi părtaşi împărăţiei să ne facă.

Să iubim postul cel ucigător de patimi, să ne îndeletnicim întru rugăciuni cu deadinsul, să plângem, să ne tânguim şi să suspinăm fierbinte; ca, ducându-ne de aici, să ne primească Avraam în sânurile sale.

A Născătoarei.

Odorul fecioriei cel dumnezeesc, singură îndreptarea strămoşilor, izvorul carele izvorăşte adâncul milostivirii, pre Născătoarea de Dumnezeu, frumuseţea lui Iacov, cei ce ne-am mântuit printr'însa să o lăudăm.

Alt Irmos

Pre tine, uşa cea încuiată...

Astăzi umblând Hristos pre lângă Iordan, I s'a arătat boala lui Lazăr şi ca un mai înainte cunoscător, a zis: Boala aceasta nu este spre moarte.

Găteşte-te Vitanie, împodobeşte-ţi dumnezeeşte intrările tale, lărgeşte-ţi curţile; că iată vine Stăpânul cu apostolii, ca să învieze pre cela ce l-ai crescut.

Slavă, a Treimei.

Pre Tine, Unime în trei ipostasuri şi fiinţă nedespărţită, Te slăveşte oastea celor câte cu şase aripi şi neamul omenesc cu cântări Te lăudăm.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre Tine Cel ce Te-ai născut din Tatăl fără de ani şi din mumă cu chip negrăit sub ani, spre mântuirea tuturor, ca pre un făcător şi stăpân, cu cântări Te slăvim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu ramurile facerii de bine ţiind şi stâlpările curăţiei, să ne gătim toţi să întâmpinăm pre Hristos, ca pre unul Dumnezeul nostru, Care vine la Ierusalim.

Irmosul:

Pre tine Născătoare de Dum-
„nezeu Fecioară, pre ceea ce
„te-a văzut profetul Iezechiil
„uşă, prin care nimenea n'a
„trecut, fără numai Dumnezeu
„singur, cu cântări te slăvim".

Apol:

Cade-se să te fericim...
Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 5-lea.

Să nu mă osândeşti pre mine, Hristoase, în văpaia gheenei, ca pre bogatul pentru Lazăr; ci-mi dărueşte mie, celui ce mă rog cu plângere, o picătură din iubirea de oameni, Dumnezeule, şi mă miluește.

(de două ori).

A Mucenicilor.

Binecuvântată este oastea împăratului ceresc, că de şi au fost pământenii purtători de chinuri, dară s'au sârguit să ajungă la vrednicia îngerească, de trupuri nebăgând seamă; şi prin patimi s'au învrednicit cinstei celor fără de trupuri. Pentru rugăciunile lor, Doamne, trimite nouă mare milă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ceea ce eşti plină de dar, fii mijlocitoare cu rugăciunile tale şi cere sufletelor noastre mulţimea îndurărilor şi iertare de multe greşale, rugămu-ne.

Şi celelalte, după rânduială.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 6-lea.

Aceasta este, Dumnezeule, ziua cea înfricoşată, a cărei

înserare nu ne nădăjduim să o ajungem; şi aceasta a o vedea ne-ai învrednicit pre noi, cu iubirea Ta de oameni, întreit sfinte, slavă Ţie.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Să se veselească inima celor ce caută pre Domnul...

Stih:

Mărturisiţi-vă Domnului şi chemaţi numele Lui.

Din proorocia Isaiei, cetire.

Cap. 48—49, vers. 17—4.

sa grăeşte Domnul, Mântuitorul tău, sfântul lui Israil: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te învaţă spre folosul tău şi te duce pe calea pe care trebueşte să mergi. Dacă ai fi luat aminte la poruncile mele, fericirea ta ar fi fost asemenea unui râu şi dreptatea ta ca valurile mării. Şi va fi seminţia ta ca nisipul mării şi odraslele pântecelui tău ca pulberea pământului. Nimic nu va nimici, nici nu va şterge numele tău înaintea mea! Ieşiţi din Babilon, fugiţi din Caldeia cu cântece de veselie! Vestiţi, faceţi cunoscută ştirea, duceţi-o până la marginile pământului! Ziceţi: Domnul răscumpără pe sluga sa Iacov. Dar lor nu le este sete în pustiu unde el îi duce; el le izvorăşte apă din stâncă. El despică stânca şi apa ţâşneşte! Nu este pace, zice Domnul, pentru cei fără de lege!"

Ascultaţi ostroavelor, luaţi aminte popoare depărtate! Domnul m'a chemat dela naşterea mea, din pântecele maicii mele mi-a spus pe nume. Făcut-a din gura mea sabie ascuţită; ascunsu-m'a la umbra mâinii sale. Făcut-a din mine săgeată ascuţită şi în tolba sa laoparte m'a pus, şi mi-a zis mie: „Tu eşti sluga mea Israil, întru care eu mă voiu proslăvi!" Dar eu îmi spuneam: „In deşert m'am trudit, în zadar şi pentru nimic mi-am prăpădit puterea mea!" Partea ce mi se cuvine mie este la Domnul şi răsplata mea la Dumnezeul meu.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil, din veac şi până în veac.

Stih:

Mărturisiţi-vă Domnului, că este bun, că în veac este mila Lui.

In Lunea stâlpărilor

SEARA

După obişnuita stihologie, la Doamne strigat-am punem stihirile pe 6: trei ale Triodului şi trei dela Mineiu, şi cântăm stihirile podobnice, facerea lui Iosif,

Glasul al 6 lea.

Podobia: Toată nădejdea puindu-şi...

rin multe greşale şi prin desmierdările vieţii mi-am bolnăvit sufletul, eu ticălosul, şi zac pururea pre patul trândăviei, Stăpâne. Ci strig Ţie, prea milostive: Venind, cercetează-mă, dându-mi întărire şi milă, şi nu mă lăsa pre mine, ca nu cândva să adorm întru moarte; şi să nu se bucure de pieirea mea vrăjmaşul, cel ce caută pururea, Mântuitorule, să mă tragă întru adâncurile iadului.

Râvnind nebuneşte bogatului celui nemilostiv, cu dulceaţa mă veselesc, în desmierdări şi în pofte cufundându-mă; şi văzându-mi mintea, Doamne, zăcând pururea înaintea uşilor pocăinţei ca şi Lazăr, o trec fără simţire flămândă fiind şi bolnavă şi rănită de patimi; pentru aceasta vinovat sunt a fi în văpaia gheenei; din care scapă-mă, Stăpâne, unule mult milostive.

Altă stihiră, a lui Teodor, glasul al 5-lea.

Podobia: Doamne, pre vremea lui Moisi.

Doamne, umblând cu trupul pre lângă Iordan, ai spus mai înainte că nu este boala lui Lazăr de moarte; ci că s'a îngăduit pentru slava Ta, Dumnezeul nostru. Laudă slavei lucrului Tău și puterii Tale celei a toate, că ai surpat moartea pentru mulțimea milostivirii, iubitorule de oameni.

Și trei din Mineiu.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Mărturisiți-vă Domnului că este bun, că în veac este mila Lui.

Stih:

Să zică cei mântuiți de Domnul.

Dela Facere, cetire.

Cap. 27, vers 1—41.

Iar după ce a îmbătrânit Isaac și au slăbit vederile ochilor săi, a chemat pe Isav, pe fiul său cel mai mare, și l-a zis: „Fiul meu" „Zis-a acela: „Iată-mă!" Și Isaac a zis: „Iată eu am îmbătrânit și nu știu ziua morții mele. Ia-ți dară uneltele tale: tolba și arcul, și ieși la câmp și adă-mi ceva vânat; să-mi faci mâncare, cum îmi place mie, și adă-mi să mănânc, ca să te binecuvinteze sufletul meu până nu mor". Rebeca însă a auzit ce a zis Isaac către fiul său Isav. S'a dus deci Isav la câmp să vâneze vânat pentru tatăl său; iar Rebeca a zis către Iacov, fiul cel mai mic: „Iată, eu am auzit pe tatăl tău grăind cu Isav, fratele tău, și zicând: „Adă vânat și fă-mi o mâncare să mănânc și să te binecuvintez înaintea Domnului, până a nu muri". Acum dar, fiul meu, ascultă ce am să-ți poruncesc: Du-te la turmă și adă-mi de acolo doi iezi tineri și buni și voiu face din ei mâncare, cum îi place tatălui tău; iar tu o vei duce tatălui tău să mănânce, ca să te binecuvinteze tatăl tău înainte de a muri". Iacov însă a zis către Rebeca, mama sa: „Isav, fratele meu, e om păros, iar eu n'am păr. Nu cumva tatăl meu să mă pipăe și voiu fi în ochii lui, ca un înșelător, și în loc de binecuvântare, voiu atrage asupră-mi blestem?" Zis-a mama sa: „Fiul meu, asupra mea să fie blestemul acela; ascultă numai povața mea și du-te, de-mi adă iezii". Atunci ducându-se Iacov, a luat și a adus mamei sale iezii, iar mama sa a gătit mâncare, cum îi plăcea tatălui lui. Apoi a luat Rebeca haina cea mai frumoasă a lui Isav, fiul ei cel mai mare, care era la ea în casă, și a îmbrăcat pe Iacov, fiul ei cel mai mic; iar cu pieceiele iezilor a înfășurat brațele și părțile goale ale gâtului lui. Și a dat mâncarea și pâinea ce gătise în mâinile lui Iacov, fiul său, și acesta a intrat la tatăl său și a zis: „Tată!" Iar acela a răspuns: „Iată-mă! Cine ești tu, copilul meu?" Zis-a Iacov către tatăl său: „Eu sunt Isav, întâiul tău născut. Am făcut precum mi-ai poruncit, scoală și șezi de mănâncă din vânatul meu, ca să mă binecuvinteze sufletul tău". Zis-a Isaac către fiul său: „Cum l-ai găsit așa curând, fiul meu?" Și acesta a zis: „Domnul Dumnezeul tău mi l-a scos înainte". Zis-a Isaac iarăși către Iacov: „Apropie-te să te pipăesc, fiul meu, de ești tu fiul meu Isav, sau nu". Și s'a apropiat Iacov de Isaac, tatăl său, iar acesta l-a pipăit și a zis: „Glasul este glasul lui Iacov, iar mâinile sunt mâinile lui Isav". Dar nu l-a cunoscut, pentrucă mâinile lui erau păroase, ca mâinile fratelui său Isav; și l-a binecuvântat. Și a mai zis: „Tu oare ești fiul meu Isav?" Și Iacov a răspuns: „Eu". Zis-a Isaac: „Adă-mi și voiu mânca din vânatul fiului meu, ca să binecuvinteze sufletul meu". Și i-a adus și a mâncat; apoi i-a adus și vin și a băut. După aceea Isaac, tatăl său, i-a zis: „Apropie-te, fiule, și mă sărută!" Atunci s'a apropiat Iacov și l-a sărutat. Și a simțit Isaac mirosul hainei lui și l-a binecuvântat și a zis: „Iată, mirosul fiului meu e ca mirosul unui câmp bogat pe care l-a binecuvântat Domnul. Să-ți dea ție Dumnezeu din roua cerului și din grăsimea pământului, pâine multă și vin. Să-ți slujească popoarele, și căpeteniile să se închine înaintea ta; să fii stăpân peste frații tăi, și feciorii mamei tale să ți se închine ție; cel ce te va blestema să fie blestemat și binecuvântat să fie cel ce te va binecuvânta!" Îndată ce a contenit Isaac de binecuvântat pe Iacov, fiul său, și cum a ieșit Iacov dela fața tatălui său Isaac, a venit și Isav cu vânatul lui. A făcut și el bucate și le-a adus tatălui său, și a zis către tatăl său: „Scoală, tată, și mănâncă din vânatul fiului tău, ca să mă binecuvinteze sufletul tău!" Iar Isaac, tatăl său, i-a zis: „Cine ești tu?" Iar el a zis: „Eu sunt Isav, fiul tău cel întâiu născut". Atunci s'a cutremurat Isaac cu cutremur mare foarte și a zis: „Dar cine-i acela, care a căutat și mi-a adus vânat și am mâncat dela el înainte de a veni tu, și l-am binecuvântat și binecuvântat va fi?" Iar Isav, auzind cuvintele tatălui său Isaac, a strigat cu glas mare și foarte dureros și a zis către tatăl său: „Binecuvintează-mă și pe mine, tată!" Zis-a

Isaac către el: „A venit fratele tău cu înșelăciune și a luat binecuvântarea ta". Iar Isav a zis: „Din pricină oare că-l cheamă Iacov, de aceea m'a înșelat de două ori? Deunăzi mi-a răpit dreptul de întâiul născut, iar acum mi-a răpit binecuvântarea mea". Apoi a zis Isav către tatăl său: „Nu mi-ai păstrat și mie binecuvântare, tată?" Răspuns-a Isaac și a zis lui Isav: „Iată stăpân l-am făcut peste tine și pe toți frații lui i-am făcut lui robi; cu pâine și cu vin l-am dăruit. Dar cu tine ce să fac, fiul meu?" Și a zis Isav către tatăl său: „Tată, oare numai o binecuvântare ai tu? Binecuvintează-mă și pe mine, tată!" Și cum Isaac tăcea, Isav și-a ridicat glasul și a început a plânge. Atunci răspunzând Isaac, tatăl lui, a zis către el: „Iată, locuința ta va fi un pământ mănos și cerul îți va trimite roua sa; cu sabia ta vei trăi și vei fi supus fratelui tău; va veni însă vremea când te vei ridica și vei sfărâma jugul lui de pe grumazul tău". De aceea ura Isav pe Iacov pentru binecuvântarea, cu care-l binecuvântase tatăl său.

Prochimen, glasul al 7-lea:

Inalță-Te preste ceruri, Dumnezeule, și preste tot pământul slava Ta.

Stih:

Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea.

Dela Pilde, cetire.

Cap. 19, Vers. 16—25.

Zis-a Domnul: Cel ce ia seama la poruncă, își păstrează sufletul său, iar cel ce disprețuește cuvântul (lui Dumnezeu) va muri. Cel ce are milă de sărman împrumută Domnului și el îi va răsplăti fapta lui cea bună. Pedepsește pe feciorul tău căci mai e nădejde (de îndreptare), dar nu ajunge până acolo ca să-l omori. Omul aprig la mânie trebuie să fie pedepsit, dacă îl cruți odată, trebuie să începi din nou. Ascultă sfatul și primește povața, ca să fii înțelept toată viața ta. Multe puneri la cale se sbuciumă în inima omului, dar numai sfatul Domnului ia ființă. Omul se face plăcut prin mărinimia lui; mai de preț este un sărac bun decât un om mincinos. Frica de Dumnezeu duce la viață și ne îndestulăm fără să fim loviți de nenorocire. Leneșul își înmoaie mâna în farfurie și nu o duce la gură. Lovește pe cel ce batjocorește și cel simplu va deveni înțelept; mustră pe cel înțelegător și el va pricepe știința.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 4-lea.

Scapă-ne, Mântuitorule, de lăcomia cea vătămătoare de suflet și ne rânduește cu Lazăr cel sărac în sânurile lui Avraam; că Tu, bogat fiind întru milă, ai sărăcit pentru noi de bună voie și ne-ai adus din stricăciune la nestricăciune, ca un Dumnezeu milostiv și iubitor de oameni.

(de două ori).

Martirica:

Cela ce ai primit răbdarea sfinților mucenici, primește și dela noi cântare, iubitorule de oameni; dăruindu-ne nouă cu rugăciunile lor mare milă.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Scoate-ne din nevoile noastre, Maica lui Dumnezeu, ceea ce ai născut pre făcătorul tuturor; ca să strigăm totdeauna: Bucură-te, folositoarea sufletelor noastre!

In Marțea stâlpărilor

LA UTRENIE

Treimicile glasului ce se va întâmpla. După întâia stihologie, zicem sedelnele cele de umilință, din Octoih, și a Născătoarei. După a doua stihologie, sedelna lui Iosif, glasul al 6-lea

Podobia: Puterile îngerești...

Topindu-mă de boala păcatelor, zac în patul desnădăjduirii. Pentru aceasta, tămăduitorule al bolnavilor, cercetează-mă cu iubirea Ta

de oameni și nu mă lăsa să adorm cumplit în moarte, Indurate; ca să strig Ție cu căldură: Dătătorule de milă, Doamne, slavă Ție.

Slavă, tot aceasta.

Și acum, a Născătoarei.

Incepătură mântuirii s'a făcut vorba lui Gavriil către Fecioara; că auzind aceasta, bucură-te! nu s'a ferit de închinăciune, nu s'a îndoit ca Sara în cort; ci așa a strigat: Iată roaba Domnului, fie mie dupre cuvântul tău!

După a treia stihologie, sedelna lui Teodor, glasul al 5-lea.

Podobia: Astăzi luminează...

Ieri și astăzi a fost boala lui Lazăr; că aceasta o au spus lui Hristos surorile aceluia. Gătește-te, Vitanie, cu bucurie, să primești oaspe pre Stăpânul și Impăratul tuturor și să strigi Lui împreună cu noi: Doamne, slavă Ție.

Slavă, tot aceasta.

Și acum, a Născătoarei.

Maica lui Dumnezeu preasfântă, ceea ce ești zidul creștinilor, apară, dupre obiceiu, pre poporul tău carele strigă ție cu deadinsul. Stai împotriva spurcatelor și mărețelor noastre gânduri; ca să strigăm ție: Bucură-te, pururea Fecioară!

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Mineiului și Tricântarea lui Iosif.

Se cetește Cântarea a doua din Psaltire.

Cântarea a 2-a, glasul al 6-lea, Irmos:

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeu Carele am plo„uat mană; și apă din piatră „am izvorît de demult în pus„tie poporului Meu, cu singu„ră dreapta și cu tăria Mea".

De bună voie ai sărăcit, Hristoase, Cela ce ești din fire bogat, flămânzit-ai de bună voie, Cela ce saturi tot ce viază. Pentru aceasta satură-mă pre mine cel flămând de darul Tău și mă fă părtaș mesei cei de acolo, Cuvinte.

Fă-mă, Hristoase, Lazăr sărac de păcate; risipește bogăția care o am adunat rău și umplându-mă de toată dragostea Ta cea desăvârșită, Indurate, mântuește-mă de înfricoșata muncă cea de acolo.

Pre tineri întărindu-i postul, i-a făcut mai puternici decât focul oarecând în Vavilon; acelora râvnind, o! suflete al meu, nu te mâhni și vei stinge focul poftelor cu roua Duhului.

A Născătoarei.

Bucură-te! strigăm ție, ceea ce ai născut bucuria, Născătoare de Dumnezeu Fecioară,

ceea ce eşti plină de dar; roagă pre Dumnezeu, pre Carele L-ai născut, să se mântuească de primejdii şi de stricăciune, cei ce te laudă pre tine pururea.

Altă Tricântare, a lui Teodor, glasul al 5-lea.

Irmos: Vedeţi, vedeţi...

Vedeţi, vedeţi că Eu sunt Dumnezeu, Carele umblând pre lângă Iordan, am auzit că boleşte Lazăr şi am zis, că nu va muri; ci este aceasta pentru slava Mea.

Fiind cuprinse de plângere, surorile lui Lazăr şi-au arătat întristarea Ţie, cunoscătorule a toate; dar Tu ai îngăduit puţin, ca să vădeşti minunea şi să arăţi apostolilor Tăi cele înfricoşate.

Slavă, a Treimei.

Unime întocmai cu împărăţia, în trei feţe, o domnie, o împărăţie a veacurilor, pre Tine Te slăveşte: pre Tatăl, pre Fiul şi pre Sfântul Duh, mulţimea îngerilor şi toată firea oamenilor.

Şi acum, a Născătoarei.

Cine nu se va mira, văzând întru tine, Fecioară, pre Ziditorul zidind iarăşi pre Adam cel căzut şi cu unire nespusă născându-se din tine dupre trup, fără schimbare, spre mântuirea noastră.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Găteşte-te acum, o! Vitanie, cu bucurie, făcând primire împăratului tuturor; că vine la tine să arate pre Lazăr iarăşi întorcându-se din stricăciune la vieaţă.

Irmosul:

Vedeţi, vedeţi că Eu sunt „Dumnezeu, Cela ce M'am îm„brăcat cu trup de a Mea bu„nă voie, ca să mântuesc pre „Adam cel căzut prin amăgi„re, cu călcarea poruncii prin „şarpe“.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Din văpaie, cuvioşilor...

Gândind la mulţimea greşalelor mele şi îmbolnăvindu-mă cu boldul cunoştinţei mele, mă chinuesc în văpaie ca un ticălos; milostiveşte-Te spre mine Cuvântule al lui Dumnezeu, cu mila Ta.

Trecând cu vederea faptele cele bune ale lui Lazăr, am râvnit năravurilor nemilostivului bogat; îndurate Dumnezeule, întorcându-mă, milostiveşte-Te spre mine, ca să Te slăvesc întru toţi vecii.

Fiind cuprins de boală sufletească şi vrând să mor prin

desnădăjduire, îmi trebuește cercetarea Ta, Iisuse, care înviază pre cei ce Te cheamă.

A Născătoarei.

Preasfântă Fecioară, tu mă mântuește și fii ajutătoare neputinței mele, ceea ce ai născut pre voitorul milei; pre Carele Îl prea înălțăm întru toți vecii.

Alt Irmos:

Cuvioșii Tăi tineri...

Bucură-te, Vitanie, patria lui Lazăr, că vine de față Hristos la tine, ca să săvârșească măriri, înviind pre Lazăr.

Lazăr bolește, ca să Te prea slăvești Tu, Fiul lui Dumnezeu, întru dânsul; și Te laudă pre Tine neîncetat lucrurile Tale, Doamne.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Pre Preasfânta Treime, în Tatăl și în Fiul și în Duhul, lăudându-O, cântăm: Binecuvântați toate lucrurile pre Domnul.

Și acum, a Născătoarei.

Pre Cel născut din tine negrăit, Preacurată, toți Îl lăudăm și cinstindu-L ca pre un Dumnezeu, bine-L-cuvântăm noi și lucrurile ca pre un făcător și Domn.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Ramurile bunătăților gătindu-le acum, spre întâmpinarea lui Hristos, strigăm: Binecuvântați lucrurile Domnului pre Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm..

Cuvioșii Tăi tineri în cuptor, „Hristoase, cântând, au zis: „Binecuvântați toate lucrurile „Domnului pre Domnul“.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Pre Dumnezeu a-L vedea...

Mâncarea cea amară a izgonit din rai, cumplit, mai 'nainte pre omul cel dintâiu zidit și l-a încurcat în lanțurile morții. Postește, o! sufletul meu, fugi de asemănarea aceasta, fugi de dulceața desmierdării cea cu multă durere.

Luând în minte judecata Ta și văpaia cea nestinsă preadrepte Judecătorule, însumi pre mine mă osândesc mai 'nainte de judecată. Mă tem și mă cutremur, căci am greșit Ție fără de număr, ca nimenea altul pre pământ. Pentru aceasta miluește-mă.

Să ne spălăm negreala patimilor cu rugăciuni luminătoare și țiind ramuri de bunătăți, să ne sârguim a întâmpina pre

Hristos, pre Care-L aşteptăm acum să încalece pre mânz şi gătindu-Se spre patimi, ca să ne mântuiască pre noi.

A Născătoarei.

Din tine, Fecioară, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, a răsărit Hristos, dătătorul de lumină şi de pace, celor ce erau ţinuţi în noaptea patimilor, deslegând călcarea poruncii cea din neascultare, şi mântuire arătat dăruindu-ne.

Alt Irmos:
Isaie dănţueşte...

Găteşte-ţi acum, înţelepte Lazăre, cele de moarte şi de îngropare, că murind mâine vei să te lipseşti de vieaţă. Uită-te la mormântul în carele vei să te sălăşlueşti; ci Hristos iarăşi te va învia, sculându-te a patra zi.

Dănţueşte, Vitanie, că la tine va să vie Hristos, să săvârşească minune mare şi înfricoşată; că legând moartea ca un Dumnezeu, va să scoale cu adevărat pre Lazăr cel mort, ca să slăvească pre Făcătorul.

Slavă, a Treimei.

Intocmai în fiinţă Te laud pre Tine, Treime, Ceea ce eşti fără de început, cinstită, de vieaţă începătoare, nedespărţită Unime, Părinte cela ce eşti nenăscut, Cuvântule şi Fiule Cel născut şi Duhule sfinte mântueşte-ne pre noi, cei ce Te lăudăm pre Tine.

Şi acum, a Născătoarei.

Mai presus de minte este naşterea ta, Maica lui Dumnezeu; că întru tine zămislirea s'a făcut fără de bărbat şi naşterea întru feciorie. Dumnezeu este Cela ce S'a născut, pre Carele slăvindu-L, pre tine fecioară te fericim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Veniţi să gătim Domnului cele de întâmpinare, aducându-I stâlpări de bunătăţi; că aşa-L vom primi în sufletul nostru, ca în cetatea Ierusalimului, închinându-ne şi lăudându-L pre El.

Irmosul:

Isaie dănţueşte, Fecioara a „avut în pântece şi a născut „Fiu pre Emmanuel, pre Dum„nezeu şi omul; răsărit este „numele Lui, pre Carele slă„vindu-L, pre Fecioara o fe„ricim“.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Fiind legat, o, suflete! cumplit cu greşale şi cu lanţurile păcatelor, ce te trândăveşti? Ce te leneveşti? Fugi pururea

de aprinderea Sodomei şi a Gomorei, ca şi Lot. Să nu te întorci înapoi, că te vei face ca un stâlp de sare; scapă la muntele bunătăţilor; fugi pururea de arderea nemilostivirii nemilostivului bogat, ca Lazăr în sânurile lui Avraam; şi cu smerenie strigă: Nădejdea şi scăparea mea, Doamne, slavă Ţie.

(de două ori).

Martirica:

Mucenicii Tăi, Doamne, cetelor celor îngereşti urmând, ca şi cum ar fi fost fără de trupuri, au răbdat muncile, în gând numai nădejdea avându-şi şi desfătarea bunătăţilor celor făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, dărueşte pace lumii Tale şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Pre tine te rugăm, ca pre ceea ce eşti maica lui Dumnezeu, binecuvântată; roagăte să se mântuească sufletele noastre.

La ceasul al şaselea

Troparul Proorociei, glasul al 5-lea.

Zid nebiruit ai dat cetăţii noastre pre Fecioara, care Te-a născut. Pentru dânsa, Mântuitorule, scoate sufletele noastre din răutăţile care ne împresoară, rugămu-ne.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Ajută-mi Doamne, Dumnezeul meu, şi mă milueşte dupre mila Ta.

Stih:

Dumnezeule, lauda mea să nu o taci.

Din proorocia Isaiei, cetire.

Cap. 49. vers 6—10.

Aşa zice Domnul: „Face-te-voiu lumina popoarelor ca să duci mântuirea mea până la marginile pământului!" Aşa grăeşte răscumpărătorul şi Sfântul lui Israil către cel dispreţuit şi către urîciunea neamurilor şi sluga aprigilor stăpânitori: „Împăraţi te vor vedea şi se vor ridica voevozi şi se vor închina, pentru Domnul cel credincios şi pentru Sfântul lui Israil, cel care te-a ales!" Aşa grăeşte Domnul: „In vremea milostivirii te voiu asculta şi în vremea mântuirii te voiu ocroti. Făcutu-te-am şi te-am hotărît legământ al poporului, ca să aşezi rânduială în ţară şi să dai fiecăruia moştenirile nimicite!" Ca să zici celor robiţi: „Ieşiţi!" şi celor care sunt în întunerec: „Veniţi la lumină!" Ei vor paşte oriunde pe calea lor şi pe toate povârnişurile va fi păşunea lor. Nu le va fi nici foame, nici sete, soarele şi vântul cel arzător nu-i va atinge, căci cel care se va milostivi de ei fi-va povăţuitorul lor şi îi va îndrepta către izvoare de apă.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.

Stih:

Zis-a Domnul Domnului meu, şezi deadreapta mea.

In Marţea stâlpărilor

SEARA

Obişnuita Stihologie.

La Doamne strigat-am... punem şase stihiri.
Şi cântăm stihiri podobnice, ale lui Iosif, glasul al 2-lea.

Podobia: Când de pre lemn..

Inima mea cea mult pătimaşă, pentru năvălirile vrăjmaşului slăbind, a căzut rău în mormântul trândăviei şi se acopere cu nesimţirea ca şi cu o piatră. Mântuitorule, Cela ce ai înviat pre toţi cei din iad cu lemnul crucii Tale, celei de vieaţă aducătoare, ridică-mă şi mă inviază, ca să slăvesc cu frică dumnezeirea Ta.

Bogăţia desfătărilor celor stricăcioase am iubit totdeauna, prin lucrarea vicleanului, în deşert veselindu-mă eu, ticălosul; şi priceperea mea o am trecut cu vederea ca pre alt Lazăr, care suspină şi flămânzeşte de dumnezeească mâncare. Cuvinte, scapă-mă cu milostivirea Ta de văpaia ce va să fie, ca să Te slăvesc pre Tine, iubitorule de oameni.

Altă stihiră, a lui Teodor, glasul al 3-lea.

Podobie: Pus-au cei treizeci de arginţi...

Astăzi şi-a dat sufletul Lazăr, şi l-a plâns pre dânsul Vitania, pre carele l-ai sculat din morţi, Mântuitorul nostru, adeverind nai'nainte prin prietenul Tău cele următoare învierii Tale, cei înfricoşate: omorîrea iadului şi viaţa lui Adam. Pentru aceasta Te lăudăm.

Şi trei din Mineiu.

Mărire, şi acum; a Născătoarei.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Inceperea înţelepciunii este frica Domnului.

Stih:

Mărturisescu-mă Ţie, Doamne, cu toată inima mea.

Dela Facere, cetire.

Cap. 31, vers. 3—16.

Şi a zis Domnul către Iacov: „Intoarce-te în ţara părinţilor tăi, în patria ta, şi eu voiu fi cu tine!" Trimeţând deci Iacov, a chemat pe Rahila şi pe Lia la câmp, unde erau turmele. Şi le-a zis: „Văd eu că faţa tatălui vostru nu mai e faţă de mine, ca mai înainte; dar Dumnezeul tatălui meu este cu mine. Voi înşivă ştiţi, că cu toată inima am slujit pe tatăl vostru; iar tatăl vostru m'a înşelat şi de zeci de ori mi-a schimbat simbria; Dumnezeu însă nu i-a îngăduit să-mi facă rău. Când zicea el: cele pestriţe să fie simbria ta, toate oile fătau miei pestriţi; iar când zicea el: cele negre să-ţi fie simbrie, atunci toate oile fătau miei negri. Şi aşa a luat Dumnezeu toate vitele dela tatăl vostru şi mi le-a dat mie. Iată odată, pe vremea când intrau în călduri oile, mi-am ridicat ochii şi am văzut în vis, şi iată că ţapii şi berbecii, care săreau pe capre şi pe oi, erau albi, vărgaţi şi bălţaţi. Iar îngerul Domnului mi-a zis în vis: „Iacove!" Şi eu am răspuns: „Ce este?" Zis-a el: „Ridică-ţi ochii şi priveşte: toţi ţapii şi berbecii, care sar pe capre şi pe oi, sunt vărgaţi, pestriţi şi bălţaţi, căci am văzut toate câte ţi-a făcut Laban. Eu sunt Dumnezeul cel ce ţi s'a arătat în Betel, unde mi-ai turnat untdelemn pe stâlp şi unde mi-ai făcut făgăduinţă. Scoală deci acum, ieşi din pământul acesta şi mergi în pământul tău de naştere, şi eu voiu fi cu tine". Atunci Lia şi Rahila i-au răspuns şi au zis: „Mai avem noi oare parte şi moştenire în casa tatălui nostru? Oare n'am fost noi socotite de el ca nişte străine, fiindcă el ne-a vândut şi a mâncat banii noştri? De aceea, toată averea, pe care Dumnezeu a luat-o dela tatăl nostru, este a noastră şi a copiilor noştri. Fă dar acum toate câte ţi-a zis Domnul!"

Prochimen, glasul al 4-lea:

Cel milostiv şi îndurat şi drept.

Stih:

Fericit este bărbatul, carele se teme de Domnul.

Dela Pilde, cetire.

Cap. 21, vers. 3—21.

Fiule, făptuirea dreptății și a judecății este mai de preț pentru Domnul decât jertfa sângeroasă. Ochi semeți și inimă îngâmfată: sunt sfeșnicul păcătoșilor. Aceasta nu-i decât păcat. Punerile la cale ale celui silitor duc numai la câștig, iar cel ce se zorește ajunge la pagubă. Comori dobândite cu limbă mincinoasă sunt deșertăciune trecătoare și lațurile morții. Silnicia celor fără de lege se ține după ei, căci nu voiesc să făptuiască dreptatea. Calea celui răufăcător e sucită; cel nevinovat lucrează drept. Mai degrabă să locuiești într'un colț pe acoperiș, decât cu o femeie certăreață și într'o casă de rând. Sufletul celui fără de lege poftește răutatea, iar aproapele lui nu află milă în ochii lui. Când cel batjocoritor e pus la pocăință, cel simplu se învață minte și când cel înțelept izbutește, atunci trage învățătură. Dreptul ia aminte la casa celui nelegiuit. Dumnezeu prăbușește pe cei fără de lege în nenorocire. Cine își astupă urechea la strigătul celui sărman și el, când va striga, nu i se va răspunde. Un dar într'ascuns potolește mânia și un plocon scos din sân, o mânie mare. Dreptul tresaltă de bucurie când poate să pună în faptă dreptatea, iar spaima e pentru cei ce săvârșesc fărădelegea. Un om care rătăcește de pe drumul înțelepciunii, curând se va odihni în adunarea celor morți. Cel ce iubește veselia va fi lipsit; cel ce-i place vinul și miresmele, nu se îmbogățește. Nelegiuitul slujește ca preț de răscumpărare pentru cel drept și vicleanul pentru cel fără prihană. Mai bine să locuești în pustie decât cu o femeie certăreață și care-ți face necaz. Comori de preț și untdelemn (se găsesc) în casa celui înțelept, dar omul cel nebun le cheltuește. Cel ce umblă în calea dreptății și a milostivirii, va afla viață, dreptate și mărire.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul 1-iu; singur glasul.

Cu porfiră împărătească de Dumnezeu țesută și cu haina nestricăciunii fiind îmbrăcat, suflete al meu, ți-ai ocărît vrednicia ta, făcându-ți din păcat bogăție și desfătare și defăimând pre cei de un neam cu tine, precum și bogatul a trecut cu vederea pre Lazăr cel sărac. Ci, ca să nu te muncești împreună cu acela, fii sărac cu duhul și strigă Domnului, Celui ce a sărăcit pentru tine: Cela ce Te-ai îmbrăcat cu haină roșie de batjocură mai înainte de răstignire, și gol Te-ái pironit pe cruce pentru mine, prin îmbrăcămintea împărăției Tale, Hristoase, scapă-mă de rușinea cea veșnică.

A Mucenicilor.

O, cât este de bună neguțătoria voastră, sfinților! Că sângiurilor v'ați dat și cerurile ați moștenit și în scurtă vreme fiind ispitiți, în veci vă bucurați. Cu adevărat bună este neguțătoria voastră; că cele stricăcioase părăsind, cele nestricăcioase ați luat și cu îngerii dănțuind, lăudați neîncetat pre Treimea Cea de o ființă.

Slavă, și acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Podobia: Prea lăudaților mucenici..

Fecioara, dacă a văzut pre Hristos spânzurat pre lemn, a zis: O, Fiule! Sabie a pătruns inima mea și o rupe, Stăpâne, precum mi-a zis Simeon mai înainte de demult. Ci scoală-Te, Cela ce ești fără de moarte, și împreună preaslăvește pre Maica și slujitoarea Ta, rogu-mă.

In Miercurea Stâlpărilor

LA UTRENIE

Treimicile glasului de rând.

După întâia stihologie, zicem sedelnele crucii, din Octoih, și a Născătoarei de Dumnezeu. După a doua stihologie, zicem această sedelnă a lui Iosif, glasul al 2-lea.

Podobia: Piatra mormântului...

Ca și cu o piatră îngreuindu-mă cu multe păcate, zac în mormântul lenevirii, Indurate; dintru carele ridică-mă, milostive Doamne.

Slavă, tot aceasta.

Și acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Podobia: Ceea ce ești izvorul...

Cu cinstită crucea Fiului tău păziți fiind, Stăpână, curată Născătoare de Dumnezeu, toată năvălirea luptătorului lesne o întoarcem înapoi. Pentru aceasta dupre datorie te lăudăm, ca pre Maica luminii și singură nădejdea sufletelor noastre.

După a treia stihologie, zicem această sedelnă, a lui Teodor, glasul al 3-lea.

Podobia: De frumusețea fecioriei tale...

Astăzi Lazăr murind se îngroapă și-l jelesc surorile; iară Tu, ca un cunoscător mai înainte și Dumnezeu, ai proorocit moartea lui, zicând apostolilor: Ci acum merg să înviez pre cel ce am zidit. Pentru aceasta toți strigăm Ție: Slavă tăriei puterii Tale.

Slavă, aceeași.

Și acum, a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Cea curată și maica Ta, Hristoase, care nu știe de nuntă, văzându-Te mort spânzurând pre lemn, tânguinduse, ca o Maică, a zis: Ce Ți-a răsplătit Ție adunarea evreească cea fără de lege și nemulțumitoare, care a luat darurile Tale cele multe și mari, Fiul meu? Laud plecăciunea Ta cea dumnezeească.

Psalmul 50.

Și cântăm canonul Mineiului și această

TRICÂNTARE

A lui Iosif.

Se cetește și cântarea a 3-a din Psaltire.

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea, Irmos:

Mintea mea cea neroditoare.

Cu puterea Crucii Tale întărindu-mi gândul meu cel slăbit de năvălirile vrăjmașului, îndreptează-l spre voia Ta, Doamne.

Pre mine, cel ce dorm pre patul desmierdărilor cu dormitarea lenei, ridică-mă Hristoase și mă arată închinător patimilor Tale.

Luminându-ne sufletele cu postul, să mergem curați să întâmpinăm pre Hristos, Carele vine cu trupul la Ierusalim.

A Născătoarei.

Ceea ce nu te-ai ars cu focul Dumnezeirii, Curată, ar-

de-mi sburdările cele trupeşti ale patimilor; ca să te slăvesc, Preacurată, cu credinţă.

Alt Irmos, glasul al 3-lea:

Suflete cel sterp...

Astăzi murind Lazăr, nu s'a tăinuit de ochiul lui Iisus, cel a toate văzător. Pentru aceasta a spus aceasta apostolilor, strigând: Lazăr prietenul a adormit! Voiu să merg să-l scol pre el.

Zicând că vei să mergi, Doamne, iarăşi în Iudeea, ai spăimântat pre apostoli; dar Toma cu îndrăzneală a strigat: Vieaţă este! Să mergem, căci de vom şi muri, iarăşi vom învia.

Slavă, a Treimei.

Treime de o fiinţă, Părinte atotţiitorule, Fiule Cel împreună fără de început, cu dumnezeescul Duh cel de pre un scaun; o închinăciune, o Dumnezeire nezidită, pre Tine Te lăudăm toţi oamenii.

Şi acum, a Născătoarei.

Fecioară, Maică preacurată, rădăcina lui Iessei, din care a răsărit Hristos, floarea cea aducătoare de vieaţă pământenilor, prin care ne-am mântuit de stricăciune şi de moarte; pre tine toţi te lăudăm, curată.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Bucură-te acum, Sioane, că vine Impăratul tău blând, precum a strigat profetul, şi-L aduce pre El trupeşte mânzul, pre Cela ce cuprinde toate cu mâna. Să cântăm puterii Lui.

Irmosul:

Suflete sterp şi neroditor, „câştigă-ţi rod bine primit; „şi bine rodit făcându-te, strigă: Intăritu-m'am prin Tine, „Dumnezeule; nu este sfânt, „nu este drept, afară de Tine, „Doamne".

Cântarea a 8-a, Irmos:

In rug a văzut Moisi minunea...

Răstoarnă, Hristoase, de pre smeritul meu suflet piatra cea grea a trândăviei cei rele şi mă ridică din mormântul nesimţirii, spre lauda Ta, Cuvântule.

Arătat-ai mai 'nainte prietenilor moartea prietenului Tău, pentru milostivirea milei, mai 'nainte cunoscătorule şi Dumnezeule, pre carele l-ai ridicat din mormânt a patra zi, spre slava Ta.

Iarăşi mergi în Iudeea, Hristoase, care Te caută pre Tine, lemnul vieţii, să Te ucidă pre lemn, ca să faci neatinşi de patimi şi nemuritori pre cei omorîţi prin mâncarea din lemn.

A Născătoarei.

Intru tine, Fecioară curată, s'au văzut toate căile lui Dumnezeu, Celui ce a păzit curăţia ta după naşterea pecetluită cu adevărat, întru toţi vecii.

Alt Irmos:

Pre Dumnezeu cel născut...

Murind astăzi Lazăr, prietenul lui Hristos, s'a dus la groapă şi au plâns de întâmplare vecinele Martei, sora lui; iară Hristos a mers cu bucurie la dânsul, ca să arate popoarelor că Insuşi El este viaţa tuturor.

Ca din muntele Eleonului, din înălţimea milostivirii tăind ramuri de fapte bune, popoare veniţi să pregătim cu gândul venirea lui Hristos la noi, lăudându-L, binecuvântându-L şi prea înălţându-L în veci.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl, pre Fiul şi pre Sfântul Duh, Domnul.

Unime, Ceea ce eşti în trei feţe: Părinte, Fiule şi Duhule cel viu, o Dumnezeire şi o împărăţie, pre Tine, lumina cea neapusă, Te laudă oştile îngereşti şi noi, cei de pre pământ, Te cântăm, binecuvântăm şi Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Şi acum, a Născătoarei.

Iată, toate neamurile, Preacurată, te fericim pre tine văzând măririle tale; că tu ai născut mai presus de fire pre Făcătorul tuturor, Cel ce este Dumnezeu şi om. Pentru aceasta bine te cuvântăm şi te prea înălţăm întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Să întâmpinăm şi noi pre Hristos Dumnezeu împreună cu pruncii, aducând milostenie în loc de stâlpări, întru rugăciunea inimii strigând cu ramuri: Osana! bine-L-cuvântaţi şi-L prea înălţaţi în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântând şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Pre Dumnezeu, Cel ce S'a „născut mai nainte de veci din „Tatăl Cel fără de început şi „mai pre urmă s'a îmbrăcat „cu trup din Născătoarea de „Dumnezeu, ca pre un om „desăvârşit şi Dumnezeu a„devărat lăudaţi-L, bine-L-cu„vântaţi şi-L prea înălţaţi întru „toţi vecii".

Cântarea a 9-a, Irmos:

Din pământeni cine a auzit...

Daniil fiind îngrădit cu postul, a închis gurile fiarelor. Acestuia râvnind, suflete al meu, goneşte cu aju-

torul crucii pre şarpele, cel ce răcneşte ca un leu şi caută să-şi facă mâncare pre tot sufletul.

Cuvinte al lui Dumnezeu, înviind cu dătătorul Tău de vieaţă cuvânt sufletul meu cel omorît de păcate şi închis în mormântul călcării poruncilor, învredniceşte-mă să aduc stâlpări de bunătăţi Ţie, biruitorului morţii.

Cela ce are cerul ca un scaun şi aşternut picioarelor pământul, Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, încălecând pre mânz, a intrat în cetatea cea sfântă, ca un împărat al tuturor, să săvârşească laudă veselă din gura pruncilor.

A Născătoarei.

Tu singură între femei te-ai înfrumuseţat, o! prea minunată Curată, născând pre Cuvântul Cel prea frumos, Cel ce S'a arătat mai împodobit decât toţi oamenii. Pre Acesta dar roagă-L, Fecioară, să înfrumuseţeze grozăvia inimii mele.

Alt Irmos:
La muntele Sinai...

Lacrimi de îngropare varsă surorile lui Lazăr, văzându-şi astăzi pre fratele lor sub piatră grea; iară Tu, Hristoase al meu, arătând aceasta de departe, ai zis apostolilor Tăi: Mă bucur pentru voi, că nu am fost de faţă cu trupul acolo.

Iarăşi vine Hristos la Tine, ucigaşo Iudee, dorind să plinească patima cea mântuitoare ca un Dumnezeu, pre Carele căutai să-L ucizi cu pietre. Iată se apropie, de Sineşi fiind chemat, să Se omoare de tine, ca să ne mântuească pre noi.

Slavă, a Treimei.

Dumnezeirea este Unime şi Treime; o! ce întoarcere preaslăvită. Unindu-se dupre fiinţă, se împarte dupre feţe osebit; că netăindu-se, se tae; una fiind, se întreeşte. Aceasta este Tatăl, Fiul şi Duhul cel viu, care păzeşte toate.

Şi acum, a Născătoarei.

Cine a auzit să fie vreo Fecioară născătoare de prunc şi Maică fără de bărbat? Marie, tu săvârşeşti minunea aceasta. Dar spune-mi, în ce chip? Nu cerca adâncurile dumnezeeştei naşterii mele de prunc; că aceasta este foarte adevărată, iar înţelegerea ei este mai presus de mintea omenească.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Impletind stâlpări de finic cu gândul, să facem întâmpinare cu bună înţelegere Stă-

pânului, Celui ce vine la noi. Că binecuvântat este Acesta ce vine întru numele Domnului şi Tatălui, ca un Fiu adevărat.

Irmosul:

In muntele Sinai, în rug „Te-a văzut Moisi, pre tine, „care ai zămislit în pântece „focul Dumnezeirii, fără de ar„dere; iară Daniil te-a văzut „munte netăiat, Isaia te-a nu„mit toiag odrăslit din rădă„cina lui David".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, de două ori, glasul 1-iu.

Israil se îmbrăca cu porfiră şi cu vison mohorît, strălucind întru vestminte preoţeşti şi împărăteşti şi, îndestulându-se cu legea şi cu profeţii, se veselea întru slujbele legii. Dar răstignindu-Te afară de porţi pre Tine, Făcătorul de bine, Cel ce ai sărăcit, şi lepădându-se de Tine, după ce ai înviat, Cela ce eşti pururea în sânurile lui Dumnezeu Tatăl, înseteazӑ de picătura darului, precum şi bogatul cel nemilostiv a făcut cu Lazăr cel sărac. Că în loc de porfiră şi de vison, s'a îmbrăcat în focul cel nestins. Şi se necăjeşte văzând pre poporul păgânesc, cel lipsit mai 'nainte de sfărâmăturile adevărului, încălzindu-se acum în sânurile credinţei lui Avraam şi, cu porfira sângelui Tău şi cu haina botezului îmbrăcat, împreună veselindu-se şi îndulcindu-se de darurile Tale şi zicând: Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

(de două ori).

A Mucenicilor.

Pre voi, prea lăudaţilor mucenici, nici necazul, nici îmbulzeala, nici foamea, nici goana, nici bătăile, nici mânia fiarelor, nici sabia, nici focul cel îngrozitor n'au putut să vă despartă de Dumnezeu. Ci mai ales nevoindu-vă pentru dragostea ce aţi avut către Dânsul, ca şi cum aţi fi fost cu trupuri streine, aţi uitat de fire, nebăgând seamă de moarte. Pentru aceasta şi dupre vrednicia durerilor voastre aţi luat plată: împărăţiei cerurilor moştenitori v'aţi făcut. Rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei.

Podobia: Prea lăudaţilor mucenici.

Văzându-Te, Hristoase, spânzurat, ceea ce Te-a născut întru curăţie, pre Tine, Carele ai spânzurat pământul pre ape, Iubitorule de oameni, a strigat: Vai mie! ce vedere minunată? Unde Ţi-a apus frumuseţea cea nemăsurată,

prea dulcele meu Fiu? Slăvesc mila Ta, că pătimeşti de bună voie pentru toţi.

La ceasul al şaselea

Troparul profeţiei, glasul al 5-lea.

Fă Doamne, milele Tale cu noi şi nu ne da pre noi fărădelegilor noastre; sfinte Stăpâne, Atotţiitorule, Ţie ne rugăm.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Lăudaţi tineri pre Domnul, lăudaţi numele Domnului.

Stih:

Fie numele Domnului binecuvântat de acum şi până în veac.

Din profeţia Isaiei, cetire.

Cap. 58, vers. 1—11.

Aşa zice Domnul: Strigă din toate puterile şi nu te opri, dă drumul glasului să sune ca o trâmbiţă, vesteşte poporului meu păcatele sale şi casei lui Iacov fărădelegile sale. In fiecare zi mă caută, căci ei vroesc să ştie căile mele ca un norod care făptueşte dreptatea şi dela pravila Dumnezeului său nu se abate. Ei mă întreabă despre legile dreptăţii şi le este drag să se apropie de Dumnezeu. Pentru ce să postim, dacă tu nu vezi? La ce să ne smerim sufletul nostru, dacă tu nu iei aminte? Da, în zi de post voi vă găsiţi de lucru şi voi asupriţi pe salahorii voştri. Voi postiţi ca să vă certaţi şi să vă sfădiţi şi să bateţi furioşi cu pumnul; nu postiţi cum se cade zilei aceleia ca glasul vostru să se audă sus. Este oare acesta un post care îmi place, o zi în care omul îşi smereşte sufletul său? Să-şi plece capul ca o trestie, să se culce pe sac şi în cenuşă, oare acesta se cheamă post, zi plăcută Domnului? Nu ştiţi voi postul care îmi place?— zice Domnul. Rupeţi lanţurile fărădelegii, deslegaţi legăturile jugului, daţi drumul celor asupriţi şi sfărâmaţi jugul lor. Imparte pâinea ta cu cel flămând, adăposteşte în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l, şi nu te ascunde de cel de un neam cu tine. Atunci lumina ta va răsări ca zorile şi tămăduirea ta se va grăbi. Dreptatea ta va merge înaintea ta, iar în urma ta slava lui Dumnezeu. Atunci vei striga şi Domnul te va auzi, la strigătul tău el va zice: iată-mă! Dacă tu goneşti din mijlocul tău asuprirea, arătarea cu degetul şi vorba fără rost, dacă dai pâinea ta celui flămând, şi tu saturi sufletul amărît, lumina ta va răsări în întunerec şi bezna ta fi-va ca miezul zilei. Domnul îţi va fi mereu povăţuitor şi în pustie va sătura sufletul tău.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Binecuvântaţi sunteţi voi Domnului, Cel ce a făcut cerul şi pământul.

Stih:

Cerul cerurilor este al Domnului...

MIERCURI SEARA

ÎN SĂPTĂMÂNA STÂLPĂRILOR

După obişnuita stihologie, la Doamne strigat-am, punem stihiri 10 şi cântăm această stihiră a zilei, de două ori. Glasul al 5-lea.

Bogat fiind în patimi, m'am îmbrăcat cu veşmântul cel înşelător al făţăriei, veselindu-mă întru răutăţile neînfrânării, şi arăt nemilostivire nemăsurată, neuitându-mă la mintea mea cea lepădată înaintea uşilor pocăinţei, flămândă de tot binele şi bolnavă de nepurtarea de grijă. Ci Tu, Doamne, fă-mă Lazăr sărac de păcate, ca nu cândva rugându-mă, să nu aflu deget să-mi răcorească limba mea, chinuindu-se în văpaia cea nestinsă; ci să mă sălăşlueşti în sânurile patriarhului Avraam, ca un iubitor de oameni.

A Mucenicilor.

Din dragostea sufletului fără de saţiu, nelepădându-vă de Hristos, sfinţilor mucenici, cari multe feluri de cazne pătimind, aţi răbdat şi aţi surpat semeţia tiranilor; şi păzind credinţa nemişcată şi nevătămată, v'aţi mutat la ceruri. Pentru aceasta aflând şi îndrăzneală către Dânsul, rugaţi-L să ne dăruească nouă mare milă.

Alte Stihiri, ale lui Iosif, glasul al 5-lea:

Podobia: Bucură-te cămara...

Umblând trupeşte, Iisuse, pre lângă Iordan, ai zis celor ce erau cu Tine: Prietenul Lazăr a murit şi s'a dat acum îngropării. Pentru aceasta mă bucur pentru voi, prietenii mei, ca să cunoaşteţi că toate le ştiu, Dumnezeu fiind neschimbat, măcar că mă arăt om văzut. Să mergem dară să-l înviem pre el, ca să simtă moartea biruinţa sa şi dărâmarea ce a desăvârşit, care o voiu face arătat, dând lumii mare milă.

Asemănându-ne noi, credincioşii, Martei şi Mariei, să trimitem la Domnul dumnezeeşti fapte, ca pre nişte solitori; ca să învieze mintea noastră, care zace cumplit moartă în mormântul lenevirii nesimţitoare, nici cum simţind frica lui Dumnezeu şi neavând acum lucrare de vieaţă, strigând: Vezi, Doamne! şi precum de demult, îndurate, ai sculat pre Lazăr, prietenul Tău, cu venirea Ta cea înfricoşată, aşa ne înviază pre toţi, dându-ne nouă mare milă.

Altă stihiră, a lui Teodor, glasul al 6-lea.

Podobia: Doamne, la mormântul Tău...

De două zile este Lazăr în mormânt; vede pre cei ce au murit din veac; acolo vede îngroziri streine, mulţime nenumărată ţinută în legăturile iadului. Pentru acesta, surorile lui se tânguesc cu amar, văzând înainte-le mormântul lui. Iară Hristos merge să învieze pre prietenul Său; ca să săvârşească de către toţi o împreună glăsuire: Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, miluește-ne pre noi.

Şi din Mineiu, patru.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Bine voiu plăcea inaintea Domnului, în laturea celor vii.

Stih:

Iubit-am, că va auzi Domnul glasul rugii mele.

Dela Facere, cetire.

Cap. 43, vers. 26—31,

Cap. 45, vers 1—16.

După ce a venit Iosif acasă, i-au adus în casă darurile ce aveau cu ei şi i s'au închinat cu feţele până la pământ. El însă i-a întrebat: „Cum vă aflaţi?" Apoi a zis: „E sănătos bătrânul vostru tată, de care mi-aţi vorbit deunăzi? Mai trăieşte el

oare?" Iar ei au zis: „Tatăl nostru, robul tău, e sănatos şi traieşte". Şi Iosif a zis: „Binecuvântat de Dumnezeu este omul acela". Iar ei s'au plecat şi i s'au închinat. Şi ridicându-şi Iosif ochii şi văzând pe Veniamin, fratele său de o mamă cu el, a zis: „Acesta-i fratele vostru cel mai mic, pe care mi-aţi spus că-l veţi aduce la mine?" Iar ei au răspuns: „Acesta". Şi a zis Iosif către el: „Dumnezeu să se milostivească spre tine, fiule!" Dar s'a depărtat Iosif repede, pentrucă inima sa ardea pentru fratele său şi căuta să plângă. Şi intrând în camera sa, a plâns acolo. Apoi spălându-şi faţa, a ieşit şi stăpânindu-se a zis: „Daţi mâncarea!"

Atunci Iosif ne mai putându-se stăpâni înaintea tuturor celor ce erau de faţă, a strigat: „Daţi afară de aici pe toţi!" Şi ne mai rămânând nimeni cu Iosif, s'a descoperit fraţilor săi, şi a plâns tare şi au auzit toţi Egiptenii şi s'a auzit şi în casa lui Faraon. Şi a zis Iosif către fraţii săi: „Eu sunt Iosif. Mai trăieşte oare tatăl meu?" Fraţii lui însă nu i-au putut răspunde, că erau cuprinşi de frică. Apoi Iosif a zis către fraţii săi: „Apropiaţi-vă de mine!" Şi ei s'au apropiat. Iar el a zis: „Eu sunt Iosif, fratele vostru, pe care voi l-aţi vândut în Egipt. Acum însă să nu vă întristaţi, nici să va pară rău că m'aţi vândut aici, că Dumnezeu m'a trimes înaintea voastră pentru păstrarea vieţii voastre. Căci iată, doi ani sunt de când foametea bântue în această ţară şi mai sunt încă cinci ani, în care nu va fi nici arătură, nici seceriş. Căci Dumnezeu m'a trimes înaintea voastră; ca să păstrez o rămăşiţă în ţara voastră şi să vă gătesc mijloc de traiu în ţara aceasta şi să cruţe viaţa voastră printr'o slăvită mântuire. Deci nu voi m'aţi trimes aici, ci Dumnezeu, care m'a făcut tată lui Faraon, domn peste toată casa lui şi stăpân peste tot pământul Egiptului. Grăbiţi dar de vă duceţi la tatăl meu şi-i spuneţi: „Aşa zice fiul tău Iosif: Dumnezeu m'a făcut Domn a tot Egiptul; vino dar la mine şi nu zăbovi; vei locui în pământul Goşen şi vei fi aproape de mine tu, feciorii tăi şi feciorii feciorilor tăi, oile tale, vitele tale şi toate câte sunt ale tale; şi te voiu hrăni acolo, că foametea va mai ţine încă cinci ani, ca să nu pieri tu, nici feciorii tăi, nici toate ale tale. Iată, ochii voştri şi ochii fratelui meu Veniamin văd, că gura mea grăieşte cu voi. Spuneţi dar tatălui meu toată slava mea cea din Egipt şi câte aţi văzut şi vă grăbiţi să aduceţi pe tatăl meu aici". Apoi, căzând el pe grumazii lui Veniamin, fratele său, a plâns, şi Veniamin a plâns şi el pe grumazul lui. După aceea a sărutat pe toţi fraţii săi şi a plâns cu ei. După aceasta i-au grăit şi fraţii lui. A mers deci vestea la casa lui Faraon, spunându-se: „Au venit fraţii lui Iosif". Şi s'a bucurat Faraon şi slujitorii lui.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Rugăciunile mele Domnului voiu da, înaintea a tot poporului Lui.

Stih:

Crezut-am, pentru aceea am grăit şi m'am smerit foarte.

Dela Pilde, cetire.

Cap. 21—22, vers. 23—4.

el ce-şi păzeşte gura şi limba lui, îşi păzeşte sufletul lui de primejdie. Cine este semeţ şi îngâmfat se cheamă batjocoritor, acela se poartă cu prisos de trufie. Pofta celui leneş îl omoară, căci mâinile nu vo esc să lucreze. Mereu cel fără de lege pofteşte, iar cel drept dă şi nu se sgârceşte. Jertfa celor nelegiuiţi este urîciune pentru Domnul, mai cu seamă când o aduc pentru o faptă ruşinoasă. Martorul mincinos va pieri, iar omul care ascultă va putea grăi deapururi. Răufăcătorul are o căutătură neruşinată, iar omul cel drept îşi ia seama la purtarea lui. Nu este nici înţelepciune, nici pricepere şi nici sfat înaintea Domnului. Calul este gata pentru ziua de război, însă biruinţa vine dela Domnul.

Un nume (bun) este mai de preţ decât bogăţia; vaza este mai bună decât argintul şi decât aurul. Bogatul şi săracul se întâlnesc unul cu altul; dar cine i-a făcut este Domnul. Cel iscusit vede nenorocirea şi se ascunde, cei simpli trec mai departe şi sufăr. Rodul umilinţei este frica de Dumnezeu, bogăţia, mărirea şi viaţa.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite.

În Joia stâlpărilor

LA UTRENIE.

Cântăm Treimicile glasului. După întâia stihologie, zicem Sedelnele apostolilor din Octoih; după a doua stihologie, cântăm această Sedelnă a lui Iosif, glasul al 5-lea.

Podobie: Pre Cuvântul cel împreună...

nsoţind gândirea şi lucrarea la cele de sus, să ne sârguim a trimite lui Hristos

rugăciuni, ca să învieze mintea noastră cea îngropată, ca pre alt Lazăr, cu venirea Lui cea înfricoşată; ca să-I aducem stâlpările dreptăţii şi să strigăm: Bine eşti cuvântat Cel ce vii.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Vindecă degrab patimile sufletului meu, cele cu multe dureri, şi boalele trupului, şi îndreptează rătăcirea minţii mele, ceea ce eşti cu totul fără prihană şi mă învredniceşte, Născătoare de Dumnezeu, să aduc rugăciuni curate Impăratului tuturor, întru liniştea gândului şi să cer iertare de greşale.

După a treia stihologie, cântăm această Sedelnă a lui Teodor, glasul al 6-lea.

Podobia: Puterile îngereşti...

Două zile are astăzi Lazăr cel mort şi surorile, Maria şi Marta, varsă lacrimi de întristare pentru dânsul, văzând înainte-le piatra mormântului. Ci vine de faţă Făcătorul cu apostolii Săi să prade moartea, dăruind vieaţă. Pentru aceasta să-I strigăm: Doamne, slavă Ţie.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Născătoarei.

Sfântă Stăpână, Maica Dumnezeului nostru, ca ceea ce ai născut negrăit pre Făcătorul tuturor, roagă-te cu sfinţii apostoli bunătăţii Lui, ca să ne scape de patimi şi să ne dea iertare de greşale.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Mineiului şi Tricântarea lui Iosif
Citim cântarea a 4-a, din Psaltire.

Cântarea a 4-a, glasul al 5-lea.

Irmos: Dumnezeeasca Ta rânduealã...

Luminaţi cu razele mângâierii voastre pre cei închişi în temniţa păcatelor, cari vă laudă cu bună credinţă, pre voi, purtătorilor de lumină apostoli.

Insoţind dragostea cu milostivirea, să ne sârguim credincioşilor a le trimite la Hristos spre rugăciune, ca să ne învieze pre noi din patimile cele ascunse.

Să nu părtinim dragostei trupeşti, cei ce suntem morţi cu sufletul, ca să ne facem iubiţi Mântuitorului şi să ne scape de înfricoşata osândă a iadului.

Spus-ai mai 'nainte adormirea lui Lazăr, pre carele preste puţin înviindu-l, vei lua laudă dela cei ce sug; cari vor purta ramuri, semnele patimii Tale, Mântuitorule.

A Născătoarei.

Din tine a izvorît apa cea

dumnezeeească a nemuririi şi a vieţii, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană; din care cei ce gustă, Preacurată, se apără de setea cea aducătoare de moarte.

Altă Tricântare, a lui Teodor, glasul al 6-lea.
Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău...

Se îngroapă Lazăr şi plâng acum şi se tânguesc la mormânt cele ce sunt cu Marta, dorind ca să vii Tu, dătătorule de vieaţă.

Moartea începe a se îngrozi, simţind, Hristoase, venirea Ta la dânsa; căci, ca Cela ce eşti vieaţă, o ai arătat deşartă în toate marginile lumii.

Slavă, a Treimei.

Unime singură întru Tine nezidită, fire fără început, Ceea ce eşti lăudată în Treimea feţelor, mântueşte-ne pre noi, cari ne închinăm cu credinţă stăpânirii Tale.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani L-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune streină! că ai rămas Fecioară, după ce L-ai hrănit cu lapte.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Adunaţi-vă, veniţi cei din pustii şi cei din peşteri să întâmpinăm cu cântări pre Cel ce vine pre mânz, pre Domnul slavei.

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, auzul „Tău şi m'am temut; înţe-„les-am lucrurile Tale şi m'am „spăimântat. Slavă puterii „Tale Doamne“.

Cântarea a 8-a.
Irmos: Pre Tine, Făcătorul a toate...

Rugaţi pre Cel prea îndurat, ca să ridice piatra cea grea de pre inima mea, cei ce v'aţi arătat pietre ai pietrii cei din capul unghiului, propoveduitori de Dumnezeu, apostoli ai Domnului.

Zis-ai mai nainte către prietenii Tăi: Să mergem, că iată, a adormit prietenul meu Lazăr; şi sculându-l pre el, voiu face să doarmă în veci răutatea morţii, cea roditoare de piericiune.

Făcându-ne blânzi cu sufletul şi smeriţi cu mintea, să primim cu darul pre Stăpânul cel blând al tuturor, Carele vine să sfărâme trufia vicleanului.

A Născătoarei.

Uşă luminată a luminii te-a văzut proorocul, pre tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Că ai născut negrăit pre dătătorul de lumină, Cel ce S'a

asemănat nouă. Pre Acesta îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Alt Irmos:

Cuvioşii Tăi tineri...

Maria şi Marta se tânguesc acum, văzând pre Lazăr zăcând în mormânt şi cu durere strigă: De ar fi fost Hristos aicea, n'ar fi murit fratele nostru.

Iadul să-şi aştepte pierzarea, că vine Vieaţa să scoale pre Lazăr, carele strigă: Binecuvântaţi, lăudaţi şi prea înălţaţi pre Hristos întru toţi vecii.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Celui cu naşterea fără început şi cu purcederea, Tătălui mă închin, Celui ce a născut, pre Fiul slăvesc, Cel ce s'a născut, laud pre Duhul Sfânt, Cel ce străluceşte împreună cu Tatăl şi cu Fiul.

Şi acum, a Născătoarei.

Nu înceta, Fecioară, rugându-te pururea Celui ce L-ai născut negrăit, ca unui iubitor de oameni, să mântuească din primejdii pre cei ce scapă la tine.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Să pregătim fapte bune ca nişte ramuri şi ca nişte stâlpări, spre întâmpinarea împăratului şi să strigăm credincioşilor: Bine-L-cuvântaţi, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Cuvioşii Tăi tineri în cup„tor, heruvimilor au urmat „cântarea întreit sfântă, stri„gând: Binecuvântaţi, lăudaţi „şi prea înălţaţi pre Domnul „întru toţi vecii".

Cântarea a 9-a.

Irmos: Isaie dănţueşte...

Scapă-mă, Stăpâne, Hristoase de prieteşugul vicleanului, Cela ce ai făcut prieteni ai Tăi pre înţelepţii apostoli; cu cari împreună mergând, ai sculat pre prietenul Tău cel credincios, pre Lazăr, Mântuitorule, cel ce Te laudă pre Tine cu mulţumită.

Doamne, întru plinirea postului umple de bucurie inimile noastre şi mintea, milostive, pentru rugăciunile apostolilor Tăi, celor ce Te-au iubit curat pre Tine, Mântuitorul sufletelor noastre.

Fiind împuţit de boalele răutăţii, locuesc în groapa lenevirii, Hristoase; ci strig Ţie: ridică-mă, mântueşte-mă; ca şi eu să Te întâmpin cu ramuri de fapte bune, strigând: Osana! Ţie, lui Dumnezeu.

A Născătoarei.

In două voi şi în două feţe ai născut nouă, Fecioară, pre Fiul Cel unul născut al Tatălui, Cel ce S'a făcut om, ca să ne arate, Preacurată, părtaşi firii cei mai cinstite, Cel ce este Dumnezeu prea înalt.

Alt Irmos:

Naşterea zămislirii...

Lazăr a fost astăzi de două zile în mormânt şi au vărsat lacrimi preste dânsul Maria şi Marta, ca nişte surori bune, iară Hristos a venit la dânsul cu dumnezeeştii apostoli, să arate minune prea mare.

Moarte, cu totul pierzătoare, aşteaptă-ţi pierderea! Portarii tăi să păzească încuetorile! Pentrucă Hristos numai prin cuvânt va să sfărâme porţile tale, înviind pre Lazăr. Bea întâiu aceasta, iadule! strigă proorocul împreună cu noi.

Slavă, a Treimei.

Unule născătorule al unuia, Părinte al Fiului, Celui unul născut şi unule Fiule al unuia, lumină şi raza luminii; şi unule Duhule Sfinte, numai al unui Dumnezeu, Carele eşti cu adevărat Domn al Domnului; o Treime, Unime sfântă, mântueşte-mă pre mine, cel ce grăesc de dumnezeirea Ta.

Şi acum, a Născătoarei.

Minunea naşterii tale mă spăimântează, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Cum ai zămislit fără sământă pre Cel necuprins? Spune, cum ai rămas Fecioară, după ce ai născut ca o maică? Acest lucru ce este mai presus de fire, cu credinţa primindu-l, te închină Celui ce S'a născut; căci câte voeşte, le şi poate.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Domnul vine să şadă pre mânz, precum scrie. Popoare, gătiţi-vă să primiţi cu frică pre Împăratul tuturor, cu stâlpări, ca pre un biruitor al morţii şi al iadului, Carele a sculat pre Lazăr.

Irmosul:

Naşterea zămislirii cei fără „de sământă este netâlcuită, „rodul maicii cei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înoeşte „firile. Pentru aceasta, pre tine „toate neamurile, ca pre o „Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te „slăvim".

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 5-lea.

Veniţi toţi, fraţilor, mai înainte de sfârşit, cu inimă curată să ne apropiem către

milostivul Dumnezeu; lepădând valurile cele lumeşti, să purtăm grijă de suflete; urînd dulceţile bucatelor prin înfrânare, să ne grijim de milostenie; că printr'însa, precum scrie, ospătat-au unii pre îngeri, necunoscându-i. Să hrănim prin săraci pre Cela ce ne-a hrănit pre noi cu trupul Său. Să ne îmbrăcăm pre noi înşine întru Cela ce se îmbracă cu lumina ca şi cu un veşmânt; ca prin rugăciunile Preacuratei Născătoare de Dumnezeu şi Maicii Fecioare, dobândind iertare de păcate, să strigăm către Dânsul cu umilinţă: Doamne! fereşte-ne pre noi de răspunsul celor deastânga şi ne învredniceşte stării celor deadreapta, ca un îndurat şi iubitor de oameni.

Martirica.

Fiind sfinţii în munci, se veseleau strigând: Schimbări sunt nouă acestea către Stăpânul; că în locul ranelor cestor de acum trupeşti, îmbrăcăminte luminată va înflori nouă la înviere; în loc de ocară, cununi; în loc de temniţă, raiul; şi în loc de osândirea cea cu făcătorii de rele, petrecerea cu îngerii. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântueşte sufletele noastre.

Slavă, şi acum; a Născătoarei,

Podobia: Ceea ce eşti cu dar dăruită...

Ceea ce eşti aleasă mai înainte din toate neamurile, ascultă glasul nostru şi dărueşte cererile sufletelor noastre; mântueşte-ne de patimi şi de dureri, pentru rugăciunile apostolilor; că toate le poţi, ca o Maică a lui Dumnezeu.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul 1-iu.

Nu uita, Doamne, glasul robilor Tăi; adu-Ţi aminte, că totdeauna ne-am pus nădejdea spre Tine, Cela ce toate le poţi şi ne ajută nouă, rugămu-ne.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 4-lea.

Aceasta este poarta Domnului, drepţii vor intra printr'însa.

Stih:

Mărturisiţi-vă Domnului că este bun, că în veac este mila lui.

Din profeţia Isaiei, cetire.

Cap. 65, vers. 8—16.

Aşa zice Domnul: „Că atunci când găseşti must într'un strugure şi zici: nu-l rupe, căci într'însul se află binecuvântare dela Domnul", tot astfel voiu face şi cu servii mei: mă voiu feri să stric tot! Şi voiu face să răsară din Iacov o odraslă şi din Iuda un moştenitor peste munţii mei şi cei aleşi ai mei îi vor stăpâni şi slujitorii mei vor locui acolo. Şi Şaronul va ajunge păşune pentru turme şi Acorul imaş pentru vite, pentru norodul meu care m'a căutat pe mine. Şi voi, cei ce aţi părăsit pe Domnul, care aţi uitat de muntele meu cel sfânt, care întindeţi masă

pentru Dumnezeul Gad şi umpleţi o cupă pentru Meni; pe toţi vă voiu da în ascuţişul săbiei şi junghierii vă veţi pleca, pentrucă am strigat către voi şi nu mi-aţi răspuns, am grăit şi nu m'aţi auzit, ci aţi făcut cele rele în ochii mei şi ceea ce nu am binevoit, aţi ales. Pentru aceasta, aşa zice Domnul, Dumnezeu: „Iată slugile mele vor mânca şi vouă vă va fi foame, vor bea şi voi veţi fi însetaţi, se vor bucura, iar voi veţi fi înfruntaţi! Iată slugile mele vor sălta de veselie, iar voi veţi striga de întristată ce vă va fi inima, şi de frânt ce vă va fi duhul, veţi urla"! Şi veţi lăsa numele vostru aleşilor mei spre jurământ: „Domnul Dumnezeu te va omorî!... Dar s'ujitorii mei vor fi numiţi cu alt nume. Cine se va binecuvânta pe pământ, se va binecuvânta de Dumnezeul adevărului.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Pre calea peruncilor Tale am alergat, când ai desfătat inima mea.

Stih:

Lege pune mie, Doamne, calea îndreptărilor Tale.

In Joia Stâlpărilor

SEARA

La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 6 şi cântăm Stihiri podobice, ale lui Iosif, glasul al 4-lea.

Podobia: Cela ce de sus eşti chemat...

Voi prea sfinţiţi Apostoli, care Te ştiau pre Tine, Hristoase, că eşti Unul din Treime, s'au trimis acum de Tine, să aducă mânzul, fiul asinei, precum scrie; pre carele smerindu-Te ai şezut, îndurate, ca să găteşti cu voia Ta şederea întru înălţime, tuturor celor ce Te iubesc pre Tine; şi ca să faci cuvântători, Cuvinte, pre ce erau supuşi patimilor celor necuvântătoare, prin vătămarea minţii celor cari, Osana! strigau Ţie.

Primeşte Sioane pre împăratul, că iată, vine acum la tine blând, înviind pre Lazăr şi stricând împărăţia morţii cea amară. Mulţimea cea de Dumnezeu aleasă a sfinţilor sihaştri împreună cu poporul, adunaţi-vă, să întâmpinaţi cu stâlpări pre Hristos, strigând: Bine eşti cuvântat, Cel ce vii să mântueşti neamul omenesc, prin patima crucii, şi să dai tuturor nepătimire pentru bunătatea Ta.

Altă Stihiră, a lui Teodor, glasul al 8-lea.

Podobia: In raiul cel din Edem...

Cela ce Te porţi înfricoşat pre serafimii cei de sus, Hristoase, ca un Dumnezeu şi Făcător al tuturor, însuţi Te grăbeşti pre pământ să şezi pre mânz, Cela ce eşti dupre omenire ca şi noi. Vitania se veseleşte, primindu-Te pre Tine, Mântuitorule; Ierusalimul se bucură, aşteptându-Te să Te primească. Moartea a pierit mai înainte, simţind că era să iasă Lazăr din morţi; şi noi cu stâlpări, făcând întâmpinare cu bucurie, lăudăm puterea bunătăţii Tale, Doamne.

Şi din Mineiu, trei.

Şi acum; a Crucii-Născătoarei.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Către Domnul, când m'am necăjit, am strigat și m'a auzit.

Stih:

Doamne, scapă sufletul meu de buzele nedrepte și de limba vicleană.

Dela Facere, cetire.

Cap. 46, vers. 1—7.

Sculându-se deci Israil cu toate câte avea, a mers la Beer-Șeba și a adus jertfă Dumnezeului tatălui său Isaac. Atunci a zis Dumnezeu către Israil noaptea in vis: „Iacove, Iacove!" Iar el a răspuns: „Iată-mă"! Și Dumnezeu a zis: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău, nu te teme a te duce in Egipt, căci acolo am să te fac neam mare. Am să merg cu tine în Egipt eu insumi și tot eu am să te scot de acolo, iar Iosif iți va închide ochii cu mâna sa". După aceasta s'a ridicat Iacov dela Beer-Șeba, iar fiii lui Israil au luat pe Iacov, tatăl lor, și copiii lor și femeile lor în căruțele pe care le trimesese Iosif ca să-l aducă. Luând deci Iacov averile sale și toate vitele ce agonisise în pământul Canaan, a mers în Egipt împreună cu tot neamul lui. Și a adus el împreună cu sine în Egipt pe fiii și nepoții săi, pe fiicele și nepoatele sale și tot neamul său.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Domnul te va păzi de tot răul, păzi-va sufletul tău Domnul.

Stih:

Ridicat-am ochii mei la munți, de unde va veni ajutorul meu.

Dela Pilde, cetire.

Cap. 23—24, vers. 15—5.

Fiul meu, dacă inima ta e plină de înțelepciune, așijderea și inima mea se va veseli, rărunchii mei tresălta-vor de bucurie, când buzele tale vor grăi lucruri drepte. Să nu râvnească inima ta la cei păcătoși, ci pururea să rămână la frica Domnului, căci dacă o vei păzi pe ea, mai ai și tu un viitor și nădejdea ta nu se va pierde. Ascultă, fiul meu și te înțelepțește și îndreaptă inima ta pe calea cea dreaptă. Nu fii printre cei ce se îmbată de vin și printre cei ce își desfrânează trupul lor, căci bețivul și desfrânatul sărăcesc, iar dormitul mereu te face să te porți în zdrențe. Ascultă pe tatăl tău care te-a născut și nu disprețui pe mama ta, când ea a ajuns bătrână. Adună adevăr și nu-l vinde, înțelepciune și învățătură și bună chibzuială. Tatăl celui drept tresaltă de bucurie și cel ce a dat naștere unui înțelept se veselește de el. Să se bucure tatăl și mama ta și să salte de veselie ceea ce te-a născut! Dă-mi, fiule, mie inima ta și ochii tăi să simtă plăcere pentru căile mele, căci femeia desfrânată este o groapă adâncă și cea străină un puț îngust. Pentru aceasta ea stă ca un hoț la pândă și sporește călcătorii de poruncă printre oameni. Pentru cine sunt suspinurile, pentru cine văicărelile, pentru cine gâlcevile, pentru cine plânsetul, pentru cine rănile fără pricină, pentru cine ochii întristați? Pentru cei ce zăbovesc pe lângă vin, pentru cei ce vin să guste băuturi cu mirodenii. Nu te uita la vin cum el e de roș, cum scânteiază în cupă, cum curge bine, căci la urmă el ca un șarpe mușcă și ca o viperă împroașcă venin. Dacă ochii tăi vor privi la femei străine și gura ta va grăi lucruri meșteșugite, vei fi ca unul care stă culcat în mijlocul mării, ca unul care a adormit pe vârful unui catarg. „M'au lovit.. Nu m'a durut! M'au bătut... Nu știu nimic! Când mă voiu deștepta din somn? Mai trebuește încă!"

Nu râvni la oamenii răi și nu pofti să fii în tovărășia lor, căci inima lor pune la cale lucruri silnice și buzele lor grăesc cele năprasnice. Prin înțelepciune se ridică o casă și prin bună chibzuială se întărește, și prin știință se umplu cămările ei de tot felul de avuție scumpă și plăcută. Mai puternic este un înțelept decât un voinic și cel priceput decât unul plin de putere.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Ferește-mă, Hristoase Dumnezeule, de asemănarea bogatului celui nemilostiv și de năravul lui cel nepocăit, Cela ce prin crucea Ta ai făcut curățire păcatelor noastre; fă-mă râvnitor răbdării cei mulțumitoare a lui Lazăr celui sărac; și să nu mă înstrăinezi din sânurile Patriarhului Avraam, pentru mila Ta.

(de două ori).

Martirica:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tă-

măduiţi; şi acum rugaţi-vă, să se mântuească sufletele noastre din cursele vrăjmaşului, rugămu-vă.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei.

Podobia: O, prea slăvită minune.

O, prea slăvită minune! O, ce taină nouă! O, înfricoşată vedenie! Zis-a Fecioara dacă Te-a văzut pre Tine răstignit pre cruce, în mijlocul a doi tâlhari, pre Tine, Cel ce fără durere minunat Te-a născut; şi a plâns, zicând: Vai mie, prea iubite Fiule! Cum Te-a pironit pre cruce poporul cel cumplit şi nemulţumitor.

In Vinerea Stâlpărilor

LA UTRENIE

Treimicile glasului de rând.

După întâia stihologie, zicem sedelnele Crucii şi a Născătoarei, din Octoih.

După a doua stihologie, cântăm această sedelnă a lui Iosif, glasul al 4-lea.

Podobia: De grab ne întâmpină...

Doi ucenici se trimit să aducă mânzul, precum scrie, pre carele încălecând Hristos, va veni frumos să ia dela prunci dumnezeească laudă. Deci, să alergăm cu osârdie să-L întâmpinăm şi noi, aducându-I stâlpări de fapte bune.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Crucii-Născătoarei.

Fecioară cu totul fără prihană, Maica lui Hristos Dumnezeu, sabia a trecut prin sufletul tău cel prea sfânt, când ai văzut răstignit de bună voie pre Fiul şi Dumnezeul tău. Pre Carele nu înceta rugându-L, binecuvântată, să ne dăruiască nouă iertarea de greşale în vremea postului.

După a treia stihologie, cântăm această sedelnă, a lui Teodor, glasul al 8-lea.

Podobia: Înviat-ai din morţi...

Doi ucenici se trimit astăzi să aducă mânzul la stăpânul tuturor; că vine să încalece pre el, Cel ce se poartă de mulţimile serafimilor; începe a se îngrozi moartea, biruitoarea lumii, mâncătoarea tuturor, prin Lazăr prădându-se mai întâiu de către neamul omenesc.

Slavă, tot aceasta.

Şi acum, a Crucii-Născătoarei.

Stând de faţă Preacurata la patima Fiului său, plângând cu amar, s'a tânguit cu jale: Cum Te-au pus feciorii evreeşti înaintea judecăţii lui Pilat, pre Tine, Cela ce eşti slăvit fără tăcere cu cântări îngereşti? Vai mie, Fiule! Laud, Cuvântule, milostivirea Ta cea multă şi nespusă.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Mineiului și Tricântarea lui Iosif, cetindu-se cântarea a cincea din Psaltire.

Cântarea a 5-a, glasul al 4-lea.

Irmos: Strălucește-mi, Doamne, lumina...

Adormind Tu, Doamne, pre cruce, ai schimbat Stăpâne moartea în somn; că ai zis: Lazăr prietenul a adormit, ci vreau să merg acum să-l deștept pre el.

Plinind propoveduirile cele proorocite ale proorocilor, ai venit Hristoase îndurate la cetatea cea ucigătoare de prooroci, ca să fii ucis de bună voie, mântuindu-mă pre mine, cel ucis prin stricăciune.

Cei ce ați supus minții trupul cel anevoie de înfrânat, prin post și prin rugăciune: sihaștri și poporul, întâmpinați pre Hristos, Cel ce vine călare pre mânz să pătimească.

A Născătoarei.

Cu picăturile milei tale adapă, Preacurată, inima mea cea topită de văpaia păcatului și aprinde sfeșnicul cel stins al sufletului meu, ceea ce ești ușa luminii.

Altă Tricântare, a lui Teodor, glasul al 8-lea, Irmos:

Întunerecul sufletului meu...

Când ai vrut să mergi, Hristoase, la Vitania, ai trimis pre doi din ucenicii Tăi, să-Ți aducă un mânz, pre carele nimenea din oameni să nu fi încălecat; căci nimenea afară de Tine, Mântuitorule, n'a supus neamurile cele necuvântătoare.

Adunatu-s'au astăzi mulțime de Iudei din Ierusalim în Vitania și s'au întristat împreună cu surorile lui Lazăr; iar a doua zi cunoscând că s'a sculat din mormânt, s'au pornit spre uciderea lui Hristos.

Slavă, a Treimei.

Treime preasfântă, Părinte, Fiule și Duhule cel atot lucrător, fericită Dumnezeire, ființă fără început, lumină întreit strălucitoare, stăpânie a tot văzătoare, păzește pre robii Tăi.

Și acum, a Născătoarei.

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta pironit pre cruce cu piroane și sângele și apa curgând din coasta Ta cea de vieață aducătoare, s'a rănit cu milostivire, ca o Maică, știindu-Te pre Tine fiu al său.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Iată, s'a gătit Hristos să meargă la Ierusalim. Adunați-vă toți sihaștrii cei de prin munți și din pustietăți, să-L întâmpinați cu bucurie, împreună cu toată făptura cea de sub cer.

Irmosul:

Intunerecul sufletului meu „risipeşte-l, dătătorule de lu„mină, Hristoase Dumnezeule, „Cela ce ai gonit întunerecul „cel mai din 'nainte al adân„cului, şi-mi dărueşte lumina „poruncilor Tale, Cuvinte; ca „mânecând, să Te slăvesc pre „Tine“.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Pământul şi toate cele...

Dacă aveţi femeilor întru dragoste învierea şi viaţa, pentru ce vă tânguiţi cu amar? Că vine Hristos şi va învia pre prietenul Său cel de aproape, vestind mai 'nainte învierea tuturor, Făcătorul de bine al tuturor.

Locaşuri ale sihaştrilor, adunaţi-vă ca nişte miei cuvântători să întâmpinaţi pre păstorul cel mare, Hristos, purtând ramuri; că vine Domnul, vrând a fi înjunghiat ca un miel, ca să ridice din mijloc tirania lupului.

Viind Tu către Vitfaghi, vrăjmaşul iad a simţit sunetul picioarelor Tale şi s'a atins de picioarele lui Lazăr, zicându-i: De va vrea să te cheme pre tine vieaţa, să nu te zăboveşti, ci să ieşi curând; că am cunoscut eu nimicirea mea preste puţin.

A Născătoarei

Sfinţitele glasuri ale proorocilor, pre tine, Fecioară, mai nainte te-au vestit cu asemănări, uşă şi munte, cort sfânt şi nor al luminii, din carele a răsărit soarele celor ce şedeau întru întunerec şi în umbră, însuşi dătătorul de lumină.

Alt Irmos:

Ingerii şi cerurile...

Trimiţându-se doi ucenici, au adus asin Celui ce şade pre nori; pre Carele toate făpturile îl laudă şi-L prea înalţă întru toţi vecii.

Lângă uşi este Hristos, nu te mai întrista Vitanie; că va schimba jalea ta în bucurie, înviind din mormânt pre Lazăr cel crescut întru tine, carele îl laudă întru toţii vecii.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Un Dumnezeu este Treimea, nemutându-Se Tatăl în faţa Fiului, nici Fiul schimbându-Se în purcedere, ci osebite pre câte trele şi amândouă, o lumină, un Dumnezeu, slăvesc în veci.

Şi acum, a Născătoarei.

Numai tu ai născut nestricată, numai tu ai hrănit cu lapte prunc fără dureri; tu,

una ai născut pre Făcătorul şi Stăpânul tău; şi cu toate că eşti şi maică şi slujitoare, pre tine, Fecioară, te lăudăm în veci.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu stâlpări de fapte bune şi cu ramuri să ne gătim toţi, să primim cu bună pricepere pre Hristos în două firi, purtându-Se pre mânz. Pre Carele îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Ingerii şi cerurile pre Cela „ce Se poartă pre scaunul „slavei şi ca un Dumnezeu Se „laudă neîncetat, bine-L-cu„vântaţi, lăudaţi-L şi-L prea „înălţaţi întru toţi vecii".

Cântarea a 9-a, Irmos:

Că mi-a făcut mie slavă...

Mai nainte ai zis, Iisuse: Iată, ne suim în cetatea cea sfântă şi mă voiu da în mâinile ucigaşilor cu adevărat, ca să mă omoare trupeşte pre cruce.

Vrând, Cuvântule, să răpeşti din moarte pre prietenul Tău, Te sârgueşti a fi omorît pentru noi dupre trup, făcând pre oamenii cei credincioşi nemuritori, unule Cela ce eşti fără de moarte.

Să aducem stâlpări cu curăţie lui Hristos, Celui ce S'a smerit pre mânz cu trupul şi să-I zicem: Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, Cela ce ai venit spre patimă!

A Născătoarei.

Infricoşată este naşterea ta, Născătoare de Dumnezeu, Maica lui Hristos; pentru aceasta te fericim cu credinţă şi te lăudăm cu cinste, neamurile neamurilor în veci.

Alt Irmos:

Naşterea pururea Fecioarei...

Acum trimiţând Hristos pre ucenici, a zis: Deslegând mânzul, să-l aduceţi la mine să încalec, ca să desleg pre păgâni din dobitocie şi să-i supun Tatălui, ca un Fiu.

Vine Domnul, deschide-ţi porţile tale, Vitanie; primeşte cu credinţă pre Stăpânul; că vine să scoale din mormânt pre Lazăr, ca un atotputernic.

Slavă, a Treimei.

Intreita lumină a singur stăpânirii Tale, Doamne, cu strălucirile cele luminoase luminând mintea noastră, ne întoarce dela înşelăciunea cea de multe feluri, la împărtăşirea Dumnezeirii.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te, palatul Împăratului tuturor, Născătoare de

Dumnezeu, Fecioară, prin care s'a deschis împărăţia cerurilor celor de pre pământ şi locuinţa cea împreună cu îngerii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Veniţi cei din pustii şi din munţi şi din peşteri, adunaţi-vă ţinând stâlpări împreună cu noi, să întâmpinăm pre Impăratul şi Stăpânul; că vine să mântuească sufletele noastre.

Irmosul:

Naşterea pururea fecioarei, „ceea ce s'a arătat mai nainte „puitorului de lege în munte, „prin foc şi prin rug, spre „mântuirea noastră a credin- „cioşilor, cu cântări neîncetat „o slăvim“.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul 1, facerea lui Leon împărat.

Defăimând, suflete al meu, dumnezeeştile învăţături, lesne te-ai încurcat în măestriile vrăjmaşului; dându-te de voia ta stricăciunii şi întunecându-te prin păcatul cel mult, ai întinat veşmântul cel ţesut de Dumnezeu şi l-ai făcut negata de nunta cea împărătească. Ci ca să nu te tragi pentru păcat şi să nu ţi se ceară răspuns că ai intrat la masă, fiind acoperit sub îmbrăcămintea poftelor, şi ca să nu te lepezi afară din cămara cea de nuntă, strigă Mântuitorului: Ochiule cel înfricoşat, Cela ce ai luat ceea ce sunt eu, şi din ce ai fost, nu Te-ai depărtat şi mai nainte de cruce Te-ai îmbrăcat cu haină de batjocoră pentru mine, rupe sacul meu şi mă îmbracă cu veselie, scapă-mă de întunerecul cel mai dinafară şi de plânsul cel veşnic, şi mă miluește.

Martirica:

Veniţi popoare să cinstim pre mucenicii lui Hristos cu laude şi cu cântări duhovniceşti, pre luminătorii lumii şi vestitorii credinţei, izvoarele cele pururea curgătoare, din care izvorăsc tămăduiri credincioşilor. Cu rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, dărueşte lumii Tale pace şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă, glasul al 8-lea, singur glasul.

Săvârşind aceste patruzeci de zile de suflet folositoare, cerem să vedem şi sfântă săptămâna patimii Tale, iubitorule de oameni; ca să cântăm în ea măririle Tale, şi nespusă rânduiala Ta cea pentru noi; cu un cuget zicând: Doamne, slavă Ţie.

Şi acum, tot aceasta.

Şi cealaltă rânduială, dupre obiceiu.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 5-lea.

Nesuferită este mânia îngrozirii Tale, Doamne, cea asupra păcătoşilor. Şi nu suntem vrednici a privi şi a cere dela Tine milă. Ci să nu ne pierzi cu mânia Ta, nici cu iuţimea ta, pre noi, cari ne-ai zidit din pământ cu mâna Ta.

Slavă, şi acum; tot acesta.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Pentru casa Domnului Dumnezeului nostru, am căutat cele bune Ţie.

Stih:

Veselitu-m'am de cei ce mi-au zis mie: În casa Domnului vom merge.

Din proorocia Isaiei, cetire.

Cap. 66, vers. 10—24.

Bucură-te, Ierusalime, şi voi, cei cari îl iubiţi săltaţi de veselie. Fiţi în culmea veseliei, voi cei care îl jeleaţi! Ca să sugeţi şi să vă săturaţi la pieptul mângâierilor sale, să sugeţi şi să vă desfătaţi la sânul slavei sale! Căci aşa zice Domnul: „Vărsa-voiu pacea peste el ca un râu şi ca un şuvoiu ieşit din albia lui slava noroadelor. Pruncii lui vor fi duşi în cârcă şi desmierdaţi pe genunchi. După cum mama îşi mângâie pe fiul ei şi eu vă voiu mângâia pe voi şi cu Ierusalimul şi voi veţi fi mângâiaţi. Când veţi vedea, inima voastră va tresări de bucurie, şi oasele voastre vor odrăsli ca iarba. Şi mâna Domnului se va arăta slujitorilor săi, iar urgia, peste vrăjmaşii sai. Căci iată Domnul că vine în văpaie şi carele lui sunt ca o vijelie, ca să deslănţuiască cu fierbinţeală mânia lui cu văpăi de foc. Căci Domnul va judeca cu foc şi cu sabie pe tot omul, şi mulţi vor fi cei ce vor cădea de bătaia Domnului! Lucrările şi cugetările celor ce se sfinţesc şi se curăţesc pentru închinăciunile din grădini, într'un loc ascuns în mijlocul unei adunări de ucenici celor care mănâncă din carnea de porc, mâncări scârnave şi şoareci; vor fi zădărnicite, zice Domnul. Dar eu vin ca să strâng la un loc noroadele şi toate limbile. Ele vor veni şi vor vedea slava mea, şi le voiu da un semn. Şi pe cei scăpaţi cu viaţă îi voiu trimete către popoarele din Tarşiş, Put, Lud, Mosoc, Roş, Tubal, Iavan, către ţinuturile cele mai depărtate, care n'au auzit despre mine şi nu au văzut slava mea. Şi la aceste neamuri vor vesti slava mea. Şi din toate neamurile vor aduce pe fraţii voştri prinos Domnului: pe cai, în căruţe, pe paturi, pe catâri şi pe cămile, până la muntele cel sfânt al meu, la Ierusalim, zice Domnul, precum fiii lui Israil aduc prinoase în vase curate pentru casa Domnului. Şi din ei voiu lua preoţi şi leviţi, zice Domnul. Căci precum cerul cel nou şi pământul cel nou pe care le voiu face, zice Domnul, vor rămânea înaintea mea, aşa va dăinui deapururi seminţia voastră şi numele vostru. Şi din lună nouă în lună nouă şi din zi de odihnă în zi de odihnă vor veni toţi şi se vor închina înaintea mea, zice Domnul. Şi când vor ieşi, vor vedea stârvurile celor care s'au răzvrătit împotriva mea, căci viermele lor nu va muri şi focul lor nu se va stinge. Şi ei vor fi sperietoare pentru toţi.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Miluieşte-ne pre noi, Doamne, miluieşte-ne. Că prea mult ne-am umplut de hulă.

Stih:

Către Tine am rădicat ochii mei, Cela ce locueşti în ceruri.

VINERI

A ŞASEA SĂPTĂMÂNĂ, A STÂLPĂRILOR

La Vecernie, obicinuita Catismă.

La Doamne strigat-am, punem 10 Stihiri, cântând: Idiomela zilei, de două ori; apoi Martirica şi cinci stihiri ale cuviosului şi dreptului Lazăr, făcându-le pe şapte.

Idiomela, glasul al 8-lea, de două ori.

Săvârşind patruzeci de zile cele de suflet folositoare, cerem să vedem şi sfântă săptămâna patimii Tale, iubitorule de oameni; ca să prea-

slăvim în ea mare cuviinţa şi nespusă rândueala Ta cea pentru noi; cu un cuget cântând: Doamne, slavă Ţie.

A Mucenicilor.

Mucenici ai Domnului, rugaţi pre Dumnezeul nostru şi cereţi sufletelor noastre, mulţime de îndurări şi iertare păcatelor noastre celor multe, rugămu-vă.

Apoi cântăm cinci stihiri ale sfântului Lazăr, facere a evseviosului împărat Leon cel înţelept, glasul al 6-lea, singur glasul.

Doamne, vrând să vezi mormântul lui Lazăr, cel ce ai voit a Te sălăşlui în mormânt de bună voie, ai întrebat: Unde l-aţi pus pre el? Şi aflând ceea ce nu era să nu o ştii, ai strigat pre cel ce iubiai: Lazăre, vino afară! Şi a ascultat cel fără suflare, pre Cel ce i-ai dat suflare, pre Tine, Mântuitorul sufletelor noastre.

(de două ori).

Doamne, venit-ai la mormântul lui Lazăr cel mort de patru zile şi vărsând lacrimi preste prietenul Tău, l-ai sculat, Spicule al vieţii. Pentru că moartea s'a legat cu glasul Tău, înfăşurăturile s'au deslegat cu mâinile. Atuncea s'a umplut de bucurie mulţimea ucenicilor şi s'a săvârşit de către toţi o cântare împreună: Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, milueşte-ne pre noi.

(de două ori).

Doamne, glasul Tău a stricat împărăţiile iadului şi cuvântul puterii Tale a ridicat, din mormânt, pre cel mort de patru zile; şi s'a făcut Lazăr început al mântuitoarei învieri cei de a doua. Toate sunt cu putinţă, Ţie, Stăpâne, Împăratului tuturor; dărueşte robilor Tăi curăţire şi mare milă.

Doamne, vrând să încredinţezi pe ucenicii Tăi de învierea Ta cea din morţi, ai venit la mormântul lui Lazăr şi strigându-l Tu, s'a prădat iadul şi a slobozit pre mortul cel de patru zile. Carele a strigat Ţie: Bine eşti cuvântat, Doamne, slavă Ţie.

Doamne, luând pre ucenicii Tăi, ai venit în Vitania, să scoli pre Lazăr; şi lăcrămând pentru dânsul, dupre legea firii omeneşti, ca un Dumnezeu l-ai ridicat, fiind mort de patru zile, şi el a strigat, Ţie, Mântuitorule: Cela ce eşti binecuvântat, Doamne, slavă Ţie.

Slavă, glasul al 8-lea.

Venind la mormântul lui Lazăr, Mântuitorul nostru, şi strigând pre mort, l-ai sculat ca din somn; s'a scuturat stricăciunea cu Duhul nestricăciunii

și a ieșit, odată cu cuvântul, legat cu înfășurăturile. Toate le poți, toate slujesc Ție, iubitorule de oameni; toate sunt supuse Ție, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Și acum, glas același, a lui Andrei Tiflu.

Săvârșind patruzeci de zile, cele de suflet folositoare, să strigăm: Bucură-te, cetate Vitanie, patria lui Lazăr; bucurați-vă, Marto și Marie, surorile acestuia, că mâine vine Hristos să învieze cu cuvântul pre fratele vostru cel mort; al cărui glas, auzindu-l amarnicul și nesățiosul iad, cutremurându-se de frică și suspinând foarte tare, va slobozi pre Lazăr legat cu înfășurăturile. De a Căruia minune mirându-se poporul evreesc, va întâmpina pre Domnul cu ramuri și cu stâlpări și se vor arăta lăudând pruncii pre Acesta, pre Carele îl pizmuesc părinții: Bine este cuvântat, cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israil.

IEȘIRE

Lumină lină...

Prochimen, glasul al 6-lea:

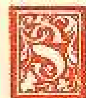
Ajutorul nostru este întru numele Domnului, celui ce a făcut cerul și pământul.

Stih:

De n'ar fi că Domnul era întru noi...

Dela Facere, cetire.

Cap. 49—50, vers. 33—26.

Sfârșind Iacov poruncile sale, pe care le-a dat feciorilor săi, și intinzându-și picioarele sale în pat, și-a dat sfârșitul și s'a adăogat la poporul său.

Atunci Iosif căzând pe fața tatălui său, la plâns și l-a sărutat. Apoi a poruncit Iosif doctorilor, slujitori ai săi, să îmbălsămeze pe tatăl său și doctorii au îmbălsămat pe Israil. După ce s'au împlinit patruzeci de zile, căci atâtea zile trebuesc pentru îmbălsămare, l-au plâns Egiptenii șaptezeci de zile. Iar dacă au trecut zilele plângerii lui, a zis Iosif curtenilor lui Faraon: „De am aflat bunăvoință în ochii voștri, ziceți lui Faraon așa: Tatăl meu m'a jurat și a zis: iată, eu am să mor; tu însă să mă îngropi în mormântul meu, pe care mi l-am săpat eu în pământul Canaan. Și acum aș vrea să mă duc ca să îngrop pe tatăl meu și să mă întorc". Și i s'au spus lui Faraon cuvintele lui Iosif, iar Faraon a răspuns: „Du-te și îngroapă pe tatăl tău, cum te-a jurat el!" Deci, s'a dus Iosif să îngroape pe tatăl său, și au mers împreună cu el toți slujitorii lui Faraon, bătrânii casei lui și toți bătrânii din țara Egiptului, și toată casa lui Iosif, și frații lui și toată casa tatălui său și neamul lui. Numai copiii lor și oile și vitele lor le-au lăsat în țara Goșen. Au plecat de asemenea cu el căruțe și călăreți, și s'a făcut tabăra mare foarte. Și ajungând ei la Aria lui Atad de lângă Iordan, au plâns acolo plângere mare și tare foarte și a jelit Iosif pe tatăl său șapte zile. Văzând locuitorii ținutului aceluia, Cananeenii, plângerea dela Aria Atad, au zis: „Mare e plângerea aceasta la Egipteni". De aceia s'a dat locului aceluia numele Abel-Mițraim, adică plângerea Egiptenilor, care loc e dincolo de Iordan. Așa au făcut fiii lui Iacov cu Iacov, cum le poruncise el: l-au dus fiii lui în pământul Canaan și l-au îngropat în peștera din țarina Macpela, cea de lângă Mamvri, pe care o cumpărase Avraam cu țarină cu tot dela Efron Heteul, ca moșie de îngropare. Apoi Iosif, după îngroparea tatălui, s'a întors în Egipt și el, și frații lui și toți cei ce merseseră cu el la îngroparea tatălui său. Văzând însă frații lui Iosif că a murit tatăl lor, au zis: „Ce vom face, dacă Iosif ne va urî și va vrea să-și răzbune pentru răul ce i-am făcut?" Atunci au trimes ei la Iosif să i se spună: „Tatăl tău înainte de moarte te-a jurat și a zis: „Așa să spuneți lui Iosif: iartă fraților tăi greșala și păcatul lor, și răul ce ți-au făcut. Iartă deci vina robilor Dumnezeului tatălui tău". Și a plâns Iosif când i s'au spus acestea. Apoi au venit și frații lui și căzând înaintea lui, au zis: „Iată, noi suntem robii tăi". Iar Iosif le-a zis: „Nu vă temeți! Sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Iată, voi ați uneltit asupra mea rele, dar Dumnezeu le-a întors în bine, ca să facă cele ce sunt acum și să păstreze viața unui norod numeros. Deci nu vă temeți! Eu vă voiu hrăni pe voi și pe copiii voștri". Și i-a mângâiat și le-a vorbit dela inimă. Apoi a

locuit Iosif în Egipt, el și frații lui și toată casa tatălui său. Și a trăit Iosif o sută zece ani. Și a văzut Iosif pe urmașii lui Efraim până la al treilea neam. De asemenea și copiii lui Mahir, fiul lui Manase, s'au născut pe genunchii lui Iosif. In cele din urmă a zis Iosif către frații săi: „Iată, am să mor. Dar Dumnezeu vă va cerceta, vă va scoate din pământul acesta și vă va duce în pământul, pentru care Dumnezeul părinților noștri s'a jurat lui Avraam și lui Isaac și lui Iacov". La urmă a jurat Iosif pe fiii lui Israil, zicând: „Dumnezeu are să vă cerceteze, dar voi să scoateți oasele mele de aici". Și a murit Iosif de o sută zece ani. Și l-au îmbălsămat și l-au pus într'un sicriu, în pământul Egiptului.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Cei ce nădăjduesc întru Domnul ca muntele Sionului, nu se vor clăti în veac.

Stih:

Că nu va lăsa Domnul toiagul păcătoșilor preste soarta drepților.

Dela Pilde, cetire.

Cap. 31, vers. 8—31.

Fiul meu, deschide gura ta pentru cel mut pentru pricina tuturor părăsiților. Deschide gura ta, judecă drept, și fă dreptate celui sărac și năpăstuit. Cine poate găsi o femeie virtuoasă? Prețul ei întrece mărgeanul. Intr'însa se încrede inima soțului ei, iar câștigul nu-i va lipsi niciodată. Ea îi face bine și nu rău în tot timpul vieții sale. Ea caută lână și cânepă și lucrează cu mâna sa voioasă. Ea se aseamănă cu corabia unui negutător, care de departe aduce hrana ei. Ea se scoală disdedimineață și împarte hrana în casa ei și dă porunci slujnicelor. Gândește să cumpere o țarină și o dobândește; din osteneala palmelor sale sădește vie. Ea încinge cu putere coapsele sale și își întărește brațele sale. Ea bagă de seamă că bun e câștigul ei; sfeșnicul ei nu se stinge nici noaptea. Ea pune mâna pe furcă și cu degetele sale apucă fusul. Ea întinde mâna spre cel sărman, și brațul ei spre cel necăjit. N'are teamă de cei ai casei sale în vreme de iarnă, căci toți din casă sunt îmbrăcați în haine stacojii. Scoarțe își face ea, din vison și purpură este haina ei. Cinstit este bărbatul ei la porțile cetății, când stă la sfat cu bătrânii țării. Ea face cămăși și le vinde, și brâuri dă negutătorilor. Tărie și măreție este haina ei și ea își râde de ziua de mâine. Gura și-o deschide cu înțelepciune și sfaturi pline de dragoste sunt pe limba ei. Ea veghează la propășirea casei sale și pâine, fără să lucreze, ea nu mănâncă. Feciorii săi vin și o fericesc, iar soțul ei o laudă: „Multe fete s'au dovedit harnice, dar tu le-ai întrecut pe toate!" Inșelătoare este drăgălășia și deșartă este frumusețea: femeia care se teme de Domnul trebuie lăudată! Dăruiți-i din rodul mâinilor sale și la porțile cetății hărnicia ei să fie dată ca pildă!

Și cealaltă rânduială a Liturghiei cei mai înainte sfințite, după obiceiu.

Spre știință:

De astăzi înainte nu se mai cântă nici Martirice, nici de ale Născătoarei, din Octoih, până la Sâmbăta sfântului Toma.

Cade-se a ști:

Că de se va întâmpla Buna-Vestire în Sâmbăta lui Lazăr, să se caute Tipicul dela sfârșitul cărții, la litera A.

Intru această Vineri

PAVECERNIȚA CEA MARE

După Sfinte Dumnezeule cel dintâiu, zicem Troparul praznicului. După al doilea Sfinte Dumnezeule, obișnuitele Tropare: Miluește-ne pre noi, Doamne miluește-ne pre noi..

Și cântăm acest Canon, compus de sfântul părintele nostru Andrei Criteanul Ierusalimiteanul.

Cântarea 1, glasul 1, Irmos:

Cântare de biruință să cântăm toți lui Dumnezeu, „Celui ce a făcut minunate minuni cu braț înalt și a mântuit pre Israil, că S'a preaslăvit".

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Inviind, Mântuitorul meu, pre Lazăr cel mort de patru zile, l-ai schimbat din strică-

ciune cu braţ înalt şi Ţi-ai arătat puterea Ta, ca un atotputernic.

Strigând pre Lazăr din mormânt, îndată l-ai sculat; dar iadul jos cu amar s'a tânguit şi, suspinând, s'a cutremurat de puterea Ta, Mântuitorule.

Lăcrămat-ai, Doamne, pentru Lazăr, arătând întruparea rânduelii Tale şi cum că din fire fiind Dumnezeu, Te-ai făcut om dupre fire ca şi noi.

Lacrimile Martei şi ale Mariei le-ai potolit, Doamne, sculând pre Lazăr din morţi, Mântuitorule, şi arătând pre mort însufleţit cu puterea Ta.

Dupre legea firii omeneşti ai întrebat, Stăpâne, unde s'a pus Lazăr? Arătând tuturor, Mântuitorule, adevărată rândueala Ta cea spre noi.

Incuetorile iadului le-ai sfărâmat atuncea, strigând pre Lazăr; şi ai clătit puterea luptătorului şi l-ai făcut de s'a cutremurat de Tine, unule Mântuitorule, mai înainte de răstignire.

Pre Lazăr ce-l ţinea iadul legat, ca un Dumnezeu ai apucat, Stăpâne, înainte de l-ai deslegat din legături; că toate se supun poruncii Tale, atotputernice.

Slavă, a Treimei.

Să lăudăm pre Tatăl, pre Fiul şi pre Duhul, pre Treimea cea nedespărţită întru unimea fiinţei, şi cu îngerii împreună să o preaslăvim, ca pre unul Dumnezeul, Cel nezidit.

Şi acum, a Născătoarei.

Neschimbat ai născut pre Ziditorul firii, Maică Fecioară, dela Duhul Sfânt, făcându-se ceea ce suntem noi, cu bună voinţa Tatălui fără de schimbare şi fără amestecare.

Cântarea 2-a, Irmos:

Ia aminte cerule şi voiu grăi şi voiu lăuda pre Hristos, „Mântuitorul lumii, pre singur „iubitorul de oameni".

Slavă Ţie, Celui ce numai cât ai strigat şi îndată ai sculat din mormânt pre prietenul Lazăr, pre cel mort de patru zile.

Auzit-a cel fără suflare glasul Tău şi însufleţindu-se, îndată s'a sculat din morţi, slăvindu-Te pre Tine, Doamne.

Primind porunca glasului Tău, celui de vieaţă aducător, s'a sculat din mormânt, Mântuitorul meu, Lazăr cel ce puţia.

Lăcrămat-ai pentru prietenul Tău, Mântuitorule, încredinţându-ne că Te-ai îmbră-

cat cu firea noastră, şi l-ai înviat.

Ingrozitu-s'a iadul, dacă a văzut pre cel legat cu înfăşurăturile întorcându-se îndată prin glas la vieaţa aceasta de aici.

Slavă.

Spăimântatu-s'au popoarele evreeşti, când ai înviat cu cuvântul Tău pre Lazăr, cel ce se împuţise, strigându-l, Mântuitorule.

Şi acum, a Născătoarei.

Cutremuratu-s'au ascunzătorile iadului, dacă s'a însufleţit atunci Lazăr jos, prin glasul Celui ce l-a înviat.

Cântarea a 3-a Irmos:

Piatra pre care nu au so„cotit-o ziditorii, aceasta „s'a făcut în capul unghiului. „Aceasta este piatra pre care „Hristos a întărit Biserica Sa, „pre care o a răscumpărat „din păgâni".

Minune streină şi preaslăvită, cum a întrebat Ziditorul tuturor, de ceea ce nu era să nu o cunoască, ca şi cum nu ar fi ştiut: Unde zace acela de carele vă tânguiţi? Unde s'a îngropat Lazăr? Pre carele, preste puţin vi-l voiu scula, înviindu-l din morţi.

Piatra pe care au prăvălit-o preste tine cei ce te-au îngropat, aceasta poruncind Iisus să o ridice, îndată te-a înviat, strigând: Lazăre, scoală! vino la mine, ca să se înfricoşeze iadul de glasul Tău.

Marta şi Maria, Doamne, strigat-au cu tânguire: Iată, acela pre carele iubiai, pute, fiind mort de patru zile; de ai fi fost atuncea aici, nu ar fi murit Lazăr. Iară Tu, ca Cela ce eşti nedespărţit pretutindenea, l-ai sculat îndată, strigându-l.

Vărsând lacrimi pentru prietenul, dupre rândueala omenirii, ai arătat că trupul carele l-ai luat dela noi s'a unit cu Tine, Mântuitorule, fireşte, iară nu dupre nălucire; şi ca un Dumnezeu, iubitor de oameni, strigându-l, îndată l-ai sculat.

Vai mie! striga iadul, acum cu adevărat am pierit; şi zicea către moarte: Iată, Nazarineanul a clătit cele de jos şi sfâşiind pântecele meu, a sculat pre mortul cel fără suflare, strigându-l.

Ce fel este nebunia voastră, Evreilor? Unde este necredinţa? Până când sunteţi înşelaţi? Până când sunteţi înstreinaţi? Vedeţi pre cel mort, că a ieşit, prin glas, şi nu credeţi lui Hristos! Cu adevărat fii ai întunerecului sunteţi voi toţi.

Slavă, a Treimei.

Unul din Treime pre Tine Te ştiu, măcar că Te-ai întrupat, un fiu întrupat slăvesc, Carele ai odrăslit fără sământă din Născătoarea de Dumnezeu şi acelaşi Fiu, unul lăudat împreună cu Tatăl şi cu Duhul.

Şi acum, a Născătoarei.

Minunată şi înfricoşată este vederea, care au văzut-o mai 'nainte nemincinoşii prooroci din dumnezeească rânduească, adecă pre Fecioara Născătoarea de Dumnezeu, care fără stricăciune a născut pre Dumnezeu şi după naştere a rămas curată.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Ridicatu-s'a soarele şi luna a stătut întru a sa rân„dueală; înălţatu-Te-ai pre „lemn îndelung răbdătorule şi „pre el ai întemeiat Biserica „Ta".

Lăcrămat-ai, Doamne, pentru Lazăr, sculat-ai Stăpâne pre cel mort şi ai arătat popoarelor că eşti Fiul lui Dumnezeu.

Dacă a auzit cel fără suflare porunca Ta: Vino afară, Lazăre! s'a sculat degrab cu înfăşurăturile şi a sărit, arătând, Bunule, puterea Ta.

Lacrămile Martei şi ale Mariei le-ai potolit, Hristoase Dumnezeule, strigând pre Lazăr; şi ca un însuşi puternic ridicându-l cu cuvântul, acela s'a închinat Ţie.

Lăcrămând ca un om pentru Lazăr, l-ai ridicat ca un Dumnezeu; întrebat-ai: Unde s'a îngropat mortul cel de patru zile? adeverind, Bunule, omenirea Ta.

Vrând să adeverezi, Bunule, semnele patimii şi ale crucii Tale, rupând nesăţiosul pântece al iadului, ai sculat ca un Dumnezeu pre mortul cel de patru zile.

Cine a văzut, cine a auzit, să fi sculat vreun om mort puţind? Ilie a sculat şi Eliseiu, dar nu din mormânt şi nici mort de patru zile.

Lăudăm, Doamne, puterea Ta, lăudăm şi patimile Tale, Hristoase; căci cu puterea Ta, ca un milostiv, ai făcut minuni; iară patimile le-ai primit ca un om, dupre rânduiala omenirii!

Dumnezeu eşti şi om, adeverind numirile cu lucrurile; că ai venit la mormânt cu trupul, Cuvinte, şi ca un Dumnezeu ai sculat pre mortul cel de patru zile.

Spăimântatu-s'au, Stăpâne, popoarele evreeşti, dacă au

văzut pre Lazăr cel mort sculându-se din mormânt prin glasul Tău, dar au rămas neplecate minunilor Tale.

Slavă, a Treimei.

Fără început ai strălucit din Părintele Tău, Mântuitorule, ca Cela ce eşti unul din Treime, sub vremi ieşind din sângele cel fecioresc prin Duhul Sfânt, luând trup, Tu, Cel ce eşti mai presus de fiinţă.

Şi acum, a Născătoarei.

Zămislirea Născătoarei de Dumnezeu este fără de sământă; naşterea fără pătimire de stricăciune; că Dumnezeu făcând minuni întru amândouă, S'a micşorat pre Sine, ca să Se unească cu noi.

Cântarea a 5-a, Irmos:

Pacea Ta o dă nouă, Fiule al lui Dumnezeu; că fără „de Tine alt Dumnezeu nu „cunoaştem; numele Tău nu„mim, că eşti Dumnezeu al „viilor şi al morţilor".

Vieaţă fiind Tu, Doamne, şi lumină adevărată, strigând pre Lazăr l-ai înviat; căci ca un puternic ai arătat tuturor, că eşti Dumnezeul viilor şi al morţilor.

Porunca Ta, Iisuse, ce nu sufere împotrivire, nerăbdându-o iadul, carele primise pre mulţi, s'a spăimântat şi pre Lazăr, cel ce era de patru zile mort, l-a dat viu, iară nu mort.

Impreunând ţărâna cu duhul, Cuvinte, Cel ce ai însuflat dedemult lutul cu duh de vieaţă prin cuvântul Tău, ai sculat şi acum cu cuvântul pre prietenul Tău, din stricăciune şi din cele dedesubt.

Nimenea n'a putut să stea împotriva voii Tale, Doamne; căci, când ai strigat pre Lazăr cel mort, îndată s'a sculat cel ce era fără de suflare şi purtând legăturile, a umblat pre picioarele sale.

O, nebunia jidovească! O, orbirea vrăjmaşilor! Cine a văzut pre cineva să se scoale din mormânt? Ilie dedemult a sculat, dară nu din mormânt, nici mort de patru zile.

Cela ce eşti neasemănat, îndelung răbdătorule, Cela ce toate le faci pentru noi ca un Dumnezeu şi pătimind ca un om; fă-ne pre noi pre toţi părtaşi împărăţiei Tale, pentru rugăciunile lui Lazăr.

Slavă, a Treimei.

Treimea cea mai 'nainte de început, fără început şi de o cinste, Părinte atotţiitorule, Fiule şi Duhule Sfinte, Unime Sfântă în trei feţe, mântueşte

pre cei din Adam, cari cu credință Te laudă pre Tine.

Şi acum, a Născătoarei.

Pântecele tău cel preacurat, l-a sfințit, Curată, Dumnezeu Cel mai presus de toate, luând dintr'însul trup, Cel închinat în Treime, Cuvântul, Cel din Tatăl şi cu Duhul împreună Dumnezeu.

Cântarea a 6-a, Irmos:

Aruncatu-m'ai întru adâncurile inimii mării şi „m'ai mântuit, Mântuitorule, „din robia morții şi ai deslegat legătura fărădelegilor „mele".

Intrebat-ai, unde sunt eu? Cela ce ştii toate; lăcrămat-ai, Mântuitorule, pentru mine ca un om dupre fire şi m'ai ridicat cu porunca Ta pre mine cel mort.

Chematu-m'ai, Mântuitorule, din iadul cel mai dedesubt, strigat-a Lazăr către Tine, pierzătorul iadului şi m'ai sculat cu porunca Ta pre mine cel mort.

Imbrăcatu-m'ai, Mântuitorule, cu trup de lut şi mi-ai suflat vieață şi am văzut lumina Ta şi m'ai sculat cu porunca Ta pre mine cel mort.

Insuflețit-ai, Mântuitorule, chipul cel fără suflare al trupului meu, întăritu-m'ai cu oase şi cu vine şi m'ai sculat cu porunca Ta pre mine cel mort.

Rupând pântecele iadului cel a toate mâncător, m'ai scos, Mântuitorule, cu puterea Ta şi m'ai sculat, cu porunca Ta, pre mine cel mort.

Imbrăcatu-Te-ai, Mântuitorule, cu toată frământătura mea şi ai păzit curat pântecele cel fără prihană, din carele ai ieşit întrupându-Te, unul din Treime.

Slavă, a Treimei.

Treime Sfântă, laud milostivirea Ta şi cu îngerii cânt cântarea cea întreit sfântă; miluește sufletele noastre, ale celor ce Te lăudăm pre Tine.

Şi acum, a Născătoarei.

Intrat-a Cuvântul în pântecele tău cel fără prihană şi l-a păzit iarăşi curat după naştere, Născătoare de Dumnezeu; adevărat minune preaslăvită!

Cântarea a 7-a, Irmos:

De tinerii Tăi cei din cuptor Mântuitorule, nu s'a „atins, nici i-a supărat focul. „Atunci, acei trei cu o gură „cântau şi binecuvântau, gră„ind: Bine este cuvântat Dum„nezeul părinților noştri".

Preste cel mort ai lăcrămat, Mântuitorule, iubitorule de oameni, Doamne; ca să arăţi popoarelor, că Dumnezeu fiind Te-ai arătat om pentru noi; şi ai lăcrămat voind, puindu-ne înainte chipurile dragostei cei din lăuntru.

Lazăr cel mort de patru zile, Mântuitorule, dacă a auzit jos glasul Tău, sculându-se, Te-a lăudat pre Tine şi bucurându-se, a strigat: Tu eşti Dumnezeul şi Ziditorul meu, Ţie mă închin şi Te laud pre Tine, Cel ce m'ai înviat.

Deşi sunt înfăşurat cu legături, Mântuitorule, Lazăr a strigat de jos, dară nici cum nu voiu rămânea în pântecele iadului; numai de mă vei chema: Lazăre, vino afară! Că Tu eşti lumina şi vieaţa mea.

Lazăre, rogu-te, zis-a iadul, scoală şi ieşi curând din încuietorile mele; du-te degrab, că mai bine-mi este a mă tângui cu amar de unul ce mi se va lua, decât de toţi, pre care i-am înghiţit mai 'nainte cu foame.

Pentru ce te zăboveşti, Lazăre, zis-a iadul? Prietenul tău stând te cheamă: Vino afară! Ieşi dară, ca să iau şi eu uşurare; că de când te-am mâncat pre tine, spre greaţă mi s'a pornit mâncarea.

Pentru ce nu te scoli curând, Lazăre? Strigat-a iadul de jos, tânguindu-se. Pentru ce nu te ridici îndată, să te duci de aci? Ca să nu mă prade Hristos şi de alţii, înviindu-te pre tine.

Minunatu-Te-ai, Stăpâne Hristoase, făcând atuncea multe lucruri minunate; că ai dat orbilor lumină, surzilor le-ai deschis urechile cu cuvântul şi pre Lazăr prietenul l-ai sculat din morţi, strigându-l ca un Dumnezeu.

Slavă, a Treimei.

Să cântăm cântarea Treimii slăvind pre Tatăl Cel fără început, pre Fiul şi pre Duhul cel drept, o fiinţă singurită, pre care întreit să o lăudăm: Sfânt, sfânt, sfânt eşti Treime.

Şi acum, a Născătoarei.

Ca pre unul din Treime, Te slăvim pre Tine, Hristoase, că întrupându-Te din Fecioară fără schimbare, toate le-ai suferit, Iisuse, ca un om, nedepărtându-Te de fiinţa Tatălui, măcar că Te-ai unit cu noi.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Cerurile cerurilor şi apa cea mai presus de ceruri bine- „cuvântaţi, lăudaţi şi preaînăl- „ţaţi pre Domnul în veci“.

Făcătorul şi cuprinzătorul tuturor, a venit în Vitania pentru milostivire, ca să învieze pre Lazăr.

Mortul cel de patru zile, putind şi fiind cu înfăşurăturile înfăşurat, a sărit cu suflet, cel neînsufleţit, strigându-l Tu, Doamne.

Poporul Iudeilor, dacă a văzut pre cel mort sculându-se, Hristoase, prin glasul Tău, a scrâşnit cu dinţii.

Jidovilor, cari sunteţi întunecaţi lângă lumină, pentru ce nu credeţi învierii lui Lazăr, care s'a făcut prin lucrarea lui Hristos?

Să se bucure Sionul şi să laude pre dătătorul de vieaţă, Cela ce a sculat cu cuvântul pre Lazăr din mormânt.

Oştile cereşti şi neamul pământenilor Te-au lăudat pre Tine, Mântuitorul meu, când ai sculat pre Lazăr.

Slavă. a Treimei.

Impreună cu Tatăl şi cu Fiul, pre Duhul slăvesc şi lăudându-l strig neîncetat: Intreit sfinte, slavă Ţie!

Şi acum, a Născătoarei.

Pre Tine Te binecuvintez şi mă închin Ţie, Celui ce Te-ai născut din Fecioară şi nu Te-ai despărţit de scaunul sfintei slavei Tale.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Făcut-a tărie cu braţul Său, pentrucă a surpat pre cei „puternici de pre scaune şi a „înălţat pre cei smeriţi, Dumnezeul lui Israil, prin Care „ne-a cercetat Răsăritul cel „dintru înălţime şi ne-a îndreptat pre calea păcii".

Să laude Vitania împreună cu noi minunea; că întru dânsa a lăcrămat Făcătorul, dupre legea firii trupului, înviind pre Lazăr şi schimbând lacrimile Martei şi plânsul Mariei spre bucurie, a sculat pre cel mort.

Incredinţând, Cuvinte, învierea Ta, ai strigat pre Lazăr din mormânt şi l-ai ridicat ca un Dumnezeu, ca să arăţi popoarelor, că eşti cu adevărat Dumnezeu şi om şi cum că ai să ridici şi locaşul trupului Tău.

Clătit-ai porţile şi zăvoarele cele de fier, înfricoşat-ai iadul cu glasul Tău şi împreună cu dânsul s'a spăimântat şi moartea îndată, dacă a văzut, Mântuitorule, pre Lazăr carele era legat de dânşii, însufleţit şi sculat prin glasul Tău.

Spăimântatu-s'au toţi, dacă Te-au văzut, Mântuitorule, lăcrămând pentru Lazăr cel mort și au zis cei răi: Vezi, cum îl iubea pre el? Ci îndată l-ai strigat şi sculându-se cel neînsufleţit, a lepădat stricăciunea prin porunca Ta.

Clătitu-s'au uşile, sfărâmatu-s'au zăvoarele, deslegatu-s'au legăturile mortului la glasul puterii lui Hristos. Iar iadul suspinând se tânguia cu amar şi striga: Vai mie! Ce fel şi de unde este glasul cel ce înviază morţii?

Scoală-te de aici, ascultând glasul; că afară te strigă prietenul tău. Acesta este Cel ce a înviat morţii mai 'nainte. Că Ilie, a sculat mort, încă și Elisei; dar Cel ce lucra și grăia prin ei, Acesta este.

Lăudăm, Cuvinte, puterea Ta cea neasemănată; că ai sculat pre cel mort prin cuvântul Tău, cu oase şi cu vine, ca un Făcător al tuturor şi l-ai ridicat, Mântuitorule, din cele dedesupt, ca pre fiul văduvei cel de pre pat.

Slavă, a Treimei.

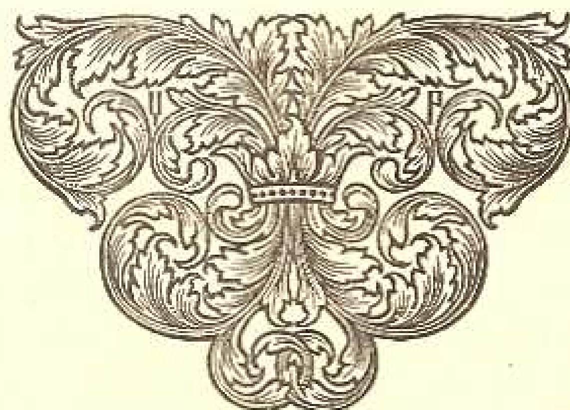
Treime, preasfântă, Dumnezeule, Părinte fără început şi dumnezeescule Cuvinte, Mângâitorule cel bun, Duhule Sfinte al lui Dumnezeu, cela ce eşti o lumină întreit luminătoare, o fiinţă unită în fire, unule Dumnezeule, milostiveşte-Te spre lumea Ta.

Şi acum, a Născătoarei.

Cela ce toate le-ai făcut cu înţelepciune, Iisuse, şi cu totul Te-ai îmbrăcat întru mine din fecioară şi cu totul pururea petreci în sânurile Tatălui, trimiţând Duhul Tău cel sfânt preste turma Ta, umbrează-ne pre noi, ca un Dumnezeu.

Şi iarăşi cântăm Irmosul:

Făcut-a tărie cu braţul Său... După Sfinte Dumnezeule cel de pre urmă, Condacul praznicului şi Apolisul cel mic.

ÎN SÂMBĂTA

SFANTULUI ŞI DREPTULUI LAZAR

LA MIEZONOPTICĂ

După Cred într'unul Dumnezeu, Sfinte Dumnezeule cel dintâiu şi după Tatăl nostru, Troparul: Invierea cea de obşte... După al doilea Sfinte Dumnezeule, Condacul: Bucuria tuturor, Hristoase... Doamne miluește, de 12 ori. Şi Apolisul. Rugăciune... Pomeneşte, Doamne, nu o zicem.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul, Troparul glasului 1-iu, de trei ori.

Invierea cea de obşte mai înainte de patima Ta încredinţându-o, pre Lazăr din morţi l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta şi noi, ca pruncii, semnele biruinţei purtând, Ţie, biruitorului morţii, strigăm: Osana, Celui dintru înălţime! Bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului.

Apoi Catisma a 16-a.

Zis-a Domnul Domnului meu...

După intaia stihologie, Sedelna glasul 1-iu

Podobia: Piatra fiind pecetluită...

Făcându-Ţi-se milă de lacrămile Martei şi ale Mariei, ai poruncit, Hristoase Dumnezeule, să răstoarne piatra de pre mormânt. Şi strigând pre cel mort, l-ai înviat, încredinţând printr'însul învierea lumii, dătătorule de vieaţă. Slavă puterii Tale, Mântuito-

rule; slavă stăpânirii Tale; slavă Ţie, Celui ce toate le-ai făcut cu cuvântul.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Şi cântăm Troparele Învierii...

Apoi, cetim Catisma a 17-a.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Soborul îngeresc...

Şi celelalte, precum este obiceiul în Dumineci; şi după plinirea acestora,

Sedelna, glasul al 5-lea.

Podobia: Pre Cuvântul cel împreună...

Izvorule al înţelepciunii şi al mai 'nainte cunoştinţei, viind în Vitania, ai întrebat pre cei ce erau cu Marta: Unde aţi pus pre prietenul Lazăr? Pentru carele lăcrămând cu milostivire, cu glasul Tău l-ai înviat, fiind mort de patru zile, iubitorule de oameni şi îndurate, ca un dătător de vieaţă şi Domn.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Invierea lui Hristos văzând...

Psalm 50.

Iar Evanghelie nu cetim, fără numai unde va fi hramul sfântului Lazăr.

După aceea citim din tâlcul Evangheliei dela Ioan, a zilei acesteia, din Cuvântul 63 şi 64.

CANOANELE

Apoi cetim două Canoane, până la cântarea a 6-a; şi de acolo începem Patrucântarea.

Canonul întâiu cu Irmosul pre 8, iar al doilea pre 6, facerea lui Teofan.

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Să cântăm Domnului, Celui ce a povăţuit pre poporul Său prin Marea Roşie, „cântare de biruinţă, că s'a „preaslăvit".

Pre Lazăr cel mort l-ai sculat cu dumnezeeasca voie, ca Cela ce eşti făcător şi vistieria vieţii, iubitorule de oameni.

Cu cuvântul ai sculat pre Lazăr cel mort de patru zile, Nemuritorule, sfărâmând cu tărie înpărăţia iadului cea întunecată.

Tuturor ai arătat cunoştinţa Dumnezeirii cei mai presus de toate, sculând din morţi, Stăpâne, pre Lazăr cel mort de patru zile.

Astăzi dănţuind Vitania, mai înainte vesteşte învierea lui Hristos, Celui de vieaţă dătător, prin învierea lui Lazăr.

Alt Canon, compus de Ioan Monahul, glasul al 8-lea, Irmos:

Apa trecându-o ca pre uscat...

Cela ce ai adus întâiu toată făptura din nefiinţă şi ştii ascunsurile inimilor, spus-ai mai înainte, ca un Stăpân, ucenicilor adormirea lui Lazăr.

Infiinţat fiind cu firea omenească, Hristoase, din Fecioară, întrebat-ai ca un om, să afli îngroparea lui Lazăr, cunoscând ca un Dumnezeu unde zăcea.

Slavă.

Adeverind învierea Ta, Cuvinte, cu adevărat ai sculat ca din somn pre prietenul din

mormânt, carele se împuţise, fiind mort de patru zile.

Şi acum, a Născătoarej.

Cetele îngerilor şi ale oamenilor te laudă neîncetat, Maică, ceea ce nu ştii de mire; că ai purtat în braţele tale pre Ziditorul, ca pre un prunc.

Catavasie :

Apa trecându-o ca pre us-„cat, şi din răutatea Egiptului „scăpând, Israilteanul striga: „Mântuitorului şi Dumnezeu-„lui nostru să-I cântăm".

Cântarea a 3-a, Irmos:

Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, „Tu eşti lumina celor întune-„caţi şi pre Tine Te laudă „duhul meu".

Săvârşind lucrări îndoite, ai arătat doimea firilor Tale, Mântuitorule; că Dumnezeu eşti şi om.

Cu toate că eşti adâncul cunoştinţei, ai întrebat: Unde este pus mortul? Voind să înviezi, dătătorule de vieaţă, pre cel ce zăcea mort.

Mutându-Te prin locuri ca un om, Te-ai arătat cuprins, Cela ce plineşti toate, ca un Dumnezeu necuprins.

Pre Lazăr l-ai sculat, Hristoase, cu dumnezeescul Tău cuvânt; scoală-mă, rogu-mă, şi pre mine cel mort prin multe greşale!

Alt Irmos:

Doamne, Cela ce ai făcut...

Venind Tu la mormântul lui Lazăr, făcătorule de minuni Doamne, în Vitania, ai lăcrămat pentru dânsul dupre legea firii, adeverind trupul Tău, care l-ai luat Iisuse Dumnezeule.

Tu ai potolit îndată, Mântuitorule, jalea Mariei şi a Martei, arătându-Ţi puterea Ta cea firească; că Tu eşti învierea şi vieaţa, precum ai zis; pentrucă eşti Domnul adevărului şi al tuturor.

Slavă.

Pre iubitul Tău, Doamne, cel înfăşurat cu pânzeturile, l-ai răpit dintre morţii iadului şi din întunerec, cu cuvântul Tău cel prea puternic, sfărâmând încuetorile şi împărăţiile morţii.

Şi acum, a Născătoarei.

Sălăşluindu-Te, Doamne, în Fecioară trupeşte, Te-ai arătat oamenilor pre cât se putea a Te arăta; pre care o ai şi arătat cu adevărat Născătoare de Dumnezeu şi ajutătoare credincioşilor, unule iubitorule de oameni.

Catavasia:

Doamne, Cela ce ai făcut „cele dedeasupra crugului ce„resc şi ai zidit Biserica, Tu „pre mine mă întăreşte întru „dragostea Ta; că Tu eşti mar„ginea doririlor şi credincio„şilor întărire, unule iubito„rule de oameni".

Sedelna, glasul al 4-lea.

Podobia: Spăimântatu-s'a Iosif...

Venit-au împreună la Hristos surorile lui Lazăr şi lăcrămând cu amar şi tânguindu-se I-au zis: Doamne, a murit Lazăr; iar El, nu că nu ştia îngroparea ca un Dumnezeu, dară le-a întrebat: Unde l-aţi pus pre el? Şi venind la mormânt, a strigat pre Lazăr cel mort de patru zile. Şi îndată s'a sculat şi s'a închinat Celui ce l-a înviat.

Slavă, şi acum; glasul al 8-lea.

Podobie: Pre înţelepciunea...

Mai 'nainte ştiind toate ca un Făcător, ai zis mai 'nainte ucenicilor în Vitania: Prietenul nostru Lazăr a adormit astăzi. Şi ştiind, ai întrebat: Unde l-aţi pus? Şi Tatălui Te-ai rugat, lăcrămând ca un om. Dar apoi strigând pre Lazăr pre carele iubiai, l-ai sculat, Doamne, din iad, mort fiind de patru zile. Pentru aceasta strigăm Ţie: Hristoase Dumnezeule, primeşte lauda ce îndrăznim a o aduce Ţie; şi ne învredniceşte pre toţi slavei Tale.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înţele„s-am lucrurile Tale şi am „preaslăvit Dumnezeirea Ta".

Nu doară că-Ţi trebuia ajutor, ci ca să săvârşeşti rânduiala cea negrăită, rugându-Te, ai sculat pre cel de patru zile mort, Preaputernice.

Cuvântul şi Dumnezeul Cel împreună veşnic cu Tatăl, văzut fiind acum, se roagă ca un om, Cel ce primeşte rugăciunile tuturor.

Glasul Tău, Mântuitorule, a stricat toată puterea morţii şi s'au clătit temeliile iadului de puterea Ta cea dumnezeească.

A Născătoarei.

Să lăudăm pre Fecioara, ca pre ceea ce a rămas după naştere fecioară şi a născut pre Hristos Dumnezeu, Carele a scăpat lumea de înşelăciune.

Alt Irmos:

Tu eşti tăria mea, Doamne...

Tu ai răpit, Mântuitorule, ca un păstor pre omul cel stricat de patru zile, Făcătorule, dela lupul cel cumplit cu adevărat

şi atotmâncător, ca un puternic şi Domn; arătându-Ţi cu aceasta slava ce s'a văzut în toată lumea, a învierii Tale cei de a treia zi.

Văzându-Te pre Tine vieaţa, Hristoase, cei ce erau cu Marta au strigat: De ai fi fost aicea, Doamne, lumina şi vieaţa tuturor, n'ar fi murit, nici s'ar fi îngropat Lazăr. Iară Tu, iubitorule de oameni, fiind vieaţa celor morţi, ai schimbat jalea lor întru bucurie.

Slavă.

De Tine, Doamne, Carele eşti izvorul, se tem adâncurile, Ţie slujeşte toată apa; de Tine, Hristoase, se cutremură portarii iadului şi încuetorile se sfărâmă de puterea Ta, sculându-se Lazăr din morţi prin glasul Tău, Atotputernice Mântuitorule, iubitorule de oameni.

Şi acum, a Născătoarei.

Tu eşti lauda credincioşilor, ceea ce nu ştii de mire; tu eşti folositoarea şi scăparea creştinilor, zid şi liman; că aduci rugăciuni către Fiul tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană şi mântueşti din primejdii pre cei ce cu credinţă şi cu dragoste te ştiu pre tine, Născătoare de Dumnezeu, curată.

Catavasia:

Tu eşti tăria mea, Doamne, „Tu şi puterea mea, Tu Dum„nezeul meu, Tu bucuria mea, „Cela ce n'ai lăsat sânurile pă„rinteşti şi a noastră sărăcie „o ai cercetat. Pentru aceasta „cu proorocul Avacum strig „către Tine: Slavă puterii Tale, „iubitorule de oameni".

Cântarea a 5-a, Irmos:

Pentru ce m'ai lepădat dela faţa Ta, Cela ce eşti lu„mină neapusă, şi m'a acope„rit întunerecul cel strein, pre „mine ticălosul? Ci mă în„toarce şi la lumina porunci„lor Tale îndreptează căile „mele, rogu-mă".

Fiind la mormântul lui Lazăr, iubitorule de oameni, l-ai chemat pre el şi i-ai dăruit vieaţă; ca Cel ce eşti vieaţa tuturor oamenilor cea nemuritoare, mai 'nainte însemnând arătat, ca un Dumnezeu, învierea ce va să fie.

Legat fiind de picioare Lazăr umbla, minune între minuni! Pentrucă Hristos, Cel ce l-a întărit, S'a arătat mai mare decât cel ce oprea; că toate slujesc cuvântului lui ca nişte robi, supuindu-se ca unui Dumnezeu şi Stăpân.

Hristoase, Cel ce ai ridicat pre Lazăr fiind mort de pa-

tru zile, ridică-mă acum și pre mine cel mort pentru păcate, pus în groapă şi în umbra morţii cea întunecată; şi ca un milostiv îndură-Te și mă mântueşte.

Alt Irmos, glas acelaşi:

Dând slavă Tatălui, ca Cel ce n'ai fost protivnic lui Dumnezeu, Te-ai rugat, întărind în credinţă pre poporul cel ce sta împrejur, îndelung răbdătorule; şi aducând mulţumită Părintelui Tău, ai sculat pre Lazăr cu porunca Ta.

O! Glas de Dumnezeu grăit și putere dumnezeească a stăpânirii Tale, Mântuitorule, prin care ai sfărâmat porţile iadului şi ale morţii cei a tot mâncătoare! Răpeşte-mă şi pre mine din patimile mele, ca şi mai 'nainte pre Lazăr, prietenul Tău cel mort de patru zile.

Slavă.

Pentru rugăciunile lui Lazăr, ale Martei şi ale Mariei, învredniceşte-ne pre noi să ne facem văzători răstignirii şi patimii Tale, Doamne, şi luminatei şi împărătesei zilelor, învierii Tale, iubitorule de oameni.

Şi acum, a Născătoarei.

Indrăzneală ca o maică către Fiul tău având, Preacurată, nu trece purtarea de grijă pentru noi, cei ce suntem de un neam, rugămu-ne ţie; că numai pre tine te punem înainte noi creştinii împăcătoare bine primită către Stăpânul.

Catavasia:

Pentru ce m'ai lepădat...

De aici se începe Patrucântarea lui Cosma. Irmosul de două ori şi troparele pe 12, glas acelaşi.

Cântarea a 6-a, Irmos:

Doamne, Cela ce pre Ionà „în chit l-ai sălăşluit şi pre „mine cel prins în mrejile „vrăjmaşului, ca pre acela, „mântueşte-mă din stricăciune".

Dragostea Te-a adus pre Tine Doamne, în Vitania către Lazăr şi ca un Dumnezeu l-ai sculat pre el, carele se împuţise şi din legăturile iadului l-ai mântuit.

Marta se desnădăjduise de Lazăr, că-l ştia mort de patru zile; iară Hristos a ridicat, ca un Dumnezeu, pre cel stricat şi l-a mutat în vieaţă cu cuvântul.

Altul al lui Ioan Monahul, glasul acelaşi.

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Dumnezeu fiind adevărat, ai cunoscut adormirea lui Lazăr şi ai spus-o mai 'nainte ucenicilor Tăi, adeverind, Stăpâne, lucrarea cea nemărginită a Dumnezeirii Tale.

Cela ce eşti necuprins, făcându-Te cuprins dupre trup, venind în Vitania ca un om, Stăpâne, ai lăcrămat pentru Lazăr; iară ca un Dumnezeu voind, ai înviat pre cel mort de patru zile.

Catavasia:

Curăţeşte-mă, Mântuitorule, „că multe sunt fărădelegile „mele şi mă ridică din adâncul „răutăţilor, rogu-mă. Căci că„tre Tine am strigat; şi mă „auzi Dumnezeul mântuirii „mele".

CONDAC

Glasul al 2-lea.

Podobia: Cele de sus căutând...

Bucuria tuturor, Hristos adevărul, lumina, vieaţa, învierea lumii, celor de pre pământ S'a arătat cu a Sa bunătate şi S'a făcut chip învierii, dând tuturor dumnezeeasca iertare.

ICOS:

Făcătorule al tuturor, mai înainte ai spus ucenicilor Tăi, zicând: Fraţilor şi cunoscuţilor, prietenul nostru a adormit; învăţându-i prin aceasta că toate le ştii ca un Dumnezeu al tuturor. Veniţi dară, să mergem şi să vedem îngropare minunată, să auzim tânguirea Mariei şi să vedem şi mormântul lui Lazăr. Că acolo voiu să fac minune şi să săvârşesc începerea crucii, dând tuturor dumnezeeasca iertare.

SINAXAR

ÎN SÂMBĂTA SFÂNTULUI ŞI DREPTULUI LAZĂR.

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

In aceeaşi zi, în Sâmbăta dinaintea Duminecii Stâlpărilor, prăznuim învierea sfântului şi dreptului Lazăr cel mort de patru zile, prietenul lui Hristos.

Stihuri.

Plânsul te vădeşte, scumpul meu Iisus,
Că ai fire ca şi noi, Tu, cel pogorit de sus!
Dar că eşti şi Dumnezeu, ne-ai şi arătat,
Când pe Lazăr ce-a murit, din morţi l-ai înviat!

Lazăr era Evreu de neam, din ceata fariseilor, şi, după cum s'a găsit undeva, fiul fariseului Simon, de loc din satul Vitania. Domnul nostru Iisus Hristos' pe când petrecea pe pământ pentru mântuirea neamului nostru, s'a împrietenit cu el în astfel de împrejurări. Hristos venea ades ea în casa lui Simon şi vorbea cu el mai cu seamă despre învierea morţilor. Cu acest prilej Lazăr s'a împrietenit cu Domnul mai mult; dar nu numai el, ci şi cele două surori ale lui, Marta şi Maria.

Când s'au apropiat mântuitoarele patimi, pentrucă trebuia să încredinţeze pe lume mai bine despre taina învierii, Iisus a înviat din morţi, pe când se afla dincolo de Iordan, mai întâi pe fiica lui Iair, iar apoi pe fiul văduvei. Intre timp Lazăr, prietenul său, cuprins de o boală grea, a murit. Iisus însă, cu toate că nu era de faţă, a spus ucenicilor: „Lazăr, prietenul nostru, a adormit!" Iar după puţină vreme a adăogat: „Lazăr a murit!" Atunci a părăsit Iordanul şi a plecat în Vitania ca să afle ştiri dela surorile lui. Vitania este departe de Ierusalim ca la cincisprezece stadii.

Surorile lui Lazăr l-au întâmpinat şi i-au spus:

— „Doamne, dacă ai fi fost aicea, fratele nostru n'ar fi murit. Dar şi acum, dacă ai voi, îl inviezi, căci poţi!"

Iisus a întrebat poporul:

— „Unde l-aţi pus?"

Şi îndată toţi au pornit la mormânt.

Când au ridicat piatra de pe mormânt, Maria a spus:

— „Doamne, miroase, căci este de patru zile în groapă!"

In urmă Iisus s'a rugat și vărsând lacrimi a strigat cu voce mare: „Lazăre, ieși afară!" Și îndată a ieșit mortul; iar după ce a fost deslegat, a plecat acasă.

Această străină minune a deșteptat invidia poporului evreu, care s'a înfuriat împotriva lui Iisus. Iisus s'a dat din nou la o parte și a plecat de acolo. Arhiereii s'au gândit să-l omoare pe Lazăr, pentrucă se alăturau mulți de Hristos când îl vedeau pe Lazăr. Dar acesta, cunoscând gândurile lor, a fugit în insula Cipru și a trăit acolo. Mai târziu a fost pus de apostoli episcop al orașului Chitia. Viețuind bine și după plăcerea lui Dumnezeu, a murit din nou după treizeci de ani dela învierea sa. A fost îngropat acolo, făcând multe minuni.

Se spune că Lazăr după învierea sa nu mânca altceva decât dulciuri. Se mai spune că prea curată Maică a lui Dumnezeu i-a lucrat cu mâinile ei un omofor și i l-a dăruit.

Prea înțeleptul împărat Leon, în urma unei arătări dumnezeești, a adus sfintele și cinstitele lui moaște în biserica din Constantinopol zidită de el în numele sfântului. Și l-a așezat cu cinste și cu multe podoabe cum intri în biserică pe dreapta, lângă peretele sfântului altar. Se află încă și acum acolo cinstitele lui moaște și răspândesc mireasmă nespusă.

S'a rânduit ca să se prăznuiască în această zi învierea lui, pentru următoarea pricină: sfinții și de Dumnezeu purtători părinții noștri, dar mai bine spus sfinții apostoli, voind să pună, pentru curățire, după postul cel de patruzeci de zile, sfintele patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos, au pus această minune mai presus de fire, pentrucă au găsit mai cu seamă această minune drept începătură și pricină a urii Iudeilor împotriva lui Hristos.

Singur Evanghelistul Ioan a scris această minune; ceilalți Evangheliști au lăsat-o la o parte, pentru motivul că Lazăr trăia încă și putea fi văzut de toți. Se mai spune că Ioan a scris Evanghelia sa, deoarece ceilalți Evangheliști n'au scris nimic despre nașterea cea fară de început a lui Hristos. Ioan a vrut să dovedească aceea că Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu, că a înviat și că va fi învierea morților. Iar lucrul acesta se dovedește mai cu seamă prin învierea lui Lazăr.

Lazăr n'a spus nimic despre cele din iad sau pentrucă nu i s'a îngăduit să vadă pe cele de acolo, sau dacă le-a văzut, i s'a poruncit să le tacă. Din această princină orice om decurând mort se numește Lazăr. Deasemenea îmbrăcămintea de înmormântare se numește lazarome; cuvântul lasă să se înțelegă că are să se facă și cu noi minunea făcută cu Lazăr. Căci dacă el a înviat la cuvântul lui Hristos și a trăit din nou, tot așa și omul, deși a murit, la trâmbița cea din urmă, va învia și va trăi veșnic.

Pentru rugăciunile prietenului tău Lazăr, Hristoase Dumnezeule, miluește-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a, Irmos:

Tinerii evreești au călcat în cuptor văpaia, cu în„drăzneală, și focul în rouă „l-au schimbat, strigând: Bine „ești cuvântat, Doamne Dum„nezeule, în veci".

Lăcrămând ca un om, îndurate, ai înviat pre cel din mormânt, ca un Dumnezeu; și liberându-se din iad Lazăr, a strigat: Bine ești cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Eșit-a legat cu pânzeturile, Lazăr, scăpând din prăpastia și din întunerecul iadului prin cuvântul Stăpânului, strigând: Bine ești cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Alt Irmos:

Tinerii cei ce merseră din...

Lăcrămând pentru prietenul, ai potolit lacrimile Martei, îndurate, și cu patima cea de voie ai șters toată lacrima de pre fața poporului Tău; Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Vistierule al vieții, Mântuitorule, chemând pre cel mort, ca pre un adormit, și rupând

cu cuvântul pântecele iadului, ai înviat pre cel ce cânta: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Pre mortul cel împuţit l-ai sculat, Stăpâne, fiind legat cu pânzeturile; şi pre mine cel legat cu lanţurile păcatelor, ridică-mă, ca să-Ţi cânt: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

+

Catavasie:

Tinerii cei ce merseseră „din Iudeea în Vavilon oare- „când cu credinţa Treimii, vă- „paia cuptorului o au călcat, „cântând: Dumnezeul părinţi- „lor noştri, bine eşti cuvântat".

Cântarea a 8-a, Irmos:

Muziceştile organe împreună glăsuind şi po- „poare fără de număr închi- „nându-se chipului celui din „Deira, trei tineri neplecân- „du-se, pre Domnul au lăudat „şi L-au prea înălţat întru toţi „vecii".

Ca un păstor căutând pre miel şi răpindu-l ca un biruitor dela lupul cel pierzător, l-ai îndoit fiind stricat; carele strigă Ţie: Lăudaţi pre Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Ca un om, de mormânt ai întrebat; ca un Făcător, pre cel mort l-ai înviat cu stăpânească porunca Ta; de carele iadul s'a spăimântat, de cel ce striga Ţie: Lăudaţi pre Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Alt Irmos:

Pre împăratul ceresc...

Ca un muritor ai întrebat, iară ca un Dumnezeu ai înviat cu cuvântul pre cel mort de patru zile. Pentru aceasta Te lăudăm şi Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Ţie, Stăpâne, a adus Maria mirul cu mulţumită, ca o datorie pentru fratele ei, lăudându-Te întru toţi vecii.

Ca un om ai rugat pre Tatăl, iară ca un Dumnezeu ai sculat pre Lazăr; pentru aceasta Te lăudăm, Hristoase, întru toţi vecii.

Să lăudăm bine...

Catavasie:

Pre Împăratul ceresc, pre „Carele îl laudă oştile înge- „reşti, lăudaţi-L şi-L prea înăl- „ţaţi întru toţi vecii".

Ceea ce eşti mai cinstită... nu cântăm, ci cântăm ce urmează:

+

Cântarea a 9-a, Irmos:

Să cinstim şi să preaslăvim popoare pre Curata Născătoarea de Dumnezeu, pre „ceea ce a zămislit în pântece „focul Dumnezeirii fără ardere

„și cu cântări fără tăcere să „o mărim“.

Văzând popoarele pre mortul cel de patru zile umblând, spăimântându-se de minune, au strigat: Mântuitorule, pre Tine Dumnezeule, cu cântări Te slăvim.

Adeverind mai 'nainte slăvită învierea Ta, o! Mântuitorul meu, ai slobozit din iad pre Lazăr cel mort de patru zile; pentru aceasta pre Tine, cu cântări Te slăvim.

Alt Irmos:

Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu...

Cinstind pre Tatăl Tău și arătând că nu ești protivnic lui Dumnezeu, Hristoase, Te-ai rugat, înviind cu puterea Ta pre cel mort de patru zile.

Sculat-ai din mormânt pre Lazăr a patra zi, arătându-l tuturor ca mărturie prea adevărată învierii Tale, Hristoase, cei de a treia zi.

Umblat-ai și ai lăcrămat și ai vorbit, Mântuitorul meu, arătând lucrarea Ta cea omenească; iară cea dumnezeească o ai dovedit, înviind pre Lazăr.

Lucrat-ai negrăit, Stăpâne, Mântuitorul meu, a mea mântuire, dupre amândouă firile Tale, cu voia Ta cea singură prin sine puternică.

Catavasia:

Cu adevărat, Născătoare de „Dumnezeu te mărturisim pre „tine Fecioară curată, cei mân-„tuiți, pre tine, cu cetele cele „fără de trupuri, slăvindu-te „pre tine“.

Apoi:

Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru...

de trei ori.

Luminânda, de două ori.

Cu cuvântul Tău, Cuvântule al lui Dumnezeu, s'a ridicat acum Lazăr, iarăși viind la vieață; și popoarele cu stâlpări Te cinstesc pre Tine, puternice; că vei să pierzi iadul până în sfârșit cu moartea Ta.

Slavă, și acum; asemenea.

Prin Lazăr, te pradă Hristos pre tine, moarte; dar unde'ți este biruința, iadule? Plângerea Vitaniei s'a mutat acum asupra ta; pentru care toți aducem Lui stâlpări de biruință.

LA LAUDE

Punem Stihiri pre 8 și cântăm Stihirile, glasul 1, singur glasul.

Invierea și vieața oamenilor fiind Tu, Hristoase, ai venit la mormântul lui Lazăr, adeverindu-ne două firi ale Tale, îndelung răbdătorule. Că din

fecioară curată ai venit, Dumnezeu şi om; căci ca un om ai întrebat: Unde s'a îngropat? Iară ca un Dumnezeu ai înviat, cu voia Ta cea de vieaţă aducătoare, pre cel mort de patru zile.

Pre Lazăr cel mort de patru zile l-ai înviat, Hristoase, din iad, mai 'nainte de moartea Ta, sfărâmând puterea morţii şi prin unul prietenul Tău mai 'nainte vestind slobozirea tuturor oamenilor din stricăciune. Pentru aceasta închinându-ne Stăpânirii Tale cei atotputernice, strigăm: Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, milueşte-ne pre noi.

Marta şi Maria au zis Mântuitorului: De ai fi fost aicea, Doamne, n'ar fi murit Lazăr. Iară Hristos, învierea celor adormiţi, a înviat din morţi pre cel mort de patru zile. Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm Acestuia, Carele vine cu slavă să mântuească sufletele noastre.

Dând ucenicilor Tăi, Hristoase, semnele Dumnezeirii Tale, în popor Te-ai smerit, vrând să-Ţi tăinueşti Dumnezeirea. Pentru aceasta, ca un mai 'nainte cunoscător şi Dumnezeu, ai spus mai 'nainte apostolilor moartea lui Lazăr; iar în Vitania viind în faţa poporului, ai întrebat ca un om, să afli mormântul prietenului Tău, ca şi cum n'ai fi ştiind; cel ce a înviat însă a patra zi prin Tine, a arătat puterea Ta cea dumnezeească; atotputernice Doamne, slavă Ţie.

Glasul al 4-lea.

Inviat-ai, Hristoase, pre prietenul Tău cel mort de patru zile şi ai potolit plângerea Martei şi a Mariei, arătând tuturor, că Tu eşti Cel ce plineşti toate cu dumnezeeasca putere, din voia Ta cea singură prin sine puternică; căruia Heruvimii strigă neîncetat: Osana, Celui dintru înălţime! Bine eşti cuvântat, Cel ce eşti Dumnezeu preste toate, slavă Ţie.

Marta a zis Mariei: Invăţătorul a venit şi te cheamă, mergi! Iar ea degrab viind şi văzând unde era stând Domnul, căzând s'a închinat Lui şi sărutându-I prea curatele picioare, a zis: Doamne, de ai fi fost aicea, nu ar fi murit fratele nostru.

Stih; Scoală-Te Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta...

Glasul al 8-lea.

Pre Lazăr cel mort de patru zile, l-ai sculat în Vitania;

că îndată ce ai venit la mormânt, glasul Tău s'a făcut vieaţă celui mort; şi suspinând, iadul l-a slobozit de frică. Mare este minunea aceasta, mult milostive Doamne, slavă Ţie.

Stih: Mărturisi-mă-voiu Ţie, Doamne, cu toată inima mea...

Precum ai zis, Doamne, Martei: Eu sunt învierea! cu lucrul ai plinit cuvântul, chemând pre Lazăr din iad; şi pre mine, cel omorît de patimi, înviază-mă, iubitorule de oameni rogu-mă, ca un îndurat.

Slavă, glasul al 2-lea.

Minune mare şi preaslăvită s'a săvârşit astăzi; că strigând Hristos pre mortul cel de patru zile, din mormânt l-a sculat şi prieten l-a numit. Deci să-L rugăm pre Dânsul, ca pre cel preaslăvit, ca, pentru rugăciunile dreptului Lazăr, să mântuească sufletele noastre.

Şi acum.

Prea binecuvântată eşti...

Doxologia mare şi Apolisul.

LA LITURGHIE

Tipica şi cântările a 3-a şi a 6-a, pe 8. După Eşire, Troparul praznicului, Slavă, şi acum; Condacul; iar în loc de Sfinte Dumnezeule, cântăm:

Câţi în Hristos v'aţi botezat, în Hristos v'aţi şi îmbrăcat, Aliluia.

Apostolul şi Evanghelia praznicului.

CHINONICUL

Din gura pruncilor şi a celor ce sug, ai săvârşit laudă. Aliluia.

La masă mâncăm fierturi cu untdelemn şi bem şi vin.

Cade-se a şti:

Că unde este Hramul dreptului Lazăr, după obişnuitele Sedelne, cântăm Polieleul şi Pripeala arhierească, cu Psalmii aleşi:

Auziţi aceastea toate neamurile...

Apoi Sedelna, care este după a treia Cântare, şi vieaţa sfântului scrisă de Nichifor Xantopul,

Intâiul Antifon al glasului al 4-lea:

Prochimen, glasul al 4-lea:

Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Lui.

Stih:

Ce vom da Domnului, pentru toate cele ce ne-a dat nouă.

Toată suflarea...

Apoi Evanghelia dela Ioan:

Eu sunt uşa...

Psalmul 50.

Stihira, glasul al 6-lea:

Doamne, glasul Tău a sfărâmat...

Canoanele 1, pe 4, şi Catavasia Irmosului Canonului al doilea.

După a 3-a Cântare, Sedelna praznicului; după a 6-a Cântare, Condacul: Bucuria tuturor...

Şi Icosul.

Şi cealaltă rânduealǎ, precum s'a arătat.

ÎN SÂMBĂTA STÂLPĂRILOR

SEARA

LA VECERNIA CEA MICA

Punem Stihirile pe 4 şi cântăm aceste Stihiri, glasul al 6-lea.

Podobia: A treia zi ai înviat...

Şezând pre mânz, Hristoase, când veneai la patimă, ai primit dela pruncii cei fără de răutate cântare de biruinţă. Tu, Cela ce eşti lăudat de îngeri cu cântare întreit sfântă.

Iată Împăratul tău, Sioane, vine pre mânz blând şi mântuind, căutând pre vrăjmaşi să-i piardă cu puterea. Bucură-te şi te veseleşte, cu stâlpări prăznuind.

Să ne veselim toţi credincioşii cu un glas, aducând lui Hristos şi noi acum, ca pruncii aceia, stâlpări de bunătăţi; să-I tindem haine de fapte dumnezeeşti şi cu taină să-L primim în suflete.

Stâlpări de fapte bune să aducem, fraţilor, lui Hristos Dumnezeu, Celui ce vine ca un om să pătimească de bună voie pentru noi, ca să dăruească tuturor nepătimire, cu puterea Dumnezeirii.

Slavă, şi acum; asemenea.

Cel ce se poartă pre umerii heruvimilor ca un Dumnezeu, şade pre mânz pentru noi, viind spre junghiere de bună voie. Veniţi cu osârdie, să-L lăudăm cu stâlpări.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri, glasul al 2-lea.

Podobia: Casa Eufratului...

Luminează-te, noule Sioane, cu stâlpări; cântă cu pruncii; iată Împăratul tău vine spre patimă, mântuindu-te pre tine.

Stih: Din gura pruncilor şi a celor ce sug, ai săvârşit laudă.

Veseliţi-vă, Adame şi Evo, cu proorocii, că iată, vine Domnul spre patimă, să vă cheme pre voi.

Stih: Doamne, Domnul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul!

Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Duhul primeşte cântare îngerească sus, a sărăcit jos ca un strein şi cântare dela prunci a primit.

Slavă, şi acum; asemenea.

Cântând cu temere rânduela Ta cea înfricoşată, strig către Tine: Osana! că vii să mă mântueşti pre mine; binecuvântat eşti, Doamne.

Acum liberează pre robul Tău, Stăpâne...

Sfinte Dumnezeule...

Şi celelalte, după obiceiu.

Apoi Troparul glasul 1-iu.

Invierea cea de obşte...

Altul, glasul al 4-lea.

Ingropându-ne împreună cu Tine...

(Caută-le la Duminica Stâlpărilor, la Utrenie)

Apoi se face Apolis; şi intrăm la masă.

In Sâmbăta Stâlpărilor

SEARA

LA VECERNIA CEA MARE

După Psalmul începător, obicinuita stihologie: Fericit bărbatul... catisma toată. La: Doamne strigat-am... punem Stihiri 10 şi cântăm aceste cinci stihiri, repetându-le, glasul al 6-lea, singur glasul.

Astăzi darul sfântului Duh pre noi ne-a adunat şi toţi luând crucea Ta, zicem: Bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului; Osana! Celui dintru înălţime.

(de două ori).

Cel ce are scaun cerul şi aşternut picioarelor pământul, cuvântul lui Dumnezeu Tatăl şi Fiul, Cel împreună vecuitor, S'a smerit astăzi, venind în Vitania, pre mânz necuvântător. Pentru aceasta pruncii evreeşti ţiind în mâini stâlpări, L-au lăudat cu glas: Osana, Celui dintru înălţime, bine este cuvântat, Cel ce vine, Împăratul lui Israil!

(de două ori).

Veniţi astăzi şi noi, tot Israilul cel nou, Biserica cea din păgâni, să strigăm cu proorocul Zaharia: Bucură-te foarte, fata Sionului, vesteşte, fata Ierusalimului, că iată, Împăratul tău vine la tine blând şi mântuind, călare pre mânz de asin, fiul asinei. Prăznueşte ca şi pruncii, ţinând în mâini stâlpări, laudă: Osana! Celui dintru înălţime, bine este cuvântat Cel ce vine, Împăratul lui Israil.

(de două ori).

Insemnându-ne nouă mai 'nainte cinstită învierea Ta, ai sculat, bunule, cu porunca Ta din mormânt pre prietenul Tău Lazăr, fiind mort fără suflare de patru zile şi împuţit. Pentru aceasta şi pre mânz încălecând, spre închipuire, Te-ai purtat ca într'o căruţă, pre păgâni îmblânzind, Mântuitorule. Pentru aceea şi laudă aduce Ţie Israilul cel iubit, din gurile sugătorilor şi ale pruncilor celor fără de răutate, cari Te-au văzut pre Tine, Hristoase, intrând în sfânta cetate, mai 'nainte de Paşti cu şase zile.

(de două ori).

Cu şase zile mai înainte de Paşti, sosit-a Iisus în Vitania şi au venit la Dânsul ucenicii Lui zicând: Doamne, unde vrei să gătim Ţie, să mănânci Paştile? Iar El i-a trimis pre dânşii, zicând: Mergeţi în satul cel dinaintea voastră şi veţi afla un om ducând un vas de lut cu apă; să mergeţi după dânsul şi stăpânului casei să-i ziceţi: Învăţătorul zice: La tine voiu să fac Paştile, împreună cu ucenicii Mei.

(de două ori).

Slavă, Stihira cea dintâi.

Astăzi darul sfântului Duh...

Şi acum, tot aceea.

EŞIRE:

Lumină lină...

Prochimen:

Domnul S'a împărăţit...

Dela Facere, cetire.

Cap. 49, vers. 1—2 şi 8—12.

Apoi a chemat Iacov pe fiii săi şi le-a zis: „Adunaţi-vă ca să vă spun ce are să fie cu voi în zilele cele de apoi. Adunaţi-vă şi ascultaţi-mă, fiii lui Iacov, ascultaţi pe Israil, ascultaţi pe tatăl vostru! Iudo, pe tine te vor lăuda fraţii tăi. Mâinile tale să fie în ceafa vrăjmaşilor tăi. Inchina-se-vor ţie feciorii tatălui tău. Pui de leu eşti, Iudo, fiul meu! Dela jaf te-ai întors... El a îndoit genunchii şi s'a culcat ca un leu, ca o leoaică... Cine-l va deştepta? Nu va lipsi sceptru din Iuda, nici toiag de cârmuitor din coapsele sale, până ce va veni Impăciuitorul, căruia se vor supune popoarele. Acela îşi va lega de viţă asinul său, de coardă mânzul asinei sale. Spăla-va în vin haina sa şi în sânge de strugure veşmântul său! Ochii lui vor scânteia ca vinul şi dinţii săi vor fi albi ca laptele.

Din Proorocia lui Sofonie, cetire.

Cap. 3, vers. 14—19.

Aşa zice Domnul: Bucură-te fiica Sionului, saltă de veselie Israile, veseleşte-te şi te bucură din toată inima, fiică a Ierusalimului! Căci Domnul a înlăturat judecăţile impotriva ta şi a întors pe vrăjmaşii tăi. Domnul, împăratul lui Israil, este în mijlocul tău; tu nu vei mai vedea nicio nenorocire. In ziua aceea se va zice Ierusalimului: „Nu te teme Sioane, căci mâinile tale nu vor slăbi. Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău mântuitor fără seamăn. El se va bucura foarte de tine şi întru dragostea lui va tăcea şi pentru tine va tresălta de bucurie. Strânge-voiu laolaltă pe cei ce sunt întristaţi şi nu prăznuesc, căci ei sunt dintre ai tăi şi ocara apasă asupra lor. Şi în ziua aceea voiu sfârşi cu toţi asupritorii tăi, voiu mântui pe ceea ce şchiopătează şi pe cea izgonită o voiu strânge de pe drumuri şi le voiu face de laudă şi cu nume, în ţinuturile în care fuseseră făcute de ocară.

Din Proorocia lui Zaharia, cetire.

Cap. 9, vers. 9—15.

Aşa zice Domnul: Bucură-te foarte, fiica Sionului, veseleşte-te, fiica, Ierusalimului, căci iată împăratul tău vine la tine drept şi biruitor; el este smerit şi călare pe asin, şi pe fiul asinei. El va sfărâma carul cel din Efraim, caii cei din Ierusalim şi arcul cel de

războiu va fi rupt. El va vesti pacea popoarelor și împărăția lui se va întinde dela o mare până la cealaltă și dela Eufrat și până la marginile pământului. Iar pentru tine, pentru legământul cel cu sânge, eu am dat drumul robilor tăi din cisterna cea fără de apă. Și ei s'au întors în cetatea cea întărită, robi plini de nădejde. Mai mult încă, astăzi te voiu proslăvi de două ori mai mult. Căci am întins pe Iuda și arc am făcut pe Efraim. Și voiu ridica pe fiii tăi, Sioane—împotriva fiilor tăi, Iavane — și te voiu preface în sabie de viteaz. Și Domnul se va arăta deasupra voastră și lancea lui se va slobozi ca fulgerul și Domnul Dumnezeu va suna din trâmbiță și își va face loc întru vifornița cea dela miazăzi. Domnul Savaot îi va lua sub ocrotirea sa.

LA LITIE

Stihirile samoglasnice, glasul 1-iu.

Prea Sfântul Duh, cel ce a învățat pre apostoli să grăiască cu alte limbi streine, același a îndemnat și pre coconii evreești cei fără de răutate, să strige: Osanna, Celui dintru înălțime! Bine este cuvântat Cel ce vine, împăratul lui Israil.

Fiul și Cuvântul Tatălui, Cel împreună fără de început și împreună vecuitor, șezând pre mânz necuvântător, a venit astăzi în cetatea Ierusalimului; spre Carele heruvimii nu pot a se uita de frică și pruncii L-au lăudat cu stâlpări și cu ramuri, laudă de taină cântând: Osana! Celui dintru înălțime; Celui ce a venit să mântuească de înșelăciune tot neamul nostru.

Cu șase zile mai 'nainte de Paști, s'a auzit glasul Tău, Doamne, întru adâncurile iadului; pentru aceasta și pre Lazăr cel mort de patru zile l-ai înviat. Iară pruncii evreești au strigat: Osanna! Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Intrând, Tu, Doamne, în sfânta cetate, șezând pre mânz, Te-ai sârguit să vii spre patimi, ca să plinești legea și proorocii. Iară pruncii evreești mai înainte vestind biruința învierii, Te-au întâmpinat cu ramuri și cu stâlpări, zicând: Bine ești cuvântat, Mântuitorule, miluește-ne pre noi.

Slavă Ție, Hristoase, Celui ce șezi pre scaun întru cele de sus și acum Te așteptăm cu cinstită crucea Ta. Pentru aceea, se veselește fiica Sionului, se bucură neamurile pământului, pruncii țin stâlpări, ucenicii hainele și toată lumea s'a învățat să-Ți strige Ție: Binecuvântat ești, Mântuitorule, miluește-ne pre noi.

Slavă, și acum; glasul al 3-lea.

Mai înainte cu șase zile de facerea Paștilor, venit-a Iisus către Vitania, să cheme iarăși la vieață pre Lazăr cel mort de patru zile și să prevestească învierea. Și L-au întâmpinat pre el femeile, Marta și Maria, surorile lui Lazăr, strigând către Dânsul: Doamne, de ai fi fost aicea, n'ar fi mu-

rit fratele nostru. Atunci a zis către dânsele: Au nu v'am spus mai înainte, că cel ce crede întru mine, de ar şi muri, viu va fi? Arătaţi-mi, unde l-aţi pus pre el? Şi a strigat către dânsul Făcătorul tuturor: Lazăre, vino afară!

LA STIHOAVNĂ

Stihiri glasul al 8-lea, singur glasul.

Bucură-te şi te veseleşte, cetatea Sionului, împodobeş-te-te şi te bucură Biserica lui Dumnezeu; că iată Împăratul tău venit întru dreptate, şezând pre mânz, se laudă de prunci: Osana! Celui dintru înălţime, binecuvântat eşti, Cel ce ai mulţime de îndurări, miluește-ne pre noi!

Stih: Din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă...

Venit-a Mântuitorul, astăzi, în cetatea Ierusalimului, să plinească Scriptura; şi toţi au luat în mâni stâlpări de finic şi haine şi-au aşternut Lui, cunoscând că El este Dumnezeul nostru; Căruia strigă heruvimii neîncetat: Osanna, Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat Cel ce ai mulţimea îndurărilor, miluește-ne pre noi!

Stih: Doamne, Domnul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul!

Cel ce Te porţi pre heruvimi şi eşti lăudat de serafimi, ai încălecat pre mânz, Bunule; şi precum zice David, pruncii Te-au lăudat cu dumnezeească cuviinţă, iară Iudeii Te-au hulit cu fărădelege. Şederea pre mânz însemna întoarcerea neamurilor neînfrânate dela necredinţă la credinţă. Slavă Ţie, Hristoase, Cel ce eşti singur milostiv şi iubitor de oameni.

Slavă, glasul al 6-lea.

Astăzi darul Sfântului Duh pre noi ne-a adunat şi toţi luând crucea Ta, zicem: Bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului; Osana, Celui dintru înălţime!

Şi acum, tot aceasta.

Apoi

Acum liberează pre robul Tău, Stăpâne.

Sfinte Dumnezeule ..

Şi celelalte.

Şi cântăm Troparul, glasul 1-iu.

Invierea cea de obşte...

(de două ori).

Şi alt Tropar, glasul al 4-lea.

Ingropându-ne împreună cu Tine ..

(caută-le la Duminica Stâlpărilor, la Utrenie).

Şi se face binecuvântarea pânilor.

Fie numele Domnului binecuvântat ..

(de trei ori).

Şi Psalmul:

Bine voiu cuvânta pre Domnul...

Apoi cetire din cuvântul Praznicului.

IN DUMINICA STÂLPĂRILOR

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul.. cântăm Troparul, glasul 1-iu.

Invierea cea de obşte mai înainte de patima Ta încredinţându-o, pre Lazăr din morţi l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta şi noi, ca pruncii, semnele biruinţii purtând, Ţie biruitorului morţii, strigăm: Osana Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului!

(de două ori).

Slavă, şi acum; glasul al 4-lea:

Ingropându-ne împreună cu Tine prin botez, Hristoase Dumnezeul nostru, vieţii cei fără de moarte ne-am învrednicit cu învierea Ta. Şi cântând, strigăm: Osana Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului!

Apoi cetim obişnuitele Catisme, după obiceiu. După întâia stihologie, Sedelna glasul al 4-lea.

Podobia: Spăimântatu-s'a Iosif.

Curăţindu-ne sufletele, să lăudăm pre Hristos prin credinţă, cu ramuri înţelegătoare, ca şi pruncii, strigând cu glas mare Stăpânului: Bine eşti cu-

vântat, Mântuitorule, Carele ai venit în lume să mântueşti pre Adam din blestemul cel dintâiu; duhovniceşte, făcându-te Adam nou, iubitorule de oameni, precum bine ai voit, Cuvinte, Cela ce ai rânduit toate spre folos, slavă Ţie.

Slăvă, şi acum; altă Sedelnă, glasul al 4-lea.

Podobia: Arătatu-Te-ai astăzi...

Pre Lazăr cel mort de patru zile sculându-l din mormânt, Doamne, pre toţi i-ai învăţat să strige Ţie cu ramuri şi cu stâlpări: Bine eşti cuvântat Cel ce vii!

Cetire din tâlcuirea Evangheliei, a sfântului Ioan Gură-de-Aur.

După a doua stihologie, Sedelna glasul al 4-lea.

Podobia: Spăimântatu-s'a Iosif...

Pentru prietenul Tău ai vărsat lacrimi cu taină, Hristoase, şi ai sculat din morţi pre Lazăr cel ce zăcea mort, spre carele ai arătat milostivire prin iubirea de oameni. Iară mulţimea pruncilor înţelegând de venirea Ta, Mântuitorule, a ieşit astăzi ţinând stâlpări în mâini şi Ţi-a strigat: Osana! Bine eşti cuvântat, că ai venit să mântueşti lumea.

Slavă, şi acum; altă Sedelnă, glasul 1-iu.

Podobia: Piatra fiind pecetluită.

Lăudaţi cu un glas, popoare şi neamuri, că Împăratul îngerilor a încălecat acum pre mânz şi merge, vrând să ucidă pre vrăjmaşi pre cruce ca un puternic. Pentru aceasta şi pruncii cu stâlpări strigă cântare: Slavă Ţie, Celui ce ai venit biruitor; slavă Ţie, Hristoase Mântuitorule; slavă Ţie, unuia Dumnezeului nostru, Celui ce eşti binecuvântat.

Şi cetire dintru acelaşi cuvânt.

Apoi Polieleul. Şi după Polieleu, Sedelna glasul al 8-lea.

Podobia: Porunca cea cu taină.

Cel ce şade pre scaun de heruvimi şi pre mânz a şezut pentru noi, şi apropiindu-se spre patima cea de bună voie, astăzi a auzit pre prunci strigând: Osana! şi pre popoare zicând: Fiul lui David, grăbeşte-Te de mântueşte pre cei ce i-ai zidit, binecuvântate Iisuse; că pentru aceasta ai venit, ca să cunoaştem slava Ta.

Slavă, şi acum; aceeaşi.

Şi facem cetire pentru Praznic: Cuvântul părintelui Andrei Criteanul.

Apoi Antifonul cel dintâiu, al glasului al 4-lea.

Prochimen, glasul al 4-lea.

Din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă.

Stih:

Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău, în tot pământul.

Toată suflarea...

Evanghelia dela Matei.

Invierea lui Hristos văzând... nu zicem; ci îndată Psalmul 50.

Apoi luând preotul cadelniţa, cădeşte în chipul crucii şi zice rugăciunea binecuvântării sălciilor.

Diaconul: Domnului să ne rugăm!

Iară noi: Doamne miluește!

Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce şezi pre heruvimi, Carele ai ridicat puterea Ta şi ai trimis pre unul născut Fiul Tău, pre Domnul nostru Iisus Hristos, să mântuească lumea prin cruce şi prin îngropare şi prin învierea Sa; Carele venind în Ierusalim spre patima cea de bună voie, poporul cel ce şedea întru întunerec şi în umbra morţii, luând semnele învierii, adecă ramuri de copaci şi stâlpări de finici, mai înainte închipuind învierea, L-au întâmpinat. Insuţi, Stăpâne, şi pre noi cari dupre asemănarea acelora, întru această zi mai înainte de prăznuire ţinem în mâni stâlpări şi ramuri de copaci, păzeşte-ne şi ne întăreşte! Că precum acele popoare şi pruncii au strigat Ţie, Osana! aşa şi noi, cu laude şi cu cântări duhovniceşti, să ne învrednicim făcătoarei de vieaţă Invierii celei de a treia zi, întru Iisus Hristos, Domnul nostru; cu Carele împreună binecuvântat eşti, cu prea sfântul şi bunul şi de vieaţă făcătorul Duhul Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Şi când sărută fraţii Evanghelia, le împarte Egumenul stâlpări, iar noi cântăm:

Slavă, glasul al 2-lea.

Astăzi Hristos intră în cetatea Vitania, şezând pre mânz şi deslegând dobitocia cea rea a păgâniľor, care era dedemult înţelenită.

Şi acum, tot aceasta.

Miluește-mă Dumnezeule, dupre mare mila Ta.

Şi Stihira, glasul al 6-lea.

Astăzi darul sfântului Duh...

(caută la Vecernie, stihira dintâi).

După aceasta, rugăciunea:

Mântueşte, Dumnezeule, poporul Tău...

Doamne miluește. .

(de 12 ori).

CANOANELE

Şi după Ecfonis, Canonul, Irmosul de două ori şi troparele pre 12. Catavasie: Irmosul în amândouă stranele împreună. Compunerea lui Cosma. Al cărui stih de pre margini este acesta:

Osana, Hristoase, Cel binecuvântat Dumnezeu.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea, Irmos:

Arătatu-s'au ale adâncului izvoare, umejunii neîmpărtăşite şi s'au descoperit „temeliile mării celei învăluite „de vifor; căci cu voia o ai „certat pre dânsa şi pre po„porul cel ales l-ai mântuit, „cel ce-Ţi cântă cântare de bi„ruinţă, Doamne".

Din gura pruncilor celor fără de răutate şi a sugătorilor lauda robilor Tăi ai plinit; ca să sfărâmi pre vrăjmaşul, şi să răscumperi cu

patima crucii căderea lui Adam celui dedemult şi prin lemn să-l înviezi pre el, pre cel ce-Ţi cântă cântare de biruinţă, Doamne.

Biserica cuvioşilor laudă aduce Ţie, Hristoase, Celui ce locueşti în Sion şi Israil se bucură de Tine, Făcătorul său. Şi munţii, adecă neamurile cele protivnice, cu inimile împietrite, de faţa Ta s'au veselit, cântând Ţie, cântare de biruinţă, Doamne.

Catavasie:

Arătatu-s'au ale adâncului...

Cântarea a 3-a, Irmos:

Din piatra cea vârtoasă şi tare, ce a izvorît cu porunca Ta, s'a adăpat poporul „Israiltenilor; iară piatra Tu „eşti, Hristoase, şi vieaţa, întru „care s'a întărit Biserica, strigând: Osana! Bine eşti, „cuvântat, Cel ce vii!"

Pre Lazăr cel mort de patru zile, cutremurându-se iadul, l-a liberat din morţi cu porunca Ta; că Tu eşti, Hristoase, învierea şi vieaţa; întru Carele s'a întărit Biserica strigând: Osana! Binecuvântat eşti, Cel ce vii.

Cântaţi, popoare, cu dumnezeească cuviinţă, în Sion şi daţi rugăciune lui Hristos în Ierusalim, că Însuşi vine în slavă cu putere; întru Carele s'a întărit Biserica strigând: Osana! Binecuvântat eşti, Cel ce vii.

Catavasia:

Din piatra cea vârtoasă...

Ipacoi, glasul al 6-lea.

Cu stâlpări lăudându-L mai înainte, cu lemne mai pre urmă au prins nemulţumitorii jidovi pre Hristos Dumnezeu; iară noi cu credinţă neschimbată pururea cinstindu-L, ca pre un făcător de bine, totdeauna strigăm Lui: Bine eşti cuvântat Cel ce ai venit să chemi pre Adam.

Şi cetirea cuvântului.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Hristos, Cel ce vine arătat, Dumnezeul nostru, veni„va şi nu va zăbovi din mun„tele cel cu umbra deasă, din „Fecioara care a născut ne„ispitită de bărbat, precum a „zis proorocul dedemult. Pen„tru aceasta toţi strigăm: Slavă „puterii Tale, Doamne!"

Să vestească veselie mare, pentru milă; dealurile şi toţi munţii şi lemnele dumbrăvilor să salte; lăudaţi neamurile pre Hristos şi toate popoarele, slăvindu-L, strigaţi Lui: Slavă puterii Tale, Doamne!

Domnul, Cel ce împărăţeşte veacurile, cu tărie îmbrăcat va veni; podoaba frumuseţii şi a măririi Acestuia neasemănată este în Sion. Pentru aceasta toţi strigăm: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cel ce a măsurat cerul cu palma şi pământul cu mâna, Domnul, a venit; că a ales Sionul, ca să locuească şi să împărăţească într'însul; şi a iubit pre poporul cel ce strigă cu credinţă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Catavasia:

Hristos, Cel ce vine arătat...

Cântarea a 5-a, Irmos.

Pre muntele Sionului sue-Te, Cela ce bine vesteşti şi „propovedueşte Ierusalimului; „înalţă-Ţi glasul cu tărie; preaslăvite s'au grăit de Tine cetatea lui Dumnezeu; pace „spre Israil şi mântuire neamurilor".

Dumnezeu, Cel ce şade întru cele de sus pre heruvimi şi priveşte spre cele smerite, însuşi va veni întru slavă cu putere şi se vor umplea toate de dumnezeească lauda Lui. Pace spre Israil şi mântuire neamurilor.

Sioane, munte sfânt al lui Dumnezeu, şi Ierusalime, ridică-ţi ochii tăi împrejur şi vezi fiii tăi adunaţi întru tine; că iată, au venit de departe să se închine Împăratului tău. Pace spre Israil şi mântuire neamurilor.

Catavasie:

Irmosul:

Pre muntele Sionului...

Cântarea a 6-a, Irmos:

Strigat-au cu veselie sufletele drepţilor: Acum lu„mii aşezământ nou se rân„dueşte şi cu stropirea dum„nezeescului sânge, să se în„noească poporul".

Primeşte, Israile, împărăţia lui Dumnezeu şi cela ce umblă întru întunerec să vadă lumină mare, şi cu stropirea dumnezeescului sânge, să se înoească poporul.

Liberează, desleagă-ţi, Sioane, pre legaţii tăi şi-i scoate din groapa cea fără de apă a necunoştinţii; şi cu stropirea dumnezeescului sânge, să se înoească poporul.

Catavasie:

Irmosul: Strigat-au...

CONDAC

glasul al 6-lea.

Pre scaun, în cer, şi pre mânz, pre pământ, fiind purtat, Hristoase Dumnezeule, laudă dela îngeri ai primit şi cântare dela tinerii cei ce stri-

gau Ție: Binecuvântat ești, Cel ce vii să chemi pre Adam!

ICOS

De vreme ce ai legat iadul, Nemuritorule, și moartea ai omorît și lumea ai înviat-o, pentru aceasta cu stâlpări Te-au lăudat pruncii, Hristoase, ca pre un biruitor, strigându-Ți astăzi: Osana, Fiul lui David! Că nu se vor mai junghia, a zis, pruncii pentru pruncul Mariei; ci pentru toți pruncii și bătrânii Tu însuți Te răstignești. Nu se va mai porni asupra noastră sabie, căci coasta Ta se va împunge cu sulița. Pentru aceasta bucurându-ne, zicem: Binecuvântat ești, Cel ce vii să chemi pre Adam.

SINAXAR

LA DUMINECA STÂLPĂRILOR

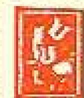
Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

In aceeași zi, în Duminica Stâlpărilor, prăznuim strălucita și slăvita sărbătoare a intrării în Ierusalim a Domnului nostru Iisus Hristos.

STIHURI

Pe mânzul asinei șezând Cela ce cerul prin cuvânt l-a desfășurat,

Desleagă pe oameni, care prin păcat de dobitoace s'au alăturat.

După învierea lui Lazăr din morți, mulți din cei ce au văzut minunea au crezut în Hristos. Dar în sinagoga Iudeilor se hotărăște și uciderea lui Hristos și a lui Lazăr. Iisus deci fuge și face loc răutății. Iudeii s'au gândit să-L omoare de sărbătoarea Paștilor. Și cu toate că Iisus avea destul timp să fugă, totuși a venit cu șase zile înainte de Paști în Vitania, unde era Lazăr cel ce murise. Acolo s'a făcut ospăț și a mâncat împreună cu el și Lazăr. Iar sora lui, Maria, a turnat mir pe picioarele lui Hristos. A doua zi a trimis pe ucenicii Săi să-i aducă asina și mânzul ei. Și intr'adevăr, Cel care are cerul de tron, s'a urcat pe mânzul asinei și a intrat în Ierusalim. Copiii Evreilor și ei chiar, așterneau înaintea Lui haine și ramuri de finici; unii le tăiau, iar alții le purtau în mâini și strigau mergând înaintea Lui: „Osana, Fiul lui David, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Impăratul lui Israil!" Acest lucru s'a întâmplat pentrucă prea Sfântul Duh le-a mișcat inimile lor spre lauda și slava lui Hristos. Prin stâlpări, adică prin ramuri fragede, s'a arătat mai dinainte biruința lui Hristos împotriva morții, căci era obiceiul ca învingătorii în lupte, sau în războaie să fie cinstiți și însoțiți în procesiuni triumfale cu ramuri de copaci, pururea verzi. Mânzul de asină ne închipuie pre noi, poporul, care ne tragem din păgâni. Hristos șezând pe mânzul asinei și odihnindu-Se pe el este proclamat înălțător de trofee, biruitor și împărat al întregului pământ. Despre această sărbătoare grăia profetul Zaharia: „Bucură-te, fiica Sionului, iată Împăratul tău vine blând, șezând pe asină și pe mânz, fiul celei de sub jug". Iar David spune iarăși despre copii: „Din gura pruncilor și a celor ce sug Ți-ai pregătit laudă". Când a intrat Iisus în Ierusalim, spune Scriptura, s'a cutremurat tot Ierusalimul. Iar gloatele fiind ațâțate de arhierei spre răzbunare aveau de gând să-L omoare. El, însă, ascunzându-se a dispărut din fața lor. Când s'a arătat din nou le grăia în pilde.

Prin milostivirea Ta nespusă, Hristoase Dumnezeul nostru, fă-ne biruitori asupra patimilor noastre dobitocești și învrednicește-ne să vedem și biruința Ta cea luminată asupra morții, precum și învierea Ta cea strălucitoare și de viață făcătoare, și ne miluește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a, Irmos:

Cel ce ai mântuit în foc pre tinerii lui Avraam și ai „ucis pre Haldei, cari fără „dreptate vânau pre cei drepți, „prea lăudate, Doamne, Dum-„nezeul părinților, bine ești cu-„vântat.

Ingenunchind popoarele și cu ucenicii bucurându-se, cu

stâlpări, au strigat Ţie: Osana, Fiul lui David! Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Mulţimea cea fără de răutate, firea care încă era pruncească, cu dumnezeeească cuviinţă Te-a lăudat pre Tine, Împărate al lui Israil şi al îngerilor; prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Cu stâlpări de finic şi cu ramuri, Hristoase, Te-a lăudat mulţimea şi a strigat: Bine eşti cuvântat, mpăratul veacurilor, Cel ce vii; prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Catavasia:

Cel ce ai mântuit...

Cântarea a 8-a, Irmos:

Veseleşte-te, Ierusalime, prăznuiţi cei ce iubiţi „Sionul; că a venit Domnul „puterilor, Cel ce împărăţeşte „vecii; să se teamă tot pă„mântul de faţa Lui şi să strige: „Toate lucrurile lăudaţi pre „Domnul".

Pre mânz tânăr încălecând Împăratul tău, Sioane, Hristos, a venit ca să strice înşelăciunea idolilor cea necuvântătoare şi să oprească pornirea cea neoprită a tuturor neamurilor; ca toţi să cânte: Toate lucrurile lăudaţi pre Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Dumnezeul tău, Hristos, a împărăţit în veci, bucură-te foarte Sioane. Acesta precum scrie, blând şi mântuind, Mântuitorul nostru Cel drept a venit pre mânz, ca să piardă sălbătăcia cea dobitocească a vrăjmaşilor, cari nu strigă: Toate lucrurile lăudaţi pre Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Se lipseşte de dumnezeeşti locaşuri, adunarea cea călcătoare de lege a celor neplecaţi; de vreme ce casa cea de rugăciune a lui Dumnezeu a făcut-o peşteră tâlharilor, lepădând din inimă pre Mântuitorul, Căruia cântăm: Toate lucrurile lăudaţi pre Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Catavasie:

Veseleşte-te Ierusalime...

Cântarea a 9-a, Irmosul:

Dumnezeu este Domnul şi S'a arătat nouă; tocmiţi „prăznuire şi bucurându-ne, „veniţi să mărim pre Hristos „cu ramuri şi cu stâlpări şi „cu cântări, strigând: Bine „este cuvântat Cel ce vine „întru numele Domnului, „Mântuitorului nostru".

Păgâni, pentru ce v'aţi întărâtat? Cărturari şi preoţi, pentru ce aţi cugetat cele deşarte, zicând: Cine este acesta, căruia pruncii cu ramuri şi cu stâlpări şi cu cântări strigă: Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru?

Acesta este Dumnezeul nostru, Căruia nimenea nu este asemenea; aflând toată calea cea dreaptă, a dat-o lui Israil celui iubit; iară după aceea arătându-Se, cu oamenii a vieţuit. Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului, Mântuitorul nostru.

Pentru ce aţi pus sminteală, neascultătorilor, aproape de calea noastră? Picioarele voastre sunt grabnice a vărsa sângele Stăpânului; ci se va scula cu adevărat, să mântuească pe cei ce strigă: Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului, Mântuitorul nostru.

Catavasie:

Dumnezeu este Domnul...

Luminândă nu zicem; ci îndată:

Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru...

(de trei ori).

LA LAUDE

Punem stihirile pe 6 şi cântăm patru stihiri idiomele, repetând două, glasul al 4-lea.

Mulţimea poporului, Doamne, aşterne pre cale hainele sale şi alţii tăiau ramuri din copaci şi le ţineau; iară cei ce mergeau înainte şi cei ce urmau, strigau, zicând: Osanna, fiul lui David! Bine eşti cuvântat, Cel ce ai venit şi iarăşi vii întru numele Domnului.

(de două ori).

Vrând Tu, Doamne, să intri în sfânta cetate, stâlpări de copaci popoarele ţineau, lăudându-Te pre Tine, Stăpânul tuturor; şi văzându-Te şezând pre mânz, Te priveau ca şi cum ai fi fost pre heruvimi. Pentru aceea strigau aşa: Osanna, Celui dintru înălţime! Bine eşti cuvântat Cel ce ai venit şi iarăşi vii întru numele Domnului.

(de două ori).

Ieşiţi neamuri, ieşiţi popoare şi vedeţi astăzi pre Impăratul ceresc, pre mânz de rând ca pre un scaun prea înalt intrând în Ierusalim. O! Neam jidovesc necredincios şi desfrânat, vino de vezi pre Cel ce L-a văzut Isaia venind cu trup pentru noi, cum îşi logodeşte ca pre o mireasă curată pre noul Sion şi leapădă adunarea cea osândită. Şi ca la o nuntă nestricată şi nespurcată, au alergat prunci nespurcaţi şi fără de răutate, lăudând. Cu cari împreună şi noi cântând cântarea cea în-

gerească, să strigăm: Osanna, Celui dintru înălţime, Celui ce are mare milă!

Invierea cea de obşte mai înainte de patima Ta cea de bună voie arătându-o spre încredinţarea tuturor, Hristoase Dumnezeule, pre Lazăr cel mort de patru zile în Vitania l-ai înviat cu puterea Ta cea mare. Orbilor vedere le-ai dăruit, Mântuitorule, ca un dătător de lumină, şi în sfânta cetate ai intrat cu ucenicii Tăi, şezând pre mânzul asinei, ca şi cum Te-ai fi purtat pre heruvimi, plinind propoveduirea proorocilor; şi pruncii evreeşti cu ramuri şi cu stâlpări Te-au întâmpinat. Pentru aceasta şi noi ţiind ramuri de măslin şi stâlpări de finic, cu mulţumită strigăm Ţie: Osana, Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului!

Slavă, şi acum; glasul al 6-lea.

Mai înainte de Paşti cu şase zile, venit-a Iisus în Vitania şi s'au apropiat către Dânsul ucenicii Lui, zicându-I: Doamne, unde vrei să gătim Ţie să mănânci paştile? Iar El i-a trimis pre dânşii, zicând: Mergeţi în satul cel dinainte şi veţi afla un om ducând un vas de lut cu apă; să mergeţi după dânsul şi stăpânului casei să-i ziceţi: Învăţătorul zice: La tine voiu să fac paştile cu ucenicii mei.

Doxologia mare şi Troparul.

Invierea cea de obşte...

Ecteniile şi Apolisul. Apoi Ceasul 1, Învăţătura pentru credinţă şi Apolisul deplin.

La Liturghie

ANTIFONUL INTÂIU

Glasul al 2-lea.

Stih 1:

Iubit-am că va auzi Domnul glasul rugăciunii mele.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mântuitorule, mântueşte-ne pre noi.

Stih 2:

Că a plecat urechea sa mie şi în toate zilele vieţii mele îl voiu chema.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih 3:

Cuprinsu-m'au durerile morţii; primejdiile iadului m'au aflat.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih 4:

Necaz şi durere am aflat şi numele Domnului am chemat.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Slavă.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Şi acum.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

ANTIFONUL AL DOILEA

Stih 1:

Crezut-am, pentru aceea am grăit şi eu m'am smerit foarte.

Mântuește-ne pre noi Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai șezut pre mânzul asinei; pre cei ce'ți cântăm Ție: Aliluia.

Stih 2:

Ce voiu răsplăti Domnului pentru toate care a dat mie?

Mântuește-ne pre noi Fiul lui Dumnezeu..

Stih 3:

Paharul mântuirii voiu lua și numele Domnului voiu chema.

Mântuește-ne pre noi Fiul lui Dumnezeu..

Stih 4:

Rugăciunile mele Domnului voiu da, înaintea a tot poporului Lui.

Mântuește-ne pre noi Fiul lui Dumnezeu..

Slavă.

Mântuește-ne pre noi Fiul lui Dumnezeu..

Și acum.

Unule născut, Fiule...

ANTIFONUL AL TREILEA

Glasul 1-iu.

Mărturisiți-vă Domnului că este bun, că în veac este mila Lui.

Troparul.

Invierea cea de obște mai 'nainte de patima Ta încredințându-o, pre Lazăr din morți l-ai sculat Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta și noi ca pruncii semnele biruinții purtând, Ție, Biruitorului morții, strigăm: Osana, Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului.

Stih 2:

Zică dar casa lui Israil, că este bun, că în veac este mila Lui.

nvierea cea de obște...

Stih 3:

Zică dar casa lui Aron, că este bun, că în veac este mila Lui.

Invierea cea de obște...

Stih 4:

Zică toți cei ce se tem de Domnul, că este bun, că în veac este mila Lui.

Invierea cea de obște...

EȘIRE

Bine este cuvântat, cel ce vine întru numele Domnului; binecuvântat-am pre voi din casa Domnului. Dumnezeu este Domnul și s'a arătat nouă.

Troparul.

Invierea cea de obște...

Slavă, glasul al 4-lea.

Ingropându-ne prin botez...

Și acum, Condac, glasul al 6-lea.

Pre scaun în ceruri...

Apoi:

Sfinte Dumnezeule...

Prochimenul Apostolului. Apostol din epistola către Filipeni. Evanghelia dela Ioan. Și se face liturghia sfântului Ioan Gură-de-Aur.

CHINONICUL

Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului; Dumnezeu este Domnul și s'a arătat nouă.

La masă mâncăm pește și bem vin, mulțumind lui Dumnezeu.

Insemnare.

De se va întâmpla Buna-Vestire în Duminica Stâlpărilor, să se caute Tipicul dela sfârșitul cărții.

În Dumineca Stâlpărilor

SEARA

La Doamne strigat-am, punem stihirile pre 6 și cântăm trei idiomele, repetându-le, glasul al 8-lea.

ucură-te și te veselește, cetatea Sionului; împodobește-te și te bucură bise-

rica lui Dumnezeu. Că iată Impăratul tău a venit întru dreptate şezând pre mânz, lăudându-se de prunci. Osana, Celui dintru înălţime! Bine eşti cuvântat, Cel ce ai mulţime de îndurări, miluеşte-ne pre noi.

Venit-a Mântuitorul astăzi în cetatea Ierusalimului, să plinească scriptura; şi toţi au luat în mâini stâlpări şi hainele lor le-au aşternut Lui, cunoscând că însuşi este Dumnezeul nostru. Căruia strigă heruvimii neîncetat: Osanna, Celui dintru înălţime. Bine eşti cuvântat Cela ce ai mulţime de îndurări, miluеşte-ne pre noi.

Cela ce te porţi pre heruvimi şi eşti lăudat de serafimi, ai încălecat pre mânz, bunule; şi pre cum zice David, pruncii te lăudau cu dumnezeească cuviinţă, iară jidovii te huleau cu fărădelege. Şederea pre mânz însemna întoarcerea păgânilor neînfrânaţi dela necredinţă la credinţă. Slavă Ţie, Hristoase, unul cel mult milostiv şi iubitor de oameni.

Slavă.

Bucură-te şi te veseleşte, cetate.

Şi acum.

Cel ce Te porţi pre heruvimi...

(vezi-le mai sus).

EŞIRE

Prochimenul obişnuit:

Iată acum binecuvântaţi...

LA STIHOAVNĂ

Stihiri idiomele, glasul al 2-lea.

Dela stâlpările de finic şi dela acele ramuri, ca dela un dumnezeesc praznic, trecând la altă serbare dumnezeească, la cinstite patimile lui Hristos, la taina cea de mântuire, să alergăm credincioşii; şi să-L vedem suferind patimă de bună voie pentru noi. Şi mulţumindu-I, să-I cântăm cântare cuvioasă, strigând: Izvorule al milostivirii şi limanul mântuirii, Doamne, slavă Ţie.

Stih:

Cântaţi Domnului cântare nouă, lauda Lui în biserica cuvioşilor.

Glasul al 3-lea.

Infricoşat lucru este a cădea în mâinile Dumnezeului Celui viu; că Acesta este judecătorul cugetelor şi gândurilor inimii. Nimenea să nu intre ispitind credinţa cea fără prihană. Ci cu blândeţe şi cu frică să ne apropiem de Hristos, ca să luăm milă şi să aflăm dar în vreme de ajutor.

Stih:

Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru.

Glasul al 7-lea.

Adunare vicleană şi des-

frânată, care n'ai păzit credința bărbatului tău, pentru ce ții diata căreia n'ai fost moștenitoare? Pentru ce te lauzi în Tatăl, lepădându-te de Fiul? Pre proorocii cari au propoveduit pre Fiul nu i-ai primit; cel puțin rușinează-te de feciorii tăi, cari strigă: Osanna, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului.

Slavă, glasul al 2-lea:

Dela stâlpările de finic...

Și acum, glasul al 3-lea:

Infricoșat lucru este a cădea..

(vezi-le mai sus).

Acum slobozește pre robul Tău, Stăpâne.

Sfinte Dumnezeule .

După

Tatăl nostru... Troparul..

Născătoare de Dumnezeu...

Și obișnuitele metanii.

In știință să fie:

Născătoare de Dumnezeu...

Se cântă în toate Duminicile sfântului post, seara, cu cântare dulce, ca și întru această Duminică. Iar în celelalte zile ale săptămânii celei mari se cetește.

Duminică seara

CANOANELE

La Pavecerniță cântăm: Tricântarea lui Andrei Criteanul. Irmosul de două ori și Troparele câte sunt; și pre urmă Irmosul în amândouă stranele împreună. Tot așa facem și în celelalte seri ale săptămânii celei mari, la Pavecerniță.

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Celui ce a sfărâmat războaiele cu brațul și a „trecut pre Israil prin Marea „Roșie, să-I cântăm Lui ca „Mântuitorului nostru Dumnezeu, că S'a preaslăvit".

Să urmăm credincioșilor curăției lui Iosif, celui ce a cinstit cu conștiință firea omenească cea cuvântătoare, viețuind cu tot felul de pază prin fapta bună cea lucrătoare.

Nelucrarea bunătăților s'a asemănat smochinului; deci, să ne ferim de aceasta, ca să nu ne uscăm ca și acela atuncea; carele mai înainte însemna sinagoga, ceea ce se acoperea cu frunze.

Inchipuirea Stăpânului însemnând mai 'nainte Iosif, a fost băgat în groapă și vândut de frații lui; toate le-a răbdat pururea lăudatul cu adevărat, spre închipuirea lui Hristos.

Ferindu-ne, fraților, de nerodirea smochinului, să înțelegem pilda, ca să nu ne uscăm ca și acela atuncea, când întorcându-se iubitorul de oameni, a venit la dânsul flămând.

Mergând Iisus să pătimească de bună voie pentru

lume, S'a dus împreună cu ucenicii Săi în cetatea Ierusalimului, spre cea de bună voe patimă, la care a venit ca să o pătimeasaă.

Lipindu-ne de Domnul, Carele se sârgueşte să pătimească toate, să fim gata spre scuipare, spre ocară şi spre batjocură; ca împreună să ne preaslăvim, credincioşilor, cu prea curatele Lui patimi.

Cu patimile Sale vindecă patimile, Cel ce a pătimit pentru noi; că voind, a pătimit, în firea omenească cea asemenea nouă, toate patimile Sale cele făcătoare de vieaţă, ca să ne mântuim noi.

Slavă, a Treimei.

Pre trei fără de început slăvesc, trei sfinţenii laud, trei feţe împreună vecuitoare într'o fiinţă propoveduesc că în Tatăl şi în Fiul şi în Duhul Sfânt, un Dumnezeu se preaslăveştie.

Şi acum, a Născătoarei.

Toiagul lui Moisi şi toiagul lu Aaron au avut prefacere minunată şi rânduează mai pre sus de minte; iară pântecele tău, Născătoare de Dumnezeu, naştere nouă a odrăslit.

Sedelna, glasul al 4-lea.

Podobia: Arătatu-Te-ai astăzi...

Să nu te ajungă, suflete, vina smochinului, ci te nevoeşte să rodeşti roduri bune din brazdele inimii, aducându-le lui Hristos, Făcătorului tău, întru pocăinţă.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Pre Domnul, Cel ce S'a preaslăvit în muntele cel „sfânt, şi în rug a arătat lui „Moisi taina pururea Fecioa„rei, prin foc, lăudaţi-L şi-L „prea înălţaţi întru toţi vecii".

Cu curăţie împodobindu-ne vieaţa şi cu înţelepciune păzind credinţa, să agonisim obiceiurile dreptăţii. Ca urmând lui Hristos viteješte, să ne răstignim împreună cu Dânsul.

Altă Evă aflând pre egipteanca, patriahul Iosif nu s'a furat cu mintea spre lucrarea cea necuvioasă; ci a stătut ca un diamant, neînvins de poftele păcatului.

Trecând prin căile lumeşti, Mântuitorul meu, ai flămânzit de bună voie, poftind mântuirea tuturor; că de aceasta ai flămânzit, adecă de întoarcerea la Tine a celor ce au greşit.

Strămoşul gustând din lemn, dacă s'a cunoscut că este gol

şi ruşinat, luând frunze de smochin s'a încins că mai înainte a însemnat adunarea, cea care s'a desgolit de Hristos.

Găteşte-te, suflete, mai înainte de ieşire, grijeşte-te spre vieaţa cea de acolo şi te nevoeşte a pătimi, a muri şi a te răstigni împreună cu Hristos, Cel ce Se nevoeşte a pătimi pentru tine, ca să te preaslăvească.

Cum nu se va înfricoşa moartea, Mântuitorul meu? Cum nu se va teme iadul, întâmpinându-Te pre Tine, Cel ce Te grăbeşti spre patimă de bună voie şi văzându-Te pre Tine, Cel drept, că ai venit să pătimeşti pentru cei nedrepţi?

Văzând învierea lui Lazăr: jidovii, preoţii, leviţii şi din pizmă făcând jurământ, au dat pre Hristos lui Pilat cu vicleşug de vindere spre moarte.

Mieluşeau Ta, slujitoarea şi Fecioara văzându-Te pre Tine, păstorul cel bun, mergând spre patimă şi puindu-Ţi sufletul pentru noi, cu milostivire, ca o Maică, s'a tânguit pentru Tine.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Ca pre o Unime în fiinţă Te laud, ca pre o Treime în feţe Te cinstesc, Părinte, Fiule şi prea Sfinte Duhule; stăpânia cea fără început a împărăţiei Tale o slăvesc în veci.

Şi acum, a Născătoarei.

Roagă-se Ţie Născătoarea de Dumnezeu, roagă-se adunarea apostolilor, să dărueşti lumii Tale pacea Ta şi îndurările Tale să ni le hărăzeşti nouă din destul, întru toţi vecii.

Irmosu':

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Domnul, Cel ce S'a preaslăvit...

Cântarea a 9-a, Irmos.

Streină este maicilor fecioria, şi fecioarelor streină „este naşterea de prunci; iar „întru tine, Născătoare de „Dumnezeu, amândouă s'au „rânduit. Pentru aceasta „toate seminţiile pământului, „pre tine, neîncetat te slăvim“.

Streină este celor necredincioşi curăţia şi departe dela cei credincioşi fărădelegea; iară marele Iosif s'a ferit de păcat şi s'a făcut chip curăţiei şi asemănare cu adevărat lui Hristos.

Streină este celor fără de lege buna legiuire şi depărtată dela necredincioşi cunoştinţa de Dumnezeu; jidovii acestea le-au lepădat pentru fărădelege. Pentru aceasta ei singuri au moştenit blestemul, ca şi smochinul.

Flămânzit-a de mântuirea omenească Hristos, Dumnezeul meu, El Carele este pâinea vieţii. Pentru aceasta venind la smochin, adică la sinagoga cea neroditoare, care era acoperită cu frunzele legii, dacă o a văzut, a blestemat-o.

Nerodirea legii a blestemat-o ca pre ceea ce a odrăslit frunze, adică: înţelegerea umbroasă a Scripturii, care roduri de fapte bune n'a avut, pentru fărădelegea lor. Iară pre noi pre toţi, fiii darului, binecuvintează-ne, Mântuitorule.

Toiagul lui Moisi oarecând s'a schimbat în şarpe şi toiagul lui Aaron a înverzit şi cel neroditor şi uscat a odrăslit frunze; iar adunarea cea călcătoare de lege s'a prefăcut în smochin neroditor.

Găteşte-ţi, Iudee, preoţii tăi; rândueşte-ţi mâinile spre uciderea lui Dumnezeu; că iată, a venit blând şi lin spre patimă, Cela ce este mielul şi păstorul nostru, Hristos, Împăratul lui Israil.

Primeşte, Iudee, pre Împăratul că iată, vine la patimă de bună voie, ca să pătimească şi să mântuească pre cei ce strigă neîncetat: Binecuvântat este Cel ce vine să mântuească toată lumea cu crucea.

Intors-a, Iudee, sărbătorile tale Stăpânul întru plângere dupre proorocie; că te-ai arătat ucigătoare lui Dumnezeu, Celui ce a întors oarecând piatra cea vârtoasă în izvoare de ape şi în bălţi, precum cântă David.

Slavă, a Treimei.

Strein lucru este celor fără de lege a Te slăvi pre Tine, Fiinţa cea fără început, pre Tatăl şi pre Fiul şi pre sfântul Duh, Stăpânia a toate cea nezidită, prin care s'a întemeiat toată lumea cu voinţa puterii Tale celei dumnezeeşti.

Și acum, a Născătoarei.

Aducem Ție, spre rugăciune, pre Născătoarea de Dumnezeu; pentru rugăciunile ei și ale apostolilor Tăi, fă-ne pre noi părtaşi bunătăţilor Tale, Stăpâne, şi ne învredniceşte luminii învierii Tale.

Și iarăși Irmosul.
Și celelalte, după obiceiu, și apolisul.

Cade-se a şti:

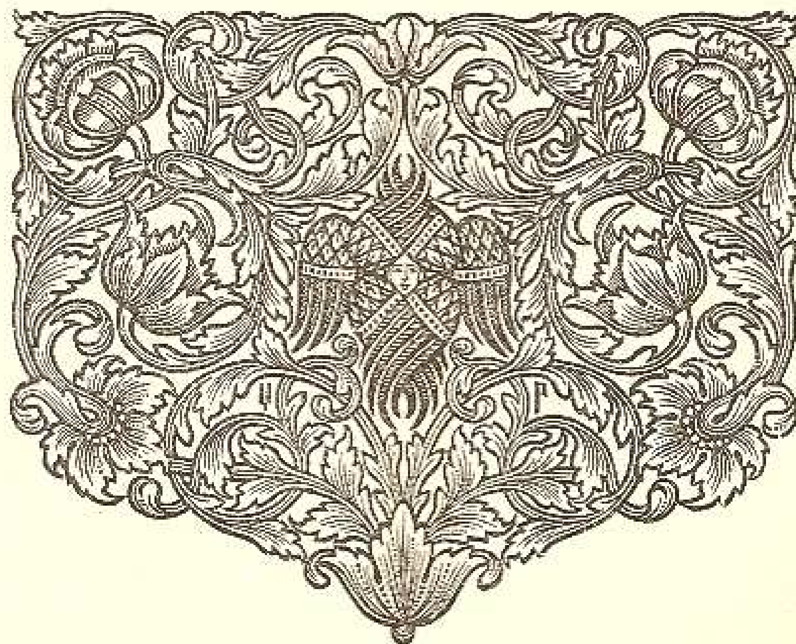
Că intru această sfântă mare săptămână cetim Psaltirea numai odată, punând la Utrenie trei Catisme și la ceasurile al treilea și al șaselea, câte două, până Miercuri, când se sfârșește.

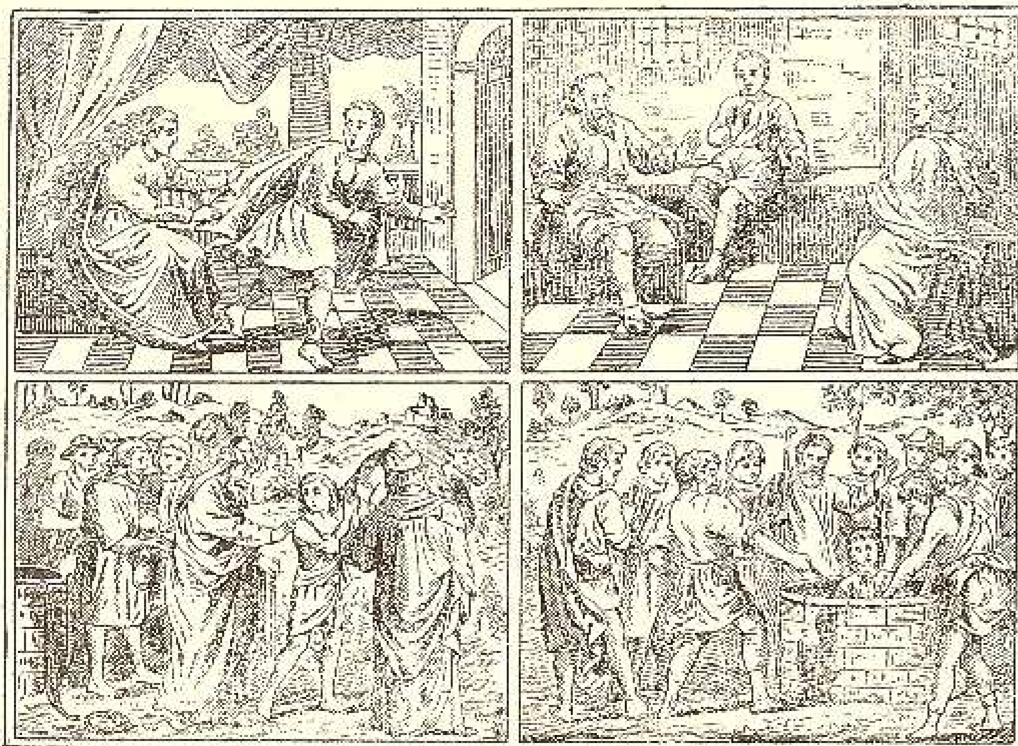
In Sâmbăta cea mare se cântă:

Fericiți cei fără prihană...

Iar la vecernie se cetește după obiceiu:

Către Domnul, când m'am necăjit am strigat

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI LUNI

LA UTRENIE

După cei şase psalmi, cântăm: Aliluia, pe glasul al 8-lea, cu glas mare şi cântare dulce. Apoi cântăm tot aşa Troparul ce urmează:

Iată mirele vine în miezul nopţii şi fericită este sluga pre care o va afla priveghind; iară nevrednic este iarăşi pre carele va afla lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreuezi, ca să nu te dai morţii şi afară de împărăţie să te încui; ci te deşteaptă strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeule; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluieşte-ne pre noi.

de trei ori).

După aceasta, obişnuitele stihologii, cu metanii.

După întâia stihologie, Sedelna, glasul 1-iu.

Podobia: Mormântul Tău...

Cinstitele patimi au răsărit lumii întru această zi, ca nişte lumini de mântuire, că Hristos merge să pătimească din bunătatea Sa. Cel ce cuprinde toate cu palma, primeşte a Se răstigni pre lemn, ca să mântuească pre om.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

După a doua stihologie, Sedelna, glasul 1-iu.

Podobia: Mormântul Tău...

Judecătorule cel nevăzut, cum Te-ai văzut cu trup și mergi să Te ucizi de oameni fără de lege, judecând judecata noastră cu patima Ta! Pentru aceasta laudă, măreţie și slavă înălţând stăpânirii Tale, Cuvinte, cu un glas le aducem Ţie.

Slavă, și acum; tot aceasta.

După a treia stihologie, Sedelna, glasul al 8-lea.

Podobia: Pre înțelepciunea și cuvântul...

Ziua aceasta luminat aduce începuturile patimilor Domnului; veniţi dar, iubitorilor de prăznuire, să-L întâmpinăm cu cântări. Că Ziditorul merge să ia răstignire, întrebări și bătăi, judecându-Se de Pilat. Și încă lovindu-Se dela rob cu palma preste cap; toate va să le rabde, ca să mântuească pre om. Pentru aceasta să strigăm: Iubitorule de oameni, Hristoase Dumnezeule, dăruiește iertare de greșale celor ce se închină cu credinţă preacuratelor Tale patimi.

Slavă, și acum; tot aceasta.

Și îndată cetire din tâlcul Evangheliei dela Mateiu: cuvântul sfântului Ioan Gură-de-Aur, pentru smochinul cel uscat.

Apoi:

Și pentru ca să ne învrednicim noi...

Evanghelia dela Mateiu:

Iară a doua zi, când se întorcea în cetate, a flămânzit...

Sfârșitul:

Și se va da neamului, care va aduce roada ei.

După aceasta, Psalmul 50.

Mântuește Dumnezeule poporul Tău...

Doamne miluește.

(de 12 ori).

CANOANELE

Tricântarea, facerea lui chir Cosma, al cărei stih de pe margine, la Greci, este: Tidevtera. Irmosul de două ori și troparele pre 12, cu pripeala:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Aceasta se zice toată săptămâna și apoi, Irmosul într'amândouă stranele împreună.

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea, Irmos:

Celui ce marea cea neumblată și cu valuri cu dumnezeeasca porunca Sa o a „uscat, și a trece pedestru „printr'însa, pre poporul Israil„tenesc l-a povățuit; Domnu„lui să-I cântăm, căci cu slavă „S'a preaslăvit".

Negrăită smerenia cuvântului lui Dumnezeu, cum că Hristos Însuși este Dumnezeu și om; Dumnezeu, nu răpire a fi socotindu-Se când Se aseamănă în chip de rob, arată ucenicilor că s'a preaslăvit cu slavă.

Însumi am venit să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, cu al căruia chip m'am îmbrăcat de bună voie, Eu, Ziditorul, bogat fiind cu Dumnezeirea, și să-Mi pun sufletul meu mântuire pentru dânsul; Cel ce sunt nepătimitor dupre Dumnezeire.

Irmosul și ectenia mică.

CONDAC

Glasul al 8-lea.

Podobie: Ca niște pârgă a firii...

Iacov plângea pentru lipsirea lui Iosif și viteazul ședea în căruță, ca un împărat cinstindu-se; că desmierdărilor egiptencei atuncea nefăcându-se rob, s'a preaslăvit dela Cela ce vede inimile oamenilor și trimite cunună nestricăcioasă.

ICOS:

Preste tânguire să mai adăogăm acum tânguire și să vărsăm lacrimi, plângând împreună cu Iacov pre Iosif, pururea slăvitul și curatul, pre cel ce s'a robit cu trupul, iară sufletul și l-a păzit nerobit; și a domnit preste tot Egiptul. Că Dumnezeu dă slugilor Sale cunună nestricăcioasă.

SINAXAR

IN SFÂNTA ȘI MAREA LUNI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

In sfânta și marea Luni facem pomenire de fericitul Iosif cel prea frumos și de smochinul care s'a uscat prin blestemul Domnului.

Stihuri la prea frumosul Iosif:

Iosif cel curat
Noian de bunătăți s'a arătat:
Grâu a împărțit
Și drept stăpânitor el s'a vădit.

Stihuri la smochinul cel uscat:

Smochin de roduri duhovnicești lipsit
Pe sinagogă, Hristos o a vădit.
Hristos o blestemă și o usucă.
Boala ei de noi departe să se ducă!

e astăzi incep sfintele patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos. Inainte de altele este luat ca preînchipuire a Domnului, Iosif cel prea frumos. Iosif a fost un fiu mai mic al patriarhului Iacov, născut din Rahila. Invidiat de frații săi din pricina unor visuri, este ascuns mai întâi într'o groapă. Tatăl lui este înșelat de fiii lui printr'o haină muiată în sânge, spunându-i-se că a fost răpit și a fost mâncat de fiare sălbatece. In urmă este vândut Ismailiților cu treizeci de arginți, iar aceștia la rândul lor îl vând lui Pentefri, mai marele eunucilor împăratului Faraon al Egiptului. Pentrucă stăpâna lui s'a mâniat pe el din pricina curățeniei tânărului că n'a voit să săvârșească nelegiuirea, a fugit lăsând în mâna ei haina sa. Ea l-a grăit de rău stăpânului său, așa că Iosif capătă temniță grea și lanțuri. Apoi prin tălmăcirea unor visuri, este scos din închisoare, se înfățișează împăratului și este pus domn peste tot Egiptul. Cu prilejul împărțirii grâului este cunoscut iarăși de frații săi. Trăind într'un chip minunat toată viața lui, a murit în Egipt și s'a arătat un om mare prin curățenie, pe lângă alte fapte bune ale sale.

Iosif este preînchipuirea lui Hristos. Și Hristos a fost invidiat de Iudeii cei de același neam cu el, a fost vândut de ucenicul lui cu treizeci de arginți, a fost închis într'o groapă întunecoasă, în mormânt. Sculându-Se de acolo prin El Însuși împărățește peste Egipt, adică pete tot păcatul, îl învinge cu putere, conduce toată lumea și ca un iubitor de oameni ne răscumpără prin darea hranei celei de taină, dându-Se pe El Însuși pentru noi și ne hrănește cu pâinea cerească, cu trupul Lui cel purtător de viață.

Pentru această pricină facem în această zi pomenire de prea frumosul Iosif.

In aceeași zi mai facem pomenire și de smochinul cel care s'a uscat, pentrucă dumnezeeștii Evangheliști, Matei și Marcu adaugă după întâmpinarea Domnului cu stâlpări în Ierusalim această minune. Marcu spune: "Iar a doua zi ieșind ei din Vitania, Domnul a flămânzit. Și văzând un smochin de departe, având frunze, a mers să vadă de va găsi ceva în el. Venind la el, n'a găsit nimic decât frunze, că nu era încă vremea smochinelor. Și a zis Iisus smochinului: Nimeni să nu mai mânânce rod din tine în veac". Iar Matei spune: "Iar a doua zi, întorcându-Se în cetate a flămânzit. Și văzând un smochin lângă cale, a venit la el și n'a găsit nimic în el decât numai frunze. Și i-a zis lui: In veci să nu se mai facă rod în tine. Și îndată s'a uscat smochinul".

Sinagoga Iudeilor este un smochin, în care Mântuitorul n'a găsit rod potrivit, ci numai umbra legii; deaceea a luat și legea dela ei și i-a făcut cu totul netrebnici.

Dar dacă cineva ar întreba:

— Pentru ce oare un pom neinsuflețit s'a

uscat prin blestem dacă n'a greșit cu nimic?

Unul ca acesta să afle că Iudeii cari-l vedeau pe Hristos că făcea tuturor totdeauna bine și că n'a făcut nimănui nici cel mai mic rău, socoteau că are numai puterea de a face bine și nicidecum puterea de a face rău. Dar Stăpânul, fiind iubitor de oameni, n'a vrut să arate asupra oamenilor că poate face rău. Ca să convingă deci poporul cel nerecunoscător că are putere îndestulătoare și spre a pedepsi, ca un bun nu vrea să-și arate puterea sa de a pedepsi cu omul, ci cu ceva care are o fire neînsuflețită și nesimțitoare.

Mai este însă și o pricină tainică a uscării smochinului ajunsă până la noi din bătrâni înțelepți, după cum zice Isidor Pilusiotul. Pomul călcării poruncii a fost smochinul. Din frunzele lui și-au făcut acoperământ strămoșii noștri călcători de poruncă. Din pricină că n'a fost blestemat atuncea, a fost blestemat acum de Hristos, ca un iubitor de oameni, ca să nu mai facă rod, care este pricina păcatului. Iar că păcatul se aseamănă cu smochina este lucru destul de limpede: are dulceața plăcerii, lipiciunea păcatului, iar în urmă usturimea și iuțimea conștiinței.

Istoria smochinului a fost așezată aici pentru a ne îndemna la umilință, după cum istoria lui Iosif a fost așezată pentru a ne înfățișa pe Hristos. Fiecare suflet lipsit de orice roadă duhovnicească este un smochin. Dacă Domnul nu găsește în el odihnă, a doua zi, adică după viața aceasta de acum, îl usucă prin blestem și-l trimite în focul veșnic. Smochinul uscat din sfânta Evanghelie este ca un stâlp cu totul uscat, care îngrozește pe cei care nu fac rod potrivit de virtute.

Pentru rugăciunile prea frumosului Iosif, Hristoase Dumnezeule, miluește-ne pre noi. Amin.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Înfricoșatu-s'a de nespurcatul trup, cel întru o podoabă „cu sufletul al coconilor celor „cu bună credință și s'a depărtat focul cel neostenitor, „ce se hrănise cu multă uscăciune; și văpaia cea pururea vie potolindu-se, cântare „vecuitoare se cântă: Pre „Domnul toate faptele lăudați-L și-L prea înălțați întru „toți vecii".

Atuncea vor cunoaște toți că sunteți ucenici ai Mei, de veți păzi poruncile Mele, zis-a Mântuitorul prietenilor Săi, mergând la patimă; pace să aveți între voi și cu toți, și gândind de cele smerite vă veți înălța și Domn pre mine cunoscându-Mă, lăudați-Mă și Mă prea înălțați întru toți vecii.

Stăpânirea voastră a celor de un neam să vă fie protivnică obiceiului păgânesc; că socoteala cea întru sine volnică nu este sorț al Meu, ci este tiranie. Deci, cel ce voește între voi să fie mai ales, să se facă mai mic decât toți ceilalți; și Domn pre Mine cunoscându-Mă, lăudați-Mă, și Mă prea înălțați întru toți vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Înfricoșatu-s'a de nespurcatul trup...

Nu cântăm: Ceea ce ești mai cinstită...

Ci îndată:

Cântarea a 9-a, Irmos:

Mărit-ai, Hristoase, pre Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pre „Tine, dintru care, Ziditorul „nostru, în trup asemenea nouă patimilor Te-ai îmbrăcat, „deslegătorul greșalelor noastre. Pre aceasta fericindu-o

„toate neamurile, pre Tine Te „slăvim".

Toată întinăciunea cea din patimi lepădând, cunoştinţă curată vrednică de dumnezeească împărăţie luaţi, zis-ai mai'nainte apostolilor Tăi, Cela ce eşti înţelepciunea cea adevărată; întru carea vă veţi preaslăvi, strălucind mai luminat decât soarele.

Zis-ai, Doamne, ucenicilor Tăi: Uitându-vă la Mine, să nu gândiţi de cele înalte, ci să vă plecaţi spre cele smerite. Beţi paharul Meu, carele Eu beau şi vă veţi ferici cu Mine întru împărăţia Tatălui Meu.

Şi iarăşi Irmosul:

Mărit-ai, Hristoase, pre Născătoarea...

Şi o metanie până la pământ.

SVETILNA

O zicem de trei ori, rar şi cu cântare dulce. Aceasta se cântă până in Joia cea mare; însăşi podobia.

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită şi îmbrăcăminte nu am, ca să intru într'însa. Luminează-mi haina sufletului meu, dătătorule de lumină şi mă mântueşte.

LA LAUDE

Punem Stihirile pe 4, glasul 1, singur glasul.

Mergând Domnul spre patima cea de bună voie, a zis apostolilor pre cale: Iată, ne suim în Ierusalim şi se va da Fiul omului precum scrie pentru Dânsul. Să venim dar şi noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul şi împreună să ne răstignim şi să ne omorîm pentru Dânsul, despre desfătările lumeşti; ca să şi vieţuim împreună cu Dânsul şi să-L auzim pre El, zicând: De acum nu Mă voiu mai sui în Ierusalimul pământesc, ca să pătimesc; ci Mă voiu sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru şi împreună vă voiu înălţa pre voi la Ierusalimul cel de sus, întru împărăţia cerurilor.

(de două ori).

Glasul al 5-lea:

Ajungând noi, credincioşii, la patima cea mântuitoare a lui Hristos Dumnezeu, să lăudăm îndelungă răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice cu El şi pre noi cei omorîţi de păcat, ca un bun şi de oameni iubitor.

(de două ori).

Slavă, şi acum; glas acelaşi.

Doamne, venind spre patimă, întărind pre ucenicii Tăi, ai zis, deosebi luându-i pre dânşii: Cum nu vă aduceţi aminte de cuvintele Mele, care mai 'nainte v'am spus vouă, că este scris: că tot

proorocul nu va fi ucis într'altă parte, fără numai în Ierusalim? Acum dar a venit vremea care am zis vouă: că iată, Mă dau în mâinile păcătoşilor să Mă batjocorească; cari şi pre cruce pironindu-Mă şi dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pre un mort urît. Insă îndrăzniţi! Ca a treia zi Mă voiu scula, spre bucuria credincioşilor şi spre vieaţa veşnică.

LA STIHOVANĂ

Stihira glasul al 5-lea, singur glasul.

Doamne, nepricepându-se muma fiilor lui Zevedeiu pentru taina cea nespusă a rânduelii Tale, a cerut dela Tine, ca să dărueşti fiilor ei cinstea împărăţiei cei vremelnice. Ci în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morţii; care pahar mai înainte de a-l bea, însuţi ai zis că este curăţitor de păcate. Pentru aceasta strigăm Ţie: Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ţie.

Stih: Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta...

Doamne, învăţând pre ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârşit, le-ai zis să nu se asemene păgânilor, ca să stăpânească pre cei mai mici. Că nu va fi aşa între voi ucenicii Mei. Că din voea Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi să fie slugă tuturor şi cel ce stăpâneşte, ca cel stăpânit; şi cel ales a fi mai întâiu, ca cel mai de jos. Că şi Eu Însumi am venit ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise şi să-Mi dau sufletul răscumpărare pentru mulţi, cari-Mi strigă: Slavă Ţie.

Stih, glasul al 8-lea.

Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru preste noi...

Temându-ne, fraţilor, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roduri vrednice de pocăinţă lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă, şi acum; glas acelaşi.

A doua Evă aflând şarpele pre egipteanca, se nevoia să împiedice pre Iosif prin cuvinte cu momele; dar el lăsându-şi haina, a fugit de păcat. Şi fiind gol nu s'a ruşinat, ca şi cel întâiu zidit mai 'nainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluește-ne pre noi.

Apoi:

Bine este a ne mărturisi Domnului...

Şi celelalte dupre obiceiu, cu metanii.
Apoi Apolisul:

Domnul, Cel ce vine la patimă de bună voie, Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru...

Tot acest apolis se zice şi Marţi şi Miercuri.

In ştiinţă să fie:

Că nu cetim Catisme la întâiul Ceas şi la al noulea, în săptămâna aceasta mare; ci numai cei trei Psalmi ai Ceasului.

Iară al treilea şi al şaselea Ceas îl cetim cu Catisme. Se ceteşte şi stâlpul Evangheliei: Luni, Marţi şi Miercuri.

Insemnare cum se ceteşte stâlpul Evangheliei:

Luni la al treilea ceas din zi, loveşte paraclisiarhul în toacă, precum este obiceiul, şi adunându-ne în biserică, cântăm al treilea Ceas cu Catisma, făcând şi obişnuitele metanii.

Apoi toparul:

Doamne, Cela ce ai trimis pre prea sfântul Tău Duh...

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată...

Şi îndată, fiind analogul înfrumuseţat, pun deasupa lui sfânta Evanghelie şi două făclii aprinse; noi stăm toţi cu capetele descoperite şi preotul cădeşte toată biserica şi pre fraţi La al şaselea Ceas cădeşte numai Evanghelia; iar la al noulea Ceas cădeşte Evanghelia, toată biserica şi pre fraţi; şi aşa se ceteşte Evanghelia şi după sfârşitul Evangheliei, zicem:

Domnul, Dumnezeul, bine este cuvântat...

Şi cealaltă rânduială şi se zice Condacul zilei:

Iacov plângea pentru lipsirea lui Iosif...

Şi obişnuitele metanii.

La ceasul al şaselea

Troparul Proorociei, glasul al 6-lea.

Cu suflet umilit cădem înaintea Ta şi ne rugăm Ţie, Mântuitorul lumii. Că Tu eşti Dumnezeul celor ce se pocăesc.

Slavă, şi acum; tot acesta...

Prochimen, glasul al 4-lea.

Când a întors Domnul robia Sionului făcutu-ne-am ca nişte mângâiaţi.

Stih:

Atuncea s'a umplut de bucurie gura noastră.

Din proorocia lui Iezechiil, cetire.

Cap. 1, vers. 1—20.

Era în cinci ale lunii a patra, anul al treizecilea, când mă aflam între robi la râul Chebar, unde mi s'au deschis cerurile şi am văzut nişte vedenii dumnezeeşti. In cinci ale lunii a patra, anul al cincizecilea dela robirea regelui Ioachim, a fost cuvântul Domnului către mine, preotul Iezechiil, fiul lui Buzie, la râul Chebar, în ţara Chaldeilor. Acolo a fost peste mine mâna Domnului. Eu priveam şi iată venea dinspre miazănoapte un vânt vijelios, un nor mare şi un val de foc, care vărsa în toate părţile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului era o lumină de flacără, în care se vedeau patru fiare, al căror chip semăna cu chipul omenesc. Fiecare din ele avea patru feţe şi fiecare din ele avea patru aripi. Picioarele lor erau oable, iar copitele picioarelor lor erau cum sunt copitele picioarelor de viţel şi scânteiau ca arama strălucitoare, iar aripile lor erau sprintene. De tuspatru părţile ele aveau sub aripi mâini de om şi tuspatru îşi aveau feţele lor şi aripile lor. Aripile lor se atingeau una de alta, şi când mergeau, fiarele nu se întorceau, ci fiecare mergea drept înainte. Feţele lor? — Tuspatru aveau câte o faţă de om înainte, tuspatru aveau câte o faţă de leu la dreapta, tuspatru aveau câte o faţă de bou la stânga şi tuspatru mai aveau şi câte o faţă de vultur îndărăt. Feţele lor şi aripele lor erau despărţite în partea de sus, şi, la fiecare, două din aripi erau întinse, iar două le acopereau trupul. Fiecare fiară mergea drept înainte, şi mergea într'acolo încotro îi dădea duhul să meargă şi în mersul său nu se întorcea. Infăţişarea acestor fiare se asemăna cu înfăţişarea cărbunilor aprinşi, ca înfăţişarea unor făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc ţâşneau raze şi fulgere. Fiarele alergau înainte şi înapoi iute ca fulgerul. Când mă uitam eu la fiară, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată dinaintea celor patru feţe ale lor. Aceste roate, după înfăţişarea lor, pare că erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeaşi înfăţişare. Şi după alcătuirea şi după făptura lor ele pare că erau vârîte una în alta. De mers ele mergeau în tuspatru părţile şi în timpul mersului nu se întorceau. Obezile lor formau un cerc larg şi de o înălţime înfricoşată şi aceste obezi la tuspatru erau pline de ochi de jur împrejur. Când mergeau fiarele, mergea şi roatele de lângă ele, şi când se ridicau fiarele dela pământ, se ridicau şi roatele. Ele mergeau încotro le da duhul să meargă şi roatele se ridicau împreună cu dânsele, căci duh de viaţă era şi în roate.

Prochimen, glasul al 6-lea.

De n'ar zidi Domnul casa, în deşert s'ar osteni cei ce zidesc.

Stih:

De n'ar păzi Domnul cetatea, în deşert ar priveghea cel ce o păzeşte.

Şi se citeşte stâlpul Evangheliei după rânduiala ce s'a scris mai'nainte. Iară după cetire, zicem:

De grab să ne întâmpine pre noi îndurările Tale.

Sfinte Dumnezeule...

cu închinăciuni.

Şi după

Tatăl nostru...

Condacul zilei.

Doamne miluește...

(de 40 de ori).

Şi celelalte, după obiceiu.

Cade-se a şti:

Că Evanghelia dela Matei se ceteşte toată precum şi cele dela Marcu şi Luca; iară dela Ioan se ceteşte numai până la începutul sfintelor patimi, adică până la:

Acum S'a proslăvit Fiul omului.

Şi se ceteşte aşa în trei zile, adică: Luni, Marţi, Miercuri, şi se sfârşeşte Miercuri la al noulea ceas.

Şi se fac dela Luca trei cetiri; iară celelalte câte 2. De toate cetirile sunt 9. Iară mai mult nimic.

In Sfânta şi marea zi Luni

SEARA

După Psalmul cel începător, obişnuita Catismă.

Către Domnul când m'am necăjit...

La Doamne strigat-am...punem Stihirile pe 10 şi cântăm şase Stihiri ale zilei, repetând patru, iară do ıă nu. Glasul 1, singur glasul.

ergând Domnul spre patima cea de bună voie, a zis apostolilor pre cale: Iată, ne suim în Ierusalim şi se va da Fiul omului, precum scrie pentru Dânsul. Să venim dar şi noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul şi împreună să ne răstignim şi să ne omorîm pentru Dânsul despre desfătările lumeşti; ca să şi vieţuim împreună cu Dânsul şi să-L auzim pre El zicând: De acum nu Mă voiu mai sui în Ierusalimul cel pământesc, ca să pătimesc; ci Mă voiu sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru; şi împreună vă voiu înălţa pre voi la Ierusalimul cel de sus, întru împărăţia cerurilor.

(de două ori).

Glasul al 5-lea.

Ajungând noi credincioşii la patima cea mântuitoare a lui Hristos, Dumnezeu, să slăvim îndelungă răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice împreună şi pre noi, cei omorîţi de păcat, ca un bun şi de oameni iubitor.

(de două ori).

Doamne, venind spre patimă, întărind pre ucenicii Tăi, ai zis, deosebi luându-i pre dânşii: Cum nu vă aduceţi aminte de cuvintele Mele, care mai 'nainte v'am spus vouă, că este scris, că tot proorocul nu

va fi ucis într'altă parte, fără numai în Ierusalim? Acum dar a venit vremea care am zis vouă. Că iată, mă dau în mâinile păcătoşilor să mă batjocorească; cari şi pre cruce pironindu-Mă şi dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pre un mort urît. Însă îndrăzniţi! că a treia zi Mă voiu scula, spre bucuria credincioşilor şi spre vieaţa veşnică.

(de două ori).

Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedei pentru taina cea nespusă a rânduelii Tale, a cerut dela Tine, ca să dărueşti fiilor ei cinstea împărăţiei cei vremelnice. Ci în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morţii; care pahar mai înainte de a-l bea, însuţi ai zis că este curăţitor de păcate. Pentru aceasta strigăm Ţie: Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ţie.

(de două ori).

Doamne, învăţând pre ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârşit, le-ai zis: să nu se asemene păgânilor, ca să stăpânească pre cei mai mici. Că nu va fi aşa între voi, ucenicii Mei, că din voia Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi, să fie slugă tuturor şi cel ce stăpâneşte, ca cel stăpânit; şi cel ales a fi mai întâiu, ca cel mai de jos. Că şi Eu, însumi, am venit, ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise şi să-Mi dau sufletul răscumpărare pentru mulţi, cari îmi strigă: Slavă Ţie.

Glasul al 8-lea.

Temându-ne, fraţilor, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roduri vrednice de pocăinţă lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă, şi acum, glas acelaşi.

Adoua Evă aflând şarpele pre egipteancă, se nevoia să împiedece pre Iosif prin cuvinte cu momele; dar el lăsându-şi haina, a fugit de păcat. Şi fiind gol nu s'a ruşinat, ca şi cel întâiu zidit mai 'nainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluește-ne pre noi.

Apoi Ieşire cu Evanghelia.

Lumină lină...

Prochimen, glasul al 6-lea.

Binecuvânta-te-va Domnul din Sion, Cel ce a făcut cerul şi pământul.

Stih:

Fericiţi toţi cei ce se tem de Domnul, cari umblă în căile Lui.

Dela Ieşire, cetire.

Cap. 1, vers. 1 - 20.

Numele fiilor lui Israil, care au intrat în Egipt împreună cu Iacov, tatăl lor, aducând fiecare toată casa sa, sunt acestea: Ruben, Simeon, Levi şi Iuda; Isahar,

Zebulon și Veniamin; Dan, Neftali, Gad și Asir. Sufletele însă ieșite din Iacov, erau de toate șaptezeci și cinci, iar Iosif era de mai înainte în Egipt. Dar au murit și Iosif și toți frații lui și toți cei de pe vremea lor. Iar fiii lui Israil s'au prăsit, s'au înmulțit, au crescut și s'au întărit foarte, foarte tare și s'a umplut țara de ei. Dar s'a ridicat alt rege peste Egipt, care nu cunoscuse pe Iosif. Acesta a zis către poporul său: „Iată, neamul fiilor lui Israil e mulțime mare și e mai tare decât noi. Veniți dar să-i împilăm, ca să nu se mai înmulțească, și ca nu cumva la vreme de războiu să se unească cu vrăjmașii noștri și bătându-ne, să iasă din țara noastră". De aceea au pus peste ei supraveghetori de lucrări, ca să-i împileze cu munci grele. Atunci a zidit Israil cetăți tari lui Faraon: Pitom și Ramses, care serveau lui Faraon pentru pătule, și cetatea On sau Iliopolis. Insă cu cât îi împilau mai mult, cu atât mai mult se înmulțeau și se întăreau foarte, foarte tare, așa că Egiptenii se îngrozeau de fiii lui Israil. De aceea Egiptenii sileau încă și mai strașnic la muncă pe fiii lui Israil, și le făceau viața amară prin munci grele, la lut, la cărămidă și la tot felul de lucru la câmp, și prin alte felurite munci, la care-i sileau cu strășnicie. Ba, regele Egiptului a poruncit moașelor evreești, care se numeau: una Șifra și alta Pua, și le-a zis: „Când moșiți la evreice, să luați seama când nasc: de va fi băiat, să-l omorîți, iar de va fi fată, să o cruțați". Moașele însă s'au temut de Dumnezeu și n'au făcut cum le poruncise regele Egiptului, ci au lăsat pe băieți să trăiască. Atunci a chemat regele Egiptului pe moașe și le-a zis: „Pentru ce ați făcut așa și ați lăsat să trăiască și copiii de parte bărbătească?" Iar moașele au răspuns lui Faraon: „Femeile evreice nu sunt ca Egiptencele, ci ele sunt voinice și nasc până nu vin moașele la ele". De aceea Dumnezeu a făcut bine moașelor, iar poporul lui Israil se înmulțea și se întărea mereu.

Prochimen, glasul al 8-lea.

Binecuvântat-am pre voi întru numele Domnului.

Stih:

De multe ori s'a luptat cu mine din tinerețele mele și nu m'a biruit.

Dela Iov, cetire.

Cap. 1, vers. 1—12.

Era odată în ținutul Uz un om pe care îl chema Iov și acest om era fără cusur și drept; se temea de Dumnezeu și se ferea de ce este rău. Și i s'au născut șapte feciori și trei fete. El avea șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi și cinci sute de asine și slugărime în mare număr. Și omul acesta era cel mai de seamă dintre toți Răsăritenii. Feciorii lui se duceau unul la altul și se făceau ospețe în casele lor, fiecare la ziua lui, și trimeteau să cheme pe surorile lor, ca să mănânce și să bea cu ei. Și apoi, când isprăveau zilele petrecerii lor, Iov chema și sfințea pe feciorii săi și se scula disdedimineață și aducea arderi de tot, după numărul lor al tuturor, căci Iov zicea: „Se poate ca feciorii mei să fi păcătuit și să fi cugetat cu păcat împotriva lui Dumnezeu". Și așa făcea Iov pururea. Dar într'o zi îngerii lui Dumnezeu se înfățișară înaintea Domnului și Satan veni și el printre ei. Atunci Domnul zise către Satan: „De unde vii?" Iar Satan răspunse Domnului și-i zise: „Am dat târcoale pe pământ și m'am plimbat în sus și în jos". Și Domnul zise către Satan: „Uitatu-te-ai la robul meu Iov, că nu este nici unul ca el pe pământ, fără cusur și drept și temător de Dumnezeu și care să se ferească de ce este rău". Dar Satan răspunse Domnului și zise: „Oare de flori-de-măr se teme Iov de Dumnezeu? N'ai făcut tu gard în jurul lui și în jurul casei lui, și în jurul a tot ce este al lui, în toate părțile, și ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui au umplut pământul? Dar ia întinde mâna ta și atinge-te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu te va blestema în față-ți!" Atunci Domnul zise către Satan: „Iată, tot ce are el este în puterea ta; numai asupra lui să nu întinzi mâna ta". Și Satan pieri din fața lui Dumnezeu.

Apoi:

Să se îndrepteze rugăciunea mea...

După aceasta, Evanghelia dela Matei:

In vremea aceea, când Iisus.

Și cealaltă rânduează a Liturghiei cei mai înainte sfințite, după obiceiu. Tot așa facem și în Marția mare și în Miercuria cea mare.

Iară de nu este Liturghie mai înainte sfințită, cântăm:

La Doamne strigat-am, jumătate din Stihiri pre 6. Stihiri, glasul 1.

Mergând Domnul spre patima cea de bună voie.

(de două ori).

Glasul al 5-lea.

Ajungând noi credincioșii...

(de două ori).

Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedeiu, pentru taina cea nespusă. .

(de două ori).

Slavă, și acum; glasul al 5-lea.

Doamne, venind spre patimă ..

După acestea, ieșire cu Evanghelia.

Lumină lină.

Apoi Prochimen, Paremiile și Evanghelia. Și:

Invrednicește-ne, Doamne, în seara aceasta.

Ectenia: Să plinim rugăciunile noastre cele de seară, Domnului.

LA STIHOAVNĂ

dintru aceleași Stihiri, Stihira glasului al 5-lea.

Doamne, învățând pre ucenicii Tăi...

Stih:

Către Tine am ridicat ochii mei...

Și iar aceeași Stihiră.

Stih:

Miluește-ne pre noi, Doamne...

Glasul al 8-lea.

Temându-ne fraților, de pedeapsa smochinului...

Slavă, și acum; glas același.

A doua Eva aflând șarpele...

Apoi:

Acum slobozești pre robul Tău...

Și celelalte după obiceiu, cu metanii. Și după

Sfinte Dumnezeule...

cel din urmă

Tatăl nostru...

Și Condacul zilei:

Iacov plângea pentru lipsa lui Iosif.

Doamne miluește

(de 12 ori).

Cade-se a ști:

Că marele sobor al șaselea poruncește să facă credincioșii zilele mântuitoarelor patimi cu post și cu rugăciuni și întru umilința inimii. Iară la miezul nopții Sâmbetei celei mari, se lasă postul; precum și dumnezeeștii Evanghelişti Matei și Luca, unul adică: târziu Sâmbătă zice, iară altul: dimineața de noapte, arătându-ne nouă timpul întârziat al nopții.

Iară la masă ne îndestulăm cu mâncare uscată; și precum săptămâna dintâi a sfântului post, așa și aceste zile, Lunea cea mare, Marți și Miercuri se cuvine a le petrece cu post aspru.

In sfânta și marea zi Luni

SEARA

Cetim Pavecernița cea mare după obiceiu, cu metaniile și troparele cele obișnuite, la care cântăm: Tricântarea lui Andrei Criteanul.

Cântarea a 2-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Ia aminte cerule și voiu grăi și voiu lăuda pre Hristos, „Cel ce a venit din fecioară cu „trup".

Să mergem împreună cu Hristos la Muntele Maslinilor și în taină cu apostolii să petrecem împreună cu Dânsul.

Socotește, smerita mea inimă, ce este pilda morții, de care mai înainte a zis Hristos, și te trezește măcar acum.

Gătește-te însuți, o, suflete al meu, spre moarte; că s'a apropiat venirea Judecătorului, Celui nemitarnic.

A Născătoarei.

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, una prea lăudată, roagă pre Fiul tău pentru robii tăi.

Alt Irmos, glas acelaşi:

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt „Dumnezeu, Carele am trecut „oarecând pre Israil prin Ma- „rea Roşie şi l-am hrănit şi „l-am mântuit şi din robia lui „Faraon l-am liberat".

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt „Dumnezeu, Cel mai înainte „de facerea tuturor şi mai „'nainte de întemeierea ceru- „lui şi a pământului; şi ştiu „toate, ca Cel ce sunt tot în „Tatăl şi pre Dânsul tot îl „port întru Mine".

Cu cuvântul am făcut cerul şi pământul, că eram împreună cu Tatăl; şi cu cuvântul port toate, ca un Cuvânt şi înţelepciune, putere şi chip, împreună locuitor şi întocmai lucrător.

Cine a pus vremile? Cine păzeşte veacurile? Cine hotărăşte şi împreună mişcă toate? Fără numai Cel ce este fără început, pururea împreună cu Tatăl, ca raza în lumină.

O nemăsurată iubirea Ta de oameni, Iisuse! Că ne-ai arătat nouă mai 'nainte vremea sfârşitului, ascunzând ceasul şi adeverind arătat semnele lui.

Toate le ştii, toate le cunoşti, Iisuse, ca Cel ce ai întru Tine toată vrednicia, pe care şi Tatăl o are dumnezeeşte; şi porţi întru Tine fireşte pre tot Duhul Sfânt cel pururea vecuitor, împreună cu Tatăl.

Stăpâne, Doamne, Făcătorul veacurilor, învredniceşte-ne pre noi să auzim atuncea acel sfânt glas, carele va chema pre cei aleşi ai Tatălui, la împărăţia cerurilor.

Slavă, a Treimei.

Treime fără început, nezidită, Unime nedespărţită, ceea ce eşti trei şi una; Părinte, Fiule şi Duhule, un Dumnezeu; primeşte cântare din limbile cele de lut, ca din gurile cele de văpaie.

Şi acum, a Născătoarei.

Locaş sfânt lui Dumnezeu te-ai arătat Fecioară, că întru tine sălăşluindu-Se Împăratul Cel ceresc trupeşte, a ieşit frumos, înoind iarăşi pre om întru Sine dumnezeeşte.

Sedelna, glasul al 2-lea.

Podobie: Ceea ce eşti izvorul milei...

Indemnându-Te din milostivire, Hristoase, ai mers de bună voie să pătimeşti, Făcătorule de bine, vrând să ne izbăveşti pre noi din patimi şi de osânda cea din iad. Pentru aceasta lăudăm cinstitele Tale patimi şi slăvim,

Mântuitorule, milostivirea Ta cea prea înaltă.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Ingerii și cerurile, pre Cel ce Se poartă pre scaunul „măririi și ca un Dumnezeu „Se laudă neîncetat bine-L-„cuvântaţi, lăudaţi-L și-L prea „înălţaţi întru toţi vecii".

Cu adevărat ai auzit, suflete, în ce chip mai înainte a vestit Hristos dumnezeeştilor Săi ucenici, spuindu-le sfârşitul; ci cunoscându-ţi sfârșitul tău, găteşte-te dară, că vine vremea sfârşitului.

Ştii, suflete cel neroditor, pilda slugii celei viclene; teme-te și nu fii nepurtător de grijă de darul carele ai luat, nu ca să-l ascunzi în pământ, ci ca să faci neguţătorie.

Să-ţi lumineze candela ta, să se toarne într'însa și untdelemn, ca și fecioarelor milostivirea; ca să afli atuncea, suflete al meu, deschisă cămara cea de nuntă a lui Hristos.

Fuga cea din ziua Sâmbetei și de iarnă, spuind-o Invăţătorul, cu pildă grăeşte de turburarea veacului de acum celui de al șaptelea, întru carele va veni ca iarna sfârşitul.

Ca iuţimea fulgerului ce trece, aşa va fi atuncea venirea cea înfricoşată a Stăpânului tău, suflete al meu. Auzit-ai? Nevoeşte-te dară, să fii gata.

Când va veni Judecătorul cu întunerece și cu mii de tabere și de puteri îngereşti, ce frică va fi atuncea, suflete al meu! Ce cutremur! Vai mie! Când vor sta toţi goi.

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl...

Un Dumnezeu este Treimea, nemutându-Se Tatăl în faţa Fiului, nici Fiul schimbându-Se în purcedere; ci, osebite și împreună pre câte trele, o lumină, un Dumnezeu slăvesc în veci.

Și acum, a Născătoarei.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, primește rugăciunea noastră, Dumnezeule, și trimite milele Tale spre toţi din destul și dă pacea Ta poporului Tău.

Irmosul:

Să lăudăm bine să cuvântăm...

Ingerii și cerurile...

Cântarea a 9-a, Irmos:

Naşterea pururea Fecioarei „ceea ce s'a arătat mai „'nainte puitorului de lege, „în munte, prin foc și prin „rug, spre mântuirea noastră,

„a credincioşilor, cu cântări „neîncetat o slăvim".

Auzit-ai, suflete, pre Judecătorul strigând mai înainte şi, învăţându-te pentru vremea sfârşitului, găteşte-ţi lucrurile cele de ieşire de aicea; ca nu cumva să te lepede Dumnezeu ca pre un netrebnic.

Dela smochin te învaţă, o, suflete, pentru sfârşit; când îi sunt tinere frunzele şi-i odrăslesc ramurile, iată, după aceea vine vremea secerişului; şi tu, când vei vedea acestea, să cunoşti că este lângă uşi.

Cine altul, afară de Tine, ştie pre Părintele Tău? Sau cine afară de Tine ştie ceasul sau ziua? Că întru Tine sunt toate vistieriile înţelepciunii, Hristoase, Dumnezeule.

Cărţile se vor deschide atuncea, când se vor pune scaunele şi se vor vădi lucrurile stând toate goale; că toate sunt descoperite înaintea lui Dumnezeu.

Vine Judecătorul tuturor să Se scoată la judecată; Cel ce şade pre scaun de heruvimi, să stea înaintea lui Pilat ca un vinovat şi să pătimească toate, ca să mântuească pre Adam.

Apropiatu-s'a nouă Paştile cele mari şi dumnezeeşti. Că Hristos ne învaţă, că după două zile vor fi, mai înainte însemnând ziua patimii, în care se va aduce jertfă Tatălui.

Lângă crucea Ta, Mântuitorule, stând Maica Ta şi văzând junghierea Ta cea fără dreptate, a strigat: Vai mie, lumina mea cea neapusă! Străluceşte lumină tuturor, soare al dreptăţii.

Slavă, a Treimei.

O! Unime Sfântă, Treime ceea ce eşti o Dumnezeire şi Treime-Unime, Dumnezeule, fire în trei feţe, mărire întocmai cinstită şi nedespărţită, mântueşte sufletele noastre din nevoi.

Şi acum, a Născătoarei.

Primeşte, Hristoase, pre Maica Ta, întru rugăciune: ca prin mijlocirile ei să împaci lumea, să întăreşti sceptrurile împărăţiei şi să uneşti într'una Bisericile Tale.

Apoi, Irmosul Cântării a 9-a:

Naşterea pururea Fecioarei...

Şi metanie până la pământ.

Sfinte Dumnezeule...

Şi după

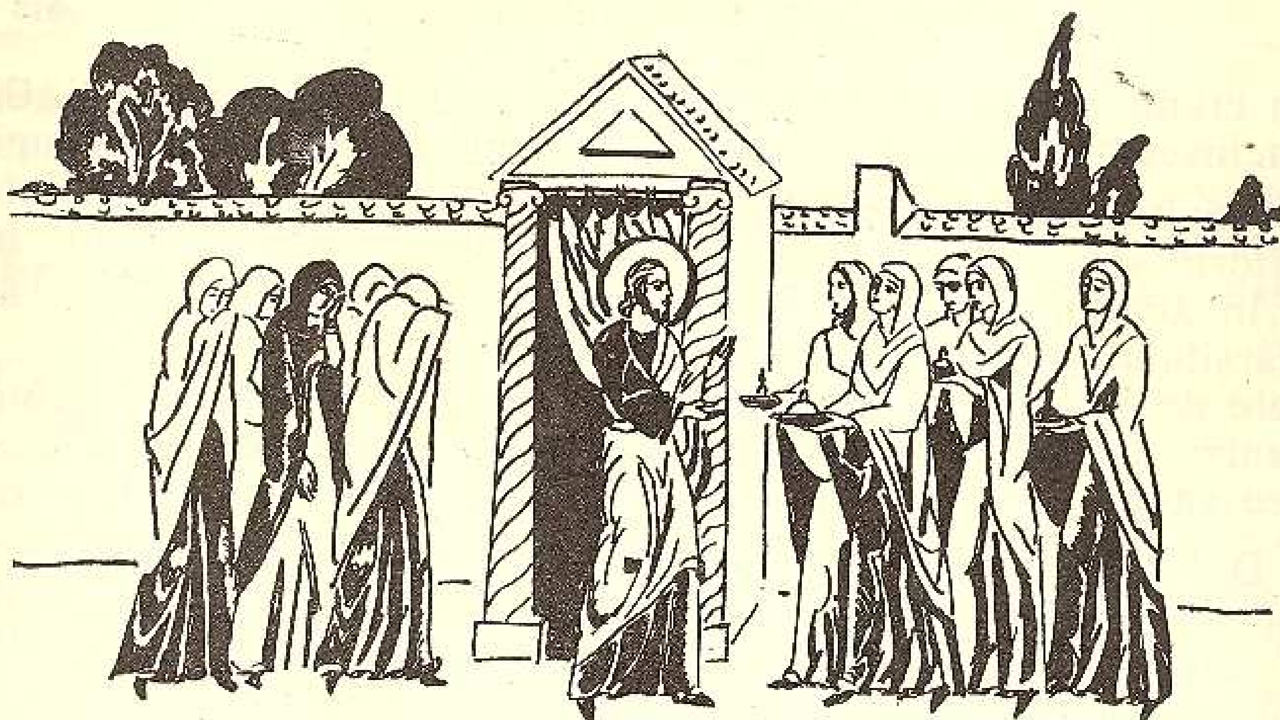
Tatăl nostru...

Condacul zilei.

Apoi:

Doamne al puterilor fii cu noi...

Şi cealaltă rânduealâ, după obiceiu.

IN SFÂNTA ȘI MAREA ZI MARȚI

LA UTRENIE

Aliluia, pe glasul al 8-lea, Troparul, de trei ori: Iată Mirele vine în miezul nopții..., care este scris Luni, la Utrenie. Apoi, obișnuitele Stihologii.

După întâia Stihologie, Sedelna, glasul al 4-lea.

Podobia: Cel ce Te-ai înălțat pre cruce..

Pre Mirele, fraților, să iubim, candelele noastre să le grijim, întru bunătăți strălucind și în credință dreaptă; ca să intrăm împreună cu Dânsul la nuntă gătiți, cu fecioarele cele înțelepte ale Domnului. Că Mirele, ca un Dumnezeu, dă tuturor dar cunună nestricăcioasă.

Slavă, și acum; tot aceasta.

După a doua Stihologie, Sedelna, glasul al 4-lea.

Podobie: Spăimântatu-s'a Iosif...

Sfat fără de lege asupra Ta, Mântuitorule, adunând din răutate cu pizmă preoții și cărturarii, au îndemnat pre Iuda spre vânzare. Pentru aceasta ieșind fără de rușine, a grăit asupra Ta popoarelor celor fără de lege, zicând: Ce'mi veți da mie și eu voiu da pre el în mâinile voastre? Mântuește sufletele noastre, Doamne, de osânda acestuia.

Slavă, și acum; tot aceasta.

După a treia Stihologie, Sedelna, glasul al 8-lea.

Podobie: Pre înțelepciunea și cuvântul...

Iuda, cel cu mintea iubi-

toare de argint, s'a întărâtat asupra Învăţătorului, vrăjmaşul; s'a sfătuit, a gândit vânzare, a căzut din lumină, primind întunerecul; a tocmit preţul şi a vândut pre Cel fără de preţ. Pentru aceasta a şi aflat răsplătire precum a făcut ticălosul: spânzurare şi moarte cu durere. Ci pre noi mântueşte-ne, Hristoase, Dumnezeule, de soarta lui, iertare de greşale dăruind celor ce prăznuim, cu dragoste, prea curatele Tale patimi.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Apoi Evanghelia dela Mateiu:

In vremea aceea fariseii s'au dus şi s'au sfătuit, cum L-ar prinde...

până la:

Binecuvântat, fie cel ce vine întru numele Domnului.

Psalmul 50.

Mântueşte, Dumnezeule, poporul Tău...

Doamne miluește.

(de 12 ori).

şi ecfonisul:

Cu mila şi cu îndurările ..

Indată Ectenia cea mică.

CONDAC

glasul al 2-lea:

Podobia: Cele de sus căutând...

La ceasul sfârşitului, suflete, gândind şi de tăierea smochinului temându-te, talantul cel dat ţie cu iubire de osteneală lucrează-l, ticăloase, priveghind şi strigând; ca să nu rămânem afară din cămara lui Hristos.

ICOS

Pentru ce te leneveşti, ticălosul meu suflet? Pentru ce ţi se nălucesc fără de vreme griji netrebnice? Pentru ce te zăboveşti cu lucruri trecătoare? Ceasul cel de apoi acum este şi ne vom despărţi dela aceste de aicea. Până când ai vreme, trezeşte-te, strigând: Greşitam Ţie, Mântuitorul meu, să nu mă tai ca pre smochinul cel neroditor; ci ca un îndurat milostiveşte-Te, Hristoase, spre mine, cel ce strigă cu frică: Să nu rămânem afară din cămara lui Hristos.

SINAXAR

IN SFÂNTA ŞI MAREA MARŢI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

In sfânta şi marea Marţi facem pomenire de cele zece fecioare din sfânta Evanghelie.

Stihuri.

Marea Marţi pe cele zece fecioare înainte ne pune

Şi ele biruinţă aduc dreptului Stăpân.

Pe când Domnul nostru Iisus Hristos se suia la Ierusalim şi se ducea la patimă, a spus ucenicilor Săi mai multe pilde. Unele din ele sunt îndreptate către Iudei. Pilda celor zece fecioare, însă, a spus-o pentru a ne îndemna spre milostenie şi în acelaşi timp spre a ne învăţa să fim cu toţii gata înainte de sfârşitul vieţii.

Domnul a vorbit mult despre fecioare şi despre femei — şi fecioria are mult merit şi este intr'adevăr mare — dar pentru ca nu cumva cineva trăind în feciorie să nu se grijească şi de celelalte virtuţi şi mai cu seamă de milostenie, prin care se vădeşte strălucirea fecioriei, Domnul spune pilda

aceasta. Pe cinci din ele le numeşte înţelepte, căci împreună cu fecioria au avut şi multul şi îmbelşugatul untdelemn al milosteniei. Pe celelalte cinci le numeşte nebune, căci deşi ele aveau virtutea fecioriei, nu aveau în aceeaşi măsură şi milostenia. Deci sunt numite nebune, pentrucă au săvârşit cea mai mare virtute, dar nu s'au îngrijit de cea mai mică, aşa că întru nimic nu se deosebesc de desfrânate. Desfrânatele sunt biruite de trup, iar ele au fost biruite de bani. Pe când se scurgea noaptea acestei vieţi, au adormit toate fecioarele, adică au murit. In adevăr moartea se numeşte somn. Pe când dormeau ele, strigăt mare s'a făcut la miezul nopţii; cele care aveau untdelemn din belşug au intrat cu mirele la deschiderea uşilor, iar cele nebune, pentrucă nu aveau untdelemn din belşug, îl căutau după ce s'au sculat din somn. Cele înţelepte, deşi voiau, n'au putut să le dea untdelemn în clipa intrării, aşa că le-au răspuns zicând: „Nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; duceţi-vă la cei ce vând, adică la săraci, şi cumpăraţi". Dar nu era uşor lucru, căci după moarte, asta nu mai este cu putinţă. Acelaşi lucru il arată învederat şi Iisus în parabola despre bogatul nemilostiv şi săracul Lazăr. Fecioarele nebune se apropie fără lumină şi bătând în uşă strigă aşa: „Doamne, Doamne, deschide-ne nouă!" Iar Însuşi Domnul le dă acea hotărîre înfricoşătoare zicându-le: „Duceţi-vă, nu vă cunosc pe voi! Căci cum veţi putea vedea pe Mire dacă nu aveţi ca zestre milostenia."

Pentru aceasta deci au rânduit purtătorii de Dumnezeu Părinţi să se aşeze în această zi pilda celor zece fecioare, ca să ne îndemne să veghem necontenit şi să fim gata să ieşim întru întâmpinarea adevăratului Mire prin fapte bune, dar mai cu seamă prin milostenie, pentrucă neştiută este ziua şi ceasul sfârşitului vieţii. Tot astfel prin istoria vieţii lui Iosif să trăim în curăţie, iar prin minunea uscării smochinului să aducem rod duhovnicesc. Dacă vom săvârşi o singură virtute, cea mai mare chiar, şi nu ne vom griji de celelalte şi mai cu seamă de milostenie, nu vom intra cu Hristos în odihna veşnică, ci vom fi întorşi ruşinaţi. Şi în adevăr nu-i lucru mai lipsit de sfinţenie şi mai plin de ruşine decât ca fecioria să fie biruită de bani.

Dar, o, Hristoase, numără-ne pe noi împreună cu fecioarele cele înţelepte, rânduieşte-ne în aleasa ta turmă şi ne mântueşte pe noi, Amin.

CANOANELE

Apoi După cântarea lui Cosma. Irmosul de două ori, troparele pe 12 şi apoi iarăşi Irmosul întru amândouă stranele împreună.

Cântarea a 8-a, glasul al 2-lea, Irmos:

Poruncii muncitorului cei trei cuvioşi tineri nesu-„puindu-se, în cuptor fiind „aruncaţi, au mărturisit pre „Dumnezeu cântând: Bine-„cuvâtaţi lucrurile Domnului „pre Domnul".

Să lepădăm lenea departe dela noi şi să întâmpinăm pre Hristos, Mirele cel fără de moarte, cu făclii luminoase şi cu cântări, strigând: Binecuvâtaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

Să avem din destul în vasele sufletului nostru untdelemn de împărtăşire, ca nefăcând vremea răsplătirilor vreme de cumpărare, să cântăm: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

Câţi aţi luat talantul dela Dumnezeu, înmulţiţi-vă darul încă pe atâta, cu ajutorul lui Hrisos, Celui ce l-a dat, cântând: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pre Domnul.

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Şi iarăşi Irmosul:

Poruncii muncitorului...

Nu cântăm:

Ceea ce eşti mai cinstită...

ci îndată:

Cântarea a 9-a, Irmos:

Ceea ce pre Dumnezeu Cel neîncăput, în pântece L-ai

„încăput și bucurie lumii ai „născut, pre tine te lăudăm, „Preasfântă Fecioară".

Zis-ai ucenicilor, Bunule, privegheați, că nu știți ceasul întru carele va veni Domnul, să răsplătească fiecăruia.

Intru a doua venire a Ta, cea înfricoșată, Stăpâne, să mă rânduești împreună cu oile cele deadreapta, trecând cu vederea mulțimea greșalelor mele.

Iar în loc de:

Cade-se să te fericim...

Irmosul:

Ceea ce ai încăput...

Luminânda, de trei ori:

Cămara Ta, Mântuitorul meu...

LA LAUDE

Punem Stihirile pe patru și cântăm Stihiri idiomele, repetându-le, glasul 1.

Intru luminările sfinților Tăi cum voiu intra eu, nevrednicul? Că de voiu cuteza să intru împreună în cămară, haina mă vădește, că nu este de nuntă și legat mă vor scoate îngerii afară. Curățește-mi, Doamne, spurcăciunea sufletului meu și mă mântuește, ca un iubitor de oameni.

(de două ori).

glasul al 2-lea.

De lenea sufletului meu dormind eu, Mire Hristoase, n'am agonisit candelă aprinsă din fapte bune și m'am asemănat fecioarelor celor nebune, trândăvindu-mă în vremea lucrării. Stăpâne, nu-mi închide milostivirile îndurărilor Tale! Ci, scuturând somnul meu cel întunecat, scoală-mă și mă bagă în cămara Ta, împreună cu fecioarele cele înțelepte, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuesc și strigă neîncetat: Doamne, mărire Ție.

(de două ori).

Slavă, și acum; glasul al 4-lea.

Auzind, suflete, de osânda celui ce a ascuns talantul, nu ascunde cuvântul lui Dumnezeu; ci vestește minunile Lui; ca înmulțind darul, să intri întru bucuria Domnului Tău.

Doxologia mică.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri idiomele, glasul al 6-lea.

Veniți, credincioșilor, să lucrăm Stăpânului cu osârdie, că împarte slugilor bogăție; și fiecare din noi să înmulțim talantul darului dupre măsură. Unul să aducă înțelepciune prin lucruri bune; iar altul să săvârșească slujba luminării, să-și împărtășească credinciosului cuvântul său, celui ce nu știe tainele, și altul să-și împartă bogăția săracilor. Că așa vom înmulți împrumutul. Și ca niște economi credin-

cioşi ai darului, ne vom învrednici bucuriei celei stăpâneşti. Căreia ne învredniceşte pre noi, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Stih: Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne...

Când vei veni întru slavă, Iisuse, cu puterile îngereşti şi vei şedea pe scaunul cel de judecată, să nu mă desparţi pre mine, Păstorule cel bun; că ştii căile cele deadreapta, iară cele deastânga sunt strâmbe. Deci, să nu mă pierzi împreună cu caprele, pre mine cel înţelenit în păcat. Ci, alăturându-mă cu oile cele deadreapta, să mă mântueşti, ca un iubitor de oameni.

Stih: Şi să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru preste noi...

Mire, Cela ce eşti mai frumos cu podoaba decât toţi oamenii, Carele ne-ai chemat pre noi la ospăţul cel duhovnicesc al nunţii Tale, desbracă-mă de chipul greşalelor mele cel ticălos, prin împărtăşirea patimilor Tale. Şi împodobindu-mă cu haina slavei Tale celei înfrumuseţate, fă-mă împreună şezător luminat la masa împărăţiei Tale, ca un milostiv.

Slavă, şi acum; glasul al 7-lea.

Iată, că-şi încredinţează Stăpânul talantul Său ţie, suflete al meu. Primeşte darul cu frică, împrumută pre Cel ce ţi l-a dat, împarte-l la săraci şi câştigă prieten pre Domnul, ca să stai deadreapta Lui, când va veni cu slavă şi vei auzi glasul cel fericit: Intră slugă întru bucuria Domnului tău. Căreia mă învredniceşte pre mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

Cealaltă rânduealǎ, după obiceiu. Ceasurile cu obişnuitele Stihologii şi cetirea Evangheliei.

La ceasul al şaselea.

Troparul Prooroociei, glasul 1.

Iartă-ne de prisosit, Mântuitorule, nouă, celor ce am greşit fără de măsură şi ne învredniceşte să ne închinăm sfintei Invierii Tale, fără osândă; pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, unule mult milostive.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Că la Domnul este mila şi multă mântuire la El.

Stih:

Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

Din Proorocia lui Iezechil, cetire.

Cap. 1, vers. 21—28.

Când mergeau acelea, mergeau şi acestea, şi când acelea se opreau, se opreau şi acestea; iar când acelea se ridicau dela pământ, atunci împreună cu ele se ridicau şi roatele, pentrucă duh de viaţă era şi in roate. Deasupra capetelor fiarelor se vedea un fel de boltă, întinsă sus, deasupra capetelor lor, la înfăţişare ca cristalul

cel mai curat; iar sub bolta aceasta erau întinse aripile fiarelor unele spre altele, şi la fiecare fiară mai erau două aripi, care le acopereau trupurile; fiecare mai avea două aripi care-i acopereau trupul. Când mergeau fiarele, auzeam fâlfâitul aripilor lor, ca un vuiet de ape mari, ca glasul Celui atotputernic — sgomot straşnic, ca sgomotul dintr'un lagăr ostăşesc; iar când ele se opreau, îşi lăsau aripile în jos. După ce fiarele se opreau şi-şi lăsau aripile în jos, sgomotul se auzea încă sub bolta ce se întindea deasupra capetelor lor. Pe bolta de deasupra capetelor fiarelor era ceva, care semăna ca un scaun împărătesc şi la înfăţişare era ca piatra de safir; iar sus pe acest scaun împărătesc era un chip de om. Şi am mai văzut ceva, ca un metal înroşit în foc, ca nişte foc, sub care se afla acel chip de om şi care lumina împrejur; dela coapsele acelui chip de om în sus şi dela coapsele chipului aceluia în jos se vedea un fel de foc, un fel de lumină strălucitoare care-l împresura de jur împrejur. Cum este curcubeul ce se află pe cer la vreme de ploaie, aşa era înfăţişarea acelei lumini strălucitoare, care-l împresura: acela era chipul slavei Domnului.

Prochimen, glasul al 4-lea.

Să nădăjduească Israil spre Domnul, de acum şi până în veac.

Stih:

Doamne, nu s'a îngâmfat inima mea, nici s'au înălţat ochii mei.

Şi celelalte, precum şi al noulea ceas, fără de Catismă. Apoi cetim Evanghelia. Şi cântăm fericirile şi:

Pomeneşte-ne pre noi, Doamne...

Cu metanii.

Şi celelalte toate, precum s'a arătat Luni.

In Sfânta şi marea zi Marţi

SEARA

După Psalmul începător, obişnuita Stihologie.

La Doamne, strigat-am... punem Stihirile pe 10. Şi cântăm aceste Stihiri idiomele, glasul 1.

Întru luminările sfinţilor Tăi, cum voiu intra eu nevrednicul? Că de voiu cuteza să intru împreună în cămară, haina mă vedeşte că nu este de nuntă şi legat mă vor scoate îngerii afară. Curăţeşte-mi, Doamne, spurcăciunea sufletului meu şi mă mântueşte, ca un iubitor de oameni.

(de două ori).

Glasul al 2-lea.

De lenea sufletului meu dormind eu, Mire Hristoase, n'am agonisit candelă aprinsă din fapte bune şi m'am asemănat fecioarelor celor nebune, trândăvind în vremea lucrării. Stăpâne, nu-mi închide milostivirile îndurărilor Tale, ci scuturând somnul meu cel întunecat, scoală-mă şi mă bagă în cămara Ta, împreună cu fecioarele cele înţelepte, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuesc şi strigă neîncetat: Doamne, mărire Ţie.

(de două ori).

Glasul al 4-lea.

Auzind, suflete, de osânda celui ce a ascuns talantul, nu ascunde cuvântul lui Dumnezeu, ci vesteşte minunile Lui, ca înmulţind darul, să intri întru bucuria Domnului tău.

(de două ori).

Glasul al 6-lea.

Veniţi, credincioşilor, să lucrăm Stăpânului, căci cu o-

sârdie împarte slugilor bogăţie; şi fiecare din noi să înmulţim talantul darului dupre măsură. Unul să aducă înţelepciune prin lucruri bune; iar altul să săvârşească slujba luminării, să-şi împărtăşească credinciosul cuvântul său celui ce nu ştie tainele şi altul să-şi împartă bogăţia săracilor. Că aşa vom înmulţi împrumutul. Şi ca nişte economi credincioşi ai darului, ne vom învrednici bucuriei celei stăpâneşti. Căreia ne învredniceşte pre noi, Hristoase, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

(de două ori).

Când vei veni întru slavă, Iisuse, cu puterile îngereşti şi vei şedea pre scaunul cel de judecată, să nu mă desparţi pre mine, Păstorule cel bun; că ştii căile cele deadreapta, iar cele deastânga sunt strâmbe. Deci, să nu mă pierzi împreună cu caprele, pre mine cel înţelenit în păcat; ci alăturându-mă cu oile cele deadreapta, să mă mântueşti ca un iubitor oameni.

Mire, Cela ce eşti mai frumos cu podoaba decât toţi oamenii, Carele ne-ai chemat pre noi la ospăţul cel duhovnicesc al nunţii Tale, desbracă-mă de chipul greşalelor mele cel ticălos, prin împărtăşirea patimilor Tale şi împodobindu-mă cu haina slavei Tale, celei înfrumuseţate fă-mă împreună şezător luminat la masa împărăţiei Tale, ca un milostiv.

Slavă, şi acum; glasul al 7-lea.

Iată, că-şi încredinţează Stăpânul talantul său ţie, suflete al meu. Primeşte darul cu frică, împrumută pre Cel ce ţi l-a dat, împarte-l la săraci şi câştigă prieten pre Domnul. Ca să stai deadreapta Lui, când va veni cu slavă şi vei auzi glasul cel fericit: Intră slugă întru bucuria Domnului tău căreia mă învredniceşte pre mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

IEŞIRE CU EVANGHELIA

Lumină lină...

Prochimen, glasul al 6-lea.

Scoală-Te, Doamne, întru odihna Ta, Tu şi sicriul sfinţirii Tale.

Stih:

Adu-Ţi aminte Doamne de David şi de toate blândeţele lui.

Dela Ieşire, cetire.

Cap. 2, vers. 5—10.

Atunci s'a pogorît fata lui Faraon la râu, să se scalde, şi roabele ei o însoţ ră pe malul râului. Şi văzând ea sicriaşul în păpuriş, a trimes pe una din roabele sale să-l aducă. Şi deschizându-l, a văzut copilul: era un băiat care plângea. Atunci i s'a făcut milă de el fetei lui Faraon şi a zis: „Acesta-i dintre copiii Evreilor". Iar sora copilului a zis către fata lui Faraon: „Voieşti să mă duc să-ţi chem o doică dintre Evreice, ca să alăpteze copilul?" Fata lui Faraon i-a zis: „Du-te!"

Și s'a dus copila și a chemat pe mama pruncului. Atunci fata lui Faraon i-a zis: „Ia-mi copilul acesta și mi-l alăptează, căci eu am să-ți plătesc“. Și a luat femeia copilul și l-a alăptat. După ce a crescut copilul, doica l-a adus la fata lui Faraon și i-a fost ca fiu, și i-a pus numele Moise, pentrucă-și zicea: „Din apă l-am scos“.

Prochimen, glasul al 4-lea.

Iată acum ce este bun, sau ce este frumos, fără numai a locui frații împreună.

Stih:

Ca mirul pre cap, ce se pogoară pre barbă, pre barba lui Aaron.

Dela Iov, cetire.

Cap. 1, vers. 13-22.

Și într'o zi, când feciorii și fetele lui Iov mâncau și beau vin în casa fratelui lor mai mare, sosi un vestitor la Iov și-i spuse: „Boii erau la arătură și măgărițele păsteau pe lângă ei; atunci Sabeenii năvăliră asupra lor, puseră mâna pe vite și pe robi îi trecură prin ascuțișul săbiei. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!“ Nu sfârșise vorba bine și altul sosi și spuse: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a ars oile tale și pe robii tăi și i-a mistuit. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!“ Nu sfârși e vorba bine și altul sosi și spuse: „Caldeenii, împărțiți în trei cete, au dat năvală peste cămilele tale și le-au ridicat, și pe robi i-au trecut prin ascuțitul săbiei. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!“ Nu sfârșise vorba bine și altul sosi și spuse: „Feciorii tăi și fetele tale mâncau și beau vin în casa fratelui lor mai mare. Și iată că un vânt năpraznic se stârni din spre pustie și izbi în cele patru colțuri ale casei, și casa se prăbuși peste tineri și ei muriră. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste“. Atunci Iov se sculă și-și sfâșie veșmântul și se rase pe cap și căzând la pământ se prosternă. Și rosti: „Gol ieșit-am din pântecele mamei mele și gol mă voiu întoarce în pământ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!“ Și întru toate acestea, Iov nu păcătui și nu săvârși nicio nerozie față de Dumnezeu.

Și îndată:

Să se îndrepteze rugăciunea mea...

Evanghelia dela Mateiu și cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfințite.

In Sfânta și marea zi Marți

Cetim Pavecernița cea mare

La care cântăm: Tricântarea lui Andrei Criteanul.

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea, Irmos:

Țintea mea cea nerodi„toare, arată-o aducă„toare de roadă, Dumnezeule, „Lucrătorul bunătăților și Să„ditorul celor cuvioase, cu „milostivirea Ta“.

Vremea sfârșitului este; deci, să ne întoarcem, Hristos învață; că va veni într'o clipeală; veni-va și nu va zăbovi, ca să judece lumea sa.

Arătând Hristos, că fără de veste va fi venirea Lui, a grăit de stricăciunea cea negândită, ce s'a adus pre pământ odinioară, pre vremea lui Noe.

Cămara s'a deschis și împreună cu dânsa s'a împodobit și dumnezeeasca nuntă; Mirele este aproape, chemându-ne pre noi; deci, să ne gătim.

Casa lui Simon Te-a încăput, Impărate Iisuse, pre Tine, Cel neîncăput pretutindenea și femeia păcătoasă Te-a uns cu mir.

Umplându-se femeia de mireazma cea de taină, Mântui-

torule, s'a izbăvit de împuţiciunea cea dintâi a multelor păcate; că mirul vieţii izvorăşti.

Tu Însuţi, Hristoase, fiind hrana cea cerească, viaţa celor flămânzi, ai mâncat cu oamenii, arătând mai 'nainte smerenia Ta.

Ucenicul cel nemulţumitor lepădându-se de Tine, Hristoase, şi întorcându-se spre vinderea Ta, a îndemnat asupra Ta toată adunarea gloatelor celor fără de lege.

Ţie, Fiului împreună şi Tatălui şi Duhului celui drept, unei firi mă închin şi o laud despărţindu-o dupre feţe şi unindu-o dupre fiinţă.

Şi acum, a Născătoarei.

Mieluşeaua care Te-a născut pre Tine, Păstorul şi Mielul, Iisuse Dumnezeule, pururea se roagă pentru toţi pământenii, cei ce cred întru Tine.

Sedelna, glasul 1-iu.

Podobia: Ceata îngerească...

Iată, s'a adunat vrăjmăşeşte sfatul cel viclean cu adevărat, să judece spre moarte ca pre un vinovat, pre Cela ce şade sus ca un Judecător şi Domn. Acum se adună Irod cu Pilat, împreună şi Ana şi Caiafa, să întrebe pre Cel ce este unul, îndelung răbdător.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Pre Cel ce a închipuit mai 'nainte în rug lui Moisi „minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, lăudaţi-L, „bine-L-cuvântaţi şi îl prea „înălţaţi întru toţi vecii".

Nu doară că nu ştia vremea sfârşitului, Cel ce stăpâneşte veacurile, a zis mai înainte că nu ştie ziua aceea; ci ca să pună hotar tuturor spre umilinţă.

Când vei şedea, Judecătorule, despărţind ca un păstor, precum ai zis, caprele de oi, să nu ne lipseşti, Mântuitorule, de starea aceea deadreapta Ta, cea dumnezeească.

Tu eşti Paştile noastre, Cel ce Te-ai jertfit pentru toţi ca un miel şi ca o jertfă, şi iertare de greşale; dumnezeeştile Tale patimi, Hristoase, le prea înălţăm întru toţi vecii.

Cu moara, cu ţarina şi cu casa s'a asemănat toată vieaţa aceasta, o, suflete al meu. Pentru aceasta aibi inimă curată către Dumnezeu, ca să nu laşi nimica din trup stricăciunii.

Nu numai la farisei şi la Simon ai voit a intra în casă

la mâncare, Mântuitorule, ci încă şi vameşii şi păcătoasele se îndestulează de milostivirea Ta.

Iubind dragostea banilor, vânzătorul Iuda, deşertându-se mirul, a început a gândi de vinderea Stăpânului şi venind la cel fără de lege, i-a tocmit preţul.

O, ce mâini fericite! O, ce păr şi ce buze, ale păcătoasei pocăite! Cu care a vărsat mirul pre picioarele Tale, Mântuitorule, ştergându-le şi adesea sărutându-le.

Şezând Tu, Cuvinte, femeia a venit la Tine şi plângând lângă picioarele Tale, Mântuitorule, a deşertat sticla cu mirul pre capul Tău, Cel ce .nsuţi eşti mirul cel fără de moarte.

A Treimei.
Binecuvântăm pre Tatăl...

Impreună cu Talăl, pre Fiul şi pre Sfântul Duh, pre Sfânta Treime întru o Dumnezeire o slăvim, strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti în veci.

Şi acum, a Născătoarei.

Pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, Mântuitorule, şi ale apostolilor Tăi, trimite nouă milele Tale din destul şi dă pacea Ta poporului Tău.

Irmosul:
Să lăudăm, bine să cuvântăm...
Cântarea a 9-a, Irmos:

Pre Cel ce a închipuit mai 'nainte...

Pre ceea ce a zămislit după trup, mai presus de fire, „în pântece, pre Cuvântul „Carele a strălucit din Tatăl „fără de ani, pre singura „Născătoare de Dumnezeu, cu „credinţă să o mărim“.

Vremea lucrului este, pentru mântuire. Deci, luându-ţi talantul, suflete al meu, adică chipul cel dintâiu, cumpără-ţi vieaţa cea veşnică.

Impodobindu-ne sufletele ca nişte făclii luminoase, să intrăm împreună cu Mirele, care merge la nunta cea nestricăcioasă, mai înainte până ce nu se închide uşa.

Vrând să arăţi tuturor, Iisuse, umilinţa Ta cea mai presus de fire, Te-ai ospătat cinând în casa lui Simon, Cel ce eşti hrana flămânzilor.

Cela ce eşti pâinea cea făcătoare de vieaţă, Iisuse, ai mâncat la Simon fariseul, ca păcătoasa să dobândească darul Tău cel fără de preţ, prin vărsarea mirului.

Mâinile 'mi sunt spurcate, buzele 'mi sunt de desfrânată, vieaţa necurată, mădularele

stricate; ci slăbeşte-mi şi mă iartă, strigat-a păcătoasa către Hristos.

Venind femeia la picioarele Tale, Mântuitorule, a turnat mirul, umplând locul de bună mireasmă şi umplându-se şi de mirul iertării faptelor celor rele.

De miresme sunt bogată, iară de fapte bune sunt săracă; cele ce am aduc Ţie; dă-mi şi Tu cele ce ai şi mă desleagă şi mă iartă, strigat-a păcătoasa către Hristos.

La mine este mir stricăcios, iar la Tine este mir de vieaţă, că mir este numele Tău, carele se varsă spre cei vrednici; ci mă desleagă şi mă iartă, strigat-a păcătoasa către Hristos.

Slavă, a Treimei.

Fără de început eşti, Părinte, nezidit eşti, Fiule, de un scaun eşti, Duhule; unul întreit dupre fire şi întreit dupre feţe, un Dumnezeu adevărat.

Şi acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce te cinstesc pururea, nu înceta rugând pre Cel ce S'a născut din tine, să mă izbăvesc din nevoi şi din toate ispitele.

Şi iarăşi Irmosul:

Pre ceea ce a zămislit...

Şi o metanie până la pământ.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule.

Şi după

Tatăl nostru...

Condacul zilei şi:

Doamne al puterilor fii cu noi...

Şi cealaltă rânduealǎ, dupre obiceiu.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI MIERCURI

LA UTRENIE

După cei şase Psalmi, Aliluia, pe glasul al 8-lea, şi Troparul: Iată Mirele vine în miezul nopţii... de trei ori. Caută Luni, la Utrenie. Apoi obişnuitele stihologii.
După întâia Stihologie, Sedelna glasul al 3-lea.

Podobia: De frumuseţea Fecioriei tale...

Păcătoasa a venit la Tine, vărsând mir cu lacrimi pre picioarele Tale, iubitorule de oameni, şi s'a vindecat cu porunca Ta de putoarea răutăţilor; iar ucenicul cel nemulţumitor, suflând împotriva darului Tău, l-a lepădat pre el şi s'a amestecat cu noroiul, vânzându-Te pentru dragostea banilor. Slavă Hristoase, milostivirii Tale.

Slavă, şi acum, tot aceasta.
După a doua Stihologie, Sedelna glasul al 4-lea.

Podobia: Degrab ne întâmpină...

Iuda cel înşelător poftind iubirea de argint, a gândit cu vicleşug să Te vândă, Doamne, pre Tine, comoara vieţii. Pentru aceasta şi îmbătându-se, a alergat la jidovi şi a zis călcătorilor de lege: Ce-mi veţi da mie? Şi eu îl voiu da pre El vouă, ca să-L răstigniţi.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

După a treia stihologie, Sedelna, glasul 1-iu.

Podobia: Mormântul Tău...

Păcătoasa ştergând cu căldură preacuratele Tale picioare, cu părul capului ei, şi dintru adânc suspinând, a strigat cu plângere: Indurate, nu mă lepăda, nici mă urî, Dumnezeul meu, ci mă primeşte pre mine, ceea ce mă pocăesc şi mă mântueşte, ca un iubitor de oameni.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Cetire din tâlcul Evangheliei sfântului Matei.

Apoi Evanghelia dela Ioan:

In vremea aceea, poporul care fusese cu Iisus în Vitania, mărturisea că El a strigat din mormânt..

Sfârşitul:

Deci ceea ce grăesc Eu, grăesc cum Mi-a zis Tatăl.

Psalm 50 şi Tricântarea lui Cosma.

Irmosul de două ori şi troparele pe 12; apoi iarăşi Irmosul, în amândouă stranele împreună.

Cântarea a 8-a, glasul al 2-lea, Irmos:

Pre piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura „mea asupra vrăjmaşilor mei; „că s'a veselit duhul meu a „cânta: Nu este sfânt ca Dum„nezeul nostru şi nu este „drept, afară de tine, Doamne".

In deşert şi cu minte înrăutăţită se adună adunarea celor fără de lege, ca să Te dovedească vrednic de pierzare, pre Tine, Hristoase Mântuitorule; Căruia cântăm: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Sfatul cel cumplit al celor fără de lege fiind cu suflet împotrivitor lui Dumnezeu, se sfătueşte să ucidă ca pre un netrebnic pre Hristos Cel drept; Căruia cântăm: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Şi îndată Ectenia cea mică.

CONDAC

glasul al 4-lea.

Podobia: Cel ce Te-ai înălţat pre cruce..

Mai mult decât desfrânata făcând fărădelege, ploi de lacrimi nicicum nu Ţi-am adus, Bunule; ci cu tăcere rugându-mă cad către Tine, sărutând cu dragoste preacuratele Tale picioare. Ca să-mi dai iertare de greşale ca un Stăpân, mie, celui ce strig, Mântuitorule: De întinăciunea faptelor mele curăţeşte-mă.

ICOS:

Femeia care era mai 'nainte desfrânată, degrab s'a arătat înţeleaptă, urînd lucrurile păcatului celui grozav şi desmierdăciunile trupului; aducându-şi aminte de ruşinea cea mare şi de osânda

muncii, cari vor răbda păcătoasele și desfrânații, dintre cari cel dintâiu fiind eu, mă îngrozesc; dară petrec în obiceiul cel rău, cu nebunul. Iar femeia cea desfrânată temându-se și sârguindu-se, a venit degrabă strigând către Mântuitorul: Iubitorule de oameni și îndurate, izbăvește-mă de întinăciunea faptelor mele.

SINAXAR

IN SFÂNTA ȘI MAREA MIERCURI

Sinaxarul din Minei, apoi aceasta.

In sfânta și marea Miercuri dumnezeeștii părinți au hotărit să se facă pomenire de femeia cea păcătoasă, care a uns cu mir pe Domnul, pentrucă lucrul acesta s'a întâmplat puțin înainte de mântuitoarea patimă.

Stihuri

Femeia ce-a turnat mir pe-al lui Hristos trup,

Smirna și aloea a preînchipuit.

Când Iisus s'a suit in Ierusalim și era în casa lui Simon leprosul, o femeie păcătoasă s'a apropiat de El și a turnat pe capul lui acel mir de mare preț. Pomenirea ei s'a pus in această zi, pentruca, după cuvântul Mântuitorului, să se predice pretutindenea și tuturor fapta ei cea plină de foarte multă căldură. Ce-a îndemnat-o oare la asta? Dragostea pe care ea a văzut că o are Hristos pentru toți, prietenia Lui cu toți oamenii și mai cu seamă faptul de acum când L-a văzut că intră in casa unui lepros pe care legea îl socotea necurat și poruncea să fie îndepărtat dintre oameni. Se gândea deci femeia că-i va vindeca și boala ei după cum a vindecat-o pe a aceluia. Și intr'adevăr, pe când ședea la masă, I-a turnat pe capul Lui mir în valoare cam de trei sute de dinari. Ucenicii, dar mai ales Iuda, au certat-o. Hristos, însă, i-a luat apărarea ca să nu îndepărteze gândul ei cel bun. In urmă Hristos face pomenire de îngroparea Sa spre a intoarce pe Iuda dela vânzare și a învrednicit pe femeie de marea cinste de a se propovedui pretutindeni, în toată lumea, fapta ei bună.

Trebue să se știe că femeia aceasta pare că este una și aceeași la toți Evangheliștii, dar nu este așa.

După cum spune dumnezeescul Hrisostom, la cei dintâi trei Evangheliști este vorba de una și aceeași femeie, numită in deobște femeiea cea păcătoasă. La Evanghelistul Ioan, însă, nu e vorba de această femeie, ci de altă femeie care are o viață curată. Maria, sora lui Lazăr, pe care n'ar fi iubit-o Hristos de-ar fi fost o păcătoasă. Maria, spre deosebire de celelalte, cu șase zile înainte de Paști, pe când Domnul ședea la masă în casa ei din Vitania, a intrebuințat mir și l-a turnat pe frumoasele Lui picioare și I le-a șters cu părul capului ei, arătând față de Hristos un respect nespus de mare, oferindu-I mirul ca lui Dumnezeu. Ea știa bine că la jertfe se aducea untdelemn lui Dumnezeu, preoții se sfințeau cu mir, iar Iacov altădata a uns cu untdelemn stâlpul înălțat lui Dumnezeu. I-a adus lui acest mir și l-a dăruit Invățătorului ca lui Dumnezeu, pentrucă l-a sculat din morți pre fratele ei. Din pricina asta nici Domnul nu-i făgăduește vreo răsplată. Intr'adevăr, cu acest prilej numai Iuda murmură din pricina iubirii sale de argint.

Cealaltă femeie, adică cea păcătoasă, după cum au istorisit sfinții Evangheliști Matei și Marcu, a turnat acel mir de preț pe capul lui Iisus, cu două zile înainte de Paști, pe când Iisus, era tot în Ierusalim și tot pe când stătea la masă, dar în casa lui Simon leprosul. Pe această femeie păcătoasă și ucenicii s'au supărat; și supărarea era dreaptă, pentrucă se gândeau bine la dorința lui Hristos de a face milostenie. Mai mult: acestei femei păcătoase i s'a dat și răsplata de a se duce vestea despre fapta ei bună în toată lumea.

Prin urmare unii spun că este vorba de una și aceeași femeie, pe când învățătorul cel cu rostul de aur spune că este vorba de două femei.

Sunt însă unii care spun că e vorba de trei femei: două cele amintite mai sus, care i-au turnat mir nu cu mult înainte de patima Domnului, iar o a treia cu mult înainte de acestea, dar mai bine spus prima care a turnat mir pe Hristos, aproape pe la mijlocul predicării evanghelice; ea era și defrânată și păcătoasă. Aceasta a venit în casa fariseului Simon și nu a lui Simon leprosul; i-a turnat numai mir pe picioarele lui Hristos; de fapta ei s'a scandalizat numai fariseul; și în sfârșit ei îi dăruește Mântuitorul iertarea păcatelor. Despre această păcătoasă povestește numai dumnezeescul Luca pe la mijlocul Evangheliei sale după cum s'a spus mai sus. Căci după ce povestește fapta acestei femei

păcătoase, adaugă îndată aceste cuvinte: „După aceasta Iisus a mers prin oraşe şi sate, binevestind şi propoveduind împărăţia lui Dumnezeu". Din aceste cuvinte se vede că fapta acestei femei păcătoase nu s'a întâmplat în timpul patimilor. Prin urmare şi din pricina timpului, şi din pricina celor ce L-au primit pe Hristos, şi din pricina persoanelor şi din pricina caselor, dar încă şi din pricina chipului în care a turnat mirul, urmează că au fost trei femei: două păcătoase, iar a treia, sora lui Lazăr, Maria, care strălucea printr'o viaţă curată. În privinţa caselor: una este casa fariseului Simon, alta casa lui Simon leprosul în Vitania, şi alta iarăşi casa surorilor lui Lazăr, Maria şi Marta, tot în Vitania. Din acestea rezultă iarăşi că Hristos a luat parte la două ospeţe în Vitania: unul cu şase zile înainte de Paşti, în casa lui Lazăr, când a mâncat împreună cu El şi Lazăr, după cum istoriseşte fiul tunetului, grăind aşa: „Cu şase zile înainte de Paşti, a venit Iisus în Vitania, unde era Lazăr, cel ce murise şi pe care Hristos l-a înviat din morţi. Şi i-au făcut Lui acolo cină şi Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce şedeau cu El la masă. Iar Maria, luând o litră de nard curat de mare preţ, a uns picioarele lui Iisus, şi l-a şters picioarele Lui cu părul capului ei". Cealaltă cină I s'a făcut Lui cu două zile înainte de Paşti, pe când Hristos era tot în Vitania, în casa lui Simon leprosul; atunci s'a apropiat de El femeia păcătoasă şi a turnat mirul cel de mare preţ. Că aceasta s'a petrecut cu două zile înainte de Paşti o arată sfântul Evanghelist Matei când scrie că Hristos a spus ucenicilor: „Ştiţi că după două zile sunt Paştile". Iar mai jos puţin, sfântul Evanghelist Matei adaugă: „Şi fiind Iisus în Vitania în casa lui Simon leprosul s'a apropiat de el o femeie păcătoasă, având un alavastru cu mir de mare preţ şi l-a turnat pe capul Lui pe când şedea la masă". Tot aşa spune şi Marcu: „Şi după două zile erau Paştile şi Azimile; şi pe când era în Vitania în casa lui Simon leprosul şi şedea la masă, a venit o femeie" şi celelalte.

Sunt şi unii cari susţin că femeia care a uns cu mir pe Domnul despre care vorbesc cei patru Evanghelişti este una şi aceeaşi. Ei socotesc că Simon fariseul şi Simon leprosul este una şi aceeaşi persoană şi fac din el şi tatăl lui Lazăr şi al surorilor sale, Maria şi Marta. Mai susţin că este una şi aceeaşi cină; apoi că este una şi aceeaşi casă, cea din Vitania a lui Simon, care a pregătit foişorul cel aşternut, unde a avut loc cina cea de taină.

Părerea acestora însă nu este dreaptă. I s'au dat lui Hristos două mese în Vitania, în afară de Ierusalim: una cu şase zile, iar alta cu două zile înainte de Paştile Evreilor, după cum s'a spus. Atunci şi femeile au adus lui Hristos mir şi l-au turnat pe El în chipuri diferite. Cina cea de taină şi foişorul cel aşternut a fost pregătit în Ierusalim şi cu o zi înainte de Paştile Evreilor şi de patima lui Hristos. Unii spun că au pregătit cina în casa unui om necunoscut; alţii că au pregătit-o în sfântul Sion, în casa ucenicului Ioan cel care şedea pe pieptul lui Iisus. Aici, în adevăr, au fost ascunşi ucenicii de frica Iudeilor, aici, după înviere, a pus Toma degetul în coasta lui Hristos, aici a avut loc pogorîrea Sfântului Duh în ziua Cincizecimii şi încă alte fapte nespuse şi tainice.

Mi se pare însă, şi este adevărat, că este mai exactă susţinerea lui Hrisostom, că două sunt femeile care au turnat mir pe Hristos. Una, despre care vorbesc cei trei Evanghelişti, o femeie desfrânată şi păcătoasă; ea a turnat mir pe capul lui Iisus. Alta, cea din Evanghelia după Ioan, Maria, sora lui Lazăr; ea a adus mir şi l-a turnat numai pe dumnezeeştile picioare ale lui Hristos. Altele sunt cinele din Vitania şi alta este cina cea de taină. Şi se vede asta din aceea că după ce se povesteşte fapta femeii păcătoase, Mântuitorul trimite pe ucenici în Ierusalim ca să pregătească Paştile: „Mergeţi, le-a spus El, în cetate la cutare şi spuneţi-i: Învăţătorul zice: La tine vreau să fac Paştile cu ucenicii". Şi iarăşi: „Şi vă va întâmpina un om cu un ulcior cu apă . . . . şi el vă va arăta un foişor mare aşternut. Acolo pregătiţi-l. Iar ei plecând . . . . au aflat precum le zisese şi au pregătit Paştile". adică Paştile Evreilor, care băteau la uşă. Şi Mântuitorul a venit şi l-a făcut împreună cu ucenicii Lui, după cum zice dumnezeescul Hrisostom. Apoi după ce s'a făcut cina cea de taină şi după ce între timp a spălat picioarele ucenicilor, s'a aşezat din nou la masă şi ne-a predat pe aceeaşi masă Paştile nostru, după cum spune Ioan Gură de Aur. Dumnezeescul Ioan împreună cu Marcu, dumnezeeştii Evanghelişti, au arătat şi cum era mirul. L-au numit „curat şi de mare preţ". Prin „curat" este obiceiul să se arate ceea ce este nefalşificat şi neamestecat. Poate că acest cuvânt era numele celui mai bun mir, care curge întâi. Marcu adaugă că femeia în grabă a spart vasul, care era strâmt la gură; un astfel de vas se numeşte alavastru. Acest vas, spune sfântul Epifaniu,* este de sticlă şi e făcut fără toartă; un astfel de vas se numeşte amforă. Mirul acela era făcut din multe materii: flori de smirnă, scorţişoară bine mirositoare, stânjănei, trestie aromată şi untdelemn.

Dar tu, Hristoase Dumnezeule, care ai fost uns cu mir spiritual, slobozeşte-ne de patimile ce vin asupra noastră şi miluieşte-ne pe noi ca un singur bun şi de oameni iubitor. Amin.

Cântarea a 8-a Irmos:

Cuvântul muncitorului pen-„trucă biruia, de şapte ori „cuptorul a fost ars oarecând; „întru carele tinerii nu s'au „ars, porunca împăratului căl-„când. Ci au strigat: Toate lu-„crurile Domnului, pre Dom-„nul lăudaţi-L şi-L prea înăl-„ţaţi întru toţi vecii".

Turnând femeia mir scump pre stăpânescul Tău creştet cel dumnezeesc şi înfricoşat, Hristoase, a cuprins tălpile Tale cele nespurcate cu mâini spurcate şi a strigat: Toate lucrurile Domnului, pre Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu lacrimi a spălat picioarele Ziditorului cea vinovată întru păcate şi le-a şters cu părul său; pentru aceea nu s'a greşit de izbăvirea faptelor ei din vieaţă, ci a strigat: Toate lucrurile Domnului, pre Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Săvârşitu-s'a mântuirea celei cu minte bună prin mântuitoarele milostiviri şi din izvorul lacrimilor, cu care spălându-se prin mărturisire nu s'a ruşinat, ci a strigat: Toate lucrurile Domnului, pre Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Irmosul:

Cuvântul muncitorului...

Ceea ce eşti mai cinstită nu cântăm.

Cântarea a 9-a Irmos:

Cu suflete curate şi cu buze „nespurcate, veniţi să mă-„rim pre cea nespurcată şi „preacurată Maica lui Emma-„nuil, prin ea aducând rugă-„ciuni Celui ce S'a născut din-„tr'însa; milostiveşte-Te spre „sufletele noastre, Hristoase „Dumnezeule, şi ne mântueşte „pre noi".

Arătându-se nemulţumitor, viclean şi râvnitor, Iuda cel rău a vândut darul cel vrednic al lui Dumnezeu, prin carele s'a deslegat datoria păcatelor, precupeţind darul cel iubit de Dumnezeu. Milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne milueşte.

Iuda, lepădându-se de prieteşugul lui Hristos pentru aur, mergând a zis boerilor celor fără de lege: Ce-mi veţi da mie şi eu voiu da vouă precum voiţi pre Hristos, pre Carele căutaţi? Milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântueşte.

O, iubirea ta de argint cea oarbă, neprietene, din care

ai luat uitare de cele ce te-ai învăţat! Că nici toată lumea nu este întocmai cu sufletul şi din desnădăjduire te-ai sugrumat, spânzurându-te pre tine însuţi, vânzătorule. Milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântueşte.

Şi iarăşi Irmosul:

Cu suflete curate.

Luminânda, de trei ori.

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită şi îmbrăcăminte nu am, ca să intru într'ânsa. Luminează-mi haina sufletului meu, dătătorule de lumină şi mă mântueşte.

LA LAUDE

Punem stihirile pre 4, glasul 1-iu, singur glasul

Pre tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că eşti Dumnezeu, a zis cu plângere rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi: Desleagă-mi datoria, precum mi-am deslegat şi eu părul; iubeşte-mă pre mine ceea ce Te iubesc, care dupre dreptate eram urîtă şi Te voiu propovedui ca şi vameşii, Făcătorule de bine, iubitorule de oameni.

Mirul cel de mult preţ, l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi şi l-a turnat preste preacuratele Tale picioare, sărutându-le. Deci, precum pre aceea îndată o ai îndreptat, dărueşte-ne şi nouă iertare, Cel ce ai pătimit pentru noi şi ne mântueşte.

Când aducea păcătoasa mirul, atuncea s'a tocmit ucenicul cu cei fără de lege; aceea se bucura, turnând mirul cel de mult preţ, iar el se grăbia să vândă pre Cel fără de preţ; aceea a cunoscut pre Domnul, iar acesta s'a despărţit de Stăpânul; aceea s'a mântuit, iar Iuda s'a făcut rob vrăjmaşului. Rea este lenevirea, mare este pocăinţa, pe care dărueşte-o mie, Mântuitorule, Cela ce ai pătimit pentru noi şi ne mântueşte pre noi.

Vai de ticăloşia Iudei! Văzut-a pre păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului şi a gândit cu vicleşug la sărutarea vânzării. Aceea şi-a deslegat părul, iar acesta s'a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutate împuţită. Că pizma nu mai ştie să cinstească mai mult lucrul cel de folos. Vai de ticăloşia Iudei, de care izbăveşte, Dumnezeule, sufletele noastre.

Slavă; glasul al 2-lea.

Păcătoasa a alergat la mir, să cumpere mir de mult preţ, să ungă pre Făcătorul de bine

şi a strigat către vânzătorul de mir: Dă-mi mir, ca să ung şi eu pre Cel ce a şters toate păcatele mele!

Şi acum; glasul al 6-lea.

Cea cufundată în păcate, Te-a aflat pre Tine liman de mântuire şi îndată, turnându-Ţi mirul cu lacrimi, a strigat: Iată, Cel ce aşteaptă pocăinţa păcătoşilor! Ci mă mântueşte, Stăpâne, din valul păcatului, pentru mare mila Ta.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 6-lea.

Astăzi a venit Hristos în casa fariseului şi apropiindu-se o femeie păcătoasă, s'a aruncat la picioarele Lui, strigând: Vezi pre cea cufundată în păcate, pre cea desnădăjduită pentru fapte, pre cea nelepădată de către bunătatea Ta; ci'mi dă, Doamne, iertare de răutăţi şi mă mântueşte.

Stih: Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne...

Tins-a păcătoasa părul său, Ţie, Stăpânului, tins-a şi Iuda mâinile sale la cei fără de lege. Aceea ca să ia iertare, iar acesta să ia bani. Pentru aceasta strigăm Ţie, Celui ce Te-ai vândut şi ne-ai slobozit pre noi: Doamne, slavă Ţie.

Stih: Şi să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru preste noi...

Venit-a la Tine femeia cea împuţită şi întinată, vărsând lacrimi pre picioarele Tale, Mântuitorule, mai 'nainte vestind patima Ta. Cum mă voiu uita la Tine, Stăpâne? Că Tu ai venit să mântueşti pre păcătoase. Ridică-mă dintru adânc pre mine cea moartă, Cel ce ai ridicat pre Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primeşte-mă pre mine ticăloasa, Doamne, şi mă mântueşte.

Stih: Mărturisi-mă-voiu Ţie, Doamne, cu toată inima mea...

Cea defăimată pentru vieaţă şi cunoscută pentru întoarcere, ţiind mirezme s'a apropiat către Tine, strigând: Să nu mă lepezi pre mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci lacrimile mele, Cel ce eşti bucuria îngerilor; ci mă primeşte pre mine, ceea ce mă pocăesc, pre care nu m'ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru mare mila Ta.

Slavă; şi acum.

Idiomela, glasul al 8-lea, facerea Casianei călugăriţa.

Doamne, femeia ceea ce căzuse în păcate multe, simţind Dumnezeirea Ta, luând rânduealá de mironosiţă şi tânguindu-se a adus Ţie mir mai 'nainte de îngropare, zicând: Vai mie! Că noapte îmi este mie înfierbântarea curviei şi

întunecată şi fără de lună pofta păcatului. Primeşte izvoarele lacrimilor mele, Cela ce scoţi cu norii apă din mare; pleacă-Te spre suspinurile inimii mele, Cela ce ai plecat cerurile cu nespusa plecăciune. Ca să sărut preacuratele Tale picioare şi să le șterg pre ele iarăşi cu părul capului meu. Al cărora sunet auzindu-l cu urechile Eva în raiu întru amiazăzi, de frică s'a ascuns. Cine va cerca mulţimea păcatelor mele şi adâncurile judecăţilor Tale, de suflete Mântuitorule, Izbăvitorul meu? Să nu mă treci cu vederea pre mine, roaba Ta, Cela ce ai nemăsurată milă.

Apoi:

Bine este a ne mărturisi Domnului...

Sfinte Dumnezeule...

cu metanii.

Şi ceasul intâiu, fără de Catismă, făcându-se şi metanii dupre rânduеala lor, Litie şi Apolis. Şi celelalte, precum am arătat în Lunea cea mare.

La ceasul al şaselea

Troparul Proorociei, glasul al 8-lea.

Astăzi s'a adunat adunarea cea vicleană şi a gândit asupra Ta cele deșarte; astăzi Iuda pentru tocmeala ce a făcut şi-a arvunit lui-şi spânzurare; iară Caiafa şi nevrând a mărturisit, că unul pentru toţi ai luat patimă de bună voie, Mântuitorul nostru, Hristoase Dumnezeule, mărire Ţie.

Slavă, şi acum; tot acesta.

Prochimen, glasul al 4-lea.

Binecuvânta-Te-va Domnul din Sion, Cel ce a făcut cerul şi pământul.

Stih:

Iată, acum binecuvântaţi pre Domnul, toate slugile Domnului.

Din proorocia lui Iezechiil, cetire.

Cap. 2—3, vers. 3—3.

Am auzit glasul unuia, care mi-a zis: „Fiul omului, am să te trimet la fiii lui Israil, la aceşti oameni neascultători, care s'au răsvrătit împotriva mea; ei, ca şi părinţii lor, păcătuesc înaintea mea până în ziua de astăzi. Aceşti fii sunt groşi de obraz şi cu inima împietrită; la ei te trimet eu, ca să le zici: aşa grăieşte Domnul! Ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, — căci sunt un neam îndărătnic, să ştie însă că este între dânşii un proroc. Dar tu, fiul omului, să nu te temi de ei şi de vorbele lor să nu te sperii, deşi ei vor fi pentru tine spini şi ciulini, şi-ai să trăeşti între ei, ca între scorpii; să nu te temi de vorbele lor şi de faţa lor să nu te sperii, deşi sunt un neam îndărătnic, ci să le spui cuvintele mele, ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, căci sunt un neam răzvrătitor. Tu însă, fiul omului, ascultă ce voiu să-ţi spun! Nu fii îndărătnic, ca acest neam răzvrătitor! Deschide-ţi gura şi mănâncă ceea ce am să-ţi dau!" Şi căutând eu, am văzut o mână întinsă spre mine şi în ea o hârtie strânsă sul; şi a desfăşurat-o înaintea mea, şi am văzut că era scrisă şi pe o parte şi pe alta: plângere, tânguire şi jale era scris într'însa. Apoi mi-a zis: „Fiul omului, mănâncă ceea ce ai dinainte, mănâncă aceastâ hârtie şi mergi de grăieşte casei lui Israil!" Atunci eu mi-am deschis gura şi acela mi-a dat să mănânc hârtia aceea, şi mi-a zis: „Fiul omului, hrăneşte-ţi pântecele şi-ţi satură lăuntrul tău cu această hârtie, pe care ţi-o dau eu!" Şi eu am mâncat-o şi era în gura mea dulce, ca mierea.

Prochimen, glasul al 2-lea.

Cei ce vă temeţi de Domnul, binecuvântaţi pre Domnul.

Stih:

Lăudaţi numele Domnului, lăudaţi slugi pre Domnul.

Şi cetirea Evangheliei, după rânduеală.

In Sfânta şi Marea zi Miercuri

SEARA

După Psalmul începător, obişnuita Catismă

Către Domnul, când m'am necăjit, am strigat.

Fără metanii

La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10. Şi cântăm aceste Stihiri idiomele, glasul 1-iu.

Pre Tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că eşti Dumnezeu, a zis cu plângere rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi: Desleagă-mi datoria, precum mi-am deslegat şi eu părul; iubeşte-mă pre mine, ceea ce Te iubesc, care dupre dreptate eram urîtă şi Te voiu propovedui ca şi vameşii, Făcătorule de bine, iubitorule de oameni.

Mirul cel de mult preţ l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi şi l-a turnat preste preacuratele Tale picioare, sărutându-le. Deci, precum pre aceea îndată o ai îndreptat, dărueşte-ne şi nouă iertare, Cela ce ai pătimit pentru noi, şi ne mântueşte.

Când aducea păcătoasa mirul, atuncea s'a tocmit ucenicul cu cei fără de lege. Aceea se bucura, turnând mirul cel de mult preţ; iar el se grăbia să vândă pre Cel fără de preţ; aceea a cunoscut pre Stăpânul, iar acesta s'a despărţit de Stăpânul; aceea s'a mântuit, iar Iuda s'a făcut rob vrăjmaşului. Rea este lenevirea, mare este pocăinţa, pe care dărueşte-o mie, Mântuitorule, Cela ce ai pătimit pentru noi, şi ne mântueşte pre noi.

Vai de ticăloşia Iudei! Văzut-a pre păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului şi a gândit cu vicleşug la sărutarea vânzării. Aceea şi-a deslegat părul, iar acesta s'a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutate împuţită; că pizma nu ştie să cinstească lucrul cel de folos. Vai de ticăloşia Iudei, de care fereşte, Dumnezeule, sufletele noastre.

Glasul al 2-lea.

Păcătoasa a alergat la mir, să cumpere mir de mult preţ, să ungă pre Făcătorul de bine; şi a strigat către vânzătorul de mir: Dă-mi mir, ca să ung şi eu pre Cel ce a şters toate păcatele mele.

Glasul a 6-lea

Cea cufundată în păcate Te-a aflat pre Tine liman de mântuire şi îndată turnându-Ţi mirul cu lacrimi, a strigat: Iată, Cel ce aşteaptă pocăinţa păcătoşilor! Ci mă mântueşte,

Stăpâne, din valul păcatului, pentru mare mila Ta.

Astăzi a venit Hristos în casa fariseului şi apropiindu-se o femeie păcătoasă, s'a aruncat la picioarele Lui strigând: Vezi pre cea cufundată în păcate, pre cea desnădăjduită pentru fapte, pre cea nelepădată de către bunătatea Ta; şi-mi dă, Doamne, iertare de răutaţi şi mă mântueşte.

Tins-a păcătoasa părul său Ţie, Stăpânului, tins-a şi Iuda mâinile sale la cei fără de lege. Aceea să ia iertare, iar acesta să ia bani. Pentru aceasta strigăm Ţie, Celui ce Te-ai vândut şi ne-ai mântuit pre noi: Doamne, slavă Ţie.

Venit-a la Tine femeia cea împuţită şi întinată, vărsând lacrimi pre picioarele Tale Mântuitorule, mai 'nainte vestind patima Ta. Cum mă voiu uita la Tine, Stăpâne? Că ai venit să mântueşti pre păcătoase. Ridică-mă dintru adânc pre mine cea moartă, Cel ce ai ridicat pre Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primeşte-mă pre mine, ticăloasa, Doamne, şi mă mântueşte.

Cea defăimată pentru vieaţă şi cunoscută pentru întoarcere, ţiind miresme s'a apropiat către Tine, strigând: Să nu mă lepezi pre mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci lacrimile mele, Cela ce eşti bucuria îngerilor; ci mă primeşte pre mine, ceea ce mă pocăesc, pre care nu m'ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru marea mila Ta.

Slavă şi acum; glasul al 8-lea.

Facerea Casianei călugăriţa.

Doamne, femeia ceea ce căzuse în păcate multe, simţind Dumnezeirea Ta, luând rânduealà de mironosiţă şi tânguindu-se a adus Ţie mir mai 'nainte de îngropare, zicând: Vai mie! Că noapte îmi este mie înfierbântarea curviei şi întunecată şi fără de lună pofta păcatului. Primeşte izvoarele lacrimilor mele, Cela ce scoţi cu norii apa din mare; pleacă-Te spre suspinurile inimii mele, Cel ce ai plecat cerurile cu nespusa plecăciune. Ca să sărut preacuratele Tale picioare şi să le şterg pre ele iarăşi cu părul capului meu. Al cărora sunet auzindu-l cu urechile Eva în raiu întru amiazăzi, de frică s'a ascuns. Cine va cerca mulţimea păcatelor mele şi adâncurile judecăţilor Tale, de suflete Mântuitorule, Izbăvitorul meu? Să nu mă treci cu ve-

derea pre mine, roaba Ta, Cela ce ai nemăsurată milă.

Vohod cu Evanghelia,

Lumină lină...

Prochimen, glasul al 4-lea

Mărturisiţi-vă Dumnezeului ceresc, că este bun, că în veac este mila Lui.

Stih:

Mărturisiţi-vă Dumnezeului Dumnezeilor, că în veac este mila Lui.

Dela Ieşire, cetire.

Cap. 2, vers. 11—22.

Iar după multă vreme, când Moise se făcuse mare, a ieşit la fiii lui Israil, fraţii săi, şi a văzut muncile lor cele grele. Cu prilejul acesta a văzut el pe un Egiptean că bătea pe un Evreu dintre fiii lui Israil, fraţii săi; şi căutând încoace şi încolo şi nevăzând pe nimeni, a ucis pe Egiptean şi l-a ascuns în nisip. Apoi ieşind iarăşi a doua zi, a văzut doi Evrei certându-se şi a zis obijduitorului: „Pentru ce baţi pe aproapele tău?" Acela însă i-a răspuns: „Cine te-a pus căpetenie şi judecător peste noi? Nu cumva vrei să mă omori şi pe mine, cum ai omorît ieri pe Egipteanul acela?" Şi s'a spăimântat Moise şi a zis: „Cu adevărat s'a vădit fapta aceasta!" Iar dacă a aflat Faraon de fapta aceasta, a voit să ucidă pe Moise. Moise însă a fugit dela faţa lui Faraon şi s'a dus în ţara Madian; şi sosind în ţara Madian, s'a oprit la o fântână. Preotul din Madian însă avea şapte fete, care păşteau oile tatălui lor. Şi venind acestea, au scos apă şi au umplut adăpătorile, ca să adape oile tatălui lor. Dar venind păstorii, le-au alungat. Atunci s'a sculat Moise şi le-a apărat, le-a scos apă şi le-a adăpat oile. Mergând ele la tatăl lor Raguel, acesta le-a zis: „Cum de aţi venit astăzi aşa de curând?" Iar ele au zis: „Un Egiptean oarecare ne-a apărat de păstori, ne-a scos apă şi ne-a adăpat oile noastre". Zis-a acela către fiicele sale: „Dar unde-i acela? De ce l-aţi lăsat? Chemaţi-l şi daţi-i să mănânce pâine!" Şi a rămas Moise la omul acela, iar el a dat pe fiica sa Sefora de soţie lui Moise. Aceasta luând în pântece, a născut un fiu, şi i-a pus Moise numele Gersom, zicând: „Am ajuns pribeag în ţară străină". Şi luând iarăşi femeia în pântece, a născut alt fiu şi i-a pus numele Eliezer, pentrucă şi-a zis: „Dumnezeul tatălui meu mi-a fost ajutor şi m'a scăpat din mâna lui Faraon".

Prochimen, glasul al 4-lea.

Doamne, mila Ta este în veac, lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea.

Stih:

Mărturisi-mă-voiu Ţie, Doamne, cu toată inima mea şi înaintea îngerilor voiu cânta Ţie.

Dela Iov, cetire.

Cap. 2, vers. 1—10.

Apoi iarăşi veniră, într'o zi, îngerii lui Dumnezeu, să se înfăţişeze înaintea Domnului şi Satan veni şi el, printre ei, să se înfăţişeze înaintea Domnului. Şi Domnul zise către Satan: „De unde vii?" Iar Satan răspunse Domnului, şi-i zise: „Am dat târcoale pe pământ şi m'am plimbat în sus şi în jos". Şi Domnul zise către Satan: „Uitatu-te-ai la robul meu Iov, că nu este niciunul ca el pe pământ, fără cusur şi drept şi temător de Dumnezeu şi care să se ferească de ce este rău? El se ţine cu putere în statornicia lui şi tu m'ai întărâtat pe nedrept împotrivă-i, ca să-l prăpădesc". Dar Satan răspunse Domnului, şi zise: „Cojoc pentru cojoc! Că tot ce are omul dă pentru viaţa lui. Dar ia întinde-ţi mâna şi atinge-te de osul şi de carnea lui! Să vedem dacă nu te va blestema în faţă-ţi"! Şi Domnul zise către Satan: „Il dau în puterea ta! Numai nu te atinge de viaţa lui". Atunci Satan a plecat dinaintea Domnului şi a lovit pe Iov cu bubat negru, din tălpile picioarelor până în creştetul capului. Şi a luat Iov un ciob ca să se scarpine şi şedea pe gunoiu, afară din oraş. Atunci nevasta lui a zis către el: ‚Te ţii mereu în statornicia ta? Blestemă pe Dumnezeu şi mori!" Dar Iov i-a răspuns: „Vorbeşti cum ar vorbi una din femeile nebune! Ce? Dacă am primit dela Dumnezeu cele bune, nu vom primi oare şi pe cele rele?" Şi între toate acestea, Iov n'a păcătuit deloc cu buzele sale.

Apoi:

Să se îndrepteze rugăciunea mea...

Evanghelia dela Mateiu.

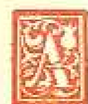
Şi cealaltă rânduеală a liturghiei celei mai înainte sfinţite.

După aducerea cinstitelor daruri, trei metanii. Şi îndată se părăsesc de tot metaniile, ce se fac în Biserică; în chilii se fac până în Vinerea mare.

DUPA PAVECERNIŢA

Cetim Pavecerniţa cea mică, la care cântăm: Tricântarea lui Andrei Criteanul, a Joiei celei mari.

Cântarea a 4-a, glasul al 6-lea, irmos:

uzit-a profetul de venirea „Ta, Doamne, şi s'a te- „mut; că vrei să Te naşti din „Fecioară şi oamenilor să Te „arăţi; şi a grăit: Auzit-am „auzul Tău şi m'am temut; „slavă puterii Tale, Doamne".

Foişor aşternut Te-a primit pre Tine, Ziditorule, şi pre tăinuitorii Tăi; acolo ai săvârşit Paştile şi acolo ai lucrat tainele; că acolo trimiţându-se doi din ucenicii Tăi, Ţi s'a gătit Paştile.

Cel ce ştie toate zis-a mai 'nainte apostolilor: Mergeţi la oarecine şi fericit este carele poate să primească pre Domnul cu credinţă, gătindu-şi mai 'nainte inima foişor şi cină credinţa cea bună.

Mintea ta, nebunule Iudo, este plină de iubire de argint şi năravul tău plin de nebunie; că încredinţându-se numai ţie punga, nici cum nu te-ai plecat spre milostivire, ci ţi-ai închis îndurarea inimii tale cei împietrite, vânzând pre Cel ce este Insuşi milostiv.

Mintea ucigătorilor de Dumnezeu tocmindu-se cu vinderea iubitorului de argint, a acelora s'a într'armat spre ucidere, iar a acestuia a tras arginţii; şi atuncea mai mult alegând spânzurarea decât pocăinţa, rău s'a lipsit de vieaţă.

Sărutarea ta este plină de vicleşug, înşelătorule Iudo, că ceea ce ai zis, bucură-te! a fost împreună cu arma; căci cu limba ai grăit cele de unire, iară cu voinţa ai gândit cele de despărţire; că ai cugetat să vinzi cu înşelăciune celor fără de lege pre Făcătorul de bine.

Săruţi, Iudo şi vinzi, săruţi şi nu te pleci, alergând cu vicleşug. Dară cine urînd sărută, de trei ori, ticăloase? Cine iubind pre cineva, îl vinde cu preţ? Sărutarea ta vădeşte voinţa sfatului tău celui rău şi fără de ruşine.

Slavă, a Treimei.

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te numesc pre Tine, Dumnezeire una şi întreită, ca pre ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi de un scaun; şi strig Ţie cântarea cea mare, care se cântă întreit întru cele de sus.

Şi acum, a Născătoarei

Zămislirea ta este mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu; că zămislirea este dela Duhul Sfânt, iară nu din sămânţă. Iară naşterea s'a tăinuit de legile firii, ca o nestricată şi mai presus de fire decât toată naşterea. Căci Cel ce S'a născut, Dumnezeu este.

Sedelna, glasul, al 4-lea.

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...

Mâncând, Stăpâne, împreună cu ucenicii Tăi, ai arătat cu taină sfântul Tău sfârşit, prin care ne-am scăpat din stricăciune, noi cei ce cinstim cinstitele Tale patimi.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Pre Cela ce-L slăvesc oştile „cereşti şi de Dânsul se „înfricoşează heruvimii şi se„rafimii, toată suflarea şi făp„tura lăudaţi-L, bine-L-cuvân„taţi şi-L prea înălţaţi întru „toţi vecii".

Plinind porunca legii, Cel ce a scris lespezile legii în Sinai, a mâncat paştile cele de demult şi umbroase şi S'a făcut însuşi Paşti şi jertfă vie de taină.

Înţelepciunea cea ascunsă din veac, învăţând tainele o ai arătat şi tuturor Apostolilor Tăi, la cină, Hristoase Mântuitorule, care o au dat Bisericilor, purtătorii de Dumnezeu.

Unul din voi Mă va da cu vicleşug jidovilor, vânzându-Mă întru această noapte. Aceasta zicând Hristos a turburat pre prieteni; atuncea nepricepându-se, se îndemnau a se întreba unul pre altul.

Smerindu-Te pentru noi, Cela ce eşti bogat, sculându-Te dela cină şi luând ştergarul Te-ai încins cu el şi plecându-Ţi grumajii, ai spălat picioarele ucenicilor Tăi şi ale vânzătorului.

Cine nu se va mira de înălţimea înţelepciunii Tale, Iisuse, cea nespusă şi mai presus de gând? Că ai stătut înaintea lutului, Ziditorul tuturor, spălând picioarele şi ştergându-le cu ştergarul.

Ucenicul pre carele iubia Domnul, căzând pre pieptul Lui a zis către El: Cine este cel ce Te vinde? Iară Hristos a zis către dânsul: Cel ce şi-a întins acum mâna în blid.

Ucenicul luând pâine, s'a pornit asupra pâinii, gândind pentru vindere; a alergat la jidovi şi a zis călcătorilor de lege: Ce-mi veţi da mie şi eu voiu da pre El vouă?

A Treimei.

Binecuvântăm pre Tatăl, pre Fiul...

Pre un Dumnezeu dupre fiinţă cinstesc, trei feţe laud dupre osebire altele, iară nu de altfel; că Dumnezeirea este una în trei feţe, o Stăpânie, că Tatăl este şi Fiul şi Duhul.

Şi acum, a Născătoarei.

Izbăveşte-ne pre noi, Iisuse Mântuitorul nostru, de înşelăciune, de ispită şi de cel viclean. Primeşte pre Născătoarea de Dumnezeu, care se roagă neîncetat, că este Maică şi poate să Te facă pre Tine milostiv.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pre Cel ce-L slăvesc oştile cereşti...

Cântarea a 9-a, Irmos:

Naşterea zămislirii cei fără „sămânţă este netâlcuită, „rodul Maicii cei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înoeşte firile. Pentru aceasta pre tine „toate neamurile, ca pre o „Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te „mărim".

Şezând Tu la cină, Iubitorule de oameni, împreună cu ucenicii Tăi şi descoperindu-le taina cea mare a întrupării Tale, le-ai zis: Mâncaţi pâinea cea de vieaţă cu credinţă şi beţi sângele ce s'a vărsat din junghierea dumnezeeştei coaste.

Cort ceresc s'a arătat foişorul, unde a săvârşit Hristos Paştile, cina cea fără de sânge şi slujba cea cuvântătoare; iară masa tainelor ce s'au săvârşit acolo, jertfelnic înţelegător.

Hristos este Paştile cele mari şi cinstite, că s'a mâncat ca pâinea şi ca o oaie s'a junghiat; pentrucă Insuşi El S'a adus jertfă pentru noi. Deci toţi ne cuminecăm în taină cu trupul şi cu sângele Lui prin buna credinţă.

Binecuvântat-ai pâinea, Cela ce eşti pâinea cerească, mulţumind Tatălui, Celui ce Te-a născut; luând şi paharul, l-ai dat ucenicilor, zicând: Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu şi sângele vieţii cei nestricăcioase.

Amin, a zis mlădiţelor, adecă apostolilor, viţa, Hristos adevărul; de acum nu voiu mai bea băutură din viţă, până când o voiu bea nouă, întru slava Tatălui Meu cu voi, moştenitorii Mei.

Vinzi pre Domnul în treizeci de arginţi şi nu gândeşti,

Iudo, călcătorule de lege, la taina cinei, sau la cinstita spălare? O, cum ai venit în cădere, alunecându-te de tot de la lumină şi alegându-ţi spânzurarea!

Mâinile, cu care ai luat pâinea nestricăciunii, le-ai tins de ai luat arginţi; gura ţi-ai adus spre sărutare cu înşelăciune, cu care ai luat trupul şi sângele lui Hristos; ci, vai ţie! precum zice Hristos.

Hristos, Carele este pâinea cerească şi dumnezeească, a ospătat lumea. Veniţi dar, iubitorilor de Hristos, să primim prin credinţă, cu buze de lut şi cu inimi curate, Paştile cele ce se jertfesc şi care lucrează întru noi sfinţenie.

Slavă, a Treimei.

Pre Tatăl să-L slăvim, pre Fiul să-L prea înălţăm, dumneescului Duh cu credinţă să ne închinăm, Treimii cei nedespărţite, Unimii dupre fiinţă, ca luminii şi luminelor, vieţii şi vieţilor, făcătoarei de vieaţă şi luminătoarei marginilor.

Şi acum, a Născătoarei.

Cămară cerească şi mireasă, numai tu una te-ai arătat pururea Fecioară; că ai purtat pre Dumnezeu şi L-ai născut întrupându-Se din tine neschimbat. Pentru aceasta toate neamurile, ca pre o Maică dumnezeească, mireasă, cu dreaptă credinţă te slăvim.

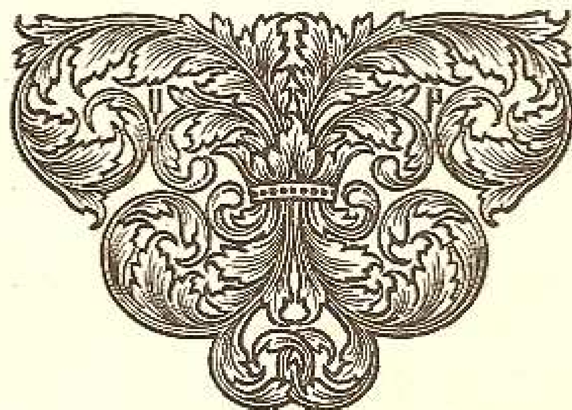
Şi iarăşi Irmosul:

Naşterea zămislirii.

Şi celelalte ale Pavecerniţei, dupre obiceiu; apoi Apolisul. Şi facem trei închinăciuni toţi întocmai, rar, şi făcându-se rugăciuni de cel mai mare, merge fiecarele la chilia sa.

Cade-se a şti

Că dintru această sfântă zi, Miezonoptica nu se cântă în Biserică până la săptămâna Tomei.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI JOI

LA UTRENIE

Toacă paraclisiarhul la al şaptelea ceas din noapte şi adunându-ne în biserică şi făcând preotul început: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.... începem îndată după obiceiu. Apoi cei şase Psalmi şi, după sfârşitul Psalmilor, cântăm: Aliluia, pe glasul al 8-lea, cu acest tropar, de trei ori, rar şi cu cântare dulce:

Când slăviţii ucenici la spălarea cinei s'au luminat, atuncea Iuda cel rău credincios, cu iubirea de argint bolnăvindu-se, s'a întunecat şi judecătorilor celor fără de lege pre Tine, Judecătorul cel drept, Te-a dat. Vezi iubitorule de avuţii pre Cela ce pentru acestea spânzurare şi-a agonisit. Fugi de sufletul nesăţios, cel ce a îndrăznit unele ca acestea asupra Invăţătorului. Cela ce eşti spre toţi bun, Doamne, mărire Ţie.

Apoi Evanghelia dela Luca:

In vremea aceea, se apropia sărbătoarea azimelor...

Sfârşitul:

Şi au urmat după El şi ucenicii Lui.

Psalmul 50.

Mântueşte, Dumnezeule, poporul Tău...

nu zicem; ci îndată începem:

CANONUL

Facerea lui Chir Cosma. Irmosul de două ori şi troparele pe 6.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea, Irmos:

Cu tăiere s'a tăiat Marea „Roşie şi adâncul cel hrănit cu valuri s'a uscat, aceiaşi împreună făcându-se celor fără de arme trecere şi „celor prea întrarmaţi mormânt. Şi cântare lui Dumnezeu cuvioasă s'a cântat; căci „cu slavă S'a preaslăvit, Hristos Dumnezeul nostru".

Cea pricinuitoare a toate şi dătătoare de vieaţă, înţelepciunea lui Dumnezeu cea nemăsurată, şi-a zidit ei-şi casă din Maică curată, care nu ştie de bărbat; că îmbrăcându-se cu locaş trupesc, cu mărire S'a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Taine învăţând pre prietenii Săi, găteşte masa hrănitoare de suflete, înţelepciunea lui Dumnezeu cea nemăsurată, şi drege paharul nemuririi cu adevărat celor credincioşi. Să ne apropiem cu bună credinţă şi să strigăm: Cu mărire S'a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Să auzim toţi credincioşii pre înţelepciunea lui Dumnezeu cea nezidită şi firească, chemând cu înaltă propoveduire. Că strigă: Gustaţi şi, cunoscând că Eu sunt bun, ziceţi: Cu slavă S'a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Apoi iarăşi Irmosul, în amândouă stranele împreună.

Cântarea a 3-a, Irmos:

Domn fiind a toate şi Ziditor Dumnezeu, zidirea „Lui-şi o a unit Cel fără de „patimă sărăcind; şi Insuşi El „fiind Paştile, S'a jertfit pre „Sine pentru cei ce erau să „moară, strigând: Mâncaţi „trupul Meu şi întru credinţă „vă întăriţi".

Cu paharul Tău cel de veselie, Bunule, carele este spre mântuirea a tot neamul omenesc, ai adăpat pre ucenicii Tăi; că singur Te-ai jertfit pre Tine Insuţi, strigând: Beţi sângele Meu şi întru credinţă vă întăriţi.

Zis-ai mai 'nainte ucenicilor Tăi, îndelung răbdătorule: Bărbatul cel nebun, carele va fi între voi vânzător, nu va cunoaşte acestea şi acelaşi, neînţelegător fiind, nu va pricepe; însă voi petreceţi întru Mine şi întru credinţă vă întăriţi.

Sedelna, glasul 1.

Podobia: Mormântul Tău...

Cela ce a făcut bălţile, izvoarele şi mările, învăţându-ne pre noi smerenia cea

prea bună, s'a încins cu ştergar şi a spălat picioarele ucenicilor, smerindu-Se din prisoseala milostivirii şi înălţându-ne pre noi dintru adâncurile răutăţii, unul iubitorul de oameni.

Slavă, glasul al 3-lea.

Podobia: Pentru mărturisirea dumnezeeştei...

Smerindu-Te pentru milostivirea Ta, picioarele ucenicilor Tăi ai spălat şi spre călătoria cea dumnezeească i-ai îndreptat; iară Petru neîngăduind a fi spălat, apoi îndată s'a plecat dumnezeeştei porunci; şi, spălându-se, cu osârdie se roagă Ţie, să dărueşti nouă mare milă.

Şi acum; glasul al 4-lea.

Podobia: Arătatu-Te-ai astăzi.

Mâncând, Stăpâne, cu ucenicii Tăi, le-ai arătat în taină preasfântă junghierea Ta, prin care ne-am izbăvit din stricăciune, cei ce cinstim sfintele Tale patimi.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Mai 'nainte văzând profetul taina Ta cea negrăită, „Hristoase, a strigat: Pus-ai „tare dragoste de întărire, „Părinte îndurate; că pre Fiul „unul născut, Bunule, curăţire „în lume L-ai trimis".

Spre patima, ceea ce izvorăşte nepătimire tuturor celor din Adam, viind Hristoase, ai zis prietenilor Tăi: Dorit-am să mănânc cu voi Paştile acestea; pentrucă pre Mine, Cel unul născut, curăţire în lume Tatăl M'a trimis.

Bând din pahar, zis-ai ucenicilor Tăi, Cela ce eşti fără de moarte: Nu voiu mai bea din rodul viţei, până când voiu vieţui cu voi; pentrucă pre Mine, Cel unul născut, curăţire în lume Tatăl M'a trimis.

Băutură nouă, mai presus de cuvânt, voiu bea întru împărăţia Mea, zis-ai Hristoase, prietenilor Tăi, căci ca un Dumnezeu cu voi, ca şi cu nişte Dumnezei, voiu fi. Pentrucă pre Mine, Cel unul născut, curăţire în lume Tatăl M'a trimis.

Cântarea a 5-a, Irmos:

Cu legătura dragostei fiind „legaţi apostolii şi dându-se pre sine lui Hristos, „Celui ce stăpâneşte toate, li „s'au spălat picioarele cele „frumoase, binevestind pace „tuturor".

Ceea ce ţine apa cea neţinută şi cea mai presus în văzduh, care înfrânează adâncurile şi opreşte mările, înţelepciunea lui Dumnezeu, a turnat apă în spălătoare şi a spălat picioarele slugilor, Stăpânul.

Arătat-a ucenicilor, Stăpânul, pildă de smerenie; că Cel ce îmbracă cerul cu nori, S'a încins cu ştergătorul şi a plecat genunchile pentru a spăla picioarele slugilor; întru a căruia mână este vieaţa tuturor celor ce sunt.

Cântare a 6-a, Irmos:

Adâncul cel mai de jos al „păcatelor m'a înconjurat „şi viforul ne mai răbdându-l, „ca Iona strig către Tine, „Stăpânul: Din stricăciune scoate-mă!

Domn şi învăţător Mă chemaţi, o! ucenicilor, cum şi sunt, zis-ai Mântuitorule. Pentru aceasta urmaţi pildei, precum aţi văzut întru mine.

Neavând cineva întinăciune, nu trebuie a i-se spăla picioarele; şi voi, ucenicilor, curaţi sunteţi, dar nu toţi; că voinţa unuia din voi nebuneşte se întărâtă.

CONDAC

glasul al 2-lea.

Podobia: Cele de sus căutând...

Pâine luând în mâini vânzătorul, pre ascuns aceleaşi le-a tins şi a luat preţul Celui ce a zidit cu mâinile Sale pre om; şi neîndreptat a rămas Iuda, sluga şi înşelătorul.

ICOS:

Apropiindu-ne toţi cu frică la masa cea de taină, să luăm pâinea cu suflete curate, petrecând împreună cu Stăpânul; ca să vedem cum spală picioarele ucenicilor şi să facem precum am văzut, plecându-ne unul altuia şi spălând picioarele unul altuia. Că Hristos aşa a poruncit apostolilor Săi şi mai 'nainte le'-a zis: Aşa să faceţi. Dară na ascultat Iuda, sluga şi înşelătorul.

SINAXAR

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA JOI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

In sfânta şi marea Joi, dumnezeeştii Părinţi care au rânduit pe toate bine, urmând predaniilor dumnezeeştilor apostoli şi sfintelor Evangheliі, ne-au predat să prăznuim patru lucruri: sfânta spălare a picioarelor, cina cea de taină, adică predarea înfricoşatelor taine, rugăciunea cea mai presus de fire şi vinderea Domnului.

Stihuri la sfânta spălare a picioarelor.

Dumnezeu ale ucenicilor picioare seara le-a spălat

Al cărui picior altădată, prin Edem, la amiază a umblat.

Stihuri la cina cea de taină.

Indoită-i cina: şi Paştele legii, dar şi Paşte nou,

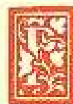
Căci Domnul aduce, nouă spre hrănire, trup şi sânge-al Său.

Stihuri la rugăciunea cea mai presus de fire.

Tu te rogi, Hristoase, Dumnezeul meu,
Picături de sânge's pe'ntreg chipul Tău!
Pari că Tu asculţi de-a morţii tocmeli,
Dar pui toate astea pe duşman roşeli!

Stihuri la vânzarea Domnului.

La ce trebuesc săbii, oameni rătăciţi?
Pentru ce cu beţe la Domnul veniţi?
Oare nu de voie în lume-a venit
Şi prin a Sa moarte El ne-a mântuit?

Paştele evreesc avea să se jertfească Vineri; era deci potrivit ca adevărul să urmeze preînchipuirii, adică atunci să se jertfească şi Paştele nostru, Hristos. După cum spun dumnezeeştii Părinţi, Domnul a luat-o înainte şi a sărbătorit Paştele iudaic împreună cu ucenicii Săi Joi seara. In adevăr la Evrei se socoteşte o singură zi şi seara de Joi şi toată Vinerea. După cum au spus unii, Domnul a sărbătorit atunci împreună cu ucenicii lui Paştele legii vechi. Unul din cei care susţin asta este şi dumnezeescul Hrisostom. Au stat mai întâi cu toţii în picioare încinşi la brâu, încălţaţi, cu toiegele în mână, gata de drum; şi au îndeplinit şi toate celelalte porunci ale legii, pentru ca nu cumva Domnul să pară că este un călcător de lege. Zevedeu a pregătit tot ce trebuea pentru sărbătorirea Paştelui. Marele Atanasie spune, deşi alţii sunt de altă părere, că Zevedeu era acela care ducea urciorul cu apă. In urmă, arătând ucenicilor Săi cele mai înalte porunci, a predat în foişor, pe când se lăsa noaptea, taina Paştelui nostru. „Iar dacă s'a făcut seară, Iisus S'a aşezat la masă cu cei doisprezece ucenici". Vedeţi deci, că acesta nu era Paştele iudaic, căci era cină, pâne, băutură şi stau jos la masă şi toate mâncările erau pregătite la foc? Inainte de a începe cina, aşa spune dumnezeescul Hrisostom, „s'a sculat dela cină, şi-a desbrăcat haina cea de deasupra şi a turnat apă în vasul de spălat". Şi El singur a spălat picioarele tuturor. Prin asta a vrut să-l facă pe Iuda să se ruşineze, iar celorlalţi să le aducă aminte să nu umble după întâietăţi. După ce le-a spălat picioarele îi îndeamnă la asta zicând: „Cel care vrea să fie întâiul să fie în urma tuturor", dându-Se El Insuşi pildă. Se pare că Hristos a spălat picioarele lui Iuda înaintea celorlalţi apostoli. In urma tuturor a venit şi la Petru. Acesta, având mai mult dragoste de Hristos, nu L-a lăsat să-i spele picoarele; dar în urmă 'i îngădue să-i spele nu numai picioarele, ci şi mâinile şi capul. Aşa dar după ce le-a spălat picioarele, arătând prin smerenia sa o înălţime sufletească neobişnuită, S'a îmbrăcat din nou cu haina Sa, S'a aşezat la masă şi-i sfătueşte pe ucenici să se iubească unii pe alţii şi să nu umble după întâietăţi. La sfârşitul mesei aduce vorba şi despre vânzare. Iisus îi spune încet numai lui Ioan: „Acela este căruia Eu întingând pâinea i-o voiu da". Mântuitorul i-a spus în şoaptă lui Ioan, căci dacă ar fi aflat Petru, ca unul ce era mai înflăcărat decât toţi ceilalţi, ar fi ucis pe Iuda. Iar Matei spune: „Cel ce a întins mâna odată cu mine în blid". Şi s'a întâmplat şi una şi alta. După puţin timp, luând pâinea a zis: „Luaţi, mâncaţi"; la fel şi paharul, zicând: „Beţi din acesta toţi, acesta este sângele Meu al legii celei noi. Aceasta s'o faceţi întru pomenirea mea". Cu toate că a făcut acestea, totuşi a mâncat şi a băut cu ei. Vezi că Domnul numeşte trupul Lui pâine şi nu azimă. Să se ruşineze cei care aduc azimă la sfânta jertfă. După cină a intrat Satana în Iuda; mai 'nainte îl cercase numai, dar acum s'a sălăşluit de tot în el. Şi dumnezeeasca Scriptură spune că a plecat şi s'a tocmit cu arhiereii să-L vândă pe treizeci de arginţi.

La sfârşitul cinei S'a dus cu ucenicii în Muntele Măslinilor, într'un loc numit Ghetsimani. Printre multe altele Iisus le-a spus: „Voi cu toţii vă veţi sminti în noaptea aceasta. Petru a zis: „Dacă se vor sminti cu toţii, eu nu mă voiu lepăda de Tine!" Era întunerec, adică în puterea nopţii. Şi Hristos i-a răspuns lui Petru: „Inainte de a cânta cocoşul a doua oară, te vei lepăda de Mine de trei ori!" In adevăr, cocoşul, ca să dea de ştire nu cântă numai odată, ci de două şi de trei ori. S'a şi întâmplat asta, căci atunci când Dumnezeu şi-a vădit slăbiciunea firii omeneşti, Petru a fost cuprins de o frică nemăsurată. Pentru asta Domnul i-a încredinţat lui Petru lumea, ca să fie iertător cu cei păcătoşi odată ce el, prin el însuşi, a cunoscut cât de uşor este plecată firea omenească spre păcat. Intreita lepădare a lui Petru închipueşte păcatul tuturor oamenilor înaintea lui Dumnezeu. Prima lepădare înfăţişează porunca pe care a călcat-o Adam; a doua, călcarea legii scrise; şi a treia, însăşi întruparea Cuvântului. Mântuitorul a tămăduit lepădările lui Petru, mai târziu, prin întreita lui pocăinţă, prin cele trei întrebări ce i le-a pus: „Petre, mă iubeşti?"

In urmă, arătându-Se om, spune ucenicilor: „Intristat este sufletul meu până la moarte!" S'a depărtat apoi ca la o aruncătură de piatră şi S'a rugat, zicând de trei ori: „Părinte, dacă este cu putinţă, să treacă paharul acesta dela mine; dar nu cum vreau eu, ci cum vrei Tu. Facă-se voia Ta!" A spus aceste cuvinte ca să arate pe de o parte că este şi om, iar pe de altă parte ca să înşele pe diavol. Diavolul să-l socotească numai om din pricina firii aparente ce-a arătat Domnul şi astfel să nu uneltească împiedecarea morţii pe cruce. Când S'a întors la ucenicii Săi, i-a găsit cufundaţi în somn. Indreptându-Se către Petru, i-a spus aşa: „Nici un ceas n'aţi putut să privegheaţi împreună cu mine?", ca şi cum i-ar fi spus: „Dormi şi tu împreună cu cei-

lalți, tu, care ai spus că ai să lupți pentru mine până la moarte?" Trecând apoi dincolo de pârâul Chedrilor, unde era o grădină, S'a așezat acolo împreună cu ucenicii Lui.

Domnul obișnuia să vină adeseori aici. De asta Iuda cunoștea locul. Iuda luând câțiva soldați din cohortă, urmat de mulțime, a venit la Iisus. Ca semn de recunoaștere le-a dat sărutarea. Iuda a dat acest semn pentrucă de multe ori când au pus Iudeii mâna pe El, El a plecat nevăzut din mijlocul lor. Dar acum Iisus mai întâi a mers la ei și le-a spus: „Pe cine căutați?" Și nu-L recunoșteau, deși nu-i împiedeca noaptea, pentrucă Scriptura spune că erau luminați și aveau făclii aprinse. De frică au căzut la pământ și s'au dat înapoi. Ei s'au apropiat din nou și Hristos iar i-a întrebat. Iuda L-a sărutat, dar Iisus i-a zis: „Prietene, pentru ce ai venit?" Cu alte cuvinte, i-a zis: „Potrivită vreme este pentru ceea ce ai venit". Apoi spune din nou: „Ca la un tâlhar ați venit să mă prindeți cu săbii și cu bețe". Toate acestea s'au petrecut noaptea, ca să nu se facă răscoală în popor. Atunci înflăcăratul Petru și-a scos cuțitul — și aveau la ei cuțite, căci erau după cină — a lovit pe Malh, sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă. Tăierea urechii drepte a slugii arhiereului lasă să se înțeleagă că arhiereul nu asculta de lege și nici nu învăța bine legea. Hristos îl rușinează pe Petru, spunându-i că nu-i frumos ca un bărbat duhovnicesc să facă uz de cuțit, și vindecă urechea lui Malh. Prinzându-L deci pe Iisus L-au dus legat la curtea arhiereului Ana, care era socrul lui Caiafa. Acolo erau adunați toți cei cari cugetau împotriva lui Hristos, farisei și cărturari. Aici se întâmplă convorbirea dintre Petru și servitoare, precum și lepădarea lui Petru. Intre timp, trecând noaptea, cocoșul a cântat a treia oară. Petru și-a adus aminte și a plâns cu amar. La ivirea zorilor L-au dus pe Hristos dela Ana la arhiereul Caiafa; aici a fost scuipat în față și au fost aduși martori mincinoși. Când s'a luminat bine de ziuă, Caiafa îl trimite la Pilat. Iar cei care L-au adus, spune Scriptura, „n'au intrat în pretoriu ca să nu se spurce, ci să poată mânca Paștele". Rezultă deci că arhiereii și fariseii au săvârșit atunci poate o călcare de lege, după cum spune dumnezeescu-i Hrisostom, mutând Paștele, căci ei trebuiau să mănânce Paștele în noaptea aceea; l-au amânat însă pentru a ucide pe Hristos. Hristos a arătat înainte de cina cea de taină că atunci trebuiau să mănânce Paștele. El a mâncat Paștele legii noaptea, și apoi a făcut cunoscut Paștele cel desăvârșit. Și în adevăr, după cum s'a spus, trebuia ca adevărul să vină după preînchipuirea legii. Ioan spune că toate acestea s'au întâmplat Joi și Joi noaptea înainte ca ei să prăznuiască Paștele. Pentru aceasta și noi tot Joi prăznuim și facem pomenire de acele fapte înfricoșătoare și cu neputință de rostit prin cuvinte.

Cu nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeule, miluește-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a, Irmos:

Tinerii în Vavilon, de văpaia cuptorului nu s'au „spăimântat, ci în mijlocul văpăiei aruncându-se, fiind rourați au cântat: Bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeul „părinților noștri".

Clătind cu capul Iuda, cele rele mai 'nainte gândind, s'a întărîtat, vreme cu prilej cercând, să dea pre Judecătorul la pierzare; Carele este Domnul tuturor și Dumnezeul părinților noștri.

Prietenilor! Hristos a zis: Unul din voi mă va vinde; iară ei uitând veselia, s'au cuprins de întristare și de frică, zicând: Spune, cine este acela? Dumnezeule al părinților noștri.

Cel ce pune mâna împreună cu mine în blid cu obrăznicie, acestuia i-ar fi fost mai bine de n'ar fi trecut prin ușile vieții nici odinioară. Pre acesta, cine era, l-a arătat Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Pentru legile părintești, fericiții tineri în Vavilon mai „'nainte nevoie pătimind, au

„scuipat porunca cea nebu-
„nească a celui ce împărăţia;
„şi împreunându-se cu focul
„de care nu s'au ars, Celui ce
„stăpâneşte vrednică cântare
„I-au cântat: Pre Domnul lă-
„udaţi-L lucrurile şi-L prea
„înălţaţi întru toţi vecii".

Fericiţii apostoli, cei ce au mâncat împreună cu Cuvântul în Sion şi, împreună petrecând, au urmat Păstorului ca nişte miei şi împreună fiind cu Hristos, de Carele nu s'au despărţit, cu dumnezeescul cuvânt hrănindu-se, cu mulţumită au strigat: Pre Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Obiceiul prieteşugului uitându-l Iscarioteanul cel cu nume rău, şi-a găsit spre vindere picioarele cele ce i-s'au spălat şi mâncând pâinea Ta, adecă trupul cel dumnezeesc, a ridicat vicleşug asupra Ta, Hristoase, şi n'a înţeles să strige: Pre Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Neînţelegătorul a luat trupul Tău cel deslegător de păcat şi dumnezeescul sânge carele s'a vărsat pentru lume; dară nu s'a ruşinat bând din acela ce-l vându-se cu preţ, nici de răutate nu s'a scârbit şi n'a înţeles să strige: Pre Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Din ospăţul Stăpânului şi
„din masa cea nemuri-
„toare, veniţi credincioşilor la
„loc înalt, cu gânduri înalte
„să ne îndulcim, pre Cuvân-
„tul cel prea înalt din cuvân-
„tul Lui cunoscându-L, pre Ca-
„rele îl slăvim.

Zis-a ucenicilor Cuvântul, în taină învăţându-i: Mergeţi în loc înalt, unde gândul se întăreşte, de gătiţi Paştile prin cuvântul adevărului cel fără de aluat şi întărirea darului să o slăviţi.

Tatăl M'a născut mai 'nainte de veci pre Mine, înţelepciunea cea împreună lucrătoare; şi M'a zidit începătură căilor Lui, spre lucrurile ce se săvârşesc acum cu taină. Căci Cuvânt fiind din fire nezidit, primesc numirile trupului celui ce am luat acum.

Precum sunt om din fire, iară nu dupre nălucire, aşa şi firea ce s'a unit cu Mine, Dumnezeu este, dupre socoteala întoarcerii firilor întru sine. Pentru aceasta să Mă cunoaşteţi pre Mine un Hristos, Carele păstrez acele din care sunt şi cele ce sunt.

Svetilna, de trei ori.

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită și îmbrăcăminte nu am, ca să intru într'însa. Luminează-mi haina sufletului meu, dătătorule de lumină și mă mântuește.

LA LAUDE

Punem Stihirile pe 4 și cântăm aceste Stihiri, glasul al 2-lea, singur glasul.

Adună-se acum soborul jidovilor, ca să dea lui Pilat pre Ziditorul și Făcătorul tuturor. O, nelegiuiții, o, necredincioșii! Că rânduesc spre judecată, pre Cel ce vrea să vie să judece vii și morții; pre Cel ce vindecă patimile, îl gătesc spre patimă. Doamne, îndelung răbdătorule, mare este mila Ta, slavă Ție.

Iuda cel fără de lege, Doamne, carele și-a întins mâna în blid, la cină împreună cu Tine, și-a întins mâinile fără de lege ca să ia arginții; și cel ce gândea pentru prețul mirului nu s'a temut a Te vinde pre Tine, Cel fără de preț; cel ce și-a tins picioarele să i-le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleșug, ca să Te dea celor fără de lege. Și lepădându-se din ceata apostolilor și aruncând cei treizeci de arginți, n'a văzut învierea Ta cea de a treia zi, prin care miluește-ne pre noi.

Iuda vânzătorul, viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pre Mântuitorul, Domnul; pre Stăpânul tuturor ca pre un rob L-a vândut jidovilor. Ca o oaie spre junghiere, așa a urmat mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, unul cel mult milostiv.

Iuda sluga și vicleanul, ucenicul și pizmărețul, prieten și diavol, din lucruri s'a arătat că urma Invățătorului și întru sine cugeta de vânzare. Că zicea întru sine: Să-l dau pre acesta și voiu dobândi banii ce se adună. Și cerca să vândă și mirul și pre Iisus să-L prindă cu vicleșug. Dat-a sărutare și a vândut pre Hristos. Ca o oaie spre junghiere, așa a urmat unul cel mult milostiv și iubitor de oameni.

Slavă, și acum; glasul acelaș.

Pre Carele Isaia mai 'nainte miel L-a numit, vestindu-L, Acela a venit spre junghiere de bună voie și și-a dat spatele spre bătăi și fălcile spre lovire cu palmele și fața nu și-a întors despre rușinea scuipărilor și s'a osândit cu moarte de ocară. Toate de bună voie le-a primit, Cel fără de păcat; ca să dăruească tuturor învierea cea din morți.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 8-lea, singur glasul.

Astăzi s'a adunat soborul cel viclean asupra lui Hristos și s'au sfătuit asupra Lui cele deșarte ca să dea lui Pilat spre moarte pre Cel nevinovat. Astăzi și-a pus asupră Iuda sugrumare pentru bani și s'a lipsit de amândouă viețile: de această trecătoare și de cea dumnezeească. Astăzi Caiafa a profețit fără de voie, zicând: Mai bine este să piară unul pentru popor. Că a venit să pătimească pentru păcatele noastre, ca să ne scape pre noi din robia vrăjmașului; ca un bun și iubitor de oameni.

Stih; Cel ce a mâncat pâinea Mea, a mărit asupra Mea vicleșug.

Astăzi își ascunde Iuda fața cea iubitoare de săraci și-și descopere chipul lăcomiei; nu se mai grijește de săraci, nu mai vinde încă mirul celei păcătoase, ci mirul cel ceresc și dintr'însul dobândește bani. Aleargă la jidovi, zicând celor fără de lege: Ce-mi veți da mie și eu voiu da pre el vouă? O, iubire de bani a vânzătorului! Face vânzare lesne de cumpărat. Pre voia cumpărătorilor face negușătoria Celui ce Se vinde; nu se scumpește la preț, ci-L vinde ca pre un rob fugar. Că obiceiul furilor este să lepede cele de cinste. Acum ucenicul a aruncat câinilor cele sfinte; că turbarea iubirii de argint l-a făcut pre el a se întărâta asupra Stăpânului său; de a căruia ispită să fugim, strigând: Îndelung răbdătorule, Doamne, slavă Ție.

Stih: Ieșia afară și grăia împreună, asupra Mea șopteau toți vrăjmașii Mei.

Năravul tău este plin de vicleșug, Iudo fără de lege; că bolnăvindu-te de iubirea de argint, ai câștigat urîciune de oameni. Dar dacă iubiai bogăția, pentru ce ai mers la Cel ce învață pentru sărăcie? Iară de-L iubiai pre Dânsul, pentru ce ai vândut pre Cel fără de preț, dându-L spre ucidere? Spăimântează-te, soare, suspină pământule și clătinându-te, strigă: Cela ce nu ții minte răul, Doamne, slavă Ție.

Stih: Cuvânt fără de lege au pus asupra Mea...

Nimenea să nu fie neîmpărtășit cinii Stăpânului, o, credincioșilor! Nimenea să nu vie acum la masă cu vicleșug, ca Iuda. Că acela luând pâinea, s'a lipsit de pâinea vieții, fiind numai chip de ucenic, iară cu fapta ucigător de față. Cu jidovii veselindu-se și cu apostolii împreună petrecând, urît a sărutat. Și sărutând a vândut pre Cel ce ne-a răscumpărat pre noi din blestem,

pre Dumnezeul şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă; glas acelaşi.

Caută mai sus:

Năravul tău este plin de vicleşug...

Şi acum, glasul al 5-lea.

Indreptând spre cele de taină, Doamne, pre ucenicii Tăi, i-ai învăţat, zicând: O, prietenilor! Vedeţi să nu vă despartă de Mine vreo frică; că de şi pătimesc, dară pentru lume pătimesc. Să nu vă smintiţi deci întru Mine, că n'am venit să-Mi slujească cineva Mie, ci să slujesc Eu şi să-Mi pun sufletul răscumpărare pentru lume. Ci de-Mi sunteţi prieteni, urmaţi Mie; cel ce voeşte să fie mai mare, să fie mai mic; stăpânul, ca sluga. Petreceţi întru Mine, ca să aduceţi struguri, că Eu sunt viţa vieţii.

Bine este a ne mărturisi Domnului...

Şi celelalte.

Cetim apoi Ceasul întâiu, la carele zicem troparul proorociei, glasul al 3-lea.

Cela ce ai fost lovit cu palma pentru neamul omenesc şi nu Te-ai mâniat, slobozeşte din stricăciune vieaţa noastră Doamne, şi ne mântueşte pre noi.

Slavă, şi acum; tot acesta.

Prochimen, glasul 1-iu:

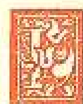
Să cunoască limbile că numele îţi este Domnul.

Stih:

Dumnezeule, cine se va asemăna Ţie?

Din proorocia lui Ieremia, cetire.

Cap. 11—12, vers. 18—15.

Domnul mi-a descoperit ca să ştiu şi mi-a arătat faptele lor. Eu însă, ca un miel blând, dus la junghiere, nici nu ştiam, că ei urzesc gânduri rele împotriva mea, zicând: „Să-i punem lemn otrăvit în mâncarea lui şi să-l smulgem de pe pământul celor vii, pentru ca nici numele să nu i se se mai pomenească". Dar tu, Doamne al puterilor, judecătorul cel drept, cel ce cerci inimile şi cele din lăuntru, dă-mi să văd răzbunarea ta asupra lor, pentrucă ţi-am încredinţat pricina mea. De aceea aşa zice Domnul despre oamenii din Anatot, care caută sufletul meu şi zic: „Nu mai proroci în numele Domnului, ca să nu mori de mâinele noastre". De aceea aşa zice Domnul Savaot: „Iată, îi voiu cerceta şi tinerii lor vor muri de sabie, iar fiii lor şi fiicele lor vor muri de foame; Nu va rămânea rămăşiţă dela dânşii, căci voiu aduce necaz asupra oamenilor din Anatot, în anul cercetării lor".

De voiu intra la judecată cu tine, Doamne, dreptatea va fi de partea ta, şi totuşi, de dreptate voiu să grăesc cu tine: „Pentru ce calea necredincioşilor este cu izbândă şi pentru ce toţi călcătorii de lege sunt în fericire? Tu i-ai sădit şi ei au prins rădăcini, au crescut şi au făcut roade şi tu eşti aproape numai de buzele lor, iară de inima lor eşti departe. Pe mine însă mă ştii, Doamne, mă vezi şi cerci cum îmi este inima faţă de tine. Osebeşte-i dară, ca pe nişte oi de junghiat, şi pregăteşte-i pentru ziua junghierei Până când va jeli ţara şi iarba de prin toate ţările se va usca? Dobitoacele şi păsările pier pentru necredinţa locuitorilor ei, căci aceştia zic: „Domnul nu vede căile noastre!" „Dacă alergând cu cei pedeştri, ai ostenit, cum te vei lua la întrecere cu caii? Şi dacă nu eşti neprimejduit într'o ţară paşnică, ce vei face la revărsările Iordanului? Căci şi fraţii tăi şi casa tatălui tău se poartă necredincios cu tine, şi strigă tare în urma ta. Şi chiar când îţi grăesc bine nu te încrede într'înşii, zice Domnul. Părăsit-am casa mea şi moştenirea mea am lăsat-o; dat-am pe iubita sufletului meu în mâinele vrăjmaşului ei. Făcutu-s'a moştenirea mea pentru mine ca un leu din pădure,

ridicându-și glasul împotriva mea și de aceea am urît-o. Moștenirea mea s'a făcut pentru mine ca o pasăre pestriță, asupra căreia au năvălit din toate părțile celelalte păsări hrăpărețe. Strângeți-vă și vă duceți toate fiarele câmpului, duceți-vă și-o mâncați. Mulțime de păstori au călcat via mea, călcat-au cu picioarele lor partea mea; partea mea cea iubită au făcut-o deșert neroditor. Pustietate au făcut-o și ea în pustiirea sa plânge înaintea mea. Toată țara e pustiită, pentrucă nici pe un om nu-l doare inima de aceasta. Pe toate dealurile din pustie au venit prădători, căci sabia Domnului mistue totul dela o margine la alta a țării și niciun muritor n'are pace. Semănat-au grâu și au secerat spini! Muncit-au grâu și n'au avut niciun folos! Rușinați-vă dar de asemenea venituri ale voastre, pe care le aveți din pricina mâniei celei aprinse a Domnului! Așa zice Domnul despre toți vecinii mei cei răi, care năpădesc asupra părții pe care el a dat-o de moștenire poporului său Israil: „Iată, îi voiu smulge din pământul lor, și casa lui Iuda o voiu smulge din mijlocul lor. Dar după ce îi voiu smulge, iarăși îi voiu întoarce și-i voiu milui, și voiu aduce pe fiecare la țarina sa și la ogorul său.

Prochimen, glasul al 5-lea:

Rugați-vă și răsplătiți Domnului, Dumnezeului nostru.

Stih:

Cunoscut este în Iudeea Dumnezeu, în Israil mare este numele Lui.

În Sfânta și marea zi Joi

SEARA

Tocăm mai de vreme, la 8 ceasuri din zi, și binecuvântând arhiereul sau preotul, începem Vecernia.

Apoi: Doamne strigat-am, pe glasul al 2-lea, și punem stihirile pe 10, cântând aceste stihiri ale zilei, glasul al 2-lea, singur glasul, repetându-le.

Adună-se acum soborul jidovilor, ca să dea lui Pilat pre Ziditorul și Făcătorul tuturor. O, nelegiuiții, o necredincioșii! Că rânduesc spre judecată pre Cel ce va să vie, să judece viii și morții; pre Cel ce vindecă patimile îl gătesc spre patimă. Doamne, îndelung răbdătorule, mare este mila Ta, slavă Ție.

Iuda cel fără de lege, Doamne, care și-a întins mâna în blid, la cină împreună cu Tine și-a tins mâinile fără de lege ca să ia arginții; și cel ce gândia pentru prețul mirului, nu s'a temut a Te vinde pre Tine, Cel fără de preț; cel ce și-a tins picioarele să i-le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleșug, ca să Te dea celor fără de lege. Și lepădându-se din ceata apostolilor și aruncând cei treizeci de arginți, n'a văzut învierea Ta cea de a treia zi, prin care miluește-ne pre noi.

Iuda vânzătorul viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pre Mântuitorul, Domnul; pre Stăpânul tuturor, ca pre un rob L-a vândut jidovilor. Ca o oaie spre junghiere, așa a urmat mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, unul cel mult îndurat.

Iuda, sluga și vicleanul, ucenicul și pizmărețul, prieten și diavol, din lucruri s'a arătat că urma Învățătorului, dar întru sine cugeta de vânzare. Că zicea întru sine: Să-l dau pre acesta și voiu dobândi

banii ce se adună; şi cerca să vândă şi mirul şi pre Iisus să-L prindă cu vicleşug. Dat-a sărutare şi a vândut pre Hristos. Ca o oaie spre junghiere, aşa a urmat unul cel milostiv şi iubitor de oameni.

Pre Carele Isaia mai 'nainte miel L-a numit, vestindu-L, Acela a venit spre junghiere de bună voie şi şi-a dat spatele spre bătăi şi fălcile spre lovire cu palme şi faţa nu şi-a întors despre ruşinea scuipărilor şi S'a osândit cu moarte de ocară. Toate de bună voie le-a primit, Cel fără de păcat, ca să dăruească tuturor învierea cea din morţi.

Slavă, şi acum; glasul al 6-lea.

Iuda cu adevărat este fiul viperilor, celor ce au mâncat mană în pustie şi au cârtit asupra hrănitorului; că încă fiind bucatele în gurile lor, cleveteau asupra lui Dumnezeu, nemulţumitorii. Şi acesta, necredinciosul, ţiind în gură pâinea cerească, a făcut vindere împotriva Mântuitorului. O, minte nesăţioasă şi îndrăznire fără de omenie! Pre Cel ce hrăneşte L-a vândut şi pre Stăpânul, pre Carele iubea, L-a dat spre moarte! Cu adevărat fiu al acelora este nelegiuitul acesta şi cu dânşii împreună a moştenit pierderea. Fereşte, Doamne, sufletele noastre de o neomenie ca aceasta, Cel ce însuţi eşti neasemănat în îndelunga răbdare.

IEŞIRE CU EVANGHELIA

Lumină lină.

Prochimen, glasul 1-iu.

Scoate-mă, Doamne, dela omul viclean şi dela bărbatul nedrept mă izbăveşte.

Stih:

Care gândia nedreptate in inimă toată ziua.

Dela Ieşire, cetire.

Cap. 19, vers. 10-19.

Zis-a Domnul către Moise: „Pogoară-te de grăieşte poporului, să se ţină curat astăzi şi mâine, şi să-şi spele hainele, ca să fie gata pentru poimâine, căci poimâine se va pogori Domnul înaintea ochilor a tot poporul pe muntele Sinai. Să-i tragi poporului hotar împrejurul muntelui şi să-i spui: păziţi-vă de a vă sui in munte şi de a vă atinge de ceva din el, căci tot cel ce se va atinge de munte va muri. Nici cu mâna să nu se atingă de el, că va fi ucis cu pietre, sau se va săgeta cu săgeata; nu va rămâne în viaţă, fie om, fie dobitoc. Iar dacă se vor depărta tunetele şi trâmbiţele şi norul de pe munte, se vor putea sui in munte". Pogorindu-se deci Moise din munte la popor, a sfinţit poporul, şi spălându-şi ei hainele, le-a zis Moise: „Să fiţi gata pentru poimâine şi de femei să nu vă atingeţi!". Iar a treia zi, când s'a făcut ziuă, erau tunete şi fulgere şi nor des pe muntele Sinai, şi sunet de trâmbiţe foarte puternic. Şi s'a cutremurat tot poporul în tabără. Atunci a scos Moise poporul din tabără întru întâmpinarea lui Dumnezeu şi au stat la poalele muntelui. Iar muntele Sinai fumega tot, că se pogorîse Dumnezeu pe dânsul în foc; şi se ridica de pe dânsul fum ca fumul dintr'un cuptor, şi tot muntele se cutremura puternic, de asemenea şi sunetul trâmbiţei se auzea din ce în ce mai tare; şi Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas.

Prochimen, glasul al 6-lea.

Scoate-mă dela vrăjmaşii mei, Dumnezeule, şi de cei ce se scoală asupra mea, mântueşte-mă.

Stih:

Scapă-mă de cei ce lucrează fărădelegea

Dela Iov, cetire.

Cap. 38, vers. 1-23, Cap. 42, vers. 1-5.

Atunci Dumnezeu i-a răspuns lui Iov, din sânul vijeliei şi i-a zis: „Cine este cel ce pune pronia sub obroc, prin cuvinte goale de înţelepciune? Incinge-ţi, deci, coapsele ca un om şi eu te voiu întreba şi tu îmi vei da învăţătură! Unde erai tu, când am întemeiat pământul? Spune-mi, dacă ştii să spui. Ştii tu cine a hotărît măsurile pământului, sau cine a întins deasupra lui lanţul de măsurat? In ce au fost întărite temeliile lui, sau cine a pus piatra lui cea din capul unghiului, atunci când stelele dimineţii cântau laolaltă şi toţi îngerii lui Dumnezeu mă sărbătoreau? Cine a închis marea cu porţi, când ea ieşi năvalnică, din sânul firii, şi când îi dădui ca veşmânt negura şi norii drept scutece? Apoi i-am hotărnicit hotarul meu şi i-am pus porţi şi zăvoare, şi am zis: Până aici vei veni şi mai departe nu te vei întinde, aici se va sfărâma trufia valurilor tale! Ai poruncit tu dimineţii, vreodată în viaţa ta, şi i-ai arătat aurorei care este locului ei, ca să apuce pământul de colţuri şi să scuture pe nelegiuiţi de pe pământ? În revărsatul zorilor, pământul se face roşu ca roşiile peceţi şi ia culori ca de veşmânt. Cei răi rămân fără noaptea (prielnică lor) şi braţul ridicat este frânt. Sosit-ai tu până la izvoarele mării sau te-ai plimbat pe fundul prăpastiei? Arătatu-ţi-s'au oare porţile morţii şi porţile umbrei, văzutu-le-ai? Cugetat-ai oare cât e pământul de lung şi cât de lat? Spune, dacă ai ştiinţă? Care drum duce la palatul luminii şi care este sălaşul întunericului? Ca să ştii să-l călăuzeşti în cuprinsul lui şi să poţi să nimereşti potecile care duc la el acasă. De bună seamă ştii, căci tu te născuseşi şi numărul zilelor tale e grozav de mare. Ajuns-ai tu la cămările zăpezii? Văzut-ai tu cămările grindinei, pe care le ţin deoparte pentru vremuri de prăpăd, pentru zilele de războiu şi de năvală? Atunci Iov a răspuns Domnului şi a zis: „Ştiu că poţi să faci orice şi că nu este niciun gând care să nu ajungă pentru tine faptă. Cine cutează, ai zis tu, să bârfească planurile mele, din lipsă de înţelepciune? Cu adevărat, am vorbit, fără să înţeleg, despre lucruri prea minunate pentru mine — şi nu ştiam. Ascultă—ai spus tu iar — şi eu voiu vorbi, te voiu întreba şi tu îmi vei da învăţătură. Din spusele unora şi altora auzisem despre tine, dar acum ochiul meu te-a văzut.

Din Proroocia lui Isaia, cetire.

Cap. 50, vers. 4—11.

Domnul Dumnezeu mi-a dat mie limbă de ucenic, ca să ştiu să grăesc celor desnădăjduiţi. In fiecare dimineaţă el deşteaptă, trezeşte urechea mea, ca să ascult ca un ucenic. Domnul Dumnezeu mi-a deschis mie urechi, dar eu nu m'am împotrivit şi nici nu m'am dat înapoi. Spatele mele le-am dat spre bătăi şi fălcile mele spre pălmuiri şi faţa mea nu o am întors de către ruşinea scuipărilor. Şi Domnul Dumnezeu mi-a ajutat şi nu am fost ruşinat. Pentru aceasta am şi întărit faţa mea ca o cremene, căci ştiam că nu voiu fi făcut de ocară. Apărătorul meu este aproape. Cine vrea să se năpustească asupra mea? Să ne măsurăm împreună! Cine este protivnicul meu? Să se apropie! Iată Domnul, Dumnezeu îmi este întru ajutor; cine mă va osândi? Iată ca un veştmânt vechiu toţi se vor prăpădi şi molia îi va mânca! Cine din voi se teme de Domnul, să asculte glasul slugii sale! Cel care umblă în întunerec şi fără lumină, să nădăjduiască întru numele Domnului şi să se bizuie pe Dumnezeul lui! Voi, toţi care aprindeţi focul şi pregătiţi săgeţi arzătoare, aruncaţi-vă în focul săgeţilor voastre pe care l-aţi aprins! Din mâna mea vi se întâmplă una ca aceasta; pe patul durerii veţi fi culcaţi!

Apoi, Ectenia cea mică.

Sfinte Dumnezeule...

Prochimenul Apostolului, glasul al 7-lea.

Boierii poporului s'au adunat într'una asupra Domnului şi asupra Unsului lui.

Stih:

Pentru ce s'au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat cele deşarte.

APOSTOLUL

Din cartea întâia cea către Corinteni a sfântului Apostol Pavel, cetire.

Cap. 11, vers. 23-32.

Fraţilor, eu dela Domnul am primit ceea ce v'am dat şi vouă şi anume, că Domnul Iisus în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine şi mulţumind, a frânt şi a zis:

„Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi; aceasta să faceţi în amintirea Mea“. Luând de asemenea şi paharul după cină, a zis: „Acest pahar este Aşezământul cel Nou întru sângele Meu, aceasta să faceţi de câte ori veţi bea în amintirea Mea. Pentrucă ori de câte ori mâncaţi pâinea aceasta şi beţi acest pahar, vestiţi moartea Domnului, până va veni. De aceea cel ce va mânca pâinea aceasta, sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat faţă de Trupul şi Sângele Domnului. Să se ispitească dară omul pe sine, şi aşa să mănânce din pâinea aceasta şi să bea din acest pahar. Căci cel ce mănâncă şi bea din ele cu nevrednicie, acela mănâncă şi bea sieşi osândă, nesocotind Trupul Domnului. De aceea mulţi din voi sunt bolnavi şi betegi, şi nu puţini mor. Căci dacă ne-am judeca pe noi înşine, atunci n'am fi judecaţi. Fiind însă judecaţi, ne pedepsim de Domnul, ca să nu fim osândiţi cu lumea.

Alliluia, glasul al 6-lea.

Fericit este cel ce înţelege pre săracul şi mişelul; în ziua cea rea va scăpa pre el Domnul.

Stih:

Vrăjmaşii mei au zis mie rele, când va muri şi să piară numele lui.

Stih:

Cel ce mănâncă pâinile mele, a mărit asupra mea vicleşug.

Evanghelia dela Mateiu.

Zis-a Domnul ucenicilor Săi: „Ştiţi că după două zile au să fie Paştile...

Şi la rând dumnezeeasca Liturghie a marelu Vasilie. In loc de cântarea Heruvicului, cântăm acest Tropar, glasul al 6-lea:

Cinei Tale cei de taină, astăzi Fiul lui Dumnezeu părtaş mă primeşte; că nu voiu spune vrăjmaşilor Tăi taina Ta, nici sărutare îţi voiu da ca Iuda. Ci ca tâlharul mă mărturisesc Ţie: Pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Iară în locul Axionului, cântăm Irmosul cântării a 9-a:

Din ospăţul Stăpânului...

Şi în loc de Chinonic, cântăm iarăşi troparul

Cinei Tale cei de taină...

Şi când se împărtăşesc cu dumnezeeştile taine, îl cântăm de multe ori, până se împărtăşesc toţi.

Şi în loc de: Să se umple gura noastră de lauda Ta, Doamne...

tot troparul de mai sus.

După rugăciunea Amvonului, se face spălarea şi urmarea ei, precum arată Tipicul. Apoi se dă anafura şi apolisul. Iară la masă mâncăm cu untdelemn şi bem vin. Cetim Pavecerniţa cea mică, la care cântăm Tricântarea care urmează după rânduеala spălării.

RANDUEALA

Ce se face la sfânta și dumnezeeasca spălare a picioarelor, în Joia cea mare.

După rugăciunea Amvonului, iese preotul, precum este îmbrăcat, afară pe ușa cea mare a bisericii cu cădelnița în mână și merg înainte cu făclii aprinse, unde este gătită spălarea de eclesiarhul, fiind rânduiți 12 frați cari sunt să se spele de cel mai mare. Intre cari trebuie să fie un portar și un econom, în chipul lui Petru. Ieșind cei doisprezece cântă Psalmul 50, apoi Cântăreții încep a cânta aceste tropare din Canonul din Joia mare.

Cântarea a 5-a, glasul al 6-lea, Irmos:

Cu legătura dragostei fiind „legați apostolii și dându-„se pre sine lui Hristos Celui „ce stăpânește toate, li s'a „spălat picioarele cele fru-„moase, bine vestind pace „tuturor“.

Ceea ce ține apa cea neținiută și cea mai presus în văzduh, care înfrânează adâncurile și oprește mările, înțelepciunea lui Dumnezeu, a turnat apă în spălătoare și a spălat picioarele slugilor, Stăpânul.

Arătat-a ucenicilor, Stăpânul, pildă de smerenie. Că Cel ce îmbracă cerul cu nori, S'a încins cu ștergătorul și a plecat genunchile de a spălat picioarele slugilor; întru a Căruia mână este vieața tuturor celor ce sunt.

Apoi cântăm și aceste stihuri ale spălării, glasul 1-iu, singur glasul:

Cela ce Te-ai încins cu ștergătorul și ai spălat picioarele ucenicilor, Hristoase Dumnezeule, spală întinăciunea sufletului nostru și ne încinge pre noi cu legătură duhovnicească, ca să facem poruncile bunătății Tale.

Glasul al 2-lea:

Vrând să luăm mare facere de bine, credincioșii să alergăm cu bună cucernicie la cinstita spălare. Nu întinăciunea trupească spălând, ci sufletele în taină sfințindu-ne. Că Hristos, Mântuitorul nostru, Cel ce caută pre pământ și-l face de se cutremură, Se pleacă Insuși pre Sine și Se atinge de tălpi de lut, dăruind tare înălțare asupra a toată puterea protivnică. Acestuia cu bună mulțumită să-I strigăm: Cela ce ne-ai arătat nouă cale prea

bună înălţare, smerenia, mântueşte-ne, Bunule, ca un iubitor de oameni.

Asemenea:

Petru se sfia să i se spele picioarele, de preacuratele mâini, cu care Adam s'a zidit; dar a auzit: De nu te voiu spăla pre tine, nu ai parte cu mine. Şi aşa de multă frică fiind cuprins, a strigat Ţie: Doamne, nu numai picioarele să-mi speli, ci şi mâinile şi capul. O, mari darurile Stăpânului! că făgădueşte a face părtaşi darului Său pre ucenici şi a avea parte cu dânşii întru slava cea negrăită; precum şi la paharul cel de taină a zis: că-l va bea acela nou împreună cu dânşii, întru împărăţia cerurilor. Cărui pahar învredniceşte-ne şi pre noi, ca un milostiv şi de oameni iubitor.

Glasul al 8-lea.

Astăzi, cel neapropiat dupre fiinţă, lucru de rob a luat; cu ştergătorul S'a încins, Cela ce îmbracă cerul cu nori; apă a turnat în spălătoare, Cela ce a despărţit Marea Roşie; şi plecând genunchile, a început a spăla picioarele ucenicilor şi a le şterge cu ştergătorul cu carele era încins. Şi când le-a spălat picioarele, ucenicilor le-a zis: Voi curaţi sunteţi, dară nu toţi; însemnând pre cel ce L-a vândut.

Slavă, glasul al 6-lea.

Mai bine ar fi fost, Iudo, de nu te-ai fi zămislit în pântecele maicii tale; mai bine ar fi fost ţie, vânzătorule, de nu te-ai fi născut, înstrăinatule dela Fiul lui Dumnezeu. Că prin tine s'a rupt cununa ucenicilor lui Hristos şi via cea adevărată o a cules tâlharul cel ce s'a răstignit. Prin tine s'a tăiat îngrădirea şi Biserica cea nefăcută de mână o au stricat călcătorii de lege. Fie, că de mirul celei păcătoase te-ai ruşinat, că era de mult preţ; dar cum nu te-ai temut a vinde celor fără de lege sângele Celui drept? Mai bine ar fi fost vânzătorule de nu te-ai fi născut, înstrăinatule dela Fiul lui Dumnezeu.

Şi acum, glasul al 8-lea:

Cu dormire diavolească fiind cuprins Iuda, a adormit întru moarte. Vreme era să privegheze, vreme era să se trezească; să-i suspine inima, să-i lăcrămeze ochii, cu cântare să privegheze; că mare este tăria crucii; Hristos este lângă uşi; Paştile ce vor să se jertfească au venit. Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!

Apoi, Ectenille acestea:

Cu pace Domnului să ne rugăm!

Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu Biserici şi pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm!

Pentru ca să se binecuvinteze şi să se sfinţească spălarea aceasta, cu puterea, cu lucrarea şi cu venirea Duhului Sfânt, Domnului să ne rugăm!

Pentru ca să fie apa aceasta spre spălarea spurcăciunii păcatelor noastre, Domnului să ne rugăm!

Pentru ca să ne izbăvim noi de toată supărarea, mânia şi nevoia, Domnului să ne rugăm!

Apără, mântueşte, milueşte şi ne păzeşte pre noi, Dumnezeule, cu darul Tău!

Pre preasfânta, curata, prea binecuvântata, slăvita Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare şi pururea fecioara Maria, cu toţi sfinţii pomenind-o; pre noi înşine şi unul pre altul şi toată vieaţa noastră lui Hristos, Dumnezeu, să o dăm.

Ecfonisul:

Că Tu eşti curăţirea sufletelor noastre şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Apoi preotul, sau cel mai mare, se roagă cu glas mare.

Doamne şi prea bunule Dumnezeu, Cela ce eşti neapropiat cu Dumnezeirea, Carele ai luat chip de slugă şi spre închipuirea smereniei cei mântuitoare ai spălat picioarele ucenicilor Tăi cu preacurate mâinile Tale şi le-ai şters cu ştergătorul, caută şi acum spre noi, nevrednicii robii Tăi, cari urmăm smereniei Tale, celei atât de preaslăvite, şi ne învredniceşte să ne spălăm de spurcăciunile trupeşti şi de necurăţiile sufletului cu atingerea apei acesteea. Dărueşte nouă pogorîrea cea nevăzută a preasfântului Tău Duh; întăreşte sufletele şi trupurile noastre despre şarpele cel înşelător, carele păzeşte călcâiul nostru. Ca fiind curaţi să slujim Ţie cu bună mulţumită, călcând preşte şerpi şi preste scorpii şi preste toată puterea vrăjmaşului.

Ecfonis:

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Părintele Tău Cel fără de început şi cu preasfântul şi bunul şi de vieaţă

făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Apoi:

Pace tuturor!

Capetele voastre Domnului să le plecaţi!

Cel mai mare să se roage în taină:

Doamne, Dumnezeul nostru, Cela ce ne-ai arătat nouă măsura smereniei, prin plecarea Ta cea prea înaltă, şi pre cel smerit cu voinţa întâiu chemându-l, ne-ai învăţat pre noi să slujim unul altuia; înalţă-ne pre noi cu smerenia cea dumnezeească; păzeşte-ne nespurcaţi, spălaţi pururea cu lacrimi, curăţiţi cu lumina darului Tău cel curăţitor. Ca să cădem, întru adeverinţă la Tine pururea şi să aflăm milă şi îndurare la judecata Ta cea înfricoşată.

Ecfonis:

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm şi Părintelui Tău Celui fără început şi prea sfântului şi bunului şi de vieaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Apoi, diaconul sau preotul zice:

Pentru ca să ne învrednicim noi a asculta sfânta Evanghelie, pre Domnul Dumnezeu să-L rugăm.

Şi cei ce vor să se spele, şed pre scaunele cele gătite şi începând a se ceti Evanghelia spălării, dela Ioan, cel mai mare se scoală şi când zice:

Şi şi-a pus veşmintele...

Atuncea arhiereul, sau cine va fi mai mare, se desbracă de veşmânt; şi când zice:

Şi luând ştergătorul s'a încins...

Luând ştergătorul, se încinge şi cel mai mare. Iară când zice:

După aceea a turnat apă în spălătoare,

Toarnă şi cel mai mare apă; şi când zice:

Şi a început a spăla picioarele ucenicilor şi a le şterge cu ştergătorul cu carele era încins,

Incepe şi cel mai mare a spăla dela portar până la econom, picioarele tuturor celor doisprezece, le şterge şi le sărută. Iară când vine la econom se ceteşte:

Deci, a venit la Simon Petru şi a zis acela: Doamne! Tu vrei să speli picioarele mele?

Şi când ceteşte:

Răspuns-a Iisus şi i-a zis lui: Ce fac Eu, tu nu ştii acum, iară vei cunoaşte după acestea.

Economul zice:

Nu vei spăla picioarele mele în veci.

Şi răspunde cel mai mare zicând:

De nu te voiu spăla, nu vei avea parte cu mine.

La aceasta răspunde economul:

Doamne, nu numai picioarele mele, ci şi mâinile şi capul.

Atuncea răspunde cel mai mare:

Cel ce este spălat, nu trebue decât picioarele a le spăla şi este curat tot şi voi curaţi sunteţi, dară nu toţi.

Şi celelalte.

Apoi economul şade şi-i spală cel mai mare picioarele.

După aceea merge cel mare la locul său, se descinge de fotă şi de ştergător şi-şi ia veşmintele sale şi şade. Şi iară ceteşte preotul sau diaconul.

Deci, dacă a spălat picioarele lor şi şi-a luat veşmintele sale, şezând iarăşi a zis lor:

Arhiereul sau cine va fi mai mare, stând, zice:

Cunoaşte-ţi ce am făcut vouă? Voi mă numiţi pre Mine învăţător şi Domn şi bine ziceţi, că sunt. Deci, dacă Eu,

Domnul şi Invăţătorul, am spălat picioarele voastre, şi voi datori sunteţi unul altuia să spălaţi picioarele; că pildă am dat vouă că, precum Eu am făcut vouă, şi voi să faceţi. Amin, amin zic vouă: nu este sluga mai mare decât Domnul său, nici solul mai mare decât cel ce l-a trimis pre el; de ştiţi acestea, fericiţi sunteţi de le veţi face.

Şi după Evanghelie, preotul ceteşte rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm!

Doamne, Dumnezeul nostru, Cela ce, după multă mila Ta Te-ai smerit pre Sine-Ţi, luând chip de rob; Carele în vremea patimilor Tale celor mântuitoare şi făcătoare de vieaţă, de bună voie ai voit a cina cu sfinţii Tăi ucenici şi apostoli, şi după aceea Te-ai încins cu fota şi ai spălat picioarele lor, dându-le lor chip de smerenie şi de dragoste unul către altul, şi ai zis: Precum am făcut Eu vouă, aşa şi voi să faceţi unul altuia, Insuţi şi acum Stăpâne, vino în mijlocul nevrednicilor robilor Tăi, cari urmăm pildei Tale şi spală toată spurcăciunea şi necurăţia sufletelor noastre; ca spălând praful ce s'a lipit de noi prin păcate şi ştergându-ne unul pre altul cu ştergătorul dragostei, să putem plăcea Ţie în toate zilele vieţii noastre şi să aflăm milă înaintea Ta.

Ecfonisul:

Că Tu eşti cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate, Hristoase, Dumnezeul nostru şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău, Celui fără început, şi prea sfântului şi bunului şi de vieaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

După aceea se stropesc toţi fraţii la feţe din spălătoare. Apoi mergem în biserică, cântând aceste tropare din cântarea a 5-a, a Vinerii cei mari. Glasul al 6-lea.

Dacă şi-au spălat picioarele şi mai 'nainte s'au curăţit cu împărtăşirea dumnezeeştei Tale taine, Hristoase, slugile Tale s'au suit acum împreună cu Tine, din Sion la muntele cel mare al maslinilor, lăudându-Te pre Tine, iubitorule de oameni.

Zis-ai: Vedeţi prietenilor, nu vă turburaţi; că acum s'a apropiat ceasul, ca să Mă prindă şi să Mă dau morţii de mâinile celor fără de lege; şi toţi vă veţi risipi, lăsându-Mă singur; dar vă voiu aduna iarăşi ca să Mă propoveduiţi pre Mine, iubitorul de oameni.

După acestea zicem:

Fie numele Domnului...

(de trei ori).

Slavă, şi acum; Psalmul 33.

Bine voiu cuvânta pre Domnul...

Şi se dă anafora fraţilor, se face apolisul şi mergem la masă şi mâncăm bucate cu untdelemn şi bem vin.

Cade-se a şti:

Că de se va întâmpla Buna-Vestire în Vinerea cea mare, să se caute tipicul dela sfârşitul cărţii, litera C.

Intru această mare Joi

Cetim Pavecerniţa cea mică, la care cântăm Tricântarea lui Andrei Criteanul.

Cântarea a 5-a, glasul al 8-lea, Irmos:

Intunerecul sufletului meu „risipeşte-l dătătorule de „lumină, Hristoase Dumne- „zeule, Cela ce ai gonit întu- „nerecul cel mai dinainte al „adâncului şi-mi dărueşte lu- „mina poruncilor Tale, Cu- „vinte; ca mânecând, să Te „slăvesc pre Tine".

(de trei ori).

S'a înfrumuseţat cina şi Ţi s'a gătit Pasha, precum ai zis, Hristoase; ci Iuda se învăţa spre vânzarea Ta şi fiind cu Tine, afară se unia cu iubirea de argint pentru preţul Tău.

Se scoală dela cină şi cu fota îşi încinge mijlocul de voie Hristos şi-şi pleacă grumajii, dară Petru striga: Nici odinioară nu vei spăla picioarele mele, Făcătorul meu; spală-le însă!

A primit pâine în mâini, spre vânzarea Ta, Iuda, vicleanul ucenic, carele Te-a şi vândut cu vicleşug; după ce şi el şi-a întins picioarele, pre care Insuţi le-ai spălat şi le-ai şters cu fota.

Cu sărutare vicleană îşi deschidea atuncea gura către Tine, Iuda, sărutând trupul Tău şi strigând: Bucură-te, învăţătorule! — el, vânzătorul, sluga şi vicleanul.

Petru văzând cele ce se petreceau atuncea, de spaimă fiind cuprins, fiind întrebat de o slujnică, s'a lepădat de Tine, Domnul, nu numai precum ai zis, ci precum ai ştiut, Cela ce toate le ştii.

Se pălmueşte Ziditorul şi se bate zidirea prin batjocorirea Lui; se loveşte de voie cu trestie şi cele din înălţime se pleacă; se scuipă Judecătorul şi toate temeliile pământului se clătesc.

Slavă.

Cu spini se încununează Dumnezeu, Carele înfrumuseţează tot pământul cu flori; primeşte rane şi cu îndelungă răbdare rabdă ocări; poartă porfiră de ocară şi toate le rabdă şi pătimeşte cu trupul, Dumnezeu fiind.

Şi acum, a Născătoarei.

Să strige Ioan, spuind prin învăţătura sa dumnezeeascaTa

întrupare; că adecă, Cuvântul trup S'a făcut din Fecioară cu neschimbare şi a rămas cu firea Dumnezeu precum era, nedespărţindu-Se de sânurile Părintelui.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Cel ce acoperi cu ape cele „mai pre deasupra ale „Tale, Cela ce pui mării hotar „nisipul şi toate le ţii, pre Tine „Te laudă popoarele, pre Tine „Te slăveşte luna, Ţie-Ţi aduce toată făptura cântare, ca „Făcătorului tuturor în veci".

Cela ce îmbraci cerul cu nori, Iisuse, şi împărăţeşti pre scaunul slavei cu Părintele Cel veşnic, Tu, luând fota, Te-ai încins, ca să speli picioarele cele de ţărână, tot foc fiind, Cuvinte, măcar de Te-ai şi întrupat.

După ce a spălat picioarele tuturor, a şezut Iisus, zicând ucenicilor Săi: Văzut-aţi ce am făcut Eu acum? Pildă de smerenie dându-vă tuturor. Ca, cel ce va voi a fi întâiu, să fie mai pre urmă decât toţi cu voirea.

Iată, curaţi sunteţi, dară nu toţi, a zis Hristos prietenilor cari şedeau la cină; iar ei se întrebau între sine neînţelegând cuvântul. Mai apoi Domnul a spus numele vânzătorului.

După ce a grăit acestea, Hristos a venit la muntele Eleonului împreună cu ucenicii şi le zicea: Să mergem de aicea! Că iată, a sosit vânzătorul şi nimenea să nu se lepede de Mine, căci de voie pătimesc.

O, sărutare înşelătoare! Bucură-Te, învăţătorule zicea Iuda lui Hristos şi, împreună cu cuvântul, îl vându spre junghiere; şi sărutarea era semnul ce dăduse celor fără de lege: Pre carele eu voiu săruta, acela este, care m'am făgăduit a-l da vouă.

Prins ai fost, Dumnezeule al nostru, de poporul cel fără de lege, nici de cum împotrivindu-Te, nici strigând, mielule al lui Dumnezeu; ci toate răbdând: a fi întrebat, a Te judeca, a fi bătut, a fi legat şi a fi dus cu arme şi cu fuşti la Caiafa.

Să se răstignească Iisus Hristos, striga poporul evreesc, cu preoţii şi cu cărturarii. O, popor necredincios! Ce a făcut Cel ce S'a arătat în lume? Că pre Lazăr l-a sculat din mormânt şi a făcut cale oamenilor către mântuire?

Inaintea judecăţii lui Pilat, poporul cel fără delege, răcnind, striga: Răstigneşte-l pre acesta şi ne slobozeşte pre Varava cel legat şi ucigaş; şi pre Hristos mai întâiu bătându-l, ia-l, ia-l, şi cu tâlharii îl răstigneşte.

Binecuvântăm pre Tatăl...

O! Nespusă pogorîre. O, negrăit sfat! Că foc fiind, ai spălat picioarele vânzătorului, Mântuitorule, şi spălându-le nu le-ai ars şi ai împărţit pâine la cină şi tainica servire o ai învăţat.

Şi acum, a Născătoarei.

O, auzire nouă! Dumnezeu este fiu al femeiei! Naşterea fără sământă, Maică fără de bărbat şi Cel născut Dumnezeu! O, minunată auzire! O, înfricoşată zămislire! O, nestricăcioasă naştere a fecioarei! Cu adevărat toate sunt mai presus de minte şi mai presus de ştiinţă.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Bine este cuvântat Domnul „Dumnezeul lui Israil, Cel „ce a ridicat nouă corn de „mântuire în casa lui David, „slugii sale, întru care ne-a „cercetat pre noi răsăritul cel „dintru înălţime şi ne-a în„dreptat pre calea păcii".

Iarăşi dormiţi? a zis Hristos ucenicilor; privegbiaţi, că s'a apropiat ceasul; sculaţi-vă, să ne ducem, prietenii mei; că iată, ucenicul vânzător având toată oastea, vine să mă dea ucigaşilor de oameni.

Sărutarea ta este vicleană şi închinăciunea amară; cui grăieşti tu, înşelătorule, când zici: Bucură-te Ravvi? Prietene, zice Hristos, pentru ce ai venit? Dacă pentru a mă săruta, pentru ce-mi pui înainte cuţit uns cu miere?

Judecătorule nevinovate, de voie ai venit să stai, Hristoase, înaintea judecăţii lui Pilat, ca să ne scapi de datoriile noastre. Drept aceea ai răbdat, Bunule, a fi rănit cu trupul, ca toţi să luăm mântuire.

Ia-l, ia-l, răstigneşte-l pre cel ce se zice Hristos, strigau oarecând Iudeii către Pilat. Iară acesta mâinile îşi spăla şi cu condeiu le scria vina Lui; a Celui ce dărueşte tuturor nemurire.

Cu prisos strigau cei fără de lege: ia-L, ia-L, răstigneşte pre Hristos, şi ca pre un osândit cereau a-L ucide. Au doară nu Acesta a înviat morţii, a curăţit leproşii, pre ceea ce-i curgea sânge o a tămăduit şi pre paralitici i-a îndreptat?

Ce rău a făcut de strigaţi

foarte să se răstignească Hristos? Insuşi Pilat zicea către poporul cel nebun, că vină nu află în El. Iar ei mai cu amar strigau: Ia-L, ia-L, răstigneşte pre Mântuitorul tuturor.

O, Iudei fără de lege! O, popor neînţelegator! Au nu vă aduceţi aminte de minunile lui Hristos, de mulţimea tămăduirilor? Au n'aţi simţit puterea Lui cea dumnezeească? Ci precum mai înainte părinţii voştri, aşa şi voi aţi rămas împietriţi.

Slavă.

Bătut fiind, Făcătorule al meu, pentru mine Te-ai dat a Te răstigni; ca mântuirea mea în mijlocul pământului lucrându-o, să izvorăşti lumii vieaţa şi să faci nemuritori prin sângele Tău cel cinstit, pre cei ce se închină Ţie.

Şi acum.

Mieluşeaua Ta, Stăpâne, stând înaintea crucii, Te tânguia pre Tine, Făcătorul tuturor, văzând a Ta îndelungă răbdare. Pentrucă de voie Te-ai născut cu trup şi cu dânsul toate patimile ai răbdat, ca să mântueşti lumea.

Şi iarăşi Irmosul:

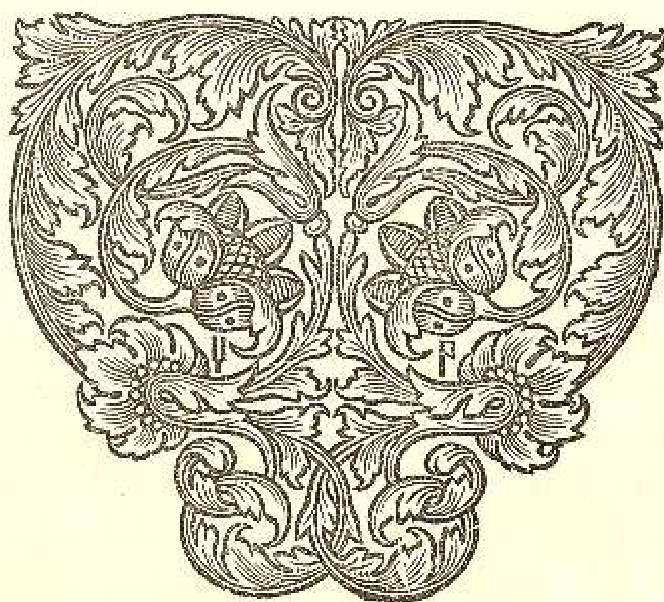
Bine este cuvântat Domnul...

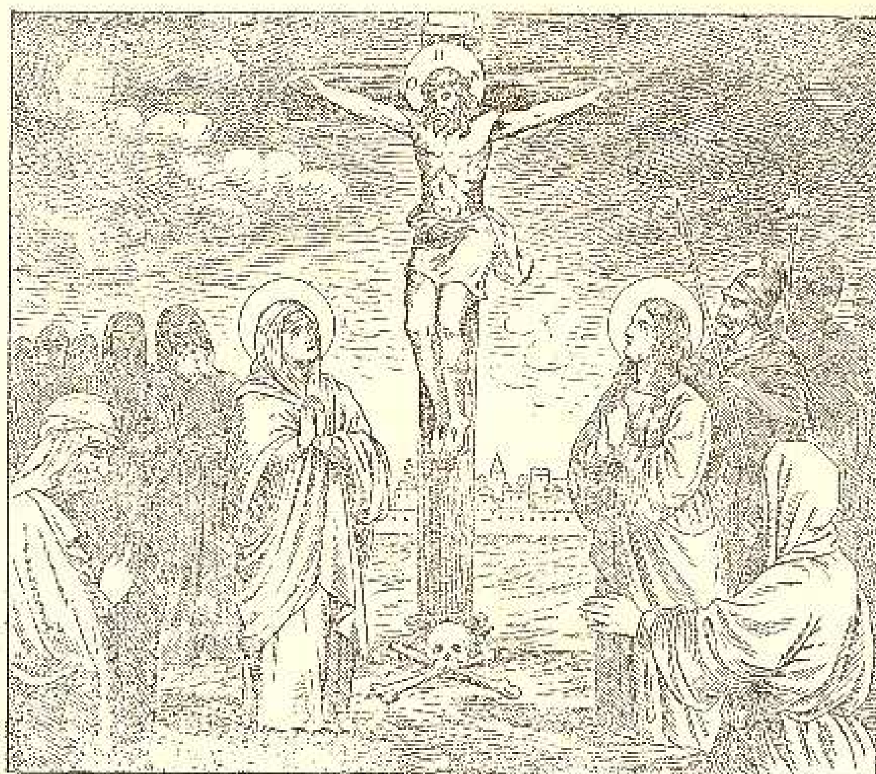
In amândouă stranele împreună.

După Sfinte Dumnezeule... şi Tatăl nostru... zicem Condacul:

Pre Cel ce S'a răstignit pentru noi...

Şi celelalte dupre obiceiu şi Apolisul. Iară Pavecerniţa o citim pe la chilii.

SLUJBA SFINTELOR
ȘI
MÂNTUITOARELOR PATIMI
ALE DOMNULUI ȘI MÂNTUITORULUI IISUS HRISTOS

In sfânta și marea zi Joi seara, toacă la 2 ceasuri din noapte și trag clopotele; și adunându-ne în biserică, facem începutul după obiceiu, precum s'a arătat Joi a cincia săptămână. Apoi Aliluia, pe glasul al 8-lea, și troparul;

Când slăviții ucenici la spălarea cinei s'au luminat, atuncea Iuda cel rău credincios, cu iubire de argint bolnăvindu-se, s'a întunecat și judecătorilor celor fără de lege, pre Tine, Judecătorul cel drept Te-a dat. Vezi, iubitorule de avuție, pre Cela ce pentru acestea spânzurare și-a agonisit. Fugi de sufletul nesățios, cel ce a îndrăznit unele ca acestea asupra Invățătorului. Cela ce ești spre toți bun, Doamne, slavă Ție.

Il cântăm de trei ori, rar și cu cântare dulce. Apoi, Ectenia cea mică și împarte eclesiarhul făclii fraților. După aceasta zice preotul sau diaconul:

Și pentru ca să ne învrednicim noi a asculta sfânta Evanghelie...

Și citește înainte Evanghelie dela Ioan, Așezământul sfintelor patimi:

Zis-a Domnul ucenicilor Săi: „Acum S'a proslăvit Fiul omului...

Sfârșitul:

In care a intrat El și ucenicii Lui.

Și sfârșindu-se Evanghelia, zicem:

Slavă îndelung răbdării Tale, Doamne, slavă Ție Doamne, slavă Ție.

Și îndată cântăm Antifoanele, repetând toate troparele.

ANTIFONUL 1-iu,

glasul al 8-lea.

Boierii popoarelor s'au adunat împreună, asupra Domnului şi asupra unsului Lui.

Cuvânt călcător de lege au pus asupra mea. Doamne, Doamne, nu mă lăsa pre mine.

Simţirile noastre curate să le aducem înaintea lui Hristos şi, ca nişte prieteni ai Lui, sufletele să le jertfim pentru Dânsul și să nu ne sugrumăm cu grijile lumii, ca Iuda. Ci, să strigăm în cămările sufletelor noastre: Tatăl nostru, Carele eşti în ceruri, izbăveşte-ne pre noi de cel viclean.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Fecioară ai născut, ceea ce nu ştii de nuntă şi Fecioară ai rămas, maică nenuntită; Născătoare de Dumnezeu, Marie, roagă pre Hristos, Dumnezeul nostru, să ne mântuiască pre noi.

ANTIFONUL al 2-lea,

glasul al 6-lea.

Alergat-a Iuda, zicând cărturarilor celor fără de lege: Ce-mi veţi da mie şi eu voiu da pre el vouă? Iar, în mijlocul celor ce se tocmiau, ai stătut nevăzut Insuţi, Tu de Carele era tocmeala. Cunoscătorule de inimi, milostiveşte-Te spre sufletele noastre.

Cu milostenie să slujim lui Dumnezeu, ca Maria la cină, şi să nu ne agonisim iubire de argint ca Iuda, ca să fim pururea cu Hristos Dumnezeu.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Nu înceta Fecioară rugând pururea pre Cel ce L-ai născut negrăit, ca pre un iubitor de oameni, să mântuească din nevoi pre cei ce scapă la tine.

ANTIFONUL al 3-lea,

glasul al 2-lea,

Pentru învierea lui Lazăr, Doamne, pruncii jidoveşti au strigat Ţie, iubitorule de oameni, Osanna! Iară Iuda cel fără de lege n'a vrut să înţeleagă.

La cina Ta, Hristoase Dumnezeule, zis-ai mai 'nainte ucenicilor Tăi: Unul din voi va să Mă vândă. Iară Iuda cel fără de lege n'a vrut să înțeleagă.

Intrebând Ioan, Doamne, cine este cel ce va să Te vândă, l-ai dovedit pre acela prin pâine. Iară Iuda cel fără de lege n'a vrut să înțeleagă.

Cu treizeci de arginţi şi cu sărutare vicleană Te căutau jidovii să Te ucidă, Doamne; iară Iuda cel fără de lege n'a vrut să înţeleagă.

La spălarea Ta, Hristoase Dumnezeule, ai poruncit ucenicilor Tăi: Aşa să faceţi, precum vedeţi. Iară Iuda cel fără de lege n'a vrut să înţeleagă.

Privegheaţi şi vă rugaţi, ca să nu intraţi în ispită, zis-ai ucenicilor Tăi, Hristoase Dumnezeul nostru. Iară Iuda cel fără de lege n'a vrut să înţeleagă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Mântueşte din nevoi pre robii Tăi, Născătoare de Dumnezeu, că toţi după Dumnezeu la tine scăpăm; ca şi către un zid nestricat şi folositoare.

Sedelna, glasul al 7-lea.

La aceste Sedelne nu şedem, pentrucă preotul cădeşte sfântul altar.

Ospătând la cină pre ucenici şi cunoscând vicleşugul vânzării, ai vădit la cina aceea pre Iuda, ştiindu-l pre el că nu se va îndrepta şi vrând ca să arăţi tuturor, că Te-ai dat de bună voie, ca să răpeşti lumea dela cel strein; îndelung răbdătorule, slavă Ţie.

Slavă.

Sfârşitul Sedelnei.

Şi acum, toată Sedelna.

Apoi:

Şi pentru ca să ne învrednicim noi...

Se ceteşte a doua Evanghelie, dela Ioan:

În vremea aceea, a eşit Iisus cu ucenicii Săi...

Sfârşitul:

Căci aveau să mănânce paştile.

După Evanghelie cântăm:

ANTIFONUL al 4-lea,

glasul al 5-lea:

Astăzi Iuda lasă pre Învăţătorul şi primeşte pre diavolul; se orbeşte cu patima iubirii de bani, cade din lumină întunecatul. Că în ce chip ar fi putut vedea cel ce a vândut pre luminătorul în treizeci de arginţi? Iară nouă a răsărit Cel ce a pătimit pentru lume. Către Carele să strigăm: Cel ce ai pătimit şi nu Te-ai îndurat de oameni, slavă Ţie.

Astăzi Iuda se leapădă de cinstea lui Dumnezeu şi se înstreinează de dar; fiind ucenic, se face vânzător; în primire prietenească ascunde vicleşug şi nebuneşte socoteşte că este mai bine a sluji iubirii de argint, decât dragostei Stăpânului, făcându-se povaţă adunării cei fără de lege. Iară noi având mântuire pre Hristos, să-L slăvim.

Să avem iubire de fraţi ca nişte fraţi întru Hristos,

iar nu nemilostivire către cei de aproape ai noştri. Ca să nu ne osândim ca sluga cea nemilostivă pentru bani şi ca Iuda căindu-ne fără de nici un folos.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Preaslăvite s'au grăit de tine pretutindenea, Născătoare de Dumnezeu, Marie; că ai născut dupre trup pre Făcătorul tuturor, prea lăudată, care nu ştii de nuntă.

ANTIFONUL al 5-lea, glasul al 6-lea.

Ucenicul a tocmit preţul Invăţătorului şi a vândut pre Domnul în treizeci de arginţi cu sărutare vicleană, dându-L pre El celor fără de lege, spre moarte.

Astăzi Făcătorul cerului şi al pământului a zis ucenicilor Săi: S'a apropiat ceasul şi a sosit Iuda, cel ce Mă vinde; nimenea să nu se lepede de Mine, văzându-Mă pre cruce în mijlocul a doi tâlhari. Că pătimesc ca un om şi mântuesc ca un iubitor de oameni, pre cei ce cred întru Mine.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ceea ce ai zămislit negrăit în veacul cel mai de pre urmă şi ai născut pre Ziditorul tău, pre Acela roagă-L, să mântuească sufletele noastre.

ANTIFONUL al 6-lea, glasul al 7-lea.

Astăzi priveghează Iuda să vândă pre Domnul, pre Mântuitorul lumii Cel mai 'nainte de veci, pre Cel ce a săturat mulţime de oameni din cinci pâini. Astăzi cel fără de lege se leapădă de Invăţătorul; şi fiind ucenic a dat pre Stăpânul, a vândut cu bani pre Cel ce a săturat cu mană pre om.

Astăzi au pironit pre cruce jidovii pre Domnul Carele a tăiat marea cu toiagul şi i-a povăţuit în pustie. Astăzi a împuns cu suliţa coasta Celui ce a rănit Eghiptul cu bătăi pentru dânşii şi au adăpat cu fiere pre Cel ce le-a plouat mană de mâncare.

Doamne, viind spre patima cea de voie, zis-ai ucenicilor Tăi: De n'aţi putut priveghea un ceas împreună cu Mine, cum v'aţi făgăduit că veţi muri pentru Mine? Vedeţi măcar pre Iuda cum nu doarme, ci se nevoeşte să mă dea celor fără de lege. Sculaţi de vă rugaţi! Să nu se lepede cineva de Mine, văzându-Mă pre cruce. Indelung răbdătorule, slavă Ţie.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai încăput

în pântecele tău pre Cel neîncăput în ceruri! Bucură-te, fecioară, propoveduirea proorocilor, din care ne-a strălucit nouă Emanuil! Bucură-te, maica lui Hristos Dumnezeu!

Sedelna, glasul al 7-lea.

Ce pricină te-a făcut, Iudo, vânzător, Mântuitorului? Au doară te-a despărţit din ceata apostolilor? Au doară te-a lipsit de darul tămăduirilor? Au doară cinând împreună cu ceilalţi, pre tine te-a gonit dela masă? Au doară picioarele celorlalţi le-a spălat, iar ale tale nu le-a băgat în seamă? O! De cât bine te-ai făcut uitător! Iată, năravul tău cel nemulţumitor se vădeşte, iar îndelung răbdarea cea neasemănată şi mare mila Lui, se propoveduește.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Evanghelia a treia, dela Mateiu:

In vremea aceea, cei ce-L prinseseră pe Iisus L-au dus la Caiafa...

III

Sfârşitul:

Şi ieşind afară, a plâns cu amar.

ANTIFONUL al 7-lea, glasul al 8-lea:

Doamne, răbdând toate, aşa ai zis celor fără de lege ce Te-au prins: De aţi şi rănit pre păstorul şi aţi risipit cele douăsprezece oi, pre ucenicii Mei, dar aş fi putut să aduc înainte mai mult decât douăsprezece legheoane de îngeri. Ci rabd îndelung, ca să plinească cele ce am arătat vouă prin proorocii Mei, cele nearătate şi ascunse. Doamne, slavă Ţie.

De trei ori tăgăduindu-Te Petru, îndată a cunoscut ceea ce s'a zis lui; şi Ţi-a adus Ţie lacrimi de pocăinţă. Doamne, fii mie milostiv şi mă mântueşte!

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ca pre ceea ce este uşă de mântuire şi grădină veselitoare şi nor al luminii cei veşnice, să lăudăm toţi pre sfânta Fecioară, zicând ei: Bucură-te!

ANTIFONUL al 8-lea, glasul al 2-lea.

Spuneţi călcători de lege, ce aţi auzit dela Mântuitorul nostru? Au n'a dat El legea şi învăţăturile proorocilor? Dară cum aţi gândit să daţi lui Pilat pre Dumnezeu, Cuvântul Cel din Dumnezeu şi Izbăvitorul sufletelor noastre?

Să se răstignească! strigau cei ce se îndestulau pururea cu darurile Tale şi cereau pre făcătorul de rele în locul Făcătorului de bine, ucigaşii drepţilor. Iară Tu tăceai, Hristoase, suferind obrăznicia lor, vrând să pătimeşti şi să ne mântueşti pre noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Că nu avem îndrăzneală pentru multe păcatele noastre, tu, pre Cel ce S'a născut din tine, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că mult poate rugăciunea maicii, spre îmblânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoşilor, Preacurată; că milostiv este şi poate să mântuească, Cela ce a primit a pătimi pentru noi.

ANTIFONUL al 9-lea, glasul al 3-lea.

Pus-au treizeci de arginţi preţul Celui preţuit, pre Carele L-au preţuit fiii lui Israil; privegheaţi şi vă rugaţi, ca să nu intraţi în ispită, că duhul este deştept, iară trupul neputincios; pentru aceasta, priveghiaţi.

Datu-mi-au spre mâncarea mea fiere şi întru setea mea m'au adăpat cu oţet; iar Tu, Doamne, scoală-mă şi le voiu răsplăti lor.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Noi, cei din neamuri, te lăudăm pre tine Preacurată Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pre Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce prin tine a mântuit pre oameni din blestem.

Sedelna, glasul al 8-lea.

O, cum Iuda cel ce era oarecând ucenic, a gândit vânzare asupra Ta! A cinat împreună cu vicleşug, vicleanul şi nedreptul şi mergând a zis preoţilor: Ce-mi veţi da mie şi eu voiu da vouă pre acela, carele a stricat legea şi a spurcat Sâmbăta. Indelung răbdătorule Doamne, slavă Ţie.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Evanghelia a patra, dela Ioan.

In vremea aceea, dela Caiafa au dus pe Iisus în Pretoriu ..

IV

Sfârşitul:

Şi L-au dus să-L răstignească.

ANTIFONUL al 10-lea, glasul al 6-lea.

Cel ce se îmbracă cu lumina ca şi cu o haină, stătut-a gol la judecată şi a primit palme peste obraz din mâinile care le-a zidit. Şi poporul cel călcător de lege a răstignit pre Domnul slavei pre cruce. Atuncea s'a rupt catapeteasma bisericii; soarele s'a întunecat, nesuferind să vadă batjocorit pre Dumnezeu, de Carele se cutremură toate. Aceluia să ne închinăm.

Ucenicul s'a lepădat, iară tâlharul a strigat: Pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta!

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Impacă lumea, Doamne, Cel ce bine ai voit a lua trup din Fecioară pentru robi; ca să

Te lăudăm cu un glas, iubitorule de oameni.

ANTIFONUL al 11-lea, glasul al 6-lea.

Pentru binele care ai făcut, Hristoase, neamului evreesc, Te-au osândit să Te răstignească, adăpându-Te cu oţet şi fiere. Ci le dă lor, Doamne, dupre faptele lor, că n'au cunoscut milostivirea Ta.

N'au fost îndestulate, Hristoase, neamurile evreeşti cu vânzarea, ci încă clătiau cu capetele aducându-Ţi batjocură şi hulă. Ci le dă lor, Doamne, dupre faptele lor, că au gândit asupra Ta deşertăciune.

Nici pământul carele s'a cutremurat, nici pietrele cari s'au despicat n'au plecat pre jidovi; nici catapeteasma bisericii, nici învierea morţilor. Ci le dă lor, Doamne, dupre faptele lor, că au gândit asupra Ta deşertăciune.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ştim că S'a întrupat din tine Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti curată, una binecuvântată; pentru aceasta lăudându-te neîncetat, pre tine te slăvim.

ANTIFONUL al 12-lea, glasul al 8-lea.

Acestea zice Domnul către jidovi: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v'am supărat? Pre orbii voştri i-am luminat, pre cei leproşi i-am curăţit, pre bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul meu, ce am făcut vouă? Şi cu ce Mi-aţi răsplătit? In loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oţet; în loc ca să Mă iubiţi, pre cruce M'aţi pironit. De acum nu voiu mai răbda, chema-voiu neamurile Mele şi acelea Mă vor preaslăvi împreună cu Tatăl şi cu Duhul şi Eu le voiu dărui vieaţă veşnică.

Astăzi catapeteasma bisericii se rupe, spre mustrarea călcătorilor de lege, şi soarele îşi ascunde razele sale, văzând pre Stăpânul răstignindu-Se.

Legiuitorii lui Israil, jidovi şi farisei, ceata apostolilor strigă către voi: Iată biserica pe care o aţi stricat voi; iată mielul pre Carele L-aţi răstignit şi L-aţi dat mormântului. Dară S'a sculat cu puterea Sa. Nu vă înşelaţi, jidovi, că El este Cel ce v'a mântuit prin mare şi v'a hrănit în pustie. Acesta este vieaţa, lumina şi pacea lumii.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Bucură-te, uşa Impăratului slavei, prin care a trecut Insuşi Cel prea înalt şi o a lăsat

iarăşi pecetluită, spre mântuirea sufletelor noastre!

Sedelna, glasul al 8-lea.

Când ai stătut înaintea Caiafei, Dumnezeule, şi Te-ai dat lui Pilat judecătorul, puterile cereşti s'au clătit de frică; şi când Te-ai înălţat pre lemn în mijlocul a doi tâlhari, ai fost socotit cu cei fără de lege, Cela ce eşti fără de păcate, ca să mântueşti pre om. Indelung răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

V.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Evanghelia a 5-a, dela Mateiu.

In vremea aceea, Iuda vânzătorul, văzând...

Sfârşitul:

I-au pus să ducă crucea lui Iisus.

ANTIFONUL al 13-lea, glasul al 6-lea.

Adunarea jidovilor Te-au cerut la Pilat să Te răstignească, Doamne. Şi neaflând vină întru Tine, a slobozit pre vinovatul Varavà; iară pre Tine Cel drept Te-a judecat spre pierdere, agonisindu-şi păcatul uciderii. Ci dă-le lor, Doamne, răsplătirea lor, că au cugetat asupra Ta deşerte.

De Carele toate se înfricoşează şi se cutremură şi pre Carele toată limba îl laudă, pre Hristos, puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu, preoţii L-au lovit cu palme preste obraz şi I-au dat fiere. Şi toate a primit a le pătimi, vrând să ne mântuească pre noi de fărădelegile noastre, cu sângele Său, ca un iubitor de oameni.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut prin cuvânt, mai pre sus de cuvânt, pre Făcătorul tău, pre Acela roagă-L, să mântuească sufletele noastre.

ANTIFONUL al 14-lea, glasul al 8-lea.

Doamne, Cela ce ai primit întru însoţire pre tâlharul cel ce şi-a spurcat mâinile în sânge, numără-ne şi pre noi împreună cu dânsul, ca un bun şi de oameni iubitor.

Puţin glas a slobozit tâlharul pre cruce şi mare credinţă a aflat. Intru o clipeală s'a mântuit şi întâiu el deschizând uşile raiului, a intrat. Cel ce ai primit pocăinţa aceluia, Doamne, slavă Ţie.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Bucură-te, ceea ce ai primit prin înger bucuria lumii! Bucură-te, ceea ce ai născut pre Făcătorul tău şi Domnul! Bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi maică lui Hristos Dumnezeu!

ANTIFONUL al 15-lea,

glasul al 6-lea.

Acesta se cântă de amândouă stranele împreună, stih după stih.

Astăzi S'a spânzurat pre lemn, Cel ce a spânzurat pământul pre ape. (de trei ori). Cu cunună de spini S'a încununat Impăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă S'a îmbrăcat, Cel ce îmbracă cerul cu nori. Lovire preste obraz a luat, Cel ce a slobozit în Iordan pre Adam. Cu piroane S'a pironit mirele Bisericii. Cu suliţa S'a împuns Fiul Fecioarei! Inchinămu-ne patimilor Tale, Hristoase.

Arată-ne nouă şi slăvită învierea Ta. (de trei ori).

Să nu prăznuim ca jidovii, că Paştile noastre, Hristos, pentru noi S'a jertfit. Ci, să ne curăţim pre noi înşine de toată întinăciunea şi curat să ne rugăm Lui. Scoală-Te, Doamne, mântueşte-ne pre noi, ca un iubitor de oameni.

Crucea Ta, Doamne, este vieaţă şi înviere poporului Tău; şi spre dânsa nădăjduindu-ne, Te lăudăm pre Tine, Dumnezeul nostru, Cel ce Te-ai răstignit pentru noi, miluieşte-ne pre noi.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Văzându-Te, Hristoase, răstignit ceea ce Te-a născut, a strigat: Ce taină streină este aceasta ce văd, Fiul meu? Cum mori pironindu-Te cu trupul pre lemn, dătătorule de vieaţă?

Sedelna, glasul al 4-lea.

Podobia: Degrab ne întâmpină...

Răscumpăratu-ne-ai pre noi din blestemul legii cu scump sângele Tău, pre cruce pironindu-Te şi cu suliţa împungându-Te nemurire ai izvorît oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

VI

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Evanghelia a şasea, dela Marcu.

In vremea aceea, ostaşii au dus pe Iisus...

Sfârşitul:

Ca să vedem şi să credem în El.

Apoi Fericirile. Punem nouă stihiri, glasul al 4-lea.

Intru împărăţia Ta pomeneşte-ne pre noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Fericiţi cei săraci cu duhul, că acelora este împărăţia cerurilor.

Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.

Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetoşează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Prin lemn s'a izgonit Adam din raiu, iară prin lemnul crucii tâlharul în raiu s'a sălăşluit. Că acela gustând, a călcat porunca Făcătorului; iar acesta, împreună răstignindu-se, a mărturisit Dumnezeu pre cel ce se tăinuia. Pomeneşte-ne şi pre noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pre Făcătorul legii L-au cumpărat cei fără de lege dela ucenic şi, ca pre un călcător de lege, L-au pus de faţă înaintea judecăţii lui Pilat, strigând: Răstigneşte-l! pre Cel ce le-a dat lor mană în pustie. Iară noi urmând tâlharului celui drept, să strigăm cu credinţă: Pomeneşte-ne pre noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pre Dumnezeu.

Adunarea ucigătorilor de Dumnezeu, neamul jidovilor cel fără de lege, nebuneşte striga către Pilat: Răstigneşte pre Hristos, cel nevinovat! Şi mai vârtos cereau ei pre Varava. Iară noi strigăm cu glasul tâlharului celui cu minte bună: Pomeneşte-ne şi pre noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fii lui Dumnezeu se vor chema.

Coasta Ta cea purtătoare de vieaţă, revărsându-se ca un izvor din Edem, adapă, Hristoase, Biserica Ta, ca pre un raiu cuvântător; de unde împărţindu-se ca nişte case de ape, în patru Evanghelii, adapă lumea, veselind făptura şi învăţând neamurile să se închine cu credinţă împărăţiei Tale.

Fericiţi cei izgoniţi pentru dreptate, că acelora este împărăţia cerurilor.

Răstignitu-Te-ai pentru mine, casă 'mi fântâneşti mie iertare; împunsu-Te-ai în coastă, ca să-mi izvorăşti pârae de vieaţă; cu piroane Te-ai pironit, ca, crezând eu prin adâncul patimilor Tale înălţimii puterii Tale, să-Ţi strig: Dătătorule de vieaţă, Hristoase, slavă Crucii Tale, Mântuitorule, şi patimii Tale.

Fericiţi veţi fi, când vă vor ocărî şi vă vor goni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind pentru Mine.

Când Te-ai răstignit, Hristoase, toată făptura văzându-Te s'a cutremurat; temeliile pământului s'au clătit de frica puterii Tale, luminătorii s'au ascuns şi catapeteasma bisericii s'a rupt; munţii s'au cutremurat şi pietrele s'au despicat şi tâlharul cel credincios strigă cu noi, Mântuitorule: Pomeneşte-ne întru împărăţia Ta.

Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Zapisul nostru l-ai spart, Doamne, şi socotindu-Te între cei morţi, ai legat pre tiranul cel de acolo, scăpând pre toţi din legăturile morţii, cu învierea Ta; prin care ne-am luminat, Doamne, iubitorule de oameni şi strigăm Ţie: Pomeneşte-ne şi pre noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Slavă, a Treimei.

Pre Tatăl şi pre Fiul şi pre Duhul Sfânt, toţi credincioşii cu un gând dupre vrednicie a slăvi să ne rugăm; unimea Dumnezeirii ce este în trei ipostasuri, care rămâne neamestecată, singură prin sine, nedespărţită şi neapropiată, prin care ne mântuim de focul muncilor.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre Maica Ta, Hristoase, care Te-a născut fără sământă, dupre trup, şi a rămas adevărat Fecioară nestricată şi după naştere; pre aceasta aducem Ţie spre rugăciune, Stăpâne mult milostive, ca să se dărueească iertare de greşale, celor ce strigă pururea: Pomeneşte-ne şi pre noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Prochimen, glasul al 4-lea.

Impărţit-au hainele mele loruşi şi pentru cămaşa mea au aruncat sorţi.

Stih:

Dumnezeule, Dumnezeul meu, ia aminte; pentru ce m'ai lăsat?

Evanghelia a 7-a, dela Mateiu.

In vremea aceea ajungând ostaşii...

Sfârşitul:

„Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta".

Şi se face cetire. Apoi Psalmul 50 şi după acesta, Evanghelia a 8-a, dela Luca.

In vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele...

Sfârşitul:

din Galileea, stând departe, priveau acestea.

Şi îndată cântăm:

Tricântarea, facerea lui Cosma.

Irmosul de două ori şi troparele pe 12 şi pre urmă iar Irmosul într'amândouă stranele împreună.

Cântarea a 5-a, glasul al 6-lea, Irmos:

La Tine mânec, Cela ce pen„tru milostivire Te-ai mic„şorat pre Tine, Cel neschim„bat, pentru cel căzut, şi până „la patimă Te-ai plecat, Cela „ce eşti fără de patimă, Cu„vinte al lui Dumnezeu; pace „dă-mi mie, iubitorule de „oameni".

Dacă şi-au spălat picioarele şi mai 'nainte s'au curăţit cu împărtăşirea dumnezeeştei Tale Taine, Hristoase, slugile Tale s'au suit acum împreună cu Tine, din Sion, la muntele cel mare al Măslinilor, lăudându-Te pre Tine, iubitorule de oameni.

Zis-ai: Vedeţi prietenilor, nu vă turburaţi; acum s'a apropiat ceasul ca să fiu prins şi să fiu dat morţii de mâinile celor fără de lege; şi toţi vă veţi risipi, lăsându-Mă pre Mine. Insă vă voiu aduna iarăşi, că să mă vestiţi pre Mine iubitor de oameni.

CONDAC

glasul al 8-lea.

Pre Cel ce S'a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm, că pre Acela L-a văzut Maria

pre lemn şi a zis: De şi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

ICOS:

Văzând mieluşeaua, Maria, pre Mieluşelul său trăgându-se la junghiere, mergea după Dânsul sdrobită, împreună şi cu alte femei, strigând aşa: Unde mergi, Fiule? Pentru ce faci această călătorie grabnică? Au doară este iarăşi altă nuntă în Cana şi acolo Te grăbeşti acum, ca să le mai faci lor vin din apă? Oare merge-voiu cu Tine, Fiule, sau voiu aştepta mai bine? Dă-mi cuvânt, Cuvinte; nu mă trece tăcând, Cel ce m'ai păzit curată; Că Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

SINAXAR

IN SFÂNTA ŞI MAREA VINERI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

In sfânta şi marea Vineri, prăznuim sfintele şi mântuitoarele şi înfricoşatele patimi ale Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos: scuipările, lovirile peste faţă, palmele, insultele, batjocorile, haina de porfiră, trestia, buretele, oţetul, piroanele, suliţa şi înainte de toate crucea şi moartea, pe care le-a primit de bună voie pentru noi. Mai facem încă pomenire de mărturisirea mântuitoare făcută pe cruce de tâlharul recunoscător, care a fost răstignit împreună cu El.

Stihuri la răstignire.

Deşi mort pe cruce,
Eşti viu Dumnezeu,
Căci tu eşti, Cuvinte,
Fiu lui Dumnezeu!

Stihuri la tâlharul cel recunoscător.

Când tâlharul a strigat:
„Doamne, pomeneşte-mă!"
Atunci raiul încuiat
Uşile şi-a descuiat.

După ce Domnul a fost vândut de prietenul şi ucenicul Lui cu treizeci de arginţi, a fost dus mai întâi la Ana arhiereul. Acesta L-a trimis la Caiafa, care L-a scuipat şi L-a lovit peste faţă; şi pe când îşi bătea joc şi râdea de El a auzit spunându-I-se: „Profeţeşte-ne, cine Te-a lovit!" „Acolo au venit şi doi martori mincinoşi care au mărturisit că Hristos a spus: „Stricaţi templul acesta şi în trei zile îl voiu ridica!" şi că a spus că este Fiul lui Dumnezeu. Arhiereul şi-a rupt hainele neputând suferi aşa numita de el hulă. Când s'a făcut ziuă L-au dus în pretoriu la Pilat, „şi ei n'au intrat, spune Scriptura, ca să nu se spurce, ci să poată mânca Paştele". Pilat a ieşit afară şi i-a întrebat: Care este vina lui? Şi pentrucă n'a găsit nicio vină în El, îl trimite la Caiafa; iar acesta îl trimite din nou la Pilat, căci şi Pilat se pornise spre uciderea Lui. Pilat a spus: „Luaţi-l voi şi răstigniţi-l şi după legea voastră judecaţi-l". Ei au spus iarăşi: „Nouă nu ne este îngăduit să omorim pe nimeni". Prin aceste cuvinte au aţâţat pe Pilat ca să-L răstignească. Pilat L-a întrebat pe Hristos dacă este împăratul Iudeilor. El a mărturisit că este, dar este împărat veşnic: „Împărăţia Mea, a spus El, nu este din lumea aceasta"! Pilat, voind să-L libereze, le-a spus mai întâi că nu găseşte nicio vină deosebită în El, apoi le-a propus să libereze pe unul din cei închişi. Iudeilor însă le-a fost mai drag Varava decât Iisus. In sfârşit Pilat L-a dat Iudeilor, după ce mai întâi L-a biciuit pe Iisus. Este apoi dus de soldaţi, îmbrăcat cu hlamidă roşie, încununat cu cunună de spini şi în mâini I-au pus trestie. Era batjocorit de soldaţi şi-I spuneau: „Bucură-te împăratul Iudeilor!" După ce L-au batjocorit aşa, Pilat a spus din nou: „Nu găsesc în el nicio vină de moarte". Ei însă au spus: „Noi îl osândim pentrucă s'a numit pe el Fiul lui Dumnezeu". Pe când spuneau acestea, Iisus tăcea. Mulţimea a strigat lui Pilat: „Răstigneşte-l, răstigneşte-l!" Ei voiau să-L dea unei morţi necinstite, ca să îndepărteze din mijlocul lor amintirea Lui cea bună. Pilat îşi bate joc oarecum de ei zicându-le: „Pe împăratul vostru să-l răstignesc?" Ei au răspuns: „N'avem alt împărat decât pe Cezar!" Evreii, pentrucă n'au reuşit nimic cu hulele lor, aduc în discuţie pe Cezar ca cel puţin aşa să-şi sature furia lor. Intr'adevăr au spus: „Tot cel care se face pe sine împărat se împotriveşte Cezarului". In timpul acesta femeea

lui Pilat, înfricoşată de visuri, a trimis la Pilat să-i spună: „Să nu faci nimic dreptului acestuia!" Ea, din pricina lui Iisus, suferise mult în timpul nopţii. Pilat s'a spălat pe mâini, lepădându-se prin asta de vina sângelui. Iudeii însă au strigat: „Sângele lui peste noi şi peste copiii noştri! Dar dacă-l slobozeşti pe el nu eşti prieten Cezarului!" Aşa dar Pilat L-a legat, deşi ştia bine că-i nevinovat, L-a osândit la moarte pe cruce, şi le-a slobozit pe Varava. Când a văzut Iuda aceasta, aruncând arginţii a plecat şi ducându-se a luat o frânghie şi s'a spânzurat; în urmă s'a umflat mult şi a crăpat.

Ostaşii L-au bătut peste faţă cu trestia şi I-au pus în spate crucea. Apoi au silit pe Simon Chirineanul să-I ducă crucea. Au ajuns pela ceasul al treilea în locul Căpăţânei şi acolo L-au răstignit. A fost răstignit împreună cu doi tâlhari ca să fie şi el socotit un făcător de rele. Pentru a-L înjosi, soldaţii au împărţit hainele Lui, iar pentru cămaşa sa, care era făcută dintr'o bucată şi nu avea nicio cusătură, au aruncat sorţi, săvârşind cea mai mare nelegiuire. Dar nu numai acestea, ci şi pe când era pe cruce îşi băteau joc de El, zicând: „O, cel ce strici biserica şi în trei zile o zideşti, mântueşte-te pe tine!" Şi iarăşi: „Pe alţii a mântuit, dar pe sine nu poate să se mântuiască". Şi iarăşi: „Dacă eşti împăratul lui Israil, coboară-te acum de pe cruce şi vom crede în tine!" Iudeii dacă ar fi crezut în cele ce spuneau, ar fi trebuit să se apropie de El fără nicio îndoială, căci într'adevăr Hristos era recunoscut de întreaga fire nu numai ca împărat al lui Israil, ci şi al întregei lumi. Ce însemna oare întunecarea soarelui în ceasul al treilea şi în miezul zilei? Ce însemna cutremurarea pământului? Ce însemna despicarea pietrelor, care au mustrat învârtoşarea inimii Iudeilor? Ce însemna învierea multor trupuri, care ne-a învederat credinţa în învierea obştească şi puterea Celui ce-a pătimit? Ce însemna sfâşierea în două a catapetesmei templului, ca şi cum şi ea ar fi fost supărată din pricina Celui care a fost slăvit în ea şi pătimeşte acum? Ce însemnau apoi celelalte lucruri descoperite, dar care n'au putut fi văzute? Aşa dar în ceasul al treilea, după cum spune dumnezeescul Marcu, a fost răstignit. Din ceasul al şaselea până în ceasul al noulea s'a făcut întunerec. Longhin sutaşul, când a văzut aceste lucruri minunate şi mai cu seamă întunecarea soarelui, a strigat cu voce mare: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost acesta!" Unul dintre tâlhari îl insulta pe Iisus; celălalt, însă, îl ţinea de rău cu asprime şi a mărturisit pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. Mântuitorul i-a răsplătit credinţa lui şi i-a făgăduit petrecerea în rai împreună cu El. În sfârşit, după ce a fost insultat din destul, Pilat a scris pe cruce şi cuvintele: „Împăratul Iudeilor". Deşi Iudeii s'au împotrivit să scrie aşa, zicând că el s'a numit Împărat al Iudeilor, totuşi Pilat a spus împotriva lor din nou: „Ce-am scris, am scris!" Apoi Mântuitorul a strigat: „Mi-i sete!". Ei au amestecat isop cu fiere şi I l-au dat să-l bea. Şi spunând: „Săvârşitu-s'a, înclinând capul şi-a dat Duhul. Toţi s'au îndepărtat de acolo. Lângă crucea Lui stătea numai Mama Lui şi sora ei, Maria lui Cleopa, pe care Ioachim i-o născuse lui Cleopa ce murise fără copii. Mai era încă şi Ioan, iubitul lui ucenic. Nerecunoscătorii Iudei, pentrucă nu voiau să vadă trupurile pe cruce au cerut lui Pilat (pentrucă era marea zi a Paştelui şi era Vineri) ca să sfărâme fluerile picioarelor osândiţilor spre a muri mai repede. Şi au sfărâmat fluerile picioarelor celor doi tâlhari, căci mai trăiau încă; dar când au venit la Iisus şi L-au văzut că şi murise, s'au oprit de a le mai sfărâma. Unul dintre ostaşi, ca să facă plăcere Iudeilor nerecunoscători, a întins suliţa şi L-a împuns pe Hristos în coasta dreaptă şi îndată a ieşit sânge şi apă: apă, pentru ca să se vadă că era om, sânge, pentru ca să se vadă că era mai presus de om. Sau altă explicaţie: sânge din pricina împărtăşirii cu dumnezeeştile sfintenii, iar apă din pricina botezului. Aceasta a văzut-o Ioan şi a mărturisit-o şi adevărată este mărturisirea lui. El a fost de faţă la toate şi le-a văzut şi ceeace a văzut a scris. Căci dacă ar fi minţit, n'ar fi scris şi cele care par că sunt spre necinstirea Învăţătorului. Se spune că Ioan fiind de faţă atunci a strâns din coasta curgătoare de viaţă într'un vas prea sfântul şi dumnezeescul sânge. După ce s'au săvârşit aceste fapte mai presus de fire, pe inserate, Iosif din Arimateia, ucenic al Lui la început, care se ascunsese ca şi ceilalţi, s'a dus cu îndrăzneală la Pilat, pe care-l cunoştea, şi i-a cerut trupul lui Iisus. Pilat i-a îngăduit să-l ia. Iar el, pogorindu-l de pe cruce, l-a dat jos cu multă evlavie. Pe când se lăsa noaptea, a venit Nicodim, aducând un amestec preparat de multă vreme din smirnă şi aloe. L-a înfăşurat în giulgiuri, după cum obişnuiau să facă Iudeii şi l-a îngropat în apropiere în mormântul tăiat în piatră a lui Iosif, unde nu mai fusese îngropat nimeni înainte. S'a făcut asta ca nu cumva să se spună că altul a înviat, atunci când a înviat Hristos. Evanghelistul a amintit de amestecul de aloe şi smirnă; aceste mirodenii aveau însuşirea de a lipi; şi s'a întrebuinţat amestecul de smirnă şi aloe ca să nu se creadă că a fost furat atunci când vor vedea giulgiurile şi mahrama lăsate în mormânt. Într'adevăr, cum ar fi fost cu putinţă furtul, odată ce smirna şi aloea nu mai lăsau să se

deslipească giulgiurile de trup, deoarece se făceau una cu trupul, ca şi cum s'ar fi născut odată cu el? Toate aceste fapte minunate s'au întâmplat Vineri. De asta purtătorii de Dumnezeu părinţi au rânduit ca Vineri să facem pomenire de toate acestea cu sdrobire de inimă şi cu umilinţă.

Trebue să se ştie că Domnul a fost răstignit în ziua a şasea a săptămânii, adică Vineri, pentru motivul că la început omul a fost făcut în ziua a şasea. A fost răstignit în ceasul al şaselea din zi, pentrucă în acest ceas, după cum se spune, şi Adam şi-a întins mâinile şi s'a atins de pomul oprit şi a murit. Pentru asta trebuia să fie creat din nou omul în acelaşi ceas în care a fost sdrobit. A fost răstignit în grădină, pentrucă şi Adam a călcat porunca în grădina raiului. Băutura amară pe care a gustat-o Hristos preînchipuia gustarea lui Adam. Loviturile cu palmele arătau slobozirea noastră. Scuiparea şi purtarea necinstită cu El arătau cinstirea noastră. Cununa cu spini, îndepărtarea blestemului. Hlamida de purpură, îmbrăcămintea împărătească în locul hainelor de piele. Piroanele, desăvârşita nemişcare a păcatului nostru. Crucea, pomul cel din rai. Coasta împunsă preînchipuia coasta lui Adam din care a fost făcută Eva, prin care a venit călcarea poruncii. Suliţa arată că îndepărtează dela mine sabia cea de foc. Apa din coastă este icoana botezului. Sângele şi trestia ne arată că Hristos ne-a dăruit, scriind cu litere roşii, vechea patrie. Se spune că în locul în care a fost răstignit Hristos, capul tuturora, se afla căpăţâna lui Adam. Pricina pentru care locul în care a fost răstignit Domnul se numeşte Locul Căpăţânii este aceasta: pe vremea potopului, căpăţâna lui Adam a fost scoasă afară din pământ şi colinda de colo-colo despuiată de carne şi stingheră; era o vedenie îngrozitoare pentru cei care o vedeau. Solomon, din respect pentru strămoş, împreună cu toată oastea a acoperit-o cu foarte multe pietre. De asta a şi fost numit de atunci locul acela „pardosit cu pietre". Unii sfinţi aleşi spun, pe temeiul predaniei, că şi Adam a fost îngropat acolo de un înger. Aşa dar acolo unde era stârvul, acolo s'a aşezat vulturul Hristos, veşnicul Împărat. Noul Adam a tămăduit prin lemn pe vechiul Adam, ce căzuse prin lemn.

Prin milostivirea Ta cea mai presus de fire, Hristoase Dumnezeule, miluește-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Chipul răutăţii cei protivnice lui Dumnezeu, dumnezeeştii tineri l-au defăimat; „iar asupra lui Hristos întărâ„tându-se adunarea celor fără „de lege, sfătueşte cele deşarte „şi gândeşte să ucidă pre Cela „ce ţine vieaţa în mână. Pre „Carele toată făptura bine-L„cuvintează, slăvindu-L în „veci".

Zis-ai, Hristoase, ucenicilor: Scuturaţi acum somnul dela lumina ochilor şi la rugăciune privegheaţi, ca să nu pieriţi întru ispită; şi mai vârtos tu, Simone, că celui mai tare este ispita mai mare; înţelege-Mă, Petre, pre Mine, pre Carele toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

Cuvânt spurcat niciodată nu voiu scoate din buzele mele, Stăpâne, zis-a Petru. Cu Tine voiu muri ca un mulţumitor, de s'ar şi lepăda de Tine toţi. Că nu trupul şi sângele, ci Tatăl Tău Te-a descoperit mie. Pre Carele toată făptura bine Te cuvintează, slăvindu-Te în veci.

Adâncul înţelepciunii cei dumnezeeşti şi al ştiinţei, cu totul l-ai cercat şi noianul judecăţilor Mele nu l-ai ajuns, omule, Domnul a zis. Deci, fiind trup, nu te lăuda, că de trei ori te vei lepăda de Mine. Pre Carele toată făptura Mă

binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

Te lepezi Simone Petre, de ceea ce vrei să faci curând, precum s'a zis. Ci fără zăbavă viind la tine o slujnică te va spăimânta, a zis Domnul. Dară plângând cu amar, Mă vei afla milostiv pre Mine, pre Carele toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

Ceea ce ești mai cinstită...

nu cântăm.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii şi mai „slăvită fără de asemănare „decât serafimii, care fără „stricăciune pre Dumnezeu „Cuvântul ai născut, pre tine, „cea cu adevărat Născătoare „de Dumnezeu, te slăvim".

Oastea cea pierzătoare a celor ce urau pre Dumnezeu, adunarea celor plini de răutăţi, a ucigaşilor de Dumnezeu, a venit la Tine, Hristoase, şi Te-au tras ca pre un nedrept, pre Tine, Ziditorul tuturor, pre Carele slăvim.

Neînţelegând păgânii legea şi cetind în zadar glasurile proorocilor, ca pre o oaie Te-au tras pre Tine, Stăpânul tuturor, să Te junghie fără dreptate pre Tine, pre Carele Te slăvim.

Preoţii şi cărturarii împreună fiind răniţi de răutatea cea pizmăreaţă, dat-au păgânilor ca un dar vieaţa să o ucidă; adică pre Cel ce este din fire dătător de vieaţă, pre Carele slăvim.

Incunjuratu-Te-au ca nişte câini mulţi şi Te-au lovit, Impărate, cu palme preste obraz şi Te-au întrebat, mărturisind minciuni asupra Ta; ci toate răbdând, pre toţi i-ai mântuit.

Irmosul:

Ceea ce ești mai cinstită...

Apoi, Luminânda, de trei ori.

Intr'o zi ai învrednicit, Doamne, pre tâlharul în raiu; şi pre mine luminează-mă cu lemnul crucii şi mă mântueşte.

IX.

Apoi, Evanghelia a noua, dela Ioan:

In vremea aceea, lângă crucea lui Iisus...

Sfârşitul:

„Vedea-vor pe Acela, pe care L-au impuns".

Şi îndată:

Toată suflarea să laude pre Domnul...

Pe glasul al 3-lea.

Punem Stihirile pe patru şi cântăm aceste Idiomele, glasul al 3-lea, repetând pe cea dintâi:

Două lucruri şi rele a făcut fiul meu cel întâiu născut, Israil: pre Mine, izvorul apei vieţii M'a părăsit, şi şi-a săpat

luişi puţ sfărâmat. Pre Mine M'a răstignit pre lemn, iară pre Varava l-a cerut şi l-a slobozit. Spăimântatu-s'a cerul de aceasta şi soarele şi-a ascuns razele; iară tu, Israile, nu te-ai ruşinat, ci morţii M'ai dat. Iartă-le lor, Părinte Sfinte, că nu ştiu ce au făcut.

(de două ori).

Fiecare parte a sfântului Tău trup a răbdat ocară pentru noi: capul, spini; faţa, scuipări; fălcile, loviri cu palme; gura, gustarea oţetului celui amestecat cu fiere; urechile, hulele cele păgâneşti; spatele, biciuri şi mâna, trestie; întinsorile a tot trupul pre cruce; încheieturile, cuie şi coasta, suliţă. Cela ce ai pătimit pentru noi şi ne-ai mântuit pre noi din patimi; Carele Te-ai smerit pentru noi, prin iubirea Ta de oameni, şi ne-ai înălţat, Atotputernice Mântuitorule, miluieşte-ne pre noi.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, toată făptura văzând s'a cutremurat; temeliile pământului s'au clătit de frica puterii Tale. Că înălţându-Te astăzi, a pierit neamul jidovesc. Catapeteasma bisericii s'a rupt în două şi morţii din mormânturi au înviat; sutaşul văzând minunea, s'a înfricoşat; iară maica Ta, stând lângă Tine, a strigat, plângând ca o maică şi zicând: Cum nu voiu plânge şi nu mă voiu bate în piept, văzându-Te pre Tine spânzurat pre lemn, gol ca un vinovat? Cela ce Te-ai răstignit şi Te-ai îngropat şi ai înviat din morţi, Doamne, slavă Ţie.

Slavă, glasul al 6-lea.

Desbrăcatu-M'au pre Mine de hainele Mele şi M'au îmbrăcat cu haină roşie; pus-au pre capul Meu cunună de spini şi Mi-au dat trestie în mâna cea dreaptă, ca să-i sfărâm pre ei ca vasele olarului.

Şi acum, asemenea.

Spatele Mele le-am dat spre bătăi şi faţa Mea nu o am întors despre scuipări. Inaintea judecăţii lui Pilat am stătut şi răstignire am răbdat, pentru mântuirea lumii.

Apoi, Evanghelia a zecea, dela Marcu.

In vremea aceea, a venit Iosif...

Sfârşitul:

Iară Maria Magdalena şi Maria lui Iosie priveau unde-L pun.

Apoi:

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...

Şi îndată, Ectenia:

Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă Domnului...

Ecfonisul:

Că Dumnezeul milelor...

Şi îndată, Evanghelia a unsprezecea, dela Ioan.

In vremea aceea, Iosif din Arimateea...

Sfârşitul:

Pentrucă mormântul acesta era aproape.

Apoi cântăm Stihoavna, stihiri idiomele, într'amândouă stranele împreună.

Glasul 1-iu.

Toată făptura s'a schimbat de frică, văzându-Te pre Tine, Hristoase, pre cruce răstignit. Soarele s'a întunecat şi temeliile pământului s'au cutremurat. Toate au pătimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate; Cela ce ai răbdat de voie pentru noi, Doamne slavă Ţie.

Stih:

Impărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi.

Glasul al 2-lea.

Poporul cel păgânesc şi fără de lege, pentru ce a cugetat cele deşarte? Pentru ce a judecat spre moarte pre Cela ce este vieaţa tuturor? Minune mare! Făcătorul lumii S'a dat în mâinile celor fără de lege şi S'a înălţat pre lemn, iubitorul de oameni, ca să slobozească din iad pre cei legaţi cari strigă: Indelung răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Stih:

Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi spre setea Mea M'au adăpat cu oţet.

Astăzi văzându-Te pre Tine, Cuvinte, Fecioara cea fără prihană, spânzurat pre cruce, tânguindu-se cu milă, ca o maică, s'a rănit la inimă cu amar şi suspinând cu durere dintru adâncul sufletului sgâriindu-şi obrazul şi părul smulgându-şi încă şi în piept bătându-se, a strigat cu jale: Amar mie, dumnezeescule Fiu! Vai mie, lumina lumii! Cum ai apus dela ochii mei, mielul lui Dumnezeu? Pentru care cetele celor fără de trupuri s'au cuprins de spaimă, zicând: Cela ce eşti necuprins, Doamne, slavă Ţie.

Stih:

Iară Dumnezeu, Impăratul nostru, mai 'nainte de veci a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Pre lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pre Tine, Făcătorul şi Dumnezeul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sământă, a strigat cu amar: Fiul meu, unde a apus frumuseţea chipului Tău? Nu sufer a Te vedea fără dreptate răstignit. Insă grăbeşte de Te scoală, ca să văd şi eu învierea Ta din morţi, cea de a treia zi.

Slavă, glasul al 8-lea.

Doamne, suindu-Te pre cruce, a căzut frică şi cutremur asupra făpturii; de vreme ce şi pământul l-ai oprit să nu înghită pre cei ce Te-au răstignit şi iadului ai poruncit să sloboadă din sine pre cei legaţi. Judecătorule al celor vii şi al celor morţi, Cela ce spre înoirea oamenilor ai venit să dai vieaţă iară nu moarte, iubitorule de oameni, slavă Ţie.

Şi acum.

Acum se întinge condeiul

răspunsului de judecată dela judecătorii cei nedrepţi, Iisus Se judecă şi Se osândeşte spre răstignire şi împreună pătimeşte făptura, văzând pre Domnul pre cruce, Cela ce pătimeşti dupre firea trupului pentru mine, bunule Doamne, slavă Ţie.

Apoi Evanghelia a douăsprezecea, dela Mateiu.

Iară a doua zi, care vine după Vineri...

XII.

Sfârşitul:

şi au pecetluit piatra.

Apoi:

Bine este a ne mărturisi Domnului...

Sfinte Dumnezeule...

După

Tatăl nostru...

Troparul glasul al 4-lea.

Răscumpăratu-ne-ai pre noi din blestemul legii cu scump sângele Tău. Pre cruce pironindu-Te şi cu suliţa împungându-Te nemurire ai izvorît oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

Apoi ectenia obişnuită şi Apolisul.

Rânduiala ceasurilor

DIN SFÂNTA ŞI MAREA ZI VINERI

Facerea lui Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei.

La două ceasuri din zi trage clopotul şi se îmbracă preotul şi binecuvântând, începem:

Împărate ceresc... Sfinte Dumnezeule... Prea sfântă Treime... Tatăl nostru... Că a Ta este împărăţia... Apoi, Doamne miluește de 12 ori.

Slavă, şi acum.

Veniţi să ne închinăm...

(de trei ori).

Şi zicem aceşti Psalmi:

PSALMUL 5.

Graiurile mele ascultă-le, Doamne! Înţelege strigarea mea! Ia aminte la glasul rugăciunii mele, Împăratul meu şi Dumnezeul meu, căci către Tine-mi îndrept rugăciunea mea! Doamne, dimineaţa vei auzi glasul meu; dimineaţa voiu sta înaintea Ta şi voiu aştepta. Căci Tu eşti Dumnezeul, Care nu voieşte fărădelegea: lângă Tine nu se va adăposti vicleanul. Nici călcătorii de lege nu se vor sălăşlui în preajma ochilor Tăi, căci Tu urăşti pe toţi făcătorii de rele. Pierde-vei pe toţi cei ce spun minciună; pe omul ucigaş şi pe cel vânzător îl urăște Domnul. Iar eu, după mare mila Ta, voiu intra în casa Ta, şi în frica Ta mă voiu închina în sfântă biserica Ta. Povăţuește-mă, Doamne, la dreptatea Ta! Netezeşte calea Ta înaintea mea, în necazul vrăjmaşilor mei! Că nu este adevăr în gura lor, limbile lor sunt linguşitoare; inima lor e capcană şi gâtlejul lor mormânt deschis. Osândeşte-i, Dumnezeule, şi răstoarnă gândurile lor! Pentru mulţimea răutăţilor leapădă-i, că s'au răzvrătit împotriva Ta! Atunci se vor

veseli toţi cei ce nădăjduesc în Tine, şi în veac se vor bucura; lăuda-se-vor cu Tine cei ce iubesc numele Tău şi Te vei sălăşlui întru dânşii. Că Tu binecuvintezi pe cel drept, Doamne, şi în loc de coif îl încununezi cu bunăvoinţa Ta.

PSALMUL 2.

Pentru ce se întărâtă popoarele şi neamurile cugetă deşertăciuni? Pentru ce se adună împăraţii pământului şi căpeteniile se sfătuesc împreună asupra Domnului şi asupra Unsului lui, zicând: „Să rupem legăturile lor şi să lepădăm de pe noi jugul lor?“ Cel ce locueşte în ceruri însă râde de dânşii şi Domnul îşi bate joc de ei. Odată însă le va grăi cu iuţime şi cu mânia Sa îi va turbura. Iar eu sunt pus de Dânsul împărat peste Sion, muntele cel sfânt al Lui. Vesti-voiu hotărîrea Domnului, căci a zis către mine: „Fiul Meu eşti tu; eu astăzi te-am născut. Cere de la mine şi-ţi voiu da neamurile de moştenire şi marginile pământului în stăpânirea ta. Cu toiag de fier le vei paşte; ca pe nişte vase de lut le vei sdrobi“. Inţelepţiţi-vă dar, împăraţilor! Luaţi învăţătură, judecătorii pământului! Slujiţi Domnului cu frică şi vă bucuraţi înaintea Lui cu smerenie! Luaţi învăţătură, ca nu cumva să se mânie Domnul şi să rătăciţi de la calea cea dreaptă; căci curând se va aprinde mânia Lui: Ferice de toţi cei ce nădăjduesc într'însul!

PSALMUL 21.

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu! Pentru ce m'ai părăsit, pentru ce te-ai depărtat fără să-mi asculţi graiurile şi fără să-mi ajuţi? Dumnezeul meu, ziua am strigat şi nu m'ai auzit; strigat-am şi noaptea şi nu m'am liniştit! Dar Tu sfânt eşti şi locueşti în lauda lui Israil. In tine au nădăjduit părinţii noştri, nădăjduit-au şi i-ai izbăvit; către Tine au strigat, şi s'au mântuit; nădăjduit-au în Tine şi n'au fost ruşinaţi. Eu însă nu sunt om, ci vierme, ocara oamenilor şi batjocura poporului. Toţi câţi mă văd, mă batjocoresc, strâmbă din buze şi dau din cap, zicând: „Acesta nădăjduia în Domnul, să-l izbăvească şi să-l mântuească, de este plăcutul Lui!“ Dar Tu m'ai scos din pântecele maicii mele; dela sânul maicii mele Tu mi-ai sădit nădejdea în inimă. De la naştere sunt pus sub paza Ta; Tu eşti Dumnezeul meu de la sânul maicii mele. De aceea nu Te depărta de mine, că necazul

e aproape şi n'are cine să-mi ajute! Tauri mulţi m'au împresurat, împresuratu-m'au graşii Vasanului. Deschisu-şi-au asupra mea gura lor, ca leul ce umblă după pradă şi mugeşte. Şi eu m'am vărsat ca apa şi toate oasele mele mi s'au desfăcut. Inima mea s'a făcut ca ceara, şi se topesc în mine măruntaiele mele. Uscatu-mi-s'a vlaga ca un hârb de lut şi limba mi s'a lipit de cerul gurii; pogorîtu-m'ai în pulberea morţii. Căci m'au înconjurat câini mulţi; o haită de nelegiuiţi m'a împresurat; şi au străpuns mâinile şi picioarele mele. Toate oasele mi se puteau număra, iar ei se uitau şi făceau din mine privelişte. Impărţit-au hainele mele între ei şi pentru cămaşa mea au aruncat sorţi. Dar Tu, Doamne, nu Te depărta! Tăria mea, vino în ajutorul meu; izbăveşte de sabie vieaţa mea! Scapă bietul meu suflet din ghiara câinilor! Scoate-mă din gura leului şi din coarnele taurilor izbăveşte-mă! Şi voiu vesti numele Tău fraţilor mei; în adunarea lor Te voiu lăuda, zicând: Cei ce vă temeţi de Domnul, cântaţi laudele Lui; vestiţi slava Lui, toţi cei din neamul lui Iacov! Temeţi-vă de Dânsul, toată seminţia lui Israil! Căci n'a nesocotit, nici a trecut cu vederea ruga săracului; nu şi-a întors de la el faţa, ci l-a auzit când l-a chemat. Tu eşti lauda mea: în adunare mare Te voiu lăuda; făgăduinţele mele voiu împlini înaintea celor ce se tem de Tine. Mânca-vor săracii şi se vor sătura, şi vor lăuda pe Domnul cei ce-L caută; vii vor fi inimile lor în veacul veacului. Aduce-şi-vor aminte şi se vor întoarce la Domnul toate marginile pământului şi toate naţiunile se vor închina înaintea Lui. Că a Domnului este împărăţia şi El domneşte peste popoare. Mânca-vor şi se vor închina toţi graşii pământului; cădea-vor înaintea Lui toţi cei se pogoară în pământ şi cei ce nu-şi pot ţine viaţa. Urmaşii mei vor sluji Lui în veac şi ai Domnului se vor chema; veni-vor şi vor vesti dreptatea Domnului, şi poporului ce se va naşte vor spune ce-a făcut Domnul.

Slavă... Şi acum... Alliluia, de trei ori. Doamne miluieşte, de trei ori.

Slavă... Tropar, glasul 1-iu.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, a pierit tirania; călcatu-s'a puterea vrăjmaşului. Că nici înger, nici om, ci Tu însuţi, Doamne, ne-ai mântuit pre noi; slavă Ţie.

Și acum, a Născătoarei.

Ce te vom chema? o, ceea ce ești plină de dar! Cer: că ai răsărit pre soarele dreptății; raiu: că ai odrăslit floarea nestricăciunii; Fecioară: că ai rămas nestricată; Maică curată: că ai avut în sfintele tale brațe Fiu pre Dumnezeul tuturor. Pre Acela roagă-L să mântuească sufletele noastre.

Apoi cântăm trei tropare din cele 12, repetându-le. Și zicem întâiu fără de stih. Așa facem și la celelalte ceasuri, la troparul cel dintâiu. La al doilea, zicem stihirile ce se arată. Iară la al treilea, zicem Slavă, și acum.

Troparul, glasul al 8-lea, singur glasul.

Astăzi catapeteasma bisericii se rupe spre mustrarea celor fără de lege și soarele razele sale își ascunde, văzând pre Stăpânul răstignindu-Se.

Și iar aceasta, în a doua strană.

Apoi strana dintâi zice stihul:

Pentru ce s'au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat cele deșarte?

Și cântăm acest tropar.

Ca o oaie spre junghiere Te-ai adus, Hristoase Împărate, și ca un miel fără de răutate, Te-ai pironit pre cruce de bărbații cei fără de lege, pentru păcatele noastre, iubitorule de oameni.

Stih:

Înainte au stătut împărații pământului și boierii s'au adunat într'una asupra Domnului și asupra Unsului Lui.

Și iar acel tropar îl cântăm și în a doua strană. Apoi strana cea dintâi:

Slavă, același glas.

Doamne, răbdând toate, așa ai zis celor fără de lege ce Te-au prins: De ați și rănit pre păstorul și ați risipit cele douăsprezece oi, pre ucenicii Mei, dar aș fi putut să aduc înainte mai mult de cât douăsprezece legheoane de îngeri. Ci rabd îndelung, ca să se plinească cele ce am arătat vouă prin proorocii Mei, cele nearătate și ascunse. Doamne, slavă Ție!

Și acum, tot aceasta.

Prochimenul proorociei, glasul al 4-lea:

Inima lui a adunat fărădelege luiși.

Stih:

Fericit este cel ce înțelege spre săracul și mișelul.

Din Proorocia lui Zaharia, cetire.

Cap. 11, vers. 10—14; Cap. 13, vers. 6—7; Cap. 14, vers. 6—9 și 20—21.

Atunci am luat toiagul meu „milostivire" și l-am frânt, ca să stric legământul pe care l-am încheiat cu toate popoarele. El a fost stricat în acea zi, iar neguțătorii de oi care mă luaseră zălog, înțeleseră că acesta a fost cuvântul Domnului. Și le-am zis: „Dacă credeți de cuviință, dați-mi simbria, iar dacă nu, să nu mi-o plătiți. Și mi-au cântărit simbria mea treizeci de arginți. Atunci a grăit Domnul către mine: „Aruncă-l olarului prețul acela scump cu care tu ai fost prețuit de către ei". Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat olarului în casa lui. Apoi am rupt și toiagul cel de al doilea: „legământ", ca să stric frăția dintre Iuda și Ierusalim. Și dacă va fi întrebat: „De unde ai rănile acestea la mâini?" El va răspunde: „Am fost lovit în casa prietenilor mei!" Sabie, deșteaptă-te împotriva păstorului meu, împotriva tovarășului meu, zice Domnul Savaot. Bate păstorul ca să se risipească oile, iar eu îmi voiu întoarce mâna mea împotriva celor mai mici. În vremea aceea nu va fi căldură, ci frig și ger. Va fi o zi deosebită pe care Domnul singur o știe: nu va fi zi și noapte, ci în

vremea serii va fi lumină. Iar în ziua aceea va izvorî din Ierusalim apă vie: un braţ se va îndrepta către marea cea dela răsărit, iar celălalt braţ, către marea cea dela apus. Şi va fi la fel şi vara şi iarna. Şi va fi Domnul împărat peste tot pământul; în vremea aceea va fi Domnul unul singur, aşijderea şi numele lui. In ziua aceea va fi scris pe oale şi căldări: „Sfânt lui Dumnezeu!" Şi vor fi căldările cele din casa Domnului ca şi cupele înaintea jertfelnicului. Şi orişice căldare din Ierusalim şi din Iuda va fi sfântă Domnului Savaot. Şi vor veni toţi cei ce vor să jertfească şi le vor lua şi vor fierbe carne şi nu va mai fi niciun neguţător în ziua aceea în casa Domnului Savaot.

Apoi Apostolul:

Din Cartea cea către Galateni, a sfântului apostol Pavel, cetire.

Cap. 6, vers. 14—18.

Fraţilor, eu nu voiesc să mă laud decât numai cu crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care, pentru mine, lumea e răstignită şi eu sunt răstignit în ce priveşte lumea. Pentrucă în Hristos Iisus nimic nu preţuieşte, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur, ci numai făptura cea nouă. Pace şi milă să fie peste cei ce se poartă după regula aceasta şi peste Israilul lui Dumnezeu. Incolo nimenea să nu-mi facă supărare, că eu ranele Domnului nostru Iisus Hristos le port pe trupul meu. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraţilor! Amin.

Apoi Evanghelia dela Mateiu.

In vremea aceea, după ce s'a făcut ziuă...

Sfârşitul.

Şi mama fiilor lui Zevedeu.

Apoi:

Paşii mei îndreptează-i după cuvântul Tău şi să nu mă stăpânească toată fără de legea. Izbăveşte-mă de clevetirea oamenilor şi voiu păzi poruncile Tale. Faţa Ta arată-o preste robul Tău şi mă învaţă îndreptările Tale. Să se umple gura mea de lauda Ta, Doamne, ca să laud slava Ta, toată ziua mare cuviinţa Ta.

Sfinte Dumnezeule...

Şi după

Tatăl nostru...

Condac, glasul al 8-lea.

Pre Cel ce S'a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pre Acesta L-a văzut Maria pre lemn şi a zis: De şi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Apoi.

Doamne milueşte

(de 40 de ori).

Cela ce în toată vremea şi în tot ceasul, în cer şi pre pământ, eşti închinat şi slăvit, Hristoase Dumnezeule, îndelung răbdătorule, mult milostive şi mult îndurate; Carele pre cei drepţi iubeşti şi pre cei păcătoşi milueşti, Carele pre toţi chemi la mântuire pentru făgăduinţa bunătăţilor ce vor să fie. Insuţi, Doamne, primeşte rugăciunile noastre în ceasul acesta şi îndreptează

vieaţa noastră spre poruncile Tale. Sufletele noastre le sfinţeşte, trupurile curăţeşte, cugetele îndreptează, gândurile curăţeşte şi ne izbăveşte pre noi de tot necazul celor rele şi al durerii. Ocoleşte-ne pre noi cu sfinţii Tăi îngeri, ca prin mijlocirea lor fiind păziţi şi povăţuiţi, să ajungem la unirea credinţii şi la cunoştinţa slavei Tale cei neapropiate. Că bine eşti cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Doamne milueşte

(de trei ori).

Slavă, şi acum.

Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care, fără stricăciune, pre Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pre tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

Intru numele Domnului binecuvintează, părinte

Preotul zice:

Dumnezeule milostiveşte-Te spre noi...

Apoi rugăciunea:

Hristoase, lumina cea adevărată, Carele luminezi şi sfinţeşti pre tot omul ce vine în lume, să se însemneze preste noi lumina feţei Tale; ca într'însa să vedem lumina cea neapropiată. Şi îndreptează paşii noştri spre lucrarea poruncilor Tale. Pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

Ceasul al treilea

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru..

(de trei ori).

ŞI PSALMUL 34:

Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac strâmbătate şi dă războiu celor ce se războiesc cu mine! Apucă sabia şi scutul, şi Te scoală în apărarea mea! Tinde-Ţi sabia şi taie calea celor ce mă prigonesc! Zi sufletului meu: „Eu sunt mântuirea ta!“ Ruşinaţi şi 'nfrânţi să fie cei ce urmăresc sufletul meu! Cei ce-mi voiesc mie răul, ruşinaţi să fie şi puşi pe fugă! Să fie ca pleava luată de vânt, şi îngerul Domnului să-i vâneze! Intunecată şi lunecoasă să fie calea lor, şi îngerul Domnului să-i urmărească! Că fără pricină mi-au întins mie cursă şi groapă au săpat ca să mă piardă. Fără de veste să vie pieirea peste dânşii! Laţul, ce mi-au întins, să-i prindă! In acela să cadă şi să piară! Bucura-se-va atunci sufletul meu de Domnul şi se va veseli de mântuirea Lui. Toate oasele mele vor zice: Doamne, cine

este ca Tine, Cel ce izbăveşti pe cel slab din mâna celui mai tare decât el, şi pe cel sărac şi necăjit de cel ce-l jefueşte! Sculatu-s'au asupra mea mărturii nedrepte şi de cele ce nu ştiu mă învinuesc. Imi plătesc cu rău pentru bine; cu pribegie plătesc sufletului meu. Iară eu, când zăceau ei, cu sac m'am îmbrăcat; mi-am smerit sufletul cu post şi m'am rugat în inima mea. Ca unui prieten, ca unui frate, aşa le-am făcut eu bine. Ca şi cum aş fi jelit pe mama, aşa umblam cu capul plecat. Iară când m'am poticnit, ei s'au bucurat şi s'au adunat; adunatu-s'au să mă hulească; şi nu ştiu pentru ce mă clevetesc mereu. Cu păcătoşii şi cu trântorii scrâşnesc cu dinţii asupra mea. Până când, Doamne-i vei răbda? Doamne, păzeşte sufletul meu de răutatea lor! Păzeşte de lei viaţa mea! Şi Te voiu slăvi în adunare mare, în popor mult Te voiu lăuda. Să nu izbutească asupra mea vrăjmaşii mei cei răi, cei ce mă urăsc pe nedrept să nu facă semne cu ochii. Căci ei nu grăiesc de pace, ci răutăţi plănuiesc în inima lor. Larg îşi deschid gura asupra mea şi zic: Bine, bine, las' că vom vedea! Vezi-i şi Tu, Doamne, şi nu-i răbda! Doamne, nu Te depărta de mine! Scoală, Doamne, în apărarea mea! Ridică-Te, Dumnezeul meu, în sprijinul dreptăţii mele! Judecă-mă, Doamne, după dreptatea Ta! Dumnezeul meu, să nu izbutească vrăjmaşii mei asupra mea, nici să zică în inimia lor: „Inghiţitu-l-am! S'a făcut după dorinţa noastră!“ De ruşine şi de ocară să fie acoperiţi toţi cei ce se bucură de necazul meu! Toţi, cei ce se ridică împotriva mea, să se îmbrace cu ruşine şi cu ocară! Iară cei ce-mi voiesc binele, să se bucure şi să se veselească şi necontenit să zică: Slavă lui Dumnezeu, Celui ce dărueşte pace robului Său. Atunci limba mea va vesti dreptatea Ta şi toată ziua va cânta lauda Ta.

PSALMUL 108.

Dumnezeul laudei mele, nu tăcea, că s'au deschis asupra mea buze necredincioase: buze viclene şi limbă mincinoasă-mi vorbesc! Cuvinte de ură mă împroşcă din toate părţile şi fără pricină se războiesc asupra mea. In schimbul dragostei mele mă duşmănesc, iar eu mă rog pentru ei. Pentru bine îmi plătesc cu rău, şi pentru iubire cu ură. Pune peste el pe cel necredincios, şi diavolul să stea la dreapta lui! De va

intra la judecată, să iasă osândit, şi rugăciunea lui să se prefacă în păcat. Puţine să fie zilele lui şi dregătoria lui să o ia altul! Copiii lui să ajungă orfani şi femeia lui văduvă. Să rătăcească copiii lui şi să cerşească; să ceară departe de casa lor dărâmată! Datornicul să pună mâna pe toate ale lui şi străinii să jefuiască rodul muncii lui! Nimănui să să nu-i fie jale de dânsul, nici milă de orfanii lui. Urmaşii lui meniţi să fie pieirii şi într'un neam să se stingă numele lor! Să se pomenească la Domnul nedreptatea părinţilor lui şi păcatul mamei lui să nu se şteargă! Să fie pururea înaintea Domnului şi să piară de pe pământ pomenirea lui. Pentrucă nu şi-a adus aminte să facă milă, ci a prigonit pe cel nevoiaş şi sărac, şi pe cel cu inima întristată, ca să-l omoare. A iubit blestemul: să cadă dar asupra lui! N'a iubit binecuvântarea: să se depărteze dară de el. Să se îmbrace cu blestemul ca şi cu haina lui şi să pătrundă ca apa înlăuntrul lui şi ca untdelemnul în oasele lui! Să-i fie ca un veştmânt, cu care se îmbracă şi ca un brâu, cu care pururea se încinge! Aceasta să fie plata prigonitorilor mei şi a celor ce mă grăiesc de rău! Iar Tu, Doamne Dumnezeule, fă-mi bine pentru numele Tău! Că mare este bunătatea Ta, mântueşte-mă! Că necăjit şi sărac sunt eu şi inima mea e rănită înlăuntrul meu. Pier ca umbra trecătoare şi ca lăcusta sunt alungat. Genunchile mele sunt slăbite de post şi trupul meu e istovit din lipsa untului de lemn. De ocară am ajuns înaintea lor şi ei mă privesc şi dau din cap. Ajută-mi, Doamne, Dumnezeul meu! Miluieşte-mă cu bunătatea Ta! Ca să cunoască ei că aceasta-i mâna Ta şi că Tu, Doamne, ai făcut aceasta. De blestemă ei, Tu binecuvintează; de se scoală, să fie acoperiţi de ruşine şi sluga Ta se va bucura. Să se îmbrace prigonitorii mei cu necinste şi ca şi cu o manta să se acopere cu ruşinea lor. Lăuda-voiu foarte pe Domnul cu gura mea; în mijlocul mulţimii îi voiu da laudă. Pentrucă stă deadreapta celui sărac, ca să-l izbăvească de cei ce osândesc sufletul lui.

PSALMUL 50.

Milueşte-mă, Dumnezeule, după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor tale şterge fărădelegea mea! Spală-mă de tot de fărădele-

gea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte! Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu e pururea înaintea mea. Ţie unuia Ţi-am greşit, căci am făcut ceea ce-i rău înaintea Ta. Aşa că Tu eşti drept în hotărîrea Ta, şi în judecata Ta cu totul curat. Că iată întru fărădelegi m'am zămislit şi în păcate m'a născut maica mea, dar Tu, Cel ce iubeşti adevărul, arată-mi tainele înţelepciunii Tale! Stropeşte-mă cu isop şi mă voiu curăţi; spală-mă şi mai alb decât zăpada voiu fi! Dă-mi să aud cuvânt de bucurie şi de veselie, şi se vor bucura oasele mele cele smerite! Intoarce faţa Ta dela păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le! Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înoeşte înlăuntrul meu! Nu mă lepăda pe mine dela faţa Ta şi duhul Tău cel sfânt nu-l lua dela mine! Dă-mi iarăşi bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte! Invăţa-voiu pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi se vor întoarce la Tine. Izbăveşte-mă de vărsarea sângelui, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele, şi limba mea va lăuda îndurarea Ta. Deschide, Doamne, buzele mele, şi gura mea va vesti lauda Ta! Că, de-ai fi voit, jertfă Ţi-aş fi dat! Tu însă nu voieşti arderile de tot. Că jertfă plăcută lui Dumnezeu e duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, după bunătatea Ta, Sionului şi zideşte iarăşi zidurile Ierusalimului! Atuncea bine plăcute-Ţi vor fi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atuncea vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă, şi acum,

Aliluia

(de trei ori).

Slavă, Troparul, glasul al 6-lea.

Doamne, jidovii Te-au judecat spre moarte, pre Tine, vieaţa tuturor. Cei ce au trecut pedestri Marea Roşie prin toiag, pre cruce Te-au pironit, şi cei ce au supt miere din piatră, fiere Ţi-au adus. Ci Tu, de bună voie ai răbdat, ca să ne slobozeşti pre noi din robia vrăşmaşului; Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie.

Şi acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieţii; ţie ne rugăm: Roagă-te Stăpână, cu sfinţii Apostoli, să miluească sufletele noastre.

Și cântăm trei Tropare din cele 12, repetându-le. Glasul al 8-lea.

Pentru frica jidovilor s'a lepădat de Tine, Doamne, prietenul și cel de aproape al Tău Petru, și plângând, așa a strigat: Să nu treci lacrimile mele; că am zis că voiu păzi credința, îndurate, şi nu o am păzit. Și pocăința noastră așa o primeşte şi ne miluește pre noi.

Tot aceasta.

Apoi, Stih:

Graiurile mele ascultă-le, Doamne, înțelege strigarea mea.

Mai 'nainte de cinstita răstignire, ostașii batjocorindu-Te, Doamne, oștile cele fără de trupuri s'au spăimântat. Că Te-ai încununat cu cunună de batjocură, Cel ce ai zugrăvit pământul cu flori; și cu haină de ocară Te-ai îmbrăcat, Cela ce îmbraci cerul cu nori. Căci cu o rânduează ca aceasta s'a cunoscut milostivirea Ta, Hristoase, și marea milă, slavă Ție.

Stih:

Ia aminte glasul rugăciunii mele.

Tot acest tropar.

Slavă, glasul al 5-lea.

Când Te trăgeau spre cruce, așa ai strigat, Doamne: Pentru care lucru vreți să Mă răstigniți, jidovi? Pentrucă am întărit pre slăbănogii voştri? Pentru că am înviat pre morții voştri, ca din somn? Pre ceea ce-i curgea sânge o am tămăduit; pre Hananeanca o am miluit. Dar pentru care lucru vreți să Mă omorîți, jidovi? Ci veți vedea pre Hristos, pre Carele împungeți acum, călcătorilor de lege.

Și acum, tot aceasta.

Prochimen, glasul al 4-lea.

Că eu spre bătăi gata sunt și durerea mea înaintea mea este pururea.

Stih:

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă certi.

Din proorocia lui Isaia, cetire.

Cap. 50, vers. 4—11.

Domnul Dumnezeu mi-a dat mie limbă de ucenic, ca să știu să grăesc celor desnădăjduiți. In fiecare dimineață El deșteaptă, trezește urechea mea, ca să ascult ca un ucenic. Domnul Dumnezeu mi-a deschis mie urechi, dar eu nu m'am impotrivit și nici nu m'am dat înapoi. Spatele mele le-am dat spre bătăi și fălcile mele spre pălmuiri și fața mea nu o am întors de către rușinea scuipărilor. Și Domnul Dumnezeu mi-a ajutat și nu am fost rușinat. Pentru aceasta am și întărit fața mea ca o cremene, căci știam că nu voiu fi făcut de ocară. Apărătorul meu este aproape. Cine vrea să se năpustească asupra mea? Să ne măsurăm împreună! Cine este protivnicul meu? Să se apropie! Iată Domnul, Dumnezeu îmi este întru ajutor; cine mă va osândi? Iată ca un vestmânt vechiu toți se vor prăpădi și molia îi va mânca! Cine din voi se teme de Domnul, să asculte glasul slugii sale! Cel care umblă în intunerec și fără lumină, să nădăjduească întru numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul lui! Voi, toți care aprindeți focul și pregătiți săgeți arzătoare, aruncați-vă in focul săgeților voastre pe care l-ați aprins! Din mâna mea vi se întâmplă una ca aceasta; pe patul durerii veți fi culcați!

Apoi Apostolul:

Din Cartea cea către Romani, a sfântului Apostol Pavel, cetire.

Cap. 5, vers. 6—10.

Fraţilor, Hristos, în vremea când noi eram încă neputincioşi, a murit, la vremea hotărîtă, pentru necredincioşi. Deşi chiar pentru un drept te miră de va muri cineva; abia, poate, pentru un binefăcător să se hotărască cineva să moară. Dumnezeu însă Şi-a dovedit dragostea Sa către noi prin aceea, că Hristos a murit pentru noi, când eram încă păcătoşi. De aceea, cu atât mai vârtos acum, când suntem îndreptaţi prin sângele lui Hristos, ne vom mântui printr'Însul de mânia lui Dumnezeu. Căci dacă vrăjmaşi fiind noi, ne-am împăcat cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, apoi cu atât mai mult după ce ne-am împăcat, ne vom mântui prin viaţa Lui.

Evanghelia dela Marcu:

In vremea aceea, ostaşii au dus pe Iisus...

Sfârşitul:

care veniseră împreună cu El la Ierusalim.

Şi după aceasta, cetim tâlcuirea dela Mateiu: cuvântul pentru cruce.

Apoi:

Domnul Dumnezeu bine este cuvântat, bine este cuvântat Domnul; din zi în zi să sporească nouă Dumnezeul mântuirilor noastre, Dumnezeul nostru, Dumnezeu a mântui.

Sfinte Dumnezeule...

Şi după

Tatăl nostru...

Condac:

Pre Cel ce S'a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pre Acesta L-a văzut Maria pre lemn şi a zis: De şi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluește

(de 40 de ori).

Rugăciunea:

Cela ce în toată vremea...

Doamne miluește

(de trei ori).

Slavă, şi acum.

Ceea ce eşti mai cinstită...

Intru numele Domnului, binecuvintează părinte.

Preotul:

Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi...

Apoi rugăciunea:

Stăpâne, Dumnezeule, părinte atotputernice, Doamne Fiule, unule născut, Iisuse Hristoase şi Duhule Sfinte, o Dumnezeire, o putere, miluește-mă pre mine păcătosul; şi cu judecăţile care ştii, mântueşte-mă pre mine nevrednicul robul Tău; că binecuvântat eşti în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată începem al şaselea ceas.

Ceasul al şaselea.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru... (de trei ori).

PSALMUL 53.

Mântuește-mă, Dumnezeule, cu numele Tău, şi cu puterea Ta fă-mi dreptate! Ascultă, Doamne, rugăciunea mea, și ia aminte la cuvintele gurii mele! Că străinii s'au sculat asupra mea, şi cei tari caută sufletul meu, şi n'au pe Dumnezeu înaintea lor. Dar iată Dumnezeu vine în ajutorul meu, şi Domnul este sprijinitorul sufletului meu. Intoarce răul asupra vrăjmaşilor mei şi după cuvântul Tău pierde-i pe ei! Jertfe din toată inima îţi voiu aduce şi voiu da slavă numelui Tău, că este bun. Că din tot necazul m'ai izbăvit, şi ochiul meu fără teamă a privit spre vrăjmaşii mei.

PSALMUL 139.

Scapă-mă, Doamne, de omul viclean şi de bărbatul nedrept mă izbăveşte! Aceştia plănuesc nedreptate în inima lor şi pururea se gătesc de războiu. Ca şerpii îşi ascut limbile lor şi pe buzele lor au venin de scorpie. Păzeşte-mă, Doamne, de mâna nelegiuitului şi mă fereşte de oamenii nedrepţi, care gândesc să împiedice paşii mei! Cei mândri mi-au întins curse şi laţuri; mreje au întins picioarelor mele şi pe lângă cărare mi-au pus capcane. Zis-am către Domnul: „Tu eşti Dumnezeul meu! Ascultă, Doamne, glasul rugăciunii mele! Doamne, Dumnezeule, tăria şi mântuirea mea, Cel ce mi-ai apărat capul în vreme de războiu: Nu împlini, Doamne, dorinţa celui rău şi să nu izbutească gândul lui, că se va trufi! Asupra capului celor ce mă împresoară să vie răutatea plănuită de însăşi buzele lor! Să cadă asupra lor cărbuni aprinşi! Aruncă-i în para focului şi din prăpastie să nu mai iasă! Clevetitorul nu se va întemeia pe pământ; pe omul nedrept răutatea-l va duce la pieire. Ştiu că Domnul va apăra pricina săracilor şi va face dreptate celui năpăstuit. Şi aşa drepţii vor da slavă numelui Tău şi cei nevinovaţi vor locui înaintea Ta.

PSALMUL 90.

Cel ce locueşti sub acoperământul Celui prea înalt şi odihneşti sub umbra Celui atotputernic, zi către Domnul: „Tu eşti scăparea mea, Tu eşti apărătorul şi Dumnezeul meu, în care nădăjduesc eu!“ Că El te izbăveşte de laţul vânăto-

rului şi de molima cea ucigătoare; cu penele Sale te umbreşte şi sub aripile Lui eşti scutit de primejdie, că adevărul Lui e scut şi pavăză. Nu te vei teme de nălucă noaptea, de săgeata ce sboară ziua; de ciuma ce se încuibează în negură, şi de molima ce bântuie spre miazăzi. Cădea-vor mii la stânga ta şi la dreapta ta zeci de mii, iar de tine moarte nu se va apropia, ci vei căuta cu ochii tăi şi pedepsirea păcătoşilor vei vedea: pentrucă ai zis: „Doamne, Tu ești scăparea mea“, şi ţi-ai ales de liman pe Cel prea înalt. De aceea niciun rău nu te va ajunge şi boala nu se va apropia de casa ta. Că a poruncit El îngerilor Săi, să te păzească în toate căile tale. Şi pe mâini te vor ridica, ca să nu se lovească de piatră piciorul tău. Peste aspidă şi vasilisc vei păşi şi vei călca peste lei şi peste balauri. „Pentrucă M'a iubit, îl voiu izbăvi“, zice Domnul despre tine. „Apăra-l-voiu, că a cunoscut numele Meu. Când va striga către Mine, îl voiu auzi şi la vreme de necaz voiu fi cu dânsul, mântui-l-voiu şi-l voiu preamări. Incărca-l-voiu de zile multe, şi-i voiu arăta lui mântuirea Mea“.

Slavă, şi acum.

Aliluia.

(de trei ori).

Doamne miluește

(de trei ori).

Slavă, Troparul, glasul al 2-lea.

Mântuire ai lucrat în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule; pre cruce ai întins preacuratele Tale mâini, adunând toate neamurile cele ce strigă: Doamne, slavă Ţie.

Şi acum.

Că nu avem îndrăzneală pentru multe păcatele noastre, tu, pre Cel ce S'a născut din tine roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; că mult poate rugăciunea maicii spre îmblânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoşilor, Preacurată, că milostiv este şi poate să mântuească, Cela ce a primit a pătimi pentru noi.

Şi cântăm trei tropare din cele 12, glasul al 8-lea, repetându-le.

Aceasta zice Domnul către jidovi: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v'am supărat pre voi? Pre orbii voştri i-am luminat, pre cei leproşi i-am curăţit, pre bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu, ce am făcut vouă? Şi cu ce Mi-aţi răsplătit? In loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oţet; în loc ca să Mă iubiţi,

pre cruce M'aţi pironit. De acum nu voiu mai răbda, chema-voiu neamurile Mele şi acelea Mă vor slăvi împreună cu Tatăl şi cu Duhul şi Eu voiu dărui vieaţa veşnică.

(de două ori).

Apoi Stih:

Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi spre setea Mea M'au adăpat cu oţet.

Legiuitorii lui Israil, jidovi şi farisei, ceata apostolilor strigă către voi: Iată biserica pe care voi aţi stricat-o, iată Mielul pre Carele L-aţi răstignit şi L-aţi dat mormântului, S'a sculat cu puterea Sa. Nu vă înşelaţi jidovi, că iată Cel ce v'a mântuit prin mare şi în pustie v'a hrănit. Aceasta este vieaţa şi lumina şi pacea lumii.

Stih: Mântueşte-mă Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu.

Şi tot Stihira aceasta.

Slavă, glasul al 5-lea.

Veniţi purtătoare de Hristos, popoare, să vedem ce s'a sfătuit Iuda vânzătorul cu preoţii cei fărădelege asupra Mântuitorului nostru. Astăzi au făcut vinovat morţii pre Cuvântul cel fără de moarte şi dându-L lui Pilat L-au răstignit în locul căpăţânii. Acestea pătimind a strigat Mântuitorul nostru, zicând: Iartă-le lor, Părinte, păcatul acesta, ca să cunoască neamurile învierea Mea cea din morţi.

Şi acum, tot aceasta.

Prochimen, glasul al 4-lea.

Doamne, Domnul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul.

Stih:

Că s'a înălţat mare cuviinţa Ta mai pre sus de ceruri.

Din proorocia lui Isaia, cetire.

Cap. 52-54, vers. 13-1.

şa zice Domnul: Iată că sluga Mea va propăşi, se va sui, mare se va face şi se va înălţa pe culmile slavei! Precum mulţi s'au spăimântat de el, şi princepi s'au sculat împotriva lui, — aşa de schimonosită îi era înfăţişarea lui, şi chipul lui atât de fără asemănare cu oamenii. Tot aşa va fi şi pricină de mirare pentru multe popoare; regii îşi vor astupa gura, căci acum văd ceea ce nu li s'a povestit şi ceea ce n'au auzit, înţeleg.

Cine va crede ceea ce noi am auzit şi braţul Domnului cui se va descoperi? Crescut-a înaintea lui ca o odraslă, şi ca o rădăcină în pământ uscat; fără chip şi fără frumuseţe, ca să ne uităm la el şi fără înfăţişare, ca să ne fie drag. Dispreţuit şi cel din urmă dintre oameni, om de suferinţă, şi răbdător la durere, căci chipul lui era hidos, dispreţuit şi nesocotit. Dar el a luat asupra-şi durerile noastre şi cu suferinţele noastre s'a împovărat. Şi noi îl socoteam pedepsit, bătut şi chinuit de Dumnezeu, dar el fusese străpuns pentru păcatele noastre şi sdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin ranele lui noi toţi ne-am vindecat. Toţi umblau rătăciţi ca nişte oi, fiecare pe calea noastră, şi Domnul l-a copleşit pe el cu fărădelegile noastre ale tuturor. Chinuit a fost, dar s'a supus, şi nu şi a deschis gura sa; ca o oaie spre junghiere s'a adus şi ca un miel fără de glas înaintea celui ce-l tunde, aşa nu şi-a deschis gura sa. Intru smerenia lui judecata lui s'a ridicat şi neamul lui cine îl va spune? Căci s'a luat de pe pământ viaţa lui! Pentru fărădelegile poporului Meu a fost adus spre moarte. Mormântul lui a fost pus lângă cei fără de lege şi cu cei făcători de rău după moartea lui, cu toate că nu săvârşise nicio nedreptate, şi nici înşelăciune n'a fost în gura lui. Dar i-a plăcut Domnului să-l sdrobească prin suferinţă. Dacă îşi dă vieaţa ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmaşii săi, îşi va lungi viaţa şi lucrul Domnului în mâna lui va propăşi. Scăpat de chinurile sufletului său, va vedea rodul ostenelilor sale, şi de mul-

ţumire se va sătura. Prin ştiinţa lui, dreptul, sluga Mea va îndrepta pe mulţi, şi fărădelegile lui le va lua asupra sa. Pentru aceasta îi voiu da mulţimile partea sa şi gloatele le va avea ca pradă; căci el şi-a dat sufletul său spre moarte şi cu cei făcători de rele a fost numărat; iar el a purtat fărădelegile multora şi pentru cei păcătoşi şi-a dat viaţa. Veseleşte-te cea stearpă, care nu naşti, dă glas şi strigă ceea ce nu te svârcoleşti în dureri de naştere, căci mai mulţi sunt fiii celei pustiite decât ai celei cu bărbat — zice Domnul.

Apoi, Apostolul.

Din Cartea cea către Evrei, a sfântului Apostol Pavel, cetire.

Cap. 2, vers. 11—18.

Fraţilor, Cel ce sfinţeşte şi cei ce se sfinţesc, toţi sunt din Unul. Pentru care pricină El nu se ruşinează a-i numi pe aceştia fraţi, zicând: „Spune-voiu numele Tău fraţilor Mei, în mijlocul adunării Te voiu cânta". Şi iarăşi: „Eu voiu nădăjdui într'Însul", sau: „Iată, Eu şi pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu". Şi precum pruncii sunt părtaşi trupului şi sângelui, şi El de asemenea S'a făcut părtaş acestora, ca prin moarte să surpe pe cel ce avea stăpânire peste moarte, adecă pe diavolul, şi să izbăvească pe aceia, care toată viaţa lor erau ţinuţi în robia fricii morţii. Că nu fire de îngeri a luat, ci a luat fire de om din sământa lui Avraam. De aceea a trebuit să se asemene fraţilor în toate, ca să fie înaintea lui Dumnezeu arhiereu milostiv şi credincios pentru ispăşirea păcatelor poporului. Căci întru cât El însuşi a pătimit şi a fost ispitit, poate să ajute şi celor ce se ispitesc.

Apoi Evanghelia de la Luca.

In vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele...

Sfârşitul:

din Galileea, stând departe, priveau acestea.

După acestea, cetirea. Apoi:

Degrab să ne întâmpine pre noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru mărirea numelui Tău. Doamne, izbăveşte-ne pre noi şi curăţeşte păcatele noastre pentru numele Tău.

Sfinte Dumnezeule... şi după Tatăl nostru...

Condac:

Pre Cel ce S'a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm, că pre Acesta L-a văzut Maria pre lemn şi a zis: De şi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte

(de 40 ori).

Rugăciunea:

Cela ce în toată vremea...

Doamne miluieşte

(de 3 ori).

Slavă, şi acum.

Ceea ce eşti mai cinstită...

Intru numele Domnului, binecuvintează părinte.

Preotul:

Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi...

Apoi rugăciunea sfântului Vasilie cel mare.

Dumnezeule şi Doamne al puterilor şi a toată făptura Ziditorule; Carele pentru milostivirea milei Tale cei neasemănate, pre unul născut Fiul Tău, pre Domnul nostru Iisus Hristos, L-ai trimis spre mântuirea neamului nostru; şi prin cinstită crucea Lui zapisul păcatelor noastre l-ai rupt. Şi ai biruit întru Dânsul stăpâniile şi puterile întunerecului. Insuţi, Stăpâne, iubitorule de oameni, primeşte şi acestea ale noastre, păcătoşilor, rugăciuni de mulţumită şi de cerere; şi ne izbăveşte pre noi de toată căderea în păcat cea de tot pierzătoare şi întunecată; şi de toţi cei ce caută să ne facă nouă rău, văzuţi şi nevăzuţi vrăjmaşi. Pătrunde cu frica Ta trupurile noastre şi nu pleca inimile noastre spre cuvinte sau gânduri rele; ci cu dorirea Ta răneşte sufletele noastre. Ca spre Tine totdeauna căutând şi cu lumina cea de la Tine povăţuiţi fiind, la Tine, lumina cea neapropiată şi pururea fiitoare, privind, neîncetată mărturisire şi mulţumită Ţie să înălţăm, Tatălui Celui fără început, împreună cu unul născut Fiul Tău şi cu prea sfântul şi bunul şi de vieaţă făcătorul Duhul Tău; acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cetim îndată şi ceasul al noulea.

Veniţi să ne închinăm împăratului nostru..

(de 3 ori).

PSALMUL 68.

Mântueşte-mă, Dumnezeule, că apele ameninţă viaţa mea. Afundatu-m'am în noroiu adânc, şi nu am pe ce mă sprijni. Ajuns-am la adâncurile mării, şi năvala valurilor mă potoleşte. Ostenit-am strigând şi gâtlejul mi-a amorţit; păienjenitu-mi-s'au ochii căutând spre Dumnezeul meu. Cei ce mă urăsc fără vină, sunt mai mulţi ca perii capului meu. Vrăjmaşii, cei ce mă prigonesc pe nedrept, întăritu-s'au cu mult mai mult decât mine, şi trebue să dau ceea ce n'am răpit. Dumnezeule, Tu cunoşti rătăcirile mele şi greşalele mele nu sunt ascunse de Tine. Să nu se ruşineze pentru mine cei ce nădăjduesc în Tine, Doamne, Dumnezeul puterilor! Nici să fie umiliţi din pricina mea cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israil! Că pentru Tine sufăr ocara, şi ruşinea acopere obrazul meu. Străin

am ajuns pentru fraţii mei şi necunoscut pentru fiii maicii mele. Că râvna pentru casa Ta mă mistue, şi ocările vrăjmaşilor Tăi au căzut asupra mea. Plâng şi-mi umilesc sufletul meu cu post, dar şi aceasta mi se impută. De mă îmbrac cu sac în loc de haine, sunt pentru dânşii pricină de râs. De mine grăiesc cei ce se adună pela porţi, şi glumesc cei ce beau vin. Iară eu la Tine alerg cu rugăciunea mea, în ceasul îndurărilor Tale, Doamne! Auzi-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi cuadevărul Tău mântueşte-mă! Scoate-mă din noroiu, ca să nu mă mai afund! Mântueşte-mă de vrăjmaşii mei şi din apele cele adânci. Ca să nu fiu luat de puterea valurilor şi să nu mă înghită adâncul, nici să-şi închidă adâncul peste mine gura sa. Auzi-mă, Doamne, că bună este mila Ta; caută spre mine după mulţimea îndurărilor Tale! Să nu-Ţi întorci faţa Ta de la sluga Ta! De grab mă auzi că sunt în necaz! Apropie-Te de sufletul meu şi-l izbăveşte! Izbăveşte-mă de vrăjmaşii mei! Că Tu cunoşti smerenia mea, înfruntarea mea şi ruşinarea mea, şi toţi vrăjmaşii mei sunt înaintea Ta. Ocara apasă inima mea şi mă istoveşte; aşteptat-am milă, dar în zadar; mângâitori am căutat, dar n'am aflat. Fiere mi-au dat să mănânc, şi în setea mea m'au adăpat cu oţet. Masa lor să fie cursă înaintea lor, şi jertfa lor de pace să fie spre cădere! Intunece-se ochii lor ca să nu vadă, şi spinarea lor să fie pururea gârbovă! Varsă peste dânşii mânia Ta, şi para urgiei Tale să-i acopere! Casele lor să fie pustii, şi în sălaşurile lor să nu fie locuitori! Că pe care Tu l-ai bătut, ei l-au prigonit, şi au sporit durerile celor răniţi de Tine. Adaoge-le lor păcat peste păcat, şi să nu aibă parte de dreptatea Ta! Şteargă-se din cartea celor vii, şi printre cei drepţi să nu fie scrişi! Iar pe mine, cel sărac şi necăjit, să mă sprijinească ajutorul Tău, Dumnezeule! Şi voiu lăuda numele Dumnezeului meu cu cântare; cu slavoslovii îl voiu prea mări pre el. Şi acestea mai plăcute vor fi Domnului, decât viţelul tânăr, căruia abia-i răsar coarne şi unghii. Vedea-vor aceasta cei necăjiţi şi se vor bucura, şi inima celor ce caută pe Domnul se va înviora. Că aude Domnul cu bunăvoinţă pe cei necăjiţi, şi nu trece pe robii Săi. Să-L laude, dar, cerurile şi pământul, marea şi toate cele ce se mişcă într'însele!

Că Dumnezeu va mântui Sionul, și va zidi iarăși cetățile Iudei. Și se vor așeza acolo aleșii Lui și-L vor moșteni. Și neamul robilor lui Dumnezeu se va întări într'însul și se vor așeza într'însul cei ce iubesc numele Lui.

PSALMUL 69.

Grăbește, Dumnezeule, de-mi ajută! Doamne, vino de grab în ajutorul meu. Umiliți și rușinați să fie cei ce caută sufletul meu! Cei ce se bucură de necazul meu să fie înfrânți și acoperiți de rușine! Și cei ce zic: Lăsă, lasă! cu ocară să fie puși pe fugă. Iar toți cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeule, să se bucure și să se veselească de Tine! Cei ce iubesc mântuirea Ta să zică pururea: Slavă lui Dumnezeu! Dar eu sunt necăjit și sărac, Dumnezeule, vino degrab în ajutorul meu! Nu zăbovi, Doamne, că Tu ești scutul și izbăvitorul meu.

PSALMUL 85.

Pleacă, Doamne, urechea Ta și mă auzi, că sărac și necăjit sunt eu! Păzește sufletul meu, că sunt credincios înaintea Ta; mântuește, Dumnezeule, pe robul Tău, cel ce nădăjduește în Tine! Ai milă de mine, Doamne, căci către Tine strig în toată ziua! Veselește sufletul robului Tău, căci către Tine, Doamne, înalț sufletul meu! Că bun și milostiv ești Tu, Doamne, și mult îndurat către toți cei ce Te cheamă pe Tine. Ascultă, Doamne, rugăciunea mea și ia aminte la glasul cererii mele! La vreme de necaz către Tine am strigat și m'ai auzit, Dumnezeule! Nu este alt Dumnezeu ca tine, Doamne, nici lucruri ca lucrurile Tale! Toate națiunile câte ai făcut vor veni și se vor închina înaintea Ta, Doamne, și vor slăvi numele Tău. Că mare ești Tu și faci minuni și numai Tu singur ești Dumnezeu! Invață-mă, Doamne, căile Tale și voiu merge în adevărul Tău! Intărește în sufletul meu frica de numele Tău! Doamne, Dumnezeul meu, lăuda-Te-voiu din toată puterea mea și pururea voiu da slavă numelui Tău! Că mare este mila Ta spre mine, că ai izbăvit sufletul meu din fundurile iadului! Dumnezeule, sculatu-s'au cei mândri asupra mea și cei răzvrătiți caută sufletul meu, fără să se uite la Tine! Dar Tu, Doamne, Dumnezeul îndurării, Cel milostiv, îndelung răbător, bun și adevărat, caută spre mine și mă miluește! Dă slugii Tale tăria Ta și mântuește pe fiul slujnicii Tale! Arată-mi semnul bunăvoinței

Tale, ca să vadă cei ce mă urăsc şi să se ruşineze, că Tu, Doamne, mi-ai ajutat şi m'ai mângâiat.

Slavă; şi acum. Aliluia

(de 3 ori).

Doamne miluește

(de 3 ori).

Slavă, Troparul, glasul al 8-lea.

Văzând tâlharul pre Începătorul vieţii pre cruce spânzurând, a zis: De n'ar fi fost Dumnezeu Cel ce S'a întrupat, Carele cu noi S'a răstignit, nu şi-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s'ar fi clătit pământul cutremurându-se. Ci, Cela ce toate le-ai suferit, pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Şi acum; a Născătoarei.

Cela ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară şi răstignire ai răbdat, Bunule, Carele cu moartea pre moarte ai prădat şi învierea ai arătat ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pre cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, milostive, primeşte pre Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pre Tine, care se roagă pentru noi; şi mântueşte, Mântuitorul nostru, pre poporul cel desnădăjduit.

Şi cântăm trei tropare din cele 12.

Glasul al 7-lea.

Spaimă era a vedea pre Făcătorul cerului şi al pământului spânzurat pre cruce, soarele întunecându-se şi ziua iarăşi în noapte schimbându-se şi pământul scoţând afară din mormânturi trupurile morţilor. Cu cari ne închinăm Ţie, mântueşte-ne pre noi.

(de două ori).

Apoi Stih, glasul al 2-lea:

Împărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi.

Când au pironit pre cruce cei fără de lege pre Domnul slavei, a strigat către dânşii: Cu ce v'am mâhnit pre voi? Sau cu ce v'am mâniat? Mai înainte de Mine cine v'a izbăvit pre voi din necaz? Şi acum pentru ce'mi răsplătiţi Mie cu cele rele în loc de bune? In locul stâlpului celui de foc, pre cruce M'aţi pironit; în locul norului, mormânt Mi-aţi săpat; în loc de mană, Mi-aţi adus fiere; în loc de apă, cu oţet M'aţi adăpat. De acum voiu chema alte neamuri şi acelea Mă vor preaslăvi, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh.

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi spre setea Mea M'au adăpat cu oţet.

Şi tot aceeaşi Stihiră.

Slavă; glasul al 6-lea.

Astăzi S'a spânzurat pre lemn Cel ce a spânzurat pă-

mântul pre ape. Cu cunună de spini S'a încununat Împăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă S'a îmbrăcat Cel ce îmbracă cerul cu nori. Lovire preste obraz a luat Cel ce a slobozit în Iordan pre Adam. Cu piroane S'a pironit mirele Bisericii. Cu suliţă S'a împuns Fiul Fecioarei. Inchinămu-ne patimilor Tale, Hristoase! Arată-ne nouă şi slăvită învierea Ta.

Şi acum; tot aceasta.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Zis-a cel nebun întru inima sa: nu este Dumnezeu.

Stih:

Nu este cel ce face bine, nu este până la unul

Din proorocia lui Ieremia cetire.

Cap. 11, vers. 18-23; Cap. 12, vers. 1-5, 9-11, 14-15.

Domnul mi-a descoperit ca să ştiu şi mi-a arătat faptele lor. Eu însă, ca un miel blând, dus la junghiere, nici nu ştiam, că ei urzesc gânduri rele împotriva mea, zicând: „Să-i punem lemn otrăvit în mâncarea lui şi să-l smulgem de pe pământul celor vii, pentrucă nici numele să nu i se mai pomenească". Dar Tu, Doamne al puterilor, judecătorul cel drept, Cel ce cerci inimile şi cele din lăuntru, dă-mi să văd răzbunarea Ta asupra lor, pentrucă Ţi-am încredinţat pricina mea. De aceea aşa zice Domnul despre oamenii din Anatot, care caută sufletul meu şi zic: „Nu mai proroci în numele Domnului, ca să nu mori de mâinile noastre". De aceea aşa zice Domnul Savaot: „Iată, îi voiu cerceta şi tinerii lor vor muri de sabie, iar fiii lor şi fiicele lor vor muri de foame; nu va rămânea rămăşiţă dela dânşii, căci voiu aduce necaz asupra oamenilor din Anatot, în anul cercetării lor". De voiu intra la judecată cu Tine, Doamne, dreptatea va fi pe partea Ta, şi totuşi, de dreptate voiu să grăesc cu Tine: „Pentru ce calea necredincioşilor este cu izbândă şi pentru ce toţi călcătorii de lege sunt în fericire? Tu i-ai sădit şi ei au prins rădăcini, au crescut şi au făcut roade şi Tu eşti aproape numai de buzele lor, iară de inima lor eşti departe. Pe mine însă nu mă ştii, Doamne, mă vezi şi cerci cum îmi este inima faţă de Tine. Osebeşte-i dară, ca pe nişte oi de junghiat, şi pregăteşte-i pentru ziua junghierei. Până când va jeli ţara şi iarba de prin toate ţarinile se va usca? Dobitoacele şi pasările pier pentru necredinţa locuitorilor ei, căci aceştia zic: „Domnul nu vede căile noastre!" „Dacă alergând cu cei pedeştri, ai ostenit, cum te vei lua la întrecere cu caii? Strângeţi-vă şi vă duceţi toate fiarele câmpului, duceţi-vă şi-o mâncaţi. Mulţime de păstori au călcat via mea, călcat-au cu picioarele lor partea mea; partea mea cea iubită au făcut-o deşert neroditor. Pustietate au făcut-o şi ea în pustiirea sa plânge înaintea mea". Aşa zice Domnul despre toţi vecinii mei cei răi, care năpădesc asupra părţii pe care El a dat-o de moştenire poporului Său Israil: „Iată, îi voiu smulge din pământul lor şi casa lui Iuda o voiu smulge din mijlocul lor. Dar după ce îi voiu smulge, iarăşi îi voiu întoarce şi-i voiu milui, şi voiu aduce pe fiecare la ţarina sa şi la ogorul său.

Apoi Apostolul.

Din cartea cea către Evrei a sfântului Apostol Pavel, cetire.

Cap. 10, vers. 19—31.

Fraţilor, având îndrăzneală de a intra în Sfânta Sfintelor prin ajutorul sângelui lui Iisus Hristos, pe o cale nouă şi vie, pe care ne-a deschis-o El din nou prin perdea, adică prin trupul Său, şi având un preot mare peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă curată şi cu credinţă, curăţindu-ne prin stropire inimile de cugete rele şi spălându-ne trupul cu apă curată, să ne ţinem bine mărturisirea nădejdei. Căci cel ce a dat făgăduinţa e vrednic de crezare; să luăm seama unul de altul,

îndemnându-ne la dragoste și la fapte bune, să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obiceiu, ci să ne sfătuim unul pe altul și aceasta cu atât mai vârtos, cu cât vedem că se apropie mai mult ziua aceea. Căci dacă noi, după ce am primit cunoștința adevărului, vom păcătui cu voință, nu ne mai rămâne jertfă pentru păcate, ci un fel de așteptare grozavă a judecății și a urgiei focului, care este gata să înghită pe protivnici. Dacă cel ce să leapădă de legea lui Moise, în urma mărturiei a doi sau trei martori, se pedepsește fără cruțare cu moartea, apoi socotiți, cu cât mai grea va fi pedeapsa, la care se va supune acela, care calcă pe Fiul lui Dumnezeu și nu prețuește sfințenia sângelui Testamentului, prin care este sfințit și jignește Duhul harului. Noi cunoaștem pe Cel ce a zis: „A Mea este răzbunarea, Eu voiu răsplăti, zice Domnul". Sau: „Domnul va judeca pe poporul Său". E cumplit lucru să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu.

Evanghelia dela Ioan:

In vremea aceea, dela Caiafa au dus pe Iisus în Pretoriu...

Sfârșitul:

„Vedea-vor pe Acela, pe care L-au impuns".

Și se pune cetirea: Cuvântul Crucii.

Apoi:

Nu ne da pre noi până în sfârșit pentru numele Tău cel sfânt și nu strica legătura Ta și nu depărta mila Ta dela noi, pentru Avraam cel iubit de Tine, pentru Isaac robul Tău, și Israil sfântul Tău.

Sfinte Dumnezeule.

Și după Tatăl nostru...

Condac:

Pre Cel ce S'a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm; că pre Acesta L-a văzut Maria pre lemn și a zis: De și rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu.

Doamne miluește

(de 40 de ori).

Rugăciunea:

Cela ce în toată vremea...

Doamne miluește

(de trei ori).

Slavă; și acum.

Ceea ce ești mai cinstită...

Intru numele Domnului, binecuvintează părinte.

Preotul:

Dumnezeule, milostivește-Te spre noi...

Apoi rugăciunea:

Stăpâne, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cela ce îndelung ai răbdat pentru greșalele noastre și până la acest ceas de acum ne-ai adus pre noi; întru Ca-

rele pre lemnul cel de vieață făcător fiind răstignit, tâlharului celui bine cunoscător intrare în rai i-ai făcut și cu moartea pre moarte ai sfărâmat. Curățește-ne pre noi păcătoșii și nevrednicii robii Tăi, că am greșit și fărădelege am făcut și nu suntem vrednici să ridicăm ochii noștri și să privim la înățimea cerului. Pentrucă am lăsat calea dreptății Tale și am umblat în voile inimilor noastre. Ci ne rugăm neasemănatei bunătății Tale: Iartă-ne pre noi, Doamne, dupre mulțimea milei Tale și ne mântuește pre noi pentru numele Tău cel sfânt, că s'au stins întru deșertăciuni zilele noastre. Scoate-ne pre noi din mâna protivnicului și ne iartă nouă păcatele și omoară gândul nostru cel trupesc. Ca lepădând pre omul cel vechiu, întru cel nou să ne îmbrăcăm și Ție să viețuim, Stăpânului nostru și Făcătorului de bine. Și așa urmând poruncilor Tale, la odihna cea veșnică să ajungem, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc. Că Tu ești după adevăr veselia cea adevărată și bucuria celor ce Te iubesc, Hristoase Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm împreună și Părintelui Tău Celui fără început și preasfântului și bunului și de viață făcătorului Duhul Tău; acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Apoi Fericirile.

Intru împărăția Ta, pomenește-ne pre noi, Doamne..

Slavă; și acum.

Pomenește-ne pre noi Doamne...

Ceata cerească...

Slavă.

Ceata sfinților îngeri...

Și acum

Crez într'unul Dumnezeu...

Slăbește, lasă, iartă, Dumnezeule, greșalele noastre cele de voie și cele fără de voie, cele cu lucrul și cu cuvântul, cele cu știința și cu neștiința, cele din noapte și din zi, cele cu mintea și cu gândul, toate le iartă nouă ca un bun și iubitor de oameni.

După aceasta:

Tatăl nostru...

Și Condacul:

Pre cel ce S'a răstignit pentru noi...

Doamne miluește...

(de 40 de ori).

Și rugăciunea:

Prea sfântă Treime, stăpânie de o ființă, împărăție nedespărțită, ceea ce ești pricina tuturor bunătăților, binevoește și pentru mine păcătosul, întărește și înțelepțește inima mea și șterge toată întinăciunea mea, luminează gândul meu, ca totdeauna să Te slăvesc și

să Te laud şi să mă închin Ţie şi să zic: Unul Sfânt, unul Domnul Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin.

Apoi:

Fie numele Domnului binecuvântat de acum şi până în veac.

(de trei ori).

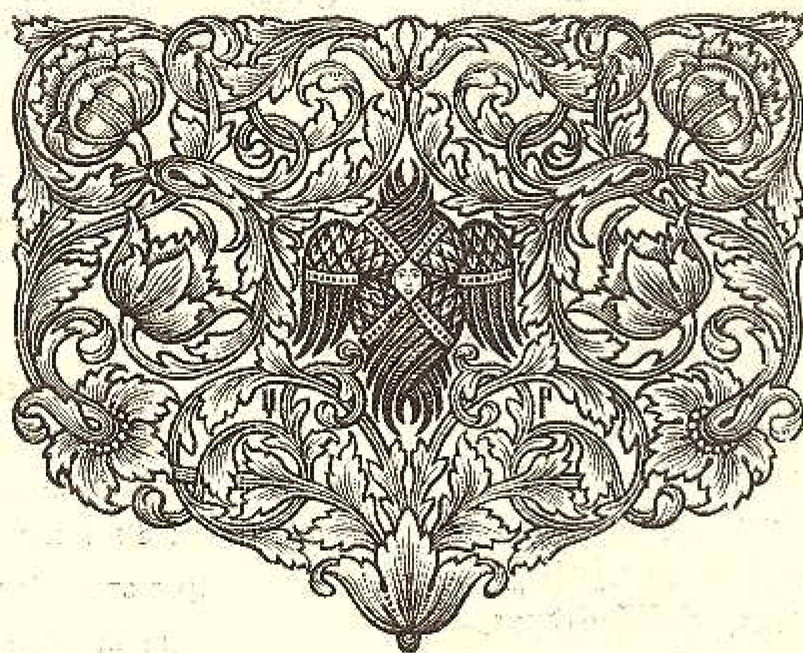
Slavă; şi acum

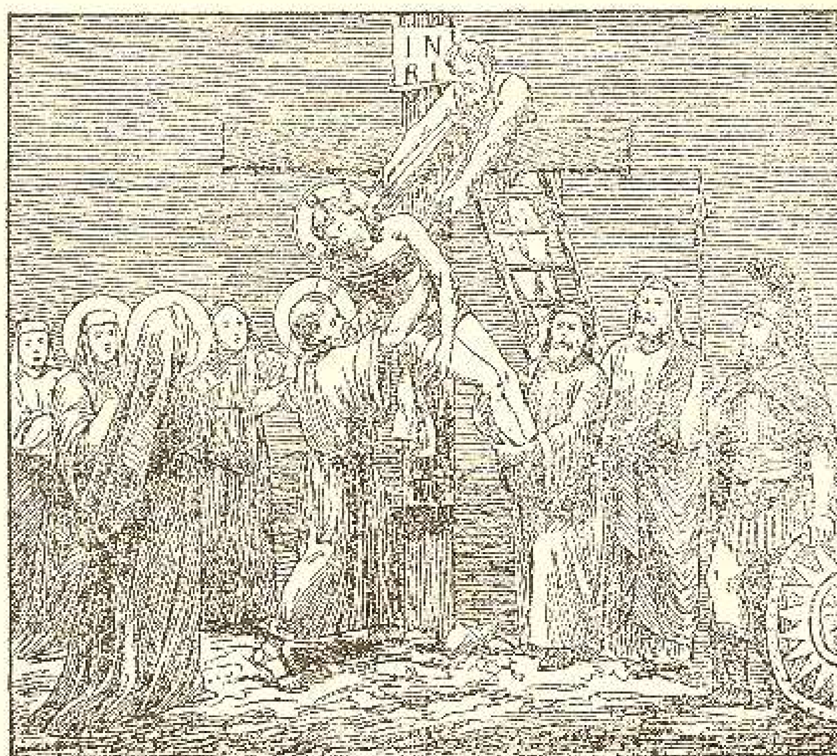
Bine voiu cuvânta pre Domnul în toată vremea...

Şi Apolisul.

Cade-se a şti şi aceasta:

Că am luat deprinderea, întru această sfântă şi mare zi Vineri, să nu facem nici o liturghie şi nici masă nu punem, nici nu mâncăm întru această zi a răstignirei. Iară de este cineva prea neputincios sau prea bătrân şi nu va putea să petreacă postind, să i se dea numai pâine şi apă după apusul soarelui. Aşa am luat din sfintele porunci ale sfinţilor Apostoli, să nu mâncăm în Vinerea cea mare; că şi cuvântul Domnului către farisei zice: Dacă se va lua mirele dela dânşii, atuncea vor posti întru acele zile.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI VINERI

SEARA

Toacă la al zecelea ceas din zi şi, binecuvântând preotul, cetim Psalmul începător. Psm 103
La Doamne strigat-am, punem Stihirile pe 6.

Şi cântăm aceste Stihiri, glasul 1, singur glasul.

Toată făptura s'a schimbat de frică, văzându-Te pre Tine, Hristoase, pre cruce, răstignit. Soarele s'a întunecat şi temeliile pământului s'au cutremurat. Toate au pătimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate. Cel ce ai răbdat pentru noi de voie, Doamne, slavă Ţie.

(de două ori).

Glasul al 2-lea:

Poporul cel păgânesc şi fără de lege, pentru ce a cugetat cele deşarte? Pentru ce a judecat spre moarte pre Cela ce este vieaţa tuturor? Minune mare! Că Făcătorul lumii S'a dat în mâinile celor fără de lege şi S'a înălţat pre lemn iubitorul de oameni, ca să scoată din iad pre cei legaţi, cari strigă: Îndelung răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Astăzi văzându-Te pre Tine, Cuvinte, Fecioara cea fără prihană, spânzurat pre cruce, tânguindu-se cu milă ca o Maică, s'a rănit la inimă cu amar şi suspinând cu durere dintru adâncul sufletului, sgâriindu-şi obrazul şi părul smulgându-şi, încă şi în piept bătându-se, a strigat cu jale: Amar mie, dumnezeescule Fiu; vai mie! lumina lumii! Cum ai apus de la ochii mei, Mielul lui Dumnezeu? pentru Carele cetele celor fără de trupuri s'au cuprins de spaimă, strigând: Cela ce eşti necuprins, Doamne, slavă Ţie.

Pre lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pre Tine, Făcătorul şi Dumnezeul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sământă, a strigat cu amar: Fiul meu, unde a apus frumuseţea chipului Tău? Nu sufer a Te vedea fără dreptate răstignit. Insă grăbeşte de Te scoală, ca să văd şi eu învierea Ta din morţi cea de a treia zi.

Glasul al 6-lea.

Astăzi Stăpânul făpturii a stătut de faţă înaintea lui Pilat şi răstignirii S'a dat Făcătorul tuturor, aducându-Se ca un miel de bună voia Sa; cu piroane S'a pironit, în coastă S'a împuns şi cu buretele S'a adăpat, Cel ce a plouat mană. Cu palme preste obraz S'a lovit, Mântuitorul lumii; şi de robii Săi S'a batjocorit Făcătorul tuturor. O, iubirea de oameni a Stăpânului! Pentru cei ce L-au răstignit S'a rugat Părintelui Său, zicând: Iartă-le lor păcatul acesta, că nu ştiu călcătorii de lege ce lucru fără dreptate fac.

Slavă, glasul al 6-lea

O, cum adunarea cea fără de lege a osândit spre moarte pre Impăratul făpturii! Nu s'au ruşinat de binefacerile care aducându-le aminte, le-a adeverit zicând către dânşii: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Au n'am umplut Iudeea de minuni? Au n'am înviat pre morţi numai cu cuvântul? Au n'am vindecat toată boala şi neputinţa? Dară cu ce Mi-aţi răsplătit? Pentru ce nu vă aduceţi aminte de Mine? In locul tămăduirilor, rane aţi pus asupra Mea. In loc de vieaţă, M'aţi omorît, răstignindu-Mă pre lemn, ca pre un făcător de rele, pre Mine, Făcătorul de bine. Pre dătătorul de lege, ca pre un călcător de lege, pre Impăratul tuturor, ca pre un vinovat. Indelung răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Şi acum, glasul acelaşi.

Infricoşată şi prea slăvită taină se petrece astăzi: Cel nepipăit S'a prins şi s'a legat, Cel ce a deslegat pre Adam din blestem, Cel ce ispiteşte inimile şi rărunchii, fără dreptate S'a întrebat. In temniţă S'a închis Cel ce a închis adâncul. Stă înaintea lui Pilat Acela Căruia îi stau înainte cu frică puterile cereşti. Cu palme S'a lovit de mâna zidirii, Ziditorul. Pre lemn a Se pierde S'a judecat, Cel ce judecă viii şi morţii; în mormânt S'a închis stricătorul iadului. Cela ce toate le-ai răbdat cu milostivire şi pre toţi i-ai mântuit din blestem, îndelung răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Vohod cu Evanghelia, Lumină lină...

Prochimen, glasul al 4-lea.

Impărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi.

Stih:

Dumnezeule, Dumnezeu meu, la aminte spre mine, pentru ce m'ai lăsat?

Dela Eşire, cetire.

Cap. 33, vers. 11-23.

Domnul însă grăia cu Moise faţă către faţă, cum ar grăi cineva cu prietenul său. După aceea Moise se întorcea în tabără; iar tânărul său slujitor Iisus, fiul lui Navi, nu părăsea cortul. Atunci a zis Moise către Domnul: „Iată, tu îmi spui: Du pe poporul acesta, dar nu mi-ai descoperit, pe cine ai să trimeţi cu mine, deşi mi-ai spus: Te cunosc pe nume şi ai aflat bunăvoinţă înaintea ochilor mei. Deci, de am aflat bunăvoinţă în ochii tăi, arată-te să te văd, ca să cunosc şi să aflu bunăvoinţă în ochii tăi, şi că acest neam e poporul tău". Şi a zis Domnul către el: „Eu însumi voiu merge înaintea ta, şi te voiu duce la odihnă". Zis-a Moise către Domnul: „Dacă nu mergi tu însuţi cu noi, atunci să nu ne scoţi de aici; căci prin ce se va cunoaşte cu adevărat, că eu şi poporul tău am aflat bunăvoinţă înaintea ta? Au nu prin aceea, ca tu să fii însoţitorul nostru? Atunci eu şi poporul tău vom fi cei mai slăviţi dintre toate popoarele de pe pământ". Şi a zis Domnul către Moise: „Voiu face şi ceea ce zici tu, pentrucă tu ai aflat bunăvoinţă înaintea mea şi te cunosc pe tine mai mult decât pe toţi". Iar Moise a zis: „Arată-mi slava ta!" Zis-a Domnul către Moise: „Eu voiu trece pe dinaintea ta toată slava mea, voiu rosti numele lui Iahve înaintea ta, şi cine va fi vrednic de îndurare, de acela mă voiu îndura". Apoi a adăogat: „Faţa mea însă nu vei putea s'o vezi, că nu poate vedea omul faţa mea şi să trăiască". Şi iarăşi a zis Domnul: „Iată aici la mine un loc: şezi pe stânca aceasta; când va trece slava mea, te voiu ascunde în scobitura stâncii şi voiu pune mâna mea peste tine până voiu trece; iar când voiu ridica mâna mea, vei vedea spatele meu, iar faţa mea nu o vei vedea!"

Prochimen, glasul al 4-lea.

Judecă, Doamne, pre cei ce-mi fac strâmbătate; dă războiu celor ce-mi dau războiu.

Stih:

Ia armă şi pavăză şi te scoală întru ajutorul meu.

Dela Iov, cetire.

Cap. 42, Vers 12—17.

Şi Dumnezeu binecuvântă sfârşitul vieţii lui Iov mai bogat decât începuturile ei şi a agonisit patrusprezece mii de oi, şase mii de cămile, o mie de perechi de boi şi o mie de asine. Şi avu şapte fii şi trei fete. Celei dintâi i-a pus numele Iemima, celei de a doua Keţia şi celei de a treia Keren-Hapuc. Iar în toată ţara nu se găseau femei atât de frumoase ca fetele lui Iov şi tatăl lor le făcu părtaşe la moştenire, lângă fraţii lor. Şi Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani şi a văzut pe fiii săi şi pe fiii fiilor săi, până la al patrulea neam. Şi Iov muri bătrân şi încărcat de zile.

Şi este scris, că iar se va scula el împreună cu cei pe cari Domnul îi va învia. Aceasta s'a tâlcuit din cartea siriană, când a locuit Iov în pământul Avsitidei în hotarele Idumeii şi ale Araviei şi mai înainte era numele lui Iovav. Şi luând femeie din Aravia a născut fiu, al cărui nume era Enon şi pre tatăl său

l-a chemat Zarè, fecior din feciorii lui Isav. Iar pre muma sa, Vosorra şi a fost el al cincilea dela Avraam.

Prochimen, glasul al 8-lea.

Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul!

Stih:

Că s'ă înălţat mare cuviinţa Ta, mai presus de ceruri.

Din proorocia lui Isaia, cetire.

Cap. 52-54, vers. 13-1.

Aşa zice Domnul: Iată că sluga mea va propăşi, se va sui, mare se va face şi se va înălţa pe culmile slavei! Precum mulţi s'au spăimântat de el, şi principi s'au sculat împotriva lui, — aşa de schimonosita îi era înfăţişarea lui, şi chipul lui atât de fără asemănare cu oamenii. Tot aşa va fi pricină de mirare pentru multe popoare; regii îşi vor astupa gura, căci acum văd ceea ce nu li s'a povestit şi ceea ce n'au auzit, înţeleg.

Cine va crede ceea ce noi am auzit şi braţul Domnului cui se va descoperi? Crescut-a înaintea lui ca o odraslă, şi ca o rădăcină în pământ uscat; fără chip şi fără frumuseţe, ca să ne uităm la el şi fără înfăţişare, ca să ne fie drag. Dispreţuit şi cel din urmă dintre oameni, om de suferinţă, şi răbdător la durere, căci chipul lui era hidos dispreţuit şi nesocotit. Dar el a luat asupră-şi durerile noastre şi cu suferinţele noastre s'a împovărat. Şi noi îl socoteam pedepsit, bătut şi chinuit de Dumnezeu, dar el fusese străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin ranele lui noi toţi ne-am vindecat. Toţi umblam rătăciţi ca nişte oi, fiecare pe calea noastră, şi Domnul l-a copleşit pe el cu fărădelegile noastre ale tuturor. Chinuit a fost, dar s'a supus, şi nu şi-a deschis gura sa; ca o oaie spre junghiere s'a adus şi ca un miel fără de glas înaintea celui ce-l tunde, aşa nu şi-a deschis gura sa. Intru smerenia lui judecata lui s'a ridicat şi neamul lui cine îl va spune? Căci s'a luat de pe pământ viaţa lui! Pentru fărădelegile poporului meu a fost adus spre moarte. Mormântul lui a fost pus lângă cei fără de lege şi cu cei făcători de rău după moartea lui, cu toate că nu săvârşise nicio nedreptate, şi nici înşelăciune n'a fost în gura lui. Dar i-a plăcut Domnului să-l zdrobească prin suferinţă. Dacă îşi dă viaţa ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmaşii săi, îşi va lungi viaţa şi lucrul Domnului în mâna lui va propăşi. Scăpat de chinurile sufletului său, va vedea rodul ostenelilor sale, şi de mulţumire se va sătura. Prin ştiinţa lui, dreptul, sluga mea va îndrepta pe mulţi, şi fărădelegile lui le va lua asupra sa. Pentru aceasta îi voiu da mulţimile partea sa şi gloatele le va avea ca pradă; căci el şi-a dat sufletul său spre moarte şi cu cei făcători de rele a fost numărat; iar el a purtat fărădelegile multora şi pentru cei păcătoşi şi-a dat viaţa.

Veseleşte-te cea stearpă, care nu naşti, dă glas şi strigă ceea ce nu te svârcoleşti în dureri de naştere, căci mai mulţi sunt fiii celei pustiite decât ai celei cu bărbat — zice Domnul.

Prochimen, glasul 1.

Pusu-m'au în groapa cea mai de desubt, întru cele întunecate şi în umbra morţii.

Stih:

Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat şi noaptea înaintea Ta.

Apostolul.

Din cartea întâia către Corinteni, a sfântului Apostol Pavel, cetire.

Cap. 1, vers. 18 — Cap. 2, vers. 2.

Fraţilor, vorbirea despre cruce pentru cei pieritori este nebunie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. Căci scris este: „Pierde-voiu înţelepciunea înţelepţilor şi ştiinţa celor învăţaţi o voiu lepăda". Unde e înţeleptul? Unde e cărturarul? Unde e disputătorul veacului acestuia? N'a arătat oare Dumnezeu, că înţelepciunea lumii acesteia este nebunie? Căci de vreme ce lumea aceasta prin înţelepciunea sa n'a cunoscut pe Dumnezeu, Care se descoperă în înţelepciunea dumnezeească, apoi

de aceea Dumnezeu a binevoit să mântuească pe credincioşi prin nebunia propoveduirii crucii. Pentrucă Iudeii cer semne şi Elinii caută înţelepciune, iar noi propoveduim pe Hristos Cel răstignit, Care pentru Iudei e sminteală şi pentru Elini nebunie, iar pentru aceia dintre Iudei şi Elini, care sunt chemaţi, pe Hristos Cel ce este puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu; pentrucă cele nebune ale lui Dumnezeu sunt mai înţelepte decât oamenii şi cele slabe ale lui Dumnezeu sunt mai tari decât oamenii. Căci privţi, fraţilor, la chemarea voaistră, că nu sunt între voi mulţi înţelepţi din fire, mulţi puternici, mulţi de neam ales. Dar Dumnezeu a ales cele nebune ale lumii, ca să ruşineze pe cei înţelepţi; şi cele slabe ale lumii le-a ales Dumnezeu, ca să ruşineze pe cele tari; cele de neam prost ale lumii, cele umilite şi cele ce nu sunt le-a ales Dumnezeu, ca să desfiinţeze pe cele ce sunt, ca niciun om să nu se fălească înaintea lui Dumnezeu. Din a Lui voie sunteţi şi voi ai lui Hristos Iisus, Care S'a făcut pentru voi înţelepciune dela Dumnezeu, dreptate, sfinţire şi răscumpărare. Ca, precum este scris: „Cel ce se laudă, în Domnul să se laude". Şi eu când am venit la voi, fraţilor, am venit să vă vestesc mărturia lui Dumnezeu, nu prin înţelepciune şi cuvinte strălucite; căci am socotit să fiu la voi ca unul ce nu ştie nimic alta, decât numai pe Iisus Hristos, şi încă şi Acesta răstignit.

Aliluia, glasul 1:

Mântueşte-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu.

Stih:

Ocară a aşteptat sufletul meu şi ticăloşie...

Stih:

Să se întunece ochii lor ca să nu vadă.

Evanghelia dela Mateiu:

In vremea aceea, după ce s'a făcut ziuă...

Sfârşitul:

care şedeau în preajma mormântului.

Apoi Ectenia:

Să zicem toţi din tot sufletul...

După aceasta:

Învredniceşte-ne, Doamne...

Şi Ectenia:

Să plinim rugăciunile noastre cele de seara Domnului.

Şi celelalte.

Şi după Ecfonis, cântăm:

LA STIHOAVNĂ

Patru Stihiri podobnice, glasul al 2-lea.

Când de pre lemn...

Când Te-a pogorît de pre lemn, mort, cel din Arimatea, pre Tine, vieaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase, şi cu dra-

goste s'a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Insă cuprinzându-se de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni.

Stih :

Domnul S'a împărăţit, întru podoabă S'a îmbrăcat; îmbrăcatu-S'a Domnul întru putere şi S'a încins.

Când Te-ai pus în groapă nouă pentru toţi, Mântuitorule al tuturor, iadul cel cu totul de râs văzându-Te s'a îngrozit, zăvoarele s'au sfărâmat şi porţile s'au zdrobit, mormânturile s'au deschis, morţii au înviat. Atuncea şi Adam cu mulţumită bucurându-se, a strigat Ţie: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni.

Stih:

Pentrucă a întărit lumea, care nu se va clăti.

Când Te-ai închis în groapă cu trupul, voind, Cela ce petreci din firea Dumnezeirii necuprins şi nehotărît, ai încuiat cămările morţii şi ai deşertat toate împărăţiile iadului, Hristoase. Atuncea ai învrednicit şi această Sâmbătă binecuvântării dumnezeeşti şi slavei şi luminii Tale.

Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Când Te-au văzut puterile, Hristoase, clevetit de cei fără de lege, ca şi cum ai fi fost amăgitor şi piatra mormântului pecetluită cu mâinile, cu care au împuns coasta Ta cea nestricăcioasă, atuncea s'au spăimântat de nespusă îndelungă răbdarea Ta. Insă bucurându-se de mântuirea noastră, au strigat Ţie: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni.

Slavă; şi acum, glasul al 5-lea.

Pre Tine, Cela ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu un veşmânt, pogorându-Te de pre lemn Iosif cu Nicodim şi văzându-Te mort, gol, neîngropat, luând plângere cu umilinţă şi tânguindu-se au zis: Vai mie prea dulce Iisuse! pre Carele cu puţin mai înainte văzându-Te soarele pre cruce răstignit, cu întunerec s'a îmbrăcat şi pământul de frică s'a clătit şi catapeteasma bisericii s'a rupt. Ci iată, Te văd acum pre Tine, supunându-Te morţii de bună voie pentru mine. Cum Te voiu îngropa, Dumnezeul meu? Sau cum Te voiu înfăşura cu giulgiuri? Sau cu ce mâini mă voiu atinge de trupul Tău cel nestricat? Sau ce cântări voiu cânta ducerii Tale de aicea, Indurate? Slăvesc patimile Tale, cu cântări laud îngroparea Ta împreună şi învierea, strigând: Doamne, slavă Ţie. (Se scoate Sf. Epitaf.)

Apoi:

Acum slobozeşte... Sfinte Dumnezeule...

După:

Tatăl nostru...

Troparele, glasul al 2-lea,

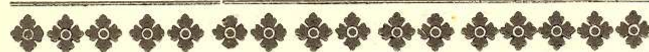
Iosif cel cu bun chip de pre lemn luând preacurat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-l şi cu miresme, în mormânt nou îngropându-l l-a pus.

Altul:

Mironosiţelor femei, stând lângă mormânt, îngerul a strigat: Miresmele morţilor sunt cuviincioase, iară Hristos putrejunii S'a arătat strein.

Inţelepciune!

Şi Apolisul.

Intru aceeaşi sfântă şi mare zi Vineri.

Pavecerniţa se ceteşte în chilii sau, de va voi cel mai mare, şi în biserică, dupre obiceiu; la care cântăm Canonul pentru răstignirea Domnului şi plângerea prea sfintei Născătoarei de Dumnezeu. Irmosul de câte două ori şi troparele pe 4. Iară mai pre urmă Irmosul în amândouă stranele împreună.

Facere a lui Simeon logofătul.

Peasna 1, glasul al 6-lea, Irmos:

Ca pre uscat umblând Israil, „cu urmele prin adânc, „pre gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat: Lui „Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm".

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Dacă a văzut curata Fecioară pre Fiul său şi Domnul spânzurat pre cruce, rupându-se striga cu amar, împreună cu celelalte femei şi oftând grăia.

Te văd acuma, iubitul meu Fiu şi dorit, spânzurat pre cruce şi mă rănesc amar cu inima, zicea curata. Ci dă cuvânt roabei Tale, bunule.

Slavă.

De voie Fiul meu şi Făcătorule, rabzi pre lemn moarte cumplită, Fecioara grăia stând înaintea crucii cu apostolul cel iubit.

Şi acum.

Acum m'am lipsit de aşteptarea mea, de bucuria şi de veselia Fiului meu şi Domnul. Vai mie! că sunt zdrobită de durere, cea curată plângând, grăia.

Cântarea a 3-a, Irmos:

Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, „Carele ai înălţat cornul credincioşilor Tăi, bunule, şi „ne-ai întărit pre noi pre piatra mărturisirii Tale".

Pentru frica jidovilor, Petru s'a ascuns şi toţi credincioşii au fugit părăsind pre Hristos, Fecioara grăia, suspinând.

Pentru naşterea Ta cea streină şi înfricoşată, Fiul meu, e-

ram mai slăvită de cât toate maicile. Dar vai mie! acum văzându-Te pre lemn, mă aprind cu inima.

Slavă.

Văd pre Fiu meu, pre Carele pre mâini prunc L-am purtat, L-aş fi luat de pre lemn, zicea cea curată; dar vai mie! nimenea nu mi-L dă.

Şi acum.

Iată lumina mea cea dulce, nădejdea şi vieaţa mea cea bună, Dumnezeul meu a apus pre cruce: mă aprind cu inima, Fecioara suspinând, grăia.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Hristos este puterea mea, „Dumnezeu şi Domnul, „cinstita Biserică cu dumnezeească cuviinţă cântă, strigând; din cuget curat întru „Domnul prăznuind".

Soarele cel neapus, Dumnezeule Cel prea veşnic şi Făcătorul tuturor făpturilor, Doamne, cum rabzi patimă pre cruce? Cea curată plângând, grăia.

Cea neispitită de nuntă plângând grăia către cel cu bun chip: Grăbeşte Iosife, apropie-te la Pilat şi cere să iei de pre lemn pre Dascălul tău.

Slavă.

Văvând Iosif pre cea Curată lăcrămând cu amar, s'a turburat şi plângând s'a apropiat către Pilat, strigând cu plângere: Dă-mi trupul Dumnezeului meu.

Şi acum.

Văzându-Te pre Tine rănit şi fără slăvire, gol pre lemn, Fiul meu mă aprind cu inima, suspinând ca o maică, Fecioara striga.

Cântarea a 5-a, Irmos:

Cu dumnezeească strălucirea Ta, Bunule, sufletele „celor ce mânecă la Tine cu „dragoste, mă rog luminează-le, ca să Te vadă pre „Tine, Cuvinte al lui Dum„nezeu, pre Tine adevăratul „Dumnezeu, Cela ce chemi din „negura greşalelor.

Rupându-se Iosif, suspinând şi mirându-se împreună cu Nicodim, a luat preacuratul trup şi sărutându-l suspina şi ofta şi-l cânta ca pre un Dumnezeu.

Luându-L cu plângere Maica cea neispitită de bărbat, L-a pus pre genunche şi rugându-L cu lacrimi şi sărutându-L cu amar, plângea şi striga.

Slavă.

O nădejde şi o vieaţă Te avem pre Tine, Stăpâne, Fiul meu şi Dumnezeule, întru lumina ochilor, roaba Ta. Iar

acum sunt lipsită de Tine, dulcele şi iubitul meu Fiu.

Şi acum.

Dureri şi necazuri şi suspinuri m'au aflat, vai mie! cea Curată suspinând cu amar, grăia, văzându-Te pre Tine mort, Fiul meu cel iubit, gol şi părăsit şi uns cu miresme.

Cântarea a 6-a, Irmos:

Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispi„telor, la limanul Tău cel lin „alergând, strig către Tine: „Scoate din stricăciune vieaţa „mea, mult milostive".

Văzându-Te mort, Iubitorule de oameni, pre Tine Cel ce ai înviat pre cei morţi, rău mă rup şi mă rănesc cu inima; aş fi vrut să mor cu Tine, grăia Preacurata, că nu pot răbda să Te văd mort fără suflare.

Văzându-Te pre Tine, prea bune Dumnezeule şi îndurate Doamne, fără slăvire, fără suflare şi fără chip, mă mir şi plâng ţiindu-Te precum nu m'am nădăjduit să Te văd! Vai mie, Fiul meu şi Dumnezeule!

Slavă.

Nu grăeşti roabei Tale cuvânt, Fiul lui Dumnezeu? Au, îndura-Te-vei Stăpâne, de ceea ce Te-a născut pre Tine? grăia cea curată, suspinând şi plângând şi săruta trupul Domnului său.

Şi acum.

Gândesc, Stăpâne, că nu voiu mai auzi glasul Tău cel dulce, nici voiu mai vedea, frumuseţea feţei Tale, ca mai înainte; pentrucă ai apus fiul meu dela ochii mei.

CONDAC

Glasul al 8-lea.

Pre Cel ce S'a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pre Acesta L-a văzut Maria pre lemn şi a zis: De şi rabzi răstignire, Tu eşti fiul şi Dumnezeul meu.

ICOS:

Mieluşeaua văzând pre mieluşelul său tras spre junghiere, mergea pre urmă Maria cu părul despletit împreună cu alte femei, strigând aşa: Unde mergi, Fiule? Pentru ce faci călătorie grabnică? Au doară este şi altă nuntă în Cana Galileei şi acum Te grăbeşti a merge acolo, ca să le faci vin din apă? Dar merge-voiu cu Tine, Fiule? Sau aştepta-Te-voiu? Dă-mi răspuns, Fiule, nu mă trece tăcând, Cela ce m'ai păzit curată. Că Tu eşti fiul şi Dumnezeul meu.

Cântarea a 7-a, Irmos:

Dătător de rouă cuptorul l-a „făcut îngerul cuvioşilor „tineri; iară pre Haldei ar„zându-i porunca lui Dumne„zeu, pre muncitorul l-a plecat „a striga: Binecuvântat eşti „Dumnezeul părinţilor noştri".

Unde este, Fiul meu şi Dumnezeule, bunavestire cea de demult, care 'mi grăia Gavriil, numindu-Te pre Tine împărat şi Fiul Dumnezeului Celui prea înalt? Căci acum Te văd pre Tine, lumina mea cea dulce, gol mort şi rănit.

Cela ce alinezi durerile, primeşte-mă acuma cu Tine, fiul meu şi Dumnezeule, ca să mă pogor şi eu Stăpâne în iad cu Tine; nu mă lăsa singură, că nu pot răbda să mai trăesc, nevăzându-Te pre Tine, lumina mea cea dulce.

Slavă.

Suspinând cu amar cea fără prihană, împreună cu celelalte femei purtătoare de mir şi văzând cum duc pre Hristos, grăia: Vai mie, ce văd? Unde mergi, acum fiul meu şi pre mine singură mă laşi?

Şi acum.

Suspinând şi slăbind, cea fără prihană grăia Mironosiţelor: Plângeţi împreună cu mine şi vă tânguiţi amar, că iată lumina mea cea dulce şi Dascălul vostru se dă mormântului.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorît şi jertfa drep„tului cu apă o ai ars. Că toate „le faci, Hristoase, cu singură „voirea. Pre Tine Te prea „înălţăm întru toţi vecii".

Văzând Iosif pre Fecioara plângând, se rupea la inimă şi striga cu amar: O, Dumnezeul meu! Cum Te voiu îngropa acum eu, robul Tău? Cu ce pânză voiu înfăşura trupul Tău?

Mai presus de minte a covârşit vederea Ta, Doamne, cea streină, Cel ce porţi toată făptura. Pentru aceea şi Iosif împreună cu Nicodim Te poartă, ca pre un mort, pre mâinile lor şi Te îngroapă.

Binecuvântăm pre Tatăl..

Taină streină şi prea slăvită văd, Fecioara striga fiului său şi Dumnezeu: Cum Te pui în mormânt prost, pre Tine, Carele cu porunca scoli pre morţi din mormânturi.

Şi acum.

Nici dela mormântul Tău nu mă voiu scula, fiul meu, nici a izvorî lacrimi nu voiu

înceta, până ce şi eu mă voiu pogorî în iad; că nu pot răbda despărţirea Ta, fiul meu.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Pre Dumnezeu a-L vedea nu „este cu putinţă oameni„lor, spre Carele nu cutează „a căuta cetele îngereşti; iară „prin tine, Preacurată, s'a ară„tat oamenilor Cuvântul întru„pat; pre Carele slăvindu-L cu „oştile cereşti, pre tine te „fericim".

De acum nu se va mai lipi de mine bucuria niciodată, suspinând, grăia cea fără prihană. Că lumina mea şi bucuria mea în mormânt au apus. Ci nu-L voiu lăsa singur; aicea voiu muri şi mă voiu îngropa cu Dânsul.

Rana sufletului meu, vindecă-o acum fiul meu, striga Preacurata lăcrămând; înviază şi'mi potoleşte durerea şi necazul. Că poţi, Stăpâne, câte vei vrea să faci, măcar de Te-ai şi îngropat de voie.

Slavă.

O, cum s'a ascuns Ţie adâncul îndurărilor, Maicii în taină a zis Domnul, că vrând să mântuesc făptura Mea, am primit a muri. Ci voiu şi învia şi pre Tine te voiu slăvi, ca un Dumnezeu al cerului şi al pământului.

Şi acum.

Cânta-voiu milostivirea Ta, iubitorule de oameni, şi mă voiu închina mulţimii milei Tale, Stăpâne. Că vrând să mântueşti zidirea Ta, ai luat moarte, zis-a Preacurata; ci pentru învierea Ta, Mântuitorule, milueşte-ne pre noi pre toţi.

Apoi în loc de:

Cade-se să te fericim..

Zicem Irmosul:

Pre Dumnezeu a-L vedea...

Şi după

Tatăl nostru...

zicem Condacul:

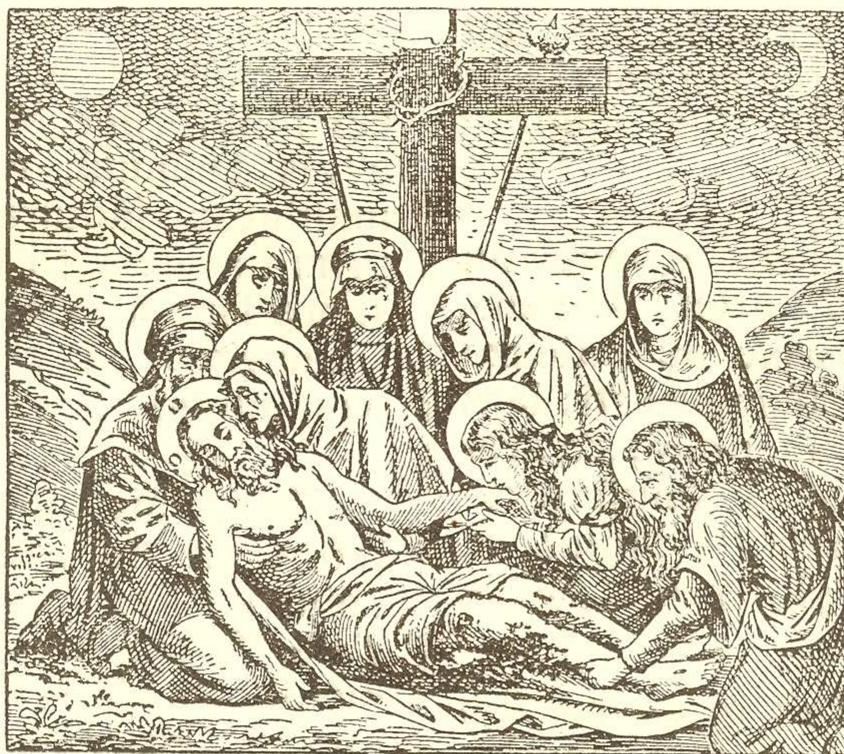
Pre Cel ce S'a răstignit...

Şi celelalte ale Pavecerniţii, dupre obiceiu.

Apolisul.

Iară Miezonoptica o cetim în chilii.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA SÂMBĂTĂ

Toacă la al şaptelea ceas din noapte şi începem Utrenia după obiceiu. După cei şase psalmi, Ectenia mare. La Dumnezeu este Domnul... Troparul, glasul al 2-lea:

Iosif cel cu bun chip de pre lemn luând prea curat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-l şi cu mirezme, în mormânt nou îngropându-l, l-a pus.

Slavă.

Când Te-ai pogorît la moarte, Cela ce eşti vieaţa cea fără de moarte, atuncea iadul l-ai omorît cu strălucirea Dumnezeirii. Şi când ai înviat pre cei morţi din cele de desubt, toate puterile cereşti au strigat: Dătătorule de viaţă, Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Şi acum.

Mironosiţelor femei, stând lângă mormânt, îngerul a strigat: Miresmele, morţilor sunt cuviincioase, iară Hristos putrejunii S'a arătat strein.

După aceasta, preoţi şi credincioşi aprind lumini de ceară curată şi se rânduesc în jurul mesei, pe care se află aşezat sfântul Epitaf. Urmează Catisma a 17-a — stările Prohodului, care se cântă dulce şi cu mare cuviinţă.

Stihurile scrise cu roşu nu se cântă, ci se citesc în taină, înainte de fiecare tropar.

STAREA INTAIA

Cădeşte preotul Epitaful, în chipul crucii, altarul şi stranele; dacă sunt mai mulţi, cădeşte protosul. Apoi, cântă rar întâiul tropar:

Glasul al 5-lea:

Ferice de cei ce-şi păzesc neprihănită calea şi care urmează legea Domnului.

In mormânt, Vieaţă, pus ai fost, Hristoase, şi s'au spăimântat oştirile îngereşti, plecăciunea Ta cea multă proslăvind.

Ferice de cei ce păzesc învăţăturile Lui şi de cei ce-L caută cu toată inima.

Dar cum mori, Vieaţă, şi cum şezi în mormânt? Şi împărăţia morţii Tu o sdrobeşti, şi pe morţii cei din iad îi înviezi?

Că aceia nu fac fărădelege, ci umblă în căile Lui.

Te mărim pe Tine, Iisuse Doamne, şi 'ngroparea îţi cinstim şi patimile, că din stricăciune Tu ne-ai izbăvit.

Tu ai poruncit ca legiuirile Tale să fie păzite cu sfinţenie.

Cel ce-ai pus pământul cu măsuri, Hristoase, astăzi şezi în mic mormânt, Ziditorule, şi din gropi pe cei ce-au murit înviezi.

O, de s'ar îndrepta căile mele spre paza legiuirilor Tale.

Iisuse al meu, Impărat a toate, de ce vii la cei din iad, o, Hristosul meu? Vrei să desrobeşti pe neamul omenesc.

Atunci nu m'aşi ruşina în faţa oricăreia din poruncile Tale.

Stăpânul a toate mort Se vede acum şi deşertătorul gropilor celor morţi Se încue'n groapă nouă ca un om.

Ci Te-aşi lăuda cu inimă credincioasă, învăţând judecăţile Tale cele drepte.

In mormânt, Vieaţă, pus ai fost, Hristoase, şi cu moartea Ta pe moarte o ai pierdut şi vieaţă lumii Tu ai izvorît.

Legiuirilor Tale voiu fi credincios, nu mă părăsi pentru totdeauna.

Cu cei răi, Hristoase, ca un rău făcător, socotit ai fost, dar ne-ai îndreptat pe toţi şi ne-ai scos din amăgirea celui rău.

Cum va păstra un tânăr curată calea sa? Povăţuindu-se de cuvântul Tău.

Mai frumos cu chipul decât oamenii toţi, ca un om se vede mort şi fără de chip, Cel ce toată firea a 'nfrumuseţat.

Cu toată inima mea Te-am căutat. Nu mă lăsa să mă abat dela poruncile Tale.

Iadul cum va răbda intrarea Ta, Doamne; şi cum nu se va sdrobi 'ntunecându-se? De-a luminii Tale fulgere orbind.

Primit-am cuvântul Tău în inima mea, ca să nu greşesc înaintea Ta.

Dulcea mea lumină şi mân-

tuitoare, cum în groapă 'ntunecoasă Tu Te-ai ascuns? O, răbdare de nespus şi negrăit!

Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-mă legiuirile Tale.

Nici lumea de duhuri nu pricepe, Doamne, nici mulţimea făr' de trup poate povesti taina îngropării Tale, neştiind.

Cu buzele mele am vestit toate hotărîrile gurii Tale.

O, minuni străine! O, ce lucruri nouă! Cel ce-mi dă suflare mie Se poartă mort, îngropat de mâinile lui Iosif.

Căci păzirea hotărîrilor Tale îmi dă desfătare mai multă decât orice bogăţie.

In mormânt ai apus, dar de-al Tatălui sân nicicum nu Te-ai despărţit, Hristoase al meu. Acest lucru e străin şi nefiresc!

In poruncile Tale pătrunde cugetul meu şi ochii mei urmăresc poruncile Tale.

Intreaga făptură recunoaşte'n Tine: Impărat adevărat, pe pământ şi'n cer, deşi în mormânt Te'ncui, Hristoase al meu!

La legile Tale voiu cugeta şi nu voiu uita cuvintele Tale.

Tu 'n mormânt fiind pus, Ziditor Hristoase, temelia iadului s'a cutremurat şi-ale morţilor morminte s'au deschis.

Arată milă robului Tău şi voiu trăi şi cuvintele Tale voiu păzi.

Cela ce în palmă tot pământul ţine, sub pământ acum cu trupul Se află mort, slobozind pe morţii cei legaţi în iad.

Deschide ochii mei, ca să văd minunile din legea Ta.

Din stricare, Doamne, viaţa mea o ridici; căci murind acum, la cei morţi Te-ai pogorît şi-ale iadului zăvoare le-ai sdrobit.

Nemernic sunt eu pe pământ. Nu ascunde de mine poruncile Tale.

Ca lumina 'n sfeşnic, se ascunde acum sub pământ ca sub obroc, trupul Domnului şi din iad goneşte întunerecul.

Insetat este sufletul meu pururea de dorul judecăţilor Tale.

Mulţimea de oştiri, cea duhovnicească, împreună cu Iosif şi Nicodim merg să 'ngroape pe Cel ce e ne'ncăput.

Cercetat-ai pe mândrii, cei blestemaţi, cari se abat dela poruncile Tale.

Murind Tu de voie, în mormânt ai fost pus; şi pe mine ce-am fost mort, Iisusul meu, de amara mea greşală m'ai scăpat.

Ia dela mine ocara şi defăimarea, că învăţăturile Tale le-am păzit.

S'a schimbat făptura prin a Tale patimi, căci cu Tine-au pătimit toate câte sunt, Ţiitor a toate cunoscându-Te.

Zadarnic stau boierii şi mă clevetesc, că robul Tău se îndeletniceşte cu învăţăturile Tale.

Luând în pântece a vieţii Piatră, cel a toate mâncător, iadul, a vărsat pe toţi morţii ce din veac i-a înghiţit.

Desfătare îmi sunt învăţăturile Tale şi poruncile Tale sunt povăţuitorii mei.

In mormânt nou Te-au pus înoind, Hristoase, firea oamenilor, prin învierea Ta, după cum se cade unui Dumnezeu.

Sufletul meu e aruncat la pământ. Ridică-mă după făgăduinţa Ta.

Pe pământ ai venit, pe Adam să-l mântui. Şi pe-acesta negăsind, jos Te-ai pogorît; pân' la iad, Stăpânul meu, l-ai căutat.

Căile mele Ţi-am mărturisit şi m'ai auzit. Invaţă-mă poruncile Tale.

Pământul de frică s'a mişcat, Cuvinte, şi luceafărul lumina sa şi-a ascuns, apuind a Ta lumină sub pământ.

Fă-mă să pricep calea legiuirilor Tale şi la minunile Tale voiu căuta.

Ca un om, ai murit de-a Ta voie, Doamne; dar ca Dumnezeu pe morţi din gropi ai sculat şi din întunerecul păcatelor.

Intristarea istoveşte sufletul meu. Intăreşte-mă după cuvântul Tău.

Vărsând râu de lacrămi peste Tine, Doamne, cea Curată, ca o Maică, a glăsuit: „Oare cum Te voiu îngropa, Fiul meu?"

Depărtează dela mine calea minciunii şi dărueşte-mi să urmez legea Ta.

Ca grăunţul de grâu, ce 'ncolţeşte 'n pământ, spic aducător de rod nouă Te-ai făcut, înviind pe toţi urmaşii lui Adam.

Calea adevărului mi-am ales şi judecăţile Tale nu le-am uitat.

Sub pământ Te-ai ascuns ca un soare, acum, şi 'ntr'a morţii noapte neagră Te-ai învelit; ci răsai, Hristosul meu, mai strălucit!

Lipitu-m'am de învăţăturile Tale. Nu mă lăsa, Doamne, să fiu ruşinat.

Cum ascunde luna faţa sa de soare, aşa groapa Te-a ascuns şi pe Tine-acum, Cel ce prin trupească moarte ai apus.

Pe calea poruncilor Tale voiu alerga, că prin ele ai desfătat inima mea.

Iisus, Vieaţa, gustând moartea acum, pe toţi oamenii de moarte i-a izbăvit şi vieaţa tuturor le-a dăruit.

Invaţă-mă, Doamne, calea legiuirilor Tale şi mă voiu ţinea pururea de ea.

Pe întâiul Adam, prin păcat omorît, la vieaţă ridicându-l cu moartea Ta, Adam nou în trup Te-ai arătat acum.

Dă-mi pricepere să înţeleg legea Ta şi o voiu păzi cu toată inima mea.

Cereştile cete, mort întins, pentru noi, Te-au văzut, Stăpânul meu, şi s'au spăimântat şi cu aripile s'au acoperit.

Povățuește-mă pe calea poruncilor Tale, căci aceasta e dorirea mea.

Pogorîndu-Te mort, de pe lemn, Cuvinte, Iosif cel cu bun chip Te pune 'n mormânt; ci 'nviază, Doamne, mântuind pe toţi.

Pleacă inima mea la învăţăturile Tale, iară nu la dorința de câștig.

Bucurie, Doamne, fiind îngerilor, întristare lor acum le-ai pricinuit, cu trup mort, ca pe un om, văzându-Te.

Abate ochii mei dela deșertăciuni și mă învioreazä în căile Tale.

Suind Tu pe cruce, împreună ai suit și pe muritorii vii; iar stând sub pământ, ai sculat de-acolo pe cei adormiţi.

Implinește făgăduința dată robului Tău, pentru frica ce o am înaintea Ta.

Ca un leu, Tu Doamne, adormind cu trupul, ca un puiu de leu Te scoli, Cela ce ai fost mort, lepădând și bătrâneţea trupului.

Depărtează dela mine ocara mea, ce mă întristează, că judecățile Tale sunt bune.

Cela ce din coasta lui Adam cel dintâi pe strămoş ai plăsmuit, eşti'n coastă'mpuns şi izvor curăţitor ne izvorăşti.

Iată am dorit să împlinesc poruncile Tale' învioreazã-mă cu dreptatea Ta.

Se 'njunghia în taină mai 'nainte mielul, iar acum Tu, pătimind, fără să cârteşti, ești fățiș junghiat şi firea curăţeşti.

Să vie peste mine mila Ta, Doamne, și mântuirea Ta după făgăduința Ta.

Cine dar va spune chipul groaznic și nou? Cel ce stăpânește toate făpturile pătimește azi și moare pentru noi.

Și voiu da răspuns celor ce mă urăsc, căci nădăjduesc în cuvântul Tău.

Cuprinzându-i spaima, au strigat îngerii: „Cum Se vede mort Stăpânul vieţii Și de ce'n mormânt Se'ncue Dumnezeu?"

Nu lua de tot cuvântul adevărului din gura mea, căci judecăţile Tale sunt nădejdea mea.

Din coasta Ta, Doamne, cea însuliţată, izvorăşti mie vieaţă, prin viaţa Ta, și mă înnoiești și să mă viezi cu ea.

Păzi-voiu, legea Ta pururea, în veac și în veacul veacului.

Răstignit pe cruce, ai chemat pe oameni, iar curată coasta Ta împungându-se, tuturor iertare dai, Iisusul meu.

Umbla-voiu întru lărgime, căci poruncile Tale am căutat.

Cel cu chip cuvios Te găteşte 'ngrozit și Te 'ngroapă, ca pe-un mort, cu smerenie, de 'ngroparea Ta înfricoșându-se.

Inaintea regilor voiu spune învăţătura Ta ș nu mă voiu ruș'na.

Sub pământ, de voie, pogorînd ca un mort, Tu ridici de pe pământ, Hristoase, la cer pe cei care de-acolo au fost căzuţi.

Desfăta-mă-voiu întru poruncile Tale, pentrucă foarte, foarte-mi sunt iubite.

Deşi Te-ai văzut mort, dar eşti viu Dumnezeu şi ridici de pe pământ, Hristoase, la cer, pe cei care de-acolo au fost căzuţi.

Ridica voiu mâinile mele la poruncile Tale, p care le iubesc şi la legile Tale voiu cugeta.

Deşi Te-ai văzut mort, dar eşti viu Dumnezeu şi pe oamenii cei morţi, pe toţi, înviezi, omorînd de tot pe-al meu omorîtor.

Adu-Ţi aminte de cuvântul dat robului Tău, în care mi-ai poruncit să nădăjduesc.

O, ce bucurie, ce dulceaţă multă, a fost ceea ce-a umplut pe toţi cei din iad, strălucind lumina Ta 'n adâncul lui.

Aceasta mă mângâie la vreme de necaz, căci cuvântul Tău îmi va da vieaţă.

Ingroparea 'Ţi laud, patimilor mă închin; şi puterea Iţi măresc, Milostivule, prin care de patimi am fost deslegat.

Cei mândri m'au batjocorit peste măsură, dar dela legea Ta nu m'au abătut.

Asupra Ta, Doamne, sabie s'a ascuţit şi-a puternicului sabie s'a tocit, iar cea din Eden se biruieşte-acum.

Adusu-mi-am aminte de judecăţile Tale cele din veac şi m'am mângâiat, Doamne.

Văzând mieluşeaua pe-al său Miel junghiat, doborîtă de dureri striga şi'ndemna, ca şi turma să se tângue cu ea.

Mâhnirea mă cuprinde când văd pe cei răi, cari părăsesc legea Ta.

In mormânt de Te 'ngropi şi în iad de pogori, dar mormintele, Iisuse, le-ai deşertat şi întregul iad, Hristoase, l-ai golit.

Invăţăturile Tale erau cântecele mele prin locurile pribegiei mele.

De-a Ta voie, Doamne, pogorînd sub pământ, pe toţi oamenii din moarte i-ai înviat şi la slava Tatălui i-ai înnălţat.

Şi noaptea îmi aduceam aminte de numele Tău şi păzeam legea Ta, Doamne.

Unul din Treime, cu trupul, pentru noi, defăimată moarte rabdă, binevoind; se cutremură şi soare şi pământ.

Aceasta se petrecea cu mine, pentrucă păzesc poruncile Tale.

Urmaşii lui Iuda, din izvor adăpaţi şi cu mană săturaţi demult, în pustiu, în mormânt îl pun pe Hrănitorul lor.

Zis-am: Partea mea, Doamne, e să păzesc poruncile Tale.

Ca un vinovat, stă Cel prea drept la Pilat şi la moartea cea nedreaptă e osândit şi Judecătoru-i răstignit pe lemn.

Din toată inima mea mă rog feţei Tale, miluieşte-mă după cuvântul Tău.

Ingâmfat Israil, ucigaşe popor! Pentru ce pe Varava, pătimaş, slobozi, iar pe Domnul pentru ce Il răstigneşti?

Cercetatu-mi-am cărările mele şi mi-am îndreptat paşii spre învăţăturile Tale.

Plăsmuind pe Adam din pământ, cu mâna, pentru dânsul Te-ai făcut om firesc în trup şi de bunăvoia Ta Te-ai răstignit.

Grăbitu-m'am şi n'am pregetat să împlinesc poruncile Tale.

Ascultând, Cuvinte, de al Tău Părinte, pân'la iadu 'ngrozitor Tu Te-ai pogorît, înviind tot neamul muritorilor.

Laţurile celor răi m'au vânat, dar legea Ta n'am uitat.

„**V**ai, Lumina lumii! Vai, a mea Lumină! O, Iisusul meu! O, Fiule prea dorit!" Cu amar, striga Fecioara şi jelea.

In miezul nopţii m'am sculat să Te slăvesc pentru judecăţile Tale cele drepte.

Pismătareţ popor, ucigaş blestemat! Ruşinează-te măcar, înviind Hristos, de mahrama şi de giulgiurile Lui.

Partaş sânt cu cei ce se tem de Tine şi cu cei ce păzesc poruncile Tale.

Vino, necurate, ucigaş ucenic, şi pricina răutăţii arată-mi-o: pentruce-ai ajuns tu pe Hristos să-L vinzi?

De mila Ta, Doamne, e plin pământul. Invaţă-mă să păzesc poruncile Tale.

Iubitor de oameni Te prefaci, nebune, orb, nemernic, ne 'mpăcat, vânzătorule; tu, ce mirul ai voit să-l vinzi pe bani.

Făcut-ai bine robului Tău, după făgăduinţa Ta, Doamne.

Cu ce preţ vândut-ai sfântul mir cel ceresc? Sau ce vrednic de potriva lui ai priprimit? Nebunie — aflaşi, prea blestemat satan!

Invaţă-mă bună pricepere şi înţelepciunea, căci cred în poruncile Tale.

De iubeşti săracii şi mâhnit eşti de mir ce se varsă, curăţind suflet păcătos, cum pe aur, pe Luminătorul, vinzi?

Inainte de a suferi, am păcătuit, dar acum păzesc cuvântul Tău.

O, Cuvinte, Doamne, a mea bucurie, îngroparea-Ţi de trei zile cum voiu răbda? Mi se rupe inima ca unei maici.

Bun şi binefăcător eşti, Doamne. Invaţă-mă legile Tale.

„**C**ine-mi va da apă şi izvor de lacrămi, ca să plâng pe Iisus, dulcele meu Fiu?" A strigat Fecioara, Maica Domnului.

Trufaşii născocesc minciuni împotriva mea, eu însă cu toată inima păzesc poruncile Tale.

O, munţi şi vâlcele şi mulţimi de oameni, tânguiţi-vă şi plângeţi cu mine toţi şi jeliţi cu Maica Domnului ceresc!

Inima lor e nesimţitoare ca seul, iar eu mă mângâi cu legea Ta.

„**C**ând am să te mai văd, Veşnică Lumină, bucuria şi dulceaţa sufletului?" A strigat Fecioara, tânguindu-se.

Bine că m'ai smerit, căci m'ai învăţat să păzesc legea Ta.

Deşi ca o piatră, tare şi tăioasă, ai primit a Te tăia; dar ne-ai izvorît râu de vieaţă vie, Veşnice Isvor.

Mai scumpă este gurii mele legea decât mii de comori de aur şi de argint.

Ca dintr'o fântână, din îndoitul râu, ce din coasta Ta a curs, noi ne adăpăm şi vieaţa veşnică o moştenim.

Slavă Ţie, atotputernice Doamne, slavă Ţie.

Voind Tu, Cuvinte, în mormânt Te-ai văzut; dar eşti viu şi scoli din morţi, după cum ai spus, cu 'nvierea Ta, Mântuitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Te cântăm, Cuvinte, Doamne al tuturor, împreună şi cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt şi 'ngroparea Ta cea sfântă proslăvim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Fericimu-Te toţi, Maica lui Dumnezeu, şi 'ngroparea de trei zile noi o cinstim a Fiului tău şi-al nostru Dumnezeu.

Se repetă troparul întâiu:

In mormânt, Vieaţă, pus-ai fost, Hristoase, şi s'au spăimântat oştirile îngereşti, plecăciunea Ta cea multă proslăvind.

Urmează Ectenia mică şi Ecfonisul:

Că s'a binecuvântat numele Tău şi s'a preamărit împărăţia Ta, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

STAREA A DOUA

Cădeşte al doilea preot, când sunt mai mulţi preoţi, la fel ca la starea întâia; sau singur preotul. Apoi, începe rar şi cu glas lin:

Glasul al 5-lea:

Mâinile Tale m'au făcut şi m'au zidit, înţelepţeşte-mă şi voiu învăţa poruncile Tale.

Cuvine-se, dar, să cădem la Tine, Ziditorul, Cela ce pe cruce mâinile Ţi-ai întins şi-ai sdrobit de tot puterea celui rău.

Cei ce se tem de Tine se bucură când mă văd, căci în făgăduinţele Tale nădăjduiesc.

Cuvine-se, dar, să-Ţi dăm slav' Atoate Ziditorul, căci din patimi Tu ne-ai scos, prin patima Ta, şi din stricăciune toţi ne-am izbăvit.

Cunoscut-am, Doamne, că judecăţile Tale sunt drepte şi că după dreptate m'ai pedepsit.

Soarele-a apus, iar pământul s'a clătit, Cuvinte, apuind Tu, ne'nseratul soare, Hristos, şi cu trupul în mormânt punându-Te.

Fie dar mila Ta mângâierea mea, precum ai făgăduit robului Tău.

Somn învietor în mormânt dormind, Hristoase Doamne, din cel greu somn al păcatului ai sculat întreg neamul omenesc cel păcătos.

Să vie peste mine îndurările Tale şi voiu trăi, căci legea Ta este mângâierea mea.

„Una 'ntre femei Te-am născut Fiu, fără de durere; dar acum sufăr dureri, prin patima Ta", cea Curată mult jelindu-se, zicea.

Ruşinaţi să fie trufaşii ce fără vină mă apasă, căci învăţăturile Tale le cercetez.

Sus văzându-Te, de Părinte nedespărţit, Doamne, iară jos cu trupul mort, sub pământ fiind, serafimii s'au înfricoşat acum.

Să se întoarcă la mine cei ce se tem de Tine şi cei ce cunosc învăţăturile Tale.

Răstignindu-Te, s'a rupt tâmpla templului prin mijloc şi şi-ascund luminătorii lumina lor, sub pământ Tu, Soare, ascunzându-Te.

Fie inima mea fără prihană sub povaţa poruncilor Tale, ca să nu fiu ruşinat.

Cela ce cu'n semn a făcut la început pământul, azi apune sub pământ, ca un muritor; îngrozeşte-te de-aceasta, cerule!

Sufletul mi se istoveşte în aşteptarea ajutorului Tău, dar în făgăduinţa Ta nădăjduesc mereu.

Sub pământ apui Cela ce-ai făcut pe om cu mâna, ca pe oameni să-i înalţi din căderea lor, cu puterea Ta atotputernică.

Paienjenitu-mi-s'au ochii aşteptând făgăduinţa Ta, şi-mi zic: Când oare mă voiu mângâia?

Veniţi să cântăm lui Hristos Cel mort plâns sfânt cu jale, ca femeile, ce mir au adus atunci, s'auzim cu ele: „Bucuraţi-vă!"

Ajuns-am ca o piele pusă la fum, dar legile Tale nu le-am uitat.

Nesecat mir eşti, Cuvinte Doamne; pentru-aceea şi femeile mir Ţi-aduc, Celui viu, ca unui mort şi îngropat.

Câte sunt oare zilele robului Tău şi când vei osândi oare pe prigonitorii mei?

Cu 'ngroparea Ta ai sdrobit de tot iadul, Hristoase, şi cu moartea Ta pe moarte ai omorît şi din stricăciune lumea mântueşti.

Spusu mi-au călcătorii de lege bârfeli dar nu sunt ca legea Ta, Doamne.

Râu de vieaţă eşti ce din Tatăl curgi, Inţelepciune, iar în groapă apuind, vieaţă dăruieşti celor din adâncurile iadului.

Toate poruncile Tale sunt adevăr. Ajută-mi, că pe nedrept sunt prigonit!

Ca să înnoiesc firea oamenilor cea sdrobită, Eu cu moartea Mi-am rănit trupul Meu, voind; deci jelind nu-ţi bate pieptul, Maica Mea.

Puţin de nu m'au şters de pe pământ, dar poruncile Tale nu le-am părăsit.

Sub pământ apui, Cel ce eşti luceafăr al dreptăţii, şi pe morţi i-ai ridicat, ca din-

tr'un somn greu, alungând din iad tot întunerecul.

Dărueşte-mi vieaţă după mila Ta şi învăţăturile Tale voiu păzi.

Bob cu două firi: Dătătorul de vieaţă, astăzi, în adânc pământ, cu lacrămi, se seamănă; însă răsărind lumea va bucura.

Pentru vecie, Doamne, cuvântul Tău a întărit cerurile.

S'a temut Adam, Dumnezeu umblând în raiu atuncea, iar acum s'a bucurat c'ai venit la iad; căci căzând atunci, acum s'a ridicat.

Tu ai întemeiat pământul şi adevărul Tău rămâne din neam în neam.

Maica Ta acum varsă râuri de lacrămi, Hristoase, şi-a strigat, când Te-a văzut cu trupu'n mormânt: „Inviază, Fiule, precum ai spus!"

Din porunca Ta până azi toate se ţin, că toate sunt slugile Tale.

Iosif Te-a ascuns, cu evlavie, în groapă nouă; şi cântări dumnezeieşti, de 'ngroparea Ta, Ţi-a cântat, cu lacrămi împletindu-le.

De n'ar fi fost legea Ta mângâierea mea, aş fi pierit în necazurile mele.

Doamne, Maica Ta, pironit văzându-Te pe cruce, de amară întristare, sufletul ei s'a pătruns de cuie şi de sabie.

Niciodată nu voiu uita poruncile Tale, căci prin ele îmi dai vieaţă.

Maica Ta, văzând adăparea Ta cu fiere, Doamne, Cel ce eşti dulceaţa lumii noastre întregi, faţa ei cu-amare lacrămi a udat.

Al Tău sunt eu, mântuieşte-mă, că poruncile Tale am căutat.

„Rău m'am întristat şi rărunchii mi se rup, Cuvinte, junghierea Ta nedreaptă văzându-o", zis-a Preacurata, tânguindu-se.

Necredincioşii mă pândesc să mă piardă, iar eu cercetez învăţăturile.

„Cum am să-ţi închid ochii dulci şi-a Tale buze, Doamne, şi cum dar ca pe un mort Te voiu îngropa?" A strigat Iosif, înfiorându-se.

La toată desăvârşirea am văzut sfârşit, numai porunca Ta sfârşit nu are.

Jalnice cântări Iosif şi cu Nicodim cântă lui Hristos ce S'a 'ngropat, acum, în mormânt şi cu dânşii cântă cetele cereşti.

Cât am iubit legea Ta, Doamne! Toată ziua ea-i gândirea mea.

Sub pământ apui Tu, Hristoase, soare al dreptăţii; deci şi luna, Maica Ta, care Te-a născut, de dureri se stinge, nevăzându-Te.

Căci mă face mai înţelept decât vrăjmaşii mei şi niciodată nu mă părăseşte.

Iadul s'a 'ngrozit dătătorule de vieaţă, Doamne, când prădată şi-a văzut bogăţia lui şi'n

viaţi pe morţii cei legaţi din veac.

Ajuns-am mai înţelept decât toţi învăţaţii mei, pentrucă învăţăturile Tale sunt gândirea mea.

Soare luminos după noapte străluceşte, Doamne; iar Tu, după moartea Ta, străluceşti mai mult, înviind din groapă ca un Dumnezeu.

Mai priceput decât cei bătrâni am ajuns, pentrucă păzesc poruncile Tale.

Ziditorule, priimindu-Te în sân pământul s'a clătit de frica Ta, Preaputernice, şi pe morţi cutremurul i-a deşteptat.

Dela toată calea rea am oprit picioarele mele, ca să urmez cuvintele Tale.

O, Hristosul meu! Iosif şi Nicodim cu miruri, într'un chip deosebit, acum Te gătesc strigând: „O, pământe 'nfricoşează-te!"

Dela judecăţile Tale nu m'am abătut, că Tu eşti Invăţătorul meu.

Doamne, ai apus şi cu Tine-a soarelui lumină; iar făptura de cutremur cuprins-a fost, Făcător al tuturor vestindu-Te.

Cât de dulci sunt cuvintele Tale pentru gâtlejul meu! Pentru gura mea ele's mai dulci decât mierea!

Piatra cea din unghiu o acopere piatră tăiată şi pe Domnul-pune 'n groapă un muritor. Infioară-te de-acuma, tu, pământ!

Poruncile Tale mă fac mai priceput, pentru aceea am urit toată calea cea mincinoasă.

„**V**ezi-ne aici: Ucenicul cel iubit şi Maica, şi cu dulce glas răspunde-ne, Fiule!" A strigat Curata, cu amar plângând.

Cuvântul Tău e făclie picioarelor mele şi lumină pentru cărările mele.

Tu, ca Cel ce eşti de vieaţă dătător, Cuvinte, pe Iudei nu i-ai ucis, fiind răstignit; ba chiar şi pe morţii lor îi înviezi.

Jurat-am să păzesc judecăţile Tale cele drepte şi mă voiu ţine de jurământul meu.

Nici chip ai avut, nici frumseţe, când pătimeai, Doamne; dar mai mult ai strălucit, când ai înviat, şi cu sfinte raze ne-ai înfrumseţat.

Intristat sunt peste măsură, Doamne, viează-mă după cuvântul Tău.

Ai apus în trup, sub pământ, nestinsule Luceafăr; şi aceasta neputând vedea soarele, în amiazăzi el s'a întunecat.

Binevoieşte, Doamne, a primi jertfa de bunăvoie a gurii mele şi mă învaţă judecăţile Tale.

Luna, soarele se întunecă 'mpreună, Doamne, şi robi binevoitori Ţi s'au arătat şi în mantii negre s'au investmântat.

Sufletul mi-i pururea în primejdie, dar legea Ta n'am uitat.

„**C**hiar de-ai şi murit, dar sutaşul Dumnezeu Te ştie; iar eu cum Te-oiu pipăi, Dumnezeul meu, Mă cutremur", a strigat Cel cu bun chip.

Cei nelegiuiţi curse mi-au întins, dar dela poruncile Tale n'am rătăcit.

A dormit Adam şi din coastă lui 'şi scoase moarte; Tu dormind acum, Cuvinte-al lui Dumnezeu, lumii vieaţă izvorăşti din coasta Ta.

Moştenit-am pe vecie învăţăturile Tale, că ele's bucuria inimii mele.

Ai dormit puţin şi-ai dat viaţă la cei morţi, Hristoase, şi 'nviind ai înviat pe cei adormiţi, ce din veacuri adormise, Bunule.

Pus-am gând în inima mea să păzesc poruncile Tale, că aceasta aduce răsplata veşnică.

De ai şi murit, dar ai dat vinul de mântuire, viţă, care izvorăşti vieaţă tuturor; patima şi crucea Ta Ţi le slăvesc.

Născocirile omeneşti le urăsc, iar legea Ta o iubesc.

Cum au suferit cereştile cete îndrăzneala celor ce Te-au răstignit, Dumnezeule, când Te văd gol, sângerat şi osândit?

Tu eşti adăpostul şi scutul meu şi în cuvântul Tău nădăjduesc eu.

O, neam jidovesc îndărătnic, ce-ai primit arvuna! Cunoscut-ai ridicarea Bisericii; pentru ce dar pe Hristos L-ai osândit?

Departaţi-vă dela mine cei nelegiuiţi, că voiu păzi poruncile Dumnezeului meu.

In batjocură tu îmbraci pe Impodobitorul, Care cerul a 'ntărit şi 'a 'mpodobit tot pământul, într'un chip prea minunat.

Sprijineşte-mă după cuvântul Tău, ca să trăesc, şi nu lăsa să fiu ruşinat în nădejdea mea.

Ca un pelican Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte; şi-ai dat vieaţă l'ai Tăi fii, care au murit, răspândind asupra lor izvoare vii.

Ajută-mi şi mă voiu mântui şi pururea voiu lua aminte de legile Tale.

Oarecând, Navi opri soarele, sdrobind duşmanii; iar Tu, Soare, ascunzându-Ţi lumina Ta, ai sdrobit pe-al iadului stăpânitor.

Dispreţuit-ai pe toţi cei ce se depărtează de legea Ta, că nesocotirile lor sunt mincinoase.

Nu te-ai despărţit de-al Părintelui sân, Milostive; chiar să fii om muritor ai binevoit şi în iad, Hristosul meu, Te-ai pogorît.

Ca sgura ai măturat pe cei răi de pe pământ, de aceea am iubit învăţăturile Tale.

Tins fiind pe lemn, Cel ce spânzuri pământul pe ape, în pământ, fără suflare, acum pogori; care lucru nerăbdându-l, tremură.

De frica Ta mi se încrâncenă carnea şi mă tem de judecăţile Tale.

„Vai, o, Fiul meu!" Preacurata jeleşte şi zice: „Că pe care-L aşteptam, ca pe-un împărat, osândit acum pe cruce Il privesc!"

Făcut-am judecată şi dreptate, nu mă da celor ce-mi fac strâmbătate.

Astfel mi-a vestit Gavriil, venind din cer la mine: el mi-a spus că 'mpărăţia Fiului meu este o împărăţie veşnică.

Ia sub ocrotirea Ta binele robului Tău, ca să nu mă nedreptăţească cei mândri.

Vai, s'a împlinit a lui Simeon proorocie, că prin inima mea sabie a trecut; o, Emanuile, Cel ce eşti cu noi!

Ochii mi se sting, aşteptând mântuirea Ta şi dreptatea ce mi-ai făgăduit.

O, Iudeilor! Ruşinaţi-vă măcar de morţii înviaţi de Dătătorul vieţii lor, Cel pe care, pismătareţ, L-aţi ucis.

Fă milă cu robul Tău după bunătatea Ta şi mă învaţă legiuirile Tale.

S'a cutremurat şi lumina soarele şi-a stins-o, când în groapă Te-a văzut neînsufleţit; nevăzuta mea lumină, Bunule!

Robul Tău sunt eu, înţelepţeşte-mă ca să pricep învăţăturile Tale.

Cu amar plângea Preacurata Maica Ta, Cuvinte, când pe Tine Te-a văzut acum în mormânt; ne 'nceput şi negrăite Dumnezeu!

Venit-a vremea să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta.

Maica Precista omorîrea Ta văzând, Hristoase, cu adânc' amărăciune, Ţie-Ţi grăia: „Să nu zăboveşti, Vieaţă, între morţi!"

Eu însă am iubit poruncile Tale, mai mult decât aurul şi pietrele scumpe.

Iadul cel cumplit tremura, când Te-a văzut pe Tine, veşnic soare al măririi, Hristosul meu, şi în grab' a dat din el pe cei legaţi.

De aceea la învăţăturile Tale am alergat şi toată calea nedreaptă am urît.

Ce privelişte mare şi grozav' acum se vede; căci al vieţii dătător moarte-a suferit, voind El să dea vieaţă tuturor!

Minunate's învăţăturile Tale!... De aceea le cercetează sufletul meu.

Coasta Ţi-au împuns, Mâinile Ţi-au pironit, Stăpâne; şi cu rana Ta din coastă ai vindecat ne 'nfrânarea mâinilor strămoşilor.

Descoperirea cuvintelor Tale luminează şi dă înţelepciune celor nevinovaţi.

Oarecând jelea toată casa pe fiul Rahilei; iar acum pe al Fecioarei Fiu Il jelesc Maica Lui şi ceata ucenicilor.

Gura mea am deschis şi am suspinat, că de poruncile Tale sunt însetat.

Palme şi loviri I s'au dat lui Hristos peste faţă, Celui ce cu mâna Sa pe om plăsmui, şi-a sdrobit cu totul ale fiarei fălci.

Glasul meu auzi-l, Doamne, cu judecata Ta mă viează.

Toţi cei credincioşi, cu 'ngroparea Ta scăpaţi de moarte, Iţi cinstim, Hristoase-al

nostru, cu laude răstignirea şi 'ngroparea Ta acum.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel făr' de 'nceput Veşnice Părinte, Fiu şi Duh Sfânt, întăreşte stăpânirea 'mpăraţilor împotriva duşmanilor, ca un bun.

Şi acum şi pururea, şi în vecii vecilor, Amin.

Ceea ce-ai născut, Precurată Fecioară, vieaţa, potoleşte desbinarea 'n Biserică şi dă pace, ca o bună, tuturor.

Se repetă troparul întâiu:

Cuvine-se, dar, să cădem la Tine, Ziditorul, Cela ce pe cruce mâinile Ţi-ai întins şi-ai sdrobit de tot puterea celui rău.

Urmează Ectenia mică şi Ecfonisul:

Că sfânt eşti Dumnezeul nostru, Cel ce Te odihneşti pre scaunul măririi cel de Heruvimi, şi Ţie mărire îţi înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Cel fără de început şi prea sfântului şi bunului şi de vieaţă Făcătorului Tău Duh, acum şi pururea, şi în vecii vecilor, Amin.

STAREA A TREIA

Cădeşte al treilea preot; sau singur preotul, dacă e numai unul. După aceea, începe cu glas dulce şi sfântă cuviinţă cântarea.

Glasul al 3-lea:

Caută spre mine şi mă miluieşte, cum cauţi spre cei ce iubesc numele Tău.

Neamurile toate laudă 'ngropării Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Intăreşte paşii mei să urmeze cuvântul Tău şi să nu mă stăpânească nicio fărădelege.

Arimatianul jalnic Te pogoară şi 'n mormânt Te 'ngroapă.

Izbăveşte-mă de clevetirea oamenilor şi voiu păzi poruncile Tale.

De mir purtătoare, mir Ţie, Hristoase, Ţi-aduc cu sârguinţă.

Fă să strălucească faţa Ta peste robul Tău şi mă învaţă legiuirile Tale.

Vino 'ntreagă fire, psalmi de îngropare lui Hristos să-I aducem.

Râuri de apă varsă ochii mei, pentrucă nu se păzeşte legea Ta.

Pe cel viu cu miruri, ca pe-un mort, să-L ungem cu mironosiţele.

Drept eşti Tu, Doamne, şi drepte sunt judecăţile Tale.

Fericite Iosif! Trupul ce dă viaţă, al lui Hristos, îngroapă.

Invăţăturile Tale sunt drepte şi întru totul prea adevărate.

Cei hrăniţi cu mană lovesc cu piciorul în Binefăcătorul.

Topitu-m'am de râvnire, văzând că vrăjmaşii Tăi nesocotesc învăţăturile Tale.

Cei hrăniţi cu mană, oţet şi cu fiere Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Cuvântul Tău e lămurit şi curat şi robul Tău l-a iubit şi l-a preţuit.

O, ce nebunie! Pe Hristos omoară cei ce-au ucis pe profeţi.

Mic şi neluat în seamă am fost, dar legile Tale nu le-am uitat.

Ca rob făr' de minte, a trădat Iuda pe-Adâncu 'nţelepciunii.

Dreptatea Ta e dreptate în veac şi legea Ta e adevărul curat.

Rob ajunge-acuma vicleanul de Iuda, cel ce-a vândut pe Domnul.

Necazuri şi nevoi de mă impresoară, poruncile Tale sunt mângâierea mea.

Zis-a înţeleptul: „Groap'-adâncă este gâtlejul jidovilor".

Dreptatea învăţăturilor Tale e veşnică, dă-mi înţelepciune şi voiu trăi.

La viclenii jidovi, căile lor strâmbe curse şi ciulini sunt.

Chematu-Te-am din toată inima mea, auzi-mă, Doamne, şi voiu păzi aşezămintele Tale.

Iosif şi Nicodim pe Domnul îngroapă, cu toată cuviinţa.

Către Tine am strigat, mântueşte-mă şi voiu urma legiuirile Tale.

Slavă Ţie, Doamne, Cel ce dai vieaţă şi 'n iad puternic pogori.

Până nu răsar zorile Te chem, căci în cuvântul Tău nădăjduesc.

Maica Preacurata se jelea, Cuvinte, pe Tine mort văzându-Te.

Înainte de straja dimineţii deschid ochii mei, ca să-i adâncesc în învăţăturile Tale.

Primăvară dulce, Fiul meu prea dulce, frumseţea und' Ţi-a apus?

Auzi, Doamne, glasul meu, după bunătatea Ta şi după voinţa Ta dărueşte-mi vieaţă.

Plângere pornit-a Maica Preacurata, când ai murit, Cuvinte.

Apropiatu-s'au cei ce cugetă vicleşuguri şi dela legea Ta s'au depărtat.

Vin cu mir, să-L ungă, de mir purtătoare, pe Hristos, mirul ceresc.

Aproape eşti Tu, Doamne, şi toate poruncile Tale sunt adevăr.

Cu moartea pe moarte o omori Tu, Doamne, cu sfânta Ta putere.

Dela început învăţăturile Tale le-am cunoscut, că pe totdeauna le-ai întemeiat.

Piere-amăgitorul, scapă amăgitul cu 'nţelepciunea-Ţi, Doamne.

Vezi strâmtoarea mea şi mă izbăveşte, că legea Ta n'am uitat.

Cade vânzătorul în fundul gheenei, în groapa stricăciunii.

Ia-mi partea şi mă apără; după cuvântul Tău mă înviorează.

Curse şi ciulini sunt căile lui Iuda, celui nebun şi viclean.

Departe este mântuirea de cei păcătoşi, că poveţele Tale n'au căutat.

Pier răstignitorii, Împărate-a-toate, dumnezeiescule Fiu.

Multe's îndurările Tale, Doamne, dărueşte-mi vieaţa, după îngăduinţele Tale.

Toţi pier, împreună, în groapa pierzării, bărbaţii sângiurilor.

Mulţi sunt cei cari mă prigonesc şi mă necăjesc, dar dela învăţăturile Tale nu m'am abătut.

Fiule din Tatăl, Impărat a toate, cum ai primit patima?

Văzut-am pe vânzătorii ticăloşi şi m'am scârbit căci cuvintele Tale nu le păzesc.

Maica, mieluşeaua, Mielul ei pe cruce văzându-L, s'a tânguit.

Vezi, cât iubesc poveţile Tale, Doamne, viază-mă după bunătatea Ta.

Trupul ce dă vieaţă Iosif îl îngroapă 'mpreună cu Nicodim.

Adevărul e temelia cuvintelor Tale şi toată hotărirea judecăţilor Tale e veşnică.

Mult înlăcrimată a strigat Fecioara, rărunchii pătrunzându-şi.

Boierii mă prigonesc in zadar, că numai de judecăţile Tale mă tem.

O, a mea lumină, Fiul meu prea dulce, cum Te-ai ascuns în groapă?

Bucuratu-m'am de cuvintele Tale, ca Cel ce dă de avuţie multă.

Nu mai plânge, Maică, pe Adam şi Eva; ca să-i slobod, Eu sufăr.

Minciuna o urăsc şi o dispreţuesc, iar legea Ta o iubesc.

Fiul meu, slăvescu-Ţi înalta 'ndurare prin care rabzi acestea.

De şapte ori în zi Te laud, Doamne, pentru judecăţile Tale cele drepte.

Cu oţet şi fiere Te-au adăpat, Doamne, gustarea veche s'o strici.

Cei ce iubesc legea Ta de multă pace se vor bucura şi nimica nu-i va împiedeca.

Te-ai suit pe cruce, Cel ce altădată umbrişi poporul sub nor.

In ajutorul Tău, Doamne, nădăjduesc şi poruncile Tale le îndeplinesc.

De-mir-purtătoare viind la 'Ta groapă Ţi-aduceau, Doamne, miruri.

Sufletul meu urmează învăţăturile Tale şi le iubeşte mai pre sus de toate.

Scoală-Te, 'ndurate, şi pe noi ne scoate din a gheenei groapă!

Păzit-am, Doamne, poruncile şi legile Tale şi toate căile mele sunt înaintea Ta.

„**D**oamne, înviază", zice vărsând lacrimi Maica Ta ce Te-a născut.

Rugăciunea mea, Doamne, ajunge la Tine: înţelepţeşte-mă după făgăduinţa Ta.

Inviază, 'n grabă, alungând durerea Curatei tale Maice!

La Tine să străbată cererea mea şi mă izbăveşte după cuvântul Tău.

Prinse-au fost de frică cereştile cete, când Te-au văzut mort, Doamne.

Laudă-Ţi vor rosti buzele mele, că m'ai învăţat poruncile Tale.

Iartă de greşale pe cei ce, cu frică, cinstesc a Tale patimi.

Limba mea va vesti cuvântul Tău, că toate poruncile Tale sunt drepte.

O, înfricoşată, străină vedere; pământul cum te-ascunde!

Să-mi vie mâna Ta, Doamne, în ajutor că poruncile Tale am ales.

Altădat' un Iosif Ţi-a slujit în fugă şi-acum Te 'ngroapă altul.

Dorit-am, Doamne, mântuirea Ta şi legea Ta e desfătarea mea.

Plânge, Te jeleşte Preacurata-Ţi Maică, Tu fiind mort, Cuvinte.

Viu va fi sufletul meu şi Te va lăuda şi judecăţile Tale vor ajuta mie.

Spaimă ia pe îngeri de grozava-Ţi moarte, o, Făcător a toate!

Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău, că poruncile Tale nu le-am uitat.

Până 'n zori, cu miruri Ţi-au stropit mormântul cele înţelepţite.

Caută spre mine, Doamne, şi mă mântuieşte.

Pace în Biserici, lumii mântuire prin Invierea-Ţi dă-ne!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, Treime Sfântă, Tată, Fiu şi Duh Sfânt, lumea mântuieşte.

Şi acum şi pururea, şi în vecii vecilor, Amin

Robilor tăi, Maică, dă-le ca să vadă 'nvierea Fiului tău!

Se repetă troparul intâiu:

Neamurile toate laudă 'ngropării Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Şi îndată cântăm

BINECUVÂNTĂRILE INVIERII

compunerea lui Petru Lampadarie.

Glasul al 5-lea:

Bine eşti cuvântat, Doamne, invaţă-ne pre noi îndreptările Tale.

Soborul îngeresc s'a mirat văzându-Te între cei morţi socotit fiind şi puterea morţii, Mântuitorule, stricând şi împreună cu Tine pre Adam sculând şi din iad pre toţi slobozindu-i.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Pentru ce miruri, prin milostivire, cu lacrămi o, ucenițe amestecaţi? Ingerul cel ce a strălucit în mormânt, a zis mironosiţelor: Vedeţi voi groapa şi înţelegeţi, că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Foarte de dimineaţă mironosiţele au alergat la groapa Ta, tânguindu-se; ci înaintea lor a stătut îngerul şi a zis: Vremea tânguirii a încetat, nu mai plângeţi, ci apostolilor spuneţi învierea.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Mironosiţele femei, cu miruri viind la groapa Ta, Mântuitorule, au plâns; iar îngerul către dânsele a grăit zicând: Pentru ce cu cei morţi pre Cel viu socotiţi? Căci ca un Dumnezeu a înviat din mormânt.

Slavă, a Treimei:

Inchinămu-ne Tatălui şi Fiului şi sfântului Duh, sfintei

Treimi într'o fiinţă cu serafimii strigând: Sfânt, sfânt, sfânt eşti Doamne.

Şi acum, a Născătoarei:

Pre dătătorul de vieaţă născându-L, Fecioară, de păcat pre Adam l'ai mântuit şi bucuria Evei în locul întristării ai dăruit; şi pre cei căzuţi din vieaţă i-a îndreptat la aceeaşi, Cel ce S'a întrupat din Tine, Dumnezeu şi om.

Aliluia

de trei ori.

Ectenia cea mică şi acest

Ecfonis:

Că Tu eşti Împăratul păcii, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi prea sfântului şi bunului şi de vieaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Apoi cântăm Sedelna zilei, glasul 1.

Podobie: Mormântul Tău...

Cu giulgiu curat şi cu miresme dumnezeeşti a uns preacurat trupul Tău Iosif, cerându-l la Pilat, şi l-a pus în mormânt nou. Pentru aceasta, mânecând mironosiţele femei, au strigat: Arată nouă, precum ai zis mai înainte, Hristoase, învierea Ta.

Slavă, şi acum; altă Sedelnă, glas şi podobie aceleaşi.

Spăimântatu-s'au cetele îngerilor, văzând pre Cela ce şeade în sânurile Tatălui, cum S'a pus în mormânt ca un mort, Cel nemuritor; pe Care-L înconjoară cetele îngereşti şi-L slăvesc împreună cu morţii cei din iad, ca pre un Făcător şi Domn.

Apoi se face cetire din Evanghelia dela Mateiu:

Iară a doua zi, care vine după Vineri...

Invierea lui Hristos

nu zicem,

Ci îndată Psalmul 50, şi apoi cântăm:

CANONUL SÂMBETEI

Irmosul de două ori, iară troparele pre 12 şi iarăşi Irmosul, în amândouă stranele, împreună.

Acest Canon dela Cântarea întâia până la a 6-a este facerea lui Marco monahul, Episcopul Idruntului.

Irmoasele sunt facerea unei femei ce o chema Casia. Iară dela a 6-a cântare până la sfârşit, facerea lui Chir Cosma.

Afară de irmoase, celelalte tropare în greceşte au acest acrostih: Καὶ σήμερον δὲ Σάββατον μέλπω μέγα, adică: „Şi astăzi laud Sâmbăta cea mare".

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea, Irmos:

Pre Cel ce a acoperit cu valul mării oarecând pre „gonaciul tiran, sub pământ „L-au ascuns feciorii celor „mântuiţi. Iară noi, ca fe„cioarele, să cântăm Domnu„lui; căci cu slavă S'a prea„slăvit":

Doamne, Dumnezeul meu, cântare de petrecere şi laudă de îngropare voiu cânta Ţie, Celui ce mi-ai deschis intrările vieţii cu îngroparea Ta şi

moartea şi iadul cu moartea ai omorît.

Sus pre scaun şi jos în mormânt, cunoscându-Te cele mai presus de lume şi cele de sub pământ, Mântuitorul meu, s'au cutremurat de moartea Ta; că mai presus de gând Te-ai văzut mort, începătorule al vieţii.

Ca să umpli toate de slava Ta, Te-ai pogorît în cele de desubtul pământului; că nu s'a ascuns de Tine statul meu cel din Adam şi îngropându-Te m'ai înoit pre mine cel stricat, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 3-a, Irmos:

Pre Tine, Cela ce ai spânzurat pre ape tot pământ„tul fără ţinere, văzându-Te „făptura spânzurat în locul „căpăţânei, cu multă spaimă „s'a cuprins, strigând: Nu este „sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Inchipuirile îngropării Tale le-ai arătat, înmulţind vedeniile; iar acum cele ascunse ale Tale, văzute le-ai făcut cu dumnezeească bărbăţie şi celor din iad, Stăpâne, cari strigă: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Intinsu-Ţi-ai palmele şi ai împreunat cele depărtate de demult; iară cu înfăşurarea giulgiului, Mântuitorule, şi cu mormântul ai deslegat pre cei legaţi, cari strigau: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

In mormânt şi sub peceţi Te-ai cuprins, Nemuritorule, de bună voie; că puterea Ta Ţi-ai arătat prin fapte, cu dumnezeească lucrare, celor ce cântă: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne, iubitorule de oameni.

Sedelna, glasul 1-iu.

Insăşi podobia.

Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s'au făcut de strălucirea îngerului ce s'a arătat, carele a vestit femeilor învierea. Pre Tine Te mărim, pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cela ce ai înviat din mormânt, la unul Dumnezeul nostru.

Slavă, şi acum; tot aceasta.

Cântarea a 4-a, Irmos:

Smerenia Ta cea dumnezeească pre cruce, mai „înainte văzându-o Avacum, „spăimântându-se a strigat: „Tu ai tăiat tăria celor pu„ternici, Bunule, unindu-Te cu „cei din iad, ca un Atotpu„ternic“.

Astăzi ai sfinţit ziua a şaptea, pe care o ai binecuvântat întâiu cu încetarea lucrurilor; că toate le prefaci şi le în-

noeşti odihnindu-Te, Mântuitorul meu, şi iarăşi, zidindu-ne.

Biruind Tu cu puterea Dumnezeirii, sufletul Tău dela trup s'a despărţit; că a rupt amândouă legăturile: a morţii şi a iadului, cu puterea Ta, Cuvântule.

Iadul întâmpinându-Te, Cuvinte, s'a amărît, văzându-Te om îndumnezeit rănit de bătăi şi Atotputernic; şi de înfricoşatul Tău chip a rămas fără de glas.

Cântarea a 5-a, Irmos:

Lumina cea neînserată a dumnezeeştii arătării „Tale, Hristoase, care s'a făcut spre noi, pentru milostivirea Ta, Isaia văzându-o, „de noapte mânecând a strigat: Învia-vor morţii şi cei „din mormâturi se vor scula „şi toţi cei de pre pământ se „vor bucura".

Inoeşti pre pământeni, Ziditorule, făcându-Te pământean; şi giulgiul şi mormântul arată taina ceea ce este întru Tine, Cuvinte; că sfetnicul cel cuvios, însemnează sfatul celui ce Te-a născut, Carele m'a înoit întru Tine cu mare cuviinţă.

Prin moarte ai prefăcut omorîrea, prin îngropare stricăciunea; că nestricăcios ai făcut trupul pre carele l-ai luat, cu dumnezeeasca cuviinţă făcându-l nemuritor; că trupul Tău, Stăpâne, n'a văzut stricăciune; nici sufletul Tău n'a rămas în iad, carele este lucru strein.

Ieşind, Ziditorul meu, din ceea ce nu ştie de bărbat şi împungându-Te cu suliţa în coastă, dintru aceea ai făcut înoire Evei, făcându-Te Adam, adormind mai presus de fire cu somn făcător de vieaţă şi ridicând vieaţa din somn şi din stricăciune, ca un Atotputernic.

Cântarea a 6-a, Irmos:

Prins a fost, dară nu s'a ţinut în pântecele chitului Iona; că al Tău chip purtând, al Celui ce ai pătimit „şi îngropării Te-ai dat, ca „dintr'o cămară din fiară a „ieşit şi a strigat străjerilor: „Cei ce păziţi cele deşarte şi „mincinoase, mila voastră o „aţi părăsit".

Omorîtu-Te-ai, dar nu Te-ai despărţit, Cuvinte, de trupul pe carele ai luat; că de s'a şi stricat Biserica Ta în vremea patimii, ci şi aşa un ipostas era al Dumnezeirii şi al trupului Tău; că întru amândouă

unul eşti, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu şi om.

Greşala lui Adam a fost ucigătoare de om, iar nu ucigătoare de Dumnezeu. Că de a şi pătimit firea trupului Tău celui de ţărână, Dumnezeirea a rămas fără patimă; că stricăciunea cea din Tine o ai prefăcut întru nestricăciune şi dintru înviere ai arătat izvorul vieţii cei nestricăcioase.

Impărăţit-a iadul preste neamul omenesc, dară n'a rămas în veac; că Tu, Puternice, puindu-Te în groapă, cu palma cea începătoare de vieaţă ai rupt încuetorile morţii; şi ai propoveduit, celor ce dormiau acolo din veac, izbăvirea cea nemincinoasă, făcându-Te, Mântuitorule, întâiu sculat din morţi.

Condac, glasul al 6 lea.

Cela ce a încuiat adâncul, S'a văzut mort şi cu smirnă şi cu giulgiu înfăşurându-se, în mormânt s'a pus ca un mort, Cel fără de moarte, şi femeile au venit să-L ungă cu mir, plângând cu amar şi strigând: Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos adormind, va învia a treia zi.

ICOS:

Cel ce cuprinde toate, S'a înălţat pre cruce şi Se tângueşte toată zidirea, văzându-L spânzurând gol pre lemn; soarele şi-a ascuns razele şi stelele şi-au tăinuit lumina şi pământul cu multă frică s'a clătit, marea a fugit şi pietrile s'au despicat şi mormânturi multe s'au deschis şi trupurile sfinţilor bărbaţi s'au sculat; iadul jos a suspinat şi jidovii s'au sfătuit să hulească învierea lui Hristos. Iară femeile au strigat: Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos, adormind, va învia a treia zi.

SINAXAR

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA SÂMBĂTĂ

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

In sfânta şi marea Sâmbătă, prăznuim ingroparea dumnezeească şi trupească a Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi pogorirea in iad, prin care neamul nostru fiind chemat din stricăciune a fost mutat spre viaţa veşnică.

Stihuri

Ostaşi, degeaba mai păziţi mormântul,
Căci pe Cel ce-i viaţa nu-L ţine pământul!

Cele patruzeci de zile ale postului mare intrec pe celelalte zile; iar mai mare decât acestea este săptămâna cea mare; şi iarăşi mai mare decât săptămâna mare este această sfântă şi mare Sâmbătă. Se numeşte săptămâna mare nu pentru că zilele ei ar fi mai mari sau ar avea mai multe ceasuri, ci pentrucă in ea s'au săvârşit, şi mai cu seamă azi, minunile mari şi mai presus de fire şi faptele neobişnuite ale Mântuitorului nostru. Căci după cum la intâia facere a lumii, Dumnezeu, săvârşind toate lucrurile, şi in urmă in ziua a şasea a creat pe om, făptura cea mai de seamă, iar in ziua a şaptea s'a odihnit de toate lucrurile lui şi

a sfinţit ziua, numindu-o Sâmbătă, care se tâlcueşte odihnă, tot aşa şi la facerea lumii celei spirituale, săvârşind toate în chipul cel mai bun, în ziua a şasea a creat din nou pe omul stricat şi înoindu-l iarăşi prin crucea cea de viaţă purtătoare s'a odihnit încă odată cu o odihnă desăvârşită, de toate lucrurile lui, dormind un somn dătător de viaţă şi mântuitor. Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul lui curat şi dumnezeesc se pogoară şi în iad. Sufletul a fost despărţit prin moarte de trup şi l-a dat în mâinile Tatălui. Tot Tatălui i-a dat şi propriul său sânge, fără să-i fie cerut; iar sângele lui a fost preţ de răscumpărare pentru noi. Sufletul Domnului n'a fost ţinut în iad ca sufletele celorlalţi sfinţi. Cum putea oare să fie ţinut odată ce n'avea asupra lui, ca ceilalţi drepţi, nimic din blestemul strămoşesc? Dar nici duşmanul nostru, diavolul, n'a luat sângele prin care am fost răscumpăraţi, cu toate că noi eram în stăpânirea lui. Cum putea oare să ia sângele lui din altă parte decât dela Dumnezeu? Dar oare tâlharul de diavol putea să-l ia chiar pe Dumnezeu? Domnul nostru Iisus Hristos a locuit trupeşte în mormânt şi cu Dumnezeirea, care era strâns unită cu trupul. A fost împreună cu tâlharul în rai; a fost şi în iad, după cum s'a spus, împreună cu sufletul lui îndumnezeit. Intr'un chip mai presus de fire ca Dumnezeu nescris împrejur era cu Tatăl, împărăţind împreună cu Duhul. Era pretutindeni; Dumnezeirea n'a suferit nimic în mormânt, după cum n'a suferit nimic pe cruce. Trupul Domnului a suferit şi stricăciune, adică despărţirea sufletului de trup, dar nici decum stricăciune în înţelesul unei putreziri a trupului şi o nimicire desăvârşită a mădularelor. Iar Iosif, pogorînd de pe cruce sfântul trup al Domnului, l-a înmormântat într'un mormânt nou, punând o piatră foarte mare la intrarea mormântului. In adevăr, Iudeii s'au dus Vineri la Pilat şi i-au spus: „Domnule, ne-am adus aminte, că înşelătorul acela a spus pe când trăia, că după trei zile se va scula. Ni se pare că este bine ca prin puterea ta să porunceşti să se întărească mormântul cu ostaşi". Dacă este un înşelător, pentru ce, Iudeilor, i-aţi ascultat cu râvnă cuvintele lui pe când trăia? Dar când a spus Hristos: „Mă voiu scula?" Poate că Evreii au scos asta din pilda cu Iona. Negreşit ei sunt fără de judecată când cer să fie întărit mormântul ca să nu se fure cumva trupul. O, cât sunt de lipsiţi de judecată! Nu ştiau că ceea ce făceau în sprijinul lor o făceau împotriva lor! Pilat a dat poruncă şi ei împreună cu o ceată de ostaşi au întărit mormântul şi l-au şi pecetluit. Şi s'a făcut asta pentru a nu se pune la îndoială învierea Domnului, odată ce era străină şi paza şi pecetea. Dar deodată iadul se strânge şi este cuprins de ameţeli când simte puterea mai tare a Domnului; şi după puţină vreme a dat afară, din pricina înghiţirii nedrepte a lui Hristos, piatra cea tare şi din capul unghiului, şi pe cei ce-i mâncase şi-i ţinea din veac în pântece.

Cu pogorîrea Ta nespusă, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluește-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a, Irmos:

Negrăită minune! Cela ce a izbăvit în cuptor pre cu-„vioşii tineri din văpaie, în „mormânt Se pune mort fără „suflare, spre mântuirea noas-„tră a celor ce cântăm: Mân-„tuitorule, Dumnezeule, bine „eşti cuvântat.

Rănitu-s'a iadul, primind în inima sa pre Cel ce S'a rănit în coastă cu suliţa şi a suspinat topindu-Se de focul cel dumnezeesc, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Bogat este mormântul, că primind în sine pre Făcătorul ca pre un adormit, s'a arătat dumnezeească vistierie de vieaţă, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

După obiceiul morţilor, punerea în mormânt a primit vieaţa tuturor şi L-a arătat pre El izvor învierii, spre mân-

tuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Una era Dumnezeirea lui Hristos în iad şi în mormânt şi în Edem nedespărţită, împreună cu Tatăl şi cu Duhul, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cuvântarea a 8-a, Irmos:

Spăimântează-te, înfricoşându-te cerule, şi să se clătească temeliile pământului. „Că iată, Se socoteşte între „cei morţi, Cela ce locueşte „întru înălţime, şi în mormânt „mic ca un strein se primeşte. „Pre Carele tineri bine-L-cu„vîntaţi, preoţi lăudaţi-L, po„poare preaînălţaţi-L întru toţi „vecii".

Stricatu-s'a locaşul cel preacurat, dar împreună a ridicat cortul cel căzut, că al doilea Adam, Cel ce locueşte întru înălţime S'a pogorît la Adam cel dintâiu, până la cămările iadului. Pre Carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Incetat-a îndrăzneala ucenicilor, iar Iosif cel din Arimatea s'a arătat inimos, că văzând mort şi gol pre Dumnezeul Cel preste toate, L-a cerut şi L-a îngropat, strigând: Tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

O, minune nouă! O, bunătate! O, nespusă răbdare! Că de bună voie Se pecetlueşte sub pământ, Cel ce locueşte întru înălţime şi Se huleşte Dumnezeu ca un înşelător. Pre Carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

La Peasna a 9-a,

Ceea ce eşti mai cinstită...

nu cântăm.

Cântarea a 9-a, Irmos:

Nu te tângui pentru Mine Maică, văzându-Mă în „groapă pre Mine, fiul tău, „pre Carele M'ai zămislit în „pântece fără sămânţă; că Mă „voiu scula şi Mă voiu prea„slăvi şi voiu înălţa întru slavă „ca un Dumnezeu, pre cei ce „cu credinţă şi cu dragoste „pre tine neîncetat te slăvesc".

Intru streină naşterea Ta scăpând de dureri, mai presus de fire, m'am fericit, Fiul meu cel fără de început; iar acum, Dumnezeul meu, văzându-Te mort fără suflare, mă sfărâm cumplit cu sabia

întristării. Ci Te scoală, ca să mă slăvesc.

Mă acopere pământul voind Eu, dar se înfricoşează portarii iadului văzându-Mă, Maică, îmbrăcat cu haina sângerată a izbândirii; că ucigând, ca un Dumnezeu, pre vrăjmaşi cu crucea, iarăşi voiu învia şi te voiu slăvi.

Să se bucure făptura, să se veselească toţi pământenii, că vrăjmaşul, iadul, s'a prădat; femeile cu miruri să iasă întru întâmpinare, că izbăvesc pre Adam şi pre Eva cu tot neamul, şi a treia zi voiu învia.

Luminânda nu cântăm, ci numai:

Sfânt este Domnul, Dumnezeul nostru...

(de trei ori).

LA LAUDE

Punem patru Stihiri şi cântăm, pe glasul al 2-lea, singur glasul:

Astăzi cuprinde mormântul pre Cel ce cuprinde făptura cu palma; acopere piatra pre Cel ce acopere cerurile cu bunătatea; doarme vieaţa şi iadul se cutremură şi Adam din legături se desleagă. Slavă rânduelii Tale, prin care săvârşind toate, ne-ai dăruit nouă odihnă veşnică, prin sfânta învierea Ta cea din morţi.

Ce este această vedere ce se vede? Ce este această Sâmbătă? Impăratul veacurilor săvârşind rândueala cea prin patimă, Se odihneşte în mormânt, dându-ne nouă odihnă. Acestuia să strigăm: Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că Tu împărăţeşti în veci, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

Veniţi să vedem vieaţa noastră zăcând în mormânt, ca să învieze pre cei ce zac în mormânturi. Veniţi astăzi, ca văzând adormit pre Cel din Iuda, să-I strigăm ca proorocul, zicând: Culcându-Te ai adormit ca un leu, cine Te va deştepta pre Tine, Impărate? Ci Te scoală ca un Insuţi puternic, cel ce Te-ai dat pentru noi de bună voie, Doamne, slavă Ţie.

Glasul al 6-lea:

Cerşit-a Iosif trupul lui Iisus şi L-a pus pre el în mormânt nou al Său; că era să iasă El din groapă, ca dintr'o cămară. Cel ce ai sfărâmat puterea morţii şi ai deschis oamenilor uşile raiului, slavă Ţie.

Slavă, glasul al 6-lea:

Ziua de astăzi mai înainte o a închipuit cu taină marele Moisi, zicând: Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea, că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este

ziua odihnii, întru care S'a odihnit de toate lucrurile Sale, unul născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rândueala morții dupre trup odihnindu-Se. Și la ceea ce era iarăși întorcându-Se prin înviere, ne-a dăruit nouă vieața veșnică, ca un bun și iubitor de oameni.

Și acum, glasul al 2-lea:

Prea binecuvântată ești Născătoare de Dumnezeu.

ȘI DOXOLOGIA MARE

In vremea Doxologiei, preotul intră în sfântul altar și se îmbracă în toate odăjdiile; iar când sunt mai mulți preoți și diaconi, se îmbracă în toate odăjdiile numai preotul întâiu stătător, adică protosul sau proestosul, și diaconii; ceilalți având numai epitrahile și sfite. Ieșind și așezându-se în jurul Epitafului, așteaptă sfârșitul Doxologiei. La primul Sfinte Dumnezeule, preotul sau întâiu stătătorul cădește sfântul Epitaf de 3 ori, în chipul crucii; iar la al treilea Sfinte Dumnezeule, ridicând preoții sau epitropii bisericii Epitaful, încep ocolirea bisericii, cu felinare, prapore și lumini.

După aceasta, preotul și purtătorii Epitafului intră în biserică și, ajungând în fața ușilor împărătești, preotul sau cel mai mare între preoți zice:

Să luăm aminte! Pace tuturor! Înțelepciune!

Și intră în altar prin ușile împărătești. Așează Epitaful pe Sfânta Masă și cântă, odată, troparul:

Iosif cel cu bun chip...

Caută-l Sâmbătă, la Utrenie.

Apoi, îndată, troparul Proorociei, glasul al 2-lea.

Cela ce ții marginile lumii ai primit a Te cuprinde în mormânt mic, Hristoase, ca să mântuești firea omenească de căderea cea din iad; și făcându-ne nemuritori, să ne înviezi pre noi, ca un Dumnezeu fără de moarte.

Slavă, și acum; tot acesta.

Apoi Prochimen, glasul al 4-lea.

Scoală-Te, Doamne, ajută nouă și ne mântuește pre noi pentru numele Tău.

Stih:

Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit și părinții noștri ne-au spus nouă.

Din proorocia lui Iezechiil, cetire.

Cap. 37, vers. 1—14.

Fost-a mâna Domnului peste mine și m'a dus Domnul cu duhul și m'a pus în mijlocul unui câmp plin de oase omenești, și m'a purtat împrejurul lor; dar iată oasele acestea erau foarte multe pe fața pământului și foarte uscate. Și mi-a zis Domnul: „Fiul omului, mai învia-vor oare oasele acestea?“ Iar eu am zis: „Doamne Dumnezeule, numai tu știi aceasta“. Domnul însă mi-a zis: „Proorocește asupra oaselor acestora și le zi: Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului! Așa grăește Domnul Dumnezeu oaselor acestora: Iată eu voiu face să intre în voi duh și veți învia. Voiu pune pe voi vine și carne va crește pe voi; vă voiu acoperi cu piele, voiu face să intre în voi duh și veți învia și veți cunoaște că eu sunt Domnul“. Prorocit-am deci cum mi se poruncise. Și când am prorocit, iată s'a făcut un sunet și o mișcare și oasele au început să se apropie fiecare os la încheietura sa. Și am privit eu și iată erau pe ele vine, și carne crescuse și piele le acoperea pe deasupra, iar duh nu era într'însele. Atunci mi-a zis Domnul: „Fiul omului, proorocește duhului, proorocește și zi duhului: Așa grăește Domnul Dumnezeu: Duhule, vino din cele patru vânturi și suflă peste morții aceștia și vor învia!“ Deci am prorocit eu, cum mi se poruncise și a intrat într'înșii duhul și au înviat și mulțime multă foarte de oameni au stătut pe picioarele lor. Și mi-a zis iarăși Domnul: „Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israil. Iată ei zic: „S'au uscat oasele noastre și nădejdea noastră a pierit: suntem smulși din rădăcină“. De aceea proorocește și le zi: Așa grăește Domnul Dumnezeu: Iată, eu voiu deschide mormintele voastre și vă voiu scoate pe voi, poporul meu, din mormintele voastre și vă voiu duce în țara lui Israil. Astfel veți cunoaște că eu sunt Domnul, când voiu deschide mormin-

tele voastre și vă voiu scoate pe voi, poporul meu, din mormintele voastre. Și voiu pune în voi duhul meu și veți învia și vă voiu așeza în țara voastră, și veți cunoaște că eu, Domnul, am zis aceasta și am făcut, zice Domnul".

Prochimen, glasul al 7-lea.

Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta; nu uita pre săracii Tăi până în sfârșit.

Stih:

Mărturisi-mă-voiu Ție, Doamne, cu toată inima mea spune-voiu toate minunile Tale.

Apoi Apostolul:

Din cartea întâia cea către Corinteni, a sfântului Apostol Pavel, cetire.

Corinteni, Cap. 5, vers. 6—8; Galateni, Cap. 3, vers. 13—14.

Fraților, nu vă lăudați bine. Nu știți oare că puțin aluat dospește toată frământătura? Curățiți-vă dară de aluatul cel vechiu, ca să fiți frământătură nouă, ca și cum ați fi fără dospitură, căci Paștile nostru, Hristos, S'a junghiat pentru noi. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechiu, nici cu aluatul nărавului și al vicleșugului, ci cu azimile curăției și ale adevărului. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi, — căci scris este: blestemat e tot cel spânzurat pe lemn, pentru ca binecuvântarea dată lui Avraam să se reverse prin Iisus Hristos asupra păgânilor și așa noi să primim prin credință Duhul, Care ni se făgăduise.

Aliluia, glasul al 5-lea.

Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui.

Stih:

Precum se stinge fumul, să se stingă; cum se topește ceara de fața focului,

Stih:

Așa să piară păcătoșii dela fața lui Dumnezeu.

Evanghelia dela Mateiu.

Iară a doua zi, care vine după Vineri...

Sfârșitul:

Pecetluind piatra împreună cu custodia.

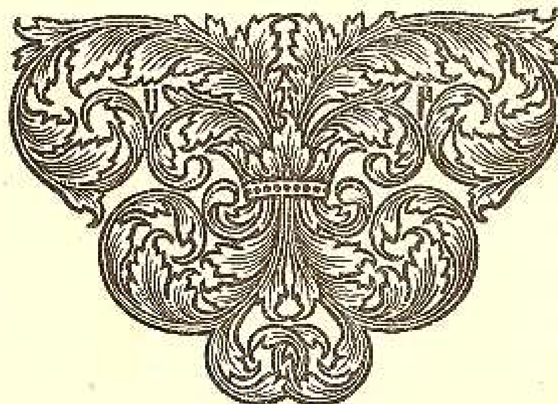
Apoi Ecteniile:

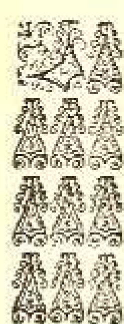
Să zicem toți din tot sufletul...

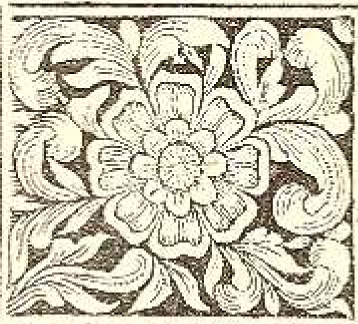
Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață Domnului...

Și celelalte. Și se face Apolis.

Ceasul întâiu se cetește în pridvor; asemenea și al treilea, al șaselea și al noulea se cetesc simplu în pridvor, cu fericirile la vremea lor.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA SÂMBĂTĂ

SEARA

La al zecelea ceas din zi toacă de Vecernie şi se îmbracă preotul în veşminte şi binecuvântând, cetim Psalmul începător. După aceasta, Ectenia mare. Apoi Doamne strigat-am... pe glasul 1-iu şi punem Stihirile pe 8. Şi cântăm Stihirile învierii, ale Octoihului trei şi ale Stihoavnei una.

Stihirile învierii, glasul 1-iu.

Rugăciunile noastre cele de seară primeşte-le, sfinte Doamne, şi ne dă nouă iertare păcatelor; că Tu Insuţi eşti Cel ce ai arătat în lume învierea.

Inconjuraţi, popoare, Sionul şi-l cuprindeţi pre dânsul şi daţi slavă într'însul, Celui ce a înviat din morţi. Că Acela este Dumnezeul nostru, Carele ne-a mântuit pre noi de fărădelegile noastre.

Veniţi, popoare, să cântăm şi să ne închinăm lui Hristos, slăvind învierea Lui cea din morţi. Că Acesta este Dumnezeul nostru, Carele de înşelăciunea vrăjmaşului a izbăvit lumea.

Cu patima Ta, Hristoase, din patimi ne-am slobozit şi cu învierea Ta din stricăciune ne-am izbăvit; Doamne, slavă Ţie.

Alte trei Stihiri ale Sâmbetei celei mari, repetând una, glasul al 8-lea; singur glasul.

Astăzi iadul strigă suspinând: Mai bine mi-ar fi fost de n'aş fi primit pre Cel ce S'a născut din Maria, că viind asupra mea, mi-a surpat puterea; porţile cele de aramă le-a sfărâmat. Sufletele pe care le ţineam întru mine mai dinainte, Dumnezeu fiind, le-a înviat. Slavă, Doamne, crucii Tale şi învierii Tale.

(de două ori).

Astăzi iadul strigă suspinând: Stricatu-s'a puterea mea;

primit-am mort ca pre unul din morţi, dară nu pot să-l ţin pre dânsul nici de cum; ci pierd împreună cu dânsul şi pre aceştia, preste cari eram împărat. Eu am avut morţi din veac, dar acesta iată că pre toţi îi ridică. Slavă, Doamne, crucii Tale şi învierii Tale.

Astăzi iadul strigă suspinând: Sdrobitu-s'a stăpânirea mea, Păstorul s'a răstignit şi pre Adam l-a înviat. De cei preste cari eram împărat m'am lipsit şi pre cari i-am înghiţit, puternic fiind, pre toţi i-am vărsat. Deşertat-a mormânturile cel ce s'a răstignit; slăbit-a puterea morţii. Slavă, Doamne, crucii Tale şi învierii Tale.

Slavă, glasul al 6-lea.

Ziua de azi mai înainte o a închipuit cu taină marele Moisi, zicând: Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea; că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnii, întru care S'a odihnit de toate lucrurile Sale unul născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rândueala morţii, dupre trup odihnindu-Se; şi la ceea ce era iarăşi întorcându-Se, prin înviere, ne-a dăruit nouă vieaţă veşnică, ca un singur bun şi iubitor de oameni.

Şi acum, glasul 1-iu.

Pre ceea ce este mărirea a toată lumea, care din oameni a răsărit şi pre Stăpânul a născut, uşa cea cerească, pre Maria Fecioara să o lăudăm, cântarea celor fără de trup şi podoaba credincioşilor. Că aceasta s'a arătat cer şi biserică Dumnezeirii. Aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei l-a stricat, pace a adus şi împărăţia o a deschis. Pre aceasta dar având-o anghiră credinţei, apărător avem pre Domnul ce S'a născut dintr'însa. Indrăznească dar, îndrăznească poporul lui Dumnezeu; că Acesta va birui pre vrăjmaşi, ca un atotputernic.

Ieşire cu Evanghelia.

Lumină lină...

Prochimen nu zicem, ci îndată:

Inţelepciune!

Şi ceteşte cetețul Paremiile.

Dela Facere, cetire.

Cap. 1, vers. 1—13.

La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Şi pământul era netocmit şi gol. Intunerec era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor. Şi a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!" Şi a fost lumină. Şi a văzut Dumnezeu, că e bună lumina, şi a despărţit Dumnezeu lumina de întunerec. Lumina a numit-o Dumnezeu ziuă, iar întunerecul l-a numit noapte. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua întâia. Şi a zis Dumnezeu: „Să fie o tărie prin mijlocul apelor şi să despartă ape de ape!" Şi a fost aşa. A făcut Dumnezeu tăria, şi a despărţit Dumnezeu

apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei. Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Şi a văzut Dumnezeu că e bine. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a doua. Şi a zis Dumnezeu: „Să se adune apele cele de sub cer la un loc şi să se arate uscatul!" Şi a fost aşa. Şi s'au adunat apele cele de sub cer la locurile lor şi s'a arătat uscatul. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Şi a văzut Dumnezeu că e bine. Apoi a zis Dumnezeu: „Să dea pământul din sine verdeaţă: iarbă, cu sământă intr'însa, după felul şi asemănarea ei, şi pomi roditori, care să dea rod cu sământă în sine, după fel pe pământ". Şi a fost aşa. Pământul a dat din sine verdeaţă: iarbă, care face sământă după felul şi după asemănarea ei, şi pomi roditori, cu sământă după fel pe pământ. Şi a văzut Dumnezeu că e bine. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a treia.

Din proorocia lui Isaia, cetire.

Cap. 60, vers. 1—16.

Luminează-te, luminează-te Ierusalime, că vine lumina ta, şi slava Domnului peste tine a răsărit! Căci iată întunerecul acopere pământul, şi bezna, popoarele; iar peste tine răsare Domnul şi slava lui străluceşte peste tine. Popoare se îmbulzesc la lumina ta şi împăraţi la strălucirea razelor tale. Ridică împrejur ochii tăi şi vezi, căci toţi se adună şi se îndreaptă către tine. Fiii tăi vin de departe şi fiicele tale sunt aduse pe umeri. Atunci vei vedea, vei străluci şi inima ta se va sbuciuma şi se va lărgi, căci către tine se va îndrepta bogăţia mării şi avuţiile popoarelor către tine vor curge. Caravane de cămile te vor acoperi, şi dromadere de Madian şi Efa. Toate sosesc din Saba încărcate cu aur şi cu tămâie, vestind alcătuirile cele de slavă ale Domnului. Toate turmele Chedarului la tine se vor aduna, berbecii din Nebaiot te vor sluji pe tine şi ca o jertfă bineplăcută urca-se-vor pe jertfelnicul meu, ca să se proslăvească cea plină de slavă casă a mea. Cine sboară ca norii şi ca porumbiţa spre sălaşul ei? Căci pentru mine se adună corăbiile, în frunte cu cele din Tarşiş, ca să aducă de departe pe feciorii tăi; aurul şi argintul lor pentru numele Dumnezeului tău şi pentru Sfântul lui Israil, care te slăveşte! Feciori de neam străin zidi-vor zidurile tale şi împăraţii lor în slujba ta vor fi, căci întru urgia mea te-am lovit şi întru bunăvrerea mea m'am milostivit de tine. Porţile tale mereu vor fi în laturi, zi şi noapte vor rămâne deschise, ca să se care la tine bogăţiile noroadelor, iar regii lor în fruntea lor vor fi. Căci poporul şi împărăţia care nu vor sluji ţie vor pieri şi neamuri multe nimicite vor fi. Mărirea Libanului la tine va veni cu chiparoşi, ulmi şi molifţi ca să împodobească laolaltă lăcaşul cel sfânt al meu, ca eu să cinstesc locul unde se odihnesc picioarele mele. Şi feciorii apăsătorilor tăi, smeriţi la tine vor veni şi se vor închina la picioarele tale toţi cei ce te-au urît şi pe tine te vor numi: cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israil. Din părăsită şi defăimată ce erai pe veci, voiu face din tine mândria cea deapururi, bucurie din neam în neam. Tu vei suge laptele popoarelor şi la pieptul regilor alăptat vei fi. Atunci vei cunoaşte că eu sunt Domnul, izbăvitorul şi cumpărătorul tău, puternicul lui Iacov.

Dela Eşire, cetire.

Cap. 12, vers. 1—11.

Apoi a grăit Domnul cu Moise şi Aaron în pământul Egiptului şi le-a zis: „Luna aceasta să vă fie începutul lunilor, să vă fie întâia între lunile anului. Spune dar la toată obştea fiilor lui Israil şi le zi: In ziua a zecea a lunii acesteia să-şi ia fiecare din capii de familie un miel; câte un miel de familie să luaţi fiecare. Iar dacă vor fi puţini în familie, încât să nu fie deajuns ca să poată mânca mielul, să ia cu sine dela vecinul cel mai aproape de dânsul un număr de suflete: număraţi-vă la un miel atâţia, câţi pot să-l mănânce. Mielul să vă fie de un an, parte bărbătească şi fără meteahnă şi să luaţi sau un miel, sau un ied. Să-l ţineţi până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia şi atunci toată adunarea obştii fiilor lui Israil să-l junghie către seară. Să ia din sângele lui şi să ungă amândoi uşorii şi pragul cel de sus al uşii casei, unde au să-l mănânce. Şi să mănânce în noaptea aceea carnea lui friptă la foc; dar s'o mănânce cu azimă şi cu ierburi amare. Dar să nu-l mâncaţi nefript deajuns sau fiert în apă, ci să mâncaţi totul fript bine pe foc, şi capul cu

picioarele și măruntaiele. Să nu lăsați din el pe a doua zi și oasele lui să nu le zdrobiți. Ceea ce va rămâne pe a doua zi să ardeți în foc. Să-l mâncați însă așa: să aveți coapsele încinse, încălțămintele în picioare și toiegele în mâinile voastre; și să-l mâncați cu grabă, căci este Paștile Domnului.

Din Proorocia lui Iona cetire.

Cap. 1—4.

Și a fost cuvântul Domnului către Iona, fiul lui Amitai, zicând: „Scoală și te du în cetatea cea mare a Ninivei și propovăduește acolo, căci fărădelegile lor au ajuns până în fața mea!" Și s'a sculat Iona să fugă la Tarșiș dinnaintea Domnului. Și s'a pogorit la Iope, unde a găsit o corabie care mergea la Tarșiș și plătind prețul călătoriei, s'a pogorit în ea ca să meargă la Tarșiș împreună cu toți cei de acolo, el fugind din fața Domnului. Dar Domnul a ridicat un vânt năprasnic pe mare și o vifornită fără seamăn s'a stârnit și corabia era gata să se sfarâme. Atunci s'a înfricoșat corăbierii și fiecare a strigat către dumnezeul lui și aruncau in mare încărcătura corăbiei ca să se mai ușureze. In vremea aceasta Iona se pogorise în fundul corăbiei, se culcase și adormise. Atunci s'a apropiat către el căpitanul corăbiei și i-a zis: „Pentru ce dormi? Scoală-te și strigă către dumnezeul tău, poate el își va aduce aminte de noi ca să nu pierim!" Și au zis unul către altul: „Haidem să aruncăm sorți ca să știm din pricina cui s'a prăvălit prăpădul acesta peste noi!" Și au aruncat sorți și sorțul a căzut pe Iona. Și l-au întrebat pe el: „Spune-ne nouă, din pricina cui s'a abătut nenorocirea aceasta asupra noastră? Care este meșteșugul tău, de unde și din ce țară vii și din ce popor ești?" Atunci el le-a răspuns: „Sunt evreu și Domnului Dumnezeului cerului mă închin — celui care a făcut marea și uscatul". Și toți oamenii s'au temut cu frică mare și i-au zis lui: „Pentru ce ai săvârșit una ca aceasta?" Căci ei știau că el fuge din fața lui Dumnezeu, căci el le spusese. Și i-au zis lui: „Ce să-ți facem ca să se domolească marea, căci ea este învolburată și înviforată?" Atunci el a răspuns: „Luați-mă și mă aruncați în mare și ea se va potoli, căci știu bine că din pricina mea s'a pornit peste voi această vijelie". Și marinarii cârmeau către țărm, dar nu biruiau, căci marea era furioasă împotriva lor. Atunci au strigat către Domnul și au zis: „O, Doamne, putea-vom noi pieri pentru omul acesta și împovăra-ne-vei cu sânge nevinovat? Căci tu, Doamne, precum ai voit, ai făcut!" Și îl ridicară pe Iona și îl aruncară în mare și s'a potolit urgia ei. Și oamenii s'au temut cu teamă mare de Domnul și au adus jertfă lui Dumnezeu și juruințe i-au făcut lui.

Și Dumnezeu a dat poruncă unui pește mare să înghită pe Iona. Și a stat Iona în pântecele peștelui trei zile și trei nopți. Atunci s'a rugat Iona din pântecele peștelui către Domnul Dumnezeul lui, zicând: „Strigat-am către Domnul întru strâmtorarea mea și el m'a auzit; din pântecele iadului către dânsul am strigat și el a luat aminte la glasul meu! Tu m'ai aruncat în adânc, în sânul mării și undele m'au înconjurat; toate talazurile și valurile tale au trecut peste mine. Și gândeam: aruncat sunt dinnaintea ochilor tăi! Dar voiu vedea din nou templul cel sfânt al tău! Apele mă învăluiră pe deaintregul, adâncul mă impresurase, iarba mării se împleticise pe capul meu; mă pogorîsem până la temeliile munților, în ținutul cel cu veșnice zăvoare, dar tu ai scos din stricăciune viața mea, Doamne Dumnezeul meu! Când se sfârșea întru mine duhul meu, de Domnul mi-am adus aminte, și la tine a ajuns rugăciunea mea, în biserica ta cea sfântă! Cei ce slujesc idolilor deșerți nu iau seama la pronia ta; dar eu îți voiu aduce ție jertfă de mulțumită și toate făgăduințele mele le voiu plini, căci mântuirea vine dela Domnul!" Și Domnul dădu poruncă peștelui și peștele a aruncat pe Iona pe uscat.

Și a fost cuvântul Domnului către Iona de a doua oară zicând: „Scoală și pornește către cetatea cea mare a Ninivei și propovăduește acolo propovăduirea cea dintâi pe care eu ți-am poruncit-o!" Și s'a sculat Iona și a mers în Ninive, după cuvântul Domnului. Și Ninive era cetate mare înaintea lui Dumnezeu, cale de trei zile. Și a început Iona să meargă în cetate cale de o zi și a strigat zicând: „Patruzeci de zile mai sunt și Ninive va fi distrusă!" Atunci Ninivitenii au crezut în Dumnezeu, au ținut post și s'au îmbrăcat cu sac, dela cei mai mari și până la cei mai mici.

Şi a mers vestea până la împăratul Ninivei. Acesta s'a sculat de pe scaunul său, şi-a lepădat vestmântul lui cel scump, s'a acoperit cu sac şi s'a culcat în cenuşă. Apoi s'a dat de ştire şi s'a poruncit cu poruncă împărătească de către dregători: „Oamenii şi dobitoacele, vitele mari şi mici să nu mănânce nimic, să nu pască şi nici să bea apă; ci să se îmbrace cu sac şi către Dumnezeu să strige din toată puterea şi fiecare să se întoarcă de pe calea lui cea rea şi mâinile lor să nu mai săvârşească fapte silnice; poate că Dumnezeu se va întoarce şi se va milostivi şi va ţine în loc iuţimea mâniei lui ca să nu pierim!" Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor de pocăinţă, căci s'au întors din căile lor cele rele. Şi i s'a făcut milă Domnului, iar prăpădul care trebuia să-l facă aşa precum spusese, nu l-a mai prăvălit peste ei.

Şi Iona fu cuprins de mare supărare şi se aprinse de mânie. Şi a rugat pe Domnul zicând: „O, Doamne, iată tocmai ceea ce cugetam eu când eram în ţara mea! Pentru aceasta eu am încercat să fug în Tarşiş, căci ştiam că tu eşti Dumnezeu îndurat şi milostiv, îndelung răbdător şi mult milosârd şi îţi pare rău de fărădelegi. Şi acum, Doamne, ia-mi sufletul meu, căci este mai bine să mor decât să fiu viu". Şi a zis Domnul: „Faci tu oare bine că ţi-ai aprins mânia?" Atunci Iona a ieşit din cetate şi s'a aşezat la răsăritul ei, şi-a făcut o colibă şi a stat sub ea la umbră, ca să vadă ce se va întâmpla cu cetatea. Şi Domnul Dumnezeu a gătit un vrej care s'a ridicat deasupra capului lui Iona ca să-i ţină umbră şi să-i mai potolească mânia. Şi s'a bucurat Iona cu bucurie mare pentru vrej. Dar Dumnezeu, a doua zi la revărsatul zorilor, a poruncit unui vierme ca să reteze vrejul. Iar el s'a uscat. Şi la răsăritul soarelui a pornit Dumnezeu un vânt arzător de la răsărit şi soarele a dogorit capul lui Iona, încât el se prăpădea de căldură. Şi şi-a rugat moartea zicând: „Mai bine este să mor, decât să trăiesc!" Şi a grăit Domnul către Iona: „Făcut-ai lucru cuminte de te-ai mâniat pentru vrej?" Şi el a răspuns: „Foarte m'am aprins până la moarte!" Şi a zis Domnul: „Nu te-ai îndurat pentru un vrej pentru care nu te-ai trudit şi nici nu l-ai crescut, care şi-a luat fiinţă într'o noapte şi într'alta a pierit! Dar eu cum să nu mă îndur de cetatea cea mare a Ninivei cu mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu ştiu nici dreapta şi nici stânga şi dobitoace fără de număr!"

Dela Iisus Navi, cetire.

Cap. 5, vers. 10—15.

Fiii lui Israil au stat cu tabăra la Ghilgal şi au făcut acolo în şesul Ierihonului Paştile în ziua a patrusprezecea a lunii, seara. Iar a doua zi de Paşti au mâncat din roadele pământului acestuia azime şi pâine nouă. In ziua aceea a încetat mana de a mai cădea, şi de a doua zi după ce au mâncat din roadele pământului, fiii lui Israil n'au mai avut mană, ci au mâncat anul acela din roadele ţării Canaanului. Aflându-se însă Iisus aproape de Ierihon, a căutat cu ochii săi şi iată stătea înaintea lui un om; acela avea în mână o sabie goală. Şi apropiindu-se Iisus de dânsul, i-a zis: „De-ai noştri eşti, sau eşti dintre duşmanii noştri?" Iar acela a răspuns: „Eu sunt căpetenia oştirii Domnului şi am venit acum". Atunci Iisus a căzut cu faţa la pământ, s'a închinat şi a zis către acela: „Stăpâne, ce porunceşti slugii tale?" Zis-a către Iisus căpetenia oştirii Domnului: „Scoate-ţi încălţămintea din picioare, că locul pe care stai tu acum este sfânt!" Şi a făcut Iisus aşa.

Dela Ieşire, cetire.

Cap. 13, vers. 20—Cap. 15, vers. 19.

Fiii lui Israil au pornit apoi din Sucot şi şi-au aşezat tabăra la Etam, la capătul pustiului. Iar Domnul mergea înaintea lor: ziua în stâlp de nor, arătându-le calea, iar noaptea în stâlp de foc, luminându-le, ca să poată merge şi ziua, şi noaptea. Şi n'a lipsit stâlpul de nor ziua, nici stâlpul de foc noaptea dinaintea poporului.

Atunci a grăit Domnul cu Moise, şi a zis: „Spune fiilor lui Israil să se întoarcă şi să-şi aşeze tabăra în faţa Pi-Hahirotului, între Migdol şi mare, în preajma lui Baal-Ţefon. Acolo în preajma lui, lângă mare să tăbărîţi. Că Faraon va zice către poporul său: Fiii aceştia ai lui Israil s'au rătăcit în pământul acesta, căci i-a închis pustiul. Şi eu voiu învârtoşa inima lui Faraon şi va alerga după ei. Şi-mi voiu arăta slava mea asupra lui Faraon şi asupra a toată oştirea lui; şi vor cunoaşte toţi

Egiptenii că eu sunt Domnul". Şi au făcut aşa. Atunci s'a dat de ştire regelui Egiptului, că poporul evreesc a fugit. Şi s'a întors inima lui Faraon şi a slujitorilor lui asupra poporului acestuia, şi au zis: „Ce făcurăm noi? Cum de am lăsat pe fiii lui Israil să se ducă şi să nu ne mai robească nouă?" A înhămat deci Faraon carele sale de războiu şi a luat poporul său cu sine: a luat cu sine şase sute de căruţe alese şi toată călărimea Egiptului şi căpeteniile lor. Iar Domnul a învârtoşat inima lui Faraon, regele Egiptului, şi a slujitorilor lui, şi a alergat acesta după fiii lui Israil; dar fiii lui Israil ieşiseră sub mână înaltă. Şi au alergat după ei Egiptenii cu toţi caii şi căruţele lui Faraon, cu călăreţii şi cu toată oştirea lui, şi i-au ajuns când poposiseră ei la mare, lângă Pi-Hahirot, în faţa lui Baal-Ţefon. Dar când s'a apropiat Faraon şi când s'au uitat fiii lui Israil înapoi şi au văzut că Egiptenii vin după ei, s'au spăimântat foarte tare; şi au strigat fiii lui Israil către Domnul, şi au zis către Moise: „Oare nu erau morminte în ţara Egiptului, de ne-ai adus să murim în pustie? Ce ai făcut tu cu noi, scoţându-ne din Egipt? Nu ţi-am spus noi oare de aceasta în Egipt, când ţi-am zis: lasă-ne să robim Egiptenilor, decât să murim în pustia aceasta?" Moise însă a zis către popor: „Nu vă temeţi! Staţi şi veţi vedea mântuirea cea dela Domnul, pe care vă va face-o el astăzi, căci pe Egiptenii pe care îi vedeţi astăzi nu-i veţi mai vedea în veac şi pururea. Domnul are să se lupte pentru voi, iar voi fiţi liniştiţi!" Atunci a zis Domnul către Moise: „Ce strigi către mine? Spune fiilor lui Israil să pornească, iar tu ridică-ţi toiagul şi-ţi întinde mâna asupra mării şi o desparte, şi vor trece fiii lui Israil prin mijlocul mării, ca pe uscat. Iată, eu voiu învârtoşa inima lui Faraon şi a tuturor Egiptenilor, ca să păşească pe urmele lor. Şi-mi voiu arăta slava mea asupra lui Faraon şi asupra a toată oştirea lui, asupra carelor lui şi asupra călăreţilor lui. Şi vor cunoaşte toţi Egiptenii, că eu sunt Domnul, când îmi voiu arăta slava mea asupra lui Faraon, asupra carelor lui şi asupra călăreţilor lui". Atunci s'a ridicat îngerul Domnului, care mergea înaintea taberei fiilor lui Israil, şi s'a mutat în urma lor; şi s'a ridicat stâlpul cel de nor dinaintea lor şi a stătut în urma lor. Astfel a trecut el şi a stat între tabăra Egiptenilor şi tabăra fiilor lui Israil; şi era negură şi întunerec pentru unii, iar pentru ceilalţi lumină, noaptea şi toată noaptea nu s'au apropiat unii de alţii. Iar Moise şi-a întins mâna sa asupra mării şi a alungat Domnul marea toată noaptea cu vânt puternic dela răsărit, şi s'a făcut marea uscat, că s'au despărţit apele. Şi au intrat fiii lui Israil prin mijlocul mării, mergând ca pe uscat, iar apele le era perete, la dreapta şi la stânga lor. Iar Egiptenii urmărindu-i, au intrat după ei în mijlocul mării, toţi caii lui Faraon, carele şi călăreţii lui. Dar în straja dimineţii a căutat Domnul din stâlpul cel de foc şi din nor spre tabăra Egiptenilor şi a umplut tabăra Egiptenilor de spaimă. Şi a făcut să sară roatele dela carele lor, încât cu anevoie mergeau carele. Atunci au zis Egiptenii: „Să fugim dela faţa lui Israil, că Domnul se luptă pentru ei cu Egiptenii!" Iar Domnul a zis către Moise: „Întinde-ţi mâna asupra mării ca să se întoarcă apele asupra Egiptenilor, asupra carelor lor şi asupra călăreţilor lor". Şi şi-a întins Moise mâna asupra mării şi spre ziuă s'a întors apa la locul ei, iar Egiptenii fugeau împotriva apei. Şi aşa a înecat Dumnezeu pe Egipteni în mijlocul mării. Iar apele s'au tras la loc şi au acoperit carele şi călăreţii întregei oştiri a lui Faraon, care intrase după Israeliţi în mare, şi nu a rămas niciunul din ei. Fiii lui Israil însă au trecut prin mare ca pe uscat, şi apa le-a fost perete la dreapta şi la stânga lor. Aşa a izbăvit Domnul în ziua aceea pe Israeliţi din mâinile Egiptenilor, şi au văzut fiii lui Israil pe Egipteni morţi pe malurile mării. Văzut-a Israil mâna cea tare, pe care a întins-o Domnul asupra Egiptenilor, şi s'a temut poporul de Domnul şi a crezut în Domnul şi în Moise, sluga lui.

Atunci Moise şi fiii lui Israil au cântat Domnului cântarea aceasta şi au zis:

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S'a proslăvit!

Şi cetețul zice stihurile înainte spre fiecare strană; iară cetele întru amândouă stranele cântă, pe glasul al 5-lea:

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S'a proslăvit!

Pe cal și pe călăreț în mare i-a aruncat! Tăria mea și mărirea mea este Domnul, căci El m'a izbăvit. Acesta este Dumnezeul meu și-L voiu preamări, Dumnezeul părintelui meu și-L voiu preaînălța!

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S'a proslăvit!

Domnul este viteaz în luptă; Domnul este numele Lui. Carele lui Faraon și oștirea lui în mare le-a aruncat.

Să cântăm Domnului...

Pe căpeteniile cele de seamă ale lui, Marea Roșie le-a înghițit.

Să cântăm Domnului...

Adâncul le-a acoperit, în fundul mării ca o piatră s'au pogorît.

Să cântăm Domnului...

Dreapta Ta, Doamne, și-a arătat tăria.

Să cântăm Domnului...

Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, pe vrăjmași i-a sfărâmat. Cu mulțimea slavei Tale ai surpat pe cei protivnici.

Să cântăm Domnului...

Trimis-ai mânia Ta și i-a mistuit ca pe niște paie. La suflarea nărilor Tale s'a despărțit apa.

Să cântăm Domnului...

Strânsu-s'au la un loc apele ca un perete și s'au închegat valurile în inima mării.

Să cântăm Domnului...

Vrăjmașul zicea: Goni-i-voiu și-i voiu ajunge; pradă voiu împărți și-mi voiu sătura sufletul de răzbunare; goli-mi-voiu sabia și mâna mea-i va stârpi.

Să cântăm Domnului...

Dar ai trimes Tu duhul Tău, și marea i-a înghițit, afundatu-s'au ca plumbul în apele cele mari.

Să cântăm Domnului...

Doamne, cine-i asemenea Ție între dumnezei? Cine-i asemenea Ție preamărit în sfințenie, minunat întru mărire și făcător de minuni?

Să cântăm Domnului...

Tinsu-Ți-ai dreapta Ta, și i-a înghițit pământul!

Să cântăm Domnului...

Cu mila Ta ai povățuit, și Tu ai mântuit acest popor, și Tu îl povățuești cu puterea Ta, spre locașul sfințeniei Tale.

Să cântăm Domnului...

Auzit-au neamurile și s'au cutremurat, frică a cuprins pe cei din Filisteia.

Să cântăm Domnului...

Atunci s'au spăimântat căpeteniile Edomului pe voevozii Moabului cutremur i-a cuprins și toți câți trăiesc în Canaan și-au pierdut cumpătul.

Să cântăm Domnului...

Frică și groază va cădea peste ei, și de măreția brațului Tău, ca pietrele vor încremeni

Să cântăm Domnului...

Până va trece poporul Tău, Doamne, până va trece poporul Tău acesta, pe care l-ai câștigat Tu.

Să cântăm Domnului...

Tu îl vei duce și-l vei sădi în muntele moștenirii Tale, în locul ce Ți l-ai făcut sălășluire, Doamne, în locașul sfânt cel zidit de mâinile Tale, Doamne!

Să cântăm Domnului...

Împărăți-va Domnul în veac și în veacul veacului. Căci caii lui Faraon cu căruțele și călăreții lui au intrat în mare. Intors-a Domnul asupra lor apele mării.

Să cântăm Domnului...

Iar fiii lui Israil au trecut prin mare, ca pe uscat!

Slavă...

Să cântăm Domnului...

Și acum...

Să cântăm Domnului...

La urmă cetețul cântă tot acesta:

Căci cu slavă s'a proslăvit!

Din Proorocia lui Sofonie, cetire.

Cap. 3, vers. 8—15.

Așa zice Domnul: „Pentru aceasta așteptați-mă, până în ziua când mă voiu scula ca mărturie! Căci gândul meu este să străng laolaltă toate neamurile și să adun împărățiile ca să vărs peste ele întărâtarea mea și iuțimea urgiei mele. Și tot pământul va fi mistuit de văpaia ciudei mele. Atunci voiu da noroadelor buze curate, ca toate să se roage Domnului și cu râvnă să-i slujească lui. Din ținutul de cealaltă parte a fluviilor Etiopiei, închinătorii mei, risipiții mei îmi vor aduce prinoase. In ziua aceea nu te vei mai rușina de toate faptele tale cu care ai păcătuit împotriva mea, căci atunci voiu da la o parte pe cei ce în chip trufaș se veselesc, iar tu nu te vei mai proslăvi în muntele cel sfânt al meu". Și voiu lăsa în mijlocul tău un neam smerit și sărac care va nădăjdui întru numele Domnului. Rămășița lui Israil nu va săvârși nedreptate și nici nu va grăi cuvânt de minciună și nu se va afla în gura lor limbă vicleană. Ci ei vor paște și se vor odihni și de nimeni nu le va fi teamă. Bucură-te fiica Sionului, saltă de veselie Israile, veselește-te și te bucură din toată inima, fiică a Ierusalimului! Căci Domnul a înlăturat judecățile împotriva ta și a întors pe vrăjmașii tăi. Domnul, împăratul lui Israil, este în mijlocul tău; tu nu vei mai vedea nicio nenorocire.

Dela a treia carte a Regilor, cetire.

Cap. 17, vers. 8—24.

Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie, zicând: „Scoală și te du la Sarepta Sidonului, și șezi acolo, căci iată am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească». Și s'a sculat el și s'a dus la Sarepta. Și când a ajuns la porțile cetății, iată o femeie văduvă aduna vreascuri și a chemat-o Ilie și i-a zis: „Adu-mi puțină apă ca să beau". Și s'a dus ea să-i aducă, dar Ilie a strigat-o și i-a zis: Adu-mi și o bucată de pâine să mănânc". Ea însă a zis: „Viu este Domnul Dumnezeul tău, n'am nicio fărâmitură de pâine, ci numai o mână de făină într'un chiup și puțin untdelemn într'un ulcior. Și iată, am adunat câteva vreascuri și mă duc să o gătesc pentru mine și pentru fiul meu, să mâncăm și să murim". Atunci i-a zis Ilie: „Nu te teme, ci du-te și fă cum ai zis; dar fă mai întâi de acolo o turtă pentru mine și mi-o adu, iar pentru tine și pentru fiul tău vei face mai pe urmă. Căci așa zice Domnul Dumnezeul lui Israil: Făina din chiup nu va scădea și untdelemnul din ulcior nu se va împuțina până în ziua când va da Domnul ploaie pe pământ". Și s'a dus ea și a făcut așa cum i-a zis Ilie; și s'a hrănit ea și el, și casa ei o bucată de vreme. Căci făina din chiup n'a scăzut și untdelemnul din ulcior nu s'a împuținat, după cuvântul Domnului, grăit prin Ilie. După aceasta s'a îmbolnăvit copilul femeii, stăpâna casei, și boala lui a fost atât de grea, că n'a mai rămas suflare într'ânsul. Și a zis ea către Ilie: „Ce ai avut cu mine, omul lui Dumnezeu? Ai venit la mine ca să-mi pomenești păcatele mele și să omori pe fiul meu?" Iar Ilie a zis: „Dă-mi pe fiul tău". Și l-a luat din brațele ei și l-a suit în foișor unde ședea el, și l-a pus pe patul său. Apoi a strigat Ilie către Domnul și a zis: „Doamne Dumnezeul meu, oare și văduvei, la care locuesc, îi faci rău, omorînd pe fiul ei?" Și suflând de trei ori peste copil, a strigat către Domnul și a zis: „Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul copilului acestuia într'ânsul!" Și a ascultat Domnul glasul lui Ilie; și s'a întors sufletul copilului acestuia în el, și a înviat. Și a luat Ilie copilul și s'a pogorît cu el din foișor în casă, și l-a dat mamei sale, și a zis Ilie: „Iată copilul tău e viu". Atunci a zis femeia către Ilie: „Acum cunosc și eu că tu ești omul lui Dumnezeu și cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta".

Din proorocia lui Isaia, cetire.

Cap. 61, vers. 10—Cap. 62, vers. 5.

Bucura-mă-voiu întru Domnul, sălta-va de veselie sufletul meu întru Dumnezeul meu, căci m'a îmbrăcat cu haina mântuirii și cu vestmântul veseliei m'a acoperit. Ca unui mire mi-a pus mie cunună și ca pe o mireasă m'a împodobit cu podoabă. Căci ca pământul care răsare ierburi, și ca

o grădină în care sămânţa încolţeşte, aşa Domnul, Dumnezeu va face dreptatea să răsară şi înaintea tuturor neamurilor proslăvirea sa.

Pentru Sion nu voiu tăcea şi pentru Ierusalim nu voiu sta locului până ce dreptatea lui va împrăştia raze ca o strălucire de slavă şi mântuirea va arde ca o flacără. Atunci neamurile vor vedea dreptatea ta şi toţi împăraţii slava ta şi te vor chema pe tine cu nume nou, pe care îl va rosti gura Domnului. Şi tu vei fi ca o cunună de mărire în mâna Domnului şi ca o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău. Şi nu ţi se va mai zice ţie: „alungată“, şi ţării tale: „pustiită“, ci tu te vei chema: „întru tine am binevoit“ şi ţara ta: „cea cu bărbat“, căci Domnul a binevoit întru tine şi pământul tău va avea un soţ. Şi în ce chip se însoţeşte flăcăul cu fecioara, cel ce te-a zidit se va însoţi cu tine şi în ce chip mirele se veseleşte de mireasă, aşa se va veseli de ine Dumnezeul tău!

Dela Facere, cetire.

Cap. 22, vers. 1—18.

După acestea, Dumnezeu a cercat pe Avraam şi i-a zis: „Avraame, Avraame!“ Iar el a răspuns: „Iată-mă!“ Şi Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe unicul tău fiu, pe care-l iubeşti, şi du-te în pământul Moria şi adă-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ţi-l voiu [illegible] u“. Sculându-se deci Avraam disdedimineaţă, a pus samarul pe asinul său şi a luat cu sine două slugi şi pe Isaac, fiul său; şi tăind lemne pentru jertfă, s'a ridicat şi a plecat la locul de care-i grăise Dumnezeu. Iar a treia zi ridicându-şi Avraam ochii, a văzut în depărtare locul acela. Atunci a zis Avraam slugilor sale: „Rămâneţi aici cu asinul, iar eu şi copilul ne ducem până acolo şi inchinându-ne, ne vom întoarce la voi“. Luând deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său; iar el a luat în mâini foc şi cuţitul, şi s'au dus amândoi împreună. Atunci a grăit Isaac lui Avraam, tatăl său, şi a zis: „Tată!“ Iar acesta a răspuns: „Ce este, fiul meu?“ Zis-a Isaac: „Iată, foc şi lemne avem; dar unde-i oaia pentru jertfă?“ Avraam însă a răspuns: „Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei sale!“ Şi s'au dus mai departe amândoi împreună. Iar dacă au ajuns la locul, de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a aşezat lemnele pe el şi legând pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor. Apoi şi-a tins Avraam mâna şi a luat cuţitul ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer şi a zis: „Avraame, Avraame!“ Răspuns-a acesta: „Iată-mă“. Iar îngerul a zis: „Să nu-ţi ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu, şi pentru mine n'ai cruţat nici pe singurul fiu al tău“. Şi ridicându-şi Avraam ochii, a privit, şi iată la spate un berbece încurcat cu coarnele într'un tufiş. Şi ducându-se Avraam, a luat berbecele şi l-a adus jertfă în locul lui Isaac, fiul său. Avraam a numit locul acela Iahve-Ire şi de aceea se zice astăzi: „In munte Domnul se arată“. Şi a strigat a doua oară îngerul Domnului din cer către Avraam şi a zis: „Juratu-m'am pe mine însumi, zice Domnul, că de vreme ce ai făcut aceasta şi n'ai cruţat nici pe fiul tău unic pentru mine, de aceea te voiu binecuvânta cu binecuvântarea mea, şi voiu înmulţi foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării, şi va stăpâni neamul tău cetăţile neprietenilor săi; şi se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentrucă ai ascultat glasul meu“.

Din Proorocia lui Isaia, cetire.

Cap. 61, vers. 1—10.

Duhul Domnului este peste mine, căci Domul m'a uns să binevestesc săracilor, m'a trimes să vindec pe cei cu inima sdrobită, să propovăduesc celor robiţi slobozire şi celor prinşi în războiu libertate; să dau de ştire un an de milostivire al Domnului şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâiu pe cei întristaţi — celor ce jelesc Sionul, să le pun pe cap cunună în loc de cenuşă, untdelemn de bucurie în loc de vestminte de jale, slavă în loc de desnădejde. Ei vor fi numiţi: stejari ai dreptăţii, sad al Domnului spre slăvirea lui. Ei vor zidi pe vechile dărâmături, ridica-vor de iznoavă străvechile ruine, înnoi-vor cetăţile distruse, pustiite din neam în neam.

Oameni de neam străin vor veni și își vor paște turmele, feciori din alt norod vor fi plugarii și vierii voștri. Și voi, voi veți fi numiți preoți ai Domnului, slujitori ai Dumnezeului nostru. Bunătățile popoarelor voi le veți mânca și cu averile lor voi vă veți mândri! Fiindcă ocara lor era îndoită, batjocură și scuipări partea lor, pentru aceasta îndoit în pământul lor moșteni-vor, și de slava cea deapururi ei se vor bucura! Căci eu sunt Domnul care iubesc dreptatea și urăsc jaful cel fărădelege. Eu le voiu da cu credincioșie plata lor și legământul veșnic cu ei voiu încheia. Cu nume mare va fi sămânța lor între neamuri și odraslele lor în mijloc de noroade. Cei ce îi vor vedea vor da mărturie că ei sunt sămânță binecuvântată de Domnul. Bucura-mă-voiu întru Domnul, sălta-va de veselie sufletul meu întru Dumnezeul meu.

Dela a patra carte a Regilor, cetire.

Cap. 4, vers. 8—37.

Intr'una din zile a venit Elisei la Șunem și acolo o femeie bogată l-a poftit la masă și după aceea oridecâteori trecea pe acolo, totdeauna se abătea să mănânce. Și a zis aceasta către bărbatul său: „Iată, eu știu că omul lui Dumnezeu care trece necontenit pe aici, este sfânt; să-i facem dar un mic foișor sus și să-i punem acolo un pat, o masă, un scaun și un sfeșnic și când va veni pe la noi, să se ducă acolo". Venind deci Elisei într'o zi acolo și intrând în foișor s'a culcat acolo. Și a zis către Ghiezi, sluga sa: „Cheamă pe Șunamiteanca aceasta!" Și a chemat-o și ea a stat înaintea lui. Apoi a zis lui Ghiezi: „Zi-i: iată tu te îngrijești atâta de noi. Ce să-ți facem? Nu cumva ai nevoie să vorbim pentru tine cu regele, sau cu căpetenia oștirii?" Iar ea a zis: „Nu, căci trăiesc în pace în mijlocul poporului meu". Zis-a iarăși Elisei către Ghiezi: „Atunci ce să-i fac?" Iar Ghiezi a răspuns: „Iată, n'are niciun copil și bărbatul ei este bătrân". Și a zis Elisei: „Cheam-o încoace!" Și a chemat-o și ea a stat în ușă. Iar Elisei a zis: „La anul pe vremea asta vei ține în brațe un fiu". Răspuns-a ea: „Nu, omule al lui Dumnezeu și stăpânul meu, nu amăgi pe roaba ta". Dar femeia aceea a zămislit și în anul următor, chiar pe vremea aceea, a născut un fiu, după cum îi spusese Elisei. Crescând copilul acela, s'a dus într'una din zile la tatăl său, la secerători. Și a zis către tatăl său: „Vai, mă doare capul!" Iar acesta a zis către o slugă: „Du-l la mama lui!" Și l-a luat și l-a dus la mama lui. Și a stat pe brațele ei până la amiază și a murit. Atunci ea s'a dus și l-a pus în patul omului lui Dumnezeu și l-a încuiat acolo și a ieșit. Apoi a chemat pe bărbatul său și a zis: „Trimete-mi o slugă și o asină, căci mă duc până la omul lui Dumnezeu și mă întorc îndată". Zis-a bărbatul: „La ce să te duci la el? Astăzi nu-i nici lună nouă, nici zi de odihnă". Iar ea a zis: „Ș'apoi!" Și punând șeaua pe asină, a zis către sluga sa: „Ia-o și pornește, dar să nu mă oprești din mers până nu-ți voiu spune eu!" Și pornind, s'a dus la omul lui Dumnezeu, în muntele Carmelului. Și când a văzut-o omul lui Dumnezeu din depărtare, a zis către sluga sa Ghiezi: „Asta-i Șunamiteanca aceea! Aleargă întru întâmpinarea ei și întreab'o: ești sănătoasă? Și bărbatul tău e sănătos? Și copilul tău e sănătos?" Și ea a răspuns: „Sunt sănătoși!" Iar dacă a ajuns pe munte la omul lui Dumnezeu, s'a apucat de picioarele lui. Atunci Ghiezi a venit să o dea la o parte; dar omul lui Dumnezeu i-a zis: „Las-o, căci e cu sufletul amărît și Domnul a ascuns aceasta de mine și nu mi-a arătat". Iar ea a zis: „Au cerut-am eu fiu dela Domnul meu? N'am zis eu oare: nu amăgi pe roaba ta?" Atunci Elisei a zis către Ghiezi: „Incinge-ți mijlocul tău, ia toiagul meu în mâna ta și du-te; de vei întâlni pe cineva, să nu-i dai bunăziua, să nu-i răspunzi, și să pui toiagul meu pe fața copilului". Iar mama copilului a zis: „Pe cât e de adevărat că Domnul e viu, cum e viu și sufletul tău, tot așa-i de adevărat că nu te voiu lăsa!" Atunci s'a sculat și el și s'a dus după dânsa. Ghiezi însă s'a dus înaintea lor și a pus toiagul pe fața copilului; dar n'a fost nici glas, nici răspuns. Și a ieșit Ghiezi întru întâmpinarea lui Elisei și i-a spus, zicând: „Copilul nu se trezește!" Intrând Elisei în casă, a văzut copilul mort, întins în patul său. Și după ce a intrat, a încuiat ușa după sine și s'a rugat Domnului. Apoi s'a ridicat și s'a culcat peste copil și și-a pus buzele sale pe buzele lui, și ochi

săi pe ochii lui, și palmele sale pe palmele lui, și s'a întins pe el și a încălzit trupul copilului. Sculându-se apoi Elisei, s'a plimbat prin foișor înainte și înapoi. După aceea s'a ridicat iar și s'a întins peste copil. Și a strănutat copilul de șapte ori și și-a deschis copilul ochii. Atunci a chemat pe Ghiezi și i-a zis: „Cheamă pe Șunamiteanca aceea!" Și acela a chemat-o, și venind ea, i-a zis: „Ia-ți copilul!" Iar ea apropiindu-se, a căzut la picioarele lui și s'a închinat până la pământ. Apoi și-a luat copilul și a ieșit.

Din Proorocia lui Isaia, cetire.

Cap. 63, vers. 11—Cap. 64, vers. 4.

Așa grăește Domnul: Unde este cel ce a scos din mare pe păstorul turmei sale? Unde este cel ce a pus în mijlocul ei duhul său cel sfânt? Cel care dreapta lui Moise a călăuzit-o cu brațul său slăvit? Cel ce a despicat apele înaintea lor ca să-și facă un nume veșnic? Care i-a povățuit prin adâncurile mării, ca un cal în pustie —și ei nu s'au poticnit, — ca dobitoacele care coboară la șes? Duhul Domnului îl ducea la hodină: așa tu ai povățuit pe poporul tău, ca să-ți faci un nume slăvit. Privește din ceruri și vezi, din sălașul tău sfânt și de slavă: unde este râvna și puterea ta nesfârșită, sbuciumul lăuntrului tău și milostivirile tale? Nu te stăpâni, căci tu ești părintele nostru! Avraam nu știe nimic, Israil nu ne cunoaște; tu, Doamne, ești tatăl nostru, mântuitorul nostru, numele tău este din veac. Pentru ce, Doamne, ne-ai lăsat să rătăcim din căile tale și ne-ai învârtoșat inimile noastre ca să nu ne temem de tine? Întoarce-te pentru robii tăi, semințiile moștenirii tale. Pentru ce au pășit cei nelegiuiți în templul tău și vrăjmașii noștri au călcat în picioare altarul tău? Am ajuns ca unii peste care tu de multă vreme nu mai stăpânești și care nu mai sunt chemați cu numele tău. Dacă ai rupe cerurile și te-ai pogorî—munții s'ar cutremura.

Ca un foc care arde vreascurile, ca o vâlvătaie care fierbe apa în clocot, ai face știut numele tău vrăjmașilor tăi și ar tremura înaintea ta noroadele, văzându-te, făcând minuni neașteptate, despre care niciodată nu s'a auzit grăind. Nici urechea n'a auzit, nici ochiul n'a văzut un Dumnezeu afară de tine, care ar săvârși unele ca acestea pentru cei ce nădăjduesc în el. Tu te duci întru întâmpinarea celor ce săvârșesc faptele dreptății și își aduc aminte de căile tale.

Din Proorocia lui Ieremia, cetire.

Cap. 31. vers. 31—34.

Așa zice Domnul: Iată vin zile, când voiu încheia cu casa lui Israil și cu casa lui Iuda legământ nou. Însă nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am luat de mână, ca să-i scot din pământul Egiptului. Acel legământ ei l-au călcat, deși eu am rămas în legătură cu dânșii, zice Domnul. Dar iată legământul pe care-l voiu încheia cu casa lui Israil, după zilele acelea, zice Domnul: voiu pune legea mea înlăuntrul și pe inimile lor o voiu scrie și le voiu fi Dumnezeu, iară ei îmi vor fi popor. Și nu se vor mai învăța unul pe altul și frate pe frate zicând: „Cunoașteți pe Domnul", căci toți dela sine mă vor cunoaște dela mic până la mare, zice Domnul, pentrucă eu voiu ierta fărădelegile lor și păcatele lor nu le voiu mai pomeni".

Din Proorocia lui Daniil, cetire.

Cap. 3, vers. 1—23.

Împăratul Nabucodonosor făcu un chip de aur înalt de șasezeci de coți, lat de șase coți și îl așeză în câmpia Dura din ținutul Babilonului. Și Nabucodonosor împăratul, trimese să adune pe satrapi, pe mai marii dregători, pe ocârmuitori, pe conducătorii oștirilor, pe vistiernici, pe cunoscătorii de legi, pe judecători și pe toți ceilalți dregători ai ținuturilor, ca să vină la innoirea chipului, pe care îl ridicase Nabucodonosor împăratul. Atunci se adunară satrapii, dregătorii cei mari, ocârmuitorii, conducătorii oștirilor, vistiernicii, cunoscătorii de legi, judecătorii și toți ceilalți dregători ai ținuturilor la innoirea chipului pe care îl ridicase Nabucodonosor, și stătură înaintea chipului ridicat de Nabucobonosor. Și îndată un crainic strigă cu glas tare: „Iată ce vi se poruncește vouă, popoarelor, neamurilor și limbilor: De îndată ce veți auzi glasul trâmbiței, flautului, chitarei, harfei, psaltirii, cimpoiului și al tuturor

instrumentelor muzicești, veți cădea și vă veți închina chipului de aur pe care l-a ridicat împăratul Nabucodonosor; iar cine nu se va închina, chiar în acea clipă va fi aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător". In urma acestora, când toate popoarele auziră glasul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii și al tuturor instrumentelor muzicești, toate noroadele, neamurile și limbile căzură și se închinară chipului de aur pe care îl ridicase Nabucodonosor împăratul. În același timp se apropiară bărbați chaldei, care pârîră pe jidovi. Ei începură să spună împăratului Nabucodonosor: „O, împărate, să trăiești deapururi! Tu poruncă ai dat, ca oricine va auzi glasul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii, al cimpoiului și al altor instrumente muzicești, să cadă la pământ și să se închine chipului de aur; iar cine nu va cădea, nici se va inchina, să fie aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Dar sunt bărbați jidovi, pe care i-ai pus ocârmuitori peste ținutul Babilonului Șadrac, Meșac și Abed Nego. Acești bărbați nici că au luat în seamă porunca ta, împărate! Dumnezeului tău nu îngenunchiază și chipului de aur pe care l-ai înălțat nu-i aduc închinăciuni". Atunci Nabucodonosor împăratul, plin de mânie și de sbucium, porunci să i se aducă înainte: Șadrac, Meșac și Abed Nego. După ce acești bărbați au fost aduși înaintea lui, împăratul Nabucodonosor începu a grăi, zicând: „Este, oare, adevărat, Șadrac, Meșac și Abed Nego, că voi nu vă închinați dumnezeului meu și chipului de aur pe care eu l-am așezat nu-i cădeți la pământ cu rugăciuni?" Acum dacă voi sunteți gata, ca atunci când veți auzi glasul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii, al cimpoiului și al altor instrumente muzicești, să cădeți și să vă închinați chipului pe care eu l-am făcut... iar dacă nu vreți să vă închinați, intr'o clipă veți fi svârliți în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Și care Dumnezeu vă va scăpa din mâna mea?" Răspuns-au Șadrac, Meșac și Abed Nego și au zis regelui: „O, Nabucodonosor, noi n'avem nevoie ca la aceasta să-ți dăm un răspuns! Dacă într'adevăr, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim poate să ne scape, ne va scăpa din cuptorul cel cu foc arzător și din mâna ta, împărate! Dar dacă nu, știut să fie de tine, o, împărate, că noi nu ne vom închina dumnezeilor tăi și înaintea chipului de aur pe care tu l-ai așezat nu vom cădea la pământ!" Atunci Nabucodonosor se umplu de mânie și își schimbă înfățișarea chipului său față de Șadrac, Meșac și Abed Nego. Și începând iarăși a grăi, porunci să încălzească cuptorul de șapte ori mai mult decât era de obiceiu. Și porunci celor mai tari oameni din oștirea lui să lege pe Șadrac, Meșac și Abed Nego, și să-i arunce în cuptorul cel cu foc arzător. Atunci acești oameni fură legați cu nădragii lor, îmbrăcați cu mintenele lor, cu pălăriile lor și cu toată îmbrăcămintea lor și fură aruncați în mijlocul cuptorului celui de foc. Fiindcă porunca împăratului era grabnică și cuptorul foarte înfierbântat, acei oameni care au aruncat pe Șadrac, Meșac și Abed Nego au fost mistuiți de văpaia focului. Și acești trei bărbați: Șadrac, Meșac și Abed Nego căzură legați în mijlocul cuptorului cu foc arzător.

CÂNTAREA CELOR TREI TINERI

Cap. 1, vers. 1—65.

Și stând Azaria în mijlocul focului, și deschizând gura sa, așa s'a rugat, zicând: „Bine ești cuvântat Doamne Dumnezeul părinților noștri și lăudat și preamărit este numele tău în veci. Că drept ești întru toate câte ai făcut nouă, și toate lucrurile tale sunt adevărate, și drepte căile tale și toate judecățile tale adevărate. Și judecățile adevărului ai făcut după toate cele ce ai adus asupra noastră și asupra cetății celei sfinte a părinților noștri, Ierusalimul; că întru adevăr cu judecată ai adus acestea toate asupra noastră, pentru păcatele noastre. Că am păcătuit și am făcut fărădelege, depărtându-ne dela tine. Și am greșit întru toate, și poruncile tale n'am ascultat, nici le-am păzit, nici le-am făcut, după cum ne-ai poruncit nouă, ca să ne fie bine. Și toate câte ai adus asupra noastră, și toate câte ne-ai făcut, întru adevărată judecată le-ai făcut. Și ne-ai dat pe noi în mâinile vrăjmașilor celor fărădelege și protivnicilor celor pismătăreți și regelui celui nedrept și mai rău decât tot pământul. Și acum nu este nouă a deschide gura; rușine și ocară ne-am făcut robilor tăi și celor ce te cinstesc pe tine. Nu ne da pe noi în sfâr-

șit, pentru numele tău, și nu strica legătura ta. Și nu depărta mila ta dela noi, pentru Avraam cel iubit de tine și pentru Isaac, robul tău și pentru Israil sfântul tău, cărora ai grăit să le înmulțești sămânța lor, ca stelele cerului și ca nisipul cel de pe marginea mării. Că, stăpâne, ne-am împuținat mai mult decât toate neamurile, și suntem smeriți în tot pământul, astăzi, pentru păcatele noastre. Și nu este în vremea aceasta domn și proroc și căpetenie, nici ardere de tot, nici jertfă, nici prinos, nici tămâie, nici loc unde să aducem înaintea ta pârga noastră și să aflăm milă. Ci cu suflet umilit și cu duh plecat să fim primiți. Ca întru ardere de tot de berbeci și de junci, și ca întru zeci de mii de miei grași, așa să fie jertfa noastră înaintea ta astăzi, și primire să găsească la tine, că nu este rușine celor ce nădăjduesc întru tine. Și acum urmăm ție cu toată inima și ne temem de tine, și căutăm fața ta. Să nu ne rușinezi pe noi, ci fă cu noi după blândețile tale, și după mulțimea milei tale. Și ne scoate pe noi după minunile tale, și dă mărire numelui tău, Doamne; și să se rușineze toți cei ce arată robilor tăi rele. Și să se rușineze de toată puterea ta, și tăria lor să se sfărame. Și să cunoască că tu ești Domn, Dumnezeu singur, și mărit peste toată lumea". Și n'au încetat slujitorii regelui cei ce i-au băgat pe dânșii, să ardă cuptorul cu catran și cu smoală și cu câlți și cu viță. Și s'a vărsat para focului, deasupra cuptorului, de patruzeci și nouă de coți. Și s'a vărsat, și a ars pe cei ce s'au aflat împrejurul cuptorului Chaldeilor. Iar îngerul Domnului s'a pogorît împreună cu cei dimprejurul lui Azaria în cuptor, și a scuturat para focului din cuptor. Și a făcut mijlocul cuptorului ca un duh de rouă suflând și nu s'a atins de dânșii nicidecum focul, și nu i-a întristat, nici mâhnit pe ei. Atunci acei trei, ca dintr'o gură au lăudat, și au mărit, și au binecuvântat pe Dumnezeu în cuptor, zicând: „Bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinților noștri și lăudat, și prea înălțat întru toți vecii. Bine este cuvântat numele cel sfânt, al slavei tale, și prea lăudat, și prea înălțat întru toți vecii. Bine ești cuvântat în lăcașul sfintei slavei tale, și prea cântat și prea mărit în veci. Bine ești cuvântat cel ce vezi adâncurile, și șezi pe Heruvimi, și lăudat și prea înălțat în veci. Bine ești cuvântat pe scaunul slavei împărăției tale și prea lăudat, și prea înălțat în veci. Bine ești cuvântat întru tăria cerului și prea lăudat și prea mărit în veci.

Aicea ne sculăm și cântăm pe glasul al 5-lea:

Pre Domnul lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Cetețul cetește stihurile din Cântarea celor trei tineri:

Binecuvântați toate lucrurile Domnului

Iară noi cântăm:

Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

(se cântă după fiecare stih).

Binecuvântați ceruri și îngerii Domnului
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați ape și toate cele mai presus de cer, toate puterile Domnului
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați soare, lună și stelele cerului
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați toată ploaia și roua, toate duhurile
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați foc și zăduf, frig și căldură
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați rouă și zăpadă, ghiață și ger
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați brume și zăpezi, fulgere și nori
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați nopți și zile, lumină și întunerec
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați pământ, munți și dealuri și toate cele ce răsar pe pământ
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați izvoare, mări și râuri, chiți și toate cele ce se mișcă în ape.
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați toate păsările cerului, toate fiarele și toate dobitoacele
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați fiii oamenilor, binecuvintează Israil
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați preoți și slugi
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați duhurile și sufletele drepților, cei cuvioși și smeriți cu inima
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați Ananie, Azarie și Misail
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Binecuvântați apostoli, prooroci și mucenici ai Domnului
Pre Domnul, lăudați-L și-L prea înălțați pre Dânsul în veci.

Slavă...

Pre Domnul să-L lăudăm și să-L prea înălțăm în veci.

Și acum...

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului cântând și prea înălțându-L în veci.

Apoi Ectenia cea mică.

Și în loc de:

Sfinte Dumnezeule:

cântăm:

Câți în Hristos v'ați botezat...

Prochimen, glasul al 5-lea:

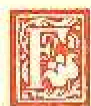
Tot pământul să se închine Ție și să cânte Ție...

Stih:

Strigați Domnului tot pământul; cântați numelui Lui.

Din cartea cea către Romani, a sfântului Apostol Pavel, cetire.

Cap. 6, vers. 3—11.

Fraților, nu știți oare, că cei ce ne-am botezat în Hristos Iisus, în moartea Lui ne-am botezat? Deci prin botezare, în moarte ne-am îngropat împreună cu El, ca după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, așa și noi să ducem o viață nouă! Căci dacă ne-am făcut una cu El prin asemănarea morții Lui, atunci trebue să fim una și prin o înviere asemenea cu a Lui, știind că omul nostru cel vechiu este răstignit împreună cu El, ca să se desființeze corpul cel păcătos, ca să nu mai fim robi păcatului. Pentrucă cel ce a murit, a scăpat de păcat. Dacă însă noi am murit cu Hristos, credem că vom și vieţui împreună cu El, știind, că Hristos, Care a înviat din morți, nu va mai muri, pentrucă moartea nu-L mai stăpânește. Căci El moartea ce a suferit-o, a suferit-o odată pentru păcat; iar viața ce o trăiește acum, o trăiește pentru Dumnezeu. Așa și voi socotiți-vă că sunteți morți pentru păcat, dar vii pentru Dumnezeu prin Hristos Iisus, Domnul nostru.

A liluia

nu se cântă; ci îndată zice cetețul Stihul, glasul al 7-lea:

S coală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că Tu vei moșteni întru toate neamurile.

Stih:

D umnezeu a stătut întru adunarea Dumnezeilor și în mijloc pre Dumnezei va judeca.

Iară cântărețul cântă, după fiecare stih:

S coală-te, Dumnezeule...

Stih:

P ână când judecați nedreptate și fețele păcătoșilor le luați înainte.

Stih:

J udecăți orfanului și săracului, pre cel smerit și pre cel sărac îndreptați.

Stih:

S coateți pre cel sărac și pre cel mișel, din mâna păcătosului mântuiți-l.

Stih:

N 'a cunoscut, nici a priceput, întru întunerec umblă.

Stih:

Clătească-se toate temeliile pământului: Eu am zis Dumnezei sunteți și fiii celui prea înalt toți; iară voi ca niște oameni muriți și ca unul din boieri cădeți.

Și iarăși

S coală-te Dumnezeule...

Evanghelia dela Mateiu și pe rând dumnezeeasca Liturghie a marelui Vasilie. In loc de Heruvic, se cântă acest Tropar, glasul al 5-lea:

S ă tacă tot trupul omenesc și să stea cu frică și cu cutremur și nimic pământesc întru sine să nu gândească; că Impăratul împăraților și Domnul domnilor merge să Se junghie și să Se dea spre mâncare credincioșilor. Și merg înaintea Lui cetele îngerești, cu toată căpetenia și puterea, heruvimii cei cu ochi mulți și serafimii cei cu câte șase aripi, fețele acoperindu-și și cântând cântare: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Și în locul Axionului, Irmosul:

N u te tângui Maică...

CHINONICUL:

S culatu-s'a ca din somn, Domnul, și a înviat mântuindu-ne pre noi.

Și după Apolis, preotul dă anaforă și face binecuvântarea pâinii și a vinului. Trebuie să aibă purtare de grijă Eclesiarhul, ca atunci când se va sfârși Liturghia, să fie ceasul al doilea din noapte, iar după Apolis nu ieșim din biserică, ci ședem la locurile noastre. Și se face cetire multă din faptele sfinților Apostoli. Iar după cetire, aprinde Eclesiarhul toate candelele și, ieșind, lovește în toacă și încetează citețul a ceti.

Și binecuvântând preotul, începem:

S finte Dumnezeule... și celelalte.

V eniți să ne închinăm...

P salmul 50.

Apoi, Canonul Sâmbetei celei mari cu Irmosul de două ori și Troparele pe 12; iar la urmă, Irmosul în amândouă stranile.

După a treia Cântare, Sedelna Sâmbetei celei mari.

M ormântul Tău, Mântuitorule...

Și cetire din Cuvântul Sfântului Epifanie, al cărui început este:

C e este astăzi această tăcere?...

Sau cetim din Cuvintele Sfântului Ioan Gură-de-Aur, pe care să le cauți în tâlcuirea Evangheliei dela Mateiu, sau dela Ioan: Cuvântul învierii.

După a șasea Cântare, Condacul Sâmbetei celei mari și Irmosul, apoi cetire.

După sfârșitul Cântărei a noua, Irmosul intr'amândouă stranele.

S finte Dumnezeule...

Și troparul, glasul al 2-lea:

C ând Te-ai pogorît la moarte...

Ectenia și Apolisul.

CÂNTĂRI TREIMICE

PE 8 GLASURI

Pe care le cântăm în Postul cel Mare și în celelalte posturi, când nu se cântă: Dumnezeu este Domnul... nici Tropare; Ci Aliluia, cu stihirile acestea:

Stih:

De noapte mânecă duhul meu către Tine, Dumnezeule, pentrucă lumină sunt poruncile Tale pre pământ.

Stih:

Dreptate vă învățați, cei ce locuiți pre pământ.

Stih:

Pizmuire va lua pre poporul cel neînvățat.

Stih:

Adauge lor rele, Doamne, adauge rele celor slăviți ai pământului.

După fiecare Stih, se cântă: Aliluia de 3 ori

Deci, Treimicile câte odată.

Cântări Treimice

Glasul 1:

Cu trupești închipuiri, către mintea cea netrupească și fără materie a puterilor celor fără de trup, ridicându-ne și prin cântare întreit sfântă a Dumnezeirii cei în trei ipostasuri primind strălucire, ca heruvimii să strigăm către unul Dumnezeu: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; cu folosințele celor fără de trup, miluește-ne pre noi.

In alte zile să se schimbe sfârșitul.

Slavă.

Cu toate puterile cerești, ca heruvimii, să strigăm Celui ce este întru cei de sus, întreit sfântă laudă înălțându-I: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinților Tăi, miluește-ne pre noi.

Și acum.

Sculându-ne din somn, cădem către Tine, Bunule, și cântare îngerească strigăm Ție, Puternice: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru;

pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluește-ne pre noi.

Cade-se a ști:

Că la sfârșitul Treimicilor și ale Luminândelor în toată săptămâna zicem așa:

LUNI:

Cu folosințele celor fără de trupuri, miluește-ne pre noi.

MARȚI:

Pentru rugăciunile Mergătorului înainte, miluește-ne pre noi.

MIERCURI și VINERI:

Cu puterea crucii Tale păzește-ne pre noi.

JOI:

Pentru rugăciunile apostolilor Tăi și ale Ierarhului Nicolae miluește-ne pre noi.

Luminânda, glasul 1:

Cela ce răsari lumină, Doamne, curățește sufletul meu de tot păcatul pentru rugăciunile (cutărora) și ne mântuește pre noi.

Cântări Treimice

Glasul al 2-lea:

Puterilor celor de sus urmând pre pământ, cântare de biruință aducem Ție, Bunule: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; cu folosințele celor fără de trup miluește-ne pre noi.

Slavă.

Nezidită fire, făcătorul tuturor, buzele noastre le deschide, ca să vestim lauda Ta, strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinților Tăi miluește-ne pre noi.

Și acum.

Din pat și din somn m'ai ridicat, Doamne, mintea mea o luminează, inima mea și buzele mele le deschide, ca să Te laud pre Tine, sfântă Treime: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu miluește-ne pre noi.

Luminânda, glasul al 2-lea:

Trimite lumina Ta cea pururea veșnică, Hristoase Dumnezeule și luminează ochii cei de taină ai inimii mele, pentru rugăciunile (cutărora), și ne mântuește pre noi.

Cântări Treimice

Glasul al 3-lea:

Treime de o ființă și nedespărțită, unime în trei ipostasuri și împreună vecuitoare, Ție, ca unui Dumnezeu, cânta-

re îngerească strigăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu folosinţele celor fără de trup miluieşte-ne pre noi.

Slavă.

Pre Tatăl Cel fără de început, pre Fiul Cel împreună fără de început, pre Duhul Cel împreună vecuitor, Dumnezeire una, ca heruvimii a slăvi, îndrăsnind zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi miluieşte-ne pre noi.

Şi acum.

Fără de veste Judecătorul va veni şi ale fiecăruia fapte se vor descoperi; ci cu frică să strigăm în miezul nopţii: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu miluieşte-ne pre noi.

Luminânda, glasul al 3-lea:

Trimite lumina Ta, Hristoase Dumnezeule, şi luminează inima mea, pentru rugăciunile (cutărora) şi ne mântueşte pre noi.

Cântări Treimice

Glasul al 4-lea:

Cântarea slugilor Tale, a celor ce sunt duhuri, îndrăznind a aduce noi muritorii zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu folosinţele celor fără de trupuri miluieşte-ne pre noi.

Slavă.

Ca şi cetele îngerilor acum în cer, aşa şi stările oamenilor pre pământ, cu frică aducem cântare de biruinţă, Ţie, Bunule: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi miluieşte-ne pre noi.

Şi acum.

Pre Părintele Tău Cel fără de început şi pre Tine, Hristoase Dumnezeule, şi pre Duhul Cel prea sfânt, ca heruvimii a slăvi îndrăznind, zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu miluieşte-ne pre noi.

Luminânda, glasul al 4-lea:

Cela ce răsari lumină lumii Tale, sufletul meu cel ce este întru întunerec curăţeşte-l de tot păcatul, pentru rugăciunile (cutărora) şi ne mântueşte pre noi.

Cântări Treimice

Glasul al 5-lea;

Vremea cântării este şi ceasul rugăciunii. Cu osârdie să strigăm către unul Dumne-

zeu: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu folosinţele celor fără de trup miluеşte-ne pre noi.

Slavă.

Indrăznind a ne închipui pre noi oştilor Tale celor de duhuri, Treime ceea ce eşti fără de început, cu guri nevrednice strigăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi miluеşte-ne pre noi.

Şi acum.

Cela ce în pântece feciorеsc ai încăput şi de sânurile Tatălui nu Te-ai osebit, cu îngerii, Hristoase Dumnezeule, primeşte-ne şi pre noi, cari strigăm Ţie: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu miluеşte-ne pre noi.

Luminânda, glasul al 5-lea.

Dătătorule de lumină, Doamne, trimite lumina Ta şi luminează inima mea, pentru rugăciunile (cutărora) şi ne mântueşte pre noi.

Cântări Treimice

Glasul al 6-lea:

Stând înainte, cu frică, heruvimii şi spăimântându-se cu cutremur serafimii, întreit sfântă cântare aduc cu glas fără de tăcere. Cu cari şi noi păcătoşii strigăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu folosinţele celor fără de trupuri miluеşte-ne pre noi.

Slavă.

Cu guri fără de trup, cu doxologii fără tăcere, cei cu câte şase aripi cântă Ţie întreit sfântă cântare, Dumnezeul nostru. Şi noi aceştia de pre pământ cu buze nevrednice laudă Ţie înălţăm: Sfânt Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi miluеşte-ne pre noi.

Şi acum.

Dumnezeirea Unimei Treimii, în unire neamestecată o slăvim şi cântare îngerească strigăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu miluеşte-ne pre noi.

Luminânda, glasul al 6-lea:

Trimite sufletelor noastre lumina Ta cea veşnică, Doamne, pentru rugăciunile (cutărora) şi ne miluеşte pre noi.

Cântări Treimice

Glasul al 7-lea:

Cela ce eşti lăudat de heruvimi cu putere prea înaltă şi cu dumnezeească slavă de

îngeri închinat, primeşte-ne şi pre noi, cei de pre pământ, cari cu buze nevrednice laudă îţi înălţăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu folosinţele celor fără de trup miluește-ne pre noi.

Slavă.

Ca pre un somn lepădând lenea, suflete, îndreptare spre lauda Judecătorului arată şi cu frică strigă: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi miluește-ne pre noi.

Şi acum.

Dumnezeirii celei neapropiate, Treimii într'o unime, întreit sfânta laudă a serafimilor înălţând, cu frică să strigăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu miluește-ne pre noi.

Luminânda, glasul al 7-lea:

Ridică-mă, Doamne, spre lauda Ta şi mă învaţă să fac voia Ta, Sfinte, pentru rugăciunile (cutărora) şi ne mântuește pre noi.

Cântări Treimice

Glasul al 8-lea:

Spre cer inimile având, cetelor îngereşti să urmăm şi cu frică către Cel ce nu ia mită să cădem, laudă de biruinţă, strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu folosinţele celor fără de trupuri miluește-ne pre noi.

Slavă.

A privi la Tine neîndrăznind heruvimii, sburând strigă cu înălţare de viers cântarea dumnezeească a glasului celui întreit sfânt; cu cari şi noi strigăm Ţie: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi miluește-ne pre noi.

Şi acum.

Fiind împilaţi de mulţimea greşalelor noastre şi neîndrăznind a privi la înălţimea Ta, sufletul şi trupul plecând cu îngerii, cântare strigăm Ţie: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu miluește-ne pre noi.

Luminânda, glasul al 8-lea:

Lumină fiind, Hristoase, luminează-mă întru Tine, pentru rugăciunile (cutărora) şi ne mântuește pre noi.

STIHURI DE UMILINȚĂ

Cu Sedelne și cu Martirice, la toate glasurile, care se cântă în Sfântul și Marele Post

DUMINICA SEARA

La Doamne strigat-am, punem Stihirile pe 10 și cântăm patru stihiri de umilință din Octoih, trei din Triod și trei din Mineiu.

Stihiri de umilință, glasul 1:

Pentrucă mult este noianul greșalelor mele, Mântuitorule, și rău m'am afundat întru păcatele mele, dă-mi și mie mâna ca și lui Petru; mântuește-mă Dumnezeule și mă miluește.

De vreme ce sunt osândit, Mântuitorule, pentru gândurile și faptele cele rele, dăruește-mi gând de întoarcere Dumnezeule, ca să strig: Mântuește-mă Făcătorule de bine, Bunule, și mă miluește.

Altă lume pre tine suflete te așteaptă, și Judecătorul va să vădească cele ascunse și rele ale tale; deci, nu rămânea întru aceste de aici, ci apucă înainte, strigând către Judecătorul: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine și mă mântuește.

Nu mă lepăda, Mântuitorul meu, pre mine cel cuprins cu lenea păcatului; ridică-mi gândul meu spre pocăință și lucrător iscusit viei Tale mă arată; dăruindu-mi plata ceasului celui de al unsprezecelea și mare milă.

Luni la Utrenie

Dupa întâia Stihologie, Sedelne de umilință, glasul 1.

Intru fărădelegi sunt zămislit eu, desfrânatul, nu cutez să caut la înălțimea cerului; ci îndrăsnind la iubirea Ta de oameni, strig: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine păcătosul și mă mântuește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă certi.

De vreme ce dreptul abia se mântueşte, dar eu unde mă voiu arăta, păcătosul, cel ce n'am purtat greutatea şi zăduful zilei? Ci cu cei dela al unsprezecelea ceas împreună mă numără, Dumnezeule, şi mă mântueşte.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Minunea minunilor văzând-o întru tine, făptura se bucură ceea ce eşti plină de dar; că ai zămislit fără sămânţă şi ai născut precum nu se poate spune, pre Cela ce nu-L pot vedea mai marii cetelor îngereşti. Pre Acela roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, să mântuească sufletele noastre.

La cântarea 7, se zice Mucenica în locul Condacului, de nu are Condac Mineiul. Iară de are, se zice Mucenica împreună cu Sedelnele. Aşa facem în tot postul.

Mucenica, glasul 1:

Cu lauda nevoinţii şi cu vrednicia cununilor s'au îmbrăcat slăviţii purtători de chinuri întru Tine, Doamne; căci cu răbdarea bătăilor au biruit pre cei fără de lege şi cu putere dumnezeească din cer biruinţă au luat. Pentru rugăciunile lor, dărueşte-ne nouă Dumnezeule mare milă.

Marţi la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna, glasul 1.

Podobie: Mormântul Tău...

Braţele părinteşti grăbeşte de-mi deschide, că desfrânat am cheltuit vieaţa mea. Spre bogăţia cea necheltuită a îndurărilor Tale căutând, Mântuitorule, nu trece acum cu vederea inima mea cea sărăcită. Căci către Tine, Doamne, cu umilinţă strig: Greşit-am la cer şi înaintea Ta.

Stih:

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri, nici cu iuţimea Ta să mă certi.

Infricoşat este divanul Tău, judecata Ta dreaptă şi lucrurile mele sunt rele; iară Tu, Milostive, apucând înainte, mântueşte-mă şi mă scoate din muncă; fereşte-mă, Stăpâne, din partea caprelor şi mă învredniceşte a sta deadreapta Ta, Judecătorule prea drepte.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ceea ce ai zămislit fără ardere focul Dumnezeirii şi ai născut fără sămânţă izvorul vieţii, pre Domnul, Născătoare de Dumnezeu cea plină de dar, păzeşte pre cei ce te slăvesc.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Că nişte ostaşi buni cu un cuget crezând, netemându-vă sfinţilor de îngrozirile tiranilor, aţi venit cu dragoste la Hristos, luând cinstita cruce şi săvârşindu-vă călătoria, aţi luat biruinţă din cer. Slavă Celui ce v'a întărit pre voi; slavă Celui ce v'a încununat; slavă Celui ce lucrează prin voi tuturor tămăduiri.

Miercuri la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna Crucii, glasul 1.

Văzându-Te Hristoase, Maica Ta, cea cu totul fără prihană, pre cruce mort, a strigat: Fiul meu Cel fără început, împreună cu Tatăl şi cu Duhul, ce este această rândueală nespusă a Ta? Prin care ai mântuit, Indurate, zidirea mâinilor Tale, celor prea curate, Stăpâne.

Stih:

Înălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru şi vă inchinaţi aşternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Lemnului crucii Tale ne închinăm, Iubitorule de oameni, că pre dânsul Te-ai pironit, Vieaţa tuturor; raiul ai deschis, Mântuitorule, tâlharului celui ce a venit la Tine cu credinţă şi s'a învrednicit desfătării, zicând către Tine: Pomeneşte-mă, Doamne! Primeşte-ne ca pre acela şi pre noi cari strigăm: Greşit-am toţi, nu ne trece pre noi cu milostivirea Ta.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Văzându-Te mieluşeaua pre Tine, mieluşelul, răstignit pre lemn cu tâlharii, din îndelungă răbdarea Ta, Cuvinte, şi împungându-Te cu suliţa în coastă, s'a tânguit strigând ca o maică: Ce taină streină şi înfricoşată este aceasta, fiul meu? Cum acopere mormântul pre Dumnezeu Cel necuprins? Negrăit lucru este acesta ce se săvârşeşte! Ci să nu mă laşi pre mine, ceea ce Te-am născut, fiul meu prea dulce.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Pentru durerile sfinţilor, cari pentru Tine au pătimit, milostiveşte-Te, Doamne, şi tămădueşte toate durerile noastre, Iubitorule de oameni, rugămu-ne Ţie.

Joi la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna Apostolilor, glasul 1.

Cu mreaja cuvântului rupând pescarii împletiturile ritorilor, prin trestia crucii

au luminat neamurile, să Te slăvească cu bună credinţă pre Tine, Dumnezeu adevărat. Pentru aceasta şi cântare cântăm Ţie, Celui ce i-ai întărit pre dânşii: Slavă Tatălui şi Fiului, slavă Duhului Celui de o fiinţă, slavă Celui ce printr'înşii a luminat lumea.

Stih:

In tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Inţelepţilor pescari ai lumii, cei ce aţi luat dela Dumnezeu a fi milostivi, rugaţi-vă şi acum pentru noi cari strigăm: Doamne, mântueşte pre împăraţi şi cetatea Ta şi ne izbăveşte pre noi de răutăţile care cuprind sufletele noastre, pentru apostolii Tăi.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Pre Cela ce este fără de mumă în cer, mai presus de gând şi de auzire, L-ai născut pre pământ fără tată, pre Acela roagă-L Născătoare de Dumnezeu, pentru sufletele noastre.

La Cântarea a 7, Martirica:

Pre mucenicii lui Hristos să-i rugăm toţi, că aceştia se roagă pentru mântuirea noastră; şi toţi să ne apropiem către dânşii cu credinţă. Aceştia isvorăsc darul tămăduirilor; aceştia gonesc taberile dracilor ca nişte păzitori ai credinţei.

Vineri la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna Crucii, glasul 1.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, a pierit tirania şi s'a călcat puterea vrăjmaşului; că nici înger, nici om, ci Insuţi Tu, Doamne, ne-ai mântuit pre noi, slavă Ţie.

Stih:

Inălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Arma crucii oarecând s'a arătat în războaie binecredinciosului împărat Constantin, semn de biruinţă nebiruită asupra vrăjmaşilor, prin credinţă. De aceasta se cutremură puterile iadului, aceasta s'a făcut şi credincioşilor mântuire şi lui Pavel laudă.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Cei ce am câştigat părtinirea ta, Preacurată, şi ne izbăvim de răutăţi cu rugăciunile tale, fiind păziţi în tot locul cu crucea Fiului tău, toţi dupre datorie cu bună credinţă, pre tine te slăvim.

Cântarea a 7, Martirica:

Cu lauda nevoinţii şi cu vrednicia cununilor s'au îmbrăcat slăviţii purtători de chinuri întru Tine, Doamne; căci

cu răbdarea bătăilor au biruit pre cei fără de lege şi cu putere dumnezeească din cer biruinţă au luat. Pentru rugăciunile lor dărueşte-ne nouă, Dumnezeule, mare milă.

Vineri seara

La Doamne strigat-am, punem stihirile pe 10 şi cântăm Idiomela zilei, de două ori. Apoi aceste Mucenice ale glasului. Glasul 1.

Pentru rugăciunile tuturor sfinţilor, Doamne, şi ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne mântueşte pre noi, ca un îndurat.

Mărturisirea voastră, cea de faţă, în privelişte, sfinţilor, a spăimântat puterea dracilor şi pre oameni i-a scos din înşelăciune. Pentru aceasta şi tăindu-vi-se capetele, aţi strigat: Să fie Doamne, jertfa sufletelor noastre bine priimită înaintea Ta; că iubindu-Te pre Tine, am defăimat vieaţa cea vremelnică, Iubitorule de oameni.

O, cât este de bună neguţătoria voastră, sfinţilor! Că sângiurile v'aţi dat şi cerurile aţi moştenit; şi în scurtă vreme fiind ispitiţi, în veci vă bucuraţi. Cu adevărat, bună este neguţătoria voastră, că cele stricăcioase părăsind, aţi luat cele nestricăcioase şi cu îngerii dănţuind, lăudaţi neîncetat pre Treimea cea de o fiinţă.

Insăşi podobia.

Prea lăudaţilor mucenici, pre voi pământul nu v'a ascuns, ci cerul v'a priimit. Deschisu-s'au vouă uşile raiului şi, în lăuntru fiind, cu pomul vieţii vă îndulciţi; rugaţi-vă lui Hristos, să dăruească sufletelor noastre pace şi mare milă.

Şi patru din Mineiu. Slavă... a morţilor, a lui Ioan Monahul, glasul 1.

Care desfătare lumească rămâne neîmpreunată cu grija? Care slavă stă pre pământ neschimbată? Toate sunt mai neputincioase decât umbra, toate sunt decât visurile mai înşelătoare; într'o clipeală pre toate acestea moartea le apucă! Ci întru lumina feţii Tale, Hristoase, şi întru îndulcirea frumuseţii Tale, pre cei ce i-ai ales, odihneşte-i ca un iubitor de oameni.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre ceea ce este slavă a toată lumea, care din oameni a răsărit şi pre stăpânul L-a născut, uşa cea cerească, pre Maria Fecioara să o lăudăm: cântarea celor fără de trupuri şi podoaba credincioşilor; că aceasta s'a arătat cer şi bise-

rică Dumnezeirii. Aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei l-a stricat, pace a adus şi împărăţia o a deschis. Pre aceasta adică având-o anghiră credinţei, apărător avem pre Domnul, Cel ce S'a născut dintr'însa. Indrăzneşte dar, îndrăzneşte poporul lui Dumnezeu, că Acesta va birui pre vrăjmaşi, ca un Atotputernic.

Sâmbătă la Utrenie

După intâia Stihologie, Sedelne martirice, glasul 1.

Ca nişte ostaşi buni, cu un cuget crezând, netemându-vă Sfinţilor de îngrozirile tiranilor, aţi venit de bună voe la Hristos, luând cinstita cruce şi săvârşindu-vă călătoria, aţi luat biruinţă din cer. Slavă Celui ce v'a întărit pre voi; slavă Celui ce v'a încununat; slavă Celui ce lucrează prin voi tuturor tămăduiri.

Stih:

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Pentru durerile sfinţilor, cari pentru Tine au pătimit, milostiveşte-Te, Doamne, şi tămădueşte toate durerile noastre, Iubitorule de oameni, rugămu-ne Ţie.

Stih:

Sfinţilor celor ce sunt pre pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într'înşii.

Pre mucenicii lui Hristos să-i rugăm toţi, că aceştia se roagă pentru mântuirea noastră; şi toţi să ne apropiem către dânşii cu credinţă. Aceştia izvorăsc darul tămăduirilor; aceştia gonesc taberile dracilor, ca nişte păzitori ai credinţei.

Slavă, a morţilor.

Cela ce Te-ai îmbrăcat cu trup pentru noi, din Fecioară, fără schimbare în vremile cele de apoi şi ştii, ca un Dumnezeu, alunecarea noastră, milostiveşte-Te de iartă, pre cei ce s'au mutat din viaţă; pentru că Ţie, Stăpâne, şi-au făgăduit sufletele, unuia Dumnezeului nostru.

Şi acum, a Născătoarei.

Gavriil, zicând ţie, Fecioară, bucură-te! împreună cu glasul s'a întrupat Stăpânul tuturor, întru tine sicriul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai desfătată decât cerurile, ceea ce ai purtat pre Ziditorul tău. Slavă Celui ce S'a sălăşluit întru tine; slavă Celui ce a ieşit din tine; slavă Celui ce ne-a slobozit pre noi prin naşterea ta.

LA LAUDE

Stihiri mucenice, glasul 1.

Veniţi, popoare, să cinstim toţi pre mucenicii lui Hristos cu laude şi cu cântări duhov-

nicești; pre luminătorii lumii și propoveduitorii credinței, pre izvoarele cele pururea curgătoare din care izvorăsc credincioșilor tămăduiri. Cu rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, dărueşte lumii Tale pace și sufletelor noastre mare milă.

Acești ostași ai Impăratului celui mare, au stătut împotriva poruncilor tiranilor vitejește, n'au băgat de seamă de munci și călcând toată înșelăciunea, încununându-se dupre vrednicie, cer dela Mântuitorul pace și sufletelor noastre mare milă.

Pre voi, prea lăudaților mucenici, nici întristarea, nici strâmtoarea, nici foamea, nici goana, nici bătăile, nici iuțimea fiarelor, nici sabia, nici focul cel îngrozitor n'au putut să vă despartă de Dumnezeu. Ci mai vârtos pentru dragostea cea către Dânsul nevoindu-vă, ca și cum ați fi fost cu trupuri streine, de fire nu v'ați adus aminte, nebăgând seamă de moarte. Pentru aceasta și dupre vrednicie, pentru durerile voastre ați luat plată. Impărăției cerurilor moştenitori v'ați făcut, rugați-vă pentru sufletele noastre, rugămu-vă.

Bucurați-vă mucenicilor în Domnul, că v'ați nevoit cu bună nevoință; stătut-ați împotriva împăraților și pre tirani ați biruit; nu v'ați îngrozit de foc și de sabie și de fiare sălbatice care mâncau trupurile voastre; înălțând lui Hristos cântare împreună cu îngerii, cununi din cer ați luat. Rugați-vă să ne dăruească nouă mare milă.

Slavă, a morților ; a lui Ioan Damaschin.

Cu lucrul arătând, Mântuitorul meu, că Tu ești învierea tuturor, cu cuvântul, Cuvinte, pre Lazăr din morți l-ai înviat; atuncea zăvoarele s'au sfărâmat și porțile iadului s'au cutremurat ; atuncea moartea oamenilor somn s'a arătat. Ci Tu, Cela ce ai venit să mântuești zidirea Ta, iară nu să judeci, odihnește pre cei ce i-ai ales, ca un iubitor de oameni.

Și acum, a Născătoarei.

Veselește-se ceata proorocilor, Fecioară, de nașterea ta, dumnezeească adunarea patriarhilor, cinstiții apostoli, soborul arhiereilor și al mucenicilor, cetele cuvioșilor și ale drepților ; și pre tine te cunosc pricină rânduelii lor și te cinstesc, ca pre o Născătoare a lui Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor; facerea lui Teofan.

Glasul 1.

Podohia: Prea lăudaţilor mucenici...

Ţie ne rugăm, Mântuitorule, fă odihnă celor ce s'au mutat întru împărtăşirea Ta cea dulce, şi-i sălăşlueşte în curţile drepţilor, în locaşurile sfinţilor Tăi, în sălăşluirile cele cereşti, cu milostivirea Ta, trecând greşalele lor şi dăruindu-le odihnă.

Stih: Fericiţi sunt, pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Nimeni nu este fără păcate, nimeni din oameni, fără numai Tu singur Cel nemuritor; pentru aceasta aşează pre robii Tăi în lumină, ca un Dumnezeu îndurat, împreună cu cetele îngerilor Tăi, pentru milostivirea Ta, trecându-le fărădelegile şi dăruindu-le iertare.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui...

Făgăduinţele Tale, Mântuitorule, sunt mai presus de cele văzute, pre care ochiul nu le-a văzut şi urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s'au suit, Stăpâne; ci binevoieşte, ca să dobândească împărtăşirea acelora, cea făgăduită, cei ce s'au mutat la Tine, dându-le şi viaţă vecinică.

Slavă.

De crucea Ta bucurându-se robii Tăi, şi cu crucea Ta nădăjduindu-se, s'au mutat la Tine Doamne. Cărora dărueşte-le acum, Mântuitorule, crucea Ta, răscumpărare păcatelor lor şi sângele cel ce s'a vărsat pentru vieaţa lumei. Pentru milostivirea Ta iertându-le lor greşalele şi luminându-i cu lumina feţii Tale.

Şi acum, a Născătoarei.

Roagă pre Hristos, Cel ce S'a născut din tine, Maică Fecioară, să dea iertare de greşale robilor tăi, celor ce te propoveduesc cu bună credinţă, Născătoare de Dumnezeu; şi cu cuvânt adevărat te slăvesc; şi luminii şi strălucirii sfinţilor învredniceşte-i, întru împărăţia Lui.

Duminecă seara

La Doamne strigat-am, punem Stihirile pe 10 şi cântăm patru Stihiri de umilinţă din Octoih, trei dela Triod şi trei dela Mineiu.

Stihiri de umilinţă, glasul al 2-lea:

Greşit-am Ţie, Mântuitorule, ca fiul cel curvar; primeşte-mă, Părinte, pre mine cel ce mă pocăesc şi mă miluieşte, Dumnezeule.

Strig către Tine, Hristoase Mântuitorule, glasul vameşului; milostiveşte-Te spre mine, ca şi spre acela, şi mă miluieşte, Dumnezeule.

La răutăţile cele necuvioase ale faptelor mele cugetând, alerg la îndurările Tale, urmând vameşului şi păcătoasei, care a lăcrămat, şi fiului celui curvar. Pentru aceasta cad înaintea Ta, Milostive, mai înainte până ce nu mă osândeşti, milostiveşte-Te spre mine, Dumnezeule şi mă miluește.

Fărădelegile mele trece-le, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară şi curăţeşte inima mea, făcând-o pre ea locaş Duhului Tău celui Sfânt; şi să nu mă lepezi pre mine dela faţa Ta, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

Luni la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelne de umilință glasul al 2-lea.

Ca valurile mării s'au ridicat asupra mea fărădelegile mele, ca o luntre în mare eu însumi mă înviforez de greşale multe; ci îndreptează-mă, Doamne, la limanul cel lin al pocăinţei şi mă mântuește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pre mine.

Eu sunt pomul cel neroditor, Doamne, carele nu aduc roadă de pocăinţă nici decum, şi mă îngrozesc de tăiere şi de focul cel nestins mă înfricoşez. Pentru aceea mă rog Ţie, mai înainte de nevoia aceea întoarce-mă şi mă mântueşte.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ceea ce eşti izvorul milei milostivirei învredniceşte-ne, pre noi, Născătoare de Dumnezeu; caută spre poporul cel păcătos; arată precum deapururea puterea ta. Că întru tine nădăjduind, strigăm ţie: Bucură-te, ca oarecând Gavriil mai marele Voevod al celor fără de trupuri.

La Cântarea a 7 a, Mucenica

Pre Tine, Cela ce îmbraci cerul cu nori, avându-Te sfinţii îmbrăcăminte în lume, munci dela cei fără de lege au răbdat şi rătăcirea idolească au stricat. Pentru rugăciunile lor, slobozeşte-ne şi pre noi de vrăjmaşul cel nevăzut, Mântuitorule, şi ne mântueşte.

Marţi la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna, glasul al 2-lea.

Miluește-mă! a zis David; şi eu către Tine strig: Greșit-am, Mântuitorule, curăţeşte păcatele mele prin pocăinţă şi mă miluește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pre mine.

Miluește-mă, Dumnezeule, miluește-mă! De două păcate a plâns David, iar eu pentru întunerece de greșale strig către Tine: acela așternutul cu lacrimi și-a udat, iar eu nici o picătură nu am. Desnădăjduitu-m'am, și mă rog: Miluește-mă Dumnezeule, dupre mare mila Ta.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, nu mă trece cu vederea, pre mine cel ce-mi trebuie sprijineala cea dela tine; că spre tine a nădăjduit sufletul meu, miluește-mă.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Cela ce ai luminat pre sfinții Tăi mai mult decât aurul și ai proslăvit ca un bun pre cuvioșii Tăi, de dânșii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, îndreptează vieața noastră ca un iubitor de oameni și îndreptează rugăciunea ca niște tămâie, unule Cela ce întru sfinți Te odihnești.

Miercuri la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna Crucii, glasul al 2-lea.

Crucea bunătății Tale cea făcătoare de vieață, care ne-ai dăruit-o nouă, nevrednicilor, Doamne, o aducem Ție spre rugăciune: mântuește pre împăratul și cetatea Ta, care se roagă Ție; pentru Născătoarea de Dumnezeu, unule iubitorule de oameni.

Stih: Inălțați pre Domnul Dumnezeul nostru...

In ce chip a robit vrăjmașul pre Adam prin mâncarea din lemn, Doamne, întru același chip și Tu ai robit pre vrăjmașul prin lemnul crucii și prin patima Ta. Căci cu aceasta ai de venit al doilea Adam, să cauți pre cel rătăcit și să înviezi pre cel omorît; Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Slavă, și acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Fecioara și Maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort tins pre lemn și plângând cu amar, a zis: Fiul meu! ce taină înfricoșată este aceasta? Cel ce dăruești tuturor vieață veșnică, mori de bună voie pre cruce, cu moarte de ocară?

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Mucenicii Domnului, fericit este pământul, carele s'a adăpat cu sângiurile voastre și sfinte locașurile, care au primit trupurile voastre; că în priveliște ați biruit pre vrăjmașul și pre Hristos cu îndrăzneală ați propoveduit. Pre Acela, rugați-L ca pre unul

cel bun, să mântuească sufletele noastre, rugămu-vă.

Joi la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele Apostolilor, glasul al 2-lea.

Cela ce ai înțelepțit pre pescari mai mult decât pre ritori și i-ai trimis ca pre niște propoveduitori în tot pământul, cu negrăită iubirea Ta de oameni, Hristoase, Dumnezeule, prin care întărește Biserica Ta și trimite credincioșilor binecuvântarea Ta, Cela ce unul ești milostiv și iubitor de oameni.

Stih: In tot pământul a ieșit vestirea lor..

Vânat-au pre păgâni pescarii și au învățat marginile lumei să se închine iubirei Tale de oameni Hristoase, Dumnezeule. Prin cari întărește Biserica Ta și trimite credincioșilor binecuvântarea Ta; Cela ce unul ești, Carele întru sfinți Te odihnești.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Pre tine te slăvim, Născătoare de Dumnezeu, strigând: Bucură-te, norul luminii cei neapuse, care ai purtat în brațe pre Domnul slavei.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Apostolilor, mucenicilor și proorocilor, ierarhilor, cuvioșilor și drepților, cari bine ați săvârșit lupta și credința ați păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pre Acela, ca pre un bun, rugați-L pentru noi, să mântuească sufletele noastre, rugămu-vă.

Vineri la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna Crucii, glasul al 2-lea.

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerșind iertare greșalelor noastre, Hristoase Dumnezeule, că de voie bine ai voit a Te sui cu trupul pre cruce, ca să izbăvești din robia vrăjmașului pre care i ai zidit. Pentru aceia cu mulțumită, strigăm Ție: Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit să mântuești lumea.

Stih: Inălțați pre Domnul Dumnezeul nostru..

Mântuire ai lucrat în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule; pre cruce preacurate mâinele Tale Ți-ai întins, adunând toate neamurile, cele ce strigă: Doamne, slavă Ție.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Prea proslăvită ești de Dumnezeu Născătoare, Fecioară; lăudămu-te pre tine, că prin crucea Fiului tău s'a surpat iadul, moartea s'a omorît și

cei morţi ne-am sculat şi vieţii ne-am învrednicit; raiul am luat, desfătarea cea de demult. Pentru aceasta mulţumind, slăvim ca pre Cel puternic, pre Hristos, Dumnezeul nostru şi unul cel mult milostiv.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Pe piatra cea neclătită întemeindu-se sfinţii, s'au îmbărbătat asupra tiranilor cu tărie şi prin munci au luat cununi. Printr'înşii, Dumnezeule, mântueşte-ne pre noi.

VINERI SEARA

La Doamne strigat-am... punem stihirile pe 10 şi cântăm Idiomela zilei, de două ori. Apoi patru Mucenice de aicea şi patru dela Mineiu. Glasul al 2-lea.

Purtătorii de chinuri, pentru că n'au iubit desfătarea pământească, s'au învrednicit bunătăţilor cereşti şi împreună locuitori cu îngerii s'au făcut. Doamne, pentru rugăciunile lor, miluește-ne şi ne mântueşte pre noi.

Sfinţii mucenici rugându-se pentru noi şi lăudând pre Hristos, toată înşelăciunea a încetat şi neamul omenesc, prin credinţă, se mântueşte.

Cetele mucenicilor au stătut împotriva tiranilor, zicând: Noi suntem ostaşii Impăratului puterilor; măcar de ne veţi şi pierde cu focul şi cu muncile, nu vom tăgădui puterea Treimii.

Mare este slava care aţi câştigat, sfinţilor, prin credinţă! Că nu numai când aţi pătimit aţi biruit pre vrăjmaşul, ci şi după moarte goniţi duhurile, pre bolnavi tămăduiţi; doctori ai sufletelor şi ai trupurilor, rugaţi-vă Domnului, să mântuească sufletele noastre.

Slavă, a morţilor; a lui Ioan Damaschin.

Vai, câtă nevoie are sufletul despărţindu-se de trup! Vai, cât lăcrămează atuncea şi nu este cine să-l miluească pre dânsul! Către îngeri ridicându-şi ochii, în zadar se roagă; către oameni mâinile tinzându-şi, nu are cine să-i ajute. Pentru aceasta, iubiţii mei fraţi, cunoscând scurtarea vieţii noastre, celor răposaţi să le cerem odihnă de la Hristos şi sufletelor noastre mare milă.

Şi acum, a Născătoarei.

Trecut-a umbra legii şi darul a venit, că precum rugul n'a ars fiind aprins, aşa Fecioară ai născut şi Fecioară ai rămas. In locul stâlpului celui de foc, a răsărit soarele dreptăţii; în locul lui Moisi,

Hristos, mântuirea sufletelor noastre.

Sâmbătă la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele glasul al 2-lea.

Cela ce ai luminat pre sfinţii Tăi mai mult decât aurul şi ai proslăvit ca un bun pre cuvioşii Tăi, de dânşii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, împacă vieaţa noastră, ca un iubitor de oameni şi îndreptează rugăciunea ca nişte tămâie, unule, Cela ce întru sfinţi Te odihneşti.

Stih:

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi ..

Mucenicii Domnului, fericit este pământul, carele s'a adăpat cu sângiurile voastre şi sfinte sunt locaşurile, care au primit trupurile voastre; că în privelişte pre vrăjmaşul l-aţi biruit şi pre Hristos cu îndrăzneală aţi propoveduit. Pre Dânsul ca pre un bun rugaţi-L, să mântuească sufletele noastre, rugămu-vă.

Stih:

Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui...

Apostoli, mucenici, prooroci, ierarhi, cuvioşi şi drepţi, cari bine aţi săvârşit lupta şi credinţa aţi păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pre Acela, ca pre un bun, rugaţi-L pentru noi, să mântuească sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă, a morţilor.

Pomenirea celor adormiţi, Doamne, mă aduce spre aducerea aminte a celor ce le avem întru nădejde; şi văzând osândirea mea, aduc către Tine glas ca din munci: Milostive, miluește-mă!

Şi acum, a Născătoarei.

Maică sfântă a luminii celei negrăite, cu îngereşti cântări cinstindu-te, te slăvim pre tine.

LA LAUDE

Punem stihirile pe patru. Stihirile mucenice, glasul al 2-lea.

Pentru Hristos pătimind până la moarte, o, purtătorilor de chinuri mucenici, sufletele voastre le aveţi în ceruri în mâna lui Dumnezeu şi prin toată lumea se cinstesc moaştele voastre. Preoţii şi împăraţii se închină şi toate popoarele veselindu-ne, dupre obiceiu, strigăm: Somn cinstit este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Lui.

Crucea lui Hristos luând sfinţii mucenici armă nebiruită, toată tăria diavolului au surpat; şi luând cunună cerească, zid nouă s'au făcut, rugându-se pururea pentru noi.

Mulţimea sfinţilor Tăi Te roagă, Hristoase, miluește-ne pre noi ca un iubitor de oameni.

Toată cetatea şi oraşul cinstesc moaştele voastre, o, purtătorilor de chinuri mucenici; că voi chinuindu-vă dupre lege, aţi luat cunună cerească. Pentru aceasta sunteţi lauda preoţilor, biruinţa împăraţilor şi podoaba bisericilor.

Slavă, a morţilor; a lui Ioan Damaschin.

Din pământ m'ai zidit şi iarăşi m'ai osândit să merg în pământ, pentru călcarea poruncii; şi ai pus zi de întrebare, întru care cele ascunse ale faptei fiecăruia, de faţă se vor pune înaintea Ta. Atuncea să Te milostiveşti spre mine, Cela ce eşti fără de păcat, să-mi dai iertare greşalelor şi să nu mă desparţi dela împărăţia Ta.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te Marie, Născătoare de Dumnezeu, locaşul cel nestricat şi mai ales cel sfânt, precum strigă proorocul: Sfânt este locaşul Tău, minunat întru dreptate.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale lui Teofan, glasul al 2-lea.

Podobia: Când de pre lemn...

Puterea morţii şi stricăciunea o ai stricat cu moartea Ta cea de vieaţă aducătoare, Stăpâne, şi tuturor ai izvorît vieaţă veşnică şi oamenilor celor muritori înviere le-ai dăruit. Pentru aceasta, Ţie ne rugăm, Mântuitorule, odihneşte pre cei ce s'au mutat la Tine cu credinţă şi slavei Tale cei nestricăcioase învredniceşte-i, iubitorule de oameni.

Stih:

Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne...

Ca să faci pre oameni părtaşi dumnezeeştei împărăţii, ai răbdat răstignire, Hristoase, moarte de bună voie primind. Pentru aceasta ne rugăm milostivirii Tale, arată părtaşi împărăţiei Tale pre cei ce s'au mutat la Tine cu credinţă şi-i învredniceşte slavei Tale cei veşnice şi fericirii.

Stih:

Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui...

Vrând să mântueşti zidirea Ta, bucurându-Te ai săvârşit taina cea prea adâncă cu adevărat a rânduelii Tale, ca un prea bun, şi ai răscumpărat toată lumea, preţuind-o cu cinstit sângele Tău. Pentru aceasta ne rugăm Ţie: Invredniceşte, pre cei ce s'au mutat la Tine cu credinţă, frumuseţii Tale celei prea dulci, iubitorule de oameni.

Slavă.

Stând cu cutremur înaintea înfricoşatului şi groaznicului Tău divan, Hristoase, morţii cei din veac vor aştepta răspunsul Tău cel drept, Mântuitorule, şi vor lua dreaptă judecată dumnezeească. Deci, atuncea să Te milostiveşti, Stăpâne, Mântuitorule, spre robii Tăi, cari s'au mutat la Tine cu credinţă şi să-i învredniceşti desfătării Tale celei veşnice şi fericirii.

Şi acum, a Născătoarei.

Tu ai plătit datoria strămoaşei Eva, Preacurată, zămislind pre Dumnezeu, Cel ce a dăruit nestricăciune şi înviere credincioşilor şi încunună cu slavă nemuritoare pre cei ce te laudă pre tine. Pre Carele nu înceta acum rugându-L, să-i aşeze pre dânşii în lumina strălucirii Sale, dumnezeească mireasă.

Duminecă seara

La Doamne strigat-am, punem stihirile pe 10 şi cântăm patru stihiri de umilinţă din Octoih, trei din Triod şi trei dela Mineiu.
Stihiri de umilinţă, glasul al 3-lea.

Laudă de seara aducem Ţie, Hristoase, cu tămâie şi cu cântări duhovniceşti; miluește, Mântuitorule, sufletele noastre.

Mântuește-mă, Doamne Dumnezeul meu, că Tu eşti mântuirea tuturor. Viforul patimilor mă turbură şi greutatea fărădelegilor mă cufundă; dă-mi mână de ajutor şi la lumina umilinţii mă ridică, ca un milostiv şi iubitor de oameni.

Adună gândul meu cel risipit, Doamne, şi inima cea înţelenită curăţeşte-o; dă-mi pocăinţă ca lui Petru, ca vameşului suspinare şi ca desfrânatei lacrimi; ca să strig Ţie cu mare glas: Dumnezeule, mântuește-mă ca un milostiv şi iubitor de oameni.

De multe ori săvârşind cântarea, m'am aflat făcând păcat, cu limba spunând cântări, iară cu sufletul gândind cele necuvioase. Ci, îndreptează-le amândouă, Hristoase Dumnezeule, prin pocăinţă şi mă miluește.

Luni la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelne de umilinţă, glasul al 3-lea.

La judecata cea înfricoşată fără pârâşi mă voiu mustra, fără mărturii mă voiu da la pedepse; că se vor deschide cărţile cunoştinţei de rele şi lucrurile cele ascunse

se vor descoperi. Deci, mai înainte până ce vei cerca cele lucrate de mine, la acea privelişte a toată lumea, Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine şi mă mântueşte.

Stih:

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pre mine...

Până când petreci în păcate, suflete a! meu? Până când pui îndelungare pocăinţii? Ia în gând judecata ce va să fie şi strigă Domnului: Greşit-am, Doamne! Cela ce eşti fără păcat, miluieşte-mă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Fiecare unde se mântueşte, acolo dupre dreptate şi aleargă; ci care altă scăpare este precum tu, Născătoare de Dumnezeu, care acoperi sufletele noastre?

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Cine nu se va mira de vitejiile cele nebiruite ale sfinţilor mucenici? Cine nu se va spăimânta de isprăvile lor cele deapururea? Căci cu focul şi cu bătăile, cu mâncarea de fiare şi cu junghierile au biruit pe vrăjmaşul cel protivnic; momelele împăraţilor nesuferindu-le şi îngrozirile tiranilor nebăgându-le în seamă! Pentru aceasta şi cununi au luat dela Hristos Dumnezeu, Cela ce dărueşte lumii mare milă.

Marţi la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelne de umilinţă, glasul al 3-lea.

Vieţuind pre pământ, suflete al meu, pocăeşte-te, că ţărâna în mormânt nu laudă, nici de greşale izbăveşte. Strigă lui Hristos Dumnezeu: Greşit-am Ţie, cunoscătorule de inimi; mai înainte până ce nu mă osândeşti, milostiveşte-Te spre mine, Dumnezeule, şi mă milueşte.

Stih:

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pre mine...

In ceasul rugăciunii mă făgăduesc să mă pocăesc, iară vrăjmaşul cu deadinsul îmi pune în gând lucruri necuvioase, ca să greşesc; ci mă izbăveşte de dânsele, Dumnezeule, şi mă mântueşte.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Scăparea şi puterea noastră, Născătoare de Dumnezeu, ajutorul cel tare al lumii, mântueşte pre robii tăi din toată nevoia cu rugăciunile tale, ceea ce eşti una binecuvântată.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Vitejia răbdării voastre a biruit meşteşugurile vrăjmaşului, începătorul răutăţii,

Mucenici prea lăudaţi. Pentru aceasta v'aţi învrednicit fericirii cei veşnice. Rugaţi-vă Domnului, să mântuească turma poporului celui iubitor de Hristos, cei ce sunteţi mărturisitori ai adevărului.

Miercuri la Utrenie

După intâia Stihologie, Sedelna Crucii, glasul al 3-lea.

De puterea Ta cea nemăsurată şi de răstignirea cea de bună voie, oştile îngereşti s'au mirat, văzând cum Cel nevăzut S'a rănit cu trupul, vrând să mântuească lumea din stricăciune. Pentru aceasta ca dătătorului de vieaţă, strigăm: Slavă, Hristoase, împărăţiei Tale.

Stih:

Inălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru...

Crucea s'a înfipt pre pământ şi s'a atins de ceruri, nu ca un lemn ajungând la înălţime, ci Tu pre dânsa umplând toate, Doamne, slavă Ţie.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu:

Toiag de putere dobândind crucea Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, cu dânsa surpăm întărâtările vrăjmaşilor, cei ce cu dragoste pre tine neîncetat te slăvim.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Pomenirea mucenicilor Tăi, Doamne, foarte o ai luminat ca un prea puternic; că i-ai întărit să urmeze patimilor Tale că au biruit vitejeşte puterea lui Veliar. Pentru aceasta au şi luat daruri de tămăduiri; cu ale cărora rugăciuni, iubitorule de oameni, dărueşte pace sufletelor noastre.

Joi la Utrenie

După intâia Stihologie, Sedelna Apostolilor, glasul al 3-lea.

Dumnezeeşti propoveduitori ai adevărului şi învăţători ai Bisericii v'aţi arătat voi apostoli, cei ce aţi fost văzători Cuvântului; că aţi călcat rătăcirea idolească şi aţi propoveduit de faţă Treimea. Pre aceasta rugaţi-o, fericiţilor, să dăruească nouă mare milă.

Stih:

In tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii graiurile lor.

Veniţi toţi să lăudăm pre apostoli, ca pre nişte îndreptători; că gonind rătăcirea idolească, la dumnezeeasca lumină pre oameni i-au adus şi a slăvi Treimea, au învăţat. Pentru aceasta toţi săvârşind cinstită pomenirea lor cu credinţă, slăvim pre Mântuitorul.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ca o viţă nelucrată, Fecioară, ai odrăslit strugurele cel prea frumos, cel ce izvorăşte nouă vinul cel de mântuire, carele veseleşte sufletele şi trupurile tuturor. Pentru aceasta pre tine, ca pre o pricină a bunătăţilor, fericindu-te, pururea împreună cu îngerul strigăm către tine: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar!

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Intr'armându-vă întru toată arma lui Hristos şi îmbrăcându-vă în platoşa credinţei, taberele vrăjmaşului vitejeşte le-aţi surpat; că pentru nădejdea vieţii aţi răbdat cu dragoste toate îngrozirile şi bătăile dela tirani. Drept aceasta aţi luat şi cununi, mucenicii lui Hristos, cei cu suflet viteaz.

Vineri la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna Crucii, glasul al 3-lea.

Cruce şi moarte voind a pătimi, în mijlocul fapturii aceasta o ai înfipt, când ai binevoit, Mântuitorule, să se pironească trupul Tău. Atuncea şi soarele razele şi-a ascuns şi tâlharul văzând acestea, Te-a mărturisit pre Tine Dumnezeu, strigând: Pomeneşte-mă, Doamne! Şi crezând, a luat raiul.

Stih: Inălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru...

Pre chiparis, pre pevc şi pre cedru Te-ai înălţat, mielule al lui Dumnezeu, ca să mântueşti pre cei ce se închină cu credinţă răstignirii Tale celei de bună voie, Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Moarte de ocară ai răbdat, prin răstignire de bună voie, îndurate, pre Carele văzându-Te ceea ce Te-a născut, Hristoase, cu rane se pătrundea. Cu ale căreia rugăciuni şi pentru îndurările milei Tale, unule prea bunule şi iubitorule de oameni Doamne, îndură-Te şi mântueşte lumea, Cel ce ai ridicat păcatul ei.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Străluciţi prin credinţă luminători prea luminaţi, sfinţilor cei ce sunteţi doctori ai bunei credinţe, purtătorilor de chinuri prea lăudaţi; că de bătăile tiranilor netemându-vă, hulirile idoleşti le-aţi stricat, având biruinţă nebiruită crucea adevărului.

Vineri seara

La Doamne, strigat-am..., punem Stihirile pe 10, Idiomela zilei, de două ori. Apoi aceste Martirice de aicea, glasul al 3-lea.

Mare este puterea mucenicilor Tăi, Hristoase, că în mormânturi zac şi duhurile gonesc; şi a încetat puterea vrăjmaşului, cu credinţă Treimii nevoindu-se pentru buna credinţă.

Proorocii şi apostolii lui Hristos şi mucenicii au învăţat să se laude Treimea cea de o fiinţă şi au luminat neamurile cele rătăcite şi părtaşi îngerilor au făcut pre fiii omeneşti.

Mucenicii Tăi, Doamne, cu credinţă întărindu-se, cu nădejdea puternici făcându-se şi cu dragostea crucii Tale sufleteşte unindu-se, au stricat tirania vrăjmaşului şi dobândind cununile, se roagă cu cei fără de trupuri pentru sufletele noastre.

Mare este puterea crucii Tale, Doamne, că s'a înfipt în loc şi lucrează în lume; şi a făcut din pescari apostoli şi din păgâni mucenici, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Dela Mineiu patru. Slavă, a morţilor.

Toate sunt deşertăciuni cele omeneşti, câte nu rămân după moarte! Nu rămâne bogăţia, nici călătoreşte împreună slava; că viind moartea, toate acestea pier. Pentru aceasta lui Hristos, Celui fără de moarte, să-I strigăm: Pre aceştia ce s'au mutat dela noi odihneşte-i, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Şi acum, a Născătoarei.

Cum să nu ne mirăm de naşterea ta cea cu bărbăţie dumnezeească, cu totul cinstită? Că ispită de bărbat neluând, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ai născut fără Tată pre Fiul cu trup, pre Cel născut din Tatăl mai înainte de veci fără mumă; Carele nici cum n'a răbdat schimbare, sau amestecare sau despărţire; ci a păzit întreagă osebire amândorora firilor. Pentru aceasta, Maică Fecioară, Stăpână, pre Acesta roagă-L să mântuească sufletele celor ce cu dreaptă credinţă, de Dumnezeu Născătoare, te mărturisesc pre tine.

Sâmbătă la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelne Mucenice, glasul al 3-lea.

Câţi sunteţi iubitori de mucenici, veseliţi-vă, şi acum cântând cu un glas cântarea lui Hristos; că ne-au răsărit nouă în lume, ca pre nişte luminători, pomenirea cea de preste an a mucenicilor Lui; Care ne trimite darul minunilor şi luminează gândul şi sufletele noastre.

Stih:

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi...

Vitejia răbdării voastre a biruit meşteşugirile vrăjmaşului începătorului răutăţii, mucenici prea lăudaţi. Pentru aceasta v'aţi învrednicit fericirii cei veşnice. Ci vă rugaţi Domnului să mântuească turma poporului celui iubitor de Hristos, cei ce sunteţi mărturisitori ai adevărului.

Stih:

Sfinţilor celor ce sunt pre pământul Lui...

Străluciţi prin credinţă luminători prea luminaţi, sfinţilor, cei ce sunteţi doctori ai bunei credinţe, purtătorilor de chinuri prea lăudaţi; că de bătăile tiranilor netemânduvă, hulirile idoleşti le-aţi stricat, având biruinţă nebiruită crucea adevărului.

Slavă, a morţilor.

Când vom sta înaintea judecăţii Tale cei nemitarnice, Doamne, prin cuvântul Tău să nu ne osândeşti pre noi, cei ce am crezut întru Tine, Mântuitorul nostru. Că toţi am greşit, dară dela Tine nu ne-am depărtat. Pentru aceasta ne rugăm Ţie, să aşezi în locaşurile drepţilor Tăi, Hristoase, pre cei ce i-ai luat, ca Cel ce eşti Insuţi mult milostiv.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre tine, ceea ce ai solit mântuirea neamului nostru, te lăudăm Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că cu trupul cel luat din tine, Fiul tău şi Dumnezeul nostru, prin cruce luând patimă, ne-a izbăvit pre noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

LA LAUDE

Punem Stihirile pe patru. Stihiri Mucenice, glasul al 3-lea.

Veniţi, popoare, să cinstim toţi pomenirea sfinţilor mucenici, că priveală făcându-se îngerilor şi oamenilor, au luat cununile biruinţei dela Hristos; şi se roagă pentru sufletele noastre.

Frica împăraţilor şi a tiranilor nu o au băgat în seamă ostaşii lui Hristos, şi cu bună îndrăzneală şi bărbăteşte L-au mărturisit pre El Domn al tu-

turor, Dumnezeu şi Impărat al nostru; şi se roagă pentru sufletele noastre.

Puterile sfinţilor îngeri s'au mirat de caznele mucenicilor, că fiind îmbrăcaţi cu trup muritor, n'au băgat seamă de munci, făcându-se următori patimii Mântuitorului Hristos, şi se roagă pentru sufletele noastre.

Ca nişte luminători în lume străluciţi şi după moarte sfinţilor mucenici, luptă bună luptându-vă. Pentru aceasta, ca cei ce aveţi îndrăzneală, rugaţi pre Hristos Dumnezeu, să miluească sufletele noastre.

Slavă, a morţilor.

Oamenilor, pentru ce ne turburăm în zadar? Calea pre care alergăm este scurtă, fum este vieaţa, abur, ţărână şi cenuşă şi curând ne facem netrebnici. Pentru aceasta să strigăm lui Hristos Celui nemuritor: Odihneşte pre cei ce s'au mutat dela noi, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Şi acum, a Născătoarei.

Născătoare de Dumnezeu, sprijinitoarea tuturor celor ce se roagă, întru tine îndrăznim, cu tine ne lăudăm, întru tine este toată nădejdea noastră. Roagă-te Celui ce S'a născut din tine, pentru netrebnicii robii tăi.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, facerea lui Teofan; glasul al 3-lea.

Podobia: Chipul crucii Tale...

Slăvesc cinstită crucea Ta, prin care s'a dăruit vieaţa şi îndulcirea desfătării, celor ce Te laudă cu credinţă şi cu dragoste, unule mult milostive. Pentru aceasta strigăm Ţie, Hristoase Dumnezeule: Odihneşte pre cei ce s'au mutat dela noi, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Stih: Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne...

Unule milostive şi îndurate, Cela ce ai noian de bunătate neajuns cu mintea, Carele cunoşti firea oamenilor pre care o ai făcut, pre Tine Te rugăm, Hristoase Dumnezeule: Odihneşte pre cei ce s'au mutat dela noi, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui.

Adormind în mormânt ca un om, ai înviat pre cei ce dormiau în mormânturi ca un Dumnezeu, cu puterea Ta cea nebiruită; cari aduc Ţie cântare fără tăcere. Pentru aceasta strigăm Ţie, Hristoase Dumnezeule: Odihneşte pre

cei ce s'au mutat dela noi, unde este locuinţa tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Făclie înţelegătoare te ştim pre Tine toţi, Născătoare de Dumnezeu, că ai purtat lumina Dumnezeirii, care s'a unit cu grosimea firii omeneşti. Pentru aceasta roagă pre Fiul tău şi Dumnezeu să odihnească pre cei ce s'au mutat dela noi, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Duminecă Seara

La Doamne strigat-am..., punem stihirile pe 10. Şi cântăm patru Stihiri de umilinţă ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei dela Mineiu.

Stihiri glasul al 4-lea, însăşi podobia:

Aş vrea să şterg, Doamne, zapisul greşalelor mele cu lacrimile şi să-Ţi plac în cealaltă vreme a vieţii mele prin pocăinţă; dar vrăjmaşul mă amăgeşte şi se luptă cu sufletul meu. Doamne, mai înainte de sfârşit până ce nu pier, mântueşte-mă.

Cine înviforându-se şi alergând la limanul acesta, nu se va mântui? Sau cine bolnăvindu-se şi năzuind la această casă de doctorie, nu se va vindeca? Ziditorule al tuturor şi tămăduitorule al bolnavilor, Doamne, mai înainte de sfârşit până ce nu pier, mântueşte-mă.

Spală-mă cu lacrimile mele, Mântuitorule, că m'am spurcat cu multe păcate. Pentru aceasta şi cad înaintea Ta; greşit-am Dumnezeule, milueşte-mă.

Oaie sunt a turmei Tale cei cuvântătoare şi alerg la Tine, Păstorul cel bun; caută-mă pre mine cel rătăcit, Dumnezeule, şi mă milueşte.

Luni la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelne de umilinţă, glasul al 4-lea

Smeritul meu suflet, cel ce şi-a cheltuit toată vieaţa în păcate, întoarce-l, Doamne, şi ca pre desfrânata mă primeşte pre mine şi mă mântueşte.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pre mine...

Inotând prin noianul vieţii deacum, îmi aduc aminte de adâncul răutăţilor mele celor multe; şi neavând priceperea ocârmuitor, cu glasul lui Petru strig Ţie: Mântueşte-mă, Hristoase Dumnezeule, mântueşte-mă, ca un iubitor de oameni.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Celei ce s'a hrănit în biserică în sfânta sfintelor, celei ce îmbrăcată cu credința, cu înțelepciunea și cu nemăsurata feciorie, mai marele voevod Gavriil i-a adus din cer vestire și aceasta: Bucură-te! Bucură-te, ceea ce ești binecuvântată! Bucură-te preaslăvită! Domnul este cu tine.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Astăzi au venit oștile îngerești întru pomenirea mucenicilor, ca să lumineze gândurile credincioșilor și să veselească lumea cu darul. Pentru dânșii, Dumnezeule, milostivindu-Te, dăruește-ne mare milă.

Marți la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelne de umilință, glasul al 4-lea.

Podobia: De grab ne întâmpină.

De grab să intrăm împreună în cămara lui Hristos, ca să auzim toți fericitul glas al singur Dumnezeului nostru. Veniți cei ce iubim cereasca slavă, asemănându-ne fecioarelor celor înțelepte, să ne luminăm candelele noastre prin credință.

Stih: Doamne, nu cu mânia ta să mă mustri pre mine...

Gândește, suflete, cum vom să stăm înaintea Judecătorului; în ceasul cel înfricoșat se vor pune scaune groaznice și faptele fiecăruia se vor vădi! Atuncea Judecătorul va fi neîmblânzit; acolo focul s'a gătit ție, cumplit ca o mare sălbăticită învăluindu-se, vrând să te acopere. Toate acestea socotește-le, suflete al meu, și-ți îndreptează faptele tale.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Ceea ce ești dupre dreptate și dupre adevăr Născătoare de Dumnezeu, rugându-te, ca o maică, cu îndrăzneală Fiului tău și Dumnezeului nostru, păzește mai ales turma care aleargă sub acoperământul tău și scapă la tine, limanul și zidul și singură folositoarea neamului omenesc.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Cu sângiurile mucenicilor Tăi celor din toată lumea, ca și cu o porfiră și visson, Biserica Ta împodobită fiind, printr'înșii strigă către Tine, Hristoase Dumnezeule: Poporului Tău trimite îndurările Tale, dăruește pace moștenirii Tale și sufletelor noastre mare milă.

Miercuri la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna Crucii, glasul al 4-lea.

Răscumpăratu-ne-ai pre noi din blestemul legii, cu scump sângele Tău; pre cruce pironindu-Te şi cu suliţa împungându-Te, nemurire ai izvorît oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

Stih: Inălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru... Insăşi Podobia:

Degrab ne întâmpină pre noi, mai 'nainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pre Tine şi ne îngrozesc pre noi, Hristoase Dumnezeul nostru; pierde cu crucea Ta pre cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa drept-credincioşilor. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, unule iubitorule de oameni.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Fecioară cu totul fără prihană, Maica lui Hristos Dumnezeu, armă a străbătut prea sfânt sufletul tău, când ai văzut răstignit pre Fiul şi Dumnezeul tău. Pre Carele nu înceta, binecuvântată, rugându-L să ne dăruească nouă iertare de greşale.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele sale, cununile nestricăciunii au luat de la Tine, Dumnezeul nostru; că având tăria Ta pre muncitori au surpat, zdrobit-au şi ale dracilor neputincioasele îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântueşte sufletele noastre.

Joi la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele Apostolilor, glasul al 4-lea.

Luminători ai arătat în marginile lumii pre ucenicii Tăi, Hristoase, cari strălucesc cu propoveduirea Ta, luminând sufletele noastre şi ai întunecat printr'înşii rătăcirea idolească, luminând lumea cu învăţăturile dreptei credinţe. Pentru rugăciunile lor, mântueşte sufletele noastre.

Stih: In tot pământul a ieşit vestirea lor...

Precum a povăţuit Moisi pre Israil din robie prin Marea Roşie, cu dreapta Ta, Stăpâne, cufundând pre Faraon, aşa şi înţelepţii Tăi ucenici, cu minunile au despărţit marea nedumnezeirii cea amară şi au povăţuit pre popor spre Tine, Cuvinte cel fără de început, unule iubitorule de oameni.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Pre Cuvântul Tatălui, Hristos, Dumnezeul nostru, din tine întrupat L-am cunoscut, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, ceea ce eşti una curată, una binecuvântată. Pentru aceasta neîncetat lăudându-te, pre tine te slăvim.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Cu crucea într'armându-se mucenicii Tăi, au biruit vicleşugurile vrăjmaşului începătorul de rele, Hristoase, Dumnezeul nostru. Strălucit-au ca nişte luminători, povăţuind pre oameni şi dăruesc tămăduiri celor ce se roagă cu credinţă. Pentru rugăciunile lor, mântueşte sufletele noastre.

Vineri la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele Crucii, glasul al 4-lea.

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Pre cruce Te-au pironit jidovii pre Tine, Mântuitorule, prin care ne-ai chemat pre noi din păgâni, iubitorule de oameni, Doamne. Tinsu-Ţi-ai pre ea palmele de bună voia Ta, cu suliţa ai primit a-Ţi împunge coasta Ta. Slavă mulţimii îndurărilor Tale, îndelung răbdătorule.

Stih: Înălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor lui, că sfânt este.

Văzând acum lumina sufletelor noastre, Hristoase, crucea Ta cea preacurată şi închinându-ne ei, strigăm cu veselie: Slavă Ţie, Celui ce ai voit a Te înălţa pre dânsa; slavă Ţie, Celui ce ai luminat printr'însa toată făptura. Pentru care cu cântări pre Tine neîncetat Te slăvim.

Slavă, şi acum; a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.

Dacă Te-a văzut pre cruce înălţat Preacurata maica Ta pre Tine, Cuvântul lui Dumnezeu, ca o maică plângând a zis: Ce minune nouă şi streină este aceasta, Fiul meu? Cum Te împreunezi morţii, Cela ce eşti vieaţa tuturor? Vrând să înviezi pre cei morţi ca un milostiv.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Cinstită prăznuirea mucenicilor Tăi, Biserica cer o a făcut şi îngerii împreună cu oamenii dănţuesc. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, mântueşte sufletele noastre.

Vineri Seara

La Doamne strigat-am, punem Stihirile pe 10 şi cântăm Idiomela zilei, de două ori. Apoi patru Mucenice şi dela Mineiu patru Stihiri Mucenice, glasul al 4-lea.

Cela ce Te preaslăveşti întru pomenirile sfinţilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, de dânşii fiind rugat, trimite nouă mare milă.

Cela ce ai primit răbdarea sfinţilor mucenici, primeşte şi dela noi laudă, iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă, cu rugăciunile lor, mare milă.

Având, sfinţilor, îndrăzneală către Mântuitorul, rugaţi-vă neîncetat pentru noi, păcătoşii, cerând iertare de greşale şi sufletelor noastre mare milă.

Jertfe însufleţite, arderi întregi cuvântătoare, mucenici ai Domnului, junghieri desăvârşit ale lui Dumnezeu, oile cele ce cunoaşteţi pre Dumnezeu şi sunteţi cunoscute de Dumnezeu, al cărora staul este necălcat de lupi, rugaţi-vă ca să ne paştem şi noi împreună cu voi la apa odihnei.

Slavă, a morţilor; a lui Ioan Damaschin.

Unde este desfătarea lumii? Unde este nălucirea acestor vremelnice? Unde este aurul şi argintul? Unde este mulţimea slugilor şi strigarea? Toate sunt ţărână, toate cenuşă, toate umbră. Ci veniţi să strigăm Impăratului Celui fără de moarte: Doamne, veşnicilor Tale bunătăţi învredniceşte pre cei ce s'au mutat dela noi, şi-i odihneşte întru fericirea cea neîmbătrânită.

Şi acum, a Născătoarei.

Proorocul David, carele prin Tine este al lui Dumnezeu părinte, cu cântare pentru Tine mai înainte a glăsuit, mărire Ţie făcându-Ţi: Inainte au stătut împărăteasa deadreapta Ta. Că pre tine maică solitoare vieţii te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din tine a se face om bine a voit; ca iarăşi să zidească chipul Său cel stricat de patimi şi oaia cea rătăcită, din munte răpită, aflând-o, pre umeri ridicându-o la Tatăl o a adus şi dupre voia Sa cu puterile cereşti o a împreunat; şi a mântuit, Născătoare de Dumnezeu, lumea Hristos, Cel ce are mare şi bogată milă.

Sâmbătă la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelne Mucenice, glasul al 4-lea.

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele sale, cununile nestricăciunii au luat dela Tine, Dumnezeul nostru; că având tăria Ta, pre muncitori au surpat; zdrobit-au şi ale dracilor neputincioasele îndrăzniri. Pentru ruga-

ciunile lor, mântueşte sufletele noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi...

Cu sângiurile mucenicilor Tăi, celor din toată lumea, ca şi cu o porfiră şi cu vison, Biserica Ta împodobită fiind, printr'înşii strig către Tine, Hristoase Dumnezeule: Poporului Tău trimite-i îndurările Tale; pace moştenirii Tale dărueşte şi sufletelor noastre mare milă.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pre pământul Lui, minunate a făcut...

Cu crucea într'armându-se mucenicii Tăi, au biruit vicleşugurile vrăjmaşului începătorului de rele, Hristoase Dumnezeul nostru. Strălucit-au ca nişte luminători, povăţuind pre oameni, şi dăruesc tămăduiri celor ce se roagă cu credinţă. Pentru rugăciunile lor, mântueşte lumea Ta.

Slavă, a morţilor.

Sufletele care le-ai mutat din aceste trecătoare la Tine, odihneşte-le, Doamne, ca un milosârd şi Atotputernic, Hristoase Dumnezeul nostru. Iartă-le, lasă-le, Indurate, cele făcute de dânşii; miluește, Milostive, lucrul mâinilor Tale! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, unule iubitorule de oameni.

Şi acum, a Născătoarei.

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pre pământ s'a arătat: Dumnezeu întru unire neamestecată întrupându-Se şi crucea de voie pentru noi primind; prin care înviind pre cel întâiu zidit, a mântuit de moarte sufletele noastre.

LA LAUDE

Punem Stihirile pe patru, Stihirile Mucenice, glasul al 4-lea.

Cine nu se va minuna, sfinţilor mucenici, văzând nevoinţa cea bună, cu care v'aţi nevoit? Cum fiind cu trup aţi biruit pre vrăjmaşul cel fără de trup, mărturisind pre Hristos şi cu crucea într'armându-vă? Pentru aceasta dupre vrednicie v'aţi arătat dracilor gonitori şi barbarilor împotrivitori. Rugaţi-vă neîncetat să se mântuească sufletele noastre.

Ingerilor părtaşi v'aţi făcut, sfinţilor mucenici, în privelişte pre Hristos bărbăteşte propoveduind; că toate cele frumoase din lume ca şi cum n'ar fi fost, le-aţi părăsit; iară credinţa aţi ţinut ca o ancoră tare. Pentru aceasta gonind înşelăciunea, izvorîţi credin-

cioşilor darurile tămăduirilor şi rugaţi-vă neîncetat pentru sufletele noastre.

Cum nu ne vom minuna de nevoinţele voastre, sfinţilor mucenici, că în trup muritor fiind îmbrăcaţi, aţi biruit pre vrăjmaşii cei fără de trupuri? Pre voi nici îngrozirile tiranilor nu v'au înfricoşat, nici năvălirile muncilor nu v'au spăimântat. Cu adevărat, dupre vrednicie, v'aţi slăvit dela Hristos, Cel ce dă sufletelor noastre mare milă.

Cinstită este moartea sfinţilor Tăi, Doamne, că prin săbii şi prin foc şi de frig fiind sfărâmaţi şi-au vărsat sângele lor, având nădejdea spre Tine, ca să-şi ia plata ostenelilor ce au răbdat; şi au luat dela Tine, Mântuitorule, mare milă.

Slavă, a morţilor.

Intru odihna Ta, Doamne, unde toţi sfinţii Tăi se odihnesc, fă odihnă robilor Tăi, că Insuţi eşti iubitor de oameni.

Şi acum, a Născătoarei.

Avându-te, Născătoare de Dumnezeu, nădejde şi părtinitoare, nu ne temem de năvălirile vrăjmaşilor, că tu acoperi sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, facere de Teofan, glasul al 4-lea.

Podobia: Dat-ai semn celor ce se tem...

Cu adevărat înfricoşată este taina morţii, cum sufletul de trup cu anevoe se desparte, din încheieturi şi din împreunare, alcătuirea cea prea firească cu voinţa lui Dumnezeu se taie. Pentru aceasta ne rugăm Ţie: pre cei ce s'au mutat, odihneşte-i în corturile sfinţilor Tăi, Dătătorule de viaţă, Iubitorule de oameni.

Stih: Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne...

Somn se arată moartea celor ce cred Ţie, Celuia ce Te-ai pus în mormânt, Carele toate le stăpâneşti şi ai stricat biruinţa morţii şi ai surpat puterea ei cea de mulţi ani. Pentru aceasta ne rugăm Ţie: pre cei ce s'au mutat, odihneşte-i în corturile sfinţilor Tăi, Dătătorule de viaţă, Iubitorule de oameni.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui...

Tu nouă Te-ai făcut dreptate şi sfinţire şi mântuire sufletelor, că ne-ai adus Tatălui îndreptaţi şi mântuiţi, luând pedeapsa noastră cu care eram datori. Şi acum Te rugăm: pre cei ce s'au mutat, odihneşte-i întru bucurie şi în lumină fă-

cătorule de bine, Mântuitorul nostru.

Slavă.

Neamul omenesc s'a chemat din stricăciune la nestricăciunea cea neperitoare, spălându-se cu sângele cel vărsat din coasta Ta, Mântuitorule, cu carele ne-ai spălat de neascultarea strămoşului. Pentru aceasta Ţie ne rugăm: odihneşte pre cei ce s'au mutat în corturile cele veşnice, în cetele mucenicilor Tăi.

Şi acum, a Născătoarei.

Urmând graiurilor celor ce au grăit de Dumnezeu, pre tine Născătoare de Dumnezeu te cunoaştem, ceea ce eşti cu totul fără prihană; că ai născut pre Dumnezeu întrupat, mai presus de pricepere, Carele ne-a mântuit pre noi cei robiţi de păcate. Şi acum roagă-L, Preacurată, să lumineze cu strălucirile Sale pre robii tăi, cei ce s'au mutat de aicea.

Duminică seara

La Doamne, strigat-am..., punem Stihirile pe 10 şi cântăm patru Stihiri de umilinţă ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei dela Mineiu.

Stihirile de umilinţă, glasul al 5-lea.

Doamne, păcătuind nu încetez, învrednicindu-mă iubirii Tale de oameni, nu cunosc; ci birueşte întunecarea mea, Cela ce eşti unul bun şi mă milueşte.

Doamne, şi de frica Ta mă tem şi a face rău nu încetez. Cine nu se teme la judecată de Judecătorul? Sau cine, voind să se vindece, mânie pre Doctorul, precum eu? Indelung răbdătorule, Doamne, milostiveşte-Te spre neputinţa mea şi mă milueşte.

Vai! Cum m'am asemănat eu smochinului celui neroditor şi mă înfricoşez de blestem şi de tăiere! Dar Tu, Lucrătorule ceresc, Hristoase Dumnezeule, arată sufletul meu cel înţelenit, roditor; primeşte-mă ca pre fiul cel desfrânat şi mă milueşte.

Mulţimile greşalelor mele trece-le, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară şi şterge toate fărădelegile mele, dându-mi cuget de întoarcere, ca un iubitor de oameni, rogu-mă, şi mă milueşte.

Luni la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna de umilinţă, glasul al 5-lea.

Judecătorul şezând şi îngerii stând înainte, trâmbiţa răsunând şi văpaia arzând, ce

vei face suflete al meu, ducându-te la judecată? Că atuncea răutățile tale vor sta de față, greşalele tale cele ascunse se vor vădi. Pentru aceasta mai înainte de sfârşit strigă către Hristos Dumnezeu: Cunoscătorule de inimi, greşit-am, miluește-mă.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pre mine...

Suflete, acestea de aicea sunt trecătoare, iară cele de acolo, sunt veşnice; văd divanul și pre Judecătorul pre scaun și mă cutremur de răspuns. Intoarce-te dar, suflete, că judecata ta este fără iertare.

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Cu îngerii cele cereşti, cu oamenii cele pământeşti, strigăm ție, Născătoare de Dumnezeu, cu glas de bucurie: Bucură-te, uşă mai desfătată decât cerurile! Bucură-te ceea ce singură ești mântuirea pământenilor! Bucură-te, cinstită! Bucură-te, cea plină de dar, care ai născut pre Dumnezeu întrupat!

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Doamne, de paharul patimii Tale dorind mucenicii Tăi, au lăsat frumusețea lumească și îngerilor părtaşi s'au făcut. Pentru rugăciunile lor, dă sufletelor noastre curățire și mare milă.

a doua săpt.

Marți la Utrenie

După intâia Stihologie, Sedelne de umilință, glasul al 5-lea.

Pre patul păcatelor celor multe zăcând, prădat sunt de nădejdea mântuirii mele; că somnul trândăviei pricinuește muncă sufletului meu. Milostiveşte-Te însă spre mine, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri...

Toți să priveghem şi să întâmpinăm pre Hristos cu mulțime de untdelemn şi cu candele luminoase; ca să ne învrednicim a fi înlăuntrul cămării; că cel ce va rămânea afară de uși, în zadar va striga către Dumnezeu: Miluește-mă!

Slavă, și acum; a Născătoarei.

Taina Fecioarei cea minunată, lumii s'a arătat de mântuire, că dintr'însa fără sământă s'a născut şi s'a arătat cu trup fără stricăciune bucuria tuturor; Doamne, slavă Ție.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Minunile sfinților Tăi mucenici, zid nebiruit ne-ai dăruit nouă, Hristoase Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor risipeşte sfaturile păgâni-

lor şi sceptrurile împărăţiei le întăreşte, ca un bun şi de oameni iubitor.

Miercuri la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele Crucii, glasul al 5-lea.

Podobia: Pre cuvântul cel împreună...

Pre Mântuitorul şi izbăvitorul nostru, Cel ce S'a răstignit de bună voie, precum ştie şi precum bine a voit, să-L lăudăm credincioşii şi să-L slăvim; că El a pironit pre cruce păcatele oamenilor, izbăvind din rătăcire neamul omenesc şi împărăţiei ne-a învrednicit pre noi.

Stih: Inălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru..

Cela ce ai răbdat răstignire de voia Ta şi ai izbăvit pre oameni de stricăciune, Mântuitorule, pre Tine Te lăudăm credincioşii şi ne închinăm Ţie; că ne-ai luminat cu puterea crucii şi toţi Te slăvim pre Tine, iubitorule de oameni şi îndurate, ca pre dătătorul de vieaţă şi Domnul.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu:

Stând lângă crucea Domnului Născătoarea de Dumnezeu, tânguindu-se, a strigat: Vai mie, Fiul meu! Vai mie, lumina ochilor mei! Cum Te-ai întins pre cruce, Cela ce ai întins dumnezeeşte cerul ca o piele şi scoţi din mare izvoare de apă cu porunca Ta?

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Pre mucenicii Tăi, Doamne, i-ai arătat sprijinitori mari lumii, Mântuitorule, prin cari se gonesc patimile. Pentru rugăciunile lor, mântueşte sufletele noastre.

Joi la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele Apostolilor glasul al 5-lea.

Podobia: Pre cuvântul cel împreună...

Pre înţelepţii apostoli, ca pre nişte singuri văzători ai Cuvântului şi slugi ale lui Hristos, să-i slăvim toţi pământenii cu cântări duhovniceşti şi cu laude. Că aceştia cu deadinsul se roagă lui Hristos pentru noi, cei ce lăudăm sfântă pomenirea lor şi ne închinăm moaştelor lor.

Stih: In tot pământul a ieşit vestirea lor..

Pre apostolii Domnului cu un glas să-i lăudăm, ca pre cei ce s'au arătat luminători credincioşi lumii; că pre păgâni i-au vânat la buna credinţă şi luminându-ne pre noi au propoveduit arătat să cinstim pre sfânta Treime, Cea unită în fiinţă şi despărţită în feţe.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Mireasă, care nu ştii de nuntă şi pururea Fecioară, împreună cu îngerii te lăudăm neîncetat, că prin tine ne-a făcut lucruri mari Fiul tău şi Dumnezeu; Carele fiind mai înainte de veci din Tatăl, bine a voit a încăpea în pântecele tău, ca să slobozească din înşelăciune neamul nostru.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Puterile cereşti s'au minunat de isprăvile sfinţilor mucenici, că fiind în trup muritor, au biruit nevăzut pre vrăjmaşul cel fără de trup cu puterea crucii, luptându-se vitejeşte şi se roagă Domnului, să miluească sufletele noastre.

Vineri la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna Crucii, glasul al 5-lea:

Locul Căpăţânii, raiu s'a făcut; că numai cât s'a înfipt lemnul crucii, îndată a odrăslit strugurul vieţii, pre Tine, Mântuitorule, spre a noastră veselie, slavă Ţie.

Stih: Inălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru...

Lemnul crucii Tale, Mântuitorul nostru, lumii s'a arătat mântuire; că pre dânsul de bună voie pironindu-Te, din blestem ai izbăvit pre pământeni; Cela ce eşti bucuria tuturor, Doamne, slavă Ţie.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Văzându-Te, Hristoase, maica Ta spânzurat pre cruce de bună voie, în mijlocul tâlharilor, sfărâmându-se cu jale la cele din lăuntru ca o maică, a zis: Fiule, Cela ce eşti fără de păcat, cum Te-ai pironit fără dreptate pre cruce ca un făcător de rele, vrând să înviezi neamul omenesc ca un prea bun?

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Străluceşte astăzi pomenirea mucenicilor, că are şi din cer lumină; ceata îngerilor se veseleşte şi neamul omenesc împreună prăznueşte. Pentru aceasta se roagă Domnului, să se miluească sufletele noastre.

Vineri seara

La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10 şi cântăm Idiomela zilei de două ori; apoi aceste Mucenice ale glasului şi dela Mineiu patru, Stihiri mucenice, glasul al 5-lea:

Toate cele pământeşti defăimându-le şi spre munci bărbăteşte îndrăznind, nu v'aţi lipsit de fericitele nădejdi; ci moşteni împărăţiei cerurilor v'aţi făcut, prea lăudaţilor mucenici. Având dar îndrăzneală către iubitorul de oameni Dum-

nezeu, cereţi pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Cu paza credinţei îmbrăcându-se, şi cu semnul crucii pre sine întărindu-se, la munci, bărbăteşte, pre sine s'au dat şi înşelăciunea şi semeţia diavolului au surpat sfinţii Tăi, Doamne. Pentru rugăciunile lor, ca un Dumnezeu atotputernic, trimite lumii pace şi sufletelor noastre mare milă.

Rugaţi-vă pentru noi, sfinţilor mucenici, ca să ne izbăvim de fărădelegile noastre; că vouă s'a dat dar, să vă rugaţi pentru noi.

Din dragostea cea fără de saţiu a sufletului nelepădându-vă de Hristos, sfinţilor mucenici, cari multe feluri de cazne şi de patimi răbdând, aţi surpat semeţiile tiranilor şi credinţa neclătită şi nevătămată păzind, la ceruri v'aţi mutat. Pentru aceasta şi îndrăzneală către Dânsul câştigând, cereţi să ne dea nouă mare milă.

Slavă, a morţilor; a lui Ioan Damaschin:

Adusu-mi-am aminte de profetul ce strigă: Eu sunt pământ şi cenuşă; şi iarăşi m'am uitat în mormânturi şi am văzut oase goale şi am zis: oare cine este împăratul, sau ostaşul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul? Ci odihneşte, Doamne, cu drepţii pre robii Tăi.

Şi acum, a Născătoarei.

In Marea Roşie, chipul miresei celei ce nu ştie de nuntă s'a scris oarecând; acolo Moisi împărţitor al apei; iar aicea Gavriil slujitor al minunii. Atuncea adâncul l-a trecut pedestru neudat Israil, iară acum pre Hristos L-a născut fără sământă fecioara. Marea, după trecerea lui Israil, a rămas neumblată, iar cea fără prihană, după naşterea lui Emmanuil, a rămas nestricată. Cela ce eşti şi mai înainte ai fost şi Te-ai arătat ca un om, Dumnezeule, miluieşte-ne pre noi.

Sâmbătă la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele mucenice, glasul al 5-lea:

Doamne, de paharul patimii Tale mucenicii Tăi dorind, au lăsat frumuseţea lumească şi îngerilor părtaşi s'au făcut. Pentru rugăciunile lor, dărueşte pace sufletelor noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi...

Minunile sfinţilor Tăi mucenici, zid nebiruit ne-ai dat nouă Hristoase, Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor, risipeşte sfaturile păgânilor şi sceptru-

rile împărăţiei le întăreşte, ca un bun şi de oameni iubitor.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pre pământul Lui..

De goane şi de primejdii nebăgând seamă şi netemându-se de semeţiile tiranilor, cu îndrăzneală au propoveduit pre Hristos; şi casnele muncilor răbdându-le tare, au surpat rătăcirea idolească, puterea diavolească mucenicii biruind, cu adevărat.

Slavă, a morţilor:

Odihneşte, Mântuitorul nostru, cu drepţii pre robii Tăi, şi-i sălăşlueşte pre dânşii în curţile Tale precum este scris; trecând ca un bun greşalele lor cele de voie şi cele fără de voie şi toate cele întru neştiinţă şi întru ştiinţă, iubitorule de oameni.

Şi acum, a Născătoarei.

Cela ce ai răsărit din Fecioară lumii, Hristoase Dumnezeule, şi fii luminii printr'însa ne-ai arătat, milueşte-ne pre noi.

LA LAUDE

Patru stihiri mucenice, glasul al 5-lea:

Binecuvântată este oastea Impăratului ceresc, că de au şi fost pământeni mucenicii, dar s'au sârguit să ajungă la vrednicia îngerească; de trupuri negrijindu-se, prin patimi s'au învrednicit cinstei celor fără de trupuri. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântueşte sufletele noastre.

Mucenicii Tăi, Doamne, cetelor îngereşti urmând, ca şi cum ar fi fost fără de trupuri, au răbdat muncile, având în minte numai singură nădejdea la desfătarea bunătăţilor celor făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, dărueşte lumii Tale pace şi sufletelor noastre mare milă.

Sfinţii mucenicii pre pământ s'au nevoit, gerul au răbdat, focului s'au dat, apa i-a luat; al lor este cuvântul: Trecut-am prin foc şi prin odihnă şi ne-ai scos pre noi la odihnă. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, milueşte-ne pre noi.

Fiind în munci, sfinţii se veseleau strigând: Schimbări sunt nouă acestea către Stăpânul; în locul ranelor ce se fac nouă pre trupuri, îmbrăcăminte luminată va înflori nouă la înviere; în loc de ocară, cununi; în loc de temniţă raiul, în locul osândirii cu făcătorii de rele, petrecerea cu îngerii. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântueşte sufletele noastre.

Slavă, a morţilor:

Tu, Doamne, Cela ce m'ai zidit şi ai pus preste mine mâna Ta, mi-ai poruncit şi ai zis: Iarăşi vei merge în pământ. Povăţueşte-mă la calea Ta cea dreaptă, iartă-mi greşalele şi mă mântueşte, rogu-mă, iubitorule de oameni.

Şi acum, a Născătoarei.

Pre tine te fericim, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din tine a răsărit soarele dreptăţii, Hristos, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, facerea lui Teofan, glasul al 5 lea:

Podobia: Bucură-te, cămara...

Cu raza feţii Tale, Hristoase, luminează ca un îndurat pre cei ce s'au mutat, sălăşluindu-i în loc cu verdeaţă, la apele odihnei Tale celei curate şi dumnezeeşti; întru doritele sânuri ale strămoşului Avraam, unde se vede lumina Ta curată şi se varsă izvoarele bunătăţii, unde săltează arătat veselindu-se cetele drepţilor, pentru bunătatea Ta; cu cari împreună aşează pre robii Tăi şi le dărueşte mare milă.

Stih: Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne...

A-Ţi cânta cu glas bine întocmit slăvind a Ta putere, binevoeşte, îndurate, cei ce s'au mutat dintru aceste trecătoare la Tine, Stăpânul tuturor şi iubitorul de oameni; dându-le să se lumineze cu frumuseţea podoabei Tale şi să se îndulcească cu împreunarea cea dulce şi veselă şi să se desfăteze luminat, unde îngerii dănţuesc împrejurul scaunului Tău şi cetele sfinţilor cu bucurie stau înainte. Cu cari împreună dă robilor Tăi odihnă şi mare milă.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui...

Unde este adunarea proorocilor şi cetele apostolilor şi ale mucenicilor şi toţi cari din veac s'au îndreptat cu mântuitoarea Ta patimă şi cu sângele cu carele ai răscumpărat pre omul cel robit, acolo odihneşte pre cei ce au adormit întru credinţă, ca un iubitor de oameni, iertându-le greşalele; că Tu Însuţi fără de păcat ai vieţuit pre pământ, Insuţi sfânt şi Insuţi liber între cei morţi. Pentru aceasta dă robilor Tăi odihnă şi mare milă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Pre noi cei robiţi de legea păcatului, ne-ai slobozit, Stăpână, zămislind în pântece pre dătătorul de lege şi Împăratul Hristos, ceea ce eşti una maică Fecioară; prin Carele ne îndreptăm în dar şi prin har. Pre Carele acum roagă-L, să le

aşeze în cartea vieţii sufletele celor ce te laudă pre tine, Maica lui Dumnezeu. Ca prin mijlocirea ta mântuindu-ne, ceea ce eşti cu totul fără prihană, să dobândim izbăvirea cea dorită a Fiului tău, închinându-ne Lui, Celui ce dă lumii mare milă.

Duminecă seara

La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10 şi cântăm patru Stihiri de umilinţă ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei dela Mineiu.

Stihiri de umilinţă, glasul al 6-lea.

N'am agonisit pocăinţă, nici lacrimi; pentru aceasta mă rog Ţie, Mântuitorule, să mă întorci mai înainte de sfârşit şi să-mi dai umilinţă, ca să mă izbăvesc de munca veşnică.

La înfricoşată venirea Ta, Hristoase, să nu auzim: Nu vă ştiu pre voi! Că întru Tine ne-am pus nădejdea, Mântuitorule, deşi nu facem poruncile Tale, pentru lenea noastră; dar milostiveşte-Te spre sufletele noastre, rugămu-ne.

Vindecă, Mântuitorule, ranele inimii mele, cele ce s'au făcut din multe păcate, Cela ce eşti Doctorul sufletelor şi al trupurilor şi dai celor ce se roagă Ţie pururea iertare de greşale. Dărueşte-mi lacrămi de pocăinţă, dându-mi deslegare datoriilor, Doamne, şi mă milueşte.

Aflându-mă vrăjmaşul gol de bunătăţi, m'a rănit cu săgeata păcatului. Ci Tu ca un Doctor al sufletelor şi al trupurilor, vindecă ranele sufletului meu, Dumnezeule, şi mă milueşte.

Luni la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelne de umilinţă, glasul al 6-lea.

Gândesc la ziua cea înfricoşată şi plâng faptele mele cele viclene; cum voiu răspunde Împăratului Celui nemuritor? Sau cu ce îndrăzneală voiu privi spre Judecătorul, eu desfrânatul? Indurate, Părinte, Fiule unule născut, Duhule sfinte, milueşte-mă.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pre mine...

In valea plângerii, în locul care ai rânduit, când vei şedea, Milostive, să faci judecată dreaptă, să nu vădeşti cele ascunse ale mele, nici să mă osândeşti înaintea îngerilor; ci Te milostiveşte spre mine, Dumnezeule, şi mă milueşte.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Pre cea preaslăvită, Maica lui Dumnezeu şi mai sfântă decât sfinţii îngeri, fără tăcere să o lăudăm cu inima şi cu gura, Născătoare de Dumnezeu, pre dânsa mărturisind-o; ca pre ceea ce cu adevărat a născut pre Dumnezeu întrupat şi se roagă neîncetat pentru sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Lumină drepţilor este deapururea, că sfinţii întru Tine luminându-se, strălucesc pururea ca nişte luminători, stingând sfeşnicul necredincioşilor; cu ale cărora rugăciuni, Mântuitorule, luminează făclia mea, Doamne, şi mă mântueşte.

Marţi la Utrenie

După intâia Stihologie, Sedelne de umilinţă, glasul al 6-lea.

Priveghierea fecioarelor celor înţelepte dărueşte-mi, Doamne, şi luminează candela sufletului meu cu untuldelemn al îndurărilor Tale; ca să-Ţi cânt Ţie cântare îngerească: Aliluia.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi.

Miluește-ne pre noi, Doamne, miluește-ne; că nepricepându-ne de niciun răspuns, această rugăciune aducem Ţie ca unui Stăpân noi, păcătoşii, miluește-ne pre noi.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine; ci să ne mântuim prin tine din nevoi; că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Luptă mucenicească răbdând sfinţii şi dela Tine daruri de biruinţă luând, au stricat izvoduirile celor fără de lege şi au luat cununile nestricăciunii. Pentru dânşii, Dumnezeule, dărueşte-ne nouă mare milă.

Miercuri la Utrenie

După intâia Stihologie, Sedelnele Crucii, glasul al 6-lea.

Astăzi s'a plinit cuvântul proorocesc, că iată, ne închinăm la locul unde au stătut picioarele Tale, Doamne, şi din pomul mântuirii gustând, slobozire din patimile păcatului am dobândit, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, unule iubitorule de oameni.

Stih: Înălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru...

Crucea Ta, Doamne, s'a sfinţit, că întru dânsa se fac tămăduiri celor bolnavi de păcate; prin ea cădem înaintea Ta, milueşte-ne pre noi.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ceea ce Te-a născut pre Tine, Hristoase, Fecioara cea pururea fecioară, văzându-Te pre cruce înălţat pentru noi, şi-a rănit sufletul cu sabia întristării şi a plâns tânguindu-se ca o Maică. Pentru rugăciunile ei, milueşte-ne pre noi, Doamne al milei.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Asupra luptei erau împotriviri vitejeşti, munci tiräneşti asupra mucenicilor şi stau cetele celor fără de trupuri ţiind daruri pentru biruinţă. Spăimântat-au înţelepţii pre tirani şi pre împăraţi, surpat-au pre Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cela ce i-ai întărit pre ei, Doamne, slavă Ţie.

Joi la Utrenie

După intâia Stihologie, Sedelnele Apostolilor, glasul al 6-lea.

Precum ai venit în mijlocul Ucenicilor Tăi, Mântuitorule, dându-le pace, vino şi la noi şi ne mântueşte pre noi.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea lor...

Ucenicii Tăi, Iisuse, trimiţându-se la marginile pământului şi vânând pre păgâni la buna credinţă ca pre nişte peşti, i-au adus la bunăt'atea Ta, Doamne. Şi printrînşii strigăm către Tine: iubitorule de oameni, dărueşte poporului Tău mare milă.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Sfântă Stăpână Maica lui Hristos, Dumnezeul nostru, ca ceea ce ai născut negrăit pre Făcătorul tuturor, roagă-te totdeauna cu sfinţii apostoli bunătăţii Lui, să ne izbăvească pre noi din patimi şi să ne dea iertare de păcate.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Pomenirea mucenicilor Tăi, Doamne, s'a arătat ca raiul din Edem; că întru dânsa se bucură toată făptura. Dă-ne nouă, Hristoase, pentru rugăciunile lor, pace şi mare milă.

Vineri la Utrenie

După intâia Stihologie, Sedelnele Crucii, glasul al 6-lea.

Numai cât s'a înfipt lemnul crucii Tale, Hristoase, temeliile morţii s'au clătit, Doamne; că pre Carele cu poftă L-a înghiţit iadul, L-a slobozit cu cutremur. Arătat-ai nouă mân-

tuirea Ta, sfinte; şi Te slăvim, pre Tine, Fiul lui Dumnezeu, miluește-ne pre noi.

Stih: Inălțați pre Domnul Dumnezeul nostru și vă inchinați la așternutul picioarelor Lui...

Doamne, spre moarte Te-au osândit jidovii pre Tine, vieața tuturor; cei ce au trecut pedestri Marea Roşie prin toiag, pre cruce Te-au răstignit; şi cei ce au supt miere din piatră, fiere Ţi-au adus. Ci ai răbdat de bună voie, ca să ne slobozeşti pre noi din robia vrăjmaşului, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Slavă, și acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, roagă-te Fiului tău celui ce S'a pironit pre cruce de bună voie şi a înviat din morţi, lui Hristos, Dumnezeul nostru, să mântuească sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Pre cei ce au propoveduit în priveliște pre Hristos şi nu s'au temut de îngrozirile celor fără de lege, minunaţi i-a făcut Domnul; că au surpat cu răbdare vitejească sălbăticiile celor fără de lege şi au luat dela Hristos dar de tămăduiri dupre vrednicie, rugându-se neîncetat, să mântuească sufletele noastre.

VINERI SEARA

La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10, și cântăm Idiomela zilei, de două ori, apoi patru Martirice și patru dela Mineiu. Stihiri mucenice, glasul al 6-lea:

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s'au lepădat de Tine, nici s'au depărtat dela poruncile Tale; pentru rugăciunile lor, miluește-ne pre noi.

Cei ce au mărturisit pentru Tine, Hristoase, multe munci au răbdat; pentru rugăciunile şi cererile lor, Doamne, păzeşte-ne pre noi pre toţi.

Mucenicii răbdători de chinuri şi cetăţenii cei cereşti, chinuindu-se pe pământ, multe munci au răbdat şi în cer cunună desăvârşită au luat, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Crucea Ta, Doamne, mucenicilor s'a făcut armă nebiruită; că vedeau moartea ce era înaintea lor şi cunoscând mai înainte vieaţa ce va să fie, se întăreau cu nădejdea ceea ce aveau către Tine. Cu rugăciunile lor, miluește-ne pre noi.

Slavă, a morților.

Incepătură şi stat mi s'a făcut mie porunca Ta cea ziditoare; că voind, din cea nevăzută şi din cea văzută, să-mi

alcătueşti fire vie; din pământ trupul mi-ai zidit şi mi-ai dat suflet cu suflarea Ta cea dumnezeească şi făcătoare de viează. Pentru aceasta, Hristoase, pre robii Tăi, în laturea celor vii şi în corturile drepţilor, odihneşte-i.

Şi acum, a Născătoarei.

Cine nu te va ferici pre tine, prea sfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda, Preacurată, naşterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul unul născut Acelaşi din tine cea curată a ieşit, negrăit întrupându-Se; din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcându-se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi fără amestecare fiind cunoscut. Pre Acela roagă-L, curată, prea fericită, să miluească sufletele noastre.

Sâmbătă la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele mucenice glasul al 6-lea:

Luptă mucenicească răbdând sfinţii şi daruri pentru biruinţă dela Tine luând, au stricat izvodirile cele fără de lege şi au luat cununile nestricăciunii. Pentru dânşii, Dumnezeule, dărueşte-ne nouă mare milă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi...

Asupra luptei erau împotriviri vitejeşti, munci tirăneşti asupra mucenicilor şi stau cetele celor fără de trupuri ţiind daruri pentru biruinţă. Spăimântat-au înţelepţii pre tirani şi pre împăraţi, surpat-au pre Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cela ce i-ai întărit pre ei, Doamne, slavă Ţie.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pre pământul Lui...

Pomenirea mucenicilor Tăi, Doamne, s'a arătat astăzi ca raiul din Edem, că întru dânsa se bucură toată făptura. Dă-ne nouă, Hristoase, pentru rugăciunile lor, pace şi mare milă.

Slavă, a morţilor.

Cu adevărat toate sunt deşertăciune şi vieaţa aceasta este umbră şi vis, că în deşert se turbură tot pământeanul, precum zice Scriptura. Când dobândim lumea atuncea în groapă ne sălăşluim, unde împreună sunt împăraţii şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pre robii Tăi, cari s'au mutat de la noi, odihneşte-i, ca un iubitor de oameni.

Şi acum, a Născătoarei.

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, cerem singură folosinţa ta cea minunată, milos-

tiveşte-te spre poporul tău cel ce lesne se primejdueşte; roagă pre milostivul Dumnezeu, să mântuească sufletele noastre de toată groaza, ceea ce eşti binecuvântată.

LA LAUDE

Patru Stihiri mucenice, glasul al 6-lea:

Doamne, întru pomenirea sfinţilor Tăi, toată făptura prăznueşte; cerurile se bucură cu îngerii şi pământul se veseleşte cu oamenii. Pentru rugăciunile lor miluеşte-ne pre noi.

Doamne, de n'am avea pre sfinţii Tăi rugători şi bunătatea Ta milostivindu-se spre noi, cum am îndrăzni, Mântuitorule, a Te lăuda pre Tine, pre Carele Te binecuvintează neîncetat îngerii? Ştiutorul inimilor, iartă sufletele noastre.

Pomenirea mucenicilor este bucurie celor ce se tem de Domnul; că pătimind pentru Hristos, cununi dela Dânsul au luat şi acum se roagă cu îndrăzneală pentru sufletele noastre.

Pre cei aleşi şi pre cei sfinţi, minunaţi i-a făcut Dumnezeul nostru. Bucuraţi-vă şi vă veseliţi toate slugile Lui, că v'a gătit vouă cununi şi împărăţia Sa. Rugămu-vă pre voi să nu ne uitaţi pre noi.

Slavă, a morţilor:

Durere s'a făcut lui Adam gustarea din pom în Edem de demult, când şi-a vărsat şarpele veninul; că printr'însul a intrat moartea care a mâncat pre om cu tot neamul lui. Ci venind Stăpânul, a surpat pre balaurul şi ne-a dăruit nouă învierea. Deci, către Dânsul să strigăm: Fie-Ţi milă, Mântuitorule, şi pre cei ce i-ai luat odihneşte-i, ca un iubitor de oameni.

Şi acum, a Născătoarei.

Pentru rugăciunile celei ce Te-a născut pre Tine, Hristoase, şi ale mucenicilor Tăi, ale apostolilor şi ale proorocilor, ale ierarhilor, ale cuvioşilor şi drepţilor şi ale tuturor sfinţilor, pre adormiţii robii Tăi odihneşte-i.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, ale lui Teofan, glasul al 6-lea.

Podobia: Toată nădejdea puindu-şi...

Cela ce ai milostivire necuprinsă spre noi, mult milostive, izvor nedeşertat al dumnezeeştii bunătăţi, sălăşlueşte pre cei ce s'au mutat la Tine, Stăpâne, în pământul celor vii, în corturile cele iubite şi dorite, dăruindu-le moştenirea cea pururea stătătoare; că Tu Ţi-ai vărsat sângele Tău, Hristoase, pentru toţi cei cu preţ

de vieaţă făcător, lumea ai răscumpărat.

Stih: F ericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne..

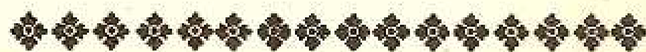
M oarte făcătoare de vieaţă ai răbdat de bună voie, vieaţă ai izvorît şi credincioşilor desfătare veşnică le-ai dăruit; în care rândueşte pre cei ce au adormit întru nădejdea învierii, iertând cu bunătatea Ta toate greşalele lor; ca Cel ce singur eşti fără de păcat, Insuţi bun şi de oameni iubitor. Ca de toţi să se laude numele Tău, Hristoase, şi mântuiţi fiind, să slăvim iubirea Ta de oameni.

Stih: S ufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui...

P re Tine Hristoase, ştiindu-Te, cum că domneşti preste cei vii şi preste cei morţi, stăpâneşti cu putere dumnezeeşte stăpânitoare, Te rugăm: Insuţi pre credincioşii robii Tăi cari au venit la Tine, unule făcătorule de bine, odihneşte-i cu aleşii Tăi, iubitorule de oameni, în locuri de odihnă, întru strălucirile sfinţilor. Că iubitorul milei eşti şi mântueşti ca un Dumnezeu pre cei ce i-ai zidit dupre chipul Tău, unule mult milostive.

Slavă, şi acum; glasul al 6-lea, compusă de Sf. Ioan Damaschin.

S ălăşluire cuvioasă lui Dumnezeu te-ai arătat, Preasfântă, că ai încăput pre Dumnezeu şi pre Hristos L-ai născut, ceea ce nu ştii de nuntă, în două firi, în două fiinţe şi într'un ipostas. Pre Acesta roagă-L ca pre Cel ce este unul născut şi întâiu născut, Carele te-a păzit fecioară curată şi după naştere, să odihnească sufletele celor ce au adormit cu credinţă întru lumina, strălucirea cea nestricăcioasă şi fericire.

Duminecă seara

La D oamne strigat-am...punem Stihirile pe 10 şi cântăm patru Stihiri de umilinţă ale Octoihului, trei ale Triodului şi dela Mineiu trei. Stihiri de umilinţă, glasul al 7-lea.

C a fiul cel desfrânat am venit şi eu, îndurate, primeşte-mă pre mine cel ce cad înaintea Ta şi ca pre unul din argaţii Tăi, Dumnezeule, şi mă milueşte.

C a cela ce a căzut în tâlhari şi s'a rănit, aşa am căzut şi eu prin păcatele mele, şi sufletul meu s'a rănit. Către cine voiu scăpa eu, vinovatul? Fără numai către Tine, milostivul, doctorul sufletelor; toarnă preste mine, Dumnezeule, mare milă.

Să nu mă tai pre mine, păcătosul, Mântuitorule, ca pre smochinul cel neroditor; ci'mi dărueşte iertare întru mulţi ani, adăpând sufletul meu cu lacrimile pocăinţei, ca să aduc Ţie rodul milosteniei.

Ca Cela ce eşti soarele dreptăţii, luminează inimile celor ce Te laudă pre Tine; Doamne, slavă Ţie.

Luni la Utrenie

După intâia Stihologie, Sedelne de umilinţă, glasul al 7-lea.

Având, suflete al meu, doctorie, pocăinţa, apropiete lăcrămând şi cu suspinuri strigă către doctorul sufletelor şi al trupurilor: Slobozeşte-mă, iubitorule de oameni, din greşalele mele, numără-mă împreună cu desfrânata şi cu tâlharul şi cu vameşul; dărueşte-mi, Dumnezeule, iertare fărădelegilor mele şi mă mântueşte.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pre mine...

Pocăinţei vameşului n'am râvnit, lacrimile desfrânatei nu mi-am agonisit; că nu mă pot pricepe pentru împietrirea mea de o îndreptare ca aceasta. Ci cu milostivirea Ta, Hristoase Dumnezeule, mântueşte-mă ca un iubitor de oameni.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Mai cinstită decât slăviţii heruvimi eşti, prea sfântă fecioară; că aceia neputând răbda dumnezeeasca strălucire, acoperindu-şi feţele cu aripile, slujba săvârşesc; iară tu ai purtat pre Cuvântul Cel întrupat, văzându-L cu ochii tăi. Pre Carele roagă-L neîncetat pentru sufletele noastre.

La cântarea a 7-a, Mucenica:

Sfinţii Tăi, Doamne, nevoindu-se pre pământ, pre vrăjmaşul au călcat şi rătăcirea idolească au stricat. Pentru aceasta şi cununi au luat dela Tine, Stăpânul Cel iubitor de oameni şi milostivul Dumnezeu, Cela ce ne dai nouă mare milă.

Marţi la Utrenie

După intâia Stihologie, Sedelnele de umilinţă, glasul al 7-lea.

Cela ce ai primit lacrimile desfrânatei şi ale lui Petru şi ai îndreptat pre vameşul, carele a suspinat dintru adânc, milostiveşte-Te şi spre mine, cel desnădăjduit pentru faptele mele, Mântuitorule, şi mă mântueşte.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pre mine...

Cela ce ai curăţit cu lacrimile tânguirea lui Petru şi ai iertat greşalele vameşului pentru suspinarea lui, iubitorule de oameni, Doamne, slavă Ţie.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Covârşeşti puterile cele cereşti, că te-ai arătat locaş dumnezeesc, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu; ca ceea ce ai născut pre Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Bucuraţi-vă drepţilor! Să se veselească cetele cereşti, că mucenicii nevoindu-se pre pământ, au surpat înşelăciunea. Să sălteze Biserica, prăznuind cele de bucurie ale biruinţei, înaintea Dătătorului de vitejie, şi a unuia Făcătorului de biruinţă, Hristos Dumnezeu, Cel ce dă lumii mare milă.

Miercuri la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna Crucii, glasul al 7-lea.

Biserica strigă Ţie, Hristoase Dumnezeule, închinându-se Ţie în chedru, în pevc şi în chiparis, dăruind împăraţilor noştri biruinţă. Pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluieşte-ne pre noi.

Stih: Inălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru...

Cela ce pentru mine ai răbdat pironire pre cruce, primeşte lăudarea mea cea cu priveghere, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Pre Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce S'a răstignit pentru noi şi a stricat puterea morţii, roagă-L neîncetat, Născătoare de Dumnezeu, să mântuească sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Nedumnezeirea tiranilor defăimând şi nebăgând seamă de durerea muncilor, nu v'aţi lepădat de credinţa cea întru Hristos, sfinţilor. Pentru aceasta rugaţi pre iubitorul de oameni, Dumnezeu, să mântuească sufletele noastre.

Joi la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele Apostolilor, glasul al 7-lea.

Lucrători ţarinei Tale ai arătat pre apostolii Tăi, Cuvinte, cari au tăiat idolii; şi propoveduindu-Te pre Tine, Stăpâne, între păgâni, cu bună credinţă Te-au slăvit.

Stih: In tot pământul a ieşit vestirea lor...

Făcând pomenirea apostolilor celor prea lăudaţi, noi fiii Bisericii, să slăvim cu laude de cântări pre Hristos; că ei, cu propoveduirea pocăinţei, au mântuit pre cei vinovaţi păcatului; ei gonitorii înşelăciunii, luminătorii lumii şi rugători pentru toate popoarele.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Bucură-te, ceea din care trup S'a făcut Cuvântul fără schimbare şi S'a sălăşluit întru noi; bucură-te, cinstită, bucuria apostolilor şi a mucenicilor şi mântuirea credincioşilor; bucură-te Maica lui Hristos Dumnezeu.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Sfinţilor, rugaţi-vă să ni se dea nouă iertare de greşalele noastre şi să ne izbăvim de răutăţile cele ce vor să fie şi de moartea cea amară, rugămu-ne.

Vineri la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna Crucii, glasul al 7-lea.

Mai luminat decât focul şi mai lucrător decât văpaia, ai arătat lemnul crucii Tale, arzând păcatele bolnavilor şi luminând inimile celor ce laudă răstignirea Ta cea de bună voie, Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie.

Stih: Inălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi...

Cela ce stăpâneşti puterile cele fără de trupuri şi cunoşti lenevirea sufletului meu, mântueşte-mă cu crucea Ta, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu:

Lui Hristos Dumnezeu, Celui ce S'a răstignit pentru noi şi a pierdut stăpânia morţii, roagă-te neîncetat, Născătoare de Dumnezeu, să mântuească sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Mucenicii Tăi, Doamne, au biruit pre vrăjmaşul şi au ruşinat rătăcirea idolească, într'armându-se cu puterea crucii. Pentru aceasta şi împreună cu îngerii lăudându-Te, strigă cântare de biruinţă, slăvindu-Te pre Tine, Hristoase. Pentru rugăciunile lor mântueşte-ne pre noi.

VINERI SEARA

La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10 şi cântăm Idiomela zilei de două ori, patru Mucenice şi patru dela Mineiu.

Stihiri mucenice, glasul al 7-lea.

Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, lauda apostolilor

şi bucuria mucenicilor, a cărora propoveduire este Treimea cea de o fiinţă.

Sfinţilor mucenici, cari bine aţi pătimit şi v'aţi încununat, rugaţi-vă Domnului, să miluească sufletele noastre.

Defăimând toate cele de pre pământ, sfinţilor mucenici şi în privelişte propoveduind pre Hristos, bărbăteşte aţi luat dela El răsplătirile pentru munci. Ci ca cei ce aveţi îndrăzneală, rugaţi-L ca pre Dumnezeul Cel Atotputernic, să mântuească sufletele noastre, ale celor ce alergăm către voi, rugămu-vă.

Prea lăudaţilor mucenici, turmă duhovnicească, arderi întregi cuvântătoare, jertfă bine primită, bine plăcută lui Hristos, pre voi nici pământul nu v'a ascuns, ci cerul v'a primit; părtaşi îngerilor v'aţi făcut. Cu cari împreună rugaţi-vă Mântuitorului şi Dumnezeului nostru, rugămu-vă, să împace lumea şi să mântuească sufletele noastre.

Slavă, a morţilor; a lui Ioan Damaschin.

Odihneşte, Mântuitorul nostru, Dătătorule de vieaţă, pre fraţii noştri, pre care i-ai mutat din ceste trecătoare, cari strigă: Slavă Ţie.

Şi acum, a Născătoarei.

Maică te-ai cunoscut mai pre sus de fire, Născătoare de Dumnezeu şi ai rămas Fecioară mai pre sus de cuvânt şi de cuget; şi minunea naşterii tale a o spune limba nu poate; că preaslăvită fiindu-ţi zămislirea, Curată, necuprins este chipul naşterii; că unde voeşte Dumnezeu, se birueşte rânduiala firii. Pentru aceasta pre tine toţi Maică a lui Dumnezeu ştiindu-te, ne rugăm ţie cu deadinsul: roagă-te, să se mântuească sufletele noastre.

Sâmbătă la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele mucenice, glasul al 7-lea.

Bucuraţi-vă, drepţilor! Să se veselească cele cereşti! Că mucenicii nevoindu-se pre pământ, au surpat înşelăciunea. Să sălteze Biserica prăznuind bucuriile cele de biruinţă, înaintea dătătorului de vitejie a unuia Făcătorului de biruinţă, Hristos Dumnezeu, Celui ce dă lumii mare milă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi...

Nedumnezeirea tiranilor defăimând şi nebăgând seamă de durerea muncilor, nu v'aţi lepădat de credinţa cea întru Hristos, sfinţilor. Pentru aceas-

ta rugaţi pre iubitorul de oameni, Dumnezeu, să mântuească sufletele noastre.

Stih: S finţilor celor ce sunt pre pământul Lui..

Sfinţilor, rugaţi-vă să ni se dea nouă iertare de greşalele noastre şi să ne izbăvim de răutăţile ce vor să fie şi de moartea cea amară, rugămu-vă.

Slavă, a morţilor:

In laturea celor vii, Doamne, şi în locaşurile drepţilor Tăi, odihneşte pre robii Tăi a cărora pomenire săvârşim, iubitorule de oameni; şi orice au greşit fiind în vieaţă, iartă-le, ca un Dumnezeu milostiv şi lesne iertător, Cela ce dai lumii mare milă.

Şi acum, a Născătoarei.

Ca ceea ce eşti vistieria învierii noastre, scoate din groapa şi din adâncul greşalelor pre cei ce nădăjduesc spre tine, Prealăudată; că tu ai mântuit pre cei vinovaţi păcatului, născând mântuirea noastră; ceea ce mai înainte de naştere ai fost Fecioară, în naştere Fecioară şi după naştere iarăşi ai rămas Fecioară.

LA LAUDE

Patru Stihiri mucenice, glasul al 7-lea:

Pomenirea sfinţilor Tăi mucenici, prăsnuind, pre Tine, Hristoase, Te lăudăm strigând: Doamne, slavă Ţie.

In mijlocul priveliştii celor fără de lege bucurându-se mucenicii, au strigat către Hristos: Doamne, slavă Ţie.

Luminători s'au arătat lumii prea lăudaţi mucenici, strigând către Hristos: Doamne, slavă Ţie.

Una gândind şi spre un lucru uitându-se mucenicii răbdători de chinuri, o cale a vieţii au aflat: moartea cea pentru Hristos, râvnind sfârşitului unul altuia. O minune! Intrecându-se a răpi chinurile ca nişte avuţii, unul către altul grăia: De nu vom şi muri acum, tot avem să murim; avem să slujim celor ce sunt firii datoare. Să socotim întâmplarea cea rea în loc de marea cinste; lucrul cel de obşte ca şi cum ar fi al fiecăruia osebit să-l avem. Să cumpărăm vieaţa cu moartea. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluește-ne pre noi.

Slavă, a morţilor:

Sufletele care le-ai luat, Mântuitorule al lumii, odihneşte-le în corturile drepţilor şi ale aleşilor Tăi, Doamne.

Şi acum, a Născătoarei.

Bucură-te, strigăm ţie împreună cu îngerul, a lui Dumnezeu mireasă, numindu-te

cămară şi uşă, scaun de foc, munte netăiat şi rug nears!

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, compuse de Sf. Teofan, glasul al 7-lea:

O morît Te-ai văzut pre cruce, Cel ce Insuţi eşti nemuritor şi Te-ai pus în mormânt ca un mort, izbăvind pre oameni din pierzare, din stricăciune şi de moarte. Ci ca Cel ce eşti noianul milostivirii cel nedeşertat şi izvorul bunătăţii, sufletele robilor Tăi, celor ce s'au mutat dela noi, odihneşte-le.

Stih:

Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne...

Cu podoaba Ta cea nestricăcioasă, cu dulceaţa frumuseţii Tale şi cu razele luminii Tale cei dumnezeeşti, învredniceşte să se lumineze, Bunule, cei ce s'au mutat la Tine, întru vărsarea de lumină cea fără de materii a arătării Tale cei luminoase; ca să dănţuească împreună cu îngerii împrejurul Tău, Stăpâne, şi Împărate al slavei şi Doamne.

Stih:

Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui...

Ca Cel ce ai cuvioasa mărime de daruri necheltuită şi eşti ca o visterie neîmpuţinată a bogatei bunătăţi, sălăşlueşte ca un Dumnezeu pre cei ce s'au mutat la Tine, în partea aleşilor Tăi, în locul odihnei, în casa slavei Tale, în desfătarea raiului, în cămara fecioarelor, ca un milostiv.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Tu ai născut plinirea legii, pre izbăvitorul Carele S'a făcut trup; că nu s'a făcut îndreptare prin lege celor mai dinainte; iară răstignindu-Se Hristos pentru noi, i-a îndreptat. Deci, ceea ce ai îndrăzneală ca o Maică, roagă pre Fiul tău cel milostiv, să odihnească sufletele celor ce s'au mutat cu bună credinţă, ceea ce eşti întru tot lăudată.

Duminecă seara

La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10 şi cântăm patru Stihiri de umilinţă ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei dela Mineiu.

Stihiri de umilinţă, glasul al 8-lea.

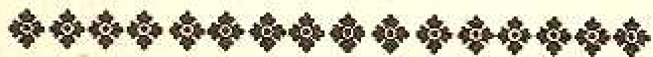
Pre Tine, Împăratul şi Stăpânul, îngerii Te laudă neîncetat; iar eu cad înaintea Ta, strigând ca vameşul: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine şi mă mântueşte.

Nemuritor fiind, suflete al meu, nu te acoperi cu valurile lumeşti; trezeşte-te strigând către Făcătorul tău de bine: Dumnezeule, milosti-

veşte-Te spre mine şi mă mântueşte.

Dă-mi lacrimi, Dumnezeule, ca oarecând femeii cei păcătoase şi mă învredniceşte a uda picioarele Tale, care m'au izbăvit din calea rătăcirii; şi să-Ţi aduc Ţie mir cu bună mireasmă: vieaţă curată prin pocăinţă agonisită; ca să aud şi eu doritul Tău glas: Credinţa Ta Te-a mântuit, mergi în pace!

Când îmi aduc aminte de mulţimea răutăţilor ce am făcut şi cuget la întrebarea cea înfricoşată, cuprinzându-mă de cutremur, alerg la Tine, iubitorul de oameni Dumnezeu. Pentru aceasta mă rog Ţie, nu mă trece cu vederea, Cela ce Însuţi eşti fără de păcat; ci dărueşte-mi umilinţă smeritului meu suflet, mai înainte de sfârşit şi mă mântueşte.

Luni la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele de umilinţă, glasul al 8-lea.

Cu ochiu milostiv, Doamne, vezi smerenia mea, că încetul cu încetul vieaţa mea se cheltueşte şi din fapte nu este mântuire; pentru aceasta, mă rog; vezi smerenia mea, cu ochi milostiv, Doamne, şi mă mântueşte!

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pre mine...

Ca şi cum ar fi Judecătorul de faţă, grijeşte-te, suflete, şi gândeşte la ceasul zilei celei înfricoşate; că judecata este fără milă celor ce n'au făcut milă. Pentru aceasta milostiveşte-Te spre mine, Mântuitorule, că Tu Insuţi eşti iubitor de oameni.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Ceea ce eşti uşă înţelegătoare a vieţii noastre, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, izbăveşte din primejdii pre cei ce aleargă la Tine cu credinţă; ca să slăvim prea sfântă naşterea ta, spre mântuirea sufletelor noastre.

La Cântarea a 7-a. Mucenica:

Luminători înţelegători v'aţi arătat, sfinţilor mucenici, că aţi stricat negura înşelăciunii prin credinţă. Candelile voastre cele sufleteşti le-aţi luminat şi cu slavă aţi intrat în cămara de nuntă cea cerească împreună cu Mirele. Şi acum rugaţi-vă, să mântuească sufletele noastre, rugămu-vă.

Marţi la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelnele de umilinţă, glasul al 8-lea.

Ca desfrânata cad înaintea Ta, ca să iau iertare şi în loc de mir, lacrimi din inimă aduc Ţie, Hristoase Dumnezeule, ca să Te milostiveşti spre mine ca şi spre aceea, Mântuitorule, şi să-mi dai iertare păcatelor, că strig Ţie ca şi aceea: izbăveşte-mă de noroiul faptelor mele!

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine...

La ziua cea înfricoşată gândind, suflete al meu, priveghează aprinzându-ţi candela ta, cu untdelemn luminându-o; că nu ştii când va veni la tine glasul ce va să zică: Iată Mirele! Vezi dar, suflete al meu, să nu dormitezi şi vei rămânea afară bătând ca cele cinci fete; ci cu priveghere aşteaptă, ca să întâmpini pre Hristos cu untdelemn de ungere şi-ţi va da ţie cămara cea dumnezeească a slavei Sale.

Slavă, şi acum: a Născătoarei.

Pre întărirea cea neclătită a credinţei şi darul cel cinstit al sufletelor noastre, pre Născătoarea de Dumnezeu, cu cântări să o slăvim credincioşii, zicând: Bucură-te ceea ce ai încăput în pântecele tău piatra vieţii! Bucură-te nădejdea marginilor lumii şi celor necăjiţi sprijineală! Bucură-te mireasă care nu ştii de mire!

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Cu lumină cerească se străluceşte astăzi cortul acesta, că într'însul se bucură oştile îngereşti, cu cari împreună se veselesc şi cetele drepţilor, întru pomenirea mucenicilor. Pentru rugăciunile lor trimite, Hristoase, lumii Tale pace şi mare milă.

Miercuri la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna Crucii, glasul al 8-lea.

Văzând tâlharul pre Începătorul vieţii pre cruce spânzurând, a zis: De n'ar fi fost Dumnezeu Cel ce S'a întrupat, Carele împreună cu noi S'a răstignit, nu şi-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s'ar fi clătit pământul cutremurându-se; ci, Cela ce toate le rabzi, pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Stih:

Înălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul...

In mijlocul a doi tâlhari, cumpănă dreptăţii s'a aflat crucea Ta; unul adecă pogo-

rîndu-se în iad pentru îngreuerea hulei, iar altul uşurându-se de greşale spre cunoştinţa grăirii de Dumnezeu, Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie.

Slavă, şi acum; a Crucii-Născătoarei de Dumnezeu.

Pre Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul lumii, pre cruce văzându-L ceea ce L-a născut, a zis lăcrămând: Lumea se bucură luând izbăvire, iară pântecele meu arde văzând răstignirea Ta, care pentru toţi o rabzi, Fiule şi Dumnezeul meu.

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

In calea cea strâmtă şi cu necazuri, călători neabătuţi v'aţi făcut, sfinţilor mucenici, că aţi răbdat valul cel mare al ispitelor şi petrecerea slujitorilor celor fără de trupuri aţi luat; piatră răbdării şi temelii bunei credinţe v'aţi arătat; rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Joi la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelna Apostolilor, glasul al 8-lea:

Bine eşti cuvântat, Hristoase Dumnezeul nostru, cela ce prea înţelepţi pre pescari ai arătat, trimiţându-le lor Duhul Sfânt şi printr'înşii lumea ai vânat, iubitorule de oameni, mărire Ţie.

Stih:

In tot pământul a ieşit vestirea lor...

Podobia: Pre Inţelepciunea şi Cuvântul...

Pre luminătorii şi povăţuitorii lumii, pre cei ce au fost începătură mântuirii noastre, pre dumnezeeşti ucenici ai Domnului să-i lăudăm, că ne-au strălucit lumină, nouă celor ce eram întru întunerec şi tuturor au arătat pre soarele slavei; pentru aceasta şi rătăcirea idolească au pierdut, propoveduind Treimea într'o Dumnezeire. Deci, să ne rugăm către dânşii: apostoli ai lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale cereţi, celor ce prăznuesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Bucură-te, ceea ce prin înger ai primit bucuria lumii! Bucură-te, ceea ce ai născut pre Făcătorul tău şi Domnul! Bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi maică lui Hristos Dumnezeu!

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Vitejeşte săvârşind călătoria, mucenicilor, împotriva muncitorilor aţi stătut; că omorîndu-vă trupurile pre pământ, aţi luat vieaţă cerească, sfinţilor.

Vineri la Utrenie

După intâia Stihologie, Sedelnele Crucii, glasul al 8-lea:

In mijlocul Edemului lemnul a înflorit moarte, iar în mijlocul pământului lemnul a odrăslit vieaţă; că mâncând din cel dintâiu, ne-am făcut din nestricăcioşi stricăcioşi; iară dobândind cel de al doilea, am luat nestricăciune. Că prin cruce ai mântuit, ca un Dumnezeu, neamul omenesc.

Stih: Inălţaţi pre Domnul Dumnezeul nostru şi vă inchinaţi...

In raiu prin pom m'a golit dintâiu vrăjmaşul, pentru mâncare aducându-mi moarte; iară lemnul crucii s'a înfipt în pământ, aducând îmbrăcăminte de vieaţă oamenilor şi toată lumea s'a umplut de bucurie. Pre aceasta văzându-o înălţată, să strigăm lui Dumnezeu prin credinţă cu un glas, popoare: plină este de slavă casa Ta!

Slavă, şi acum; a Născătoarei.

Pre Cel ce S'a întrupat din curat sângele tău şi s'a născut din tine, Curată, văzându-L spânzurând pre lemn în mijlocul făcătorilor de rele, te-a durut la inimă şi ca o Maică plângând ai strigat: Vai mie, Fiul meu, ce este această dumnezeească şi nespusă rânduială a Ta, prin care a înviat făptura Ta? Laud milostivirea Ta!

La Cântarea a 7-a, Mucenica:

Omorînd prin înfrânare chipurile şi mişcările patimilor cele ca focul arzătoare, mucenicii lui Hristos au luat dar a goni boalele celor bolnavi şi a face minuni, vieţuind şi după sfârşit. Cu adevărat minune preaslăvită, că oase goale izvorăsc tămăduiri! Slavă unuia Dumnezeu şi Făcătorului.

Vineri Seara

La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10 şi cântăm Idiomela zilei, de două ori. Apoi aceste Mucenice ale glasului şi dela Mineiu patru. Stihiri Mucenice, glasul al 8-lea:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; ci şi acum rugaţi-vă să se izbăvească din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă.

Mucenicii Domnului, rugaţi pre Dumnezeul nostru şi cereţi sufletelor noastre mulţime de îndurări şi curăţire de multe greşale, rugămu-vă.

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din vieaţă şi nebăgând seamă de munci pentru vieaţa ce va să fie, aceleia

moştenitori s'au arătat; pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură. Pentru rugăciunile lor, dărueşte poporului Tău mare milă.

De este vreo cuviinţă, de este vreo laudă, se cuvine sfinţilor; că săbiilor şi-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile şi Te-ai pogorît. Vărsatu-şi-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai micşorat pre Tine Insuţi şi chipul robului ai luat; smeritu-s'au până la moarte, urmând sărăciei Tale. Cu ale cărora rugăciuni, dupre mulţimea îndurărilor Tale, Dumnezeule, miluieşte-ne pre noi.

Slavă, a morţilor; glasul al 8-lea:

Plâng şi mă tânguesc când gândesc de moarte şi văd în mormânturi zăcând frumuseţea noastră cea zidită dupre chipul lui Dumnezeu, grozavă, neslăvită neavând chip; o minune! Ce taină este aceasta, care s'a făcut pentru noi? Cum ne dăm stricăciunii? Cum ne înjugăm cu moartea? Cu adevărat dupre porunca lui Dumnezeu, precum este scris, a Celui ce dă adormiţilor odihnă.

Şi acum, a Născătoarei.

Impăratul cerurilor, pentru iubirea de oameni, pre pământ S'a arătat şi cu oamenii a petrecut. Că din fecioară curată trup luând şi dintr'însa ieşind cu luarea, un fiu este îndoit în fire, dar nu în feţe. Pentru aceasta, pre Acesta Dumnezeu şi om desăvârşit cu adevărat propoveduindu-L, mărturisim pre Hristos, Dumnezeul nostru. Pre Carele roagă-L, maică, care nu ştii de mire, să se miluească sufletele noastre.

Sâmbătă la Utrenie

După întâia Stihologie, Sedelne mucenice, glasul al 8-lea:

Prosomia: Porunca cea cu taină...

Luminători înţelegători v'aţi arătat, sfinţilor mucenici, că negura înşelăciunii o aţi împrăştiat prin credinţă şi făcliile voastre cele sufleteşti le-aţi aprins şi cu mirele întru slavă aţi intrat în cămara cerească; şi acum rugaţi-vă, rugămu-vă, să se mântuească sufletele noastre.

Stih:

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi..

Podobia: Pre Inţelepciunea şi Cuvântul...

Luminători pururea luminoşi, prin credinţă v'aţi arătat lumii, ca nişte mucenici, puindu-vă toată nădejdea spre Domnul şi cu untuldelemn cel înţelegător al duhului, v'aţi luminat, sfinţilor, candelele voas-

tre cele sufleteşti. Pentru aceasta v'aţi arătat ca pahare duhovniceşti, vărsând ca nişte ape oamenilor vindecări, prea lăudaţilor mucenici. Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, să dăruească iertare de greşale, celor ce prăznuesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Stih:

Sfinţilor celor ce sunt pre pământul Lui...

Omorînd prin înfrânare chipurile şi mişcările patimilor cele ca focul arzătoare, mucenicii lui Hristos au luat dar a goni boalele celor bolnavi şi a face minuni, vieţuind şi după sfârşit. Cu adevărat minune preaslăvită! că oase goale izvorăsc tămăduiri! Slavă unuia Dumnezeului nostru.

Slavă, a morţilor:

Cela ce prin adâncul înţelepciunii cu iubirea de oameni toate le chiverniseşti şi ceea ce este de folos tuturor le dărueşti, unule Făcătorule, odihneşte Doamne sufletele adormiţilor robilor Tăi; că spre Tine nădejdea şi-au pus, spre Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Şi acum, a Născătoarei:

Pre tine şi zid şi liman te avem şi rugătoare bine primită către Dumnezeu; pre Carele ai născut, de Dumnezeu Născătoare, ceea ce nu ştii de mire, a credincioşilor mântuire.

LA LAUDE

Punem Stihirile pe patru. Stihirile mucenice, glasul al 8-lea, însăşi podobia:

Ce vă vom numi pre voi, sfinţilor? Heruvimi? Că pre voi S'a odihnit Hristos; Serafimi? Că neîncetat L-aţi slăvit pre El; sau îngeri? Că de trup v'aţi lepădat; au puteri? Căci cu minuni lucraţi. Multe sunt numirile voastre şi încă mai mari darurile. Rugaţi-vă, să se mântuească sufletele noastre.

Mult v'aţi nevoit, sfinţilor, luând bărbăteşte munci dela cei fărădelege, pre Hristos mărturisind înaintea împăraţilor şi iarăşi mutându-vă din vieaţă, puteri lucraţi în lume, tămăduind pre cei bolnavi de patimile lor; rugaţi-vă, sfinţilor, să se mântuească sufletele noastre.

Mucenicii lui Hristos cei

nebiruiţi, biruind înşelăciunea cu puterea crucii, vă desfătaţi cu darul vieţii veşnice. De îngrozirea tiranilor nu v'aţi temut, cu muncile fiind răniţi v'aţi veselit; şi acum sângiurile voastre s'au făcut vindecări sufletelor noastre. Rugaţi-vă, să se mântuească sufletele noastre.

In zaua credinţei îmbrăcându-vă bine şi cu chipul crucii într'armându-vă, ostaşi prea puternici v'aţi arătat; tiranilor bărbăteşte împotrivă aţi stat, înşelăciunea diavolului aţi surpat; şi făcându-vă biruitori, cununilor v'aţi învrednicit. Rugaţi-vă pentru noi, ca să ne mântuim.

Slavă, a morţilor.

Moartea Ta, Doamne, s'a făcut pricină nemuririi, că de nu Te-ai fi pus în mormânt, raiul nu s'ar fi deschis. Pentru aceasta, odihneşte pre cei ce s'au mutat, ca un milostiv.

Şi acum., a Născătoarei.

Acoperământul tău, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, este doctorie duhovnicească, că la dânsul alergând ne izbăvim de boalele cele sufleteşti.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, facerea Sf. Teofan, glasul al 8-lea.

Podobie: O preaslăvită minune...

Ca un împărat mi-ai scris slobozire, cu văpsele roşii, degetele Tale, sângerându-Ţi Stăpâne, şi roşindu-le cu sângele Tău. Pentru aceasta cu credinţă Te rugăm: cu cei întâi născuţi ai Tăi numără-i împreună şi bucuria drepţilor Tăi a dobândi învredniceşte pre cei ce s'au mutat la Tine, Cel milostiv.

Stih: Fericiţi sunt pre cari i-ai ales şi i-ai primit, Doamne...

Sfinţitor ai fost ca un om, junghiat ai fost ca un miel, jertfă Te-ai adus Tatălui, scoţând pre om din stricăciune. Deci, ca un iubitor de oameni, rândueşte pre cei ce s'au mutat în laturea celor vii, unde se varsă râurile desfătării, unde izvoarele petrecerii cei deapururea izvorăsc.

Stih: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui...

Cu adâncul înţelepciunii

Tale cei negrăite, hotar pui vieţii şi mai înainte vezi cele ce vor să fie, la altă vieaţă muţi pre robii Tăi. Deci, pre cari i-ai luat, rânduește-i la apele odihnii, întru lumina sfinţilor, Doamne, unde este glasul bucuriei şi al laudei.

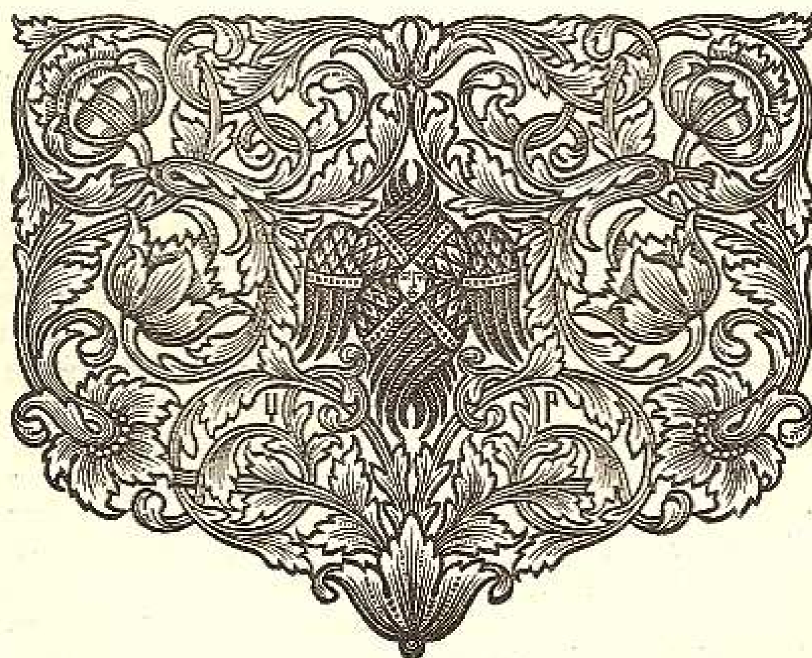
Slavă, a morţilor.

Cuvinte, nevăzut fiind, de o fiinţă cu Tatăl şi cu Duhul, de pre un scaun, Te-ai arătat cu trupul pentru mine omul. Deci, ca un milostiv şi iubitor de oameni, luminează cu frumuseţile cuviinţei şi ale podoabei Tale, pre cei ce s'au mutat din vieaţă, Cela ce eşti începător al vieţii.

Şi acum, a Născătoarei.

Ca ceea ce ai zămislit pre Cuvântul cel fără început al lui Dumnezeu Tatăl, cu îndrăzneala ta cea de Maică cu deadinsul roagă-L să rânduească pre robii tăi unde este dănţuirea neîncetată, a celor ce se veselesc şi te laudă pre tine, unde sunt strălucirile cele veşnice şi dulcele glas al celor ce prăznuesc, de Dumnezeu Născătoare.

SFÂRŞITUL SEDELNELOR OCTOIHULUI DUPRE CELE OPT GLASURI

JOI LA CANONUL CEL MARE

Viața Sfintei maicii noastre Maria Egipteanca, scrisă de Sfântul Sofronie, Patriarhul Ierusalimului.

„Bun lucru este a ascunde taina împăratului și slăvit lucru a propovedui faptele lui Dumnezeu". Așa a spus îngerul către Tovit după minunata recăpătare a vederii — căci îi orbiseră ochii — și după acele primejdii prin care a trecut și din care a fost mântuit, pentru evlavia ce-o avea. A nu păzi taina împăratului este primejdios și vătămător, iar a tăcea faptele minunate ale lui Dumnezeu, aduce primejdie sufletului.

Pentru aceea și eu, cuprins de frica de a tăcea faptele lui Dumnezeu și temându-mă de primejdia ce stătea atârnată deasupra slugii care a îngropat în pământ talantul luat dela stăpân, fără să scoată vreun folos din el, nu voiu tăcea deloc povestirea sfântă care a ajuns până la mine.

Nimeni să nu pună la îndoială cele auzite de mine, alcătuitorul acestei scrieri, și nici să creadă că povestesc ceva care depășește adevărul sau să se mire de măreția celor întâmplate. Departe de mine gândul să mint sau să falsific povestirea, în care Dumnezeu este pomenit. Nu mi se pare că este lucru binecuvântat să se cugete lucruri mici și nevrednice cu privire la măreția Cuvântului lui Dumnezeu întrupat și să se pună la îndoială cuvintele celor care vorbesc despre măreția Lui. Dar dacă se află unii care la cetirea cărții de față sunt oarecum izbiți de minunăția povestirii și nu voesc cu ușurință să creadă, și cu aceia Dumnezeu să fie milostiv, căci ei, uitându-se la slăbiciunea firii omenești, socotesc cu neputință de primit cele spuse în chip minunat despre oameni.

Incep deci această povestire. Cele istorisite s'au petrecut în vremea noastră și ni le-a povestit un sfințit bărbat, învățat din copilărie să spună și să facă cele dumnezeești. Dar să nu atragă spre necredință pe cetitori nici gândul că este cu neputință să se întâmple o minune ca aceasta în vremea noastră.

Harul Tatălui, după cum a învăţat Solomon, trece din neam în neam în sufletele cuvioase şi face prieteni ai lui Dumnezeu şi proroci Este însă timpul să încep acea sfinţită povestire.

* * *

In una din mânăstirile din Palestina era un bărbat împodobit în viaţă şi în cuvânt, crescut din pruncie în moravurile şi faptele cele călugăreşti. Numele acestui bărbat era Zosima. Să nu socotească cineva, după nume, că vorbesc despre acel Zosima, osândit adinioară ca eretic din pricina învăţăturii sale. Altul este acesta şi altul celălalt, iar deosebirea între cei doi este mare, cu toate că amândoi au avut acelaşi nume.

Acest Zosima era drept credincios şi dintru început a trăit ca monah în una din mânăstirile zidite în vechime în Palestina. Râvnă avea pentru orice fel de nevoinţă pustnicească şi a ajuns destoinic în orice fel de înfrânare. Nu numai că a păzit toată rânduiala predată de cei care s'au nevoit spre o astfel de luptă, dar şi el însuşi a izvodit încă alte multe nevoinţe, prin care căuta să supună trupul duhului. Iar ţinta nu şi-a greşit-o. Şi într'adevăr bătrânul a ajuns atât de vestit în cele duhovniceşti, încât adeseori mulţi din monahii din mânăstirile învecinate, ba chiar şi din cele îndepărtate, veneau la el ca să fie povăţuiţi în ce priveşte înfrânarea. Cu toate că bătrânul avea o astfel de vieţuire, totuşi niciodată n'a trecut cu vederea studiul cuvintelor dumnezeeşti, nici când se culca, nici când se scula, nici când ţinea în mâini lucrul său din care-şi agonisea hrana. Iar dacă vrei să afli despre hrana gustată de el, îţi voiu spune că un singur lucru avea el care nu se poate ţine ascuns şi nici nu se putea termina, anume cântarea neîntreruptă a psalmilor şi studiul neîncetat al cuvintelor sfinte.

Se spune că bătrânul a fost de multe ori învrednicit cu vedenii dumnezeeşti, fiind iluminat de Dumnezeu. Căci, după cum a spus Domnul, cei care-şi curăţesc trupul şi sunt pururea veghetori prin privirea trează a sufletului lor văd vedeniile dumnezeeşti ale iluminării şi primesc de aici arvuna binelui ce nu se ia dela ei.

Zosima zicea că din pântecele maicii sale, ca să spun aşa, a fost dat în această mânăstire; iar aici şi-a îndeplinit pustnicească sa cale până la al cincizeci şi treilea an al vieţii. După aceasta însă, după spusele sale, a fost turburat de gândul că ar fi întru toate desăvârşit şi că n'a avut nevoie să înveţe ceva dela altul. Şi după mărturisirea sa gândea întru sine astfel:

„Se află oare vreun monah pe pământ, care poate să mă înveţe un chip nou de pustnicie pe care să nu-l cunosc şi nu l-am făcut sau să fie în stare să mă ajute cu ceva? Se găseşte oare vreun bărbat, din cei care trăesc înţelepţeşte în pustie, care să mă întreacă în ce priveşte fapta şi contemplaţia?"

Pe când spunea bătrânul acestea i s'a arătat cineva şi i-a spus:

„Zosima, bine te-ai nevoit, atât cât era cu putinţă unui om, şi bine ai dus la capăt pustnicescul drum. De altfel nu este nimeni între oameni, care să fie desăvârşit. Dar lupta ce-ţi stă în faţă este mai mare decât cea dusă până acum, deşi n'o cunoşti. Ca să ştii însă că sunt încă şi multe alte căi spre mântuire, ieşi, întocmai ca şi Avraam acel vrednic de respect între patriarhi, din pământul neamului tău şi din casa părintelui tău şi du-te la mânăstirea ce se află lângă râul Iordanului".

* * *

Indată bătrânul, ascultând de poruncă, a ieşit din mânăstirea în care monahiceşte din pruncie a vieţuit. Şi ajungând la Iordanul cel între râuri sfânt, este condus de cel ce i-a poruncit în acea mânăstire, în care Dumnezeu a hotărît să fie. Bătând cu mâna în poarta mânăstirii i-a ieşit întru întâmpinare mai întâi monahul însărcinat cu paza porţii. Portarul l-a dus la stareţ. Iar el, când l-a văzut cu haina şi chipul cuvioşiei şi că-i face metania obişnuită monahilor, după ce i-a dat binecuvântarea, l-a întrebat:

— „De unde vii, frate? Pentru care pricină ai venit la noi, nişte sărmani călugări?"

— Să spun de unde am venit, a răspuns Zosima, nu mi-i de folos; dar pentru folosinţă am venit, Părinte! Am auzit despre voi slăvite şi vrednice de laudă lucruri, cu putinţă să apropie sufletul de Hristos, Dumnezeul nostru.

— Dumnezeu, frate, a zis către el stareţul, singurul care vindecă neputinţa ome-

nească, El însuşi şi pe tine şi pe noi ne va învăţa dumnezeeştile Sale voi şi ne va îndruma să facem cele ce se cade. Omul nu poate fi de folos omului, decât numai să ia aminte fiecare totdeauna de sine şi să lucreze cu minte trează ceea ce trebue, dobândind în cele ce facem pe Dumnezeu ajutor. Dar dacă, după cum ai spus, dragostea lui Dumnezeu te-a mânat să ne vezi pe noi, smeriţi călugări, atunci rămâi cu noi, dacă pentru aceasta ai venit. Iar păstorul cel bun, care şi-a dat sufletul pentru mântuirea noastră şi cheamă oile lui pe nume ne va hrăni pe noi toţi prin harul Duhului.

Acestea a spus stareţul către Zosima; iar el a făcut iarăşi mentanie şi a cerut binecuvântare; şi după ce a răspuns: „Amin", a rămas în acea mânăstire.

* * *

Zosima a văzut pe călugări strălucind în fapte şi în contemplaţie slujind Domnului. Cântarea era necontenită, privegherea tot timpul nopţii, iar în mâini aveau neîntrerupt lucrul şi în gură psalmi. Cuvânt deşert nu era printre ei. Grija de lucrurile lumeşti nu se afla la aceia. Veniturile ce se socotesc şi se adună în fiecare an ca şi grijile cu privire la viaţă, griji care au în vedere un câştig bănesc, nici cu numele nu erau cunoscute de ei. Ci un singur lucru şi cel dintâi era cel râvnit de toţi, anume că fiecare din ei să fie mort cu trupul, după cum au şi murit odată şi nu mai trăesc pentru lume şi pentru toate cele din lume. Hrană neterminată aveau cuvintele de Dumnezeu insuflate. Hrăneau însă şi trupul, dar numai cu cele de trebuinţă, cu pâine şi apă, pe cât era fiecare înflăcărat de dumnezeeasca dragoste.

Văzându-le pe acestea Zosima, după cum însuşi a spus, se întărea foarte mult sufleteşte, păşind înainte spre desăvârşirea ce-i stătea în faţă şi găsind împreună lucrători care să lucreze în chip bun paradisul dumnezeesc.

* * *

După ce-au trecut multe zile, s'a apropiat timpul în care s'a predat creştinilor să se săvârşească sfântul şi marele post. Atunci monahii se curăţeau mai dinainte pentru dumnezeeasca patimă şi pentru închinarea învierii lui Hristos. Porţile mânăstirii nu erau deschise niciodată, ci încuiate totdeauna pentru a face monahilor neturburată nevoinţa pustnicească. Nici nu era voie să se deschidă porţile, afară numai dacă vreun monah ieşia pentru vreo mare trebuinţă. Locul era pustiu, iar celor mai mulţi dintre monahii din vecini nu numai greu de străbătut, dar şi necunoscut.

In mânăstire se păstra din vechime o rânduială. Socotesc că din pricina acestei rândueli Dumnezeu a adus pe Zosima la acea mânăstire. Care este rânduiala şi cum se păzea, voiu spune aici.

In Dumineca ce s'a obişnuit să se numească întâia din săptămânile postului mare, se săvârşea sfânta liturghie ca de obiceiu şi fiecare se împărtăşea cu prea curatele şi de viaţă făcătoarele taine şi mâncau puţin, după cum era obiceiul. După aceasta se strângeau toţi în biserică şi făcându-se îndelungată rugăciune şi multe metanii, călugării se îmbrăţişau cu sărutare unii pe alţii, sărutau şi pe stareţ, făcându-i metanie şi se rugau să le dea binecuvântarea, care să le fie de ajutor şi de sfătuire în nevoinţele ce le stăteau înainte.

După ce se săvârşeau acestea, se deschideau porţile mânăstirii şi ieşeau toţi din mânăstire cântând cu dulce voce: „Domnul este luminarea mea şi mântuitorul meu, de cine mă voiu teme? Domnul este scutitorul vieţii mele, de cine mă voiu înfricoşa?" şi celelalte stihuri ale psalmului. Ei lăsau de multe ori un paznic sau doi paznici în mânăstire; nu ca să păzească averea ce se afla înlăuntru — căci călugării nu aveau ceva care ar fi putut fi luat de hoţi — dar ca să nu lase biserica fără slujbă dumnezeească.

Fiecare îşi lua de ale mâncării, după cum putea şi după cum voia. Unul lua cu sine pâine pe măsura trebuinţei trupului; altul, smochine; altul finice; altul legume uscate muiate în apă; altul nimic, ci numai trupul lui şi rasa, cu care era îmbrăcat; se hrănea, de câte ori firea îl silea, cu ierburile ce cresc în pustie. Şi era păzită această rânduială şi lege cu sfinţenie de fiecare din ei de a nu şti unul de altul, cum se înfrânează şi petrece celălalt. Indată ce treceau Iordanul se despărţeau unii de alţii. Pustiul era mare şi niciunul nu se întâlnea cu altul. Dar şi dacă unul din ei vedea din depărtare venind pe altul spre el, se abătea din drum şi se

ducea în altă parte. Trăia pentru el și pentru Dumnezeu, cântând neîntrerupt psalmi și gustând din hrana pe care o avea la îndemână.

Petrecând astfel toate zilele postului se întorceau la mânăstire în Dumineca dinaintea sărbătorii de viață făcătoarei Invieri a Mântuitorului. Duminecă, pe care Biserica a primit o să se prăznuiască cu stâlpări. Atunci se întorcea fiecare având rod al o tenelelor sale conștiința sa care cunoștea cum a lucrat și semințele căror osteneli a adunat Și nimeni nu întreba deloc pe celălalt cum sau în ce chip a purtat lupta ce i-a stat în față.

Aceasta era rânduiala mânăstirii și ea se îndeplinea în chip desăvârșit. Fiecare dintre ei când era în pustie lupta cu sine însuși sub îndrumarea lui Dumnezeu, fără să caute să placă oamenilor și nici să arate că se înfrânează. Căci cele ce se fac de dragul oamenilor și cele ce se săvârșesc pentru a plăcea oamenilor nu se poate spune că aduc vreun folos celui ce le săvârșește, ci dimpotrivă mare pagubă.

* * *

Atunci Zosima potrivit obișnuitei orânduell a mânăstirii, a trecut Iordanul, ducând cu sine puține ale mâncării pentru nevoia trupului și rasa, cu care era îmbrăcat. Canonul său de rugăciune și-l îndeplinea străbătând pustia; iar când trebuința trupului o cerea, gusta ceva.

Noaptea dormea întinzându-se puțin la pământ; se bucura de puținel somn, acolo unde îl apuca seara. Disdedimineață iarăși începea din nou să meargă, având totdeauna locuri aspre pentru mers. Și avea dorința — după cum spunea — să pătrundă în adâncul pustiei, cu nădejdea să găsească vreun părinte locuind in ea, în stare să-l ducă spre ceea ce dorea. Și-și continua drumul cu sârguință, ca și cum ar fi zorit spre o locuință cunoscută și faimoasă. A mers așa cale de douăzeci de zile. Când a venit vremea amiezii s'a oprit puțin din mers și privind către răsărit și-a făcut obișnuita rugăciune. Căci obișnuia la hotărîte ceasuri ale zilei să-și întrerupă anevoiosul mers și să se odihnească puțin stând în picioare ca să cânte psalmi și să facă metanii. Așa și făcea el rugăciunea.

* * *

Dar pe când cânta psalmi și privea la cer, cu o neîntreruptă privire, vede din colina din dreapta locului în care sta și se ruga, pe la ceasul douăsprezece ivindu-se o umbră ca un trup de om. Mai întâi s'a speriat și tremura din tot trupul, bănuind că vede o nălucire diavolească. După ce a făcut semnul crucii și a dat la o parte frica — căci rugăciunea i se terminase — și-a întors privirile și vede în adevăr pe cineva mergând spre miazăzi. Vedenia era cu trupul gol, neagră la trup, înegrită ca din pricina arșiței soarelui; părul capului îi era alb ca lâna, dar și acesta puțin, încât nu trecea mai jos de grumazul trupului. Când a văzut asta Zosima, s'a făcut de bucurie ca o floare; și vesel de minunăția priveliștii, a început să alerge spre locul spre care se zoria și vedenia. Cu nespusă bucurie se bucura, căci în toată scurgerea acelor zile n'a pu'ut să vadă chip omenesc, de animal sau de sburătoare, chip sau umbră pământească sau umbra vreunei viețuitoare. Căuta deci să cunoască cine este vedenia și din ce loc, pentrucă nădăjduia că va vedea mari lucruri.

Vedenia însă când a înțeles că Zosima vine de departe spre ea, a început să fugă și să alerge spre adâncul pustiei. Zosima, ca și cum și-ar fi uitat de bătrânețe, ba încă neținând seamă nici de oboseala drumului se îndrepta zorindu-se să ajungă pe cel ce fugea. Unul urmărea, celălalt era urmărit. Mersul lui Zosima însă era mai iute și încetul cu încetul a ajuns mai aproape de cel ce alerga. Când s'a apropiat încât putea să i se audă și vocea, a început Zosima să strige și să dea drumul cu lacrimi la astfel de strigăte:

„Pentru ce fugi de mine, un bătrân și un păcătos? Așteaptă-mă, robule al lui Dumnezeu, oricine ai fi, pentru numele lui Dumnezeu, pentru care locuești în această pustie! Așteaptă-mă pe mine, neputinciosul și nevrednicul, pentru nădejdea pe care o ai în schimbul ostenelii tale. Stai și roagă-te și binecuvintează pe bătrân, pentru Dumnezeu, căruia nu i-a fost scârbă de nimeni niciodată!"

Pe când Zosima înlăcrimat spunea aceste cuvinte, alergau amândoi spre un loc care avea înfățișarea unui pârâu uscat. Imi dau cu părerea însă că acolo n'a fost niciodată pârâu — căci cum s'ar găsi un pârâu în acel loc? — ci că locul a dobândit dela natură o astfel de înfățișare.

* * *

După ce-au ajuns amândoi la locul mai sus pomenit, făptura omenească ce fugea înaintea lui s'a coborît în vale și s'a urcat iarăși pe malul celălalt. Dar Zosima, obosit și ne mai putând să fugă, a stat pe cestălalt mal al locului cu înfățișarea de pârâu. Și a adăugat lacrimi la lacrimi și plânsete la plânsete, încât tânguirile lui puteau să ajungă până departe. Atunci arătarea trupească de pe celălalt mal a dat drumul unor astfel de cuvinte:

„Părinte Zosima, pentru Domnul iartă-mă, dar nu pot să mă întorc și să mă arăt în fața ta astfel. Sunt femee și, după cum vezi, goală, iar rușinea trupului meu o am neacoperită. Dar dacă voești cu tot dinadinsul să dăruești binecuvântarea unei femei păcătoase, aruncă-mi rasa cu care ești îmbrăcat, ca să-mi ascund cu ea neputința femeească și să mă întorc spre tine și să primesc binecuvântările tale".

Atunci cutremur și rătăcire a minții a cuprins pe Zosima — după cum spunea — când a auzit că-l cheamă pe nume. Căci bărbatul, fiind pătrunzător la minte și prea înțelept în cele dumnezeești, cunoștea că dacă acea făptură n'ar fi fost luminată de harul profetic, negreșit că nu l-ar fi chemat pe nume pe el, pe care niciodată nu l-a văzut și despre care niciodată n'a auzit.

Cu grabă deci a îndeplinit ce i s'a poruncit; și desbrăcând haina veche și ruptă ce-o avea, i-a aruncat-o stând întors cu spatele. Iar ea a luat-o și și-a acoperit unele părți ale trupului, care trebuiau să fie acoperite mai mult decât altele.

După aceasta se întoarse spre Zosima și-i zise:

— Ce ți-a venit în minte, părinte Zosima, de a vedea pe o femee păcătoasă? Ce vrei să afli dela mine sau să vezi la mine, de nu ai pregetat să te obosești atât de mult?

Zosima, înclinându-și genunchii la pământ, cerea să fie binecuvântat după obiceiu, iar ea îi făcea metanie. Și amândoi se mișcau spre pământ, fiecare cerând să fie binecuvântat de celălalt. Nimic altceva nu se putea auzi dela amândoi decât: „Binecuvintează!"

După multă trecere de vreme, a spus femeea către Zosima:

— Părinte Zosima, ție ți se cuvine să binecuvintezi și să te rogi pentru mine, căci tu ești cinstit cu vrednicia preoției: tu, de mulți ani stai în fața sfântului altar și de multe ori ai săvârșit dumnezeeștile taine.

Cuvintele acestea l-au aruncat pe Zosima în mai mare frică și neliniște. Bătrânul tremura, era plin de sudoare și suspina, iar glasul i se tăia. Și-i grăi cu răsuflare greoaie și întreruptă:

— Este lămurit, duhovnicească maică, din felul tău de viață chiar, că te-ai apropiat de Dumnezeu și că în cea mai mare parte ai murit pentru lume. Dar mult mai lămurit este harul dat ție, pentrucă m'ai chemat pe nume și m'ai numit preot, pe mine pe care niciodată nu m'ai văzut. Dar pentrucă harul nu se cunoaște din vredniciile pe care le are cineva, ci este obișnuit să fie cunoscut din darurile sufletești, pentru aceea, pentru Domnul, binecuvintează-mă și roagă-te pentru mine, care am nevoie de ajutorul tău.

Supunându-se deci stăruinții bătrânului, femeea a zis:

— Binecuvântat să fie Dumnezeu, care se îngrijește de mântuirea oamenilor și a sufletelor!

Și după ce a zis Zosima: „Amin", s'au sculat amândoi din genunchi, iar femeea a zis bătrânului:

— Pentru care pricină, omule, ai venit la mine păcătoasa? Pentru care pricină ai venit să vezi o femee lipsită de orice virtute? Afară numai dacă harul Sfântului Duh nu te-a călăuzit să îndeplinești cu timpul vreo slujbă de trebuință trupului meu. Spune-mi cum vieţuesc creștinii astăzi? Cum cârmuesc împărații? Cum este păstorită Biserica?

— In puține cuvinte, maică, a spus Zosima către ea, prin rugăciunile tale cuvioase. Hristos a dăruit tuturor pace statornică. Dar primește rugăciunea nevrednică a bătrânului și roagă-te pentru toată lumea și pentru mine păcătosul, pentru ca să nu-mi fie fără de rod întinderea pustiului acestuia.

— Ție ți se cade, părinte Zosima, i-a răspuns ea, să te rogi pentru mine și pentru toți, căci după cum ai spus ai vrednicia preoțească și spre aceasta ai fost rânduit. Dar pentrucă datori suntem să facem ascultare, voiu îndeplini cu dragă inimă porunca.

După ce a spus acestea, s'a întors către răsărit și ridicându-și ochii în sus și înălțându-și mâinile, a început să se roage în șoaptă.

Glasul ei nu se auzea lămurit, aşa că Zosima n'a putut să înţeleagă nimic din rugăciunea ei. El stătea, după cum spunea, cu privirile aplecate la pământ, tremurând, fără să rostească ceva. Zosima s'a jurat luând pe Dumnezeu martor de cele spuse, că ridicându-şi puţin ochii dela pământ, a văzut-o în timpul rugăciunii ei înălţată ca un cot dela pământ, încât se ruga stând în văzduh. Când a văzut aceasta l-a cuprins mai mare frică şi puternică nelinişte; nu indrăznea să rostească ceva, ci spunea numai in el insuşi: „Doamne miluește!" In timp ce bătrânul sta la pământ un gând de sminteală i-a trecut prin minte „Oare nu cumva este un duh rău şi se face că se roagă!?

După ce femeea şi-a terminat rugăciunea s'a întors, a ridicat pe călugăr şi a zis:

— Pentru ce, părinte, te turbură gândurile şi te sminteşti cu privire la mine, că sunt duh şi că mă prefac că mă rog? Fii deplin încredinţat, omule, că femee păcătoasă sunt şi am fost dealtfel întărită cu sfântul botez. Nu sunt duh, ci pământ şi cenuşă şi, intr'un cuvânt, trup care n'a gândit nimic duhovnicesc.

Spunând acestea işi pecetlueşte cu semnul crucii fruntea, ochii, buzele şi pieptul, zicând astfel:

— Dumnezeu, Părinte Zosima, să ne izbăvească de cel rău şi de laţurile sale, căci mare este puterea diavolului împotriva noastră.

Când bătrânul a auzit şi a văzut acestea, s'a aruncat la pământ şi a cuprins cu mâinile picioarele ei, spunând cu lacrimi:

— Te jur, în numele lui Hristos, Dumnezeul nostru, care S'a născut din Fecioara, pentru care goliciunea aceasta o porţi, pentru care ţi-ai istovit trupul acesta, să nu ascunzi nimic robului tău, cine eşti, de unde, de când şi în ce chip ai locuit în pustia aceasta. Nimic să nu ascunzi din faptele tale, ci pe toate sa le povesteşti, ca să faci cunoscute măreţiile lui Dumnezeu. Căci după cum este scris, ce folos are înţelepciunea ascunsă şi comoara ingropată? Spune-mi toate, pentru Domnul. Nu mi le vei spune pentru laudă sau pentru fală, ci ca să mă incunoştiinţezi pe mine, păcătosul şi nevrednicul. Cred în Dumnezeu, pentru care trăeşti şi ai vieţuit, că pentru aceasta am fost călăuzit in pustiul acesta, ca Domnul să facă cunoscute faptele tale. Nu este in puterea noastră a ne împotrivi judecăţilor lui Dumnezeu. Căci dacă n'ar fi fost bine plăcut lui Hristos Dumnezeul nostru, ca să fii cunoscută de mine, şi să se ştie cum te nevoeşti, n'ar fi îngăduit să fii văzută de cineva şi nici pe mine nu m'ar fi întărit să merg atâta cale, pe mine care niciodată n'am voit şi nici n'am putut să ies din chilia mea.

După ce părintele Zosima a spus acestea şi mai multe altele, femeea l-a sculat dela pământ şi i-a spus:

— Mă ruşinez, părintele meu, să-ţi spun ruşinea faptelor mele. Iartă-mă, pentru Domnul. Dar de vreme ce ai văzut trupul meu gol atunci să-ţi desgolesc şi faptele mele, ca să cunoşti de câtă ruşine şi neruşinare este plin sufletul meu. Nu din pricină de a nu mă lăuda, după cum socoteai n'am voit să-ţi povestesc faptele mele — căci cu ce am a mă lăuda eu, care am fost vas ales al diavolului? Ştiu însă că dacă voiu începe să-mi povestesc viaţa, vei fugi de mine, cum fuge cineva de şarpe şi nu vei suferi să auzi cu urechile faptele nebune săvârşite de mine. Ţi le spun, fără să las ceva deoparte. Dar mai întâi, te jur, să nu încetezi de a te ruga pentru mine, ca să găsesc milă în ziua judecăţii.

Şi în timp ce bătrânul lăcrăma fără încetare, femeea a început povestirea vieţii ei, grăind aşa:

* * *

— Eu, frate, sunt de loc din Egipt. Pe când eram de doisprezece ani şi trăiau părinţii mei, am lepădat dragostea faţă de ei şi m'am dus în Alexandria. Mi-i ruşine să mă gândesc cum dela început mi-am stricat fecioria şi cât de neinfrânată şi nesăţioasă imi era patima împreunării. Dar este mai cinstit ca să ţi-o spun acum. Aceasta ţi-o voiu istorisi pe scurt ca să cunoşti firea mea pătimaşă şi dorul meu după plăceri. Timp de mai bine de şaptesprezece ani, iartă-mă, i-am petrecut in dragoste publică, supusă fiind desfrâbălării. Şi pe adevăr mă jur, nu pentru plată, căci n'am luat nimic dela cei care de multe ori voiau să-mi plătească. Acest chip — de a-mi satisface dorinţa in dar — l-am născocit pentru a face să atrag luarea aminte a câtor mai mulţi asupra mea. Iarăşi să nu

crezi cumva că nu luam bani pentrucă eram bogată. Nu, căci trăiam ca o cerşetoare şi adeseori torceam câlţi. Aveam însă o poftă nesăţioasă şi o dorinţă neînfrântă de a mă tăvăli în noroi. Aceasta socoteam că este scopul vieţii, de a batjocori neîncetat trupul.

Ducând deci o astfel de viaţă, văd într'o vară norod mult de bărbaţi din Libia şi din Egipt alergând spre mare. Am întrebat pe unul care se afla atunci întâmplător lângă mine:

— Unde se zoresc oare bărbaţii aceştia care aleargă?

Acela mi-a răspuns:

— Se duc cu toţii la Ierusalim de sărbătoarea Inălţării cinstitei Cruci, care se prăznueşte peste puţine zile.

— Oare nu mă vor lua şi pe mine, i-am spus aceluia, dacă voiu voi să-i urmez?

— Dacă ai bani de drum şi de hrană, nu te împiedecă nimeni.

— In adevăr, frate, i-am spus, n'am bani nici de drum şi nici de hrană. Dar mă duc şi eu şi mă urc în una din corăbiile pe care le-au tocmit şi mă vor hrăni, chiar dacă nu vor. Trup am şi-l voiu da în locul banilor de drum.

Pentru aceasta am voit să plec, — şi-ţi cer iertare părintele meu, — pentru ca să am mai mulţi îndrăgostiţi la cheremul patimii mele. Ţi-am spus, părinte Zosima, să nu mă sileşti să-ţi spun neruşinarea mea. Mă cutremur. Ştie Domnul că te pângăresc şi pe tine şi văzduhul cu vorbele mele.

Zosima, udând pământul cu lacrimi, i-a răspuns:

— Spune, pentru Domnul, maica mea! Spune! Să nu întrerupi firul unei asemenea povestiri folositoare.

Iar ea reluând povestirea a adăugat acestea:

— Aşa dar acel tânăr a plecat râzând când a auzit neruşinarea cuvintelor mele. Eu însă aruncând furca, pe care o purtam — căci se întâmpla s'o port din când în când — am alergat la mare, acolo unde vedeam că se zoresc oamenii. Şi văzând pe câţiva tineri, cam zece la număr sau chiar mai mulţi, că stăteau pe ţărm (bănuesc că aşteptau pe alţi tovarăşi de călătorie, căci cei care veniseră înainte se urcaseră în corăbii) cu trupurile şi mişcările pline de viaţă şi de putere şi părându-mi-se îndestulători pentru scopul ce urmăream, am sărit cu neruşinare, după cum îmi era obiceiul, în mijlocul lor. „Luaţi-mă şi pe mine, le-am spus, unde plecaţi şi nu vă voiu fi nefolositoare". După ce am spus şi alte cuvinte mai neruşinate, i-am pornit pe toţi pe râs. Dar când au văzut stăruinţa mea în neruşinare, m'au luat şi m'au dus în corabia pe care o aveau tocmită — căci între timp au venit şi aceia din pricina cărora stăteau pe ţărm. Din această clipă am început călătoria pe mare.

Iar cele ce-au urmat după aceasta, cum ţi le voiu povesti, omule? Ce fel de limbă le va rosti sau ce auz va primi faptele săvârşite în corabie în timpul călătoriei? Cum îţi voiu povesti faptele pe care i-am silit să le facă nenorociţii împotriva voinţei lor? Nu există chip de destrăbălare, din cele ce se pot spune şi din cele ce nu se pot spune, pentru care să nu fi fost învăţătoare acelor nefericiţi. Eu, părintele meu, mă minunez cum de n'a înghiţit marea destrăbălările mele. Cum de nu şi-a deschis pământul gura şi nu m'a cufundat de vie în iad, pe mine care am prins în lanţuri atâtea suflete. Bănuesc însă că Dumnezeu căuta pocăinţa mea, căci nu vrea moartea păcătosului; El este îndelung răbdător şi aşteaptă întoarcerea.

Cu astfel de sârguinţă am ajuns în Ierusalim. Iar în zilele petrecute în oraş, înainte de sărbătoare, am făcut fapte la fel cu celelalte, dar mai vârtos şi mai rele, căci n'am fost îndestulată cu tinerii, pe care i-am avut pe mare şi mi-au slujit pe cale, ci m'am folosit şi de mulţi alţii, locuitori din Ierusalim şi străini, strângându-i pentru acelaşi scop.

Când a sosit sfânta sărbătoare a Inălţării Crucii, eu umblam ca şi mai înainte de colocolo, ca să pescuesc sufletele tinerilor. Foarte dedimineaţă însă am văzut pe toţi că aleargă la biserică. Am plecat şi eu alergând împreună cu cei care se grăbeau şi am ajuns odată cu ei în pridvorul bisericii. Când a venit timpul dumnezeeştei înălţări, mă împingeam în mulţime silindu-mă să intru împreună cu poporul. Şi m'am apropiat eu ticăloasa cu multă trudă şi năduf de uşa prin care se putea intra în biserica, unde se arăta lemnul de viaţă făcător. Când însă am păşit pragul uşii, toţi ceilalţi au intrat neîmpiedecaţi; pe mine însă m'a oprit o putere dumnezeească,

neingăduindu-mi să intru. Iarăşi m'am împins; dar am fost respinsă şi m'am văzut din nou stând singură în pridvor. Socotind că din pricina slăbiciunii femeeşti s'a întâmplat aceasta, m'am amestecat iarăşi cu alţii şi mă sileam pe cât puteam, făcându-mi loc cu coatele şi mă împingeam. Dar m'am ostenit în zadar. Când nemernicul meu picior a călcat din nou pe prag, biserica a primit pe ceilalţi fără să împiedece pe cineva, numai pe mine nefericita, nu mă primea, ci o putere mare m'a împiedecat, întocmai ca o mulţime orânduită de ostaşi, căreia i s'a poruncit să-mi închidă intrarea. Şi am rămas iarăşi în pridvor.

După ce am făcut şi am pătimit aceasta de trei şi de patru ori, am obosit şi nu mai aveam putere nici să mă împing nici să mă îndes, căci trupul meu ostenise foarte tare din pricina înghesuelii. M'am întors deci, am plecat şi am stat în colţul curţii bisericii. Abia atunci mi-a venit în minte pricina care m'a împiedecat să văd lemnul de viaţă făcător. Cuvânt mântuitor a atins ochii inimii mele, arătându-mi că noroiul faptelor mele a fost acela care mi-a închis intrarea.

Am început să plâng, să mă tânguiesc şi să-mi bat pieptul, scoţând suspine din adâncul inimii mele. Pe când plângeam, văd deasupra locului în care stăteam că se afla icoana prea sfintei Născătoarei de Dumnezeu şi zic, uitându-mă către ea cu statornicie:

„Fecioară Stăpână, care ai născut după trup pe Dumnezeu Cuvântul, Ştiu, ştiu că nu este cuviincios şi nici binecuvântat ca eu, atât de necurată, atât de spurcată să văd icoana ta, a pururea Fecioarei, a celei curate, care ai trupul şi sufletul curat şi neîntinat. Este drept să fiu urîtă eu, pierduta, de tine, care eşti curăţenia şi să te desguşti de mine. Dar de vreme ce după cum am auzit, Dumnezeu pe care L-ai născut, pentru aceasta S'a făcut om ca să cheme pe păcătoşi la pocăinţă, ajută-mi mie singura care n'am pe cineva într'ajutor. Porunceşte să mi se îngădue să intru în biserică. Să nu mă lipseşti să văd lemnul pe care S'a răstignit Dumnezeul născut din tine, Care şi-a dat propriul Său sânge preţ de răscumpărare pentru mine. Porunceşte Stăpână, să-mi fie deschisă şi mie uşa dumnezeeştei închinăciuni a crucii. Dumnezeului născut din tine te dau chezăşuitoare, că niciodată nu voiu mai pângări acest trup prin vreo împreunare ruşinoasă, iar după ce voiu vedea lemnul Crucii Fiului tău, mă voiu lepăda numai decât de lume şi de toate cele din lume şi îndată plec acolo unde tu ca o chezăşuitoare a mântuirii mele mă vei povăţui şi mă vei îndruma".

După ce am spus acestea, am căpătat prin ardoarea credinţei un fel de încredinţare şi având deplină nădejde în milostenia Născătoarei de Dumnezeu, m'am mişcat din locul unde am stat şi mi-am făcut rugăciunea. Am venit iarăşi şi m'am amestecat cu cei care intrau. Nu mai era nimeni care să mă dea îndărât, nimeni care să mă împiedece să mă apropii de uşa, prin care am intrat în biserică. Frică m'a cuprins şi mirare; eram cu totul sdruncinată şi tremuram. Când am ajuns la uşa sigilată până atunci pentru mine, toată puterea care la început m'a împiedecat acum îmi înlesneşte dinainte intrarea. Astfel am intrat fără osteneală; astfel am ajuns înlăuntrul celor sfinte. Am fost învrednicită cu vederea făcătoarei de viaţă Cruci, am văzut tainele lui Dumnezeu şi eram gata să primesc pocăinţa. După ce eu, nenorocita, m'am aruncat la pământ şi m'am închinat acelui loc sfânt, am alergat ieşind, zorindu-mă spre chezăşuitoarea mea.

Când am ajuns în acel loc în care a fost subscris zapisul făgăduinţei, mi-am plecat genunchii înaintea pururea Fecioarei şi Născătoarei de Dumnezeu şi am spus aceste cuvinte:

„Tu, Stăpână prea bună, ţi-ai arătat faţă de mine iubirea ta de oameni. Nu te-ai desgustat de rugăciunile unei nevrednice. Am văzut slava pe care nu este drept s'o vedem noi cei pierduţi. Slavă lui Dumnezeu care primeşte prin tine pocăinţa păcătoşilor! Dar ce voiu gândi mai mult sau ce voiu rosti eu, păcătoasa? Este timpul, Stăpână, să fie îndeplinită făgăduinţa, pe care am făcut-o. Îndrumează-mă acum unde porunceşti. Fii acum învăţătoarea mântuirii mele, povăţuindu-mă pe calea care duce la pocăinţă".

Şi zicând acestea am auzit din depărtare strigând: „Dacă vei trece Iordanul, bună odihnă vei găsi!" Ascultând această voce, şi fiind încredinţată că aceasta pentru mine s'a întâmplat am stigat cu lacrimi şi am zis Născătoarei de Dumnezeu:

„Stăpână, Stăpână, nu mă părăsi!"

După ce am strigat acestea, am ieșit din curtea bisericii.

* * *

Când am ieșit, un om m'a văzut și mi-a dat trei monede, zicându-mi: „Primește-le pe acestea, maică!“ Le-am luat, am cumpărat cu ele trei pâini și le-am socotit drept pâini ale binecuvântării. Și am întrebat pe negustorul care mi-a vândut pâinile: „Care este, omule, calea care duce la Iordan?“ Aflând poarta orașului care duce spre părțile acelea, am ieșit alergând și mergeam lăcrămând. Din întrebare în întrebare am ajuns. După ce am mers toată ziua — căci era pela ceasurile nouă dimineața, după cât bănuesc, când am văzut crucea — am ajuns pela apusul soarelui la biserica Sfântului Ioan Botezătorul care se află alături de Iordan. Inchinându-mă mai întâi în biserică, m'am coborît îndată la Iordan și mi-am spălat fața și mâinile cu apa aceea sfântă. După aceea m'am împărtășit în biserica Inainte Mergătorului cu prea curatele și de viață făcătoarele taine. Am mâncat jumătate dintr'o pâine, am băut apă din Iordan și m'am culcat noaptea pe pământ. A doua zi de dimineață am trecut pe malul celălalt cu o mică barcă pe care am găsit-o acolo. Și iarăși m'am rugat de îndrumătoarea mea să mă călăuzească acolo unde îi este cu bună plăcere.

Așa am ajuns în acest pustiu. De atunci până astăzi m'am depărtat fugind. Sălășluesc în această pustie, așteptând pe Dumnezeul meu, care mântuește de desnădejde și de vifor pe cei care se întorc la El.

— Câți ani sunt maica mea, i-a spus Zosima, de când sălășluești în acest pustiu?

— După cât bănuesc, i-a răspuns femeea, sunt patruzeci și șapte de ani de când am ieșit din orașul sfânt.

— Și ce ai găsit sau ce ai avut ca hrană, maica mea?

— Am trecut Iordanul ducând cu mine două pâini și jumătate. Acestea, încetul cu încetul, uscându-se s'au împietrit și în câtava vreme mâncându-le le-am terminat.

— Și astfel ai petrecut cu ușurință scurgerea atâtor ani, fără să te turbure marea schimbare ce s'a săvârșit cu tine?

— M'ai întrebat acum, părinte Zosima, i-a răspuns femeea, un lucru de care mă cutremur să și vorbesc. Căci dacă îmi voiu aminti atât de multe primejdii pe care le-am suferit și de gândurile care cumplit m'au turburat, mă tem ca nu cumva să fiu iarăși cuprinsă de ele.

— Să nu lași nimic maica mea, a grăit Zosima, din ceea ce ai să mi vestești. Căci te-am întrebat de acestea pentru ca să mi le arăți pe toate, fără să lași ceva de o parte.

— Crede-mă, părinte, i-a zis ea, că am petrecut șaptesprezece ani în acest pustiu, luptându-mă cu poftele mele nebunești ca și cu niște fiare sălbatice. Când încercam să gust din hrană doream cărnurile și peștii pe care îi are Egiptul. Doream băutura de vin, atât de plăcută mie, căci am băut mult vin pe când eram în lume. Aici însă nici apă nu aveam să gust. Ardeam de sete în chip groaznic, dar de nevoie suferеam. Intra însă în sufletul meu și pofta necugetată a cântecelor desfrânate, turburându-mă chinuitor să cânt cântecele drăcești pe care le-am învățat. Dar eu îndată lăcrămam și-mi loveam pieptul cu mâinile și-mi aduceam aminte de făgăduința ce-am făcut-o când am plecat în pustie. Mă duceam cu mintea la icoana Născătoarei de Dumnezeu, chezășuitoarea mea, și plângeam în fața ei, cerând să alunge gândurile mele cele rele, care atacau astfel nenorocitul meu suflet. După ce lăcrămam în deajuns și-mi băteam cu putere pieptul, vedeam o lumină care strălucea împrejurul meu. Și din această clipă peste potopul de gânduri, venea o liniște statornică.

Dar cum îți voiu povesti, părinte, gândurile care mă mânau iară-i 'a desfrânare? Foc se aprindea înlăuntrul nefericitei mele inimi; toată mă ardea și mă ațâța spre pofta împreunării. Indată ce însă un gând ca acesta mă ataca, mă aruncam la pământ și udam pământul cu lacrimi, socotind că apare chezășuitoarea mea, ca o apărătoare în fața mea, călcătoarea de lege și ceream pedeapsă pentru călcarea făgăduinței. Nu mă sculam dela pământ — se și întâmpla să stau la pământ zi și noapte — până ce nu mă lumina acea dulce lumină și-mi alunga gândurile ce mă turburau. Ochiul gândirii mele deci îl îndreptam totdeauna, fără încetare, spre chezășuitoarea mea, rugându-o să fie într'ajutor aceleia care trecea prin atâtea primejdii în nesfârșitul pustiului. Și aveam un ajutor și un apărător spre pocăință. Așa am petrecut

vreme de şaptesprezece ani, luptându-mă cu mii de primejdii. Dar din acea vreme şi până astăzi, ajutătoarea mea a fost lângă mine în toate, călăuzindu-mă prin toate.

— N'ai avut nevoie de hrană sau de îmbrăcăminte? i-a spus Zosima.

După ce am sfârşit acele pâini, precum ţi-am spus mai înainte, m'am hrănit timp de şaptesprezece ani cu verdeţuri şi cu altele ce se găseau în pustie. Iar îmbrăcămintea pe care am avut-o când am trecut Iordanul s'a sfâşiat rupându-se. Am suferit mare chin şi din pricina frigului, dar şi din pricina căldurii Din cauza arşiţei ardeam, iar din pricina gerului îngheţam şi tremuram, aşa că de multe ori cădeam la pământ şi rămâneam aproape fără răsuflare şi nemişcată. M'am luptat deci cu multe şi felurite nevoi şi ispite nenorocite.

Din acel timp însă şi până acum puterea lui Dumnezeu a păzit în multe chipuri păcătosul meu suflet şi smeritul meu trup. Căci am dobândit o hrană neîmpuţinată — nădejdea mântuirii mele — gândindu-mă numai dela câte rele m'a mântuit. Mă hrănesc şi mă acopăr cu cuvântul lui Dumnezeu, care ţine toate. Nu numai cu pâine va trăi omul, iar cei care au lepădat îmbrăcămintea păcatului cu piatră s'au îmbrăcat, dacă n'au avut acoperământ.

Când a auzit Zosima că a amintit şi citate din Scriptură, din cărţile lui Moisi, din Iov şi din cartea Psalmilor, i-a spus:

— Ai citit cartea Psalmilor, maica mea, sau alte cărţi?

Când a auzit acestea a zâmbit şi a zis bătrânului:

— Crede-mă, omule, că n'am văzut de când am trecut Iordanul pe alt om decât astăzi chipul tău. Dar nici fiară sălbatică sau altă vieţuitoare n'am zărit de când am văzut acest pustiu. Iar carte n'am învăţat niciodată. Nici n'am auzit pe cineva cântând sau citind psalmi. Cuvântul lui Dumnezeu însă, care este viu şi lucrător dă omului cunoştinţă.

Aici este sfârşitul povestirii mele. Şi fac şi acum ceea ce am făcut când am început povestirea: te jur şi acum pe întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, să te rogi pentru mine păcătoasa.

* * *

După ce a spus acestea şi şi-a sfârşit aici povestirea s'a pornit să facă metanii.

Bătrânul a strigat iarăşi cu lacrimi:

„Binecuvântat este Dumnezeu care a făcut lucruri mari şi minunate, slăvite şi neobişnuite, cărora nu este număr. Binecuvântat este Dumnezeu, care mi-a arătat cât de multe lucruri dărueşte celor care se tem de El. Cu adevărat Doamne, n'ai părăsit pe cei care te caută pe tine".

Femeea însă punând mâna pe bătrân nu i-a îngăduit deloc să facă metanie, ci i-a zis:

— Te jur pe Mântuitorul Hristos, Dumnezeul nostru, omule, să nu spui la nimeni nimic din cele ce-ai auzit până când Dumnezeu mă va lua de pe pământ. Acum mergi în pace; iar în anul ce vine mă vei vedea iarăşi pe mine, şi eu pe tine, păzit fiind de harul lui Dumnezeu. Fă dar, pentru Domnul, ceea ce îţi poruncesc acum. In sfântul şi marele post al anului viitor să nu treci Iordanul, după cum obişnuiţi să faceţi în mânăstire.

Zosima s'a minunat când a auzit că-i vesteşte şi orânduiala mânăstirii. N'a spus nimic altceva decât: „Slavă lui Dumnezeu care a dat haruri mari celor care-L iubesc pe El!"

Femeea i-a grăit:

— Rămâi, părinte, după cum am spus, în mânăstire. Căci chiar dacă vei voi să ieşi, nu-ţi va fi cu putinţă. Iar în sfânta seară a cinei celei de taină, ia trupul şi sângele de viaţă făcător al lui Hristos într'un vas sfinţit, vrednic de asemenea taine şi adă-mi-le. Să stai cu ele pe malul Iordanului, care se învecinează cu locuinţele omeneşti. Eu voiu veni acolo ca să mă împărtăşesc cu darurile de viaţă făcătoare. N'am mai avut parte de această sfinţenie de când m'am împărtăşit în biserica Inainte Mergătorului, înainte de a trece Iordanul. Iar acum o doresc cu o dragoste nestăpânită. Pentru aceea cer şi mă rog să nu treci cu vederea cererea mea, ci adă-mi negreşit asemenea taine de viaţă făcătoare şi dumnezeeşti în acelaşi timp în care Domnul a făcut părtaşi pe ucenici dumnezeeştei cine. Iar părintelui Ioan, stareţul mânăstirii în care locueşti, spune-i aceasta: Ai grijă de tine şi de turma ta, căci se petrec acolo unele lucruri care au nevoe de îndreptare. Nu vreau însă ca să i le spui acum acestea, ci când îţi va îngădui Domnul.

După ce-a spus bătrânului cuvintele acestea şi după ce a zis: „Roagă-te pentru mine!", a fugit iarăşi în adâncul pustiei. Zosima şi-a

plecat genunchii, s'a închinat locu'ui în care au stat picioarele ei şi dând slavă şi mulţumire lui Dumnezeu, slăvind şi binecuvântând pe Hristos, Dumnezeul nostru, s'a întors bucurându-se cu sufletul şi cu trupul. Străbătând din nou acea pustie a ajuns la mânăstire în ziua în care obişnuiau să se întoarcă monahii acolo.

* * *

In anul acela Zosima a ţinut pe toate sub tăcere şi n'a îndrăznit să spună nimănui nimic din cele ce-a văzut. In sinea sa însă se ruga lui Dumnezeu să-i arate iarăşi chipul acela dorit. Se mâhnea şi se întrista, gândindu-se la lungimea anului şi voia ca anul să se facă de-o zi de era cu putinţă. Iar când a sosit Dumineca dela începutul sfinţitului post mare, toţi ceilalţi au ieşit îndată, cântând obişnuita rugăciune, dar pe el l-a apucat o boală cu fierbinţeli şi l-a silit să rămână în mânăstire. Atunci Zosima şi-a amintit de cuvintele cuvioasei: „Chiar dacă vei voi să ieşi din mânăstire, nu-ţi va fi cu putinţă". După trecerea câtorva zile, s'a sculat de pe boală şi a rămas mai departe în mânăstire.

Când monahii s'au întors iarăşi şi s'a apropiat seara cinei celei de taină, Zosima a făcut cum i s'a poruncit. Intr'un potir mic a luat curatul trup şi cinstitul sânge al lui Hristos, Dumnezeul nostru, iar într'un paneraş a pus smochine, finice şi puţină linte muiată în apă. A plecat deci când s'a făcut seară târziu şi s'a aşezat pe malul Iordanului, aşteptând sosirea cuvioasei. Sfinţita femee zăbovea. Zosima însă n'a adormit, ci privea cu stăruinţă spre pustie, aşteptând să vadă ceea ce dorea să vadă. Şi pe când sta jos zicea bătrânul în sinea sa: „Oare nu cumva eu nevrednicul am împiedecat-o să vină? Oare nu cumva a venit şi pentrucă nu m'a găsit s'a întors iarăşi?" Zicând acestea a plâns şi plângea cu suspine. A ridicat apoi ochii către cer şi a rugat pe Dumnezeu, zicând: „Să nu mă lipseşti, Stăpâne, să văd iarăşi ceea ce ai îngăduit să văd! Să nu plec gol, ducând cu mine mustrarea păcatelor mele!" Rugându-se acestea cu lacrimi a trecut la alt gând, căci zicea întru sine: „Dar ce va fi chiar dacă va veni? Nu este nicio barcă. Cum va trece Iordanul şi cum va veni la mine? Vai de mine, nevrednicul! Vai de mine nefericitul! Cine m'a lipsit, în adevăr, de un asemenea bine?"

Pe când bătrânul gândea acestea, iată a venit şi cuvioasa femee. Ea stătea de partea cealaltă a Iordanului de unde şi venia. Zosima s'a sculat, bucurându-se, veselindu-se şi slăvind pe Dumnezeu. Şi iarăşi s'a muncit cu gândul că n'ar putea să treacă Iordanul. O vede însă că însemnă Iordanul cu semnul cinstitei cruci — căci după cum spunea, în noaptea aceea era lună plină — şi odată cu facerea semnului crucii a păşit pe apă şi mergea pe deasupra apelor, îndreptându-se către el. Zosima voia să-i facă metanie, dar l-a oprit strigând, pe când mergea încă pe apă:

— Ce faci, părinte? Eşti preot şi ţii în mână şi tainele dumnezeeşti!

Zosim a dat ascultare vorbelor ei. Când a ajuns la uscat a zis către bătrân:

— Binecuvintează, părinte, binecuvintează!

El a răspuns tremurând — căci îl cuprinsese spaima la vederea aceea prea minunată:

— Cu adevărat Dumnezeu este nemincinos, căci El a făgăduit că cei care se curăţesc pe ei înşişi se vor asemăna lui Dumnezeu, atât cât este cu putinţă. Slavă Ţie, Hristoase, Dumnezeul nostru, care n'ai îndepărtat rugăciunea mea şi mila Ta dela robul tău. Slavă Ţie Hristoase, Dumnezeul nostru, care mi-ai arătat prin această roabă a Ta cât de mult mă depărtez de desăvârşire.

Şi după ce a spus acestea, femeea i-a cerut să rostească sfântul Simbol al credinţei şi rugăciunea: „Tatăl nostru carele eşti în ceruri". După ce a îndeplinit acestea şi s'a sfârşit rugăciunea, a dat bătrânului obişnuita sărutare a dragostei. Şi astfel s'a împărtăşit cu tainele de viaţă făcătoare. Apoi şi-a ridicat mâinile spre cer, a suspinat cu lacrimi şi a strigat aşa:

— Acum liberează pe roaba ta, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta!

După aceea a spus bătrânului:

— Iartă-mă, părinte, dar îndeplineşte altă dorinţă a mea. Acum du-te în mânăstire, păzit fiind de harul lui Dumnezeu. In anul următor vino iarăşi la acel pârâu unde m'ai întâlnit mai înainte. Vino, negreşit, pentru Domnul, şi mă vei vedea din nou, după cum vrea Domnul.

— Dacă ar fi fost cu putinţă, i-a răspuns el, să te urmez de acum înainte şi să-ţi văd mereu cinstita ta faţă! Îndeplineşte însă o singură cerere a bătrânului şi gustă puţină mâncare din cele ce ţi-am adus aici.

La aceste cuvinte îi arătă ce avea în paneraş. Ea şi-a atins vârful degetelor de linte, a luat trei boabe, le-a dus la gură, spunând că ajunge darul Duhului pentru a păstra neîntinată fiinţa sufletului. Spunând acestea, a zis din nou către bătrân:

— Pentru Domnul, roagă-te, roagă-te pentru mine şi adu-ţi aminte de mine, ticăloasa!

Zosima s'a atins de picioarele ei şi i-a cerut să se roage pentru biserică, pentru împărăţie şi pentru el. După aceea, cu lacrimi, a lăsat-o şi a plecat în timp ce el suspina şi se tânguia. Căci în adevăr nu îndrăznea s'o oprească pe cea cu neputinţă de oprit. Ea, însemnând din nou Iordanul, a călcat pe ape şi mergând pe deasupra lor a trecut ca şi mai înainte. Bătrânul s'a întors cuprins de bucurie şi de frică multă. Se dojenea însă că n'a căutat să afle numele cuvioasei. Dar nădăjduia să-l afle în anul următor.

* * *

După trecerea anului, s'a dus iarăşi în pustie săvârşind toate, adică după obiceiu, şi alergând la acea minunată privelişte. Mergând dealungul pustiei a dat de unele semne care-i arătau că a găsit locul căutat. Şi se uita în dreapta şi în stânga, plimbându-şi privirea în toate părţile, ca un vânător prea iscusit, care vrea să ştie unde va vâna animalul cel bun. Dar când a văzut că nu se mişcă nimic de nicăieri, a început iarăşi să verse lacrimi şi ridicându-şi privirea în sus, s'a rugat spunând:

— Arată-mi, Doamne, comoara ta nepângărită pe care ai ascuns-o în pustie. Arată-mi, rogu-mă, pe îngerul în trup, de care nu este vrednică lumea!

După ce s'a rugat astfel s'a dus la locul care avea chipul unui pârău şi a văzut în partea dinspre răsăritul soarelui pe cuvioasa zăcând moartă. Mâinile îi erau aşezate pe piept, iar trupul îi era aşezat îndreptat cu faţa către răsărit. Alergând Zosima spre ea, a spălat picioarele fericitei cu lacrimi, căci nu îndrăznea să atingă altă parte a trupului.

După ce a plâns îndelungat şi a rostit psalmi potriviţi cu timpul şi cu fapta, a făcut o rugăciune de îngropare. Apoi a spus în el însuşi: „Se cade oare să îngrop trupul cuvioasei? Oare nu-i va displăcea cuvioasei această faptă?" Pe când zicea aceasta, vede o însemnare scrisă pe pământ, care glăsuia astfel:

„Îngroapă, părinte Zosima, în acest loc, trupul smeritei Maria. Dă ţărânei ţărâna. Roagă-te mereu către Domnul pentru mine. M'am săvârşit în luna lui Farmuti, după numărătoarea Egiptenilor, iar după Romani, Aprilie, chiar în noaptea patimii mântuitoare, după împărtăşirea cinei celei de taină şi dumnezeeşti".

Când a citit bătrânul aceste cuvinte s'a bucurat că a aflat numele cuvioasei. A aflat apoi că îndată după ce s'a împărtăşit cu dumnezeeştile taine pe malul Iordanului, s'a dus numai decât la locul în care s'a săvârşit. Şi calea pe care a mers-o Zosima obosind douăzeci de zile, Maria a făcut-o într'un ceas. Îndată apoi s'a dus către Dumnezeu.

După ce a slăvit pe Dumnezeu şi a udat cu lacrimi trupul ei a zis:

— Este timpul, smerite Zosima, ca să săvârşeşti ce ţi s'a poruncit. Cum vei face groapa nefericitule, căci n'ai nimic în mâini potrivit pentru asta!

Spunând aceasta a văzut la mică depărtare un lemnişor aruncat în pustie, pe care l-a luat şi a început aşa zicând să sape. Pământul, fiind uscat, n'a ascultat de bătrânul care se ostenea. Zosima a obosit, udându-se tot de sudoare. Şi oftând puternic din adâncul inimii, şi-a ridicat ochii şi-a văzut un leu mare stând alături de trupul cuvioasei şi lingându-i picioarele. Când a văzut fiara s'a cutremurat cu temere, mai ales că şi-a adus aminte de cuvintele Mariei care a spus că n'a văzut vreun animal sălbatec. A făcut deci semnul crucii, cu credinţa că puterea celei ce zace îl va păzi nevătămat. Leul a început să se apropie de bătrân, salutându-l, nu numai cu mişcările sale, dar şi prin intenţia pe care i-o arăta.

Zosima a zis către leu:

— De vreme ce, fiară, marea cuvioasă a îngăduit ca să i se îngroape trupul, iar eu sunt bătrân şi nu am putere să fac groapa, căci nu am sapă potrivită pentru această treabă, şi apoi nu pot să mă întorc atâta cale ca să aduc o unealtă potrivită, fă aşa dar cu

unghiile tale ceea ce trebue, ca să dăm pământului trupul cuvioasei.

Şi îndată la cuvântul bătrânului, leul a făcut cu picioarele de dinainte o groapă atât cât era de ajuns să îngroape trupul.

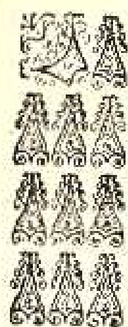
După ce iarăşi bătrânul a spălat cu lacrimi picioarele cuvioasei şi după ce s'a rugat mult pentru toate, a acoperit cu pământ trupul ei. De faţă era şi leul. Trupul cuvioasei era gol ca şi mai înainte şi nu avea nimic altceva decât acea haină ruptă pe care i-a aruncat-o Zosima, cu care Maria, cu faţa întoarsă, şi-a acoperit unele părţi ale trupului ei. După aceea au plecat amândoi: leul a plecat spre adâncul pustiei, ca o oaie, iar Zosima s'a întors binecuvântând şi lăudând pe Hristos, Dumnezeul nostru. Când a ajuns la chinovie a povestit toate monahilor fără să ascundă ceva din cele ce a auzit şi a văzut. Le-a povestit pe toate cu deamănuntul dela început, încât toţi se minunau de măreţiile lui Dumnezeu şi au săvârşit cu frică şi cu dor pomenirea cuvioasei. Iar Ioan, stareţul mânăstirii, a găsit în mânăstire unele lucruri care aveau nevoie de îndreptare, pentru ca nici în aceasta să nu fie zadarnic cuvântul cuvioasei. Zosima s'a săvârşit în acea mânăstire, în vârstă de o sută de ani.

* * *

Monahii au povestit prin grai din om în om această povestire şi ofereau pilda de obştească folosinţă celor care voiau să o asculte. Până azi n'am auzit dela nimeni că povestirea aceasta este predată în scris. Eu, ceea ce am auzit din viu grai, aceea o fac cunoscut prin această istorisire scrisă. Se poate întâmpla ca şi alţii să fi scris viaţa cuvioasei şi negreşit mai strălucit decât mine; o asemenea scriere, la a mea cunoştinţă n'a venit. Am scris-o după puterea mea. N'am voit să prefer altceva decât adevărul. Dumnezeu, care răsplăteşte cu dărnicie pe cei care scapă la Dânsul, să dea ca răsplată folosul celor care vor ceti povestirea, iar pe cel care a poruncit să fie predată în scris să-l învrednicească a-l face părtaş stării şi vredniciei acestei fericite, despre care vorbeşte povestirea, împreună cu toţi care au bine plăcut Lui din veac, prin contemplaţie şi fapte.

Să dăm şi noi slavă lui Dumnezeu, Împăratul veacurilor, ca să ne învrednicească să dobândim milă în ziua judecăţii, în Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, totdeauna împreună cu Tatăl cel fără de început şi cu prea Sfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

ISTORIE DE FOLOS

DIN SCRIPTURI VECHI AȘEZATĂ

Care arată aducerea aminte de minunea cea mare ce s'a făcut când Perșii și Barbarii au înconjurat cu oaste Țarigradul; după judecata lui Dumnezeu, aceștia au pierit și cetatea o au lăsat nestricată, prin rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, și de atuncea se cântă această cântare de mulțumită, care se numește ACATIST.

Partea I

MINUNEA INTAIA

ASUPRA SCHIȚILOR ȘI PERȘILOR

Pe vremea lui Iraclie, împăratul grecesc, Hosroe, carele avea atunci stăpânia Perșilor, a trimis pe Sarvar voevodul său cu mulțime de oști în toată laturea răsăritului, care era sub stăpânia grecească, ca să străbată printr'însa ca un fulger oarecare cu foc arzând, topind și pierzând. Deci, acesta cu multă îndrăzneală fără temere a umblat prin părțile răsăritului, stricând și pierzând pe Grecii cari se aflau într'însele, nefiind nimeni ca să-l oprească sau să stea împotriva puterii lui cei multe; și încă fiind atuncea puterea grecească foarte slabă, pentru cruzimea cea grea și în chip de fiară a lui Foca zis tiranul, carele tirănește, iară nu ca un împărat ținuse de curând stăpânia grecească. Insă ajungând Sarvar și până la Halchidon, a pus oaste împrejurul lui și tot ce trebuia spre stricarea acelei cetăți mari împărătești a gătit; că aceea gândia și de aceea se sfătuia și pentru aceea în tot chipul se nevoia. Niște lucruri ca acelea văzând împăratul Iraclie, carele după tiranul Foca de curând stătuse împărat și fiind în mare durere și scârbă, lăsându-și împărăția a mers pe Pontul Euxinului (Marea Neagră). Și încă mai strângând oaste, fără de veste, când nimenea nu știa, a mers în ținuturile Perșilor. De a cărui mergere împărătească auzind Hagan al Schiților, îndată a sărit la războiu și a umplut marea de corăbii și pământul l-a umplut de oameni călări și pedestri. Iară pre acei oameni, cari rămăseseră în Țarigrad, Serghie, carele a fost Patriarh atuncea, i-a mângâiat și i-a învățat zicând: Îndrăzniți, fiilor, și să punem nădejdea mântuirii noastre întru Dumnezeu și la Dânsul să ridicăm mâinile și ochii noștri din tot sufletul și ne va izbăvi pe noi de relele ce ne-au înconjurat și toate sfaturile barbarilor, care sunt asupra noastră, le va risipi. Cu niște cuvinte ca acestea întărind Patriarhul pe oamenii cei ce s'au aflat în cetate, au răbdat fiind întăriți cu credință întru Precurata Născătoare de Dumnezeu și întru Hristos, Dumnezeul nostru, Carele, pentru milostivire, a voit de a luat trup dintr'însa și așteptând ca să dobândească spre sine mila Lui, au răbdat nădăjduindu-se, căruia s'au și învrednicit peste puțin și nu i-au amăgit nădejdea lor. Pentrucă un boier de sfat anume Vonos, carele era pus de împăratul spre paza ce-

tăţii, cât era cu putinţă a se pricepe împotriva ostaşilor acelora, nu s'a lenevit toate lucrându-le şi făcându-le. Că a zis că voeşte Dumnezeu ca să nu şedem noi îndeşerţi şi fără de lucru, ci să şi lucrăm câte ceva şi să gândim şi noi şi să avem toată nădejdea izbăvirii noastre întru acela, că aşa şi Iisus, feciorul lui Navi, a poruncit de a făcut înşelăciuni şi meşteşuguri asupra Gheanilor. Şi Ghedeon asupra Mediamitenilor a întrarmat ostaşii săi cu apă şi cu lumânări. Aşa şi Vonos, boierul cel mare, a întărit zidurile cetăţii şi a gătit toate cele ce trebuia la războiu. Iară Serghie, Patriarhul, luând sfintele icoane ale Maicii lui Dumnezeu şi mai vârtos aceiea întru care era Mântuitorul prunc mic zugrăvit ţiindu-se pe mâinile Maicii Sale, a înconjurat pe deasupra zidurile cetăţii, acelora adică întărire dându-le, iară barbarilor celor protivnici groază, fugă şi pieire; pe cari neprietenii ce năvăliseră asupra cetăţenilor, mai pe urmă i-au dat pierderii. Iară de vreme ce Perşii cari tăbăriseră asupra Halchidonului începuseră a arde oraşele cele de pe lângă Halchidon şi altele toate a face, ori câte obişnuesc prădătorii a face şi oraşele a strica, asemenea şi Schiţii şi barbarii ca şi Perşii făcând; pentru aceea Patriarhul iarăşi luând icoana cea nefăcută de mână a Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi Dumnezeescul veşmânt al Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, încă şi lemnele cele de vieaţă făcătoare şi umblând împrejur pre zidurile cetăţii şi cu lacrămi rugându-se zicea: Scoală-Te Doamne, ajută nouă şi să se risipească vrăjmaşii Tăi şi să se stingă ca fumul şi să se topească ca ceara de faţa focului. Şi încă nu trecuseră trei zile după arderea aceea ce făcuse ei şi iată, s'a apropiat de cetate toată oastea voievodului Schiţilor. Şi atâta era de mare tabăra protivnicilor şi rânduită spre mulţime multă şi întărită cu arme şi cu paveze, cât cu adevărat zicând, putea să stea zece Schiţi împotriva unui Grec. Însă Doamna, Stăpâna cea Preacurată, care se osteşte pentru creştini, Ajutătoarea cea grabnică a celor ce o cheamă pe dânsa, cu ostaşii ce se întâmplaseră atuncea în dumnezeeasca ei Biserică, ce se cheamă Pighi, pe mulţi din Schiţii ce se oşteau asupră-le, au ucis. Acest ajutor ce a făcut creştinilor Stăpâna cea atotputernică, Maica lui Dumnezeu, nu numai cădere acelor ostaşi prin Greci a adus, ci şi întărirea voevodului Schiţilor întru nepricepere o a mutat cu a sa voevozie şi încă şi-au cunoscut şi pierderea sa cea de istov ce era să li se întâmple lor peste puţin mai pe urmă. Şi dacă au văzut acei ostaşi acea cădere a lor atât de mare dinaintea orăşenilor ce se făcuse atuncea, au cunoscut că este semnul începăturei pierderii lor. Deci, dintru aceasta socotind Grecii şi umplându-se de mare îndrăzneală, au început a face gătire de războiu asupra lor în toate zilele, având pe Maica lui Dumnezeu, care le ajută lor şi-i face pre dânşii mai tari decât aceia, care meşteşugirile şi puterea Schiţilor turbura şi ştiinţa lor de oaste. După acestea cu voia de obşte a Patriarhului şi a mai marelui cetăţii şi a tuturor orăşenilor s'au trimis oarecari din cetate cu daruri ca să grăească Schiţilor şi să-i îndemne pre ei spre pace. Iară Hagan acela având nărav de fiară iar nu de om şi mai vârtos fiind cu nărav iubitor de argint, darurile a luat şi negrijindu-se de acea cerere de pace, a trimis solii înapoi cu nicio ispravă, numai aceasta zicându-le lor: Nu vă amăgiţi întru Dumnezeul carele credeţi, căci cu adevărat mâine voiu să iau cetatea voastră cu mâna mea ca pe o pasăre şi voiu să o pustiesc; şi pentru mila mea voiu slobozi pe voi pe toţi cu câte o dulamă şi vă veţi duce din cetate unde veţi vrea; iară altă milă afară de aceasta spre voi nu voiu arăta; şi a grăit încă şi mai înainte acest ticălos şi alte cuvinte multe de hulă asupra lui Hristos, Dumnezeul nostru şi asupra celeia ce L-a născut pre Dânsul. Deci, nişte cuvinte ca acestea auzind dela cei trimişi, locuitorii cei din cetate, toţi preoţii, clericii, călugării şi tot poporul suspinând dinlăuntrul inimii şi alergând la sfintele lui Dumnezeu Biserici şi ridicându-şi mâinile la cer şi cu multe lacrimi rugându-se, au zis: Apărătorul nostru, Doamne, Doamne, caută din sfânt locaşul Tău şi vezi pe acest spurcat barbar şi pe cei ce sunt cu dânsul cum îndrăznesc a huli numele Tău cel mare şi sfânt; surpă-l pe dânsul Păzitorul nostru, Doamne, ca să nu zică: Unde este Dumnezeul lor?

Că tu eşti Dumnezeul nostru, Carele celor mândri le stai împotrivă şi cauţi spre cei smeriţi, că puterea Ta este neasemănată şi stăpânia Ta nebiruită. Auzi cuvintele barbarului acestuia carele a trimis hulindu-Te pre Tine, Cela ce stăpâneşti toate, izbăveşte cetatea moştenirii Tale şi poporul cel numit cu numele Tău. Şi aşa rugându-se şi plângând poporul, iară Dumnezeu a oprit venirea Perşilor la Hagan, care orânduise să fie, ucigând nu puţin dintru aceia, pe cari trimitea unul la altul şi câte două şi câte trei zile pe margine a se bate şi prin cetate a umbla şi a da războiu n'au încetat, iară cele de treaba oştii precum se sfătuise, era gata despre amândoi şi pe uscat meşteşugirile cele de stricarea zidului le apropia, tunurile şi altele spre sfărâmarea cetăţii; iară pe mare rânduia mulţime multă de corăbii perseşti, aşa cât de odată şi într'un ceas a lovit cu războiu asupra cetăţii şi pe uscat şi pe mare; iară când se făcea războiul acesta, atuncea Hagan luând pre câţi avea călăraşi mai aleşi, a venit spre părţile gurii mării cei mari şi s'a arătat oştilor perseşti; asemenea şi voevodul Perşilor s'a arătat lui, acela adecă despre Asia, iară celalt despre Europa ca nişte fiare sălbăticite au răcnit asupra cetăţii, socotind gata a o avea spre vânat loruşi. Dar cine va spune minunile lui Dumnezeu, care s'au făcut atuncea? Sau milostivirea spre noi a Preacuratei Fecioare cine va putea să o povestească? Pentrucă Hagan umplând de corăbii sânul mării ce se cheamă Cheratos şi cu ostaşii ce erau într'însele, încă şi cu cei ce se băteau pe uscat, se sileau să răstoarne zidurile cetăţii şi cei ce băteau spre mare despre sânul Cheratului socoteau că în curând vor lua cetatea. Iară Domnul şi Dumnezeul nostru cel hulit de dânşii, Carele pretutindenea este ca un Dumnezeu, pentru rugăciunile Fecioarei de Dumnezeu Născătoarei, care L-a născut pe Dânsul, nădejdile lor netrebnice şi deşarte le-a arătat; pentrucă atâta mulţime de cei protivnici sub fiecare laturea de zid ostaşii Grecilor au ucis, cât n'au putut cei vii să arză pre cei morţi şi aceasta s'a făcut celor ce se băteau pe uscat şi se sileau pe pământ să răstoarne zidurile, iară corăbiile împreună şi cu ostaşii ce erau într'însele le-a înecat fără de veste Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea în preajma dumnezeeştii biserici din Vlaherne, ridicând asupra lor înfricoşat şi silnic vifor; pentrucă fiind aproape de dumnezeeasca biserica ei, foarte întărâtându-se marea şi înălţându-se după voia lui Dumnezeu, pe toţi de grab i-a cufundat şi i-a înecat împreună cu corăbiile. Şi putea să se vază acolo minune mare şi nespusă; că marea şi-a înalţat valurile întocmai cu munţii şi în chipul unei fiare sălbatice s'a sălbătăcit şi turburându-se asupra vrăjmaşilor Maicii lui Dumnezeu, cumplit săria asupra lor şi fără de milă i-a sorbit, aşa precum oarecând a făcut Egiptenilor, cari goniau pe Israilul cel de demult, carele a trecut pedestru printr'însa cu minunată vedere. Aşa dând războiu înainte pentru a sa cetate, Născătoarea de Dumnezeu şi Apărătoarea a făcut biruinţă fără de sânge cu această vitejie, degrab înecând pre aceia, cari aduseseră acel războiu asupra moştenirii ei şi ridicaseră armă asupra lor; şi dând acele arme de războiu pe repejunile mării; iară pre aceia cari îşi puseseră nădejdea mântuirii spre dânsa, păzindu-i ca pe o moştenire a sa fără de nici o primejdie de asuprelele ce le veniseră asupră. Că atuncea şi însuşi mai marele lor Hagan văzând cu ochii pieirea ostaşilor săi acolo oare unde într'un loc înalt stând cu călăraşii săi cei aleşi, s'au bătut cu mâinile peste obraz şi peste piept. Iară cei ce erau în cetate şi dădeau războiu împotriva neprietenilor, dacă au văzut pierderea vrăjmaşilor ce se făcuse în mare, îndată întărindu-se cu puterea lui Dumnezeu şi întrarmându-se cu tăria Fecioarei de Dumnezeu Născătoarei, au deschis porţile cetăţii şi strigând şi chiuind au alergat asupra vrăjmaşilor. Deci, câtă bucurie şi tărie au avut ostaşii cetăţii, atâta frică de mare au avut şi barbarii. Şi putea să vadă atuncea cineva preaslăvita vitejie a stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei, că şi pruncii cei mici şi femeile s'au pornit asupra barbarilor şi au intrat în mijlocul oştilor vrăjmaşilor săi şi atâta ucidere au făcut barbarilor, cât nu este cu putinţă nici cu cuvântul a socoti. Acolo cu adevărat s'a plinit ceea ce s'a zis: Unul gonia o mie, iară doi zece mii. O putere şi tărie ca aceasta

a dăruit, Preacurata Fecioară şi Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea celor neputincioşi şi slabi. Iară dacă a apus soarele şi a venit noaptea, atuncea uneltele cele de războiu, care le aduseseră barbarii pe roate pentru luarea cetăţii, toate le-au băgat în foc, poruncind ţăranilor să ardă acele măestrii şi meşteşugiri ale lor, de vreme ce făcuse cu dânşii milă Născătoarea de Dumnezeu. Iară Patriarhul şi toţi cetăţenii, ridicând mâinile la cer, cu lacrimi mulţumite au făcut şi au zis: Dreapta Ta, Doamne, s'a preaslăvit întru tărie, mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pre vrăjmaşi şi întru mulţimea slavei Tale ai sfărâmat pre cei protivnici. Şi aşa nebunul Hagan, carele venise cu mulţime multă de ostaşi, s'a întors înapoi cu ruşine. Asemenea şi Voevodul, carele adusese acele oşti perseşti puindu-şi mâna la gură şi acoperindu-şi faţa, căci dintru atâtea mii cu puţin număr rămăsese, şi el cu ruşine s'a întors la ţara sa. Aşa slujitoarea dumnezeeştei rânduieli şi a bunătăţii lui Dumnezeu, Preacurata şi cea cu totul fără prihană Născătoarea de Dumnezeu, ajutătoarea cea tare a creştinilor, şi-a arătat puterea sa pentru apărarea noastră; şi atâta de mare şi slăvită izbăvire ne-a dăruit nouă, căreia, spre aducere aminte de acea facere de bine atât de mare, îi facem această adunare de acum de rugăciune cu tot poporul şi praznic cu priveghere, aducându-i cântări cu bună mulţumită, ca praznic *Acatist* l-a numit Biserica a toată lumea şi l-a aşezat să-l prăznuim Maicii lui Dumnezeu pe vremea aceasta, când şi biruinţa s'a făcut prin Maica lui Dumnezeu. Şi Acatist l-a numit, adică nesedere; pentrucă aşa au făcut atuncea clericii Bisericii şi tot poporul cetăţii.

Partea a II-a

MINUNEA A DOUA

ASUPRA SARACINILOR

După ce au trecut treizeci şi şase de ani dela bătaia cea dintâi, ce s'a făcut asupra lui Hagan şi a Schiţilor şi a Perşilor pe vremea împărăţiei lui Costantin Bărbosul, iarăşi a venit Roistolom cel mare al Saracinilor cu mulţime de corăbii asupra aceleeaşi cetăţi împărăteşti şi îndată a stătut lângă ţărmuri despre Evdom dela cari în toate zilele se făcea războiu pe mare asupra cetăţii de primăvara până toamna şi se ducea de iarna la Chizic; şi iarăşi venea primăvara la Ţarigrad şi iarăşi făcea războiu pe mare şi şapte ani tare s'a bătut şi multe corăbii de ale sale a pierdut şi mulţi ostaşi întrarmaţi şi toată gătirea cea de oaste, care adusese cu sine. Şi s'a întors înapoi la ţara sa şi aicea cu mare lipsă şi fiind ei în părţile Salei şi bătând vânt iute şi mare împotriva lor, după dreapta mânia lui Dumnezeu au pierit şi cu ajutorul Maicii lui Dumnezeu toţi s'au înecat în mare. Asemenea şi în alte vremi de multe ori pornindu-se acei ticăloşi asupra acelei cetăţi de Dumnezeu păzite, plinindu-şi pornirile sale cele nebuneşti, deşerţi şi plini de ruşine s'au întors.

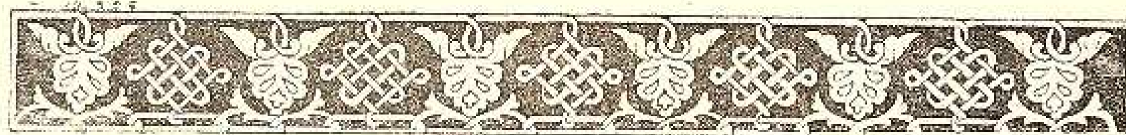
MINUNEA A TREIA

ASUPRA AGARENILOR

Însă pentrucă iarăşi puterea lor pretutindenea se înălţase întru mărime dela răsărit şi dela apus crescând şi întru mulţime ieşind, întâiu a venit asupra împărăţiei Perşilor şi de acolo în Egipt şi în Livia, făgăduindu-se creştinilor că nu-i vor sili pre dânşii să se lepede de credinţa cea drept-credincioasă şi fără prihană, care este în Hristos Dumnezeul nostru; care făgăduinţă nu o a păzit, ci încă pre mulţi i-au făcut mucenici, pentrucă nu vrea să calce cinstita cruce, că silia pe creştini să facă aceasta. Şi iarăşi zic, că au cuprins tot pământul prădându-l şi înconjurând India, Etiopia, Ispania, poporul Mamvrusilor şi Livia, mai pe urmă de toate au tâlhărit şi asupra acelei cetăţi împărăteşti, vrând să o ia. Când împăratul Leon Isaurul luase de curând împărăţia, carele se făgăduise că le va da lor dajdie. Iar ei îi sileau pre dânşii ca să pue şi străjile sale la cetate că se nădăjduia spre mulţimea oştilor şi a acelora câţi erau de ai lor şi câţi îi aduse cu plată, de făcuse mulţime multă de oşti şi a celor din corăbii; că a fost numărul corăbiilor o mie şi opt sute precum scriu istoricii cei mai nevoitori. Şi şi-au pus oştile sale înaintea cetăţii, acei rătăciţi lup-

tători împotriva lui Dumnezeu. Dar încă nici o apropiere de zidurile cetăţii n'au făcut; că se zăboveau cu facerea de case, socotind că vor locui într'insele ca acasă, aşa puseseră ei în mintea şi în gândul lor; dar Domnul a făcut deşarte sfaturile lor, că iubitorul de Hristos popor, carele era în cetate făcea slujbe neîncetat, precum aveau ei obiceiu a face pentru pacea şi bun aşezământul creştinilor. Şi atuncea luând ei prea cinstit lemnul crucii Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi Sfintele Icoane ale Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, au umblat împrejur pe zidurile cetăţii; şi ridicându-şi mâinile la Dumnezeu, au zis: Scoală-Te, Doamne, ajută nouă şi nu lepăda pe poporul Tău, până în sfârşit, că iată, vrăjmaşii Tăi s'au întărit şi cei ce Te urăsc pe Tine au ridicat capul; nu da moştenirea Ta spre ocară, ca să stăpânească păgânii preste noi, ca să nu zică vreodată: Unde este Dumnezeul lor? Ci ca să cunoască, că numele îţi este Domnul Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Iar un călăraş oarecarele Saracin din cei protivnici, cuvinte de hulă zicând asupra cetăţii, chemând-o cetatea lui Constantin şi Biserica cu nume prost numind-o, Sofie, căzând de pe cal jos într'o groapă, a murit. Încă şi un Hoge de ai lor suindu-se într'un copac înalt, ca să vestească rugăciunea lor cea spurcată, asemenea şi acela căzând jos cu ticăloşie şi-a lepădat din sine sufletul său cel fără de Dumnezeu. După aceea s'au sfătuit să ridice războiu şi asupra Bulgarilor, că doi voevozi erau şi unul a rămas să strice împărătească cetate, iar altul s'a dus asupra Bulgarilor să se bată cu dânşii, cu cari lovindu-se, a rămas biruit de dânşii şi a căzut din oastea lui mai mult decât douăzeci de mii; iară cei ce au rămas s'au întors cu ruşine la ai săi. Însă după întoarcerea dela Bulgari se silea să treacă cu corăbiile ce le adusese spre partea despre Vlaherne; dar s'au oprit de un lanţ de fier ce era întins dela Ţarigrad până la Galata, neputând să facă ceea ce se sfătuise. Şi aşa au mers cu corăbiile la locul ce se cheamă Sosten şi la alte limanuri mai mici şi acolo foarte mulţi dintr'înşii au crăpat de iuţimea frigului şi multe corăbii de vânturi groaznice s'au sfărâmat şi altă mulţime de corăbii mari, Grecii le-au ars. Iar oraşul a fost într'o mare strâmtoare pentru lipsa de cele de treaba oamenilor. Şi protivnicii toate cele ce li se întâmplase lor fără nicio fereală mâncau şi întru amară nevoie au căzut de foame cât şi trupuri omeneşti şi de dobitoace moarte au mâncat şi pentru o nevoie mare ca aceea, mulţi din cei vestiţi dintr'înşii şi viteji fugind în cetate, s'au închinat. Şi în ce chip pe Eghiptenii cari goniau pe Israil de demult i-a cufundat întru adânc ca o piatră şi a adus preste dânşii apa mării, aşa şi asupra Saracinilor a adus Domnul, fugind ei dela Ţarigrad. Că întărâtându-se marea cu vânt întunecat şi valuri groaznice şi arzătoare, a pierdut acele mii de corăbii. Pentrucă pe marea Egee mergând corăbii multe, a căzut fără de veste piatră din cer; că precum fierul se apropie de foc i se încălzeşte răceala, aşa şi piatra aceea căzând în apa mării o a făcut de s'a înfierbântat şi pentru fierberea aceea s'a topit smoala corăbiilor celor protivnici şi toţi s'au cufundat întru adânc, numai trei corăbii rămânând pentru înştiinţare. Şi putea să vadă cineva grămezile morţilor cari zăceau lepădaţi afară pe la toate ostroavele, ţărmurile, limanurile şi sânurile mării. Deci nişte isprăvi ca acestea să se spuie şi altor popoare, precum zice Psalmistul şi toată gura creştinească să cânte cuvânt sfinţit: Tu, Doamne, ai sfărâmat capetele balaurilor în apă şi spre aceasta să se adaoge cu mare glas şi cântarea Israilitenilor cea de la ieşire: Să cântăm Domnului, căci cu slavă s'a preaslăvit. Până la acest cuvânt viind şi privind la înălţimea minunilor celor prea slăvite ale lui Dumnezeu şi Stăpânului şi ale singurei Preacuratei, de Dumnezeu Născătoarei, rămân fără glas de spaimă şi nu pot a afla cuvinte asemenea lucrurilor ce s'au făcut. Că ce limbă împodobită vorbitoare va putea lăuda după vrednicie pe Fecioare de Dumnezeu Născătoare? Sau în chip va slăvi cum se cuvine prea slăvit darul ei, sau va putea preaslăvi izvorul milostivirii ei, sau va aduce ei mulţumită? Că se cade nouă cu faptele să aducem mulţumită Maicii lui Dumnezeu; că de acestea se veseleşte şi ea singură şi Fiul ei, mai mult decât de fluiere şi de organe

și de cântările cele muzicești, care sunt precum zicem, dragostea cea nefățarnică, care este capul legii și al profeților, iubirea de frați cea neschimbată, milostenia cea fără de întoarcere, fecioria cea dumnezeească, căsătoria cea după lege, curăția cea fără de prihană, dreptatea cea stătătoare, vitejia cea dupre lege asupra poftelor, gândul cel tocmit după voia lui Dumnezeu, milostivirea cea fără strâmbătate, înfrânarea fără trufie, smerenia cea cu bună umilință, încă și vieața cea fără prihană, năravul cel drept, obiceiul cel smerit, mintea cea cu bună pricepere, gura ceea ce grăește cele bune, limba care laudă pe Dumnezeu, ochiul cel ce nu se uită la curvie, mâinile cele nejefuitoare, picioarele cele negrabnice spre rău, mânia nu cea dobitocească și care trage gândurile prin repejunile nebuniei și altele, cu care omul cel făcut după chipul lui Dumnezeu și este împreunat cu Dumnezeu, se împodobește ca și cu o podoabă de mult preț și frumoasă. Cu de acest fel de fapte bune se cade nouă să mulțumim Născătoarei de Dumnezeu, pentru că așa au zis cei înțelepți, că mulțumita din fapte, iară nu din cuvinte se face. Însă de vreme ce neputința firii noastre și zăticnirea gândului, ne face pe noi leneși spre osteneala faptelor bune și încet ne atingem de dânsa, cum am zice, cu vârful degetului, pentru aceasta spre dare de mulțumita cea datornică lipsă avem. Deci, măcar și cuvinte de cântări să aducem și înălțând glasurile noastre și mintea ridicându-ne, așa să zicem cu strigare: Tu dară, o, Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, ca ceeace ai din fire iubire de oameni, n'ai părăsit apărând, neamul nostru cel creștinesc, ca o Maică iubitoare de fii împreună și milostivă și încă pururea ne dăruești nouă facerile de bine, mântuindu-ne, acoperindu-ne, păzindu-ne, din nevoi slobozindu-ne și din primejdii izbăvindu-ne. Deci, noi pentru aceasta mulțumim ție și mărturisim darul, nu tăinuim facerile de bine, lăudăm cu mare glas minunile tale, ajutorul tău preaslăvim, purtarea de grijă pentru noi o slăvim, folosința ta o slăvim, pre tine, Ajutătoare de bine, făcătoare te avem, milostivirea ta o vestim și pomenind darurile tale cele mari, ce ai făcut nouă până acum și din câte primejdii ne-am izbăvit prin tine, aceste cântări de mulțumită ca o datorie aducem ție, nu doară că suntem vrednici facerii tale de bine. Însă iubește-le și le primește ca dela niște prunci ce nu pot grăi. Că pentru aceste necazuri de acum, care ne scârbesc pe noi, cerem ajutorul tău cel grabnic și ne trebuește folosința ta; strică smintelele cele ce sunt între noi; risipește norul și întunerecul, care ne înconjoară pre noi, cu care ca într'un războiu de noapte suntem răniți și mai ales zicând: ca și cum am fi fără de minte, ne mâncăm trupurile noastre, necunoscând rudeniile, nici gândind de cei de un neam cu noi. Și unele ca acestea îndrăznim a face, noi care ne-am învrednicit a avea un Duh, pe Hristos unul, o credință, un botez, o biserică și aceleași taine. Ci ca să nu tindem cuvântul mult, pentru aceasta ne rugăm milostivirii tale, Preasfântă stăpână, ca să luăm poporul tău și moștenirea ta îndurările tale. Și fii rugătoare către Dumnezeul nostru, Cel ce S'a născut din tine, ca să ne ajute nouă să nu pierim detot și să ne scoată pe noi din ispitele cele ce nu se pot vindeca. Vezi, Stăpână, cu câte lacrimi ne udăm; deci, te milostivește și nu ne lepăda pre noi până în sfârșit. Pentru ce, Împărătească, întorci fața ta dela noi și uiți neputința noastră și întristarea? Risipește frica și spaima care vine asupra noastră; alinează mânia lui Dumnezeu care s'a pornit asupra noastră și pierderea noastră o potolește și împerecherile care sunt între noi și zârvile le împacă și dă liniște și pace robilor tăi. Că spre multe facerile tale de bine și acestea adăogând, vestim totdeauna minunile tale. Și până aicea înotând, slobozind vetrele cuvântului, să stăm în limanul cel tare al tăcerii. Și când ne adunăm, iarăși să facem pomenire de acestea, ca să nu ne arătăm necunoscători de facerea de bine a Stăpânei; nici să facem bunătăți prin fapte numai și leneși fiind prin cuvinte să aducem mulțumită, că dobânda iarăși la noi se va întoarce. Că de vom fi mulțămitori pentru cele ce a făcut spre noi, mare nădejde vom găti nouă spre cele ce vor să fie și vom dobândi bunătățile cele ce nu se pot spune, prin darul și prin iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slăva și puterea, cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

TIPIC DIN CAPETELE LUI MARCO

Cum se cântă în Sf. și Marele Post împreună cu Triodul slujba sfinților, înainte Serbarea, Serbarea și după Serbarea Intâmpinării Domnului și Bunei Vestiri a Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei, când și în care zi se vor întâmpla.

Cade-se a şti:

De se vor întâmpla sfinții Trei Ierarhi în Duminica vameșului, sau a fiului celui pierdut, sau a lăsatului de carne:

Cântăm toată slujba lor întru tot asemenea ca a Aflării capului Sfântului Ioan înainte Mergătorului, precum vom arăta înainte.

De se vor întâmpla sfinții Trei Ierarhi în Sâmbăta lăsatului de carne:

Cântăm slujba lor Vineri mai înainte toată, neschimbată.

De se vor întâmpla sfinții Trei Ierahi, Luni sau Marți, sau Joi, în Sâmbăta brânzei:

Cântăm ca și Aflarea cinstitului cap al Mergătorului înainte, întru toate asemenea.

De se vor întâmpla sfinții Trei Ierarhi, Miercuri, sau Vineri, în săptămâna brânzei:

Cântăm slujba lor Marți, sau Joi într'aceeași săptămână a brânzei.

Cadese a şti:

A. De se va întâmpla înainte serbarea Intâmpinării Domnului în Duminica vameșului și a fariseului, sau a fiului celui pierdut, sau a lăsatului de carne, sau a lăsatului de brânză:

Sâmbătă la Vecernia mică: Stihirile după obiceiu.

La Vecernia mare: Stihirile Invierii 4, ale Triodului 3 și ale înainte-serbării 3. Slavă... a Triodului, Și acum... a Născătoarei glasului.

La Litie: Stihirile înainte-serbării, Stihoavna Vecerniei, Slavă... a Triodului, Și acum... a înainte-serbării.

La Stihoavnă: Stihirile Invierii, Slavă... a Triodului, Și acum... a înainte serbării.

La binecuvântarea pâinilor: Troparul: Născătoare de Dumnezeu... de trei ori. Fie numele Domnului... de trei ori și cetire. Iar unde nu se face priveghere Dumineca, după: Acum slobozește... Troparul Invierii, Slavă... Și acum... Troparul înainte-serbării.

La După-cinare: După Tatăl nostru... zicem Condacul înainte-serbării, Slavă... Și acum... al Triodului.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii de două ori, Slavă... Și acum... al înainte-serbării și celelalte până la Canon. Canonul Invierii cu Irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe două, al înainte-serbării pe 4 și al Triodului pe 4. Catavasia Praznicului.

Iară de este în Duminica lăsatului de carne:

Canonul Invierii pe 4, al înainte-serbării pe 4, ale Triodului pe 6. Catavasia Triodului. După 3 cântare, Condacul înainte-serbării, Icosul și Sedelna Triodului de două ori. Slavă... Și acum... a înainte-serbării. După 6 cântare, Condacul și Icosul Triodului. La Cântarea 9, cântăm: Ceea ce

ești mai cinstită... Luminânda Invierii, Slavă... a Triodului, Și acum... a înainte-serbării.

La Laude: Stihirile Invierii 5 și trei din Triod cu pripelele lor.

Iară de este în Duminica lăsatului de carne, sau a lăsatului de brânză:

Cântăm Stihirile Invierii 4, ale Triodului 4, cu pripelele lui, Slavă... a Triodului, Și acum... Prea bine cuvântată ești... Doxologia mare. Troparul Invierii, Ectenia și Apolisul. Apoi Slavă... Și acum... Stihira Evangheliei. Ceasul întâiu în pridvor. *La Ceasuri:* Troparul Invierii, Slavă... a înaintea-serbării, Și acum... a Născătoarei Ceasurilor. După Sfinte Dumnezeule... Condacul inainte-serbării și al Triodului, le schimbăm.

La Liturghie Fericirile glasului pe 4, din Triod, Cântarea 3, pe 4 și ale înainte serbării, Cântarea 6, pe 4. După Ieșire, Troparul Invierii și al înainte-serbării. Slavă... Condacul Triodului, Și acum... al înainte-Prăznuirii.

B. De se va intâmpla înainte-serbarea Intâmpinării Domnului în Sâmbăta lăsatului de carne:

Cântăm slujba înainte-serbării mai înainte Vineri într'aceeași săptămână, împreună cu Sfinții Kir și Ioan și a Sfântului Trifon.

De se va intâmpla înainte-serbarea Intâmpinării Domnului Luni, sau Marți, sau Joi în săptămâna brânzei:

Stihirile înainte-serbării 3, ale sfântului 3, Slavă... a Sfântului, Și acum... a înainte-serbării. Stihoavna Triodului, Idiomela de două ori și Mucenica. Slavă... Și acum... a înainte-serbării. După Sfinte Dumnezeule... Troparul Sfântului, Slavă... Și acum... a înainte-serbării.

La După-cinare După Cade-se cu adevărat... Condacul înainte-serbării.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul înainte-serbării de două ori. Slavă... a Sfântului, Și acum... a înainte-serbării. După întâia Catismă, Ectenia și Sedelna înainte-serbării. După a doua Catismă, Sedelna Triodului. Canonul înainte-serbării cu Irmosul pe 8 și al Sfântului pe 4. Iar unde vine Tricântarea, cetim Canonul înainte-serbării cu Irmosul pe 4 și ale Sfântului 3 Stihuri pe două și din Triod 8. Catavasia Triodului. După Cântarea 3, Condacul, Icosul și Sedelna Sfântului. Slavă... Și acum... a înainte-serbării. După a 6-a Cântare, Condacul și Icosul înainte-serbării. După a 9-a Cântare, Luminânda Sfântului, Slavă... Și acum... a înainte-serbării.

La Stihoavnă Idiomela Triodului, de două ori și Mucenica, Slavă... Și acum... a înainte-serbării. După: Bine este a ne mărturisi.. și după Sfinte Dumnezeule... Troparul Mucenicului, Slavă... Și acum... a înainte-serbării.

La Ceasuri Troparul înainte-serbării, Slavă... al Mucenicului, Și acum... a Născătoarei Ceasului. După Sfinte Dumnezeule... Condacul înainte-serbării.

La Liturghie Fericirile din Canonul înainte serbării. Cântarea 3 și a Mucenicului Cântarea 6. După Ieșire, Troparul înainte-serbării și al hramului Sfântului și al Mucenicului. Apoi Condacul hramului Sfântului, Slavă... al Mucenicului, Și acum... al înainte-serbării.

C. De se va intâmpla înainte-serbarea Intâmpinării Domnului Miercuri, sau Vineri în săptămâna brânzei:

Marți seara Stihirile înainte-serbării 3 și ale Sfântului 3, Slavă... a Sfântului, Și acum... a înainte serbării.

La Stihoavnă: Stihira Triodului de două ori și Mucenica, cu pripelile cele obișnuite. Slavă... Și acum... a înainte-serbării. După Sfinte Dumnezeule... Troparul Sfântului, Slavă... Și acum... a înainte-serbării. Ectenia, 3 metanii mari și Apolisul.

După-cinare cetim cea mare, dela Psalmul 4: Când am strigat eu...

La care cântăm Tricântarea Triodului, de la Utrenie, una glasul al 2-lea, Irmos: Pre piatra credinței...

După Sfinte Dumnezeule... Condacul înainte-serbării și trei metanii mari și rugăciunea și obișnuitul Apolis.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul înainte-serbării de două ori, Slavă... a Sfântului. Şi acum... a înainte-serbării. După întâia Catismă, Sedelna înainte-serbării. După a doua Catismă, Sedelna Triodului de două ori, Slavă... Şi acum... a Crucii-Născătoarei. Canonul înainte-serbării cu Irmosul pe 6, din Mineiu pe 4 şi al Triodului pe 4. Iar când vine Tricântarea, cântăm Canonul înainte-serbării cu Irmosul pe 4, din Mineiu 3, pe 2 şi din Triod 8. După Tricântare, Condacul sfântului şi Sedelna lui, Slavă... Şi acum... a înainte-serbării. După 6 Cântare, Condacul şi Icosul înainte-serbării, După 9 Cântare, Luminânda Sfântului, Slavă... Şi acum... a înainte-serbării.

La Stihoavnă: Stihira Triodului de două ori şi Mucenica; Slavă... Şi acum... a înainte-serbării; Ectenia, trei metanii mari şi Ceasul întâiu *La Ceasuri*: Troparul înainte-serbării. Slavă... a Sântului, Şi acum... a Născătoarei Ceasurilor. După Sfinte Dumnezeule... Condacul înainte-serbării. După: Ceea ce eşti mai cinstită... trei metanii mari şi Apolisul, apoi Litia în pridvor.

Asemenea şi la celelalte Ceasuri, Troparul înainte serbării şi al Sfântului. La ceasul 6 obişnuitul Tropar şi Paremia. După Sfinte Dumnezeule... Condacul înainte-serbării şi la fiecare ceas câte trei metanii mari. Iară Vecernia Praznicului se face la vremea ei.

G. De se va întâmpla înainte-serbarea Întâmpinării Domnului în Sâmbăta lăsatului de brânză:

Seara, Catisma rândului. La Doamne strigat-am... punem stihirile pe 6, a ale înainte-serbării 3 şi ale Părinţilor din Triod 3. Slavă... a Părinţilor. Şi acum... a Născătoarei glasului de rând. Ieşire, Paremia Triodului şi Prochimenul: Să nădăjduească Israil spre Domnul...

La Stihoavnă: Idiomela Triodului de două ori şi Mucenica, Slavă... a Părinţilor, Şi acum... a înainte-serbării. După Acum slobozeşte... Troparul Părinţilor, Slavă... Şi acum... al înainte-serbării.

La După-cinare: După Cade-se să te fericim... Şi După Sfinte Dumnezeule... Condacul Părinţilor, Slavă... Şi acum... al înainte-serbării.

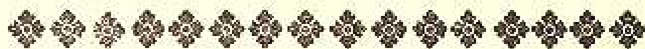
La Utrenie: Troparul înainte-serbării, de două ori, Slavă... al Părinţilor, Şi acum... al înainte-serbării. După Catisme, amândouă Sedelnele Părinţilor, Slavă... Şi acum... a înainte-serbării. Canonul înainte-serbării cu Irmosul pe 6 şi al Părinţilor pe 8. Catavasie: Irmosul Triodului.

Iară Cântarea 2, Irmosul Triodului îl cântăm odată şi pe urmă iar acoperim cu acel Irmos. După Tricântare, Condacul şi Icosul înainte-serbării, şi Sedelna Părinţilor. Slavă... Şi acum... a înainte-serbării. După 6 Cântare, Condacul şi Icosul Părinţilor. Luminânda Părinţilor, Slavă... Şi acum... a înainte-serbării.

La Laude: Stihirile Părinţilor pe 4. Slavă... a Părinţilor Şi acum... a înainte-serbării. Doxologia mare şi celelalte ale Utreniei. La Ceasuri, Troparele înainte-serbării, Slavă... a Părinţilor, Şi acum... a Născătoarei ceasurilor, Condacul înainte-serbării şi al Părinţilor, le zicem schimbându-le.

La Liturghie: Fericirile înainte-serbării, Cântarea 3 pe 4 şi a Părinţilor, Cântarea 6 pe 4. După Ieşire, Troparul înainte-serbării şi al Părinţilor, Slavă... Condacul Părinţilor Şi acum... al înainte-serbării. Slujba toată a zilei şi a Părinţilor precum s'a arătat.

Iară slujba Sfântului Trifon, se pune la După-cinare.

D. De se va întâmpla sărbătoarea Întâmpinării Domnului în Dumineca vameşului şi a fariseului, sau a fiului celui pierdut, sau a lăsatului de carne sau a lăsatului de brânză:

Sâmbătă la Vecernia cea mică: Stihirile Învierii ale glasului, 4. Slavă... Şi acum... a Praznicului. La Stihoavnă, o Stihiră a Învierii şi trei ale Praznicului, ale Stihoavnei Vecerniei cei mari, cu Pripelile lor, Slavă... Şi acum... a Praznicului; Troparul Învierii, Slavă... Şi acum... a Praznicului.

La Vecernia mare: La Doamne strigat-am... Stihirile Învierii ale glasului 3, din Triod 3 şi ale Praznicului 4.

Iară de este în Duminica lăsatului de carne: Stihirile Invierii 3, din Triod 4 și ale Praznicului 3, Slavă... a Triodului, Și acum... a Praznicului. Ieșire și Paremiile Praznicului, trei.

La Stihoavnă: Stihirile Invierii, Slavă... a Triodului. Și acum... a Praznicului, la binecuvântarea pâinilor, Troparul Praznicului de trei ori Și cetire de trimiterile Apostolilor.

Iar unde nu se face Priveghere după:

Acum slobozește... Troparul Invierii, Slavă... Și acum... al Praznicului.

La După-cinare: După Sfinte Dumnezeule... Condacul Triodului, Slavă... Și acum.. al Praznicului.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii de două ori, Slavă... Și acum... al Praznicului. După Catisme, Sedelnele Invierii cu ale Născătoarei lor și cetire din tâlcul Evangheliei Din inicii vameșului și a fariseului. Polieleul Praznicului și troparele: *Soborul îngeresc.*

De este Duminica fiului celui pierdut, sau a lăsatului de carne, sau a lăsatului de brânză:

Cântăm și al treilea Psalm:
La râul Vavilonului...

Apoi Pripelile Praznicului, Sedelnele Praznicului, câte odată și cetirea Praznicului Antifoanele glasului, Prochimenul Praznicului, Toată suflarea... Evanghelia praznicului. Invierea lui Hristos... Psalmul 50 și Stihira Praznicului.

Canonul Invierii cu Irmosul pe 4, al Triodului pe 4 și al Praznicului pe 6. Catavasia Praznicului, într'amândouă corurile împreună. Iară de este în Duminica lăsatului de carne, Canonul Invierii cu Irmosul pe 4, al Triodului pe 6 și al Praznicului pe 4. După trei Cântare, Condacul, Icosul și Sedelna Triodului; Slavă... Și acum... a Praznicului. După 6 Cântare, Condacul și Icosul Praznicului și cetim Sinaxarul. La Cântarea 9, cântăm: Ceea ce ești mai cinstită... Luminânda Invierii, Slavă... a Triodului, Și acum... a Praznicului.

La Laude: Stihirile Invierii 4 și ale Praznicului 4, cu Pripelile Praznicului; Slavă... a Praznicului, Și acum... Prea binecuvântată ești...

De este în Duminica lăsatului de carne:

La Laude, Stihirile Invierii 4 și ale Praznicului 4, cu Pripelele Praznicului. După sfârșitul Stihirilor Praznicului, zicem stih: Scoală-te Doamne, Dumnezeul meu... și cântăm Idiomela Triodului, glas 8: *Daniil Profetul...* Slavă... glasul 1: Mai înainte să ne curățim fraților... Și acum... Prea binecuvântată ești...

De este în Duminica lăsatului de brânză:

La Laude cântăm ca și în Duminica lăsatului de carne, zicând Stihul: Scoală-te Doamne, Dumnezeul meu... și Idiomela Triodului, glasul 6: *Adam din raiu s'a izgonit...* Slavă... glas acelaș: *Sosit-a vremea...* Și acum... Prea binecuvântată ești... Doxologia mare, Troparul Invierii și obișnuitul Apolis. La Litie în pridvor. Slavă... Și acum... Stihira Evangheliei și Ceasul 1. *La Ceasuri,* Troparul Invierii, Slavă... al Praznicului, Și acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru... zicem Condacul Praznicului și al Triodului, schimbându-le.

La Liturghie: Fericirile glasului pe 4, din Triod Cântarea 3, pe 4 și a Praznicului, Cântarea 6, pe 4. La ieșire, stihul Praznicului. După aceasta Troparul Invierii și al Praznicului, Slavă... Condacul Triodului, Și acum... al Praznicului. Apostolul și Evanghelia, mai întâiu a zilei și apoi a Praznicului.

D. De se va întâmpla sărbătoarea Intâmpinării Domnului în Sâmbăta lăsatului de carne:

Slujba morților se cântă seara și dimineața în Sâmbăta ce a trecut, sau în Joia lăsatului de carne, iară Sâmbătă se cântă numai slujba Praznicului toată neschimbată.

E. De se va întâmpla sărbătoarea Intâmpinării Domnului, Luni sau Marți, sau Joi în săptămâna brânzei:

Seara la Vecernia mică, la Doamne strigat-am... Stihirile Praznicului pe 4. Slavă... Şi acum... a Praznicului.

La Stihoavnă: Idiomela Triodului de două ori şi Mucenica. Slavă... Şi acum... a Praznicului. Troparul Praznicului, Ectenia şi Apolisul.

La Vecernia mare şi la Utrenie: Se pune toată slujba Praznicului neschimbată, precum mai înainte s'a arătat la rând pentrucă Triodul cu Praznicul nu se cântă ori în ce zi s'ar întâmpla în săptămâna brânzei, afară de Sâmbătă şi Duminică; numai Stihiria zilei, ce se cântă la Vecernia mică precum am arătat; iară Canonul şi Tricântarea le cântăm mai înainte.

Iar unde nu se face Priveghere, nici Vecernia mică:

Cântăm la Vecernia mare toate ale Praznicului, iară la Stihoavnă, Slavă... Idiomela Triodului, Şi acum... a Praznicului. La Laude după Stihirile Praznicului, Slavă... a Triodului, Idiomela zilei, Şi acum... a Praznicului.

La Ceasuri şi la Liturghie: Slujba toată a Praznicului, iar Apostolul zilei şi Evanghelia le cetim mai înainte.

H. De se va întâmpla sărbătoarea Intâmpinării Domnului Miercuri sau Vineri în săptămâna brânzei:

La Vecernia mică, la cea mare şi la Utrenie, se pune toată slujba Praznicului precum am arătat în Lunea brânzei neschimbat; şi se fac la sfârşitul Utreniei, Vecerniei şi la toate Ceasurile câte trei metanii mari. La Ceasuri zicem Troparul şi Condacul Praznicului, la Ceasul 6, se zice Troparul Paremiei şi se ceteşte Paremia. Iară Liturghia se face a lui Gură-de-Aur la vremea ei. Vecernia o cântăm ca şi în toate zilele, după obişnuitul Psalm, Catisma rândului. Iar unde se va fi făcut Priveghere, Catismă nu cetim; ci după obişnuitul Psalm, cântăm: Doamne strigat-am. Apoi Stihirile Praznicului 3 şi ale Sfântului Simeon 3; Slavă... a Sfântului, Şi acum... a Praznicului, Prochimenul zilei şi Paremia. Apoi Prochimenul:

Să nădăjduiască Israil spre Domnul...

La Stihoavnă: Idiomela Triodului de două ori şi Martirica Slavă... Şi acum... a Praznicului, Troparul Praznicului şi Apolisul.

De se va întâmpla Intâmpinarea Domnului în Lunea brânzei:

Tricântarea Utreniei o cântăm Duminică la După-cinare. Iar Idiomela Triodului a zilei; cea de dimineaţă, o cântăm în Praznic la Slavă... a Laudelor.

De este întâmpinarea Domnului, în Marţia brânzei:

Tricântarea cea de Marţi a Utreniei o cântăm Miercuri la După-cinare, iar Idiomela Triodului, a Utreniei o cântăm în Praznic la Slavă... la Laude.

De este întâmpinarea Domnului în Joia brânzei:

Tricântarea de Joi o cântăm în Marţia brânzei la După-cinare.

De este Intâmpinarea Domnului în Vinerea brânzei:

Canonul şi Tricântarea de Vineri le cântăm în Miercurea brânzei la După-cinare.

L. Iară de se va întâmpla sărbătoarea Intâmpinării Domnului în Sâmbăta lăsatului de brânză:

Vineri seara la Vecernia mică, Stihirile Praznicului, pe 4, Slavă... Şi acum... a Praznicului, Prochimenul şi Paremia zilei şi după Paremie, Prochimen: *Să nădăjduiască Israil spre Domnul...*

La Stihoavnă: Idiomela zilei de două ori şi Mucenica. Slavă... Şi acum... a Praznicului. Troparul Praznicului şi Apolisul.

La Vecernia mare: Cântăm Fericit bărbatul... Antifonul întâiu. La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10 şi cântăm Stihirile Praznicului 6 şi a'e Părinţilor 4, Slavă... a Părinţilor, şi acum... a Praznicului, Ieşire,

Prochimenul zilei și Paremiile Praznicului. La Litie Stihirile Praznicului, Slavă... și acum a Praznicului.

La Stihoavnă Stihirile Praznicului, Slavă... a Părinților, Și acum... a Praznicului.

La binecuvântarea pâinilor: Troparul Praznicului de două ori și al Părinților odată și cetire a Praznicului.

Iară de nu se face Priveghere: Cântăm la Vecernia mare toate dupre cum s'au scris mai sus. Prochimenul și Paremia zilei și iarăși Prochimenul: *Să nădăjduească Israil spre Domnul...* Apoi Paremiile Praznicului Stihoavna Praznicului, apoi Pripeala Părinților: *Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui* și cântăm Idiomela lor: *Mulțimea călugărilor...* Slavă... Idiomela Triodului, Și acum... a Praznicului.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Praznicului, de două ori, Slavă... a Părinților, Și acum... a Praznicului. După Catisme, Sedelnele Praznicului și cetirea a Praznicului. După Polieleu, Sedelna Praznicului, Antifonul 1 al glasului 4, Prochimen. Toată suflarea să laude pre Domnul... Evanghelia Praznicului, Psalmul 50, Stihira Praznicului.

Canonul Praznicului cu Irmosul pe 8 și al Părinților pe 6; Catavasia Praznicului. După 3 Cântare, Condacul, Icosul și Sedelna Părinților de două ori, Slavă... Și acum... a Praznicului. După 6 Cântare, Condacul Praznicului și Icosul și cetim Prologul. La Cântarea a noua cântăm: Ceea ce ești mai cinstită... Luminânda Praznicului. Slavă... a Părinților, Și acum... a Praznicului.

La Laude: Stihirile Praznicului 3 și ale Părinților 3, Slavă... a Părinților, Și acum... a Praznicului. Doxologia mare. Troparul Părinților, Slavă... Și acum... a Praznicului. Ectenia, Apolisul, obișnuita Litie în pridvor și Ceasul 1. *La Ceasuri,* troparul Praznicului, Slavă... a Părinților, Și acum... a Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru... Condacul Praznicului.

La Liturghie Fericirile Praznicului, Cântarea 3 pe 4, și a Părinților, Cantarea 6 pe 4. La Ieșire, Stihul Praznicului; Troparul Praznicului și al Părinților, Slavă... Condacul Părinților, Și acum... Condacul Praznicului. Prochimen, Apostolul, Evanghelia și Chinonicul întâiu ale Praznicului și apoi ale Părinților.

L. De se va întâmpla sărbătoarea Intâmpinării Domnului Luni întâia săptămână a postului:

Slujba toată a Praznicului se cântă în Duminica lăsatului de brânză, după cum am arătat.

Cade-se a ști:

De se va întâmpla sfârșitul sărbătoarei Intâmpinării Domnului în Duminica fariseului sau a fiului pierdut, sau a lăsatului de carne:

La Vecernia mică: La Doamne strigatam... și la Stihoavnă, Stihirile Octoihului după obiceiu.

La Vecernia mare: La Doamne strigatam... Stihirile Invierii 4, din Triod 3 și ale Praznicului 3.

Iară de este în Duminica lăsatului de carne:

Stihirile Invierii 3, din Triod 4 și ale Praznicului 3. Slavă... a Triodului, Și acum... a Născătoarei glasului. La Litie: Stihirile Praznicului, ale Stihoavnei ce sunt de rând întru acea zi și din Triod Stihirile de la Laude. Slavă... a Triodului, Și acum... a Praznicului. Stihoavna Invierii, Slavă... a Triodului, Și acum... a Praznicului.

La binecuvântarea pâinilor: Troparul *Născătoare de Dumnezeu, Fecioară...* de două ori și al Praznicului odată și cetire.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii de două ori. Slavă... Și acum... al Praznicului. După Catisme, Sedelnele Invierii cu ale Născătoarei lor și cetire din tâlcuirea Evangheliei. Apoi Polieleul. Antifoanele, Prochimenul glasului, Evanghelia Invierii, Învierea lui Hristos... și celelalte. Canonul Invierii, cu Irmosul pe 4, al

Născătoarei de Dumnezeu pe 2, de la Triod pe 4 şi al Praznicului pe 4. Catavasia Praznicului.

Iară de este în Duminica lăsatului de carne:

Canonul Invierii pe 4, de la Triod pe 6 şi al Praznicului pe 4. Catavasia Triodului. După 3 Cântare. Condac şi Icosul Praznicului, Sedelna Triodului, Slavă... Şi acum... a Praznicului. După 6 Cântare, Condacul şi Icosul Triodului. La 9 Cântare, cântăm: Ceea ce eşti mai cinstită... Apoi Luminânda Invierii, Slavă... a Triodului, Şi acum... a Praznicului.

La Laude: Stihirile Invierii 4 şi ale Praznicului 4, Idiomele cu Pripelele lor.

Iară de este în Duminica lăsatului de carne, zicem şi Stihul:

Scoală-te Doamne, Dumnezeul meu... Şi cântăm Idiomela Triodului, Slavă... altă Stihiră tot a Triodului, Şi acum... Prea binecuvântată eşti...

Iară de este în Duminica fariseului, sau a Fiului pierdut, nu zicem Stihul Triodului Ci după Stihirile Praznicului zicem: Slavă... a Triodului, Şi acum... Prea binecuvântată eşti. Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule... numai Troparul Invierii. Ecteniile, Apolisul şi obişnuita Litie în pridvor, Slavă... Şi acum... Stihira Evangheliei şi Ceasul 1 *La Ceasuri*: Troparul Invierii, Slavă... al Praznicului, Şi acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru... zicem Condacul Triodului şi al Praznicului, schimbându-le.

La Liturghie: Fericirile glasului pe 4, din Triod Cântarea 6 pe 4 şi a Praznicului, Cântarea rândului pe 4. După Ieşire, Troparul Invierii şi al Praznicului, Slavă... Condacul Triodului, Şi acum... Condacul Praznicului; Prochimen, Apostolul şi Evanghelia zilei.

De va fi sfârşitul sărbătoarei Intâmpinării în Sâmbăta lăsatului de carne:

Slujba după-serbării se lasă şi cântăm slujba Sâmbetei, a morţilor.

F. De se va intâmpla sfârşitul sărbătoarei Intâmpinării Domnului Luni sau Marţi, sau Joi, în săptămâna brânzei:

La Doamne strigat-am... Stihirile Praznicului 3 şi ale Sfântului 3. Slavă... a Sfântului, de are, Şi acum... a Praznicului; iară de nu are, Slavă... Şi acum... a Praznicului.

La Stihoavnă: Idiomela zilei de două ori. Şi Mucenica, Slavă... a Sfântului, de este, Şi acum... a Praznicului; iară de nu este, Slavă... Şi acum... a Praznicului. Troparul Sfântului, de este, Slavă... Şi acum... a Praznicului. Ectenia şi Apolisul.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Praznicului de două ori, Slavă... al Sfântului, de are, Şi acum... a Praznicului. După Catisme, Sedelnele Praznicului.

Canonul Praznicului cu Irmosul pe 8, al Sfântului din Mineiu pe 4, iar unde este Tricântarea, cântăm Canonul Praznicului cu Irmosul pe 4, din Mineiu trei Stihuri pentru 2 şi din Triod pe 8. De are Sfântul Condac şi Icos, le zicem după 3 Cântare şi Sedelna Triodului, care este scrisă după a doua Catismă. Slavă... a Sfântului, Şi acum... a Praznicului. După 6 Cântare, Condacul şi Icosul Praznicului. După 9 Cântare, Luminânda Praznicului, Slavă... a Sfântului, Şi acum... a Praznicului; iară de nu are, Slavă... Şi acum... a Praznicului.

La Laude: Stihirile Praznicului pe 4, Stihoavna a aceleiaşi zile; Slavă... Şi acum... a Praznicului. La Stihoavnă, Idiomela zilei de două ori şi Mucenica, Slavă... a Sfântului, de are. Şi acum... a Praznicului; iară de nu este, Slavă... Şi acum... a Praznicului. După Tatăl nostru... Troparul Sfântului, de are, Slavă... Şi acum... al Praznicului, iară de nu este, numai al Praznicului. După Ectenie, Ceasul 1. *La Ceasuri*: Troparul Praznicului, Slavă... a Sfântului, Şi acum... a Născătoarei Ceasurilor. După Sfinte Dumnezeule... zicem numai Condacul Praznicului.

I. De se va întâmpla sfârşitul sărbătoarei Intâmpinării Domnului Miercuri, sau Vineri în săptămâna brânzei:

Metanii nu facem, numai la sfârşitul fiecărei Cântări, câte trei metanii mari. Seara: La Doamne strigat-am... Stihirile Praznicului

3 și din Minei ale Sfântului 3, Slavă... a Sfântului, de este, Și acum... a Praznicului; iară de nu este, Slavă... Și acum... a Praznicului.

La Stihoavnă: Idiomela zilei de două ori și Mucenica, Slavă... a Sfântului, Și acum... a Praznicului; sau de nu are, Slavă... Și acum... a Praznicului. Troparul Sfântului, Slavă... a Sfântului, Și acum... al Praznicului. Iară de nu are Sfântul, numai al Praznicului, Ectenia, trei metanii mari și Apolisul.

La După-cinarea mare: Cântăm de la Psalmul al 4-lea: Când am strigat eu... la care cântăm Tricântarea Utreniei din Triod, cea dintâi glas 2, Irmos: *Pre piatra credinței...* După Sfinte Dumnezeule... Condacul Praznicului; după: Ceea ce ești mai cinstită... trei metanii mari și la Apolis trei metanii mari. Așijderea și la Miezonoptică, după: Ceea ce ești mai cinstită... trei metanii mari.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul.. Troparul Praznicului de două ori. Slavă... a Sfântului, Și acum... a Praznicului; iară de nu este, Slavă... Și acum... a Prazicului. După Catisme, Sedelnele Praznicului. Canonul Praznicului cu Irmosul pe 6, din Mineiu al Sfântului pe 4 și la Triod pe 4. Iar unde vine Tricântarea, cântăm Canonul Praznicului cu Irmosul pe 4 din Mineiu pe 2, două Stihuri pentru unul și din Triod, pe 8. După 3 Cântare, Condacul Sfântului, apoi Sedelna Triodului, Slavă... a Sfântului, Și acum... a Praznicului. După 6 Cântare, Condacul și Icosul Praznicului și Prologul. După 9 Cântare, Luminânda Sfântului, de este; Slavă... Și acum... a Praznicului; iar de nu are Sfântul, zicem a Praznicului de două ori.

La Laude: Stihirile prosomice ale Praznicului pe 4, Stihoavna a aceleiași zile; Slavă .. Și acum... a Praznicului. La Stihoavnă, Idiomela zilei de două ori și Mucenica, Slavă... a Sfântului, de are, Și acum... a Praznicului; iar de nu are, Slavă... Și acum... a Praznicului. După Sfinte Dumnezeule... Troparul Sfântului, de are, Slavă... Și acum... al Praznicului; iar de nu, numai al Praznicului. Ectenia și trei metanii mari. La Ceasul 1, Troparul Praznicului, Slavă... al Sfântului, Și acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Sfinte Dumnezeule... Condacul Praznicului. La Ceea ce ești mai cinstită... trei metanii mari și rugăciunea și cel desăvârșit Apolis. Așijderea și la celelalte Ceasuri, Troparul Praznicului și după Sfinte Dumnezeule... Condacul Praznicului. După Ceea ce ești mai cinstită... trei metanii mari. La Ceasul 6, Troparul Paremiei și Paremia, apoi Prochimen. După Ceasul al noulea, cetim fericirile de grab fără cântare și celelalte. Miercuri seara, Stihirile Praznicului trei și din Mineiu ale Sfântului trei, Slavă... Și acum... a Praznicului; apoi Prochimen și Paremia zilei. Stihoavna Triodului, Idiomela zilei de două ori și Mucenica, Slavă... Și acum... a Praznicului. După acestea Ectenia, Miluește-ne pre noi Dumnezeule... și trei metanii mari și rugăciunea: Prea sfântă Treime... și Fie numele Domnului... de trei ori, Psalmul 33, Apolisul și trei metanii mari.

K. De se va întâmpla sfârșitul sărbătoarei Întâmpinării Domnului în Sâmbăta lăsatului de brânză:

Vineri seara, după Apolisul Ceasurilor începem Vecernia și după obișnuita Catismă, Stihirile Praznicului 3 și ale Părinților trei, Slavă... a Părinților, Și acum... a Praznicului. Prochimenul și Paremia zilei, apoi: Învrednicește-ne Doamne în seara aceasta...

La Stihoavnă: Idiomela Triodului, Slavă... a Părinților, Și acum... a Praznicului. Troparul Părinților, Slavă... Și acum... a Praznicului. Ectenia și Apolisul. La După-cinare, Condacul Praznicului.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Praznicului de două ori, Slavă... a Părinților, Și acum... a Praznicului. După Catisme, Sedelnele Părinților de câte două ori. Slavă... Și acum... a Praznicului și cetirea Praznicului sau a Părinților. Canonul Praznicului cu Irmosul pe 6 și al Părinților pe 8. Catavasia Praznicului. După 3 Cântare, Condacul și Icosul Praznicului și Sedelna Părinților de două ori, Slavă... Și acum... a Praznicului. După 6 Cântare, Condacul și Icosul Părinților. Luminânda Părinților, Slavă... Și acum... a Praznicului.

La Laude: Stihirile Praznicului 3, Stihoavna acelei zile și ale Părinților 3. Slavă... a Părinților, Și acum... a Praznicului. Doxologia

mare, Troparul Părinţilor, Slavă... Şi acum... a Praznicului. Ectenia, Apolisul, obişnuita Litie în pridvor şi Ceasul 1. *La ceasuri*: Troparul Praznicului, Slavă... a Părinţilor, Şi acum... a Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru... Condacul Praznicului şi al Părinţilor le zicem schimbându-le.

La Liturghie: Fericirile Praznicului, Cântarea rândului, pe 4, şi a Părinţilor, Cântarea 6, pe 4. După ieşire, Troparul Praznicului, al Părinţilor şi al hramului Sfântului, apoi Condacul hramului Sfântului. Slavă... Condacul Părinţilor, Şi acum... al Praznicului. Apostolul şi Evanghelia, a zilei şi a Părinţilor.

INVAŢATURA

Pentru sărbătoarea Intâmpinării Domnului, când în acea zi va fi Intâmpinarea şi în ce zi va fi după-serbarea, sau sfârşitul ei.

De se va intâmpla Intâmpinarea Domnului în Duminica Fiului celui pierdut, sau Luni, sau Marţi în săptămâna lăsatului de carne:

Se sfârşeşte Vineri în acea săptămână.

Iar de se va întâmpla Miercuri, sau Joi, sau Vineri, sau în Sâmbăta lăsatului de carne:

Se sfârşeşte în Marţea brânzei.

De este în Duminica lăsatului de carne, sau în Lunea brânzei:

Se sfârşeşte Joi în acea săptămână a brânzei.

Iar de se va întâmpla în Marţia, sau Miercurea brânzei:

Se sfârşeşte în Sâmbăta brânzei.

Iară de va fi Joi sau Vineri, sau Sâmbătă în săptămâna brânzei:

Se sfârşeşte în Duminecă brânzei.

De se va întâmpla însă Intâmpinarea Domnului în Duminica lăsatului de brânză:

Atuncea după-serbare nu este.

K. De se va întâmpla sfârşitul sărbătoarei Intâmpinării Domnului în Duminica fariseului sau a fiului pierdut, sau a lăsatului de carne:

Sâmbătă seara la Vecernia mică, Stihirile Invierii după obiceiu. La Stihoavnă, Stihira Invierii şi ale Praznicului, Stihoavna Vecerniei cei mari.

La Vecernia mare: La Doamne strigat-am... Stihirile Invierii 3, ale Triodului 3 şi ale Praznicului cu cea de Slavă... 4. Slavă... a Triodului, Şi acum... a Născătoarei glasului. Iară de este hramul Întâmpinării, Şi acum... a Praznicului. *La Litie:* Stihirile Praznicului şi ale Triodului cele de la Laude, afară de Slavă. Slavă... a Triodului, Şi acum... a Praznicului.

La Stihoavnă: Stihirile Invierii, Slavă... a Triodului, Şi acum... a Praznicului. La binecuvâantarea pâinilor, Troparul: *Născătoare de Dumnezeu...* de două ori şi al Praznicului.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul.. Troparul Învierii de două ori, Slavă... Şi acum... al Praznicului. După Catisme, Sedelnele Învierii cu a Născătoarei lor şi cetire. Apoi cântăm Polieleul.

Iară de este în Dumineca fiului pierdut, sau a lăsatului de brânză, la Polieleu:

Cântăm şi al treilea Psalm: *La râul Vavilonului...*

De este în Dumineca fariseului

Cântăm Fericiţi cei fără prihană, Troparele Învierii şi celelalte ale Învierii până la Canon. Canonul Învierii pe 4, al Triodului pe 4 şi al Praznicului pe 6. Catavasia Praznicului. După 3 Cântare, Condacul şi Icosul şi Sedelna Triodului, Slavă... Şi acum... a Praznicului. După 6 Cântare, Condacul şi Icosul Praznicului. Luminânda Invierii, Slavă... a Triodului... Şi acum... a Praznicului.

La Laude: Stihirile Învierii 4 şi ale Praznicului cu cea de Slavă 4. Slavă... a Triodului, Şi acum.. Prea binecuvântată eşti.

Iară de este în Dumineca lăsatului de brânză:

După Stihirile Praznicului, zicem Stih: Scoală-te Doamne, Dumnezeul meu... şi cântăm Stihira zilei Idiomela Triodului. Slavă... altă Stihiră. Şi acum... Prea binecuvântată eşti... Şi după Apolis, Slavă... Şi acum... Stihira Evangheliei şi Ceasul 1. *La Ceasuri*: Troparul Invierii, Slavă... al Praznicului, Şi acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl Nostru... Condacul Praznicului şi al Triodului schimbându-le.

La Liturghie: Fericirile glasului pe 4, din Triod, Cântarea 3 pe 4 şi a Praznicului Cântarea 9, pe 4. După Ieşire, Troparul Invierii şi al Praznicului, Slavă... Condacul Triodului, Şi acum... al Praznicului. In Sâmbăta lăsatului de carne, nici Duminică nu se face sfârşitul serbării Intâmpinării.

K. De se va intâmpla sfârşitul serbării Intâmpinării Domnului Marţi, sau Joi, în săptămâna brânzei:

Seara la Doamne strigat-am... Stihirile Praznicului pe 6 Slavă... Şi acum... a Praznicului. La Stihoavnă, Idiomela Triodului de două ori şi Mucenica, cu Stihurile cele obişnuite, Slavă... Şi acum... a Praznicului. Troparul Praznicului. Ectenia şi Apolisul; iară rândueala Sfântului, o cântăm la după-cinare sau când va voi cel mare.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Praznicului de 3 ori. După Catisme, Sedelnele Praznicului. Canonul Praznicului, cu Irmosul pe 14. Iar unde vine Tricântarea, cântăm al Praznicului cu Irmosul pe 6 şi din Triod pe 8. După Tricântare, Sedelna Triodului cea după a doua Catismă, Slavă... Şi acum... a Praznicului. După 6 Cântare, Condacul şi Icosul Praznicului. La Cântarea 9, cântăm: Ceea ce eşti mai cinstită... Luminânda Praznicului de două ori.

La Laude: Stihirile Praznicului pe 4. Slavă... Şi acum... a Praznicului. La Stihoavnă: Idiomela zilei de două ori şi Mucenica, Slavă... Şi acum... a Praznicului. Troparul Praznicului, Ectenia şi Apolisul.

La Liturghie: Fericirile Praznicului, Cântarea 9 pe 8. După Ieşire, Troparul Praznicului, Slavă... Şi acum... Condacul Praznicului, Apostolul şi Evanghelia zilei. Iară Miercuri şi Vineri în săptămâna brânzei sfârşitul serbării Intâmpinării nu se face.

K. De se va intâmpla sfârşitul serbării Intâmpinării Domnului în Sâmbăta lăsatului de brânză:

In Vinerea brânzei, seara la Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 6, ale Praznicului 3, ale Părinţilor din Triod 3, Slavă... a Părinţilor, Şi acum... a Praznicului. Prochimenul şi Paremia zilei şi după aceasta Prochimen: Să nădăjduească Israil spre Domnul...

La Stihoavnă: Idiomela Triodului de două ori şi Mucenica. Slavă... a Părinţilor, Şi acum... a Praznicului. După Acum slobozeşte... şi după Sfinte Dumnezeule... Troparul Părinţilor, Slavă... Şi acum... a Praznicului.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Praznicului de două ori. Slavă... al Părinţilor, Şi acum... al Praznicului. După Catisme, amândouă Sedelnele Praznicului. Canonul Praznicului cu Irmosul pe 8 şi al Părinţilor pe 6. Catavasia Praznicului. După 3 Cântare, Condacul şi Icosul Părinţilor şi Sedelna lor de două ori, Slavă... Şi acum... a Praznicului. După 6 Cântare, Condacul şi Icosul Praznicului. La Cântarea 9, cântăm: Ceea ce eşti mai Cinstită... Luminânda Praznicului, Slavă... a Părinţilor, Şi acum... a Praznicului.

La Laude: Stihirile Praznicului 3 şi ale Părinţilor 3, Slavă... a Părinţilor, Şi acum... a Praznicului. Doxologia mare... Troparul Părinţilor. Slavă... Şi acum... a Praznicului, obişnuita Litie în pridvor şi Ceasul 1.

La Liturghie: Fericirile Praznicului, Cântarea 9 pe 4 şi a Părinţilor Cântarea 6 pe 4. Apostolul şi Evanghelia zilei şi a Părinţilor.

Cade-se a şti:

J. De se va întâmpla Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan Inainte-mergătorul in Duminica lăsatului de carne sau a lăsatului de brânză:

Această sărbătoare se începe din săptămâna lăsatului de carne şi se suie până Marţi a patra săptămână din postul mare.

Sâmbătă seara la Vecernia mică: Stihirile Invierii ale glasului, 4, şi a Născătoarei glasului. La Stihoavnă, o Stihiră a Invierii şi Stihoavna Inainte-mergătorului.

La Vecernia mare: La Doamne strigat-am... Stihirile Invierii ale glasului, 3, de la Triod 4 şi ale Inainte-mergătorului 3, Iară de va fi în Duminica brânzei, cântăm Stihirile Invierii 3, a lui Anatolie 1, de la Triod 3 şi ale Sfântului 3. Slavă... a Triodului, Şi acum... a Născătoarei glasului. La Litie: Stihira hramului şi din Triod, Stihirile Laudelor, glasul al 6-lea: Cugetând de ziua aceea... A doua Stihiră: O, ce ceas va fi atuncea...

Iară de este în Duminica lăsatului de brânză

Din Triod întâia Stihiră glas 5: *Vai mie Adam a strigat cu jale*... a doua Stihiră: *Sosit-a vremea bunătăţilor*... Slavă... a lui Ioan Inainte-mergătorul, Şi acum... a Triodului, Slavă dela Litie.

La Stihoavnă: Stihirile Invierii, Slavă... a Inainte-mergătorului, glas 2: *Prea cinstitul vas*... Şi acum... a Triodului.

La binecuvântarea pâinilor: Troparul: *Născătoare de Dumnezeu, Fecioară*... de trei ori. Şi cetire din Trimiterile Apostolilor.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii de două ori, Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Născătoarei Invierii într'acelaşi glas. După Catisme, Sedelnele Invierii cu a Născătoarei lor şi cetire din tâlcuirea Evangheliei. Apoi Polieleul: *Lăudaţi numele Domnului*, la care cântăm şi al treilea Psalm: *La râul Vavilonului*... După aceea cântăm Psalmii aleşi ai Inainte-mergătorului; Apoi *Soborul îngeresc*. Sedelnele toate câte odată; Slavă... Sedelna cea după Polieleu, Şi acum... a Născătoarei şi cetirea Inainte-mergătorului. Antifoanele şi Prochimenul glasului, Evanghelia Invierii, Invierea lui Hristos şi celelalte. Canonul Invierii cu Irmosul pe 4, de la Triod pe 6 şi al Inainte-mergătorului pe 4. Catavasia Triodului.

Iară de este în Duminica lăsatului de brânză:

Canonul Invierii, cu Irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2, de la Triod pe 4 şi al Mergătorului-înainte pe 4. Catavasia Triodului. După 3 Cântare, Condacul şi Icosul Inainte-mergătorului şi Sedelna lui de două ori, Slavă... Şi acum... a Triodului, şi cetirea Mergătorului-înainte. După 6 Cântare, Condacul şi Icosul Triodului şi Prologul. La 9 Cântare, cântăm: *Ceea ce eşti mai cinstită*... Apoi Luminânda Invierii, Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Triodului.

La Laude: Stihirile Invierii 4 şi ale Sfântului cu cea de Slavă 4 cu Stihurile lui; şi după Stihirile Sfântului, zicem Stih: Scoală-te Doamne, Dumnezeul meu... Şi cântam Stihira idiomelă a Triodului, glas 8. *Daniil profetul*. Slavă... glas 1: *Să ne curăţim fraţilor*... Şi acum... Prea binecuvântata eşti...

Iară de este în Duminica lăsatului de brânză, zicem. Stih:

Scoală-te Doamne, Dumnezeul meu... şi cântăm Stihira idiomelă a Triodului, glas 6: *Adam din raiu*... Slavă... glas acelaşi: *Sosit-a vremea bunătăţilor*... Şi acum... Prea binecuvântată eşti... Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule... Troparul Invierii, Ecteniile, Apolisul şi obişnuita Litie în pridvor; Slavă... Şi acum... Stihira Evangheliei şi Ceasul 1. *La Ceasuri*: Troparul Invierii, Slavă... al Inainte-mergătorului, Şi acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru... Condacul Triodului şi al Inainte-mergătorului, le zicem schimbându-le.

La Liturghie: Fericirile glasului pe 4, din Triod, Cântarea 3 pe 4, şi a Inainte-mergătorului, Cântarea 6 pe 4. După Ieşire, Troparul Invierii şi al Inainte-mergătorului, Slavă... Condacul lui, Şi acum... Condacul Triodului. Apostolul şi Evanghe-

lia, întâi a zilei; apoi ale Mergătorului-înainte.

De se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap al Sfântului Ioan Inainte-mergătorului în Sâmbăta lăsatului de carne:

Se cântă toată slujba praznicului Sfântului Ioan Inainte-mergătorul în Vinerea lăsatului de carne, neschimbat.

1. De se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap al Sfântului Ioan Inainte-mergătorului Luni, sau Marţi în săptămâna brânzei, Duminică seara cetim:

Fericit bărbatul... Antifon întâiu; iară în celelalte zile ale săptămânii brânzei, se ceteşte Catisma rândului. La Doamne strigat-am... Stihirile Mergătorului-înainte pe 6, Slavă... tot a lui, Şi acum... a Născătoarei, acelaşi glas. Prochimenul zilei şi Paremiile Inainte-mergătorului.

La Stihoavnă: Idiomela zilei de două ori şi Mucenica. Slavă... a Inainte-mergătorului, glas 2, Şi acum... a Născătoarei. Troparul Inainte-mergătorului, Slavă... Şi acum... al Născătoarei Invierii.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Inainte-mergătorului de două ori, Slavă... Şi acum... a Născătoarei. După întâia Catismă, Sedelnele Triodului şi cetirea zilei. După a doua Catismă, Sedelnele Mergătorului înainte amândouă şi cetirea lui. Polieleul şi Sedelna lui de două ori, Slavă... Şi acum... a Născătoarei. Antifonul I al glasului 4. Prochimenul şi Evanghelia Inainte-mergătorului. Apoi Psalmul 50, Stihira Inainte-mergătorului. Canonul Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul pe 6 şi al Inainte-mergătorului pe 8. Catavasia: *Deschide-voiu gura mea...* Iar unde vine Tricântarea, cântăm Canonul Inainte-mergătorului cu Irmosul pe 6 şi din Triod, pe 8... După 3 Cântare, Sedelna Inainte-mergătorului de două ori. Slavă... Şi acum... a Născătoarei şi cetirea Mergătorului-înainte. După 6 Cântare, Condacul şi Icosul Inainte-mergătorului şi Prologul. La 9 Cântare, cântăm: *Ceea ce eşti mai cinstită...* Luminânda Inainte-mergătorului de două ori, Slavă... Şi acum... a Născătoarei.

La Laude: Stihiri Podobice ale Inainte-mergătorului pe 4, Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Născătoarei.

La Stihoavnă: Idiomela Triodului de două ori şi Mucenica, Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum.. a Născătoarei şi celelalte după obiceiu, Apolisul şi Ceasul 1. *La Ceasuri* Troparul Inainte-mergătorului şi după Sfinte Dumnezeule... Condacul Inainte-mergătorului.

La Liturghie: Fericirile Inainte-mergătorului Cântarea 3 şi 6. Apostolul, Evanghelia şi Chinonicul zilei şi a Inainte-mergătorului.

J. Iară de se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap al Sf. Ioan Inainte-mergătorului Miercuri în Săptămâna brânzei:

Se cântă toată slujba Mergătorului-înainte cea de seara şi de dimineaţa în Marţia săptămânii brânzei. Iară de este Vineri, slujba lui o cântăm Joi.

Iară de se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap în Joia brânzei:

Miercuri după: *Slăbeşte, lasă...* şi după metanii, îndată începem: Veniţi să ne închinăm... de trei ori. Psalmul cel obişnuit şi Ectenia şi Stihirile după cum s'au scris mai înainte. După Ieşire, Prochimenul, Paremiile zilei şi după acestea alt Prochimen: *Să nădăjduească Israil spre Domnul...* apoi Paremiile Sfântului; după aceasta: *Invredniceşte-ne Doamne...*

La Stihoavnă: Idiomela zilei de două ori şi Mucenica. Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Născătoarei; după Acum slobozeşte... şi după Tatăl nostru... Troparul Inainte-mergătorului, Slavă... Şi acum... a Născătoarei. Ectenia, trei metanii mari şi rugăciunea: *Prea sfântă Treime...* Fie numele Domnului... de trei ori, Psalmul 33 şi trei metanii. Apoi, Cade-se să te fericim... şi Apolisul.

M. Iară de se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap al Sf. Ioan Inainte-mergătorului în Sâmbăta lăsatului de brânză:

Vineri seara, cetim întâiul Antifon al Catismei întâia: *Fericit bărbatul...* La Doamne strigat-am... Stihirile Inainte-mergătorului, trei Podobnice și trei ale Părinților. Slavă... a Inainte-mergătorului, Și acum... a Născătoarei glasului. Ieșire. Prochimenul și Paremia zilei, apoi Prochimen, glas 6: *Să nădăjduească Israil spre Domnul...* După aceea, Paremiile Mergătorului-înainte; apoi, Invrednicește-ne Doamne... și Ecteniile: Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...

La Stihoavnă: Idiomela Triodului de două ori și Mucenica; apoi Stih: *Veseli-se-va dreptul întru Domnul...* și Stihira Inainte-mergătorului, Idiomela glas 6; Ceea ce era mai inainte în vas.. Slavă... a Părinților, glas 8: *Mulțimile călugărilor...* Și acum... a Născătoarei, același glas, Troparul Mergătorului-înainte, Slavă... a Părinților, Și acum... a Născătoarei Invierii. Ectenia: Miluește-ne pre noi... trei metanii mari. Prea Sfântă Treime... Fie numele Domnului.. și Psalmul 33. *La După-cinare,* cântăm Canonul morților din Octoih al glasului, sau al Născătoarei de Dumnezeu. După Sfinte Dumnezeule... Condacul Inainte-mergătorului, Slavă... Și acum... al Părinților.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Mergătorului-înainte, de două ori, Slavă... al Părinților, Și acum... a Născătoarei. După Catisme, Sedelnele Părinților și a Născătoarei lor și cetirea Părinților. Polieleu și Sedelnele Sfântului câte o dată. Slavă... Sedelna cea după Polieleu. Și acum... a Născătoarei ei și cetirea lui. Antifonul întâiu al glasului 4, Prochimen, Evanghelia Inainte-mergătorului. Psalmul 50, Stihira Inainte-mergătorului.

Canonul Inainte-mergătorului cu Irmosul pe 6 și al Părinților pe 8. Catavasia, Irmosul Triodului. Și cântăm și a doua cântare din Triod, iară cea din Psaltire nu o zicem. După 3 Cântare, Condacul, Icosul și Sedelna Inainte-mergătorului, Slavă... a Părinților, Și acum... a Născătoarei și cetirea Inainte mergătorului. După 6 Cântare, Condacul și Icosul Părinților și Prologul. După 9 Cântare, Luminânda Inainte-mergătorului. Slavă... a Părinților, Și acum... a Născătoarei.

La Laude: Stihirile Inainte-mergătorului, 3, Slavă... a Părinților, Și acum a Născătoarei. Doxologia mare. Troparul Inainte-mergătorului, Slavă. a Părinților, Și acum.. a Născătoarei Invierii; obișnuita Litie în pridvor și Ceasul 1. *La Ceasuri:* Troparul Inainte-mergătorului. Slavă... al Părinților, Și acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru... Condacul Inainte-mergătorului și al Părinților le zicem schimbându-le.

La Liturghie: Fericirile Inainte-mergătorului Cântarea 3, pe 4 și a Părinților Cântarea 6, pe 4, După Ieșire: Troparul hramului, al Inainte-mergătorului și al Părinților, apoi Condacul hramului și al Inainte-mergătorului, Slavă... Condacul Părinților, Și acum... al hramului Născătoarei de Dumnezeu, sau Ceea ce ești folositoare creștinilor... Apostol, Evanghelia și Chinonicul întâiu ale Inainte-mergătorului, apoi ale Părinților.

De se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap Luni în întâia săptămână a postului:

Toată slujba Mergătorului-înainte se cântă în Duminica lăsatului brânzei.

De se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap ori în ce zi a săptămânii întâia a postului:

Se cântă slujba lui sau în Duminica lăsatului de brânză, sau în Sâmbăta întâia a postului.

N. Iară de se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap al Sfântului Ioan în Sâmbăta întâia a postului:

Vineri seara, Catisma rândului. La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10, și cântăm Idiomela zilei de două ori, și Mucenica, apoi ale Inainte-mergătorului trei podobnice și ale Sfântului Teodor 4. Slavă... a Sfântului Teodor, Și acum... a Născătoarei glasului ce a trecut. Ieșire, și Prochimenul și Paremia zilei și trei ale Inainte-mergătorului. După: Să se îndrepteze rugăciunea mea... trei metanii mari. Și celelalte ale Liturghiei cei mai

înainte sfinţite. După rugăciunea Amvonului cântăm Canonul Sfântului Teodor precum s'a arătat la rând şi Apolisul.

Iară de nu este Liturghie: Seara, La Doamne strigat-am... Stihirile Inainte-mergătorului trei şi ale lui Tedor trei; Slavă... a Mucenicului, Şi acum... a Născătoarei glasului ce a trecut, fără de ieşire. Prochimen, Paremia zilei şi ale Inainte-mergătorului.

La Stihoavnă: Idiomela Triodului de două ori şi Mucenica; apoi Stih: *Veseli-se-va dreptul...* Şi cântăm Stihira Mucenică, glas 2: *Al Dumnezeeştilor daruri*.. Slavă... a Inainte-mergătorului glas 6: Comoara dumnezeeştilor... Şi acum... a Născătoarei. După Acum slobozeşte... şi după Sfinte Dumnezeule... Troparul Inainte-mergătorului, Slavă... al Mucenicului, Şi acum... *Toate tainele tale*... Ectenia şi 3 metanii mari şi cântăm Canonul Sfântului Teodor la Colivă şi Apolisul după obiceiu. *După-cinare,* cetim ceea mare. La ea cântăm Canonul morţilor şi rânduea1a Mineiului; iară Troparele la cel d'intâiu Sfinte Dumnezeule şi al doilea, le zicem ale amândorora Sfinţilor şi la cel de pe urmă Sfinte Dumnezeule, zicem Condacul Inainte-mergătorului.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Inainte-mergătorului de două ori; Slavă... a Sfântului Teodor, Şi acum... Toate Tainele tale... După întâia Catismă, amândouă Sedelnele Inainte-mergătorului, Slavă.. Şi acum... a Născătoarei. După a doua Catismă, Sedelna Sfântului Teodor, Slavă... Şi acum... a Născătoarei şi cetirea Inainte-mergătorului, sau a Sfântului Teodor. Polieleu şi Sedelna Mergătorului-inainte de două ori, Slavă... Şi acum... a Născătoarei. Antifonul întâiu al glasului 4, Prochimen şi Evanghelia Inainte-mergătorului. Psalmul 50, Stihira Inainte-mergătorului. Canonul inainte-mergătorului cu Irmosul pe 6 şi ale Sfântului Teodor amândouă pe 8. Catavasie: *Deschide-voiu gura mea*... După 3 Cântare, Condacul şi Icosul şi Sedelna Inainte-mergătorului, Slavă... a Sfântului Teodor, Şi acum a Născătoarei şi cetire pentru Sfântul Teodor. După 6 Cântare, Condacul şi Icosul Sfântului Teodor şi cetim Prologul. La Cântarea 9, cântăm Ceea ce eşti mai cinstită. Apoi luminânda Mergătorului-înainte, Slavă... a Sfântului Teodor, Şi acum... a Născătoarei.

La Laude: Stihirile podobnice ale Inainte-mergătorului trei şi ale lui Teodor trei. Apoi Stih: *Veseli-se-va dreptul întru Domnul*... Şi cântăm Stihira Mergătorului-înainte glas 6: Intru tot Cinstitul Cap... Slavă... al Sfântului Teodor, Şi acum... Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa.. Doxologia mare, Troparul Mergătorului-inainte, Slavă... al Sfântului Teodor, Şi acum... al Născătoarei. Ectenia, Apolisul, obişnuita Litie în pridvor şi Ceasul 1. *La Ceasuri:* Troparul Mergătorului-înainte, Slavă... al Sf. Teodor, Şi acum... al Născătoarei Ceasurilor. Iară Condacele le zicem schimbându-le.

La Liturghie Fericirile Mergătorului-înainte Cântarea 3 pe 4 şi a Sf. Teodor Cântarea 6 pe 4. După Ieşire, Troparul Inainte-mergătorului şi al Sf. Teodor şi Condacul lui, Slavă... al Mergătorului-înainte, Şi acum... al hramului Născătoarei de Dumnezeu, sau Ceea ce eşti folositoare creştinilor... Prochimen, Apostolul şi Evanghelia, mai înainte ale Sâmbetei, ale lui Teodor sub zăceală, apoi ale Inainte-mergătorului.

O. De se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap al Sfântului Ioan Inainte-mergătorului în Duminica întâia a sfântului post:

Se cântă slujba lui, precum este învăţătura în Duminica a treia din post, afară de închinarea Crucii; numai la Litie, Slavă... a Inainte-mergătorului de la Doamne strigat-am... Şi acum... din Triod, la Stihoavnă. La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii de două ori, Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... Prea curatului tău chip... Catavasia Triodului.

L. De se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap în Lunia a 2-a, sau a 3-a, sau a 4-a săptămână a sfântului post:

Duminică seara, cetim Catisma: Fericit bărbatul... Antifonul 1. La Doamne strigat-

am... Stihirile pe 10, în Triod ale zilei pe 4, repetând cea dintâi şi ale Inainte-mergătorului pe 6. Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Născătoarei Invierii. Ieşire, Prochimenul cel mare al Triodului şi trei Paremii ale Inainte-mergătorului. Apoi Invredniceşte-ne Doamne... şi Ectenia: Să plinim rugăciunile noastre cele de seara... La Stihoavnă: Idiomela Triodului de două ori şi Mucenica. Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Născătoarei după glasul Invierii. După Sfinte Dumnezeule... Troparul Inainte-mergătorului. Slavă... Şi acum... al Născătoarei Invierii, Ectenia, trei metanii mari şi Apolisul.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Inainte-mergătorului de două ori, Slavă... Şi acum... al Născătoarei. După întâia Catismă şi după a doua, Sedelnele Triodului; iar Ectenie nu zicem şi cetire în Efrem După a 3-a Catismă, zice preotul Ectenia cea mică, apoi Sedelnele Inainte-mergătorului amândouă şi a Născatoarei, cetirea Inainte-mergătorului, Polieleul şi Sedelnele Inainte-mergătorului de două ori, Slavă... Şi acum... a Născătoarei. Antifonul întâiu al glasului 4 Prochimen şi Evanghelia Inainte-mergătorului. Psalmul 50 şi Stihira Inainte-mergatorului.

Canonul Inainte-mergătorului, cu Irmosul pe 8, Catavasia: *Deschide-voiu gura mea..*

Iară când vine Tricântarea, cântăm Canonul Inainte-mergătorului cu Irmosul pe 6 şi din Triod 8. Catavasia Triodului. După 3 Cântare, Sedelna Inainte-mergătorului de două ori, Slavă... Şi acum... a Născătoarei şi cetirea Inainte-mergătorului După 6 Cântare, Condacul şi Icosul Inainte-mergătorului şi Prologul. După 9 Cântare, Luminânda Inainte-mergătorului de două ori, Slavă... Şi acum.. a Născătoarei.

La Laude: Stihirile Inainte-mergătorulu pe 4, Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Născătoarei. Doxologia şi Ectenia: Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă... Apoi Stihoavna, Idiomela zilei de două ori şi Mucenica, Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Născătoarei. După Tatăl nostru... Troparul Inainte-mergătorului, Slavă .. a Născătoarei-Invierii. Ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule.., trei metanii mari şi Ceasul 1. *La ceasuri:* Troparul Inainte-mergătorului. După, Sfinte Dumnezeule... Condacul Inainte-mergătorului. Şi la sfârşit trei metanii mari şi după metanii nu zicem Sfinte Dumnezeule, ci zicem rugăciunea: Hristoase, lumina cea adevarată... şi Apolisul. Iară Ceasurile 3, 6 şi 9, le cetim cu Catisme la vremea lor şi cu metanii. La al 6-lea Ceas, se citeşte Paremia zilei după rânduealâ. După Ceasul al noulea zicem Fericirile degrab fără cântare. După rugăciunea: Slăbeşte, lasă... Condacul hramului, Slavă... al Inainte-mergătorului, Şi acum... al hramului Născătoarei de Dumnezeu, sau: Ceea ce eşti folositoare creştinilor... Apoi Doamne miluieşte de 40 ori, Slavă... Şi acum... Ceea ce eşti mai cinstită... şi rugăciunea: Prea sfântă Treime... Şi incepem Vecernia după obiceiu şi o cântăm cu metanii după rânduea postului; Catisma după obiceiu. La Doamne strigat-am... Stihirile pe 10, in Triod Idiomela zilei de două ori şi Mucenica, apoi trei Podobnice ale Triodului şi ale Inainte-mergătorului 4. Slavă... a Inainte-mergătorului. Şi acum... a Născatoarei glasului. Iară de este spre Miercuri sau Vineri, zicem a Crucii-Născătoarei, după glasul Slavei. Ieşire cu Evanghelia, Lumină lină... Prochimen şi Paremia zilei. Să se îndrepteze rugăciunea mea... şi trei metanii mari. Prochimen, Apostolul şi Evanghelia Inainte-mergătorului. Liturghia cea mai înainte sfinţită după obiceiu; la Apolis: Preotul pomeneşte mai întâiu pe Sfântul ce se prăznueşte, apoi pe cel ce a sosit; iar canonul Sfântului ce se va întâmpla la rând îl cântăm la Utrenie după rânduealâ; iară stihirile lui dela Doamne strigat-am, le cântăm dimineaţa la Laude.

Ceasurile le cântăm precum mai sus s'a arătat. După Ceasul al noulea şi după rugăciunea: Stăpâne, Doamne, Iisuse Hristoase... zicem şi Psalmul: Binecuvintează suflete al meu pe Domnul şi toate cele dinlăuntrul meu... Slavă... Laudă suflete al meu pe Domnul... Şi acum... Unule născut, Fiule... şi: Intru împărăţia Ta... de grab fără cântare. Fericirile din Canonul Inainte-mergătorului Cântarea 3 şi 6, apoi Apostolul şi Evanghelia Inainte-mergătorului. După acestea: Pomeneşte-ne pe noi, Doamne... după Slăbeşte, lasă... şi după Tatăl nostru... Condacul hramului, Slavă... Condacul Inainte-mergătorului,

Şi acum... Condacul hramului Născătoarei de Dumnezeu, sau: Ceea ce eşti folositoare creştinilor... Apoi: Doamne miluieşte de 40 ori şi trei metanii mari...

In acest timp toacă Paraclisiarhul şi trage clopotele.

Şi după cele trei metanii mari, zicem: Veniţi să ne închinăm... de trei ori şi cântăm Vecernia cu metanii şi cu Catismă, după obiceiu. La Doamne strigat-am... Stihirile Triodului trei şi ale Sfântului Tarasie trei, Slavă... Şi acum... a Născătoarei. Iară de este spre Miercuri, sau Vineri, a Crucii-Născătoarei. Apoi: Lumină lină... Prochimenul zilei şi Paremia Triodului. Stihoavna Triodului. După Acum slobozeşte... şi după Tatăl nostru... Troparele *Născătoare de Dumnezeu, Fecioară*... şi celelalte după rânduiala postului. După *Ceea ce eşti mai cinstită*... şi după metanii zicem Sfinte Dumnezeule... Doamne miluieşte de 12 ori, Prea sfântă Treime Stăpânie... Fie numele Domnului... de trei ori, trei închinăciuni şi Psalmul 33: *Bine-voiu cuvânta pre Domnul*... Cade-se cu adevărat a te ferici... şi Apolisul, la care preotul pomeneşte pe Sfântul ce a sosit.

M. De se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap al Sfântului Ioan Inainte-mergătorului în una din zilele postului:

Cântăm slujba lui întru acest chip: La Ceasuri, după: Slăbeşte, lasă... şi după Tatăl nostru... Condacul Sfântului de la rând, apoi Doamne miluieşte de 40 ori, Slavă... Şi acum... Ceea ce eşti mai cinstită... şi după metanii zicem: Sfinte Dunezeule... Doamne miluieşte de 12 ori şi Preasfântă Treime... şi îndată începem Vecernia şi obişnuita Cstismă. Se zic şi eteniile mici după fiecare Antifon.

La Doamne strigat-am..., punem Stihirile pe 10: Idiomela zilei de două ori, Mucenica, trei Prosomice ale Triodului şi patru ale Inainte-mergătorului. Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Născătoarei: Cine nu te va ferici... Ieşire, Prochimenul şi Paremia zilei şi ale Inainte-mergătorului. Apoi cântăm: Să se îndrepteze rugăciunea mea... trei metanii şi pe rând dumnezeeasca Liturghie cea mai înainte sfinţită.

Iară de nu este liturghie. După: Slăbeşte lasă... şi după metaniile cele mari, zice citeţul: Veniţi să ne închinăm... de trei ori, trei metanii şi Psalmul: Binecuvintează, suflete al meu, pre Domnul... şi cântăm Vecernia fără metanii. După Catisma cea obişnuită, Stihirile pe 6, trei Prosomice ale Triodului şi trei ale Inainte-mergătorului, Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... Cine nu te va ferici... Ieşire, Lumina lină... Prochimenul şi Paremia zilei şi ale Inainte-mergătorului. Invredniceşte-ne, Doamne..., şi Ectenia: Să plinim rugăciunile noastre... Stihoavna Triodului, Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Născătoarei glasului. Acum slobozeşte... Sfinte Dumnezeule... şi după Tatăl nostru... Troparul Inainte-mergătorului, Slavă... Şi acum... a Născătoarei Invierii: Taina cea din veac... Ectenia: Miluieşte-ne pre noi Dumnezeule... După aceasta trei metanii mari, rugăciunea: Preasfântă Treime... şi Bine-voiu cuvânta pre Domnul... Cade-se cu adevărat... Apolisul.

După-cinarea, cetim pe cea mare fără metanii. După sfinte Dumnezeule... cel dintâiu, Troparul Inainte-mergătorului, Slavă... Şi acum... a Născătoarei Invierii după glas; după al doilea Sfinte Dumnezeule, obişnuitele Tropare: Miluieşte-ne pre noi, Doamne, miluieşte-ne pre noi... după: Cade-se să te fericim şi după Sfinte Dumnezeule, Condacul Inainte-mergătorului; Doamne al puterilor fii cu noi... nu-l cântăm. După: Ceea ce eşti mai cinstită... trei metanii mari, iară Sfinte Dumnezeule... nu-l zicem, ci Apolisul cel mic. Miezonoptica o cetim după obicei cu Catisma, precum s'a scris în Lunia a doua săptămână din post. De asemenea şi Utrenia şi toată slujba Inainte-mergătorului.

I. De se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap al Sfântului Ioan Inainte-mergătorului în Sâmbăta a 2-a, sau a 3-a, din post:

Vineri seara, Catisma rândului. La Doamne strigat-am... punem Stihiri 10 şi cântăm din Triod Idiomela zilei de două ori şi din Octoih patru Mucenice şi ale Inainte-mergătorului 4, Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Născătoarei glasului ce a trecut. Ieşire, Pro-

chimen și Paremia zilei și ale Inainte-mergătorului. Să se îndrepteze rugăciunea mea... și celelalte ale Liturghiei cei mai înainte sfințite. Iară de nu este Liturghie, Vineri seara la Doamne strigat-am... Stihirile Inainte-mergătorului pe 6, Slavă... a lui, Și acum... a Născătoarei glasului Ieșire, Prochimen, Paremia zilei și ale Sfântului trei, apoi Invrednicește-ne Doamne... La Stihoavnă: Idiomela Triodului de două ori și Mucenica Octoihului după glas, Slavă... a Inainte-mergătorului, Și acum... a Născătoarei. După: Acum sloboze te... și după Tatăl nostru... Troparul Inainte-mergătorului Slavă... Și acum... a Născătoarei Invierii glasului de rând; Ectenia, trei metanii mari și rugăciunea: Prea Sfântă Treime... Fie numele Domnului... și Psalmul 33: Bine voiu cuvânta pre Domnul.., Apoi Cade-se cu adevărat... și Apolisul. La După-cinarea mare, cântăm Patrucântarea Sâmbetei. La Utrenie și la Ceasuri, cântăm numai ale Mergătorului-înainte, precum mai sus am arătat. La Liturghie, slujba zilei și a Inainte-mergătorului.

O. De se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap al Sfântului Ioan în Duminica a 2-a din post:

Sâmbătă seara la Vecernia mică: Stihirile Invierii și ale Născătoarei de Dumnezeu, după obiceiu:

La Vecernia mare: La Doamne strigat-am .. trei Stihiri, ale Invierii, una a lui Anatolie și ale Inainte-mergătorului, Slavă... a Inainte-mergătorului, Și acum... a Născătoarei glasului. Ieșire, Prochimenul zilei și Paremiile Inainte-mergătorului. La Litie: Stihira hramului și Stihirile Inainte-mergătorului cele dela Stihoavnă.

La Stihoavnă: Stihirile Invierii după Alfa Vita. Slavă... a Inainte-mergătorului, Și acum... a Născătoarei. La binecuvântarea pâinilor: Troparul *Născătoare de Dumnezeu, Fecioară...* de trei ori și cetire din tâlcuirile Trimiterilor apostolești.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii de două ori, Slavă... a Inainte-mergătorului, Și acum.. a Născătoarei Invierii, acelaşi glas. După Catisme, Sedelnele Invierii cu ale Născătoarei lor și cetire la tâlcuirea Evangheliei. Apoi Polieleu și Sedelnele Inainte-mergătorului toate câte odată. Slavă... Sedelna cea după Polieleu, Și acum... a Născătoarei și cetirea a Inainte-mergătorului, Antifoanele, Prochimenul glasului, Toată suflarea... Evanghelia Invierii, Invierea lui Hristos... și Psalmul 50, Slavă... glas 8: Ușile pocăinței... și celelalte. Canonul Invierii cu Irmosul pe 4, în Triod pe 4 și al Inainte-mergătorului pe 6. Catavasia: Deschide-voiu gura mea... După 3 Cântare, Condacul și Icosul Inainte-mergătorului și Sedelna lui de două ori; Slavă... Și acum... a Născătoarei și cetirea Mergătorului-înainte. După 6 Cântare, Condacul și Icosul Invierii și Prologul. La 9 Cântare, cântăm Ceea ce ești mai cinstită... Apoi Luminânda Invierii, Slavă a Inainte-mergătorului, Și acum... a Născătoarei Invierii.

La Laude: Stihirile Invierii 4 și ale Sfântului cu cea de Slavă 4, cu Stihirile lui și după aceste Stihiri zicem Stih: *Scoală-Te Doamne, Dumnezeul meu...* Și cântăm Stihira Idiomelă a Triodului, Slavă... tot aceasta, Și acum... Prea binecuvântată ești... Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule... Troparul Invierii. Apolisul și obișnuita Litie în pridvor, Slavă... Și acum... Stihira Evangheliei. La Ceasuri: Troparul Invierii, Slavă... al Inainte-mergătorului, Și acum... a Născătoarei Ceasului. După Tatăl nostru... pe rând Condacul Invierii și al Sfântului și cel desăvârșit apolis.

La Liturghie: Fericirile glasului pe 6 și din Canonul Inainte-mergătorului, Cântarea 3, pe 4 și cealaltă slujbă a zilei și a Inainte-mergătorului. Iară slujba sfântului Grigorie o cântăm când va voi cel mai mare, sau în Duminicile ce vin, a 4-a sau a 5-a, sau slujba Inainte-mergătorului o cântăm în Sâmbăta a doua.

P. De se va întâmpla Aflarea Cinstitului Cap al Sfântului Ioan Inainte-mergătorul în Duminica a 3-a din post, la Inchinarea Cinstitei Cruci:

Sâmbătă seara la Vecernia mică și la Stihoavnă: Stihirile toate din Triod după obiceiu.

La Vecernia mare: la Doamne strigat-am... Stihirile Invierii 3, ale Crucii 4 şi ale Inainte-mergătorului 3, Slavă... a Crucii, Şi acum... a Născătoarei cea intâia a glasului. Prochimenul zilei şi Paremiile Inainte-mergătorului.

La Litie: Stihira hramului şi trei ale Inainte-mergătorului dela Stihoavnă şi Laude. Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Crucii.

La Stihoavnă: Stihirile Invierii, Slavă... a Inainte-mergătorului. Şi acum... a Crucii. La binecuvântarea pâinilor. Troparul: *Născătoare de Dumnezeu, Fecioară...* de două ori, şi al Crucii odată, *Mântueşte Doamne poporul Tău...*

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii de două ori Slavă... al Inainte-mergătorului, Şi acum... al Crucii. După Catisme, Sedelnele Invierii cu ale Născătoarei lor şi cetire din tâlcuirea Evangheliei. Polieleul Inainte-mergătorului şi Sedelnele lui toate, Slava cea după Polieleu. Şi acum... a Născătoarei şi cetirea Inainte-mergătorului. Antifoanele glasului, Prochimen şi Evanghelia Invierii. Invierea lui Hristos... Psalmul 50, Slavă... *Uşile pocăinţii.*

Canonul Invierii cu Irmosul pe 4 al Inainte-mergătorului pe 4 şi al Crucii pe 6. Catavasia Crucii: *Mai înainte a închipuit dumnezeescul Moisi...*

După Cântarea 3. Condacul şi Icosul Inainte-mergătorului şi Sedelna lui de două ori. Slavă... Şi acum... a Crucii şi cetirea Inainte-mergătorului. După 6 Cântare. Condacul şi Icosul crucii. La Cântarea 9, Ceea ce eşti mai cinstită... Luminânda Invierii, Slavă... a Inainte-mergătorului, Şi acum... a Crucii.

La Laude: Stihirile Invierii 4 şi trei podobnice ale Crucii, cea dintâia de două ori, cu Stihurile lor. Apoi Stihul Invierii: *Scoală-Te Doamne, Dumnezeul meu...* şi cântăm Idiomela zilei din Triod, Slavă... aceeaşi, Şi acum... Prea binecuvântată eşti... Doxologia mare şi Sfinte Dumnezeule... cu Cântare mare. In acest timp se scoate Crucea şi cântăm Troparul: Mântueşte Doamne poporul Tău... de trei ori şi se face inchinăciune cinstitei Cruci, după obiceiu, precum arată in Triod. Apoi Ecteniile, Apolisul şi Litie. Slavă... Şi acum... Stihira Evangheliei şi învăţătura lui Studit şi Ceasul 1, în pridvor.

La Ceasuri: Troparul Invierii, Slavă... al Crucii, Şi acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru... Condacul Inainte-mergătorului. La Ceasul 3; Troparul Invierii, Slavă... al Inainte-mergătorului, Şi acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru... Condacul Inainte-mergătorului. Şi acum... al Născătoarei Ceasurilor, După Tatăl nostru... Condacele le zicem schimbându-le.

La Liturghie: Fericirile glasului pe 4, ale Crucii Cântarea 3, pe 4 şi ale Inainte-mergătorului, Cântarea 6 pe 4. După Ieşire, Troparul Invierii, al Crucii şi al Inainte-mergătorului, Condacul Invierii, Slavă... Condacul Inainte-mergătorului, Şi acum... al Crucii. Prochimen, Apostolul şi Evanghelia, mai înainte ale Crucii, apoi ale Mergătorului-înainte.

Cade-se a şti:

P. De se va intâmpla Sfinţii 40 de Mucenici în Sâmbăta intâia a postului, sau a doua, sau a treia, sau a patra:

Se cântă slujba lor neschimbată, precum mai înainte s'a arătat la Aflarea Cinstitului Cap al Sfântului Ioan Inainte-mergătorul la litera I.

Iară de se vor intâmpla 40 Mucenici, în Duminica intâia a postului, sau a doua, sau a treia, sau a patra, sau a cincea:

Cântăm slujba lor neschimbată ca şi a Inainte-mergătorului.

Iară de se vor intâmpla 40 Mucenici Luni, a doua, sau a treia, sau a patra, sau a cincea, sau a şasea:

Cântăm slujba lor precum şi slujba Inainte-mergătorului.

Iară de se vor intâmpla 40 Mucenici în Miercurea a patra din post:

Cântăm slujba lor mai înainte în Marţia aceleiaşi săptămâni. Numai Marţi seara la Doamne strigat-am..., Stihiri: Idiomela zilei din Triod de două ori, ale Crucii 4 şi ale

Mucenicilor 4, Slavă... a Mucenicilor, Şi acum... a Crucii; iar alte Stihiri ale Crucii le cântăm Miercuri la Laude. Ieşire, Prochimen, Paremia zilei şi: *Să se îndrepteze rugăciunea mea...* Iar unde nu va fi Liturghia cea mai înainte sfinţită:

Marţi seara la Doamne strigat-am... Stihirile Crucii pe 6, iar al Sfinţilor Mucenici se sfârşeşte Praznicul la Ceasuri, precum s'a arătat la Inainte-mergătorul, în Lunia a două săptămână din post, la litera L.

Iar de se vor întâmpla 40 Mucenicii în Joia Canonului celui mare:

Se cântă slujba lor toată în Marţia aceleiaşi săptămâni, mai înainte.

Iară de se vor întâmpla 40 Mucenici în Sâmbăta Acatistului:

Slujba lor o cântăm în Duminica a cincia din post.

Cade-se a şti:

R. De se va întâmpla înainte-serbarea Bunei Vestiri în ori ce zi, afară de Sâmbătă şi de Duminică:

La Doamne strigat-am... Idiomela zilei de două ori, Mucenica, trei Podobnice ale Triodului şi trei ale înainte-serbării pe 4, Slavă... Şi acum... glas 2: *Binevesteşte Gavriil...* Ieşire, Prochimenul şi Paremia zilei şi cealaltă slujbă a Liturghiei cei mai înainte sfinţită.

Iară de nu este Liturghie: Cântăm trei Podobnice ale Triodului şi trei ale înainte-serbării. Slavă... Şi acum... *Binevesteşte Gavriil...* La Stihoavnă: Idiomela Triodului de două ori şi Mucenica, Slavă... Şi acum... a înainte-serbării.

La Utrenie: Aliluia şi Treimicile glasului; apoi obişnuitele Catisme şi celelalte după obiceiu. Canonul înainte-serbării cu Irmosul pe 6 şi ale Triodului după rânduiala lor. După 3 Cântare, Sedelna înainte-serbării, Astăzi toată făptura se bucură... Slavă... Şi acum... tot aceasta. După 6 Cântare, Condac: *Cu venirea Sfântului Duh...* După a 9-a Cântare, Luminânda glasului.

La Stihoavnă, din Triod, Idiomela zilei de două ori şi Mucenica, Slavă... Şi acum... a înainte-serbării: Limba care nu o ştia... Şi Ceasul 1, cu Catismă şi cu metanii după obiceiu.

S. De se va întâmpla înainte-serbarea Bunei Vestiri în Sâmbăta a 3-a sau a 4-a din post:

Vineri seara, la Doamne strigat-am... Idiomela zilei de două ori, patru Mucenice ale glasului şi ale înainte-serbării, trei pe 4. Slavă... a înainte-serbării, Şi acum... a Născătoarei glasului ce a trecut. Ieşire, Lumină lină, Prochimen şi Paremia zilei, Să se îndrepteze rugăciunea mea... şi celelalte ale Liturghiei cei mai înainte sfinţite.

Iară de nu este Liturghie: La Doamne strigat-am... Stihirile înainte-serbării, pe 6, Slavă... a înainte-serbării, Şi acum... a Născătoarei glasului ce a trecut. Lumină lină... fără Ieşire, Prochimen şi Paremia zilei; apoi Invredniceşte-ne Doamne... Ectenia: Să plinim rugăciunile... La Stihoavnă, Idiomela Triodului de două ori (este scrisă la Doamne strigat-am) şi Mucenica Octoihului, după glas cu Stihurile cele obişnuite. Slavă... Şi acum... a înainte-serbării. Acum slobozeşte... şi după Tatăl nostru... Troparul înainte-serbării. Apoi Ectenia: Miluieşte-ne pre noi, Dumnezeule... şi trei metanii mari. Apoi rugăciunea: *Prea Sfântă Treime.* Fie numele Domnului, de trei ori şi Psalmul 33. Cade-se să te fericim... şi Apolisul. După-cinare, cântăm pe cea mare, fără metanii. La întâiul Sfinte Dumnezeule în locul lui: *Luminează ochii mei...* zicem Troparul înainte-serbării, Astăzi începăturile bucuriei a toată lumea... După al doilea Sfinte Dumnezeule, Troparele cele obişnuite, *Miluieşte-ne pe noi Doamne...* Canonul morţilor cel din Octoih. După Cade-se cu adevărat... Condacul înainte-serbării.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul înainte-serbării de două ori şi obişnuitele Catisme, Sedelnele Octoihului, Fericiţi cei fără prihană, pentru morţi, nu cân-

tăm. Canonul înainte-serbării cu Irmosul pe 6. După 3 Cântare, Sedelna înainte-serbării. Slavă... Şi acum... tot aceea. Iară când vine Patrucântarea, cântăm Canonul înainte-serbării după obiceiu şi de la Triod pe 8. După 6 Cântare. Condacul şi Icosul înainte-serbării. După a 9-a Cântare, Luminânda înainte-serbării. Stihoavna Octoihului, Mucenicile glasului de la Laude; iară Stihuri zicem cele obişnuite: *Umplutu-ne-am dimineaţa*... Slavă... Şi acum... a înainte-serbării, glasul al 4-lea: *Auzit-a Născătoarea de Dumnezeu limba care nu o ştia*... La Ceasuri, Troparul şi Condacul înainte-serbării.

La Liturghie: Fericirile înainte-serbării, Cântările 3 şi 6. După ieşire, Troparul hramului lui Hristos, de este hramul Lui acela, apoi Troparul înainte-serbării, Slavă... Condacul hramului Sfântului, Şi acum... al înainte-serbării.

R. De se va întâmpla înainte-serbarea Bunei-Vestiri în Duminica Închinării Crucii:

Sâmbătă seara, la Vecernia mare: la Doamne strigat-am... Stihirile Invierii 3, ale Crucii 4 şi ale înainte-serbării 3, Slavă... a Crucii, Şi acum... a Născătoarei, cea întâi a glasului. *La Litie*: Stihira hramului, Slavă... a Crucii dela Doamne strigat-am Şi acum... a înainte-serbării.

La Stihoavnă: Stihirile Invierii după Alfa Vita. Slavă... a Crucii, Şi acum... a înainte-serbării de la Stihoavna Utreniei. La binecuvântarea pâinilor, Troparul: *Născătoare de Dumnezeu, Fecioară*... de două ori şi al Crucii odată. Fie numele Domnului... de trei ori, Slavă... Şi acum... Psalmul 33 şi cetire.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii de două ori, Slavă... al Crucii, Şi acum... al înainte-serbării şi celelalte după obiceiu.

Canonul Invierii cu Irmosul pe 4, al Crucii, pe 6 şi al înainte-serbării pe 4. Catavasie: Mai înainte a închipuit dumnezeescul Moisi... După a 3-a Cântare, Condacul şi Icosul înainte-serbării şi Sedelna Crucii de două ori, Slavă... Şi acum... a înainte-serbării. După a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul Crucii. După a 9-a Cântare, Luminânda Invierii, Slavă... a Crucii. Şi acum... a înainte-serbării. Iară celelalte toate la Laude şi la Liturghie, precum s'a arătat şi s'a scris mai înainte de Duminica a 3-a din post; numai la Ceasuri, Troparul Invierii, Slavă... al Crucii şi al înainte-serbării, schimbându-le. După Tatăl nostru... Condacul Crucii şi al înainte-serbării, le zicem schimbându-le.

S. De se va întâmpla înainte-serbarea Bunei Vestiri Miercuri a 4-a săptămână, care este Închinarea Crucii:

Seara şi dimineaţa toată slujba o cântăm cu metanii. Marţi seara, Catisma rândului. La Doamne strigat-am... Stihirile din Triod ale zilei 3 şi ale înainte-serbării 3. Slavă... a Crucii, Şi acum... a înainte-serbării.

La Stihoavnă: Idiomela din Triod şi Mucenica, Slavă... a Crucii, Şi acum... a înainte-serbării.

La Utrenie: Miercuri, Canonul Triodului cu Irmosul pe 6 şi al înainte-serbării pe 4. Iar unde vine Tricântarea, cântăm Canonul Crucii cu Irmosul pe 4, şi al înainte-serbării pe 2, şi Tricântarea pe 8. La urmă, Irmosul Tricântării. După a 3-a Cântare, Condacul înainte-serbării, Sedelna zilei, Slavă... Şi acum... a înainte-serbării. După a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul Crucii. După a 9-a Cântare, Luminânda, Treimica glasului.

La Laude: Stihirile Crucii, cari au rămas la Doamne strigat-am. La Stihoavnă, a Triodului, Slavă... a Crucii, Şi acum... a înainte-serbării. La Ceasul 1 se face închinarea Crucii după obiceiu. In acest chip se cântă slujba înainte-serbării cu a Crucii şi Vineri de se va întâmpla tot într'această săptămână.

S. De se va întâmpla înainte-serbarea Bunei Vestiri Joi a 4-a săptămână din post:

Miercuri seara la Doamne strigat-am... Stihirile Ttriodului pe 6 şi ale înainte-serbării pe 4, Slavă... a Crucii, Şi acum... a înainte-serbării, apoi Ieşire şi celelalte ale Liturghiei cei mai înainte sfinţite. La Utrenie,

cântăm toate precum s'a arătat la rând la litera R, afară de Sâmbătă și de Duminică.

Iară de se va întâmpla înainte serbarea Bunei Vestiri a Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei în Dumineca a 4-a, sau a 5-a din post:

La Vecernia mare: Stihirile Invierii 3, ale lui Anatolie 3 și ale înainte-serbării 4. Slavă... a înainte-serbării, Și acum... a Născătoarei glasului și celelalte după obiceiu. Numai la Utrenie, după Evanghelie, *Ușile pocăinței deschide-mi...* Canonul Invierii cu Irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2, din Triod pe 4 și al înainte-serbării pe 4. Catavasia: *Deschide-voiu gura mea...* După a 3-a Cântare, Condacul înainte-serbării și Sedelna Triodului, Slavă... Și acum... a înainte-serbării. După a 6-a Cântare, Condacul și Icosul Invierii, după a 9-a Cântare, Luminânda Învierii. Slavă.. Și acum... a înainte-serbării.

La Laude: Stihirile Invierii după obiceiu; după acestea zicem Stih: *Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu...* și cântăm Stihira Idiomelă a Triodului, Slavă... tot aceasta, Și acum... *Prea binecuvântată ești...* Doxologia mare și celelalte după obiceiu. La Ceasul 1, Troparul Invierii, Slavă... al înainte-serbării, Și acum.. al Născătoarei Ceasurilor. Iară slujba Sfântului Ioan Scărarul și a Sfintei Maria Egipteanca se cântă când va socoti cel mai mare.

X. De se va întâmpla înainte-serbarea Bunei Vestiri în Sâmbăta a 5-a a Acatistului:

Vineri seara Catisma rândului. La Doamne strigat-am... punem stihiri 10 și cântăm din Triod Idiomela zilei de două ori și Martirica, ale Acatistului 4 și ale înainte-serbării trei, Slavă... a înainte-serbării, Și acum... a Acatistului. Ieșire, Prochimenul zilei și Paremia; Să se îndrepteze rugăciunea mea... și celelalte ale Liturghiei cei mai înainte sfințite; iară Patrucântarea Triodului se cântă la După-cinare.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Acatistului de două ori, Slavă... Și acum... al înainte-serbării și obișnuitele Catisme; apoi Condacele și Icoasele Acatistului după rândueala lor.

Canonul înainte-serbării cu Irmosul pe 6 și al Acatistului pe 8. Catavasie: *Deschide-voiu gura mea...* După a 3-a și după a 6 a Cântare, Condace și Icoase după obiceiu. După a 9-a Cântare, Luminânda Acatistului de două ori, Slavă... Și acum... a înainte-serbării.

La Laude: Stihirile Acatistului pe 4, Slavă... Și acum... *Auzit-a Născătoarea de Dumnezeu...* Doxologia mare și Apolisul.

De se va întâmpla înainte-serbarea Bunei-Vestiri în Sâmbăta lui Lazăr:

Se cântă slujba înainte-serbării mai înainte Joi tot în aceeași săptămână, precum am arătat la litera R, afară de Sâmbătă și de Duminică.

T. Invățătură pentru sărbătoarea Bunei Vestiri a Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei. Se începe de Joi a treia săptămână din post și se suie până în Miercurea săptămânei Luminate:

De este post începem Vecernia fără de Catismă și fără de metanii. La Doamne strigat-am .. punem Stihirile pe 10 și cântăm din Triod Idiomela zilei de două ori, trei Podobnice și ale sărbătoarei trei, repetând două, Slavă... Și acum... *Trimis a fost din cer...* Ieșire, Lumină lină .. Prochimenul și Paremia zilei și ale Praznicului trei, cea întâia, dela Facere: Ieșit-a Iacov dela puțul jurământului... a doua din Profeția lui Iezechiil: fi-va din ziua a opta..., a treia dela Pilde: Înțelepciunea și-a zidit ei-și casă... Apoi: Să se îndrepteze rugăciunea mea... și trei metanii mari și celelalte ale Liturghiei cei mai înainte sfințite.

Iar de nu va fi Liturghia cea mai înainte sfințită:

Seara la Doamne strigat-am..., trei Stihiri podobnice ale Triodului, cinci ale Praznicului. Slavă... Și acum... Trimis a fost... Ieșire, Prochimen și Paremia zilei și ale serbării trei; apoi: Invrednicește-ne Doamne...

La Stihoavnă: Idiomela Triodului de două ori și Mucenica, Slavă... Și acum... a serbării: *Astăzi este bucuria Bunei Vestiri...* După

Acum slobozeşte... şi după Sfinte Dumnezeule... Troparul serbării, Ectenia, trei metanii mari şi Apolisul. La masă deslegăm la untdelemn şi vin, ori în ce zi s'ar întâmpla, întru cinstea Preasfintei Stăpâniei noastre de Dumnezeu Născătoarei.

La ceasul cel d'intâiu al nopţii, toacă paraclisiarhul în toaca cea mare şi trage toate clopotele şi adunându-ne în biserică şi cădind preotul, cântăm După-cinarea mare, şi: *Cu noi este Dumnezeu...* După întâiul Sfinte Dumnezeule... Troparul serbării: *Astăzi este începerea mântuirii noastre...* după al doilea Sfinte Dumnezeule... Condacul serbării: *Apărătoarei Doamne...* şi după: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu... facem Ieşire în pridvor, unde se face Litia după obiceiu şi cântăm Stihirile serbării trei, Slavă... şi acum Bine vesteşte Gavriil... Apoi zice preotul rugăciunile Privegherii cele obişnuite şi intrând în biserică, cântăm Stihirile Stihoavnei ale serbării; Slavă... Şi acum... *Astăzi este bucuria Bunei Vestiri...* La binecuvântarea pâinilor, Troparul: *Astăzi este începătura mântuirii noastre...* de trei ori. Fie numele Domnului binecuvântat... de trei ori şi Psalmul 33: *Bine-voiu cuvânta pe Domnul...* până la *Nu se vor lipsi de tot binele...* Şi împarte fraţilor pâinile cele binecuvântate, după obiceiu şi cetirea serbării.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul..., Troparul serbării de trei ori şi cetim trei Catisme. După întâia Catismă, amândouă Sedelnele Triodului fără Ectenie şi cetirea zilei. După a doua Catismă, Ectenia şi Sedelna serbării: *Mai marele voevod...* Slavă şi acum... tot aceasta şi cetirea serbării. După a 3-a Catismă, Sedelna serbării: *Astăzi toată suflarea se bucură...* Slavă... Şi acum... tot aceasta. După cetire se dau făclii fraţilor; după Polieleu, Sedelna: *Gavriil din cer...* Slavă... Şi acum... *Trimis a fost Gavriil la Fecioara...* şi cetirea serbării. Antifonul întâiu al glasului 4, Prochimen glas 4: Binevestiţi din zi în zi mântuirea Dumnezeului nostru. Stih: Cântaţi Domnului cântare nouă. Şi Evanghelia dela Luca: În zilele acelea sculându-se Maria... După Psalmul 50, Stihira serbării: *Binevesteşte Gavriil...* Canonul serbării, Irmosul de două ori, Troparele pe 12. Catavasia serbării. Iar unde vine Tricântarea, cântăm Canonul serbării cu Irmosul pe 6 şi Tricântarea pe 8, Catavasie: Irmosul Triodului într'amândouă stranele împreună. După 3 Cântare, Sedelna serbării, glas 8: *Cuvântul lui Dumnezeu...* Slavă... Şi acum... tot aceasta. După 6 Cântare, Condac: *Apărătoarei Doamne...* şi Icosul şi cetim Prologul. La 9 Cântare, iar aprind fraţii făcliile. Ceea ce eşti mai cinstită... nu cântăm, ci Pripelele serbării: *Bine vesteşte pământule bucurie mare, lăudaţi ceruri slava lui Dumnezeu.* Şi Irmosul: *Ca de un sicriu însufleţit...* Asemenea şi cealaltă strană, Pripeala şi Irmosul şi celelalte Tropare ale serbării, zicând tot acea Pripeală. Iară la Troparele Tricântării, zicem Pripeala: *Slavă Ţie Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.* Pe urmă, Irmosul Triodului şi 'al serbării, cu Pripeala. Luminânda serbării de două ori: *Al puterilor celor cereşti Voevod...* Slavă... Şi acum... *Taina cea din veci se cunoaşte astăzi.*

La Laude: Cântăm patru Stihiri ale serbării, Slavă... Şi acum... glas 2: *Taina cea din veci...* De este Sâmbătă sau Duminică, cântăm Doxologia mare, Ectenia şi Apolisul. Iară de este în zi de post, cântăm Stihoavna Triodului, Idiomela zilei de două ori şi Mucenica; Slavă... Şi acum... a serbării: *Să se veselească cerurile...* Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului..., odată. După Tatăl nostru... Troparul serbării, Ecteniile şi la sfârşit trei metanii mari, fără Apolisul Utreniei şi Ceasul 1. cu Catismă: Troparul şi Condacul Praznicului şi la sfârşit trei metanii şi rugăciunea: Hristoase, lumina cea adevărată... Şi se miruesc fraţii cu sfântul untdelemn. Şi se cântă şi Stihira idiomelă a serbării şi Apolisul. La al treilea ceas din zi, ieşim cu Litie afară din mănăstire cu crucile şi întorcându-ne intrăm în biserică şi cetim Ceas 3 şi 6 cu Catisme, fără metanii, Troparul şi Condacul serbării. La Ceasuri, în toacă nu lovim. La Ceasul 6 cântăm Troparul şi Paremia Triodului şi celelalte după rânduiala lor; şi cetim cuvântul al cărui început este: *Iarăşi este bucurie a Bunei Vestiri...* Adăugăm apoi şi Ceasul al noulea cu Catismă; Fericirile degrab fără de cântare şi fără de metanii. Pomeneşte-ne pe noi Doamne... şi Ceata cerească... Slăbeşte, lasă... după Tatăl

nostru... Condacul serbării, Doamne miluește de 40 ori, Slavă... Și acum... Ceea ce ești mai cinstită... trei metanii mari și rugăciunea: *Preasfântă Treime*... Și îndată începem Vecernia și o cântăm fără Catismă și fără metanii.

La Doamne strigat-am... Idiomela zilei de două ori, fără Mucenică, trei podobice ale Triodului și trei Idiomele ale serbării, glas 4, dela Stihoavnă și trei ale Arhanghelului. La Stihira a 11-a, Stih: *Cela ce faci îngerii Tăi Duhuri*... Slavă... Și acum... a serbării: *Trimis a fost*... Iară preotul face Proscomidia la Stihiri. Ieșirea cu Evanghelia, Lumină lină... Prochimen și Paremia zilei și două ale serbării cea d'intâiu, dela Ieșire: *Văzut-a Moisi*... cea de a doua dela Pilde: *Domnul m'a zidit*... Apoi Ectenia mică, Sfinte Dumnezeule... Prochimen, Apostolul către Evrei: *Fraților, cel ce sfințește și cei ce se sfințesc*... Evanghelia dela Luca și celelalte ale Liturghiei lui Gură de Aur. In loc de Axion, cântăm Irmosul: *Ca de un Sicriu*...

In ziua de 26 Martie cântăm la Utrenie:

Aliluia și Treimicile glasului, iară de este Sâmbătă, sau Duminică, cântăm la Dumnezeu este Domnul... Troparul Arhanghelului: *Cel ce ești mai mare Voevod*... După întâia Catismă, Sedelna Octoihului[1], după a doua și a treia, Sedelnele Triodului.

Canonul serbării al Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul pe 6 și al Arhanghelului pe 6. Iară când vine Tricântarea, cântăm Canonul serbării al Născătoarei de Dumnezeu și al Arhanghelului cu Irmosul pe 6. Și Tricântarea pe 8. Catavasie, Irmosul Triodului După a 3-a Cântare, Sedelna glas 4, Slavă... Și acum... tot aceasta și cetire. După a 6-a Cântare, Condacul Arhanghelului glas 8: *Al prea luminatei și întru tot lucrătoarei Treimi*... După a 9-a Cântare, Luminânda, Treimica glasului.

La Laude: Stihirile Arhanghelului pe 4, Slavă... Și acum... a serbării: *Binevestește Gavriil*... La Stihoavnă, a Triodului Idiomela zilei de două ori și Mucenica; Slavă... Și acum... a Născătoarei și celelalte toate le cântăm cu metanii.

T. De se va întâmpla Buna Vestire în Sâmbăta a 3-a sau a 4-a a postului:

Vineri seara Catismă nu cetim. La Doamne strigat-am... Stihirile pe 10; Idiomela zilei de două ori și ale serbării 8, Slavă... Și acum... a serbării. Paremia zilei și cinci ale serbării. Să se îndrepteze rugăciunea mea... Și celelalte ale Liturghiei cei mai înainte sfințite. Iară la Ceasul întâiu al nopții, cântăm După cinarea mare, după obiceiu. După întâiul Sfinte Dumnezeule... Troparul serbării. După al doilea, Condacul serbării. După: Slavă întru cei de sus... L'tie precum s'a arătat mai înainte în ziua cea de post.

La Utrenie: Se face slujba toată a serbării. Nici Patrucântarea, nici altceva de ale Sâmbetei nu se cântă, ci toate numai ale serbării. Cântăm și Doxologia mare. Iară Patrucântarea se cântă mai înainte Joi la Dupăcinare. Asemenea și la Liturghie toate ale serbării.

S. Cade-se a ști: De se va întâmpla Buna Vestire în Duminica a 3-a din post:

Sâmbătă la Vecernia mică: La Doamne strigat-am.. Stihirile Crucii pe 4, Slavă... Și acum... a serbării. La Stihoavnă, cântăm o Stihiră a Invierii și ale serbării. Idiomelele de la Stihoavna Vecerniei mari, cu Pripelele lor. Slavă... Și acum... a serbării. După Sfinte Dumnezeule.. Troparul Invierii, Slavă... Și acum... al serbării. Ectenia și Apolisul.

La Vecernia mare, cântăm: Fericit bărbatul... Catisma toată. La Doamne strigat-am..., Stihirile Invierii 3, ale Crucii trei Podobnice și ale serbării patru Podobnice, Slavă... a Crucii, *Hristoase, Dumnezeul nostru*... Și acum... *Trimis a fost din cer*... Apoi Ieșire și cinci Paremii ale serbării.

La Litie, Stihirile serbării, trei Idiomele și trei ale Crucii dela Laude; Slavă... a serbării, Și acum... a Crucii.

La Stihoavnă: Stihirile Invierii după Alfa Vita. Slavă... a Crucii, Și acum... a serbării.

La binecuvântarea pâinilor: Troparul serbării de două ori și odată: *Mântuește Doamne poporul Tău*.. și cetire din trimiterile Apostolilor, sau a serbării.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii, de două ori; Slavă... al Crucii, Și acum... al serbării.. După Catisme, Sedelnele Invierii cu ale Născătoarei lor și cetire la tâlcuirea Evangheliei. Policleul și Sedelnele serbării, toate câte odată, Slavă... Și acum... a serbării și cetirea serbării. Antifoanele glasului, Prochimen și Evanghelia serbării. Invierea lui Hristos, Psalmul 50 Stihira serbării, Canonul Invierii cu Irmosul pe 4 și al serbării pe 6. Catavasie: *Deschide-voiu gura mea*... După Cântarea 3, Condacul și Icosul Crucii și Sedelnele Crucii, Slavă.. Și acum... a serbării și cetirea serbării. După a 6-a Cântare, Condacul și Icosul serbării și Prologul. La a 9-a Cântare, cântăm: Ceea ce ești mai cinstită... Luminânda Invierii, Slavă... a Crucii, Și acum... a serbării.

La Laude: Stihirile Invierii 4 și ale serbării 3 și Idiomela: *Taina cea din veac*... cu Stihurile lor: apoi Stih: *Scoală-Te Doamne Dumnezeul meu*... și cântăm Idiomela zilei din Triod; Slavă... aceeași Și acum... *Prea binecuvântată ești*. Doxologia mare, la care se face închinarea cinstitei Cruci după obiceiu, precum se arată în Triod; și după Ectenii și Apolis, Slavă... Și acum... Stihira Evangheliei și Ceasul 1, în pridvor. La Ceasuri: Troparul Invierii, Slavă... al Crucii. Și acum... al Născătoarei Ceasurilor. După: Tatăl nostru, Condacul Crucii și celelalte și cel desăvârșit Apolis.

La Liturghie: Fericirile glasului pe 4, ale serbării Cântarea 3 pe 4 și ale Crucii, Cântarea 6, pe 4. După Ieșire, Troparul Invierii, al Crucii și al serbării; în loc de Sfinte Dumnezeule, cântăm: *Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne*. Prochimen, Apostolul și Evanghelia, mai înainte zicem ale serbării, apoi ale Crucii. In loc de Axion, cântăm Irmosul: *Ca de un sicriu însuflețit*.

Liturghia se face a marelui Vasilie; precum și în toate Duminicile sfântului și marelui post, când se va întâmpla această serbare, se face dumnezeeasca Liturghie a lui Vasilie cel mare.

T. Iară de se va întâmpla serbarea Bunei Vestiri Luni a 4-a, sau a 5-a, sau a 6-a, a Sfântului post:

Duminică seara, la Vecernia mică: Stihirile Serbării 4, Slavă.. Și acum... a Serbării. La Stihoavnă: Idiomela Triodului de două ori și Mucenica; Slavă... Și acum... a serbării. Troparul serbării, Ectenia mică și Apolisul.

La Vecernia mare: După obișnuitul Psalm, cântăm Fericit bărbatul. Antifonul întâiu. La Doamne strigat-am... Stihirile pe 10, ale Triodului 3 Podobnice și ale serbării 7, Slavă... Și acum... a serbării: *Trimis a fost din cer*. Ieșire, Prochimenul zilei și Paremiile serbării 3, la Litie, Stihirile serbării. Slavă... Și acum... a serbării.

La Stihoavnă: Stihirile serbării cu Pripelele Serbării; Slavă... Și acum... a serbării. La binecuvântarea pâinilor, Troparul serbării de trei ori și cetirea serbării.

La Utrenie: Cântăm toată slujba serbării, precum s'a scris mai înainte în zi de post la rând, la litera T.

T. De se va întâmpla Buna Vestire în Miercurea Inchinării Cinstitei Cruci:

Se lasă Stihirile, Slăvirile și Canonul Crucii și se cântă Luni, sau Vineri în acea săptămână. Iar aicea cântăm toată slujba sărbătoarei Bunei Vestiri, cu Tricântarea, Miercuri, precum am arătat în ziua d'intâiu la rând. Iară la Utrenie, la Ceasul 1, se face închinăciune Crucii, după obiceiu.

U. De se va întâmpla Buna Vestire în Duminica a 4-a sau a 5-a a postului:

Sâmbătă seara, la Vecernia mică: Stihirile serbării pe 4, Slavă... Și acum... a serbării. La Stihoavnă, o Stihiră a Invierii și a serbării ale Stihoavnei cei mari, cu Pripelele lor; Slavă... Și acum... a serbării, Troparul serbării, Ectenia mică și Apolisul.

La Vecernia mare: Fericit bărbatul, Catisma toată. La Doamne strigat-am... Stihirile Invierii 3, una a lui Anatolie şi şase ale serbării. Slavă... Şi acum... a serbării: *Trimis a fost din cer*. Ieşire, Prochimenul zilei şi cinci Paremii ale serbării. La Litie: Stihirile serbării, Slavă... glasul al 8-lea, Şi acum... glasul al 2-lea.

La Stihoavnă: Stihirile Invierii, Slavă... Şi acum... a serbării. La binecuvântarea pâinilor, Troparul serbării de trei ori şi cetire din trimiterile Apostolilor sau a serbării.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul.. Troparul Invierii, de două ori, Slavă... Şi acum... a serbării După Catisme, Sedelnele Invierii cu ale Născătoarei lor şi cetire din tâlcuirea Evangheliei. Polieleul, Sedelnele serbării toate câte odată şi cetirea serbării. Antifoanele glasului, Prochimenul şi Evanghelia serbării. Invierea lui Hristos... şi Psalmul 50, Stihira serbării.

Canonul Invierii, cu Irmosul pe 4, din Triod pe 4 şi al serbării pe 6. Catavasia, Irmosul serbării. După a 3-a Cântare, Sedelna serbării, Slavă... Şi acum... aceeaşi, cetirea serbării. După a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul serbării şi cetim Prologul. La Cântarea a 9-a, cântăm: Ceea ce eşti mai cinstită, Luminânda Invierii şi a serbării.

La Laude: Stihirile Invierii 4 şi ale serbării 4, cu Pripelele lor; după aceasta, Stih: *Scoală-Te Doamne Dumnezeul meu*... Şi cântăm Idiomela zilei. Slavă... tot aceasta, Şi acum... Prea binecuvântată eşti... Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule... Troparul Invierii, Ecteniile şi Apolisul; apoi Slavă... Şi acum... Stihira Evangheliei.

Liturghia cântăm a Marelui Vasilie. Fericirile glasului pe 6 şi ale serbării, Cântarea 3 pe 4. Apoi Stihul Ieşirii, Troparul Invierii şi al serbării, Slavă... Şi acum... Condacul serbării. Prochimen, Apostolul şi Evanghelia, mai întâiu ale Duminicii, apoi ale serbării.

U. De se va întâmpla Buna Vestire a Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei în Miercurea a 5-a săptămână a sfântului post:

Cântăm slujba înainte-serbării Luni la rând, Stihirile şi Canonul. Iar al Sfântului de la Mineiu, îl cântăm la După-cinare; pentrucă se mută Canonul cel mare, de Joi în Marţea aceleiaşi săptămâni şi cântăm Canonul cel mare cu Tricântarea pe Marţi pentru serbarea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu; pentrucă Miercuri în însuşi serbarea seara la Vecernie Catismă nu se ceteşte şi metanii nu se fac; şi cântăm sfârşitul serbării Joi. Pentru aceea Miercuri seara Stihirile cu metanii şi Canonul cel mare Joi nu-l cântăm, că s'a cântat mai înainte Marţi.

Iar în Miercurea 5-a din post: Cântăm toată slujba serbării seara şi dimineaţa cu Triodul după rânduealǎ, precum am arătat mai înainte în zi de post. Iară sfârşitul serbării Bunei Vestiri îl cântăm Joi la Utrenie cu Tricântarea Apostolilor, precum am arătat Luni a 4-a şi a 5-a a sfântului post, la Ieşirea serbării Bunei Vestiri.

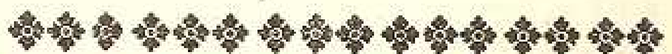

V. De se va întâmpla Buna Vestire a Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei Joi a 5-a săptămână din post, când se cântă Canonul cel mare:

Se mută pentru serbare, Canonul cel mare al Sfântului Andrei şi-l cântăm într'aceeaşi săptămână Marţi, cu Tricântarea de Marţi. Iară Tricântarea Apostolilor, o cântăm cu a serbării Bunei Vestiri şi la urmă Catavasia Triodului.

Iară de se va întâmpla Buna Vestire a Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei Vineri în aceeaşi săptămână:

Cântăm înainte-serbarea Bunei Vestiri Stihirile şi Canonul mai înainte la rând Miercuri, pentru Canonul cel mare, iară a Sfântului slujba din Mineiu o cântăm la După-cinare.

X. Iară de se va întâmpla Buna Vestire a Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei în Sâmbăta Acatistului:

Vineri seara, la Doamne strigat-am... Stihirile pe 10. Idiomela zilei de două ori, ale Serbării pe 8. Slavă... Şi acum... *Trimis a fost din cer*. Paremia zilei şi ale serbării

5. După: Să se îndrepteze rugăciunea mea... facem trei metanii şi celelalte ale Liturghiei cei mai înainte sfinţite. La Fie numele Domnului binecuvântat... trei metanii şi la Apolis iarăşi trei metanii.

Iară la ceasul întâiu al nopţii, toacă şi trag toate clopotele şi adunându-ne noi în biserică, binecuvintează preotul şi cetim După-cinarea mare; şi după Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu... ieşim în pridvor şi facem obişnuita Litie, la care cântăm trei Stihiri ale serbării, Slavă... Şi acum... *Bine-vesteşte astăzi...* Sfârşind Litia iarăşi intrăm în biserică şi cântăm Stihoavna, Stihiri Idiomele ale serbării cu Pripelele lor; Slavă... Şi acum... *Astăzi este bucuria...* La binecuvântarea pâinilor, Troparul serbării de trei ori şi cetirea serbării.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul serbării de trei ori. După întâia Catismă, Condacul: *Apărătoarei Doamne...* şi alte trei Condace şi trei Icoase; după a doua Catismă, iarăşi trei Condace şi Icoase trei. Apoi Polieleul şi Sedelnele toate ale serbării şi cetirea serbării. Antifonul întâiu al glasului 4, Prochimenul şi Evanghelia serbării, Psalmul 50 şi Stihira serbării.

Canonul serbării cu Irmosul pe 8 şi al Acatistului pe 6. Catavasia serbării amândouă corurile împreună; iară Patrucântarea nu cântăm acum, ci mai înainte Joi, la După-cinare. După a treia Cântare, trei Condace şi trei Icoase. Apoi Sedelna serbării şi cetirea. După 6 Cântare, trei Condace şi trei Icoase. Apoi Condacul: *O maică Prea lăudată...* de trei ori şi Icosul cel d'întâiu şi iarăşi Condacul: Apărătoarei Doamne... şi cetim Prologul şi Sinaxarul. La a noua Cântare, nu cântăm Ceea ce eşti mai cinstită... ci Pripelele serbării, precum mai înainte s'a scris la însuşi serbarea. La Canonul Acatistului, la Tropare zicem Pripeala: *Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântueşte-ne pe noi.* Şi la urmă cântăm Pripeala şi Irmosul: *Ca de un sicriu însufleţit*.. şi o închinăciune. Luminânda serbării.

La Laude: Stihirile serbării pe 4. Slavă... Şi acum... *Să se veselească cerurile...* Doxologia mare, Troparul serbării, Ectenii şi Apolis. Apoi învăţătura lui Studit şi Ceasul 1 în pridvor. La întâiul Ceas, Troparul şi Condacul serbării şi celelalte.

La Liturghie: Fericirile serbării, Cântarea 3 şi 6, pe 8. Prochimen, Apostol şi Evanghelia, ale serbării.

A. bis. De se va întâmpla serbarea Bunei Vestiri în Sâmbăta lui Lazăr:

Vineri seara, Catismă nu cetim. La Doamne strigat-am... Stihirile pe 10; Idiomela zilei de două ori: *Săvârşind patruzeci de zile cele de suflet folositoare...* apoi trei ale serbării, *Sfatul cel mai înainte de veci...* Şi cinci ale Sfântului Lazăr, Slavă... *Săvârşind patruzeci de zile cele de suflet folositoare...* Şi acum... a serbării: *Trimis a fost din cer...* Ieşire, Paremia zilei şi cinci ale serbării; şi celelalte ale Liturghiei cei mai înainte sfinţite. Iară la masă se face deslegare la vin şi la untdelemn.

La Ceasul întâiu al nopţii, toacă paracliserul în toaca cea mare şi trage toate clopotele şi adunându-ne în biserică, binecuvintează preotul şi cetim După-cinarea mare, iară preotul cădeşte, precum este obiceiul şi după întâiul Sfinte Dumnezeule, Troparul serbării. După al doilea, Condacul serbării. După Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu.. ieşim în pridvor şi facem obişnuita Litie, la care cântăm trei Idiomele ale serbării şi ale Triodului trei, cele dela Laude; Slavă... a serbării: *Să se veselească cerurile...* Şi acum... *Bine vesteşte astăzi...*

La Stihoavnă: Stihiri Idiomele ale serbării cu Pripelele lor; Slavă... *Stătut-ai înaintea gropii...* Şi acum... *Astăzi este bucuria Bunei Vestiri...* După: Tatăl nostru... Troparul serbării de trei ori, binecuvântarea pâinilor... şi cetirea serbării.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul serbării de două ori, Slavă... *Invierea cea de obşte...* Şi acum... a Serbării. După întâia Catismă, Sedelna Triodului: *Milostivindu-Te spre lacrămile Mariei...* de două ori; Slavă... Şi acum... a serbării şi cetire pentru dreptul Lazăr. După a doua Catismă, Sedelna Triodului: *Izvorul înţelepciunei...* de două ori; Slavă... Şi acum... a serbării şi ce-

tire pentru dreptul Lazăr, sau a serbării. Apoi Polieleul şi toate Sedelnele serbării şi cetirea serbării. Antifonul întâiu al glasului 4, Prochimenul şi Evanghelia serbării. Invierea lui Hristos... Psalmul 50 şi Stihira serbării. Canonul serbării cu Irmosul pe 6 şi al Sfântului Lazăr, amândouă Canoanele pe 8. Catavasia, Irmosul Canonului al doilea al lui Lazăr. Cântăm tot aicea şi Patrucântarea. După 3 Cântare, Condacul şi Icosul şi Sedelnele Sfântului Lazăr; Slavă... Şi acum... a serbării şi cetirea serbării. După 6 Cântare, Condacul şi Icosul şi cetirea serbării. La 9 Cântare, Ceea ce eşti mai cinstită, nu cântăm; ci Pripelele serbării, precum mai înainte s'a arătat la însuşi serbarea. Iară la Canonul Triodului ca pripeală zicem: *Slavă ţie Dumnezeul nostru, Slavă ţie*, Catavasie, Irmosul: *Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu*. După aceasta, Pripeala serbării şi Irmosul: *Ca de un sicriu însufleţit...* Apoi, Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru pe glas 1, Luminânda serbării de două ori; Slavă... Şi acum... a lui Lazăr.

La Laude: Stihirile serbării trei şi ale Sfântului Lazăr trei; apoi Pripelele: *Scoală-Te Doamne Dumnezeul meu* şi *Mărturisi-mă-voiu Ţie Doamne cu toată inima mea...* Slavă... a Sfântului Lazăr. *Mare şi preaslăvită...* Şi acum... a serbării: *Taina cea din veac...* Doxologia mare, Troparul serbării. Slavă... Şi acum... *Invierea cea de obşte...* Ectenia, Apolis, învăţătură pentru credinţă şi Ceasul 1, în pridvor.

La Liturghie: Fericirile serbării, Cântarea 3, pe 4 şi ale lui Lazăr, Cântarea 6, pe 4. După Ieşire, Troparul serbării şi al lui Lazăr, Slavă.. Condacul lui Lazăr, Şi acum.., al Serbării. In locul lui Sfinte Dumnezeule cântăm: *Câţi în Hristos v'aţi botezat...* Prochimen, Apostol şi Evanghelie mai întâiu a serbării, apoi a lui Lazăr. In loc de Axion, cântăm Irmosul serbării.

B. bis. Iară de se va întâmpla Buna Vestire a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu în Duminica Stâlpărilor:

Sâmbătă la Vecernia mică, Stihirile Stâlpărilor pe 4, Slavă... Şi acum... a serbării: *In Luna a şasea...* La Stihoavnă, Idiomelele Serbării cu Pripelele lor, dela Vecernia mare, Slavă... Şi acum... a Stâlpărilor: *Laud a Ta înfricoşată Taină...* Troparul serbării, Slavă... Şi acum... *Invierea cea de obşte...* Ectenia mică şi Apolisul.

La Vecernia mare: Fericit bărbatul... Catisma toată. La Doamne strigat-am... Stihirile serbării 3, repetându-se şi ale Stâlpărilor 4. Slavă... a Stâlpărilor, Şi acum... a serbării: *Trimis a fost din cer...* Apoi Ieşire, 5 Paremii ale Serbării şi trei ale Stâlpărilor. La Litie, Stihirile serbării 3 şi 3 ale Stâlpărilor, Slavă... a Stâlpărilor: *Mai înainte cu şase zile de Paşti...* Şi acum... a serbării: *Bine vesteşte Gavriil...*

La Stihoavnă: Stihirile Idiomele ale Stâlpărilor, cu Pripelele lor. Slavă... a Stâlpărilor: *Astăzi darul sfântului Duh...* Şi acum... a Serbării: *Taina cea din veac...* La binecuvântarea păinilor, Troparul serbării de două ori, al Stâlpărilor odată şi cetirea serbării

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul serbării de două ori, Slavă... Şi acum... *Invierea cea de obşte...* După întâia Catismă, Sedelna Stâlpărilor, Slavă... Şi acum... a serbării şi cetirea serbării. După a doua Catismă, Sedelna Stâlpărilor, Slavă... şi acum... a serbării şi cetire. Apoi Polieleul, Sedelnele serbării şi cetirea serbării. Antifonul întâiu al glasului 4, Prochimenul şi Evanghelia Stâlpărilor, Psalmul 50; Invierea lui Hristos nu o cetim şi când sărută fraţii Sfânta Evanghelie, împarte egumenul stâlpări cu făclii fraţilor după obiceiu. Şi în loc de: *Pentru rugăciunile Apostolilor...* Cântăm: Slavă... *Astăzi Hristos a intrat...* Şi acum... tot aceasta; apoi Stih: *Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta...* şi Stihira, glasul al 6-lea: *Astăzi darul sfântului Duh...* Canonul serbării cu Irmosul pe 8 şi al Stâlpărilor cu Irmosul pe 8 Catavasia, Irmoasele amândoror Canoane, în fiecare cor Irmosul său. După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul Stâlpărilor şi Sedelna, Slavă... Şi acum... a serbării şi cetirea serbării. După a 6 a Cântare, Condacul şi Icosul Serbării şi Prolog. La Cântarea a 9-a, Ceea ce eşti mai cinstită, nu cântăm, ci Pripelele serbării, precum mai înainte am arătat, iar a Stâlpă-

rilor, cântăm după obiceiu Pripeala: *Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie;* iară la urmă cântăm întâiu Pripeala serbării şi Irmosul: *Ca de un sicriu însufleţit...* apoi al Stâlpărilor. Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru... pe glasul 1. Luminânda serbării, de două ori.

La Laude: Stihirile serbării trei şi ale Stâlpărilor trei, Slavă... a serbării: *Să se veselească cerurile...* Şi acum... a Stâlpărilor: *Mai înainte cu şase zile...* Doxologia mare şi Troparul: *Invierea cea de obşte...* Slavă... Şi acum... a serbării; Ectenia, Apolisul, învăţătura lui Studit şi Ceasul 1 în pridvor; apoi cel desăvârşit Apolis. Iar în ceasul al doilea din zi, ieşim afară din mânăstire cu Litie, precum mai înainte am arătat şi întorcându-ne cetim Ceasurile, la care cântăm Troparul serbării, Slavă... *Invierea cea de obşte...* Şi acum... a Născătoarei Ceasurilor. După: Tatăl nostru... zicem Condacele, schimbându-le.

La Liturghie: Fericirile serbării, Cântarea a 6-a, pe 4. După ieşire, cântăm Stih: *Binevestiţi din zi în zi...* Troparul serbării şi al Stâlpăriler; Slavă... Condacul Stâlpărilor, Şi acum... al serbării: *Apărătoarei Doamne...* Apoi Prochimenul, Apostolul şi Evanghelia, a serbării şi a Stâlpărilor, Chinonicul serbării şi al Stâlpărilor. La Liturghie în loc de Axion, cântăm Irmosul Stâlpărilor: *Dumnezeu este Domnul şi s'a arătat nouă...* Iară de este hramul Bunei Vestiri, se cântă în loc de Axion, Irmosul: *Ca de un sicriu însufleţit...*

❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖

S. Iară de se va întâmpla Buna Vestire a Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei în Lunia cea mare:

In Duminica Stâlpărilor seara, la Vecernia mică, la Doamne strigat-am... Stihirile serbării pe 4, Slavă... Şi acum... a serbării. La Stihoavnă: Stihirile serbării cele dela Stihoavna Vecerniei mari, Slavă... Şi acum... a serbării.

La Vecernia mare: Cântăm Fericit bărbatul... Antifonul întâiu. La Doamne strigat-am... Stihirile serbării pe 6 şi ale Stâlpărilor pe 4, Slavă... a Stâlpărilor, Şi acum... a serbării: *Trimis a fost din cer...* Ieşire, Prochimenul zilei, Paremiile serbării trei. La Litie, Stihirile serbării. Slavă... Şi acum... a serbării: *Binevesteşte Gavriil...*

La Stihoavnă: Stihirile zilei cu Pripelele lor, Slavă... a Stâlpărilor: *Din ramuri şi Stâlpări...* Şi acum... a serbării: *Taina cea din veac...* La binecuvântarea pâinilor, Troparul serbării de trei ori, cetirea serbării.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul serbării de trei ori. După Catisma întâia şi după a doua, Sedelnele zilei şi cetirea; după a treia catismă, Ectenia mică şi Sedelnele serbării amândouă, cetirea serbării, Polieleul, Sedelna serbării şi cetirea serbării. Antifonul întâiu al glasului 4, Prochimen: *Binevestiţi din zi în zi...* Evanghelia serbării, Psalmul 50, Stihira serbării. Canonul serbării cu Irmosul pe 6 şi al Tricântării pe 8. Catavasia Triodului, Irmosul într'amândouă corurile împreună; iar unde nu este Tricântare, cântăm Canonul serbării cu Irmosul pe 4. Catavasia serbării. După a 3-a Cântare, Condacul zilei, Sedelna serbării şi cetirea serbării. După a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul serbării, Prologul şi Sinaxarul. La a 6-a Cântare: Ceea ce eşti mai cinstită, nu cântăm, ci Pripeala serbării: *Binevesteşte pământule bucurie mare...* Apoi Irmosul serbării: *Ca de un sicriu însufleţit...* Iară la Troparele Tricântării, zicem Pripeala: *Slavă Ţie, Dumnezeul nostru. Slavă Ţie* Catavasie cântăm Irmosul Triodului. Luminânda serbării, Slavă... a zilei, Şi acum... a serbării.

La Laude: Stihirile serbării pe 4, Slavă... a serbării, Şi acum... a zilei: *De uscăciunea smochinului...* Doxologia şi Ectenia.

La Stihoavnă: Stihirile Idiomele ale zilei: *Mergând Domnul spre patima cea de bună voie... Ajungând noi credincioşii...* şi celelalte Stihiri din Triod; Slavă... *A doua Evă...* Şi acum... a serbării: *Să se veselească cerurile...* Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului... odată; după: Tatăl nostru... Troparul serbării, Ectenie, trei metanii mari, Apolisul şi Ceasul 1. La trei ceasuri din zi, ieşim cu Litie afară din mânăstire şi întorcându-ne cetim celelalte Ceasuri, cu Catisme şi Paremia, cetim şi Stâlpul Evangheliei. La Ceasuri, Troparul ser-

bării, iară Condacul zilei și al serbării le zicem schimbându-le; și la sfârșitul fiecărui Ceas câte trei metanii, cetim și Ceasul al 9-lea și Fericirile degrab, fără de cântare; apoi: Pomenește-ne pe noi, Doamne... și celelalte. După Tatăl nostru... Condacul zilei, Slavă... Și acum... al serbării, Doamne miluește de 40 ori, Slavă... Și acum... Ceea ce ești mai cinstită... trei metanii mari și îndată începem Vecernia, fără metanii și fără Catismă. La Doamne strigat-am... cinci Stihiri Idiomele ale zilei și cinci ale serbării; Slavă... a zilei: *De smochinul cel uscat...* Și acum... a serbării: *Trimis a fost din cer...* Ieșire cu Evanghelia, Lumină lină... Prochimen, Paremiile zilei și ale serbării două. Apoi Ectenia mică, Sfinte Dumnezeule... Prochimen, Apostolul și Evanghelia serbării și a zilei și celelalte ale Liturghiei lui Gură de Aur.

Iară de nu va fi Liturghie, pentru vreo neputință oarecare: La Doamne strigat-am, punem Stihiri 10 și cântăm trei ale zilei, repetând pe cele două dintâi și ale serbării 5; Slavă... a zilei: *A doua Evă aflând...* Și acum... a serbării. Ieșire cu Evanghelia, Lumină lină... Prochimenul zilei și Paremiile și ale serbării două. Apoi Prochimenul, Apostolul și Evanghelia serbării și a zilei. *Învrednicește-ne, Doamne...* Ectenia, Stihoavna zilei, cu Pripelele zilei. Slavă... *Doamne viind la patimă...* Și acum... a serbării. Acum slobozește... Troparul serbării, Ectenia și Apolisul. Așa facem și în celelalte zile ale săptămânei mari. La masă deslegare numai la untdelemn și la vin. La După-cinare metanii nu sunt, numai după Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, trei închinăciuni. La sfârșit trei metanii mari și 12 mici. La cel de pe urmă Sfinte Dumnezeule, trei închinăciuni și cântăm Tricântarea lui Andrei Criteanul.

§. Tot pentru această serbare, de se va întâmpla în Marțea cea mare:

Luni seara, Catismă nu cetim. La Doamne strigat am... cinci Stihiri Idiomele ale zilei și cinci ale serbării; Slavă... a zilei: *A doua Evă...* Și acum... a serbării: *Trimis a fost...* Ieșire cu Evanghelia, Lumină lină... Prochimen și cetirile zilei și trei ale serbării. Să se îndrepteze rugăciunea mea... și trei metanii. Evanghelia zilei și celelalte ale Liturghiei cei mai înainte sfințite. La întâiul ceas al nopții toacă și trag toate clopotele cele mari după obiceiu și adunându-ne în biserică, cetim După-cinarea mare și: *Cu noi este Dumnezeu...* După Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, Litie în pridvor, la care cântăm Stihiri Idiomele ale serbării, Slavă... Și acum... a serbării: *Bine vestește Gavriil...*

La Stihoavnă: Trei Stihiri Idiomele ale serbării cu Pripelele lor, Slavă... Și acum... *Astăzi este bucuria...* La binecuvântarea pâinilor, Troparul serbării de trei ori și cetirea serbării...

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul serbării, de trei ori. După amândouă Catismele, Sedelnele Triodului și cetirea zilei. După întâia Catismă, Ectenia mică, Sedelna serbării și cetirea serbării. Polieleul și Sedelna serbării. Antifonul întâi al glasului 4. Prochimen, Evanghelia serbării. Psalmul 40, Stihira serbării, Canonul serbării cu Irmosul pe 14, Catavasia serbării. Irmosul în amândouă corurile împreună, iar unde sunt două cântări ale Triodului, cântăm Canonul serbării cu Irmosul pe 6 și cele două cântări pe 8 și la urmă Irmosul Triodului. După 3 Cântare, Condacul zilei și Icosul. Sedelna serbării, cetirea serbării. După 6 Cântare, Condacul serbării, Icosul și Prologul; cetim și Sinaxarul zilei. La 9 Cântare, nu cântăm: Ceea ce ești mai cinstită... ci Pripelele serbării și Irmos, precum am arătat în Lunea cea mare Luminânda serbării. Slavă... a zilei. Și acum... a serbării.

La Laude: Podobnicele serbării pe 4, Slavă... a zilei: *Cu lenea sufletească...* Și acum... a serbării: *Taina cea din veac...* Idiomelele zilei cu Pripelele lor, precum s'a scris mai înainte Luni. Slavă... a serbării: *Să se veselească cerurile...* Și acum... a zilei: *Când vei veni întru slavă...* Troparul serbării, Ectenia, trei metanii mari și Apolisul. Ceasul 1, trei metanii mari.

Iară la ceasul al 3-lea din zi, ieşim cu Litie afară din mânăstire precum am arătat mai înainte şi întorcându-ne cetim Ceasurile cu Catisme şi Stâlpul Evangheliei. La Ceasuri, zicem Troparul serbării şi al Născătoarei. Condacele, zicem al serbării şi al zilei, schimbându-le, şi la sfârşitul fiecărui Ceas, câte 3 metanii mari; Ceasul 9 fără Catismă. Fericirile degrab fără de cântare şi Pomeneşte-ne pe noi Doamne... şi celelalte precum mai înainte s'a scris. După Tatăl nostru... Condacul zilei, Slavă... Şi acum... al serbării, Doamne miluieşte de 40 ori, Slavă... Şi acum... Ceea ce eşti mai cinstită... şi trei metanii mari şi îndată Vecernia fără Catismă şi fără metanii.

La Doamne strigat-am... cinci Stihiri Idiomele ale zilei şi cinci ale serbării; Slavă... a zilei, Şi acum... a serbării. Ieşire cu Evanghelia, Prochimen, cetirile zilei şi două ale serbării. Ectenia mică. Sfinte Dumnezeule... Prochimen, Apostolul şi Evanghelia serbării şi a zilei şi pe rând dumnezeeasca Liturghie a Sfântului Ioan Gură de Aur. La masă dezlegăm numai la untdelemn şi la vin. Iară După-cinare, cetim pe cea mică şi cântăm la ea şi Tricântarea lui Andrei Criteanul.

§. Tot pentru această sărbătoare, de se va întâmpla în Miercurea cea mare:

Marţi seara, cântăm Vecernia fără Catismă şi fără metanii. La Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10: Idiomelele zilei 5 şi ale serbării 5; Slavă... a zilei, Şi acum... a serbării, Ieşire cu Evanghelia, Prochimen şi Paremiile zilei şi trei ale serbării. Să se îndrepteze rugăciunea mea... şi trei metanii. Evanghelia zilei şi celelalte ale Liturghiei cei mai înainte sfinţite. La masă, fiertură fără untdelemn, iară vin bem. La un ceas din noapte toacă şi adunându-ne în biserică, cetim După-cinarea mare. După Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu... Ieşim în pridvor şi cântăm la Litie Stihirile serbării. Slavă... Şi acum... a serbării.

La Stihoavnă, Stihirile serbării la binecuvântarea pâinilor, Troparul serbării de trei ori şi cetire a serbării.

La Utrenie, La Dumnezeu este Domnul... Troparul Praznicului de trei ori. După amândouă Catismele, Sedelnele Triodului şi cetirea zilei. După 3 Catisma, Ectenia şi Sedelnele serbării amândouă şi cetirea serbării. Polieleul şi Sedelnele serbării. Antifonul întâiu al glasului 4, Prochimen, Evanghelia serbării, Psalmul 50, Stihira serbării. Canonul serbării cu Irmosul pe 14. Catavasia serbării, Irmosul într'amândouă corurile împreună. Iar unde este Tricântarea cântam Canonul serbării cu Irmosul pe 6 şi Tricântarea pe 8, Catavasie: Irmosul Triodului. După 3 Cântare, Condacul zilei şi Icosul, Sedelna serbării şi cetirea serbării. După 6 Cântare, Condacul serbării şi Icosul. La a noua Cântare nu cântăm: Ceea ce eşti mai cinstită, ci Pripelele serbării precum mai înainte s'a arătat. Luminânda serbării, Slavă... a zilei, Şi acum... a serbării, Slavă... a zilei, Şi acum... a serbării.

La Laude: Stihirile serbării pe 4, Slavă... a zilei, Şi acum... a serbării. La Stihoavnă a zilei, cu Pripelele lor precum mai înainte s'a scris în Lunia cea mare; Slavă... a serbării, Şi acum... a zilei şi celelalte precum s'a scris mai înainte. Iară la trei ceasuri din zi, ieşim cu Litie afară din mânăstire şi întorcându-ne cetim Ceasurile cu Catisme şi se ceteşte şi Stâlpul Evangheliei şi celelalte Ceasuri şi Liturghia precum mai înainte s'a scris în Lunia şi în Marţia acestei săptămâni; la sfârşitul Ceasurilor, se face în mânăstiri iertăciune după obiceiu; iară După-cinarea, o cetim după cum am scris mai înainte şi Tricântarea lui Andrei Criteanul.

D. De se va întâmpla Buna Vestire a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu în Joia cea mare:

In Miercurea cea mare seara, cântăm Vecernia fără de Catismă. La Doamne strigat-am... cinci Stihiri Idiomele ale zilei şi cinci ale serbării, Slavă... a zilei, Şi acum... a serbării. Ieşire cu Evanghelia, Prochimen, cetirele zilei şi trei ale serbării. Să se îndrepteze rugăciunea mea... şi trei metanii, Evanghelia zilei şi celelalte ale Liturghiei cei mai înainte sfinţite. La un ceas din noapte tocăm şi adunându-ne în biserică, cântăm După-cinarea mare. După Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu... cântăm la Litie Stihiri

Idiomele ale serbării, Slavă... Şi acum... a serbării. La Stihoavnă: Stihiri ale serbării, Slavă... Şi acum... a serbării. La binecuvântarea pâinilor, Troparul serbării de trei ori şi cetirea serbării.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul serbării de două ori, Slavă... Şi acum... *Când slăviţii mucenici...* Apoi Polieleul şi Sedelnele serbării toate şi cetirea serbării. Antifonul intâiu al glasului al 4-lea. Prochimen. Evanghelia serbării, Psalmul 50. Stihira serbării. Canonul serbării cu Irmosul pe 8 şi al zilei cu Irmosul pe 8. Catavasie, Irmosul zilei intr'amândouă corurile împreună. După a 3-a Cântare, Condacul şi Irmosul zilei şi Sedelna. Slavă... Şi acum... a serbării şi cetirea serbării. După a 6-a Cântare, Condacul serbării, Icosul şi Sinaxarul zilei. La a noua Cântare: Ceea ce eşti mai cinstită, nu cântăm, ci Pripelele serbării precum mai inainte am arătat; la urmă, Irmosul: *Din ospăţul Stăpânului...* apoi Pripeala serbării şi Irmosul. Luminânda serbării, Slavă... a zilei, Şi acum... a serbării.

La Laude: Stihirile serbării pe 4, Slavă... a serbării, Şi acum... a zilei. Doxologia şi Ectenia. La Stihoavnă, Stirile zilei cu Pripelele lor, Slavă... a zilei, Şi acum... a serbării, Troparul zilei, Slavă, Şi acum... al serbării, Ectenia şi Apolisul, la Ceasul 1 Troparul şi Paremia zilei şi invăţătura lui Studit pentru sărbătoare.

La al cincilea ceas din zi, se face Litie afară din mânăstire şi intorcându-ne cetim celelalte Ceasuri în pridvor, la care zicem Troparul serbării. Slavă... a zilei, Şi acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru..., Condacul zilei şi al serbării, schimbându-le.

La ceasul al 8-lea din zi, adunându-ne, cântăm Vecernia. La Doamne strigat-am... cinci Stihiri Idiomele ale zilei şi cinci ale serbării. Slavă... a zilei, Şi acum... a serbării. Ieşire cu Evanghelia, Lumină lină... cetirile zilei şi două ale serbării. Ectenia cea mică, Sfinte Dumnezeule... Prochimenul, Apostolul zilei şi al serbării şi celelalte ale Liturghiei marelui Vasilie. In loc de Axion cântăm Irmosul Joei cei mari. Iar în hramurile Bunei Vestiri ale Preasfintei de Dumnezeu Născătoare, Irmosul serbării, iar în locul Heruvicului cântăm Troparul Cinei Tale... de trei ori; tot aceasta cântăm in loc de Chinonic odată, iar când se impărtăşesc fraţii, cântăm tot aceasta de multe ori, până când se impărtăşesc fraţii toţi. Şi in loc de: *Să se umple gurile noastre...* iar aceasta odată, cu Aliluia. La masă peşte nu deslegăm, ci numai untdelemn şi vin.

C. De se va intâmpla Buna Vestire în Vinerea cea mare:

Joi seara, la Doamne strigat-am... cinci Stihiri Idiomele ale zilei şi cinci ale serbării, Slavă... a zilei: *Fiul viperilor...* Şi acum... a serbării: *Trimis a fost...* Ieşire cu Evanghelia, Lumină lină... Prochimen şi cetirile zilei şi trei ale serbării. Ectenia mică, Ecfonisul şi Sfinte Dumnezeule... Prochimen, Apostolul şi Evanghelia zilei şi a serbării şi celelalte ale dumnezeeştei Liturghii a marelui Vasilie precum mai inainte s'a arătat. După-cinare cetim pe cea mică, după Sfinte Dumnezeule... Condacul zilei şi al serbării...

Iară la intâiul ceas al nopţii, toacă şi trag toate clopotele după obiceiu şi adunându-ne în biserică, începem Utrenia. La Dumnezeu este Domnul Troparul serbării de două ori. Slavă... Şi acum... al zilei; *Când slăviţii ucenici...* după aceasta Ectenia cea mică şi îndată diaconul sau preotul: *Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie...* şi cel mai mare ceteşte Evanghelia intâia, apoi Antifoanele şi Evangheliile sfintelor Patimi după rânduiala lor. După a 7-a Evanghelie, cetirea zilei, după aceasta Antifonul cel intâiu al glasului al 4-lea, Prochimen şi Evanghelia serbării şi îndată Evanghelia a 8-a a sfintelor Patimi, Psalmul 50, Stihira serbării. Rugăciunea: *Mântueşte Dumnezeule poporul Tău...* Canonul serbării cu Irmosul pe 14, Catavasia serbării. Irmosul intr'amândouă corurile impreună. Iar unde vine Tricântarea, cântăm Canonul serbării cu Irmosul pe 6 şi Tricântarea pe 8. Catavasie: Irmosul Triodului. După a 3-a Cântare, Condacul zilei şi Icosul. Sedelna serbării şi cetirea serbării. După a 6-a Cântare, Condacul serbării şi Icosul. La a 9-a Cântare nu cântăm: Ceea ce eşti mai cinstită, ci cântăm

Pripelele serbării precum mai înainte s'a arătat. Luminânda serbării. Slavă... a zilei. Şi acum... a serbării. Apoi Evanghelia a 9-a.

La Laude: Stihirile zilei. Slavă... a zilei. Şi acum... a serbării: *Să se veselească cerurile*.. După aceasta Evanghelia a zecea. Şi îndată *Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu*... Ectenia: *Să plinim rugăciunile noastre*... apoi Evanghelia a 11-a. La Stihoavnă: Stihirile Serbării. Slavă.... a zilei. Şi acum... a serbării, apoi Evanghelia a 12-a, *Bine este a ne mărturisi*... Şi după Tatăl nostru... Troparul, glasul al 4-lea: *Răscumpăratu-ne-ai pe noi*... Slavă... Şi acum... al serbării. Ectenia: *Miluește-ne pe noi, Dumnezeule*.. Apolisul ş Ceasul întâiu îl cântăm precum s'au aşeza în Vinerea cea mare şi zicem la dânsul Troparul serbării şi al zilei şi Condacul serbării. Iară la al cincilea ceas din zi se face Litie afară din mânăstire; şi întorcându-ne, cetim Ceasurile al 3-lea, al 6-lea şi al 9-lea cu Tropare, Paremii, Apostole şi cu Evangheliî şi cu cealaltă slujbă a lor şi se zic la dânsele Troparele Ceasurilor Vinerii cei mari şi ale serbării; Condacul zilei şi al serbării: iară la ceasul al 8-lea din zi, toacă şi trag toate clopotele şi adunându-ne cântăm Vecernia şi face preotul Proscomidia. La Doamne strigat-am... cântăm şase Stihiri Idiomele ale zilei şi ale serbării 4. Slavă... a zilei. Şi acum... a serbării. Ieşire cu Evanghelia, Lumină lină... şi cetirile zilei şi două ale serbării. Ectenia mică. Sfinte Dumnezeule... Prochimen, Apostolul, Evanghelia mai înainte ale serbării şi apoi ale zilei şi se săvârşeşte dumnezeeasca Liturghie a lui Gură de Aur. In loc de Axion cântăm Irmosu serbării. La masă, mâncare uscată şi bem vin.

TIPIC

Pentru scoaterea Aerului în Vinerea cea mare când se va întâmpla a fi Buna Vestire şi se face Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur.

In iată după rugăciunea Amvonului şi binecuvântarea colivei, luminile şi policandrul fiind aprinse şi masa Aerului gătită în mijlocul bisericii şi Aerul pus pe sfânta masă, se începe a se cânta Slavă... Şi acum... glasul al 5-lea: Pre Tine Cela ce Te îmbraci cu lumina... Şi preotul cel întâiu după cădire, luând Aerul cu toţi preoţii cu cari au slujit, îi face scoaterea precum arată tipicul în Vinerea cea mare şi punându-l pe masă în mijlocul bisericii, îl cădeşte după obiceiu. Şi isprăvindu se Cântarea, începe preotul Troparul: *Iosif cel cu bun chip*.. Slavă... Şi acum... *Mironosiţele femei*... După aceea în coruri se cântă: Fie numele Domnului... şi se cetesc Psalmii; iară poporul sărutând sfântul Aer, ia anaforă dela preot. După aceea se face Apolisul Patimilor al Vinerii cei mari.

Iară întâmplându-se a nu fi undeva Liturghie, sfântul Aer se scoate la Stihoavnă şi se urmează toată rânduiala ce s'a însemnat mai sus.

După-cinarea, se face la vremea sa, cântând Canonul cel de plângere al Triodului.

C. bis. Tot pentru această sărbătoare de se va întâmpla în Sâmbăta cea mare:

Vineri seara, la 10 ceasuri din zi, adunându-ne în biserică, cântăm Vecernia. La Doamne strigat-am... punem Idiomele ale zilei 6 şi ale sărbătorii 4. Slavă... a zilei. Şi acum... a serbării. Ieşire cu Evanghelia. Prochimen şi cetirele zilei şi cinci ale serbării, apoi Prochimen. Apostolul şi Evanghelia zilei. După aceasta, Ectenia: Să zicem toţi din tot sufletul... Invredniceşte-ne Doamne în seara aceasta... şi: *Să plinim rugăciunile noastre*...

La Stihoavnă: Stihirile zilei cu Pripelele ei, Slavă... a serbării. Şi acum... a zilei. Şi se face scoaterea Aerului în mijlocul bisericii după obiceiu. Apoi: Acum slobozeşte... După Sfinte Dumnezeule... Troparul serbării, Slavă... Şi acum... *Iosif cel cu bun chip*... Preotul: *Inţelepciune!* şi Apolis. După-cinarea o cetim în chilii; Troparul zilei, Slavă... Şi acum... al serbării, Condac şi celelalte. Iară la un ceas din noapte toacă şi trag toate clopotele şi cântăm Utrenia. La Dumnezeu este Domnul... Troparul zilei: *Iosif cel cu bun chip*... odată; *Când Te-ai pogorît la moarte*... odată, Slavă... *Mironosiţelor fe-*

mei... Şi cum... a serbării: *Astăzi este începătura mântuirii noastre...* Apoi cântăm: Fericiţi cei fără prihană... şi Prohodul Domnului şi cădeşte Preotul la toate trelele stări precum este obiceiul. După sfârşitul acestora, cântăm Troparele Invierii, apoi Ectenia mică, Sedelna zilei, apoi Policleul şi Sedelnele serbării şi cetirea serbării. Antifonul întâiu al glasului al 4-lea. Prochimen şi Evanghelia serbării. Psalmul 50. Stihira serbării. Canonul serbării cu Irmosul pe 8. Catavasie: Irmosul zilei într'amândouă corurile împreună. După a 3-a Cântare, Condacul zilei, Icosul şi Sedelna zilei. Slavă... Şi acum... a serbării şi cetirea serbării. După a 6-a Cântare, Condacul serbării şi Icosul. Prologul şi Sinaxarul. La a 9-a Cântare: Ceea ce eşti mai cinstită nu cântăm, ci cântăm Pripelele serbării şi pe urmă Irmosul zilei: *Nu te tângui pentru mine maică...* şi iarăşi Pripeala serbării şi Irmosul. Apoi: Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru... pe glasul al 2-lea; Luminânda serbării, de două ori.

La Laude: Stihiri Idiomele ale zilei trei şi ale serbării trei; apoi a serbării: *Să se veselească cerurile...* cu Pripeala ei: *Binevestiţi din zi în zi...* Slavă... a zilei. Şi acum... Prea binecuvântată eşti... Doxologia mare şi se face Ieşire, precum scrie în Triod; după aceasta Prochimen, Paremia zilei, Apostolul şi Evanghelia zilei, Ecteniile, Apolisul şi Ceasul 1... Iară celelalte Ceasuri le cetim la vremea lor. La Ceasuri, Troparul serbării şi al zilei. Condacele schimbându-le. Fericirile de grab fără de cântare: *Pomeneşte-ne pe noi, Doamne...* şi celelalte. După: Tatăl nostru... Condacul zilei. Slavă... Şi acum... Condacul serbării Doamne miluieşte de 40 ori, rugăciunea: *Prea Sfântă Treime...* Şi Apolisul.

In sfânta şi marea Sâmbătă seara la 10 ceasuri din zi toacă şi trag toate clopotele şi adunându-ne în biserică, cântăm Vecernia după obiceiu fără Catismă. La Doamne strigat-am... cântăm trei Stihiri ale Invierii: *Rugăciunile noastre cele de seara...* trei ale Sâmbetei cei mari şi patru ale serbării, Slavă... a zilei, glasul al 6-lea: *Ziua de astăzi mai înainte...* Şi acum... a serbării; *Trimis a fost...* Ieşire cu Evanghelia. Lumină lină... Prochimen nu cântăm, ci îndată preotul zice: Inţelepciune! şi Paremiile zilei după rânduiala lor; şi după sfârşitul Paremiilor, Ectenia mică şi Ecfonisul. In loc de Sfinte Dumnezeule, cântăm: *Câţi în Hristos v'aţi botezat...* Aliluia. Prochimenul zilei şi al serbării. Apostolul zilei şi al serbării; iar în loc de cântarea Heruvicului, se cântă: *Să tacă tot trupul...* şi pe rând dumnezeeasca Liturghie a marelui Vasilie. In loc de Axion cântăm Irmosul: *Nu te tângui pentru mine maică...* iar în hramurile Bunei Vestiri a Născătoarei: *Ca de un sicriu însufleţit al lui Dumnezeu...* Chinonicul zilei şi al serbării.

IN ŞTIINŢĂ SĂ FIE:

Că ori în ce zi a acestei săptămâni mari de se va întâmpla Buna Vestire, facem Priveghere cu După-cinarea cea mare şi mâncăm fierturi cu untdelemn şi bem vin afară de Vinerea cea mare; că întru aceasta numai la vin deslegăm, pentru lauda şi folosinţa Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

INVĂŢĂTURĂ PENTRU SFÂRŞITUL SERBĂRII BUNEI VESTIRI A PREASFINTEI DE DUMNEZEU NĂSCĂTOARE

E. bis. De se va întâmpla sfârşitul serbării Bunei Vestiri Vineri a 3-a, sau a 4-a săptămână a postului:

Cântăm toată slujba serbării cu a Triodului după rândueală, precum mai înainte am arătat la rând. La Utrenie în Sâmbăta a 3-a, cântăm La Dumnezeu este Domnul... Troparul serbării de două ori, Slavă... al Arhanghelului, Şi acum... al serbării. După Catisme, Sedelnele şi cetirea serbării. Canonul serbării cu Irmosul pe 8 şi al Arhanghelului, pe 6. Catavasia serbării. Patrucântarea aicea nu o cântăm, ci o cântăm mai înainte la Dupăcinare. După a 3-a cântare, Condacul şi Icosul şi Sedelnele Arhanghelului de două ori, Slavă... Şi acum... a serbării. După a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul serbării... La Cântarea a 9-a, nu cântăm Ceea ce eşti mai cinstită, ci Pripelele serbării. Apoi Irmosul şi la fiecare Tropar al serbării cântăm aceeaşi Pripeală, iară la urmă Irmosul. Luminânda serbării, Slavă... a Arhanghelului, Şi acum... a serbării.

La Laude: Punem Stihirile pe 6, trei ale serbării și trei ale Arhanghelului; Slavă... Și acum... a serbării. Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule... Troparul Arhanghelului, Slavă... Și acum... a serbării. Ectenia, Apolisul și Ceasul 1, la care zicem Troparul serbării și al Arhanghelului și Condacul serbării și celelalte.

La Liturghie: Fericirile serbării Cântarea a 3-a și a 6-a. După Ieșire, Troparul serbării și al Arhanghelului. Slavă... Condacul Arhanghelului, Și acum... al serbării. Prochimenul serbării. Apostolul și Evanghelia zilei și a serbării; în loc de Axion, cântăm Irmosul serbării. Asemenea Chinonicul serbării.

Z. De se va întâmpla sfârșitul serbării Bunei Vestiri în Duminica a treia din post:

Sâmbătă la Vecernia mică, cele obișnuite ale Triodului. La Vecernia mare, la Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 10 și cântăm trei Stihiri ale Învierii, patru ale Crucii și trei ale serbării; Slavă... a Crucii, Și acum... a serbării. Ieșire. Prochimenul zilei și Ectenia. La Litie, Stihirile serbării, Slavă... a Crucii, Și acum... a serbării.

La Stihoavnă: Stihirile Învierii, Slavă... a Crucii, Și acum... a serbării. La binecuvântarea păinilor. Troparul serbării de două ori, al Crucii odată și cetire.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii de două ori, Slavă... a Crucii, Și acum... al serbării. După Catisme. Sedelnele Invierii și cetirea din tâlcuirile Evangheliei. După Fericiți cei fără prihană, Troparele Invierii, Ipacoi, Antifoanele glasului, Prochimenul, Evanghelia Invierii, Invierea lui Hristos... Psalmul 50, Slavă... glasul al 8-lea: *Ușile pocăinței*... și celelalte. Canonul Invierii cu Irmosul pe 4, al serbării pe 4 și al Crucii pe 6; Catavasia Crucii. După a 3-a Cântare, Condacul și Icosul Crucii și Sinaxar. La a 9-a Cântare, cântăm: Ceea ce ești mai cinstită... Luminânda Invierii, Slavă... a Crucii, Și acum... a serbării.

La Laude: Stihirile Invierii trei, ale Crucii două și ale serbării trei cu Pripelele lor și după acest Stih: Scoală-Te Doamne Dumnezeul meu... și cântăm Idiomela Triodului, Slavă... aceeași, Și acum... Prea binecuvântată ești... Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule, Ieșire cu Crucea și cântăm: *Mântuește Doamne poporul Tău*... de trei ori; se face închinarea Crucii după obiceiu. Apoi Ectenia, Apolisul, Invățătura lui Studit și Litia, la care cântăm Slavă... Și acum... Stihira Evangheliei și Ceasul 1, în pridvor. La ceasuri, Troparul Invierii. Slavă... al Crucii, Și acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru... Condacul Crucii, la al 3-lea Ceas Troparul Invierii, Slavă... al serbării, Și acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru... Condacele: al Praznicului și al Crucii, le zicem schimbându-le.

La Liturghie: Fericirile glasului pe 4, ale Crucii Cântarea a 3-a pe 4 și ale serbării Cântarea a 9-a pe 4. După Ieșire, Troparul Invierii, al Crucii și al serbării. Slavă... Condacul Crucii, Și acum... al serbării. Prochimen, Apostolul, Evanghelia și Chinonicul întâiu ale Crucii, apoi ale serbării. In loc de Axion, cântăm: *De tine se bucură, ceea ce ești plină de dar*... Iară slujba Arhanghelului Gavriil, o cântăm Luni.

Z. bis. De se va întâmpla ieșirea serbării Bunei Vestiri și Soborul Arhanghelului Gavriil în Duminica a 3-a din post și de este hramul lui:

La Vecernia mare, Fericit bărbatul... Catisma toată; la Doamne strigat-am... trei Stihiri ale Invierii, trei ale Crucii, Podobnice, două ale serbării și două ale Arhanghelului, amândouă pe 4. Slavă... a Crucii, Și acum... a serbării, sau a Născătoarei glasului. Ieșire, Prochimenul zilei. La Litie: Stihirile serbării, Slavă... a serbării, Și acum... a Crucii. La Stihoavnă: Stihirile Invierii, Slavă... a Crucii, Și acum... a serbării. La binecuvântarea păinilor, Troparul serbării de două ori și al Crucii odată și cetire din trimiterea Apostolilor.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii odată și al Crucii odată, Slavă... al Arhanghelului, Și acum... al ser-

bării. După Catisme, Sedelnele Invierii şi cetire din tâlcuirea Evangheliei. După Fericiţi cei fără prihană, Troparele Invierii: *Soborul îngeresc...* Ipacoi al glasului şi cetire. Apoi Antifoanele glasului, Prochimen, Evanghelia Invierii. Invierea lui Hristos... Psalmul 50. Slavă... glasul al 8-lea: *Uşile pocăinţii...* şi celelalte după rânduiala Duminicii. Canonul Invierii cu Irmosul pe 4, al serbării pe trei, al Arhanghelului pe trei şi al Crucii pe 4. Catavasia Crucii. După 3 Cântare, Condacul serbării şi al Arhanghelului şi Sedelnele Arhanghelului. Slavă... a Crucii, Şi acum... al serbării. După a 6-a Cântare, Condacul Crucii şi Icosul. La a 9-a Cântare, cântăm: Ceea ce eşti mai cinstită... Luminânda Invierii, Slavă... a Crucii, Şi acum... a serbării...

La Laude: Stihirile Invierii trei, ale Crucii două şi ale Arhanghelului 3, cu Pripelele lui. Apoi Stih: *Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu...* şi cântăm Stihira Triodului, Slavă... aceeaşi, Şi acum... *Preabinecuvântată eşti...* şi Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule... Inchinarea Crucii după obiceiu; Ectenia şi Apolisul; Slavă... Şi acum... Stihira Evangheliei, învăţătura lui Studit şi Ceasul 1, în pridvor. La Ceasul 1, Troparul Invierii, Slavă... al Crucii, Şi acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Sfinte Dumnezeule, Condacul Crucii. La Ceasul al 3-lea, Troparul Invierii, Slavă... al serbării, Şi acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru... Condacul serbării, al Crucii şi al Arhanghelului, le zicem schimbându-le.

La Liturghie Fericirile glasului pe 4, ale Crucii, Cântarea a 3-a, pe 4 şi ale Arhanghelului. Cântarea a 6-a, pe 4. După Ieşire, Troparul Invierii, al Crucii. al serbării şi al Arhanghelului. Condacul Crucii. Slavă... al Arhanghelului, Şi acum... al serbării. Prochimenul Crucii şi al Arhanghelului, Apostolul şi Evanghelia, mai înainte ale Crucii, apoi ale Arhanghelului. In loc de Axion, cântăm: *De tine se bucură ceea ce eşti plină de dar...* Chinonicul Crucii şi al Arhanghelului.

F. bis. De se va întâmpla sfârşitul serbării Bunei Vestiri în Duminica a 4-a sau a 5-a a postului:

Sâmbătă la Vecernia mică, Stihirile după obiceiu, **la Vecernia mare**, la Doamne strigat-am... Stihirile Invierii trei, a lui Anatolie una, ale serbării trei şi trei ale Arhanghelului; Slavă... a serbării, şi acum... a Născătoarei glasului, Ieşire, Prochimenul zilei. La Litie: Stihirile serbării, trei Idiomele ale Stihoavnei Vecerniei mari. Slavă... Şi acum... a serbării.

La Stihoavnă: Stihirile Invierii după Alfa Vita, Slavă... Şi acum... a serbării. La binecuvântarea pâinilor, Troparul: *Născătoare de Dumnezeu, Fecioară...* de trei ori şi cetirea.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Invierii de două ori, Slavă... al Arhanghelului, Şi acum... al serbării. După Catisme, Sedelnele Invierii, cetirea din tâlcuirea Evangheliei şi celelalte ale Invierii. Canonul Invierii cu Irmosul pe 4, în Triod pe 4 şi al serbării cu al Arhanghelului pe 6. Catavasia serbării. După a 3-a Cântare, Condacul Arhanghelului, Icos şi Sedelna, Slavă... şi acum... a serbării. După a 6-a Cântare, Condacul serbării şi Icosul. La a 9-a cântare, cântăm: *Ceea ce eşti mai cinstită...* Luminânda Invierii, Slavă... a Arhanghelului, Şi acum... a serbării. La Laude, Stihirile Invierii 4, ale serbării trei şi Idiomela serbării cu Pripelele ei; apoi Stih: *Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu...* şi Idiomela Triodului. Slavă... tot aceasta, Şi acum... Prea binecuvântată eşti... Doxologia mare, Troparul Invierii, Ecteniile şi Apolisul şi Invăţătura lui Studit; apoi obişnuita Litie, Slavă... Şi acum... Stihira Evangheliei şi Ceasul 1 în pridvor. La Ceasuri, Troparul Invierii, Slavă... al serbării, Şi acum... al Născătoarei Ceasurilor. După Tatăl nostru... Condacul serbării.

La Liturghie: Fericirile glasului pe 6 şi ale serbării, Cântarea a 9-a pe 4. După Ieşire, Troparul Invierii, al serbării şi al Arhanghelului, Condacul Invierii, Slavă... al Arhanghelului, Şi acum... al serbării, Pro-

chimen, Apostolul și Evanghelia, ale zilei și ale serbării. In loc de Axion, cântăm: *De tine se bucură...*

G. bis. De se va întâmpla sfârșitul serbării Bunei Vestiri Luni a 4-a, sau a 5-a, sau a 6-a săptămână a postului:

Duminică seara, la Doamne strigat-am... trei Stihiri ale Triodului, patru ale serbării și trei ale Arhanghelului. Slavă... Și acum... a serbării, Ieșire, Prochimenul cel mare. La Stihoavnă, Stihirile Triodului, Idiomela zilei de două ori și Mucenica. Slavă... Și acum... a serbării. Troparele postului după rânduiala lor și trei metanii. După-cinarea mică fără metanii; numai la Slavă întru cei de sus, trei metanii. Aici cântăm Canonul rândului din Mineiu. Luni la Utrenie cântăm toată slujba precum s'a arătat mai în urmă.

De va fi sfârșitul Bunei Vestiri Miercuri a 4-a săptămână din post, care este închinarea Crucii, Marți seara la Doamne strigat-am Stihiri pe 10, Idiomela zilei de două ori și Mucenica; apoi trei Podobnice ale Crucii și ale serbării 4, Slavă... a Crucii, Și acum... a serbării. Ieșire, Prochimen, Cetirile zilei și ale serbării și pe rând dumnezeeasca Liturghie a lui Gură de Aur. Iar a Arhanghelului slujbă o cântăm într'altă zi sau la După-cinare. După-cinarea și Utrenia le cântăm precum mai înainte am arătat.

La Utrenie: Canonul serbării cu Irmosul pe 6 și al Crucii pe 4. Iar unde este Tricântarea, cântăm Canonul serbării cu Irmosul pe 4, al Crucii două, iară Tricântarea pe 8, la urmă Irmosul Triodului. După a 3-a Cântare, Condacul și Icosul serbării; după a 6-a Cântare, Condacul și Icosul ale Crucii La a 9-a cântare: Ceea ce ești mai cinstită... Luminânda Treimica glasului.

La Laude: Stihirile Crucii pe 4, scrise Marți seara la Doamne strigat-am; Slavă... Și acum... a serbării, Stihoavna Triodului, Slavă... Idiomela Triodului. Și acum... tot aceasta. La Ceasul 1, se face închinarea Crucii; Ceasurile cu metanii după rânduiala postului.

Ţ. De se va întâmpla sfârșitul serbării Bunei Vestiri Joi a 5-a săptămână a postului:

Miercuri seara și Joi la Utrenie cântăm toată slujba serbării împreună cu Triodul, precum am arătat în zi de post. Iară sfârșitul Bunei Vestiri îl punem Joi la Utrenie cu Tricântarea apostolilor; că s'a mutat Canonul și s'a cântat mai înainte Marți într'această săptămână.

De se va întâmpla sfârșitul serbării Bunei Vestiri în Sâmbăta Acatistului:

Vineri seara, cântăm Stihirile pe 10; în Triod Idiomela zilei de două ori și ale serbării Născătoarei de Dumnezeu pe 8. Slavă... a Triodului: *Taina cea din veac...* Și acum... a serbării: *Trimis a fost...* Ieșire și Paremiile zilei și două ale serbării. Ectenia mică și Ecfonisul: *Că sfânt ești Dumnezeul nostru...* Apoi: Sfinte Dumnezeule... Prochimen și Apostol, Evanghelia și Chinonicul, ale serbării și celelalte ale Liturghiei lui Gură de Aur.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul Acatistului de trei ori. După întâia Catisma, trei Condace și trei Icoase și iarăși Condacul cel d'intâiu și cetirea Acatistului. După a doua Catismă, trei Condace și trei Icoase și iară Condacul cel d'intâiu și cetirea; Psalmul 50. Canonul serbării cu Irmosul pe 6 și al Acatistului pe 8. Catavasie: *Deschide-voiu gura mea...* Patrucântarea aicea nu cântăm, ci o cântăm mai înainte la După-cinare. După a 3-a Cântare, Condace trei și trei Icoase și iar Condacul cel d'intâiu. Și după aceasta Sedelna serbării și cetirea serbării. După a 6-a Cântare, trei Condace și trei Icoase. Apoi Condacul al 13-lea: *O, Maică prea lăudată...* de trei ori. Și iarăși Icosul și Condacul cel d'intâiu și cetire. La a noua Cântare, nu cântăm: *Ceea ce ești mai cinstită*, ci cântăm Pripelele serbării. Apoi Irmosul: *Ca de un sicriu însuflețit...* Luminânda serbării de două ori. La Laude: Stihirile din Triod 4. Slavă... Și acum... a serbării. Doxologia mare. Troparul serbării, Ectenia și Apolisul.

La Liturghie: Fericirile Acatistului, Cântarea a 3-a și a 6-a. Prochimen: *Slăvește sufletul meu pe Domnul...* Apostolul zilei, apoi al Născătoarei de Dumnezeu; Evanghelia zilei și a Născătoarei de Dumnezeu. Pentru Axion, Irmosul: *Ca de un sicriu...* Chinonicul: *Paharul mântuirii...*

H. bis. De se va întâmpla sfârșitul serbării Bunei Vestiri a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu în Sâmbăta lui Lazăr, sau în Duminica Stâlpărilor, sau în vreuna din zilele săptămânii Patimilor, sau în ale celei luminate:

Sfârșit de serbare a Bunei Vestiri nu este, ci se cântă Stihirile și Canonul cel după serbare și ale Arhanghelului, la Dupăcinare în zilele cele trecute ale săptămânii a șasea.

SFÂRȘITUL TRIODULUI
ȘI LUI DUMNEZEU SLAVĂ

